

Holy Bible

Aionian Edition®

הברית החדשה/הדרך זכויות פתוחות
Hebrew Living New Testament

AionianBible.org

התרגם ההפוך הראשון בעולם
הוא זמין להעתיק ולהדפיס
קראו לו גם "התניך הסגול"

Holy Bible Aionian Edition ®

הברית החדשה/הדרך זכויות פתוחות

Hebrew Living New Testament

Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0 International, 2018-2024

Source text: eBible.org

Source version: 8/25/2024

Source copyright: Creative Commons Attribution ShareAlike 4.0, International
Biblica, Inc., 2009

Original work available for free at www.biblica.com and open.bible

Formatted by Speedata Publisher 4.19.20 (Pro) on 8/31/2024

100% Free to Copy and Print

TOR Anonymously

<https://AionianBible.org>

Published by Nainoia Inc

<https://Nainoia-Inc.signedon.net>

We pray for a modern Creative Commons translation in every language
Translator resources at <https://AionianBible.org/Third-Party-Publisher-Resources>

Report content and format concerns to Nainoia Inc

Volunteer help is welcome and appreciated!

Celebrate Jesus Christ's victory of grace!

הקדמה עברית at AionianBible.org/Preface

The *Holy Bible Aionian Edition* ® is the world's first Bible *un-translation!* What is an *un-translation?* Bibles are translated into each of our languages from the original Hebrew, Aramaic, and Koine Greek. Occasionally, the best word translation cannot be found and these words are transliterated letter by letter. Four well known transliterations are *Christ*, *baptism*, *angel*, and *apostle*. The meaning is then preserved more accurately through context and a dictionary. The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven additional Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies.

The first three words are *aiōn*, *aiōnios*, and *aīdios*, typically translated as *eternal* and also *world* or *eon*. The Aionian Bible is named after an alternative spelling of *aiōnios*. Consider that researchers question if *aiōn* and *aiōnios* actually mean *eternal*. Translating *aiōn* as *eternal* in Matthew 28:20 makes no sense, as all agree. The Greek word for *eternal* is *aīdios*, used in Romans 1:20 about God and in Jude 6 about demon imprisonment. Yet what about *aiōnios* in John 3:16? Certainly we do not question whether salvation is *eternal*! However, *aiōnios* means something much more wonderful than infinite time! Ancient Greeks used *aiōn* to mean *eon* or *age*. They also used the adjective *aiōnios* to mean *entirety*, such as *complete* or even *consummate*, but never infinite time. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs. So *aiōnios* is the perfect description of God's Word which has *everything* we need for life and godliness! And the *aiōnios* life promised in John 3:16 is not simply a ticket to *eternal* life in the future, but the invitation through faith to the *consummate* life beginning now!

The next seven words are *Sheol*, *Hadēs*, *Geenna*, *Tartaroō*, *Abyssos*, and *Limnē Pyr*. These words are often translated as *Hell*, the place of eternal punishment. However, *Hell* is ill-defined when compared with the Hebrew and Greek. For example, *Sheol* is the abode of deceased believers and unbelievers and should never be translated as *Hell*. *Hadēs* is a temporary place of punishment, Revelation 20:13-14. *Geenna* is the Valley of Hinnom, Jerusalem's refuse dump, a temporal judgment for sin. *Tartaroō* is a prison for demons, mentioned once in 2 Peter 2:4. *Abyssos* is a temporary prison for the Beast and Satan. Translators are also inconsistent because *Hell* is used by the King James Version 54 times, the New International Version 14 times, and the World English Bible zero times. Finally, *Limnē Pyr* is the Lake of Fire, yet Matthew 25:41 explains that these fires are prepared for the Devil and his angels. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The eleventh word, *eleēsē*, reveals the grand conclusion of grace in Romans 11:32. Take the time to understand these eleven words. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. To help parallel study and Strong's Concordance use, apocryphal text is removed and most variant verse numbering is mapped to the English standard. We thank our sources at eBible.org, Crosswire.org, unbound.Biola.edu, Bible4u.net, and NHEB.net. The Aionian Bible is copyrighted with creativecommons.org/licenses/by/4.0, allowing 100% freedom to copy and print, if respecting source copyrights. Check the Reader's Guide and read online at AionianBible.org, with Android, and TOR network. Why purple? King Jesus' Word is royal... and purple is the color of royalty!

History

ההיסטוריה at AionianBible.org/History

- 04/15/85 - Aionian Bible conceived as B. and J. pray.
- 12/18/13 - Aionian Bible announced as J. and J. pray.
- 06/21/15 - Aionian Bible birthed as G. and J. pray.
- 01/11/16 - AionianBible.org domain registered.
- 06/21/16 - 30 translations available in 12 languages.
- 12/07/16 - Nainoia Inc established as non-profit corporation.
- 01/01/17 - Creative Commons Attribution No Derivatives 4.0 license added.
- 01/16/17 - Aionian Bible Google Play Store App published.
- 07/01/17 - 'The Purple Bible' nickname begins.
- 07/30/17 - 42 translations now available in 22 languages.
- 02/01/18 - Holy Bible Aionian Edition® trademark registered.
- 03/06/18 - Aionian Bibles available in print at Amazon.com.
- 10/20/18 - 70 translations now available in 33 languages.
- 11/17/18 - 104 translations now available in 57 languages.
- 03/24/19 - 135 translations now available in 67 languages.
- 10/28/19 - Aionian Bible nursed as J. and J. pray.
- 10/31/19 - 174 translations now available in 74 languages.
- 02/22/20 - Aionian Bibles available in print at Lulu.com.
- 05/25/20 - Illustrations by Gustave Doré, La Grande Bible de Tours, Felix Just.
- 08/29/20 - Aionian Bibles now available in ePub format.
- 12/01/20 - Right to left and Hindic languages now available in PDF format.
- 03/31/21 - 214 translations now available in 99 languages.
- 11/17/21 - Aionian Bible Branded Leather Bible Covers now available.
- 12/20/21 - Social media presence on Facebook, Twitter, LinkedIn, YouTube, etc.
- 01/01/22 - 216 translations now available in 99 languages.
- 01/09/22 - StudyPack resources for Bible translation study.
- 02/14/22 - Strong's Concordance from Open Scriptures and STEPBible.
- 02/14/23 - Aionian Bible published on the TOR Network.
- 12/04/23 - Eleēsē added to the Aionian Glossary.
- 02/04/24 - 352 translations now available in 142 languages.
- 05/01/24 - 370 translations now available in 164 languages.
- 08/05/24 - 377 translations now available in 166 languages.
- 08/18/24 - Creative Commons Attribution 4.0 International, if source allows.

תוכן העניינים

עדות חדשה

11	מortho
45.....	מארק
68.....	לוקס
107	יון .....
134	מעשי השליחים .....
172	אל-חרומיים .....
190	הראשונה אל-הקורניטיים .....
208	השנייה אל-הקורניטיים .....
218	אל-הגולטים .....
225	אל-האפסיים .....
231	אל-הפלפיים .....
236	אל-הקובלים .....
240	1 סלוניים .....
243	2 סלוניים .....
245	1 טימוחי .....
250	2 טימוחי .....
254	אל-טיטוס .....
256	אל-פילימון .....
257	אל-העברים .....
270	יעקב .....
275	הראשונה לפטרוס .....
280	השנייה לפטרוס .....
283	הראשונה ליווחנן .....
288	השנייה ליווחנן .....
289	השלישית ליווחנן .....
290	יהוּדָה .....
292	חוֹן יוֹחָנָן .....

נספח

מדריך הקורא

מיילון

מפות

עצה

Doré איזוריים

עדות חדשה

"אבי, סלח להם, קרא ישוע, כי אינם יודעים מה הם עושים! בינתיהם ערכו החילים הנרגלה וחילקו בינהם את בניו ישוע.
(ליקס 23:34)

המלך ועד גלות בבל וארבעה-עשר דורות מוגנות בבל עד המשיח.¹⁸ זהו סיפור הולדרתו של ישוע המשיח: אמו מרימות הייתה מאורסת לヨוסוף, אלום עוד כשהייתה בתוליה הדרת מהרוח הקודש.¹⁹ יוסף ארוסה, שהיה איש ישרא וערבי, החליט משומם כך לבטל את האירוסין, אולם בחר לעשות זאת בסתר, כי לא רצתה לביאש את מרימות ב הציבור.²⁰ לאחר שהחליט יוסף לנרש את מרימות נגלה אליו בחלום מלאך זה ואמר: "יוסף בן-זידוך, אל תהסס להתחנן עם מרימות. כי התינוק שבבטנה נוצר מרוח הקודש!²¹ מרימות תלד בן, ועליך לקרוא לויישוע" (כלומר,מושיע). כי הוא יושיע את בני-עמו מחתאיםם".²² לידתו של ישוע קיימה את מה שאמר אלוהים באמצעות נביאיו:²³ "הנה העלמה הרה ויולדת בן, וקראת שמו עמנוא אל".²⁴ כשיוסף התעורר, הוא עשה מה שציווה עליו המלאך והתחנן עם מרימות.²⁵ אולם מרימות נשארה בתוליה עד שנולד בנה, יוסף קרא לו "ישוע".

2 ישוע נולד בעיר בית-לחם שבאזור יהודה, בימי המלך הורדוס. זמן קצר לאחר לידתו, הופיעו בירושלים מספר חזיות-כוכבים שבאו מארץ רחוקה במזרחה, ושאלו:² "היכן התינוק שנועד להיות מלך היהודים? ראיינו את כוכבו במורה ובאו להשתהות בו".³ הורדוס נבהל מאוד מسؤالם, וכמוון נבהלו כל אנשי ירושלים.⁴ הוא נכנס את מנהיגי היהודים ושאל אותם: "האם אמרו לנו לנו הנביאים היכן ייוולד המשיח?".⁵ ענו לו: "כֵן, בית לחם בארץ יהודה, הנביא אמר: 'אתה, בית-לחם באָרֶץ יְהוּדָה, איןך צעיר באָלֹפִי יְהוּדָה, כי מִמֶּךָּ יַצֵּא מָשָׁל אֲשֶׁר יַרְעֵה אֶת-עַמִּי יִשְׂרָאֵל'".⁶ הורדוס הזמין את חזיות-כוכבים לפניהו סודית, ושאל אותם

1 לפניכם ספר קורות חייו של ישוע המשיח, אשר מוצאו מיוחס לדוד המלך ולאברהם אבינו;² אברהם היה אביו של יצחק; יצחק היה אביו של יעקב; יעקב היה אביהם של יהודה ואחיו;³ יהודה היה אביהם של פרץ וורה (אמם הייתה תמר); פרץ היה אביו של חצרון; חצרון היה אביו של רם;⁴ רם היה אביו של עמנדב; עמנדב היה אביו של נחשון;⁵ נחשון היה אביו של שלמון; שלמן היה אביו של בעז (אמם הייתה תמר); בעז היה אביו של עובד (אמם הייתה רות); עובד היה אביו של ישע;⁶ ישע היה אביו של דוד המלך; דוד היה אביו של שלמה (אמם הייתה אלמנתו של אורניה החתית).⁷ שלמה היה אביו של רחבעם; רחבעם היה אביו של אביה; אביה היה אביו של אסא;⁸ אסא היה אביו של יהושפט; יהושפט היה אביו של יורם; יורם היה אביו של עוזיה;⁹ עוזיה היה אביו של יותם; יותם היה אביו של אחיה; אחיה היה אביו של חזקיה;¹⁰ חזקיה היה אביו של מנשה; מנשה היה אביו של אלמוני; אלמוני היה אביו של אישיה;¹¹ אישיה היה אביהם של יכניה ואחיה (שנולדו בזמן גלות בבל).¹² לאחר הגלות לבבל: יכניה היה אביו של שאלה-יאל; שאלה-יאל היה אביו של זרובבל;¹³ זרובבל היה אביו של אביה-וד;¹⁴ אביה-וד היה אביו של אליקים; אליקים היה אביו של עוזר; עוזר היה אביו של צדוק; צדוק היה אביו של לין; לין היה אביו של אליה-וד;¹⁵ אליה-וד היה אביו של אלעזר; אלעזר היה אביו של מתן; מתן היה אביו של יעקב;¹⁶ יעקב היה אביו של יוסף (שהיה בעלה של מרימות. אמו של ישוע המשיח).¹⁷ אם כן, ארבעה-עשר דורות חלפו מאברהם אבינו ועד דוד המלך. ארבעה-עשר דורות מאיז דוד

מתי בדיקות רואו לראשונה את הכוכב. 8 לאחר מכן אמר להם: "לכו לבית-לחם וחפשו את הילד. כשתמצאו אותו, שבו אליו והודיעו לי זאת. כדי שאוכל גם אני ללבת להשתנות לו". 9 לאחר הפינוי עם המלך יצא חוויזה-כוכבים בדרך. ולפתע הכוכב שראו במנורה הופיע לפני עיניהם.

כדי לקיים את דבריו הנביאים שכינו אותו "נזרו".

3 בימים ההם, כשהיושע והוריו נרו בנצרת, החל יהנן המטביל להטיף במדבר יהודה. 2 "חיזרו בתשובה!" קרא יהנן. "שובו אל ה' כי מלכות השמים קרובה! 3 ישעיהו הנביא ניבא על פעילותו של יהנן כשה אמר: "קול קורא במדבר פנו דרך ה', ישרו לו חגורת עור; הוא נתג לאכול ארצה ורבש-בר. 5 אנשים מירושלים, עמק-הירדן וכל אזור יהודה יצאו למדבר כדי לשמע את דבריו. 6 ולאחר שהתמודו על חטאיהם, יהנן הטביל אותם בנهر הירדן. 7 אולם כשהראה יהנן שפירושים וצדוקים ריכם באים להיטבל, הוא דחה אותם. "בני נחשים אתם!" אמר יהנן. "מי אמר לכם שתוכלו להימלט מהעונש שלכם? 8 לפניו שתיטבלו אתם יהן ויהנן. 9 אל תהשו בלבכם: 'אלוהים לא ענייש ואתנו כי אנחנו יהודים. בני אברם'. הרוי אלהים יכול לעשות מהאברים האלה בנים לאברהם! 10 כבר עכשי מוכן גרזן המשפט של אלהים לכבות כל עז הסר תועלת שאינו נשא פרי. עצים חסרי חולטה ייכתרו ויישרפו! 11 "אני כרגע מטביל במים את אלה שבאמת מתחרתו על מעשיהם הרעים. אולם בקרוב יבוא אדם גדול ונעלם ממנו שאני לא ראוי אפילו לשאת את נעליו. והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובаш. 12 הוא יفرد בין המין לבין

הם הלויכו בעקבות הכוכב עד שנעמד בדיקות מעלה המיקום שבו היה התינוק. 13 הם שמרו מואור. 14 כשנקנסו חוויזה-כוכבים אל הבית שבו היה התינוק ומרים אמרו. נפלו לפניו, השתחו לו, ולאחר מכן פתחו את חבירותיהם ונתנו לו מתנות: זהב, לבונה ומור. 15 בינתיהם הוזיר אותם אלוהים בחולם שלא לחזור אל הורודוס. ומשמעותם לכך ש勃勃ים עם הארץם בדרכם אחרית. 16 לאחר שעזבו, ננלה מלאך לארצם בחלום ואמיר: "קם, ברוח למצרים עם התינוק ועם אמרו. והישאר שם עד שאומר לך לחוזה כי הורדוס רוצה להרוג את הילד". 14 באותו לילה יצא יוסף עם מרין ועם הילד למצרים. 15 ונשאר שם עד מותו של הורדוס. כך התקיימה הנבואה: "וממצרים קראתי לבני". 16 כשההורדים הבין שהוויזה-כוכבים התחמקו ממנה, הוא מادر כעס. הוא שלח חיילים לבית-לחם וציווה עליהם להרוג כל ילד זכר עד גיל שנתיים (כי החזירים סיפרו לו שראו את הכוכב כשתיים קודם לכך). 17 מעשה בכית לחם עצמה ובכל כפרי הסביבה. 18 אכזרי זה של הורדוס קים את הנבואה של ירמיהו: "קול ברמה נשמע, נהיו בכיכי תמרורים. רחל מבכה על בניה, מאנה להינהם על בניה כי איןנו". 19 לאחר מותו של הורדוס ננלה מלאך ה' בחולם ליאוסף במצרים. ואמר לו: 20 "קם. קח את התינוק ואת אמרו לישראל, כי אלה שרצו להרוג את הילד כבר מתו".

גנוגרי החריטה – את המזון ישרוף באש נצחות, ואילו שעל שפת הכנרת, באזור שבטי זבולון ונפתלי.

14 כך התקיימה נבואת ישעיהו: **“ארצה זבולון – ארץ נפתלי, דרך הים, עבר הירדן, נילול הנויים –**

16 חעם ההלכים בחשך רוא אוור נдол, ישבי הארץ צלמות – אור גנה עליהם! ”**17** מאותו יום והלאה ישוע התחליל להטיף: “שוכן בתשובה והאמינו בה, כי מלכות השמיים קרובה! ”**18** ביום אחד כישועה הלך על חוף הכנרת, והוא ראה שני אחים: שמעון (הנקרא גם פטרוס) **ואנדריא**. השניים ישבו בסירה ורגנו בעורת רשת. כי היו דינאים במקצועם. **19** “באו אחריו!” קרא להם ישוע. “אני אעשה אתכם לדיני אדם! ”**20** שני האחים עזבו מיד את הרשותם שליהם והלכו אחריו. **21** לא הרחיק משם ראה ישוע עוד שני אחים. יעקב ויוחנן, יושבים בסירה עם אביהם זבדי, ומתקנים את רשותיהם הקרוות. יושא קרא גם את אביהם והלכו אחריו. **22** ישוע הסתובב בכל הנילול ולימד בבתי-הכנסת; בכל מקום בישר את החדשות הטובות על מלכות השמיים ורפא כל מני מחלות. **24** השמועות על הניסים שחולל פשטו מעבר לנובלות הנילול, וחולמים באו אליו להירפא אפילו מסורתה. הובאו אליו אנשים אחויזי-שדים. מטודפים ומשותקים. וישוע ריפה את כולם. **25** לכל מקום שהלך, הלוכו אחריו המוננים: מהנילול, מהרייל, מירושלים, מיהודה ואף מעבר הירדן.

5 ביום אחד, כשהחטאף סביבו קהל גדול, עלה ישוע עם תלמידיו על מדרון הגבעה, התישב שם והחל ללמד: **“אשרי האנשים המודים בעניותם הרוחניות, כי להם שייכת מלכות השמיים. אשרי הבוכים והמתאבלים, כי הם ינוחו. אשרי הצנועים והענווים, כי העולם כולו שייך להם. ”****6** אשרי גנוגרי החריטה – את המזון ישרוף באש נצחות, ואילו את החריטה ישמור באסם.” **13** באותו זמן בא ישוע מן הנילול אל נהר הירדן, כדי להיטבל על-ידי יוחנן. **14** יוחנן ניסה לשכנע אותו ואמר: “אתה צריך להטביל אותך, ולא אני אותך! ”**15** אולם ישוע עמד על דעתו ואמר: “הטבל אותי, בבקשה. על-לי לעשות את כל הדברו. ”**16** יוחנן הטביל אותו. **16** מיד לאחר הטבילה, כישוע יצא מהמים. השמים נפתחו מעליו והוא ראה את רוח אלוהים יורדת עליו בדמות יונה.

17 **18** קול קרא מהשמים: “זהו בני אהובי, ובו אין חפץ. ”

4 לאחר מכן, הרוח הובילה את ישוע אל המדבר כדי שהשטן ינסה אותו שם. **2** במשך ארבעים ימים וארבעים לילה ישוע לא אכל מאומה, ולבסוף היה רעב מאד. **3** “אם אתה באמת ב- ‘אלוהים’, אמר לו השטן, “צווה על האבנים האלה להפוך לכיצרות لكم! ”**4** ישוע ענה לו: “לא אצווה זאת, שהרי כתוב בתורה: ‘לא על הלחם לבדו יהיה האדם. כי על כל מוצא פי ה- ז’. ”**5** לאחר מכן היבא השטן את ישוע לירושלים, העלה אותו על גג בית-המקדש ואמר: **“קפוץ למטה! הרוי כתוב בתנ”ך: ‘כי מלאכיו יצווה לך... ועל כפיים ישאונך, פן תינוגף באבן רnalך’. ”**

7 השיב לו ישוע: “אבל כתוב גם: ‘לא תנסה את ה- אלהיך’. ”**8** לאחר מכן העלה את ישוע על הר מאוד נבואה, הראה לו את כל המדינות המפוארות בעולם ואמר: **“אם רק תכרע ברך ותשתחוו לי, אתן לך את כל אלה! ”****10** ישוע דשיב: “סוד מני. שטן! הרוי כתוב: ‘לה’ אלהיך תשתחוו ואתו לבדו תעבוד’. ”**11** וזה השטן הרפה ממנו, ומלאכים באו לשרת את ישוע. **12** כאשר שמע ישוע על זה שיווחן המטביל נאסר, הוא עזב את ארץ יהודה ווחר לביתו – לנצרת שבניליל. **13** אחר כך ישוע עבר לנור בכפר-נחום

לעמדו לדין. נם מי שיקרא לחברו אידיוט! עליו לעמדו לדין. ואם יקלל את חברו הריהו בסכנת נייחינו! (Geenna g1067) ²³ לכן אם אתה עומד לפני המזבח בבית המקדש ובמביא קורבן לך, ולפצעך אתה נזכר של אחד מהחבריך יש דבר מה גניך. ²⁴ השאר את קורבנק לפני המזבח, מהר אל חברך ובקש את סליחתו. לאחר מכן חזר לבית המקדש והקרב את הקרבן לה. ²⁵ התפיס מהר עם אויבך, אחרית יהיה מאוחר מדי והוא יסנירך לידי החוק, ואז ישליך אותו לכלא – ²⁶ שם תישאר עד שהשלם את האנורה האחורה! ²⁷ "תורת משה אומרת: לא איש בחאהוה, כאילו נאף אותה בלבו. ²⁸ מושם כך, אם עינך גורמת לך לחשוק ולהחמוד, עקור והשליך אותה. מוטב שתאבד חלק מגופך, מאשר שיושליך כל גופך לניהינו. (Geenna g1067) ²⁹ ואם ידק – ולו נם הימנית – גורמת לך לחטא, קצץ והשליך אותה! מושם כך, מאשר למצוא את עצמך בניהינו. (Geenna g1067) ³⁰ "תורת משה אומרת שם איש רוצה לגרש את אשתו, עליו לחתה ספר כריתות, וזה הכל. ³² אולם אני אומר שאיש המנרש את אשתו מלבד במקרה שבנדה בו, גורם לך שתנאף אם תינשא בשנית. נם מי שיתחנן אליה לאישה נחשב לנואף! ³³ "תורת משה אומרת שם נשבעת, עליך לקיים את שבועתך. ³⁴ ואילו אני אומר: אל תישבע כלל! אל תאמר: אני נשבע בשמיים', כי כסא ה' נמצא בשמיים. ³⁵ אם אתה נשבע בארי'ך, אתה נשבע למשה בהדרום רגליו של אלוהים. כמו כן אל תישבע בירושלים; כי היא קריית מלך רב'. ³⁶ גם אל תישבע על ראשך, כי אפילו שעורה אחת אין ביכולת לשנות לבן או שחור. ³⁷ אמר פשות: כן, אולי. יותר מזה מן השואפים בכל לבם לעשות את הטוב והוישר, כי אלוהים יملא את שאיפתם. ⁷ אשרי האדיבים והרחמים. כי אלוהים יגלה לפניהם רחמים. ⁸ אשרי דוגמיהם שלם טהור, כי הם יראו את אלוהים. ⁹ אשרי האנשיים הרודפים שלום, כי הם יקרוא בנים-אלוהים. ¹⁰ אשרי הסובלים והגרדים בכלל עשותם את רצון ה', כי להם שייכת מלכות השמיים. ¹¹ אם יקללו אתכם, יעללו עליהם שקרים וירדפו אתכם בכלל אמוןכם בי, ¹² שמהו מWOOD! כן, שמהו מאד, כי שבר רב לכם בשמיים, וזכרו שכך רדפו נם את הנביאים! ¹³ "אתם מלוח הארץ. מה יקרה לעולם אם תאבדו את המלחמות שלכם? מלך הפל הוא חסר תועלת, ואין ראי אלא שיזרקו וירמסו אותן. ¹⁴ "אתם אור העולם – בדורמה לעיר הבנויה על הרים, אשר כל אחד יכול לראות את אורחותיה בלילה. ¹⁵ אל תהסרו את אורכם! הניתנו לו להאיר לכלום! תנו לכל אדם לראות את התנהנותם הטובה, ואז יודו כולם לאביבם שבשמיים. ¹⁷ "אל תהשבו שבאתם לבטל את תורה משה או את זהירותיהם של הנביאים; באתי لكم ולמלא אותן! ¹⁸ אני אומר לכם בכל הכנות והרצינות: מצוות התורה תישארנה בתוקף עד שיתקיים הכל. ¹⁹ מי שיüber על המצווה הקטנה ביחס או שיעודר אחרים לעשות זאת, הוא יהיה קטן במלכות השמיים. ואילו מי שילמד את תורה ה', ואף יקיים את מצוותיה, יהיה גדול במלכות השמיים. ²⁰ "אולם אני מזהיר אתכם: אם תוכלו להיכנס למלכות השמיים. ²¹ "תורת משה אומרת: לא תרצה, והרופא יחויב לדין. ²² אולם אני אומר לכם שם אדם אף כועס על אחיו, עליו

הרע הוא. 38 "הזהורה אומרת עין תחת עין, שנ תחת لكم: שכרם אתם. 6 כשתם מתחפללים, היכנסו לחדר לבך, נעלואת הדלת והחפללו בסתר אל אביכם. ואו אביכם شبשימים, הרואה את התעשה במסתירים. ייתן לכם שכרכ בגלו". 7 "אל תחרו שוב ושוב על אותה תפילה, כפי שנוהנים עובדי האלילים. הם הושבים שיקבלו תשובה רק אם יחוירו על תפיהם פעמים רבות. זכרו: אביכם יודע מה שאתם צריכים לפני שאתם מבקשים זאת ממוני". 8 לכן החפללו כך: 'אבינו شبשימים, יתקדש שםך'. 10 תבוא מלכותך, שרצונך יעשה בארץ כמו בשמיים. 11 ספק לנו מידי יום את המזון הדרושים לנו. 12 אני סלח לנו על חטאינו, כשם שאנו סולחים לאלה שהחטאנו גננו. 13 עוזר לנו לעמוד גנד פיתויים וניסיונות, והצלאתנו מכל רע (כי שלך המלכות, הכוח והתפארת לעולמי עולמים. Amen). 14 "אביכם شبשימים יסלח לכם אם חסלו גם אתם לאלה שחוטאים גנכם. 15 אם לא תהיו מוכנים לסלוח להם, לא יסלח ה' גם לכם על חטאיכם. 16 "כאשר אתם צמויים, אל תפנינו זאת לפני כולם, כפי שעשויים הצבועים. הם מנסים להראות עצובים ושהם בצום. הם יקבלו את מה שמניע להם. 17 אך אתם, כאשר אתם צמויים, סדרו וטפחו את מראכם. 18 כדי שאיש לא יחשוב שאתם רעבים - מלבד אביכם شبשימים הרואה במסתירים. והוא ייתן לכם את השבר המנייע לכם. 19 "אל תצברו לכם רכוש הארץ, במקום שהוא עלול להחליד, להירקاب או להיגניב. 20 צברו את רכושם בשמיים. כי שם הוא בטוח מפני נבנה ולא יאבד את ערכו לעולם. 21 במקום שבו נמצא אוצרכם שם נמצא גם לבכם ומחשבותיכם. 22 "עין הארץ היא אור גוף. אם עינך תורה, תמיד יורת אור המשמש בתוך נפשך. 23 אבל אם עיניכם רעה, אז ובבית-הכנסת כדי שכולם יראו אותך. אני אומר

שנ'. 39 ואילו אני אומר לכם: אל תתקוממו נגד מי שעושה רע גנכם. אם מישחו סוטר לך על הלחי, הוושט לו גם את חלודו השניה. 40 אם דורשים ממך בcourt המפטת תחת את חולצתך, תן להם גם את מעילך. 41 אם חיל כופה عليك לשאת את תרמילו קילומטר אחד, שא אותו שני קילומטרים. 42 תן למי שմבקש ממך, ואל תדחה את מי שרוצה ללוות ממך כספ. 43 "שמעתם שנאמר: 'ואהבת לרעך, ושנאת את אויבך'. 44 אולם אני אומר: אהבו את אויביכם והחפללו بعد אלה שרודפים אתכם. 45 כי כך תהי בנים לאביכם شبשימים. שהרי אלוהים נותן את אוור השמש גם לטוביים וגם לרעים, אף את הגשם הוא מוריד על צדיקים ועל רשעים כאחד. 46 אם אתם אויבים רק את אלה שאוהבים אתכם, מה מיוחד בדברים בכך? גם הפוועדים נוהנים כך! 47 ואם חברים רק לחבריכם, ומה שונים אתם מכל האחרים? הלא גם עובדי אלילים נוהנים כך! 48 שאפו להיות שלמים כשם שאביכם شبשימים שלם".

6

"היזהרו שלא העשו את מעשיכם הטובים לפני כולם, כדי שכולם יראו ויכבדו אתכם, כי ככה אין לכם שכר מאביכם شبשימים. 2 אם אתה נותן נדבה, אל הספר על כך לכולם, כפי שעשויים הצבועים. הם אף תוקעים בשופר בבית-הכנסת לכבוד זה, כדי שכולם יעריצו את צדקהותם. אני אומר לכם: הם יקבלו את מה שמניע להם. 3 אם אתה נותן נדבה, עשה זאת בסתר - אל הספר לידך השמאלית מה שעושה ירך הימנית. 4 ואו אביכם شبשימים, הרואה במסתירים, יגמול לכם. 5 "כשתם מתחפללים, אל תנגןו כמו הצבועים, המתפללים בפינות רחוב ובבית-הכנסת כדי שכולם יראו אותך. אני אומר

תהשך כולם. מה רבה חשכה זאת! ²⁴ איןך יכול לעבד שני אדונים; אתה תנסה את האחד ואתהב את الآخر, או להיפך – תהיה נאמן לאחד ותזולג באחד. איןך יכול לעבד את האלוהים ואת הכסף!

שביעינך יש קרש כזה גודל? הרוי כלל לא תוכל לראות את השביב! ⁵ צבע שכמויך! סלק תחילה את החרש מעינך. ורק לאחר מכן תוכל לסלק את שביב העז מעין חברך! ⁶ אל תנתנו דבריהם קדושים לאנשי מושחתים. אל תנתנו פנינים לחזירם. הם ירמסו את הפנינים. ולאחר מכן יפנו לתקופת אתם. ⁷ אם תבקשו – תקבלו; אם תחפשו – תמצאו; ואם תדרפקו – תיפתח לפנייכם הדרلت. ⁸ כי כל המבקש מקבל, כל המהפש מוצא. ולפניהם כל דופק נפתחת הדרلت. ⁹ אם ילד מבקש מאביו פרוסת לחם. האם האב ייתן לו אבן במקום לחם? ¹⁰ אם הילד מבקש דג, האם אתם חושבים שיקבל נחש? ¹¹ ואם אנשים רעים וחוטאים כמוכם נותנים לילדיכם מתנות טובות. האם לא ייתן אביכם שבשים מתנות הרבה יותר טובות למקשיהם ממנוע? ¹² עשו לאחרים את מה שהייתם רוצים שייעשו לכם – זאת תמצית את פריחי השדה הצומחים היום ונובלמים אחר. האם איןכם חושבים שלביש גם אתכם. חסרי אמונה שכמהותכם? ¹³ "לכן אל תדרגו לאוכל או ללבוש, שיילבשו?" ¹⁴ אלם שער החיים הוא קטן, השביל רחוב נם הוא. ¹⁵ אלם שער החיים הוא קטן, השביל צר, ורק מעטים מוצאים אותו. ¹⁶ "היזהרו לכם מה מחרדים המפיצים תורות שקר. הם מתחפשים לבושים תמיימים. בעוד שלמעשה הם זאבים רעים הרוצים לטרוף אתכם. ¹⁷ תוכלו לזהות אותם על-פי התנהנותם, כשם שאפשר לזהות עז על-פי פירוטו. הלא יודעים אתם להבחין בין גפן ענבים לבין ברקניהם. בין תאנים לבין קוצים! ¹⁸ עז משובח נתן פרי משובח, ועז רקוב נתן פרי רקוב. ¹⁹ עז טוב לא ייתן פרי רקוב, ועז רקוב לא ייתן פרי טוב. ²⁰ משום כך יש לכרכות ולשרוף כל עז שאינו נתן פרי טוב. ²¹ אכן, גם עצים וגם בני-אדם אפשר לזהות על-פי להבחין בקשר הנדול שביעינך? ⁴ "איך אתה יכול

למכיל אלהים ואניהם – הצלברים למשל: אין לנו מה לבוש. הלא החיים חשובים מnocל, והנפש חשובה דואגות למה שתאכלנה – הצלברים אין זורעות. ²⁶ תחשבו על הצלברים למשל: אין לנו מה לבוש. ²⁷ חוץ מזה, מה תועלם מאכיל אותנו ורואן להן. והלא יקרים אתם לאלהים אין קוצרות ואין אונרות מזוון – כי אביכם שבשים או עוד סנטימטר לקומותכם? ²⁸ "ומודע אתם דואגים ללבוש? הביטו בפריחי הבר! אין הם דואגים למה היה ללבוש יותר יפה מהם! ²⁹ ואילו שלמה המלך בכל חפארתו לא היה ללבוש יותר מאשר מהם? ³⁰ ואם אלהים מלכיש בנו-אדם שאmins באלוהים דואגים יוסדים למה שאכלו ויישטו. אולם אביכם שבשים יודע בדיק מה אתם צריכים. ³¹ "לכן אל תדרגו לאוכל או ללבוש, מלכוחו של אלוהים וחיו ביוושה, והוא ייתן לכם את כל מה שאתם צריכים. ³² אם כן אל תדרגו למחר; אלהים יdag למחר שלכם, וריה לצרה בשעתה."

7 ³³ "אל תשפטו אחרים. ולא ישפטו אתכם. כי תהייכו אליכם לפי איך שאתם מתייחסים לזרים. ישפטו אתכם במידה שאתה שופטם אחרים. ³⁴ כיצד יכול אתה לדאות שביב-ען קטן בעין חברך, ולא להבחין בקשר הנדול שביעינך? ⁴ "איך אתה יכול

פירוטיהם.²¹ לא כל מי שմדבר כאיש דת וادرוק הוא באמת מאמין. הם יכולים לקרוא לי: "אדוני, אדוני", אבל אין זה מספיק כדי להזכירם לשמיים. פקדות לחיילים תחת פיקודי. אם אני אומר לחיל החשוב הוא אם הם שומעים לך אבישם. ²² ביום-הדין יאמרו לי אנשים רבים: "אדון, אדון, אדון", אבל בשmek ניבאנו. ובמשך נירשנו שדים וחולលנים אחרים. ²³ אולם אני ענה: "מעולם לא הכרתי אתכם. הסתלקו מכאן, פושעים שכמותכם"²⁴ כל מי שמקשיב לדברי ומקיים אותם, רומה לאדם חכם הבונה את ביתו על סלע איתן.²⁵ שכן אם ירד גשם שופך ותתחולל טורה, לא ייפול הבית ולא יתמוטט, כי נבנה על הסלע.²⁶ לעומת מי שמקשיב לדברי ואני מקיים אותו רומה לאדם טיפש הבונה את ביתו על החול. ²⁷ שהרי בבואה שיטפון וסערה תהמוטת הבית וייהרס כליל.²⁸ ההמון נדהמו מאד כשהשמעו את הדרשות של ישוע.²⁹ כי הוא דבר אליהם בסמכות רבה ולא כמו הספרים.

8 כשרדר ישוע מהגבעה הלך אחרי קhalb נдол. ² אדם חולה בצרעת בא לקראותו, נפל על ברכיו וחתהנן: "אדוני, אם רק תרפא, תוכל לרפא אותי". ³ ישוע נגע באיש ואמר: "וְדֹאֵי שָׁנִיתָ רֹצֶחֶת". ⁴ אל תספר על כך הירפה! זומיד נעלמה הצרעת. ⁵ לך מיד אל הכהן והראה לו שנרפא. אל תשכח לקחת איתך קורבן טהרה, כפי שציווה משה על בני-ישראל. כדי שיכולים יראו שנדפאת!⁶ כשהגיעה ישוע לכפר-נדום, בא אליו קצין רומי וחתהנן לפניו שירפא את משרותו הצער. השוכב משותק על מיטתו וסובל כאבים נוראים.⁷ "כן", השיב ישוע. "אבוא לרפא אותו."⁸ "אדוני" אמר הצעיר, "אני לא ראי שתבוא אל ביתי. ונם אין צורך בכם. רק צווה שמשרתי יירפא. והוא יירפא.⁹

שליהם.”²³ לאחר מכן נכנסו ישוע ותלמידיו לסירה והחלו לשוט אל הצד השני של הכנרת.²⁴ לפתע התחוללה סערה נוראה, והנגלים הנගוהים הציפו את הסירה. ואילו ישוע יישן.²⁵ חתלמידים נינשו אל ישוע והעירו אותו בבהלה: “אדוננו, הצל אותנו! אנחנו טובעים!”²⁶ אולם ישוע ענה: “חסריך אמונה שכוכם! מודיעם פוחדים כלכך? הוא קם ונזף ברוח, ופרק עליים להירגע. מיד פסקה הסערה; הרוח שקתה והרים נרגע.²⁷ חתלמידים הנדרמים שאלו זה את זה: “מיهو האיש הזה שאפילו הרוח והרים נשמעים לו?”²⁸ בהניעם אל ארץ הנדרים, באו לקראותם שני אנשים אחוי-שדים. השניים התנוררו בביות-דקרנות והיו מסוכנים כלכך. עד שאיש ישוע ולתלמידיו בכיתו של מתחיהו, הצטרכו אליהם מוכסים וחוטאים אחרים. ²⁹ הפרושים עשו מאד ואמרו לתלמידיו: “מודיע הרבה שלכם אוכל בחברת החוטאים האלה?”³⁰ ישוע השיב להם: “אנשים בריאים אינם ווקאים לרופא; אלא שחולמים וקוקים לרופאי!”³¹ השיב להם ישוע, ³² וחותם: “עתה לכו ולימדו את משמעות הפסוק: כי חסד חפצתי ולא זבח. לא באתי لكم לזריקום לחזור בתשובה, כי אם לחוטאים.”³³ יום אחד באו תלמידיו יותן אל ישוע ושאלו: “מודיע תלמידיך אינם צמויים כמוינו וכמו הפרושים?”³⁴ “האם יכולם יודידי החתן להח Abel ולצום בזמן שהוא נמצא אתם? השיב להם ישוע בשאלתך.”³⁵ אולם יבוא יום שהחתן יילקה מהם, ואז הם יצומו.”³⁶ מי תופר טלאי מביך חדש על בנד ישן?
 הרוי הטלאי מהבנד החדש יינתן ויידליק את החור בband!³⁷ וממי מלאין חדש בחביבות רקובות?
 הרוי הין יבקע את החביבות ויישפך החוצה! הין חדש יש לשמר בחביבות חדשות. כי ישמרו הין בחביבות?³⁸ בשעה שישוע דיבר בא אליו הרוב של בית-הכנסת המקומי והשתחווה לפניו: “בתיהם

9 ישוע חזר לסירה, חנזה את האגם ושב לכפר-נחום עיר מנוריו.² מספר אנשים הביאו אליו בחור משותק על אלונקה. כשראה ישוע את אמוניתם, אמר לבחו: “התעודה, בני, כי נסלחו לך חטאיך!”³ “איש זה מגדף!” אמרו בכלם מספר סופרים. (כי מי מלבד אלוהים יכול לסלוח על חטאיהם?)⁴ ישוע ידע את מחשבותיהם, ולכן שאל

מלמד בבחירתה הכנסת וمبשר את החדרשות הטובות על מלכות השמיים. בכל מקום שבו ישוע בקר הוא ריפה את האנשימים מכל מני מחלות.³⁶ הוא ריחם על כל דאנשים שלא ידעו מה לעשות ולאן לפניות. הם היו כמו כבשים תועות בלי רועה.³⁷ "הקציר כה רב אך הפועלים כה מעטים!" אמר ישוע לתלמידיו. "התפללו ובקשו מהאחראי על הקציר שידרייך ויכשיר לעובודה פועלים רבים יותר!"³⁸

10 ישוע קרא אליו את שנים-עשר תלמידיו ונתן להם כוח לנישר רוחות רעות ולרפא כל מני מחלות. אלה שמתייחסם של שנים-עשר התלמידים: שמעון (הנקרא גם פטרוס). אֶנְדָּרִי (אחיו של שמעון). יעקב (בןו של זבדי). יוחנן (אחיו של יעקב). פיליפוס. בר-תלמי. תומא. מתתיהו (גובה המכס). יעקב (בן-חלפי). תדי. שמעון (מחבורת "הנקאים"). יהודה איש קריות (זה שהסניר את ישוע). יושע נתן להם את ההוראות הבאות: אל תלכו אל הגויים או אל השומרונים. כי אם אל הצאן התועה של עם ישראל בלבד. לכו וספרו להם שמלכות השמיים קרובה. רפאו את החולמים. הקימו את המתים לתחייה. רפאו את המצורעים ונרגשו את השדים. אתם קיבלתם הכל חינם אין כסף. לכן תדרשו תמורה بعد שירוטכם!⁹ אל תיקחו אל נגידים להחלפה. כסף או נוחות.¹⁰ אל תיקחו תרמילים עם האנשים שתצערו להם יدانו לכם ויטפלו בכם. טוב והישארו בביתו עד שנייע הזמן לרכת לעיר אחרת.¹¹ כתשכנסו אל הבית. קודם כל ברכו אותו בשלום.¹² אם והוא ביתם של אנשים טובים. הברכה תהיה תתקיים; ואם אין אלה אנשים טובים. הברכה תשוב

הקטנה מטה ממש עכשו. אמר הרב: "אולם אתה תוכל להחיות אותה. אם רק תבו ותיגע בה."¹³ ישוע קם והלך אחרי הרב. ותלמידיו הצטרכו אליו.²⁰ בקרבת הקהל שהליך אחוריים חייתה אישת סבלה משפטם דם מתמיד במשך שתים-עשרה שנה. היא עמדה מאחוריו ישוע ונגעה בקצה מעילו.²¹ מפני שחבהה: "אם רק אנע בבודנו. אַרְפָּא!"²² ישוע פנה לאחרור ואמר לאישה: "התעדורי בת". אמר נתך ריפה אותה. "ובאותו רגע היא נרפא".²³ ישוע הגיע לבית הרב וראה את המתאבלים שבכו וקוננו קינות. ²⁴ "לכון מכאן כולכם! קרא ישוע. "הילדת לא מתה: היא רק ישנה!" אולם כולם צחקו לו.²⁵ ברגע שיצאו האנשים נכנס ישוע לחדר הילדה. אחז בידיה. והיא קפיצה ממיטתה בריאה לממרי.²⁶ השמואה על הנס הנפלא הזה החפשטה בכל האוזר.²⁷ כשזוב ישוע את בית הרב. הלכו בעקבותיו שני עיוורים וצעוקו: "בן דוד.رحم עלנו!"²⁸ שני העיוורים נכנסו אל הבית שבו התארח ישוע. והוא שאל אותם: "אם אתם מאמינים אני יכול להסביר לכם את ראייתכם?"²⁹ בן ארון. ענו: "שנינו שנחנו מאמינים".³⁰ ישוע נגע בעיניהם והamber: "משום שהאמנתם. תירפאו".³¹ לפח עיכלו השניים לראות. ישוע הוזיר אותם שלא יספרו על כך לאיש.³² אולם השניים לא שמעו בקולו ופרסמו את דבר הנס בכל הארץ.³³ כשזוב ישוע את המקום הוא פגש אדם אילם שהיה אחיו שד.³⁴ ישוע נירש את השד. והאיש חכל לדבר. ההמון נרדמו וקרו: "mundum לא נראה דברים כאלה בישראל!"³⁵ אולם הפרושים אמרו: "אין פלא שהוא יכול לנרש שדים. הרי הוא מקבל את כוחו משר השדים!"³⁶ ישוע עבר בכל הערים והכפרים שבאזור. כשהוא

אליהם. ¹⁴ בכל עיר או בית שבhem לא יקבלו אתכם. נערו את אבן המקומם מעל רגנלים ולכו לדררכם.

15 אני אומר לכם: אף לסדרום ועמורה יהיה קל יותר בזוס-זהדין מאשר לערים אלה. ¹⁶ "אני שולח אתכם כמו כבשים בין זאבים. לכן הוי ערמותים כנחים ותמים כיוונים. ¹⁷ אלום היזהרו! כי עלולים לאסור ולשפט אתכם ולהללו אתכם בשוטים בכת-הכnest. ¹⁸ כן, יהיה עליו לחשפט לפני מלכים ומושלים בגללי, אלום זאת תהיה לכם והודנות לספר להם ולעולם כלו על אודותוי. ¹⁹ כשיאסרו אתכם. אל תדנו למה שתנידו במשפט. כי אני אישים בפיכם את המילים הנכונות בזמנן הנכון.

20 וכן לא אתם תדברו. כי אם רוח אביכם שבשמים ידבר בפיכם. ²¹ "אך יבנוד באחיו ויסנירו למוות; אבותיהם ימסרו את בניהם למוות. ²² כולם ישנאו אתכם משם הוריהם וינגרמו למוותם. ²³ אם רודפים אתכם ומציקים לכם שאתם שייכים לי, אלום כל מי שיחזוק מעמד עד הסוף - ייושע! ²⁴ אם רודפים אתכם ומציקים לכם בעיר אחת - ברחו לעיר אחרת. לא תספיקו לעבור בין כל הערים עד שבנ' האדם יחוור. ²⁵ התלמיד נדול ממוינו, ועבד איינו מכובד מאדוני. ²⁶ התלמיד משתף בנורל מоро, ומה שיקרה לאדון יקרה נם לעבד. ²⁷ ואם לי, האדון, קראובעל-זובוב (אדון השדים), אין ספק שכ' יקרו נם לכם. אל תפחדו מהלה שמאירים عليיכם. כי יבוא הזמן שהאמת תצא לאור, וכולם יוכלו לראות את מזימות הستر שליהם. ²⁸ מה שאני אומר לכם בחושך, לכט והכריזו אותו באור היום. ומה שאני לוחש באוזוניכם. השמיעו בקול מעל גנות הבתים. ²⁹ אל תפחדו מהלה היכולים להרוג את נופכם בלבד. אלום אינם מסוגלים לפגוע בנפשכם! עלייכם לփחד!

11 כישוע סיימ לסת הוראות לתלמידיו, הלק בעצמו לדחיף בערים שלהם. ² יוחנן המטביל, שהיה אז בכלל, שמע על הנסים שחולל המשיח, ולכן שלח שניים מתלמידיו לשואל את ישוע: ³ "האם

האמת של אלוהים נגנית דרך חיים וחוכמתם של צדיקים".²⁰ לאחר מכן החל ישוע להוכיח את הערים שבחן חולל נסים רבים. כי התושבים לא חזרו בתשובה.²¹ "אוֹי לְכָן, כּוֹרֵזִין וּבֵית־צִידָה!
אַיְלוֹן וּחֹלְלָתִי בָּעֲרָכָבָן, אַנְשֵׁיהָן מִזְמָן הַיּוֹן וְרוּהִים
בְּתִשְׁוֹבָה וּלְבוּשִׁים שֶׁקְ וְאָפָר לְאֹתָהּ חֶרְתָּה."²² ובאמת,

בַּיּוֹם־הַדִּין תָּקִבְלָנָה צָר וְצִידָן עָנוֹשׁ קָל מְשֻלָּכָן!²³
וְאַתְּ, כְּפָרְנָחוּם, הַחֹשֶׁבֶת אֲתָּה שִׁישְׁבָּהוּ וַיְרִומָּמוּ אַוְתָּךְ
עַד הַשָּׁמַיִם? לְנִיהוּנוּ תָּוְרָדִי! אַיְלוֹן נָעָשׂ בְּסָדוּם
הַנְּפָלָאות שְׁחֹלְלָתִי בָּךְ. הַיְתָה סְדוּם קִימָתָךְ
הַיּוֹם!²⁴ (Hadēs g86) ובאמת, ביום-הדין תקבל סדום
עָנוֹשׁ קָל מְשֻלָּכָן!²⁵ לאחר מכן התרפל ישוע את
התפילה הבאה: "אבי, אדרון השמיים והארץ. אני מודה
לך על שהסתירה את האמת מפני אלה החושבים אתה
עצמם לחכמים, ועל שגילתאותה לילדיים קטנים.
תודה לך אבי, על שבחרת לפועל דוקא כך."²⁶
- מלבד הבן, והאנשיים שהוא בוחר לנחלות להם
את האב".²⁷ אתם, העייפים והונשאים על כבד:
בואה אליו ואתן לכם מנוחה.²⁸ שאו את העול שלו
ולימדו ממנו. כי אני עניין וצנוע. ואצלי תמצאו מנוחה
לנפשותיכם. כי עולי נעים ומושאי לך!"

12 לאחר מכן, בשבת אחת, עברו ישוע ותלמידיו דרך שדה התבואה. לאחר שהתלמידים היו רעבים הם קטפו שיבולים ואכלו את הנרעינים.²⁹ פירושים אחדים רואו את הדבר ומהו לפני ישוע: "תלמידיך עוברים על התורה! הם מחללים את השבת!"³
אילם ישוע השיב להם: "האם מעולם לא קראתם מה
עשה דוד המלך כשהוא ואנשיו היו רעבים?⁴ דוד

אתה איש של אנו מחייבים? או האם עליינו להמשיך
לחוכות למשיחו אחר?"⁴ השיב להם ישוע: "לכו
וספרו ליוחנן את כל מה שראותם ושמעתם כאן
היום.⁵ ספרו לו שהיעזרו רואים, הפסחים
מהלכים, המצורעים מטוהריהם, החדרים שומעים,
המתים קמים לתחייה והענאים שומעים את בשורת
מלכות האלוהים.⁶ מלבד זאת אמרו לו: 'אשרי
האיש שעבורו איןני מהו מהשולוי'⁷ לאחר
שהלכו התלמידים החל ישוע לדבר אל הקהל על
יוחנן: "למה ציפיתם כשהלכתם אל המדבר השומם
לראות את יוחנן? עשב הנע ברוחה?⁸ או אולי ציפיתם
לפנוש אדם לבוש פאר, כמו נסיך בארכון?⁹ או
האם ציפיתם לראות נביא אלוהים? או נכו, והוא אף
נדול מנביא!¹⁰ יוחנן הוא השילח שנועד ללכת לפני
ולבשר את באו, כפי שתוחब בחנוך: 'הנני שולח
מלאכי לפני ואני פונה לך לפני':¹¹ אמר לך
האמת: מבין כל האנשים שנולדו אי-פעם, לא היה
איש נדול כיווחנן המטביל. ובכל זאת, הוא נחשב
לקטן לעומת כל אחד במלכות השמיים.¹² מאו יוחנן
עד היום, חייבים להיאבק למען מלכות השמיים!
כל התורה והנבאים סיירו על המשיח עד
בואה של יוחנן.¹³ אם אתם מוכנים להאמין לדברי,
יוחנן הוא שאליו כולם מחייבים ומייחדים.¹⁴ מי
שמשוגל לשמעו, שיקשיב!¹⁵ מה אני יכול להגיד על
הרור הזה? האנשים כאן דומים לילדים המשחקים
עם חבריהם ואמריהם:¹⁶ 'שייחנו אתכם ב"חתן
וכלה", אבל לא שמחתם. שייחנו אתכם ב"לויה".
אבל לא התאבלתם'.¹⁷ יוחנן המטביל התנור
מיין וצם לעתים קרובות, ואתם אומרים עליו' שד
בו.¹⁸ בן-חדרם אוכל ושותה ואתם מתלוננים
שהוא זולל וסובא ומתחבר עם אנשים מפוקפקים.

נכנס לאוהל מועד, ויחד עם אנשיו אכל את לחם ראייתו ואת כשר הדיבור. 23 הכהל, שהופתע מארך הפנים שהיה מועד לכהנים בלבד. נס מעשה זה היה עבירה על התורה! וזהם מעולם לא קראתם כשםעו זאת הפרושים. אמרו: "אין פלא שהוא יכול בתורה שMOVEDר לכהנים חתורנים לעבוד בשבת בבית-המקדש? 24 אני אומר לכם: יש כאן אחד שהוא נדול מן המקדש? 25 ואילו הבינותם את הפסוק: 'חסד ענה': ממלכת מפולגת בתוך עצמה התפרק, בית חפצתי ולא זבח, לא הייתם מרשימים חפים מפשע! 26 כי בן האדם הוא אדון השבת". 27 ישוע המשיך בדרכו ונכנס אל בית-הכנסת המקומי. 28 באotta שעלה היה בבית-הכנסת איש שידיו משותקות. שאלו הפרושים את ישוע: "האם מותר לרפא בשבת?" (המ שדרים את השדים בכווחו של בעל-זובע - אז בכווחו של מגרש את השדים? 29 ואם, לפי טענתכם, יתנו שמי מגרש בנים את השדים? 30 הם יתנו לאמות מידה. 31 ואולם אם מגרש את השדים בכווחו של אלוהים וברוחו, אז עבדה מלכותו אלהים הנעה אליכם. 32 איש אינו יכול לשודר את מלכות השטן לפני שיכבול אותו תחילה. לאחר שיכבול את השטן, יוכל לשודר את רכושו. 33 מי שאינוathi נגידו הוא, וממי שאינו אוסףathi - מפוזר. 34 כל חטאיכם יכולים להיסלח, גם אם אתם מקללים אותו, רק חטא אחד לא ייסלח לכם לעולם: נגידוף רוח הקודש." 35 "את העץ מכיריהם על-פי הפרי שהוא נותן. עץ משובח נתן פרי טוב, ועץ רקוב נתן פרי רקוב. 36 ילדי נחשים שכמוכם! כיצד יכולים אנשים רשיים ממוכם לומר דבר טוב? הרי אדם מדבר מתוך המ מלא את לבו! 37 אדם טוב והות. 38 אך התקיימה נבואה ישעיהו: "הן עברי, מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו, בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרע שבלבו. 39 ואני אומר לכם: ביום-הדין יהיה עלייכם تحت דין וחשבון על יציא. 40 לא יצעק ולא ישא ולא ישמע בחוץ קולו; 41 קנה רצין לא ישבור ופשטה כהה לא יכונה עד יויצו לנצח משפט. 42 ולשםנו גוים יהללו". 43 אמרים כאן עכשו יקבעו את נורלכם: או שהם יוכו אתכם. או שם יחיבו אתכם בדין. 44 יום עיור ויאלם. ישוע ריפה את האיש והשיב לו את

ויאלו כל העם נשאר על החוף. 3 ישוע הרבה
 ללמד את העם במשלים, והנה אחד מהם: "איכר יצא
 לזרוע בשדה. 4 כשביזור את הזרעים נפלו אחדים
 מהם מצד דרכך, והציפורים באו ואכלו אותם. 5
 זרעים אחדים נפלו על אדמה סלעית, במקום שבו
 לא הייתה אדמה רביה. הנבטים צמחו במחירות
 באדמה הרדרודה. 6 אולם השימוש הלהטת צרביה
 אותם והם התיבשו ומתו, כי השורשים לא היו
 עמוקים. 7 זרעים אחדים נפלו בין הקוצים, ולאחר
 חנקו את הצמחים הרכבים. 8 אולם זרעים אחדים
 נפלו על אדמה טובה ופוריה, ונשאו פרי מבורך
 ורב פי שלושים, פי שישים ואפילו פי מאה. 9 מי
 שמסוגל לשמוע, שיקשב! 10 תלמידיו של ישוע באו
 אליו ושאלו: "מדוע אתה משתמש תמיד בדוגמאות
 קשות כל כך?" 11 הסביר להם ישוע: "רק לכם
 מותר לדעת את סודות מלכות השמים; לאחרים
 לא ניתן לדעת אותם. 12 כי מי שיש לו – יינתן לו
 עוד והוא יהיה לו שפיע רב; וכי אין – נם המ�ט שיש לו
 יילקח ממנו. 13 אני מדבר אל בני אדם במשלים
 מכיוון שכאשר מראים להם משחו הם לא שומעים ונם לא
 וכאשר אומרים להם משחו הם לא שומעים ונם לא
 מבינים. 14 כך התקיימה נבואתו של ישעיהו: 'שמעו
 שמווע ואל תבינו, וראו ראו ואל תדעו. 15 כי השמן
 לב העם זהה ואזניו הכביד ועינוי השע, פן יראה
 בעינוי ובازניו ישמע, וללבבו יבין ושב ורפא לו.' 16
 הוא הצביע על תלמידיו והכריז: "אלה הם אמי
 הן שומעות. 17 הרבה נבאים וצדיקים השתווקו
 לךות את מה שאתם רואים ולשומווע את מה שאתם
 שומעים. אך לא זכו. 18 "זהו פירוש המשל: 19 ההשbil
 הקשה שעלי נפלו חלק מהזרעים מסמל את לבו
 של האדם השומע את הבשורה, אך אין מבין אותה;
 נסימנו נס (כדי להוכיח שהוא המשיח). 20
 אלם ישוע השיב: "רק דור רע וכופר יכול לדרוש
 אותן נספים! אבל האות היחידה שתקבלו יהיה
 אות יונה הנביא. כשם שזונה הנביא היה בבטנו של
 הרגן שלושה ימים ושלושה לילות, כך גם בנטה האדם
 יהיה בבטן האדמה שלושה ימים ושלושה לילות.
 21 ביום-הדין יקומו אנשי נינווה וירשעו אתם.
 כי לאחר שינוי דבר אליהם, הם חזרו בתשובה,
 חדרו ממעשייהם הרעים ופנו לה, ואילו לפניהם
 עומד אדם גדול מיוונה, ואתם מסרבם לשם לו. 22
 גם מלכת שבת תרשיע את העם הזה ביום-הדין.
 שהרי היא בא הארץ רוחקה כדי להקשיב לחכמת
 שלמה, ואילו לפניהם עומד אדם גדול משלמה." 23
 "דור רשע זה דומה לאדם אחוז ש. כאשר יצא
 השד מן האדם, הוא חולק לדבר לזמן מה ומפסיק
 לו מנוחה. משאינו מוצא את המנוחה שחיפה. הוא
 אומר לעצמו: 'אשוב לאדם שמתוכו יצאתי.' בשובו
 מוצא השד את לבו של אותו אדם מטוואטא, מסודר
 ומטופת, ואז מוצא השד שבעה שדים אחרים ורעים
 ממנו, וכולם יחד נכנסים לתוך אותו אדם וחויים בו.
 וכן מצבו של אדם זה גרווע משהייה." 24 בשעה
 שישוע דבר בתקוק בית מלא אנשים. עמדו אמו ואחיו
 בחוץ וביקשו לראות אתו. 25 מישחו בא אל ישוע
 והודיעו לו שאמו ואחיו עומדים בחוץ ורצוים לדבר
 אליו. 26 "מי היא אימי?" קרא ישוע. "מי הם אחיך?"
 הוא הצביע על תלמידיו והכריז: "אלה הם אמי
 ואחיכי! 27 כל מי שמציה לאבי שבשמי הוא אימי,
 אחיך ואחותיך!"
13 באותו יום, בשעה מאוחרת יותר, עזב ישוע
 את הבית וירד אל החוף. 2 תוקק זמן קצר התאסף
 שם קהל כה רב, עד שישוע נאלץ להיכנס ל司ירה,

ויאו בא השטן וחוטף את מה שנזרע בלבו.²⁰ האדמה הסלעית מסמלת את לבו של adam השומע את הבשורה ומקבל אותה בשמחה.²¹ אולם לא מונתו אין עمق, והזרעים אינם מכימים שורשים עמוקים משום כך. ברגע של קושי ו מבחוץ נעלמת התלהבותו והוא נובל.²² האדמה המכוסה קוצים מסמלת את האדם ששמע את הבשורה. אולם דאגות החיים ורצונו להתעשר חונקים את דבר האלוהים. והוא הולך ומפחית בעבודת אלוהים.^(aiōn g165)²³ האדמה הטובה מסמלת את לבו של adam המקשיב לבשורה, מבין אותה ומביא פרוי רב, פִי מאה, פִי שיזים ופי שלושים ממה שנזרע בלבם.²⁴ ישוע סיפר להם مثل נספה: "מלכות השמים דומה לאיכר שורע בשדה שלו ורעים טובים.²⁵ אולם לילה אחד, בזמנן שהaicר ישן, בא אויבו וזרע עשבי בר בין החיטה. "משהalla היחלה החיטה לנובות, נבטו גם עשביו הבר.²⁶" אחד שבו זרעת ורעים מושובחים מלא עשבים!²⁷ אמר אהרון עשה זאת, אמר האיכר. "האם אתה רוצה מאובי עשה זאת? אמר האיכר. "שאלו המשרתים.²⁸ "לא, השיב האיכר. אתם עלולים לעקור בטעות נם את החיטה.²⁹ הניתנו לכם לנדרל יחד עד הקציר. ואו אמר לקוצרים לאספה תחיליה את העשבים השוטים ולשרוף אותם. ולאחר מכן לאספה את החיטה ולהכניסה לאספה.³⁰ ישוע סיפר להם עוד משל: "מלכות השמים דומה לנגרניר ועיר של צמח החרדל אשר נורע בשדה. למורות שנגרניר זה קטן ביותר, הוא גודל להיות אחד הצמחים הנדולים ביותר, והציפורים יכולות לבנות להן קן בין ענפיו."³¹

33 ישוע נתן להם רגומה נוספת: "אפשר להמשיל את מלכות השמים לאישה המתכוונת לאפות להם. הרשות, הדיגין הוציא אותה אל החוף והחל למיין

34 את כל אלה שמרם. עד שהbatchן כולל توفה."

35 כך הוא קיים את הנבואה: "אפתחה במשל אליהם."

36 לאחר מכן עז פי,abicua חירות מני-קדם".

37 ישוע את ההמון ונכנס הביתה. תלמידיו ביקשו ממנו שיסביר להם את משל העשבים בשדה החיטה.

38 "בэн-האדם הוא האיכר הזורע את הזרעים הטובים. הסביר להם ישוע.

39 האויב מסמלים את האנשים השיכים לשטן.

40 (aiōn g165) "כשם שבמישל זה נאספו העשבים ונשרפו, כך יהיה גם בסוף העולם.

41 (aiōn g165) בצדדים ישלח את מלאכיו. והם ידרשו מותק המלכות את כל עשי הרע ואת כל אלה שמקישלים את الآחרים.

42 וישליך אותם לבבון שיירוף אותם. שם הם יבכו ויחדרקו שניים⁴³ ואילו הצדיקים ירחו כמשב במלכות אביהם. מי שמסוגל לשמווע, שיקשיב!

44 "מלכות השמים דומה לאוצר שאיש נילה בחוק שדה. בהתלהבותו הרבה מכר האיש את כל אשר היה לו, כדי שיוכל לקנות את השדה עם האוצר שמצא בו."

45 "מלכות השמים דומה לפניה נהדרת שמא סוחר בעת שהחיפה פנינים מובחרות.

46 כשנילה הסוחר את הפניה היקרה, כדי שיוכל לקנות אותה."

47 "אפשר להאר את מלכות השמים גם בסיפור על דיגין שהשליך את רשותו לים, ונכלדו בה כל מני דנים.

48 כשנמלאת הרשות, הדיגין הוציא אותה אל החוף והחל למיין

לפניהם בת הורדיה ריקוד שמצאה-הן בעיניו מואוד.⁷
והוא הבטיח בשובעה לחתה לה כל מה שתרצה.⁸
לפי דרישת אמה בבקשת הנערה שיביאו לפניה על
מנש את ראשו של יוחנן המטביל.⁹ המלך חטעה על
אולם לא רצה להפר את שבועתו, ולא רצה לאבד
את יוקרתו בעיני אורחיו. משום כך נתן הורדוס
את ההוראות הדרושים,¹⁰ וראשו של יוחנן נכרת
בבית הסוהר ~~בז~~ והובא על מנש לבתא של הורדיה,
אשר נתנה אותו לאמה.¹¹ תלמידי יוחנן באו ובקשו
את גופתו, ולאחר שקבעו אותו חלכו לשוע וסיפרו
לו מה שקרה.¹² כשהשמעו ישוע מה שקרה, הפליג
לבדו בסירה למקום מבודד, אולם ההמון נילו
אותו, ולכן עזבו את כפריהם והלכו אחריו לארד-
חוּף הים.¹³ ישוע ירד מהתירה, וכשראה את
האנשים הרבים שהיכו לו, ריחם עליהם ורפא את
החולמים שביניהם.¹⁴ לפניהם ערבניישו אליו תלמידיו
ואמרו: "אמור לכל האנשים האלה שילכו לknoot
אוכל בכפריהם שבאזור, כי השעה מאוחרת ובמקום
השומם זהה אין מה לאכול".¹⁵ אולם ישוע השיב
לهم: "אין צורך. אתם תأكلו אותם".¹⁶ מה? קראו
התלמידים בתמייה. יש לנו רק חמש כקרות לחם
ושני דגים".¹⁷ חביבאו אותם לכאן", הורה ישוע.¹⁸
הוא ציווה על האנשים לשבת על הדשא. לאחר מכן
לקח את חמישה כקרות הלחם ואת שני הדגנים, הביט
לשניים. בקש מלאו-הים שיברך את האוכל, פרס
את הלחם ונתן לתלמידיו שיחלקו לעם.¹⁹ כולם
אכלו עד شبיעו, וכשאספו לבסוף את הפירוריים
שנשארו, מילאו שניים-עשר סלים.²⁰ באותו ערב היו
שם חמישת-אלפים גברים בלבד הנשים והילדים!²¹
לאחר מכן אמר ישוע לתלמידיו להוציאו לסירה
ולחצות את הים, בעוד שהוא עצמו נשאר להיפרד

את הדגים: את הטוביים שם בסלים, ואת האחרים
השליך.²² כך יהיה גם בסוף העולם: המלאכים
יבאו ויפרידו בין הרשעים ובין הצדיקים. (��)

50 את הדרושים ישליכו המלאכים לאש – שם הם
יבכו ויחרקו שניים." 51 "האם אתם מבינים?" שאל
אתם יושע. "כן, ענו התלמידים. "אנחנו מבינים".²³

52 וישוע הוסיף: "תלמיד שלמד והבין את מלכות
השמים דומה לאיש עשיר שמוציא מאוצרו דברים
עתיקים וגם חדשים." 53 כשיסים ישוע בספר להם
את המשלים האלה, המשיך בדרכו. 54 כשהגיעה
אל ביתו (בנצרת שבגליל) לימד את האנשים
בכתה-הכנסת, והפליא את כולם בחכמתו ובניסיונו.²⁵

55 "כיצד יתכן הדבר?" תמהו האנשים. "הלא הוא
בנו של הנגר, ואנחנו מכיריהם את מרים אמו ואת אחיו
יעקב, יוסף, שמעון ויהודה!²⁶ נום את אהיותו אנחנו
מכירים – הרי כולם גורות כאן. כיצד הוא יכול להיות
נדול כל כך?" 56 והם רגנו מאד על ישוע. אין נביא
בעירו! אמר להם ישוע. "את הנביא מכבדים בכל
מקום, מלבד בביתו ובקרב בני-עמו".²⁷ ומחר
שלא האמינו בו הוא חולל שם נסים מעטים בלבד.

14 כאשר שמע הורדוס (שר הרובע של המדינה)
על ישוע. 2 אמר לאנשיו: "אין ספק שהאיש הזה
הוא יוחנן המטביל! יוחנן קם לתחייה, ולכן הוא
מסוגל לחולל את כל הניטים האלה".³ הורדוס
אמר בדברים אלה מושם שזמן מה קודם לכן אסר
את יוחנן וכבל אותו בכלא. על-פי דרישת אשתו
הורדיה שהיהתה בעבר אשת אחיו פיליפוס.⁴

משום שיווה נון אמר להורדוס שאסור לו להתחנן
אתה.⁵ הורדוס רצה להרוג את יוחנן, אולם פחד
מה הומונות ומרידות, כי העם חשב את יוחנן לנביא.⁶

מהקהל ולפזר אותם הביתה.²³ לאחר שליח ישוע של אלוהים? ⁴ למשל, כתוב בتورה: 'כבד את אביך ואת אמך... ומכל אביו ואמו מות יומת'⁵ אלם אתם אומרים שמותר לאדם להחעלם מצריכי הדרוי העניים, אם ייתן לعبادות האלוהים את מה שיכול היה להם. וכך אתם מפרים את מצותו של אלוהים, כדי לקיים מסורת וחוקים שהמצאו על-ידי בני-אדם. ⁷ צבועים שכמוכם! הנביא ישעיהו תיאר אתכם נכונה כשאמר: ⁸ 'נוגש העם הזה בפני...' ובשפטו כבדוני ולבו רחק ממני; ⁹ ותהי יראתם אותו מצות אנשים מלומדה'. ¹⁰ ישוע אסף סביבו את הקהיל ואמר: 'הקשיבו לדברי והשתדרלו להבינים: ¹¹ מה שנטמא את האדם זה לא מה שנכנס לפה אלא מה שיוציא מהפה – זה מטמא את האדם!' ¹² תלמידיו באו אליו ואמרו: 'ברבריך אלה העלה את הפה שוטה!' ¹³ ישוע השיב להם: 'כל צמה של א נשתל על-ידי אבי – יעקר. ¹⁴ התעלמו מהם; הפרושים אינם אלא מורי-דרך עיוורים המדריכים עיוורים אחרים. ובסיומו של דבר יפלו כלם יחד לתוך בור!' ¹⁵ שמעון פטרוס ביקש מישוע שישביר למזה החכוון באמרו שאנשים מטמאים את עצםם ממה שיוציא מן הפה. ¹⁶ 'האם איןך מבין?' שאל אותו ישוע. ¹⁷ 'האם איןך רואה שכל מה שאתה אוכל לעבור דרך מערכת העיכול ויוצאשוב החוצה?' ¹⁸ אלם מילימ רעות יצאות מתחוך לב רע ומטמאות את האומר אותן. ¹⁹ כי מותק הלב ויצאות מחשבות רעות, מעשי רצח, ניאוף, זנות, גנבה, שקר ורכילות. ²⁰ דבריהם אלה הם המטמאים את האדם. אכילה ללא נטילת ידיים אינה מטמאת את האדם'. ²¹ ישוע עזב את האוזור ההוא והלך אל אוזור צור וצדון. ²² אישת כנויות שגרה שם באה אל ישוע והתחננה: 'אדוני, בונדור, רחם עלי! שד אחו בכתיב' של האנשים עליה על גבעה להתפלל. עם רדת הלילה, כשהתלמידים היו בסירה וישוע היה לבדו על החוף, פרצה סערה עזה והتلמידים נאבקו ננד הרוח החזקה והגלים הנבוים. ²⁵ בערך בשעה ארבע לפנות בוקר בא ישוע לקראותם, כשהוא פוסף על-פני המים. ²⁶ התלמידים המבוהלים צעקו מפחד, כי חשבו שהוא רוח רפואי. ²⁷ ישוע דיבר אליהם מיד והרנייע אותם: 'אל תפחדו, זה אני!' ²⁸ 'אדון, אם זה באמת אתה, קרא אליו שמעון פטרוס, צווה עלי לילכת לךatak על-פני המים!' 'בסדר', ענה ישוע. 'בוא!' ופטרוס ירד מן הסירה והחל לילכת על-פני המים לקדחת ישוע. ³⁰ אלם כשהabit פטרוס בಗלים הנבוים שסבבו נבהל והחל לטבוע. 'הצל אוית, אדון!' צעק פטרוס. ³¹ מיד הושיט ישוע את ידו ויחילץ את פטרוס. 'חסיד-amonah אתה! הוכחית אותו ישוע.' מדוע פקפקת? ³² כשהעלן ישוע ופטרוס לסירה פסקה הרות. ³³ התלמידים האחרים ישבו שם המומאים וננדחמים. 'אתה באמת בן האלוהים!' קראו. ³⁴ הם המשיכו בדרךם וענו בחוף ניסרת. ³⁵ אנשי המקום הכירו אותו מיד, והפיצו את דבר בוואו בכל הארץ. תוך זמן קצר הובאו אליו חולדים רבים כדי Shirpa אתם. ³⁶ החולדים ביקשו מישוע שירשה להם רק לנעת בכנס בندוו, וכל מי שנגע בו נרפא.

15

יום אחד הגיעו מירושלים מספר פרושים וסופרים כדי לחקור את ישוע. ² 'מדוע תלמידיך אינם מקיימים את המסורת היהודית העתיקה?' דרשו לדעת. 'מדוע תלמידיך אינם נוטלים את ידיהם לפני האוכל?' ³ השיב להם ישוע: 'ומದוע עוברת המסורת שלכם על מצוותיו

והוא מענה אותה ללא הרף. ”²³ אולם ישוע לא ענה לה – אף לא מילה אחת. תלמידיו ביקשו ממנו לגרש אותה: ”אםור לה ללבת מכאן, כי היא מציקה לנו כל היום בתהינוותה.“²⁴ ”נשלחו תי אל צאן האובdot של בית ישראל בלבד“, אמר ישוע לאישה. ²⁵ אולם האישה נפלה לרגלו ושוב ביקשה: ”אדוני, עוזר לי!“²⁶ ”אין זה כודק לךחת את לחםם של הילדיים ולהשליכו לכלבים“, ענה לה ישוע. ²⁷ ”נכון, אדוני, “השيبة האישה“, אבל גם לנורי הכלבים מותר לאכול את הפירורים שנופלים מעל שולחן אדוניהם.“²⁸ ”אישה, “אמר לה ישוע, “יש בר אמונה רבה, ולכן תתמלא בקשתק.“²⁹ באותו רגע בטה נרפהה. ³⁰ ישוע חזר לכינרת, עליה על נבעה והתיישב שם. ³¹ ההמוניים הביאו אליו פיסחים. עיורים, בעלי-ם, אילמים וחולמים אחרים, הניחו אותם לפניו, והוא ריפא את כולם. ³² כאשר העם ראה את האילמים מפתפחים בהתרגשות, קטועי האיברים מקבלים איברים חדשים. נכים קופצים ורוקדים והעיוורים מביטים סכיבם, נדרמו ושבחו את יהודי ישראל. ³³ לאחר מכן קרא ישוע לתלמידיו ואמר: ”אני מרחם על אנשים אלה; הם נמצאים אתי כאן שלושה ימים, ולא נשאר להם מה לאכול. אני רוצה לשולח אותם רעבים. כי הם עלולים להתעלף בדרך.“ ³⁴ ”מאן נושא במדבר הזה מספיק אוכל לכל ההמון?“ שאל התלמידים. ”כמה ככרות לחם יש לכם?“ שאל אותם ישוע. ”שבע,“ זכה רגום קטנים. ³⁵ ישוע ציווה על העם לשבת על הארץ. ³⁶ לקח את שבע ככרות הלחם ואת הדגנים, והודה לאלוhim עליהם. חילק אותם למנות ונתן לתלמידים. כדי שיישו לישובים. ³⁷ אכלו לשובע (כארבעת-אלפים איש לא כולל נשים וילדים).

16 יומ אחד בא פרושים וצדוקים אל ישוע כדי לנסות אותו, וביקשו ממנו שיחולל למענם נס מהشمמים. ² אולם ישוע ענה להם: ”אתם יודעים היטב כיצד לפרש את סימני הטבע! אם, למשל, לפנוט ערבות השמיים אדומים, אתם אומרים של מהרתו יהיה מזג אוויר נאה. ואם בבוקר השמיים קודרים, אתם אומרים שמזג האוויר יהיה סוער, ואתם צודקים. אולם איןכם מבינים את משמעות העת שבה אנו חיים! ⁴ דור רע וכופר זה מבקש לו אותן כלשהו מהشمמים. אבל אותן היחיד שינתן לו הוא זה של יונה הנביא!“ יושע הוסיף ממש. ⁵ בהגיעם אל הגדרה השנייה של הכנרת גלו התלמידים כי שכחו לחתה אותם אוכלי. ⁶ ”היוזרו מהsharp של הפרושים והצדוקים!“ הודיע ישוע את תלמידיו. ⁷ הם חשבו שהוא אמר זאת מושם ששכחו לחתה אותם להם. ⁸ ישוע ידע את מחשבותיהם. וכך אמר: ”חסידי-אמונה שיכמוכם! מודע אתם דוגמים כל כך שאין לכם לחם? ⁹ האם לעולם לא תבינו? האם איןכם זוכרים כלל את חמישת-אלפים האנשים שהאכלתי בחמש ככרות לחם, ואת הסלים המלאים בשאריות? ¹⁰ האם שכחتم את ארבעת-אלפים האנשים שהאכלתי, ואת סלי השאריות שנשארו? ¹¹ כיצד יכולתם להעלות על דעתכם שידיברתי על מזון? אולם אני חזר לבסוף הבינו התלמידים שבמילה ”שאור“ התחכו ישוע לסטודנטים של הפרושים והצדוקים. ¹² כשהניע שוע לקיסריה של פיליפוס, שאל את תלמידיו: ”מה אומרים עלי האנשים? מי הם החובבים שאני?“ ¹⁴ ישוע

האומרים שאתה יוחנן המטביל, אחרים – שאתה אליהו, ואחדים אומרים שאתה ירמיהו או נביא אחר.”¹⁵ “ומי אתם חושבים שאני? המשיך ישע לשאול.¹⁶ “אתה המשיח בן אלוהים חיים!” השיב שמעון פטרוס.¹⁷ “אשריך, שמעון בנו-יונה, אמר לו ישע, כי אבי שבשימים הוא זה שנילה לך את האמת הזאת, ולא בן אדם.”¹⁸ כשםך כן אתה: פטרוס – סלע; על סלע זה אבנה את קהילתוי, וכל כוחות שאלול לא יגברו עליו.”¹⁹ Hadēs 986) “אניائن לך את מפתחות מלכות השמים: כל מה שתנסור בארץ יהיה פתוח בשמיים! ”²⁰ לאחר מכן הודיע ישע את תלמידיו שלא יספרו לאיש כי הוא המשיח.²¹ מאותה עת ואילך החל ישע לספר לתלמידיו שהוא עומד לעלות לירושלים, שיסבול שם מידי זקניהם והכהנים הגדולים והסופרים. שיירגן, ושלآخر שלושה ימים יקום לתחייה מן המתים.²² פטרוס באשר ידרו מחר ישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאיש את מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים.²³ “מדוע הסופרים אומרים שלא יהיה הביא צדקה לבוא תחיליה (לפני המשיח)? ”²⁴ שאלו התלמידים את ישוע. “הם צודקים”, ענה ישע. “אליהו באמה רבם יבוא קודם ויש戾 סדר בכל.”²⁵ למשה אליהו כבר בא. אולם אנשים רבים לא הכירו אותו ואף פגעו בו. גם בנה-אדם יסביר מידיהם.”²⁶ אז הבינו התלמידים שישוע דבר על יוחנן המטביל.²⁷ כשהגיעו למרגלות ההר כבר ציפו להם אנשים רבים. איש אחד התקrab אל ישע, קרע ברך לפניו והתחנן:²⁸ “אדוני, רחם נא על בני. הוא חולה במחלת אפילפסיה וסובל מאד. לעיתים קרובות הוא נופל לתוך אש או מים.”²⁹ הבהיר את בני אל תלמידיך, אבל הם לא יכולו לרפא אותו.”³⁰ מה

שאחדים מבם, העומדים כאן עכשוויים, לא ימותו לפני שיוכו לראות את בנה-אדם בא במלכותו!

17 בעבר שישה ימים לקח ישוע את פטרוס, את יעקב ואת אחיו יוחנן, ועלה איתם על פסגת הר גבורה.² כשהובילו התלמידים בישוע, הוא השתנה לננד ענייהם: פניו זרחו כשמש ובנדיו הלבינו והבריקו.³ לפתח הופיעו משה ربנו ואליהו הנביא ודברו עם ישע.⁴ “אדון, כמה טוב שאחנהנו כאן!” קרא פטרוס. “אם אתה רוץ, אבנה כאן שלוש סוכות לכבודך – לך, למשה ולאליהו!”⁵ בזמנ שפטורים דיבר, ענן כיסה את השלושה ויצא ממש קול שאמר: “זהוبني אהובי, שבו חפצתי. שמעו בקולו!”⁶ כשהשמעו התלמידים את הקול, נפלו על-פניהם מבוהלים ונפחים.⁷ ישע נינש אליהם ונגע בהם. “קומו,” אמר, “אל תפחדו!”⁸ כשהובילו התלמידים סביבם, ראו שישוע בלבד אותם.⁹ כאשר ידרו מחר ישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאיש את מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים.¹⁰ “מדוע הסופרים אומרים שלא יהיה הביא צדקה לבוא תחיליה (לפני המשיח)? ”²⁴ שאלו התלמידים את ישוע. “הם צודקים”, ענה ישע. “אליהו באמה יבוא קודם ויש戾 סדר בכל.”²⁵ למשה אליהו כבר בא. אולם אנשים רבים לא הכירו אותו ואף פגעו בו. גם בנה-אדם יסביר מידיהם.”²⁶ אז הבינו התלמידים שישוע דבר על יוחנן המטביל.²⁷ כשהגיעו למרגלות ההר כבר ציפו להם אנשים רבים. איש אחד התקrab אל ישע, קרע ברך לפניו והתחנן:²⁸ “אדוני, רחם נא על בני. הוא חולה במחלת אפילפסיה וסובל מאד. לעיתים קרובות הוא נופל לתוך אש או מים.”²⁹ הבהיר את בני אל תלמידיך, אבל הם לא יכולו לרפא אותו.”³⁰ מה

עיקש וחסר-אמונה הדרור זהה! קרא ישוע. "עד מתי יהיה עלי לסבול אתכם? הביאו אליו את הילד!"¹⁸ ישוע נער בשד שהוה בתוך הילד, והשד יצא ממנו. באזוח רגע הילד נרפא.¹⁹ לאחר מכן, כשהתלמידים היו בלבד עם ישוע, שאלו אותו: "מדוע אנחנו לא יכולנו לרשות את השד?"²⁰ בendl חסר אמון כאלה, השיב ישוע. "אילו הייתה לכם אמונה אפילו כנרג' של חרдел, יכולתם לומר להר הזה: יווזו! והוא באמת היה זו, מכיוון שתוכלו לעשות כל דבר."²¹ אבל שד כזה יוצא רק לאחר צום ותפילה.²² יום אחד כשהו בנילא אמר ישוע לתלמידיו: "בנ-האדם עומד להומסיד בידי אנשים,"²³ והם יחרגו אותו; אולם לאחר שלושה ימים יקום לתחייה. "דבריו אלה ציערו את התלמידים ואף הפחדו אותם.²⁴ בכואם אל כפר-נהום ניגשו אל פטרוס נובי מס מחצית השקל של המקדש ושאלו אותו: "האם אין הרב שלך משלם את המס?"²⁵ "ודאי שהוא משלם", השיב פטרוס. לאחר מכן נכנס פטרוס אל הבית כדי לשוחח על כך עם ישוע. אולם עוד לפני שהספק לפתח את פיו שאל אותו ישוע: "מה דעתך, פטרוס? ממי דורותים הממלכים מס, מבני העם שלהם או מוריים?"²⁶ מהזרים. כמו כן, השיב פטרוס. "אם כן, הבנים פטורים מכך". אמר ישוע. "אולם היה לנו רוצים לפגוע באנשים האלה, אך אליהם והשלך חכה להם.פתח את פיו של הדג הראשון שתצורך, ותמצא בו מטבח. במטבע זה שלם את המס עבור שניינו".

18 באותה שעה באו התלמידים אל ישוע ושאלו: "מי מארתנו יהויה הנדול ביותר במלכות השמים?"² ישוע קרא אליו ילד קטן והציג אותו לפניהם.³ לאחר מכן אמר: "אם לא תחורו בתשובה

לטובתך, והוא בכלל זאת יעמוד על דעתו ולא ייכנע. האם לא יהיה עלייך לרחם על חברך העבר, כשם שאני ריחמתיך עלייך? ³⁴ "המלך הנרגנו שלח את האיש לחא העינויים, עד שיגמור לשלם את חובו עד הפרושה האחרונה". ³⁵ כך יעשה לכם אבוי שבשים אם תסרבו לסלוח לאחיםיכם בכלל לבכם."

19 כשיסים ישוע את דבריו, עוז את הניליל וחוזר ליהודה דרך עבר הירדן. ² קהיל גדול הילך בעקבותיו, והוא ריפא את החולמים שבינויהם. ³ פרושים אחדים שבאו לנסותו שאלו: "האם מותר לאיש להתנרש מਆתו על כל דבר?" ⁴ ישוע הניב: "האם איןכם קוראים את כתבי-הקודש? הלא כתוב שאליהם ברא איש ואישה מבראשית, ⁵ וועל האיש לעזוב את אביו ואמו, ולהתאחד עם אשתו. ⁶ לפיכך הם כבר לא שניים אלא אחד! וכן אסור לאיש להפריד את מה של אלוהים אחד". ⁷ "אם כך", ⁸ המשיכו הפרושים, "מדובר משה אמר שאיש יכול לכתוב לה ספר כריתות (מכتب גירושין), וזה כל מה שנדרש ממנעו?" ⁹ ישוע הסביר: "משה הרשה לכם להתנרש מנשותיכם רק משום שלקה בחשבון את האופי העקשמי שלכם. אולם לא זאת הייתה כוונתו המקורית של אלוהים". ¹⁰ אני אומר לכם: כל איש המנרש את אשתו, מלבד במקרה שבנדרה בו, ונושא אחרית לאישה – הוא נופף!" ¹¹ אם כך הדבר, אמרו תלמידיו של ישוע, "הרי מוטב לא להינשא כלל!" ¹² "לא כל אחד יכול לקבל עמדת זאת", אמר ישוע. " רק אלה שה' עוזר להם בכך יכולים לקבל אותה. ¹³ אחדים נולדים סריסים ואינם יכולים להינשא. אחרים מסורסים על-ידי אדם, ויש המסרבים להינשא למען מלכות השמיים. מי שיכל – שיקבל זאת על עצמו". ¹⁴ ילדים קטנים הובאו אל ישוע כדי שיניה את ידיו עליהם

הייא ראשית לנגרשו משורותיה ולהחרים אותו. ¹⁵ ואני אומר לכם: כל מה שתאסרו על הארץ יהיה אסור בשםיכם. וכל מה שתתזרעו על הארץ יהיה מותר בשםיכם. ¹⁶ "אומר לכם עוד דבר: אם שניים מכמ מסכימים בינםם לבקש דבר מה, אבי שבשים ייתן לכם את אשר תבקשו. ¹⁷ כי בכל מקום שבו נפנשים שניים או שלושה אנשים המאמינים כי, אני שם בתוכם". ¹⁸ לאחר מכן בא פטרוס אל ישוע ששאל: "אדוני, כמה פעמים עלי לסלוח לאדם שחתא לי? שבע פעמים?" ¹⁹ "לא", ענה ישוע, "שבעים כפול שבע פעמים!" ²⁰ "אפשר להמשיל את מלכות השמיים למך שהחליט לעדכן את ספרי החשבונות שלו. ²¹ במעשה יישוב החשבונות הובא לפניו אדם שהיה חייב לו עשרה אלף ככרי כסף. ²² מכיוון שלא היה לאיש כסף לשלם, ציווה המלך למוכר אותו. אָתָּה, אַתְּ יְלִדִּי וְאַתְּ כָל רְכוּשׁ תָּמֹרֶת הַחֹבֶב". ²³ "אולם האיש נפל לרגלי המלך. בכה והתחנן: 'אנא, אָדָׂנוּ, תֵּן לִי חֶסֶד וְאַשְׁלֵם לְךָ אֶת כָל הַחֹבֶב!' ²⁴ המלך ריחם על האיש, שיחרר אותו וויתר לו על החוב. ²⁵ "אולם כשהיצא האיש מ לפני המלך, הילך אל אדם שהיה חייב לו אלף שקלים. חפס אותו ודרש ממנו לשלם מיד את חובו. ²⁶ החייב נפל על ברכיו והתחנן: 'אנא, עשה עמי חסד; חכה בסבלנות ואשלם לך הכל!' ²⁷ "אולם המלולה לא הסכים לחכotta, וציווה לכליא את החייב בבית-הסוהר עד שיגמור לשלם את חובו. ²⁸ "כשראו חבריו העבדים את הנעשה התעכבו מאד והלכו אל המלך וסיפרו לו מה שקרה. ²⁹ המלך קרא אליו את האדם שעלה חובו יותר, ואמר: 'נבזה מורשע שכמוני! אני יותר לך על חוב עצום רק משום שביקשת זאת ממני!' ³⁰

- יקבל בתמורה פי מאה ויזכה בחיי נצח. (aiōnios) 30 אולם רבים מآلלה שהם הראשונים עתה יהיו או אחרים. ואחריהם מהאחרונים, ואחדים מהאחרונים עתה יהיו או הראשונים".

20 "מלכות השמים דומה לאיך שיצא הכם בבורך לשוכר פועלים לעבוד בכרמו". המשיך ישוע. 2 האיך הבטיח לפועלים 100 שקלים תמורה يوم העבודה, ושלח אותם אל הכרם. 3 "כעבור שעתיים עבר האיך ליד כיכר השוק וראה כמה אנשים ממתינים לעובודה. 4 הוא שלח גם אותם אל הכרם, והבטיח לשלם להם שכיר צדוק בסוף היום. 5 "בצחריים, וכן גם בשעה שלוש אחר-הצהריים, שלח האיך פועלים נוספים אל הכרם. 6 "בשעה חמיש לפנות ערב שוב יצא העירה וראה גברים אחדים מסתובבים בחוסר מעש. מודיעו התבטלתם כל היום? שאל אותם. 7 'משמעות לא שכיר אותנו, השיבו'. 'לכו גם אתם אל הכרם והצטרכו אל הפועלים האחרים', אמר להם האיך. 8 בערב ביקש האיך מנהל העבורה לשלם לפועלים את שכרם. החל באחרונים וכלה הראשונים. 9 כל אחד מהפועלים שנשכרו בשעה חמיש קיבל 100 שקלים. 10 בהניע תורם של הפועלים שנשכרו מוקדם יותר הם ציפו לקבל הרבה יותר. אולם נם הם קיבלו 100 שקלים כל אחד. 11 "הפועלים הראשונים עשו: 'האנשים האלה עבדו שעה אחת בלבד, ואתה שילמת להם אותו שכיר ששילמה לנו, למורות שאנו עבדנו כל היום בשמש הלותה! 12 יידי', ענה האיך לאחד מהם. 'לא גرمתי לך שום עול! אם לא הסכמנו מראש שתעבד כל היום תמורה 100 שקלים?' 13 קח את הכספי לך לשולם. ברצוני לשלם שכיר שווה לכלום;

ויתפלל. אולם התלמידים נערו באמונות שהביאו את הילדים: "אל טרידו אותו!" 14 ישוע שמע ואמר: "תנו לילדים לבוא אליו ולא חמנעו מהם. כי לבאה שיכת מלכות השמים!" 15 לפני שהלך משם הוא הניח את ידיו על ראשי הילדים וברך אותם. 16 יום אחד בא איש אל ישוע ושאל: "רב, אילו דברים טובים עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?" (aiōnios) 17 "מדוע אתה שואל אותי בנושא טוב? רק אלהים טוב באמת! "השיב לו ישוע. "אולם בתחום שלאלתך: אם תשמר את המצוות תזכה בחיי נצח." 18 "אייזה? שאל האיש. "לא תרצה, לא תנאף, לא תנונב, לא תענה עד שקר. 19 כבד את אביך ואת אמך. ואהבת לרעך כמוך! "השיב ישוע. 20 "תמיד שמרת את כל המצוות האלה. מה עוד עלי לעשות?" 21 "אם ברצונך להיות שלם, ענה ישוע, "מכור את כל רכושך וחלק את הכספי לעניים. כדי שאותך יהיה בשם, ולאחר מכן לך אחריו." 22 לשמע דברים אלה התעצב האיש והלך לדרכו. כי היה עשיר מאוד. 23 ישוע פנה לתלמידיו ואמר: "אדם שעיר קשה מאד להיכנס למלכות השמיים. 24 דענו לכם שקל יותר לגמל לעבור דרך חור המחת. מאשר לאיש עשיר להיכנס למלכות האלוהים." 25 העירה זאת הביכה את התלמידים. "מי, אם כן, יוכל להיוועש? שאל. 26 ישוע הביט בהם ואמר: "למעשה, אף אחד, אולם עם אלהים הכל אפשרי!" 27 "אנחנו זובנו הccoli כדי ללכת אחריך", אמר פטרוס. "מה נקבל בתמורה?" 28 "כשבני-האדם יישב במלכות על כסא כבודו המפואר, "השיב ישוע, "אתם, תלמידי, תשבו על שנים-עשר כסאות ותשפטו את שנים-עשר שבטי ישראל. 29 כל מי שוויתר למען עלי ביתו, אחיו, אחיותו, אביו, אמו, אשתו, ילדיו או רכשו

15 האם לא מותר לי לעשות מה שאני רוצה עם הכסף שלי? האם אסור לי לחת את כספי למי שארצחה? האם عليك להחרנו על טוב לך? 16 כך האחזרנים יהוו הראשונים. והראשונים - אחרים. 17 כשהיה ישוע בדרך לירושלים, הוא אסף סביבו את שנים-עשר תלמידיו 18 וודיער אותם על הצפוי לו בירושלים: "מי שהו יסניר אותו לידי ראשי הכהנים ולסופרים. הם ידונו אותו למוות 19 וימסרו אותו לידי הרומים. אשר ילענו לי ויצלבו אותו. אולם ביום השלישי יצאם לתחייה". 20 לאחר מכן תביאת אחורי ישוע.

21 כשהתקרכבו ישוע ותלמידיו לירושלים ועברו ליד בית-פני, שעלה הדר הזיתים, שלח ישוע שניים מתלמידיו אל הכפר ואמר: 2 "כשהיכנסו אל הכפר תראו אותן קשורה ולידה עיר. התיררו אותן והביאו אליהם. 3 אם מישחו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו שהם: 'האדון זוקק להם'. והוא יניח לכם מיד". 4 פשוט: 'האדון זוקק להם'. וזה יניח לכם מיד. 5 דבר זה בא לקיים את הנבואה: 5 "אמרו לבה ציון, הנה מלך יבוא לך, עני ורופא על חמור ועל עיר בזאתנות". 6 שני התלמידים הללו אל הכפר ועשו בדברי ישוע. 7 הם הביאו אליהם את העיר ואת האתנון. ריפרו את גבם במעיליהם וחושיבו עליהם את ישוע. 8 רבים מההמון השליכו את מעיליהם על הדרך לפני ישוע. ואחרים כרתו ענפים מהעצים ושתחו אותם לפניו. 9 ההמוניים החלו להידחק מ לפניו ומאהוריו וקראו: "הושע-נא לבן-דוד!". 10 ברוך הבא בשם זו! "הושע-נא במרומיים!". 10 נשכנס ישוע לתוך ירושלים. העיר כולה התרגשה מאוד. "מי האיש הזה? שאלו האנשים. 11 וזה המון השיב: "זהו ישוע - הנביא מנצחת שבניל". 12 ישוע הילך לבית-המקדש. נירש את כל הסוחרים והקונים. הפקת השולחנות של מחלפי הכספיים ואת הדוכנים

אמם של יעקב ויוחנן בני זבדי את בניה לפני ישוע וביקשה טובה. 21 "מה בקשת?" שאל ישוע. "הבטח לי שבמלכותך ישבו שני בני אחד לימייך ואחד לשמלך", ביקשה האם. 22 אולם ישוע אמר לה: "את לא יודעת מה אתה מבקשת!". הוא פנה אל יעקב ויוחנן ושאל אותם: "האם תוכלו לשחות מהகוס באמת תשטו ממנה". אמר להם ישוע. 23 "ובכל זאת אני חייב לשחות?". "כן, בהחולת", השיבו. 23 "אתם מקומות אלה שמורים לאנשים שabei בוחר בהם". 24 כשמשעו שאר התלמידים מה שבקשו יעקב ויוחנן, הם כעסו עליהם מאד. 25 לכן ישוע קיבץ סביבו את התלמידים ואמר: "אתם הרי יודעים שמנחוני הגויים רודים בנתיניהם, ומנענים כוח וסמכות למי מהם להיות מנהיג בינוין. מי שרצה להיות מנהיג. 26 אבל אצלם יהא המצב שונה: מי שרצה להיות מנהיג ביןיכם חייב להיות לכם למשרת". 27 מי שרצה לעמוד בראש חייב לשרת אתכם בעבר. 28 עליכם לנוהג כמוני, כי אני, בן-דוד. לא באתי לכך שישרתו אותי, אלא כדי לשרת אחרים. וכך נזהרנו מיריחו הילך אחריהם קהיל גדול. 29 שני

ביביא. ²⁷ לבסוף השיבו: "אינו יודע". אמר להם
שוע: "אם כך, גם אני לא ענה לשאלתכם. ²⁸ אולם
מהם דעתכם: לאב אחד היו שני בניו. בני, לך היום
לעבד בכרם, בקש האב מבנו הבכור. ²⁹ 'אני
דרוצה', השיב הבן, אבל אחר כך שינה את דעתו
והלך לעבוד בכרם. ³⁰ הילך האב אל הבן הצער
וחזר על בקשו. טוב, אבא אני אלך; השיב הבן
הצער, אולם לא הלך לכרם. ³¹ מי מהשנים שמע
בקול אביו?'" הבן הבכור, כמובן, השיבו. אני אומר
לכם שהמוסכמים והזונות יכנסו למלכות השמיים
לפניכם". הסביר להם ישוע את המשל. ³² כי
יוחנן המטביל אמר לכם לחזור בתשובה ולהאמין
באלהווים, ואתם לא שבתם. נס לאחר שראיתם כיצד הם שבו,
בן שבו בתשובה. נס לאחר שראיתם כיצד הם שבו,
לא נהגתם כמותם ולא האמנתם לדבריו יוחנן. ³³
יהקשו עתה למשל הבא: בעל-ארמה נטע כרם.

בבנה גדר סכיבו, חוקים מגדר שמירה, הפקיד את הכרם בידי כורמים שכיריהם ונסע לארץ רחוקה. "בעת הבציר שלח בעל-הכרם אחדים מאנשיו אל הוכרמים, כדי לאסוף את חלקו ביבול הענבים. "אולם הוכרמים הכו את האחד, סקלו באבני את השני והרגו את השלישי. "בעל-הכרם שלח קבוצת נדולה יותר של אנשים כדי לאסוף את היבול, אך גורלם היה כנורל קודמיהם. לבסוף שלח האיש את בניו, כי חשב שיכבדו אותו ויפחדו מפניו. "אולם כשראו הוכרמים את הבן מרוחק, אמרו זה לזו: 'הנה בא יורש הכרם; הנה נהרוג אותו, וכך נזכה אנחנו בירושה!' הם נירשו את הבן מהכרם והרגו אותו. "כשישוב בעל-הכרם, מה לדעתכם יעשה לאותם כורמים?" השיבו המנהיגים: "הוא יוציא להורג את השכירים הרעים,

של סוחרי הדונים. 13 "בכתביה הקדוש כתוב: 'ב'ית
ב'ית-תפלה יקרא'. קרא ישוע, ואילו אתם הפלתם
אותו למאורת נגבים!" 14 העיוורים ובכלי המומ
שהיו בבית-המקדש ניגשו אליו, והוא ריפה אותו שם.
15 אולם כשהראו דראשי הכהנים והסופרים את חניכים
וההנפלאות שחולל ישוע, וכששמעו את הילדים
הקטנים קוראים במק dred: "הושע-נא לבן-דור! הם
התרגזו מאד ושאלו אותו: 16 "האם אתה שומע את
מה שהילדים האלה אומרים?" "כן", ענה ישוע. "האם
מעולם לא קראתם בכתביה הקדושים: מפני עוללים
יוונקים יסדה עוז!" 17 ישוע עזב אותו והלך
לבית-עניה – שם נשאר ללון באוטו לילה. 18
כשחזר הבוקר לירושלים היה רעב. 19 הוא ראה עץ
תחאה לצד הדרך, אבל כשנינש לחפש האנים מצא
עלים בלבד. "לעולם לא תישאי פרוי!" אמר ישוע
לחאה, ומיד התיבש העץ. (א' g165) 20 התלמידים
נדחמו ושאלו: "כיצד יבשה התאה לפתע?" 21 וישוע
עונה: "אני אומר לכם: אם באמת תאmino ולא תטילו
ספק, תוכלו גם אתם לעשות דברים כאלה ואף
גדולים מאללה. אפילו תוכלו לומר להר הזזה' זו',
הזורך לים! יהוא ישמע בקולכם. 22 תוכלו לקבל
כל דבר שתבקשו בתפילה – אם רק האמיןנו." 23
כשחזר ישוע לבית-המקדש ולימד את העם. באו
אליו ראשי הכהנים וקני העם. ודרשו לדעת באיזו
רשות הוא עושה את כל הדברים האלה. 24 "אני
עונה לשאלתכם אם אתם תענו לשאלתי", השיב
ליהם ישוע. 25 "האם יוחנן המטביל נשלח על-ידי
אלוהים או לא?" הם חתיעו ביניהם: "אם נאמר
אלוהים שלח את יוחנן, הוא יسأل אותנו מדוע לא
האמנו בו. 26 ואם נאמר שלא אלהים לא שלח את יוחנן,
העם יתנפל עליינו. כי כולם חשבים שיוחנן היה

ויתן את הקרים לפועלם נאמנים יותר, אשר יתנו לו בזמן את היבול המגיעה לו.”⁴² ישוע המשיך ואמר: “האם מעולם לא קראתם בכתובים: ‘אבן מסוכן הבונים חיותה לדראש פניה, מאות ד’ חיותה זאת; דיא נפלאת בעניינו?’⁴³ אני מתחזון לומר שלאלותיהם ייקח מכם את המלכויות. וייתן אותה לעם אשר ייתן לו את חלקו ביבול.⁴⁴ מי שייפול על האבן הזאת יתנפץ לרסיסים. ומיו שתיפול עליו האבן ישחק לאבק.”⁴⁵ כשהבבינו ראשי הכהנים והפרושים שישוע התכוון אליהם – כלומר, שהם היו הכהנים במשל – ⁴⁶ הם רצוי לתפוס אותן, אבל פחרדו לעשות דבר מפני ההמון אשר האמין כי ישוע הוא נביה.

22 ישוע סיפר להם משלים נוספים על מלכות השמים: “אפשר להמשיל את מלכות השמים למלך שערק סעודת-חתינה נדולה לבני. ³ כאשר הייתה הסעודה מוכנה שלח המלך שליחים אל האורחים שהזמין, כדי להודיעו להם שהגעו לבואו לסעודה. אך כולם סרבו לבוא. ⁴ המלך שלח שליחים אחרים להודיעו למוגנים: ‘זהדרו! השודדים והבקר המפוגטם טובחים והצלי כבר בתנור! ⁵ אולם המוגנים צחקו והלכו כל אחד לעניינו, ⁶ והוא אחד לשדה ואחר לשוק. התעללו בהם ואיפלו רצחו בשליחים. הכו אותם. התעללו בהם ואיפלו רצחו אחדים מהם. ⁷ ‘המלך הזועם שלח נドורי צבא כדי להרוג את הרוצחים ולשרוף את עירם. ⁸ הוא פנה אל מושתתו ואמר: ‘משתה החתונה מוכן, אולם האורחים שהזומנו לא היו ראויים לכבוד הזה.’ ⁹ צאו אל הרחובות והזמינו את כל מי שתפנשו! ¹⁰ המשרתים עשו לדבריו והכנסו לאולם את כל מי שפנשו: אנשים טובים ורעעים גם יחד, והאולם נמלא אורחים. ¹¹ ‘אולם כשנכנס המלך אל האולם כדי לראות

23 יְשֻׁעָה פָנָה אֶל הַקְהָל וְאֶל תַלְמִידָיו וָאמָר: ² לְבּוֹסֵף מִתָּה נִם הָאִישָה. ²⁸ אֲםִם כֵן, לְמַי תַהְיהָ שִׁיכַת הָאִישָה בְתִחְיַת הַמְתִים? הָרִי הִיא נִישָׁאָה לְכָל שְׁבַעַת הַאָחִים! ²⁹ חָשַׁיב לָהֶם יְשֻׁעָה: "טֻעוּ חֶסֶם נִכְבַּעַת מְבוֹרוֹתְכֶם בְכָל דָגְנָע לְכַתְבֵי-הַקּוֹדֶשׁ וְלְבָרוֹתְךָ שֶׁל אֱלֹהִים". ³⁰ "כִי בְתִחְיַת הַמְתִים לֹא יִהְיוּ עוֹד נְשָׂוָים; כְּולָם יִהְיוּ כְמַלְאָכִים בְשָׁמִים. ³¹ בִּאֲשֶׁר לְשָׁאַלְתֶּם - אִם יִקְמוּ הַמְתִים לְתַחְיָה אוֹ לֹא - הָאָם לֹא קָרְאתֶם מָה אָמַר לְכֶם אֱלֹהִים בְתּוֹרָה? ³² 'אֲנוֹ כִּי הָמְעִידִים פְנֵי צְדִיקִים, מְנִיחָם תְּפִילִין בְצִבּוֹר הָמְעִידִים שְׁבַעַת הַמְתִים' ³³ אֱלֹהִים הָוּ אֱלֹהִי הַחַיִים וְלֹא אֱלֹהִי הַמְתִים!" ³⁴ אָךְ לֹא אָת תְשׁוּבָתוֹ הַרְשִׁימָוּ אֶת הַקְהָל הַנְּדָרָה. אָלֹהִי אֶבְרָהָם, אֶלֹהִי יִצְחָק וְאֶלֹהִי יַעֲקֹב! וְהָרִי אֶלֹהִים הָוּ אֶלֹהִי הַחַיִים וְלֹא אֶלֹהִי הַמְתִים!

שְׁוּנוֹת, בָעוֹר שְׁבַעַצְמָם לֹא מוֹכוּנִים לְהָרִים אַצְבָּע. ⁵ "הֵם עֲשָׂוָים אֶת כָל מְעַשֵּׂיהם בְשִׁבְיל שִׁירָאוּ אֹתָם. ⁶ בְּמִסְבּוֹת הַמְתִים תְשׁוּבָתוֹ הַרְשִׁימָוּ אֶת הַקְהָל הַנְּדָרָה. אָלֹהִי אֶבְרָהָם, אֶלֹהִי יִצְחָק וְאֶלֹהִי יַעֲקֹב! וְהָרִי אֶלֹהִים הָוּ אֶלֹהִי הַחַיִים וְלֹא אֶלֹהִי הַמְתִים!" ³⁵ אָלֹהִי בְכָל לְבָבֶךָ, וּבְכָל שְׁכָלֶךָ. ³⁶ 'רַבִּי, מָה הִיא הַמְצֻוָה הַחֲשׁוּבָה בְיוֹתְרַבָת הַתּוֹרָת מָשָׁה?' ³⁷ "וְאַהֲבָת אֶת הָאֱלֹהִיךְ יְשֻׁעָה וְרַבָּךְ, וְכָל נְפֶשׁ וּבְכָל שְׁכָלֶךָ". ³⁸ "זֹאת הַמְצֻוָה הַרְאָשׁוֹנָה וְהַחֲשׁוּבָה בְיוֹתְרַבָת הַתּוֹרָת מָשָׁה" ³⁹ וְהַמְצֻוָה הַשְׁנִיאָה דָרְמָה לְהָיָה בְּאַהֲבַת לְרַעַץ כָל יִתְרַחַ המְצֻוֹת וְכָל דְבָרֵי הַנְּבִיאִים כָמוֹךְ. ⁴⁰ כָל מְבּוֹסָסִים עַל שְׁתֵי מְצֻוֹת אֶלְהָה. אָם בָּאָמָת תְקִים אֶת שְׁתֵי המְצֻוֹת אֶלְהָה, תְקִים לְמַעְשָׂה אֶת הַתּוֹרָה כָוֹלָה."

כָל מְבּוֹסָסִים עַל שְׁתֵי מְצֻוֹת אֶלְהָה, תְקִים לְמַעְשָׂה אֶת הַתּוֹרָה כָוֹלָה. ⁴¹ בְּעוֹד הַפְּרוֹשִׁים נִקְהָלִים סְבִיבוֹ, שָׁאל אָוָה יְשֻׁעָה שְׁאַלְתָה: ⁴² "מָה בְדִבֶר הַמְשִׁיחָה? בְּנוֹ שֶׁל מַיְהֹוָא?" "הָוּ בְּנֵדָד", הָשִׁיבוּ הַפְּרוֹשִׁים. ⁴³ "אָם כֵךְ, מְרוֹעֵן קּוֹרָא לוֹ רֹוד בְּהַשְׁרָתָה רֹוח הַקּוֹדֶשׁ אָדוֹן?" "הַמְשִׁיחָה יְשֻׁעָה לְשָׁאָל. ⁴⁴ "הָרִי דָוד אָמַר: 'נָאָם הָאָדָנִי, שָׁב לִמְנִינִי עַד אֲשִׁית אַוְבִּיךְ הַדָּם לַרְגָּלִיךְ'. ⁴⁵ וְאָם דָוד קּוֹרָא לְאָדוֹן, 'כִּיצְדָּקָה יְכֹל לְהַזְהִיר בְּנוֹ?' ⁴⁶ לֹא הִיְתָה לְהָם תְשׁוּבָה, וְמִאוֹתוֹ יוֹם לֹא הָעִזְלָה לְשָׁאָל אָוָה שְׁאַלְותָה מִכְשִׁילָות.

הַכָּל שְׁלָכָם הָוּ: 'אִם נִשְׁבַּע בְמִקְדֵשׁ הַיְמָנָה' ¹⁶ "אָוי לְכֶם, מְנַהֲגִים עִיוּורִים! מְכַתְּהִין. צְבוּעִים שְׁכָמֹוכֶם! ¹⁵ כֵן, אָוי לְכֶם, צְבוּעִים! אַתָּם נָסְעִים לְמַרְחָקִים כִּדי נִיְיר אָדָם אֶחָד, וְלֹא חָרְשָׁתְנִיר אַתָּם הַוּפְלִים אֶת בְּנֵי-נְהִינּוּן עֹד יוֹתָר מְכַמְּסָם! ¹⁶ "אָוי לְכֶם, מְנַהֲגִים עִיוּורִים!

אומרים: 'אנחנו, כמובן, לא היינו מעוזים לנחות כפי
שנהנו אבותינו'!³¹ "בדבריכם אלה אתם מעדים על
עצמכם שהנכם בני רשיים.³² אתם הולכים בעקבות
아버지יכם וממלאים את מסכת עונותיהם.³³ נחשים
(Geenna) בני נחשים! כיצד תימלטו מעונש הניהונום?"³⁴
^{1067g} "אני שלוח אליכם נביים, חכמים וסופרים;
אחדים מהם תחרגו בצליבה, ואחרים תלכו בשוטים
בבתי הכנסת שלכם. ותרדפו אחריהם מעיר לעיר!
וכך תישאו באשמה הריגותם של כל אנשי האלוהים
- החל בהбел הצדיק וכלה בזכריה בنبيרכיה,
שאותו רצחتم בבית-המקדש בין ההיכל לモבָת.
ירושלים, ההורגת את הנביים ורונמת באבני את
שליחיו אלוהים! פעמים רבות חפצתי לאסוף את
בנייך, כתרגולות האוספת את אפרוחיה תחת כנפי,
אולם לא רציתם.³⁸ ועתה אלוהים נטש את ביתכם.
ואני אומר לכם שמעתה ואילך לא תראו אותי
ויתר, עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה'!"

24 כשיצא ישוע מבית-המקדש, באו אליו
תלמידיו להראות לו את בני המקדש.² אולם
ישוע אמר להם: "כל המבנים האלה יהרסו ואף אבן
לא תישאר במקומה".³ מאוחר יותר, כשהישיב
על מדרון הר הזיתים, שאלו אותו התלמידים: "מתי
יקרה הדבר הזה? אילו מאורעות יסמנו את שובך
ואת סוף העולם?"⁴ ^{165 ו-חט} "אל הגינוי לאיש
לرمות אהכם", השיב להם ישוע,⁵ כי אנשים רבים
יבאו ויטענו כל אחד-אני המשיח, ויתעו אנשים
רבים. ⁶ כאשר תשמעו על מהומות ומלחמות -
אל תיבחלו. אמם תפרוץנה מלחמות ותתחוללנה
מהומות, אבל הקץ לא יבוא מידי.⁷ מרדינות וממלכות
תילחמנה זו בזו, ובמקומות רבים יהיה רעידות

לך להפר את שביעת. אולם אם נשבעת בזוב
של בית-המקדש אסור לך להפר את שביעת".¹⁷
יעורדים טיפשים! מה חשוב יותר, הזוב או המקדש
שמקדש את דוחב?¹⁸ "כמו כן אתם אומרים: 'שבועה
בمزבח אינה מהחייבת ומותר להפר אותה, אך
שבועה בקורבן שעל המזבח מחייבת -¹⁹ יעורדים!
מה גדול וחשוב יותר, הקורבן שעל המזבח או
המזבח עצמו המקדש את הקורבן?²⁰ הרי אם אתם
נשבעים 'במזבח', אתם נשבעים למעשה בו ובכל
אשר עליו.²¹ כאשר אתם נשבעים 'במקדש', אתם
נשבעים למעשה בו ובאלוהים השוכן בו.²² ואם
אתם נשבעים 'בשמי', אתם נשבעים בכסא אלוהים
ובאלוהים עצמו.²³ "כן, אויל לכם פרושים וסופרים
צבועים! אתם מקפידים על הלכות ודקנות
כמו לחת מעשר על עלי נגע בנינה, אולם אתם
מתעלמים מהדברים החשובים באמת כמו צדק,
רחמים ואמונה! אתם אמנים חייכים לחת מעשר,
אולם אסור לכם להזניח את הדברים החשובים
יותר.²⁴ מנהיגים יעורדים! אתם מסננים את היותו
ובולעים את הנמל!²⁵ "אויל לכם, סופרים ופרושים
צבועים שכוכם! אתם מקפידים כל-כך על צחצוח
הCors מבחוץ, אולם תוכה מצחין מריקבון!²⁶
פרושים יעורדים. טהרו תחילת את פנים הכלוי ואו
כolio היה נקי!²⁷ "אויל לכם, סופרים ופרושים! אתם
דומים לקרים הנראים יפים ומפוארים מבחוץ, אך
בתוכם הם מלאים עצמות מותם. ריקבון וטומאה.
אתם משתדרלים להיראות קדושים. אולם בפנים
לבכם מלא צבירות וטומאה.²⁸ כן, אויל לכם פרושים,
ואויל לכם סופרים - צבועים שכוכם! אתם בונים
מצובות לבניאים שאבותיכם הרגו, ומונחים פרחים
על קברי אנשי-האלוהים שאבותיכם רצחו, ואתם

אדרמה ורعب. 8 אלולם כל אלה יצינו רק את ראשית נם שובו של בן-האדם. 28 במקום שבו נמצא הפנر, הצרות והסבל העתידיים לבוא. 9 "מיד לאחר מכן יענו אתם, יהרגנו אתכם והעולם כולו ישנא אתכם, משם אותם ימים תחשך השמש, הירח ישחר, הכוכבים יפללו מחשימים וכוחות חמניים יתמוסטו. 30 "לבסוף ייראה בשמיים אותן בון-האדם ואבל כבד ירד על העולם כולו. כל אומות העולם יראו את בון-האדם בא על עני השמיים, בנוראה ובכבוד רב. 31 ואז הוא ישלח את מלאכיו בקהל תרועת השופר, וهم יאספו את בחורייו מכל קצוות תבל. 32 "ע"ז התאננה ישמש לכם כדוגמה: כאשר הענפים מלבלבים והעלים ירויקם. אתם יודעים שהקץ קרב. 33 כאשר כל מה שספרתי לכם יתחיל להתרחש, דעו לכם שהוא קרוב. שאני עומד בפתח. 34 אני אומר לכם: כל הדברים האלה יתרחשו לפני שיחלוף הדור הזה. 35 השמיים והארץ יחלפו, אבל דברי לא יחלפו. 36 "איש אינו יודע את היום והשעה של התרחשויות אלה; המלכים בשמיים אינם יודיעים זאת, ואפילו אני עצמי איני יודע את המועד המדויק. רק אבי שבשמיים יודע זאת. 37 "כינוי נוכן יהיה בא של בון-האדם. 38 בני-האדם חיו בשלוחה; הם אכלו, שטו והתחננו לפני שפתאותם בא המבול. 39 בני-האדם סרבו להאמין לשמע מה שעמד לקרים. עד שהמבול אכן בא והטביע את כולם. כך יהיה בואי. 40 "באלה עת שני גברים יעמדו יחד בשדה – האחד יילקה והשני ישאר. 41 שתי נשים יתחנו בקרחים – אחת תילקה והשנייה תישאר. 42 "לכן היו מוכנים, כי איןכם יודיעים באיזה יום יבוא אדונכם. 43 "אילו יידעו את השעה, היו כולם מתחוננים לבוא, כשם שהיו מתחוננים לבוא של גנב אילו יידעו מתי יבוא. 44 כך גם אתם היו מוכנים תמיד, כי בון-האדם יבוא בשעה בלתי צפוייה. 45 מי מכם משרת נבון ונאמן

27 כי כשם שהברך במזרחה מайдן למערב, כך יהיה מתיו

נם שובו של בון-האדם. 28 במקום שבו נמצא הפנר, הצרות והסבל העתידיים לבוא. 9 "לאחר מכן יענו אתכם, יהרגנו אתכם והעולם כולו ישנא אתכם, משם אותם ימים תחשך השמש, הירח ישחר, הכוכבים יפללו מחשימים וכוחות חמניים יתמוסטו. 30 "לבסוף יראת שאמם שיכים לי. 10 רבים ישבו לחתויא, יבנו זה בוה וושנאו איש את אחיו. 11 נבניאי שקר רבים יופיעו ויוליכו שלל נשים רבים. 12 החטא והרשע יתפשט בכל מקום וידכו את אהבתם של רבים. 13 אלולם אלה שיחזיקו מעמד עד הסוף יינצלו. 14 הבשורה הטובה על דבר המלכות תחפש בעולם כולו – כך שככל האומות תשמענה אותה – ולבסוף יגיע הקץ. 15 "לכן, כאשר תראו בביטחון מקדש את חילול הקודש, שעליyi דיבר דניאל הנביא (הקורא שם לבו) 16 על כל תושבי יהודה לבrho להרים. 17 אלה שעלו הגנות – שלא יוכנסו הביתה הביתה לקחת את בנדיהם. 18 "אווי לנשיות ההרות ולמניקות באותם ימים! 20 התפללו שבריחתכם לא תהיה בחורף ולא בשבת. 21 כי תהיה צרה שכמוה טרם הייתה בתולדות העולם, וכמוה לא תהיה עוד! 22 "למעשה אם אלוהים לא יקצר את הימים הנוראים האלה, כולם יאבדו. אלולם אלוהים יקצר ימים אלה למען עמו הנבחר. 23 "אם מישחו יאמר לכם באותם ימים: רأיתי את המשיח במקום פלוני! איה המשיח נמצא בכפר הסמוך? אל תאמינו לו. 24 כי משיח-שקר ונבניאי-שקר יקומו ויחוללו נסים ונפלאות אשר יתעו את האנשים. ואם יוכלו, הם יתעו אפילו את הנבחרים. 25 זיכרו, זהורתני אתכם! 26 "על כן, אם יאמרו לכם שהמשיח אישם במדבר – אל חטרכיו את עצמכם לлечת ולראות, ואם יאמרו לכם שהמשיח מסתהר במקום כלשהו – אל תאמינו.

לأدונכם. שיפקה על משק ביתו ויקבל את שכרו העדרו. ¹⁵ הוא נתן לאחד 50,000 שקליםים. לשני – 20,000 שקליםים ולשלישי – 10,000 שקליםים. הוא חילק את הכסף בהתאם לכישרונו של כל אחד ויצא לדרךו. ¹⁶ האיש שקיבל 50,000 שקליםים החל מיד לקנות ולמכור, ותוך זמן קצר הרוויח עוד 50,000 שקליםים. ¹⁷ גם האיש שקיבל 20,000 שקליםים ניגש מיד לעובודה והרוויח עוד 20,000 שקליםים. ¹⁸ אך האיש שקיבל 10,000 שקליםים חפר בור באדרמה והטמין בתוכו את הכסף. ¹⁹ "לאחר זמן רב חזר האדון ממסעיו, וביקש ממשרתו לחתת דין וחשבון על הכסף שהפקיד בידם. ²⁰ האיש שקיבל 50,000 שקליםים החזיר לאדוניו 100,000 שקליםים. ²¹ האדון שיבח אותו על עבודתו הטובה ואמר: 'מאחר שהיית נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשו אחריות נרוליה יותר. בוא והשתתף בשמחתי'. ²² "אחריו בא האיש שקיבל 20,000 שקליםים והצהיר: 'אדוני, נתתי לך 20,000 שקליםים. ועכשו אני מהזיר לך סכום כפול'. ²³ "עובדת טוביה", אמר לו האדון. 'אתה משרת טוב ונאמן. מאחר שהיית נאמן בסכום קטן, אתן לך עכשו הרבה יותר! ²⁴ לאחר מכן בא האיש שקיבל 10,000 שקליםים ואמר: 'אדוני, ידעת שאתה איש קשה, שמצליה לצורך מקום שלא זרעת ולאספה במקום שלא פירות. משומך לך פרדרתי והסתתרתי את הכסף באדרמה – והנה הוא!'. ²⁵ אך אדוניו השיב לו: 'הרשע ש充滿ך. עבד עצמן! אם ידעת שאדרוש מפרק את הרווחת. ²⁷ מודיע לא הפקדת את הכסף בבנק? לך לפחות היותי מקבל ריבית! ²⁸ קחו ממנו את הכסף. ותנו לאיש שיש לו כבר 100,000'. ²⁹ כי האיש שמנצל היטב את מה שנוהנים לו – יינתן לו עוד וייה לו שפע רב. ואילו אדם בלתי-אחראי – גם מעט האחריות שניתנה לו תילקה ממנו. ³⁰ קחו עתה את

לأدונכם. שיפקה על משק ביתו ויקבל את שכרו בעתו? ⁴⁶ ברוך תהיה אם בשובי יצא אויך מללא את הפקידך בנאמנות. ⁴⁷ נשים נאמנים כאלה אני אפקיד על כלרכשי. ⁴⁸ "אולם אם אתה רשע ותאמדר לעצמך: אה, האדון לא ישוב כל כך מהר", – ⁴⁹ והתאכזר ליתר העברדים ותבללה את זמןך במסיבות בזילילה ובשתייה – ⁵⁰ אדונך יופיע בשעה בלתי צפוייה, וואו הוא ייכה אותך קשות ויקבע את מקומו עם הצבושים; שם יהיה בכינך וחיריקת שניים".

25 "או תידמה מלכות השמים לסיפור על עשר עלמות, אשר לקחו את המנורות שלחן ויצאו לקבל את פני החתן. ² אולם רק חמיש מהן היו חכמוות ומילאו את מנורותיהם מרأسם. חמיש האחריות היו טיפשות ולא מילאו מרأسם את המנורות. ⁵ מכיוון שהחתן אחיה לבואו, שכבו העלומות לנوت. בחצות הלילה הן התעוררו לccoli תרואה: 'חתן בא! צאנה לקבל את פניו!' ⁷ "כל הבחרות קמו מיד והיטיבו את המנורות. אלה שלא היה להן שמן ביקשו מעט מחברותיהם, כי מנורותיהם דעכו. ⁹ "אולם הבחרות החכמוות ענו: 'אם נתן לנו מעת שמן לא יישאר לנו מספיק, לכו לחנות לקנות לעצמכן'. ¹⁰ "אך בזמן זה הילכו לקנות שמן בא החתן, ואלה שהיו מוכנות נכנסו אליו אל החתונה והדלת ננעלה. ¹¹ 'כשהזרו האחריות מאוחר יותר, הן מדדו בחוץ וקרו: 'אדוננו, אדוננו, פתח לנו את הדלת!'. ¹² "אולם הוא השיב להן מבפניות: 'אני מכיר אתכן!'. ¹³ 'משום לך היו ערים ומוכנים, כי איןכם יודעים באיזה יום ובאיזה שעה אחותך?'. ¹⁴ ישוע המשיח: 'אפשר לתאר את מלכות השמים בעוזרת הספר על אדם שנגע לאرض רחוקה. לפני נסיעתו הוא קרא למשרתו והפקיד בידם סכומי כסף. כדי שיישקיעו אותם למען זמן

לעוזר לוי".⁴⁶ זהם ילכו משם ליסורי נצח, וายלו
הצדיקים – לחחי נצח. "(aiōnios g166)

26 כשיסים ישוע ללמד את תלמידיו, אמר להם:² "כידוע לכם חסכת מהחיל בעוד יומיים, וימסרו אותו למות על הצלב." ³ באotta שעה החנסו ראשי הכהנים והמנגנים האחרים בכיתתו של קייפא הכהן הגדול,⁴ כדי לחשוב איך להפוך את ישוע בחשאי ולהרנו.⁵ "לא בזמנן חנינות הפסת הסכימו בינויהם, פן תתחולל מהומה בעם."⁶ בזמן שישוע היה בבית-עניה, בכיתתו של שמעון המצורע,⁷ ניגשה אליו אישה ובידה בקבוק בושם יקר מאד, ושפכה את הבושם על ראשו בשעה שאכל.⁸ התלמידים כעסו מאד ואמרו: "מדוע היא מבזבזת את הבושם היקר הזה? הלא יכולנו למכור אותו בכספי רב, ואת הכסף הינו נותנים לעניים!"⁹ מדוע אתם מציקים לה?¹⁰ "שאל ישוע. "הלא היא עשתה מעשה טוב. וזהו נמצאים איתכם תמיד, ואילו אני לא אהיה איתכם תמיד.¹¹ היא שפכה עלי את הבושם כדי להזכיר את נופי לקבורה.¹² אני אומר לכם: בכל מקום שבו תוכרזו הבשרה הזאת, תיזכר גם האישה הזאת, בזכות המעשה שעשתה."¹³ לאחר מכן הלך יהודה איש-קריות, שהיה אחד משנים-עשר התלמידים, אל ראש הכהנים ¹⁵ ושאל: "מה תנתנו לי אם אמסור ליריכם את ישוע?" הם נתנו לו שלושים מטבעות כסף.¹⁶ ומאותה שעה חיפש יהודה הזדמנות למסור ליריכם את ישוע.¹⁷ בערב הפסח באו התלמידים אל ישוע ושאלו: "היכן אתה רוצה שנוכין את הסדר?"¹⁸ "לכו העירה אל אדם פלוני, "ענה ישוע, "ואמרו לו: 'אדוננו אמר: שעת הנייה, והפעם אני ותלמידי נערוך את הסדר בביתך'. "¹⁹ התלמידים עשו לדבריו והכינו את

המשרת הזה, שאין בו כל תועלת, והשליכו הוחזה לחושך, שם יש בכוי וחירות שניים.²⁰ 31 "אולם שניי, המשיח, אבוא בתפארתי עם כל המלאכים, אשב על כסאי בכבוד רב.²¹ 32 כל אומות העולם יתאספו לפני, ואני אפריד בינויהם כרועה המפריד בין הכבשים ובין העזים.²² 33 את הכבשים אעים לימיini ואת העזים לשמאלי.²³ 34 "לאחר מכן אני, המלך, אומר לעומדים לימיini: 'בואו, ברוכי אבי, כשהייתי רעב – האכלתם אותי. כשהייתי צמא – נתתם לי לשותות. כשהייתי אורח זר – הכנסתם אותי לביתכם.²⁴ 35 כשהייתי חולה או אסוד בכלל – באתם לבקר אותי. כשהייתי חולה או אסוד בכלל – באתם לבקר אותי.²⁵ 36 כשהייתי עירום – הלבשתם אותי. מתי ראיינו אותך רעב והאכלנו אותך, או צמא והשקינו אותך?²⁶ 37 או אורח זר ועוזרנו לך? או עירום והלבשנו אותך?²⁷ 38 מתי ראיינו אותך חולה או כלוא ובאו לבקר אותך?²⁸ 39 או עירום והשענו אותך אחד מהדי הצעירים – כאילו עשיתם אותו הלאה לאחד מהדי הצעירים – כאילו עשיתם אותו להם: 'הסתלקו מכאן, אrrorים. אל האש הנצחתית שהוכנה לשטן והשדים!²⁹ 40 כי כשהייתי רעב לא האכלתם אותי, וכשהייתי צמא לא נתתם לי דבר לשותות.³⁰ 41 היותי אורח זר, אלם לא הלבשתם אותי לביתכם. היותי עירום, ולא הלבשתם אותי. היותי חולה וכלא, וככל לא באתם לבקר אותי!³¹ 42 "וואו הם יענו: 'אדון, מתי ראיינו אותך רעב או צמא או זר או עירום או חולה או כלוא, ולא עוזרנו לך?'³² 43 היותי אורח זר, אלם לא הונתמת דבר לשבות. היותי עירום, ולא הלבשתם אותי. "וואו הם יענו: 'אדון, מתי ראיינו אותך רעב או צמא או זר או עירום או חולה או כלוא, ולא עוזרנו לך?'³³ 44 "או יענה להם: 'אמן, אומר אני לכם! כאשר סירבתם לעזר לאחד מן האחים הצעירים הלאה סירבתם

הסדר.²⁰ בערב ישב ישוע עם תלמידיו ליד השולחן, ואות יעקב ויוחנן, בני זברדי, והתמלָא עצב ומועקה. ובשעת הארוחה אמר להם:²¹ "אחד מכם יבנוד כי ויסגור אותו".²² התלמידים החעכשו מאד שאלות זה אחר זו: "זה אם אתה מתכוון אליו?"²³ "אני מתכוון לאחד אשר טבל את המצה שלו בקערה יחד אתי".²⁴ בז'ה אדם הולך למota כפי שכותב שצדיק לקרות. אולם אני אומר לכם: אווי לאיש שישניר אותו: מוטב שלא היה נולד בכלל!".²⁵ נס יהודה שאל את ישוע: "רב, האם אתה מתכוון אליו? יושוע השיב: "כן".²⁶ בעת הסעודה לkah ישוע את הלחם (מצח). ברך, פרס לפירות, הניש לתלמידיו ואמר: "קחו ואכלו: זהנו גופו".²⁷ לאחר קד לkah כוס יין. ברך, הניש לתלמידיו ואמר: "שתה ממנה כולכם".²⁸ כי זהו דמי החותם את הברית החדשה בין אלוהים לבין בני-האדם; וזה דמי התשפה כדי לסלוח לחטאיהם של אנשים רבים.²⁹ ובכן לאasha יותר יין עד היום שבו אשחה יין חדש אתכם במלכות אבי".³⁰ כל הנוכחים שרדו מזמור תהלים, ולאחר מכן הלכו להר הזיתים.³¹ "הليلת כולכם תעצבו אותי", אמר ישוע לתלמידיו, "והרי כתוב: 'אכה את הרעה ותפוץון הצאן'.³² אולם לאחר שאקום לתחיה אלך לניל ואפונש אתכם שם".³³ "אפילו אם כולם יעזבו אותך, אני לעולם לא אעזוב אותך!"³⁴ קרא פטרוס. אולם ישוע אמר לו: "האמות היא שעוד הלילה, לפני שיקרא התרנגול את קריית השחר, תתחחש לי שלוש פעמים!³⁵ "לעולם לא אתחחש לך", החעקש פטרוס, "אפילו אם יהיה עלי למota! יושאר התלמידים נם אמרו כך".³⁶ הם הגינו לחרשות עציזות הנקראת נת-שמנים".³⁷ אמר לתלמידיו: "חכו לי, כאן עד שאחזר. אני אלף מלאכים להגנו עלי, והוא היה שלח אותם הולך להתפלל".

היה וקראו: ⁶⁶ "משיח שכמוך, הותבא לנו! מי הכה אותך הפעם?" ⁶⁹ כשל זה קרה, פטרוס ישב בחצר הבית. לפתע עברה לידי משותת וקראה: "نم אתה היה עם ישוע מהגלייל!" ⁷⁰ אולם פטרוס חשב שושע מוכן? מודיעו אותם באים לאסור אווי בחרבנות את דבריה בקול: "מה פתאות? אני בכלל לא יודעת על מה את מדברת!" ⁷¹ מארוח יותר נערה אהרת ראתה אותו ליד השער, ואמרה לאנשים סביבה: "نم הוא היה עם ישוע מנצרת!" ⁷² פטרוס שוב הבהיר את הדבר: "אני נשבע שאתה אפילו לא מכיר את האיש הזה!" ⁷³ בעבר זמן מה נינשו אליו האנשים שעמדו שם ואמרו: "אנחנו יודעים שאתה אחד מתלמידיו; המבטא הגליילי שלך מסניר אותך!" ⁷⁴ פטרוס החל לקלל ונשבע: "אני מכיר את האיש!" ⁷⁵ באותו רגע קרא התרנגול, ⁷⁶ ופטרוס נזכר בדברי ישוע: "לפנֵי שיקרא התרנגול החחשתי לשוש פעמים. "הוא יצא מהחצר ומירר בבכי.

27 לנוכח בוקר שוב הכנסו ראשי הכהנים וקני העם. כדי להתייעץ כיצד לשכנע את המושל הרומי להוציא את ישوع להורג. ² הם כבלו אותו ושלחו אותו לפילטוס, המושל הרומי. ³ כאשר ראה יהודיה הבוגד שישוע נידון למוות, התחרט על המעשה שעשה והזכיר את הכסף לראשי הכהנים והוקנים. ⁴ "חטאתי", הכריז יהודה. "בגדייך באדם חף מפשע. " ⁵ לא אכפת לנו, השיבו. "זאת הבעיה שלך. " ⁵ יהודה וرك את הכסף על הרצפה במקדש, וחלק לתולות את עצמו. ⁶ ראשי הכהנים אספו את הכסף מהרצפה ואמרו: "אינו יכולים להכנס את הכסף לאוצר, כי התורה אוסרת קבלת כסף דמיים. " ⁷ הם התיעצו ביניהם, ולבסוף החליטו לקנות בכספים פוסקים? "מוות! הם צעקו. "מוות! מוות!" ⁸ הם ירכו בפנוי של ישוע, הכו אותו, סטרו לו על

מיד? ⁵⁴ אולם אילו הייתה עשה כך. כיצד הייתה מתקימת הנבואה בכתביהם המתארת את המתרחש עכשו? ⁵⁵ ישוע פנה אל החמון ו אמר: "האם אני פושע מוכן? מודיעו אותם באים לאסור אווי בחרבנות ובמקלות? הלא לימרתי אתם במקדש יוסדים ויכולתם לאסור אותי שם ללא קושי!" ⁵⁶ אולם כל זה בא למלא את דבריו הנכאים בכתביו הקודש. "או עבו אותו התלמידים וברחו. ⁵⁷ החמון לקח את ישוע אל ביתו של קייפא הכהן הגדול – שם כבר המתינו לו הסופרים והזקנים. ⁵⁸ באותו זמן הlek פטרוס במרקח מה אחרי החמון. הוא נכנס לחצר ביתו של הכהן הגדול, ישב בין החיללים וחיכה לראות מה יקרה ליישע. ⁵⁹ ראשי הכהנים וחבריו הסנדרים, שהתאספו שם, חיפשו עדי שקר שייעידו ננד ישוע. כדי שיוכלו להטיל עליו אשמה כלשהי ולדון אותו למוות. ⁶⁰ אבל למרות שמצאו אנשים רבים שהסכימו לחת עדות שקר, דבריהם תמיד סתרו זה את זה. לבסוף באו שני אנשים שהצחירו: "האיש הזה אמר שהוא יכול להרeros את בית-המקדש ולבנות אותו מחדש שלוש שנים". ⁶² הכהן הגדול אמר על רגליו ושאל: "מה יש לך לומר להגנתך? מה יש לך לומר על כל ההאשמות נגדך?" ⁶³ אך ישוע שתק. "בשם אלוהים חיים. " קרא הכהן הגדול, "אני דורש ממך שתאמר לנו אם אתה המשית. " ⁶⁴ "אתה אמרת. " אמר בנו של קדרוש-ברוקה! " ⁶⁴ אבל אני אומר שאתה תראו את בן-האדם יושע. " אבל אני אומר שאתה תראו את בן-האדם יושע, לימיין האלוהים ובא עם עני השמיים. " ⁶⁵ הכהן הגדול קרע את בגדיו וקרא בקול: "מנגד! אינו זוקים לעדים נספחים. כולכם שמעתם את דבריו! מה אתם פוסקים? "מוות! הם צעקו. "מוות! מוות!" ⁶⁷

היום הזה: "שדרה הדם". 9 בזאת התקיימה נבואה זוה. האחריות מוטלת עליכם! "25 וההמון השיב וכРИיה: "הם לקחו את שלושים שקלי הכסף - המחר שבו העריכו אותו בני ישראל - וקנו שדרה מאת פיטוס את בר-אבא, ולאחר שהלכה את ישוע הקדר, כפי שהדריך אותו ח", "26 נישע עמד לפני פיטוס, המושל הרומי, וזה שאל אותו: "האם אתה מלך היהודים? "27 אתה אומר", השיב ישוע. 28 אל ארמן המושל וקרוא לכל חיילי המשמר. 29 לאחר הם הפשיטו והלבישו גלימה ארנמן. 29 לאחר אשר ראי הכהנים והזקנים האשימו אותו, ישוע לא אמר דבר. 30 "האם אין שומע את מה שהם אומרים? "31 שאל פיטוס. 32 אך להפתעתו הרבה מכן שורו זר מקוצים ארוכים והניחו על ראשו כתר, בידי הימנית שמו מקל כשרביט. כרעו ברך לפניו ברגע והתגנו בו בקריאות לענ: "יחי חן הפסח, נהג המושל לשחרר אסיר יהורי אחד לפि בחירת העם. 33 באotta שנה היה בכלא אסיר ידוע לשם ישוע בר-אבא. 34 כאשר התאסף באותו בוקר המון רב לפני ביתו של פיטוס, הוא שאל: "את מי אשחרר לכם, את ישוע בר-אבא או את ישוע הנקרא משיח? "35 כי פיטוס ידע היטב את פיטוס על כסאו בבית-הדין, שלחה אליו אשתו הודיע: "עזוב את האיש הטוב זהה לנפשו, כי בלילה האחרון חלמתי עליו חלום נורא. "36 בינו לבין החילים נתנו לו יין מסומם, אולי לאותם שטעם ממנה סרב לשותה אותו. 37 לאחר הצליבה הפילו החילים נורל, כדי לחלק בינויהם את בנדייו של ישוע. 38 והוא החישי והכינו בשוע על הצלב. 39 מעל ראשם תלו שלט: "זהו ישוע מלך היהודים". 40 יחד עם ישוע נצלבו גם שני פושעים - אחד לימינו ואחד לשמאלו. 41 העוברים ושבים קללו אותו, לענו פיטוס. "צLOW אותו! "39 הם צעקו. 42 מודוע? מה עשה? "שאל פיטוס. הם לא ענו. ורק הגבירו את צעקותיהם: "צLOW אותו! "43 כשראה פיטוס שאין טעם להמשיך ושלולה לפרוץ מהומה, דרש שביאו אליו קורת מים. הוא רץ את ידיו לעיני הקהיל ואמר: "הידים של נקיות מדמו של האיש הצדיק

הבה נראה אותו יורד מהצלב. ואז נאמין בו! 43 הרי בטח באלהים. נראה אם אלהים באמת יציל אותו. הרי אמר שהוא בנו-אלהים! ”⁴⁴ גם הפסעים שנצלבו לידיו העלבו אותו בצורה דומה. 45 בשעה שתים-עשרה בצהרים כסיה חושך את כל הארץ למשך שלוש שעות. ⁴⁶ בשעה שלוש אחר-הצהרים עק ישוע עתק שבר: ”אלי, אלי, למה עותני? ” (כלומר: ”אלי, אלי, למה עותני? ”) 47 אחדים מהנוכחים חשבו שהוא קורא לאלהיו הנבי. ⁴⁸ אחד מהם רץ והביא ספוג טבול בחומץ, שם אותו בקצת מקל והושטו לישוע כדי שיתה. ⁴⁹

המנדלית ומרים השניה ישבו במרקח והסתכלו. 62 למחמתה, בתום טקס החרג, באו ראשי הכהנים והפרושים אל פילטוס ⁶³ ואמרו: ”אדורנו, השקרן הזה אמר פעמי שלאחדנו מבקשים ממך לחותם את הקבר עד לאחר היום השליishi, כדי שתלמידיו לא יגנובו. 64 משום כך אנחנו מבקשים ממך לחותם את הקבר את הגופה ויפיצו את השמועה שהוא קם מן המתים. ⁶⁵ אחררת תהיה התרמית גרוועה מווע הראשונה.” פילטוס אמר להם: ”יש לכם לשמור שלכם, אתם יודעים איך לטפל בזה כמו שצרייך.” ⁶⁶ וכך הם חתמו את הקבר והציבו שמורים.

28 ביום ראשון השם בבוקר, בעלות השחר, הלכו מרימים המנדליות ומרים השניה אל הקבר. ² לפתע התחוללה רעדית אדרמה חזקה, ומלאך ירד מהשמי. הוזע את האבן שהסמה את הפתח וישב עליה. ³ פניו האירוו כברק, ובנדיו היו צחורים כשלג. ⁴ כשראו השומרים את המלאך, הם התעלבו מרוב בהלה ונפלו על הארץ כמתים. ⁵ ”אל תפחדנה”, פנה המלאך אל הנשים. ”אני יודע שאתה מוחשوت את ישוע שנצלב. ⁶ אולי הוא אינו נמצא כאן. ישוע קם לתחייה בדין כפי שהבטיח. היכנסו, תראו את המקום שבו שיבש. ⁷ עכשוו לכט מהר אל תלמידיו ותאמרו להם שכוב. ⁸ הנשים רצו מן המותם. והולך לפניים לפני. ⁹ תראו את המנזר שבו יושע מהגליל, כדי לשרתו. עמדו מרוחק והתבוננו. ¹⁰ בינהן היו מרימים המנדליות, מרים אם של יעקב ויסוף, ואם של יעקב ויוחנן (بني זבדי). ¹¹ בערב נינש אל פילטוס יוסף מנדרמתים. שהיה אדם שעיר ותלמיד של ישוע, וביקש את גופתו. פילטוס ציווה לשחרר את הגופה ולהעביר אותה ליוסף. ¹² יוסף לקח את הגופה, עטף אותה בסדין לבן, ¹³ והניח אותה בתוך קבר חדש שחצב בשביל עצמו. סתם את הפתח באבן גדרולה והלך לדרך. ¹⁴ מרימים

וסיפורו להם מה שקרה. ¹² הוקנים התרנסו לאסיפה
חרום והחליטו לשחרר את השומרים, כדי שייספרו
שנופת ישוע ננכח בזמן שישנו. ¹⁴ "אם יגיע לדבר
זהה לאוני המושל, "חסבירו", נעמדו לצדכם ונפיש
אותו." ¹⁵ וכך קיבלו אנשי המשמר את השוחד
ואמרו מה שנתבקשו לומר. נrstם הופצה בין
היהודים, אשר עד היום מאמינים בה. ¹⁶ בינוויים
הלו אחד-עשר התלמידים אל הניל, כדי לפונש
את ישוע על אותו הר שאמר להם מראש. ¹⁷ כשהראו
אותו התלמידים הם השתחו לפניו, למרות שחקם
הטיילו ספק שאכן היה זה ישוע. ¹⁸ "ניתנה לי כל
סמכות בשם וברצ", אמר להם ישוע. ¹⁹ "משום
כך לכו ועשו תלמידים בכל העולם. הtribilo אותם
בשם האב, הבן ורוח הקודש. ²⁰ ולמדו אותם לעשות
את כל אשר ציויתי לכם. היו סמכים ובתוחים

שהיה אתכם עד סוף העולם!" (אנו g165)

האחים שמעון ואנדרי דנים בעוזרת רשותה. הם היו דינאים במקצועם.¹⁷ "בוואו אחורי!" קרא אליהם ישוע. "אני אעשה אתכם לדיני אדם!"¹⁸ שני האחים עזבו מיד את הרשותות שלחם והלכו אחריו.¹⁹ לא הרחק משם ראה ישוע את יעקב ויוחנן בני זבדי יושבים בסירות דיג ומתקנים את הרשותות.²⁰ ישוע קרא להם, והשניים הצטרכו מיד אל החבורה, לאחר שהשאיירו את זבדי אביהם בסירה עם מספר דינאים שכירדים.²¹ ישוע ומלוויו הגיעו לכפר-נהום. בשבת בבוקר הלכו לבית-הכנסת, וישוע לימד את הקהיל.²² היהודים בבית-הכנסת נדרמו מהדרשה שלו, מפני שדיבר אליהם בסמכות רבבה ולא כמו הסופרים.²³ בבית-הכנסת היה איש אחד שדר טמא, והלה צעק לפתח:²⁴ "מדוע אתה מטריד אותנו, ישוע מנצרת. האם באת להשמד את השדים? אני מכיר אותך: אתה בנם הקדוש של אלוהים!"²⁵ ישוע נזף בשד וציווה עליו: "שתוק וצא החוצה!"²⁶ השד טלטל את האיש המשקן מצד אל צד ויצא ממנו בקול עצקה.²⁷ כל הנוכחים השתוממו והחלו לשוחח זה עם זה על המקראה. "האם זה היה תורה חדשה?" שאלו בתחרגנותו. "ראנו, גם השדים שומעים בקולו!"²⁸ עד מהרה חתפסו השמונות על מעשי ישוע והתרפרסו בכל אזור הגליל.²⁹ ישוע ותלמידיו יצאו מבית-הכנסת והלכו לביהם של שמעון ואנדרי.³⁰ כאשר נכנסו אל הבית מצאו את חמותו של שמעון שכובת שם חוליה עם חום נבואה. התלמידים פנו מיד אל ישוע וביקשו את עזרתו.³¹ ישוע ניגש אל מיטת החולה,acho בידה ועזר לה לשבת. החום נעלם מיד, היא קמה מミותה והכינה להם אוכל.³² עם שקיעת המשמש התמלאה חצר הבית בחולמים ואנשים אחווי שדים, אשר הובאו אל ישוע כדי שירפא אותם. ליד

1 כרך מתחילה הסיפור על ישוע המשיח בצד אלוהים.² בספר הנקראים הודיע לנו אלוהים שהוא עומד לשלווה אליו את בנו, אולם לפני כן ישלח שליח מיוחד אשר יכין את העולם לקראת בואו של בצד אלוהים.³ ישיעתו הנקרא ניבא: "קול קורא במדבר פנו דרך ה", ישרו מסילותינו.⁴ שליח זה היה ויוחנן המטביל. ויוחנן גבר במדבר והבריא שכל אחד צריך להיטבל במים, לאות חרטה על מעשיו וכדי שאלווהים יסלח לו עליהם.⁵ אנשים רבים מירושלים ומכל אזור יהודה באו להקשיב לדברי ויוחנן, ולאחר שהתוודו על מעשיהם הרעים הוא הטביל אותם בנهر הירדן.⁶ בגדיו היו עשויים שער גמלים והיתה לו חגורת עור; הוא נהג לאכול ארבה וDOBSCBAR. ⁷ המסר של ויוחנן היה זה: "בקרוב יבוא אדם גדול ונעלה ממנו; הוא כה נעלה עד כי אני ראיו אפילו להסיר את נعليו!⁸ אני הטבלתי אתכם במים. אולם הוא יטביל אתכם ברוח הקודש של אלוהים!"⁹ ביום אחד בא ישוע מנצרת שבניל, ויוחנן הטביל אותו בנهر הירדן.¹⁰ כאשר יצא ישוע מהמים נפתחו השמים, ורוח אלוהים בדמות יונה ירדה ונחתה עליו, והוא קול מן השמים קרא:¹¹ "אתהبني אהובי, ובך אני חפץ." ¹² רוח אלוהים נשא מיד את ישוע אל המדבר. שם הוא נשאר לבדו עם חייו המדבר ארבעים יום, והשטן נינש לנסותו. לאחר מכן בא המלכים לשרת אותו.¹³ זמן מה לאחר שאסר המלך הורדוס את ויוחנן, בא ישוע אל הגליל כדי להזכיר על בשורת אלוהים.¹⁴ "העת הגיעה!" קרא ישוע. "מלכויות אלוהים קרבת, שובו מדריככם הרעה והאמינו לבשורה!"¹⁵ ביום אחד כשהתהלך ישוע על חוף הכנרת, ראה את

הבית התאספו כל אנשי העיירה מזווך סקרנות.³⁴
 ישוע ריפה אנשים רבים שהיו חולמים במחלהות שונות.
 החצר הייתה מלאה אנשים, עד שלא היה מקום לאף אחד נוספת, וישוע למד אותם את כתבי-הקדש.³⁵
 ונירש שדים רבים (אולם הוא לא הרשה לשדים לדבר, ממש שידעו מי הוא).³⁶ למחרת בבוקר,
 בין הקהל בחצר היו אויבעה אנשים שנשאו אדם
 משותק על אלונקה.³⁷ בוגל הקהל הרבה הם לא יכלו
 להיכנס לתוך הבית ולדבר עם ישוע, لكن הם טיפסו
 על הגג, היזזו רעפים אחדים ממוקומים והורידו את
 האلونקה אל אמצע החדר, אל המקום שבו עמד
 ישוע.³⁸ כשהראה ישוע את אמוןתם, פנה אל האיש
 המשותק ואמר: "בני, נסלחו לך חטאיך!"³⁹ היו כמה
 מורי הלכה שנכחו במקום, ואלה אמרו בלבם: ?מה
 הוא מנדרף? למי הוא חושב את עצמו, לאלהיהם? הרי
 רק אלוהים יכול לסלוח על חטאיהם!⁴⁰ ישוע ידע
 את מחשיבותם ולכן שאל: "מדוע דבריו מתרידים
 אתכם?⁴¹ לוי, המשיח, יש סמכות לסלוח חטאיהם
 עלי-אדמות. אני אוכיח לכם שאין לך מדבר,
 אלא נם עוזה – מיד תראו כיצד אני מרפא את
 היורפה!"⁴² הצרעת נעלמה מיד, והאדם נרפא
 כליל!⁴³ "לך מהר להיבדק אצל הכהן", אמר
 ישוע לאיש בתוקף.⁴⁴ אל תשכח לקחת איתך
 קורבן טהרה, כפי שציווה משה על בני-ישראל,
 כדי שיכלום יראו שנרפא. אל תעוצר בדרך לעמך
 עם איש!⁴⁵ אבל האיש לא שמע בכלל ישוע, והלך
 והכריז לכולם שהוא בריא. הוא סיפר לכולם שישוע
 ריפה אותו ממחלה הצרעת, וכתווצה מכך שוב לא
 יכול היה ישוע להיכנס לעיר בגין, כי אנשים רבים
 הילכו אחריו לכל מקום ולא נתנו לו מנוחה. על כן
 הוא החליט לשבת מחוץ לעיר, אך נם זה לא הועיל,
 כי תוך זמן קצר מצא אותו הhamster והקיף אותו מכל
 עבר.
2 בעבר ימים אחדים חזר ישוע לכפר-נחום,
 שבתייה להם הזרמו נאות לפנוש את ישוע ולהלמידיו
 אנשים רבים רצו לפנוש את ישוע פנים אל פנים

ולדברו אותו). ¹⁶ אחדים מהסופרים והפרושים רואו **3 ישוע חור לבית-הכנסת בכפר-נחום** וראה שם את ישוע אוכל בחברת אנשים בעלי שם רע. כיצד הוא יכול לאכול עם האנשים האלה? "שאלו את תלמידיו, ז' ישוע שמע את שאלתם וחשיב: 'החולמים זוקקים לרופא ולא הבראים. לא באתי לך רוא צדיקים לחזרך בתשובה, כי אם לחוטאים.'"¹⁸

ישוע ואמר לבעל הור המשותקת: "בוא ועמדו לפני מושלמים יוחנן ותלמידי הפרושים נתנו לךם. כנהוג במסורת היהודית. יום אחד באו מספר אנשים אל ישוע ושאלו אותו מדוע תלמידיו אינם צמים כמו החתן יסרבו לאכול בנסיבות חתונתו? האם יתacen שידייו כולם. ¹⁹ השיב להם ישוע: 'האם יתacen שידייו שיתאבלו בזמן שהחתן נמצא אתם?' ²⁰ אולם יבוא יום שהחתן יילך מהם. ואז הם יצומו. ²¹ למה הדבר הזה דומה? לאדם החופר טלאי מבד חדש על בנד ישן ובלה; מה קרה? הטלאי מהבד החדש יינתק ויגידיל את החור בבדן. ²² הדבר הזה גם לאדם הממלא יין חדש בתוך חביות רקובות. הרוי היין יבקע את החביות ויישפך החוצה. יין חדש יש לשמר בחביות חדשות".²³ באחת השבתות הלו יושע ותלמידיו דרך שדה תבואה, והתלמידים קטפו שיבולים ואכלו את הנרגעים. ²⁴ "דראה מה הם עושים! התרגנו הפרושים על ישוע". מדוע הם קוטפים שיבולים בשבת? הלא הם עוברים על חוקי התורה ומהללים את השבת? ²⁵ "האם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך?" השיב להם ישוע. "כאשר דוד המלך ואנשיו היו רעבים הם נכנסו לאוהל מועד - בימי אביתר הכהן - ואכלו את לחם הפנים שהיה מועד לכוהנים בלבד. הלא נס זה היה בגין חוקי התורה. ²⁷ דעו לכם כי השבת ניתנת למען בני-האדם, ולא בני-האדם למען השבת. ²⁸ ובן האדם הוא אדון השבת".

את העם. ונתן להם סמכות לרפא חולים ולגרש שדים. 16 אלה שמota הנסים-עשר שישוע בחר: שמעון קיפא (шибוע כינה אותו פטרוס). יעקב ויוחנן בני-זבדי (шибוע כינה "בני-דרען"). אנדרי, פיליפוס, בר-תלמי, מתי, תומא, יעקב בן-חלפי, תדי, שמעון (מחברת הקנאים) ויהודה איש קריות (אשר מאוחר יותר הՏניר את יושא). 20 כאשר חור יושא לביית מארחיו, שוב המתין לו קהל שמילא את כל הבית. כך שיבוע ותלמידיו לא יכולו להפסיק לאכול. 21 כשהונדעת לבני משפחתו על כך, הם באו לקחתו לביתם: "הוא יצא מודעתו!" קראו. 22 מורי הלהכה מירושלים באו לשם ואמרו: "אתם יודעים מודע הוא יכול לנורש שדים? מפני שבעל-זבול, שר השדים, שוכן בתוכו!" 23 יושא קיבץ אותם סביבו ודבר אליהם במשלים. "כיצד יכול השטן לנורש את השטן?" שאל. 24 ממלכה מפולנת לא תחזק מעמד ותחזמות. 25 משפחחה שיש בה חילוקי דעתו ופילוגים - תיהרס. 26 אם השטן נלחם נגד עצמו, מה יוכל להשיג? 27 איש אינו יכול לשדר או מלכות השטן לפני שיכבול אותו תחילת. לאחר שיכבול את השטן, יוכל לשדר את רכשו. 28 "אני מזהיר אתכם, "המשיך יושא, "כל החטאיהם ונידופים ייסלחו לבני האדם. 29 רק חטא אחד לעולם לא ייסלח - נידוף רוח הקודש". 30 ישוע מצא לנכון להזהיר אותם. שכן טענו שהוא חולן נסים בכוחו של השטן (במקום שיודו שהוא חולן נסים בכוחו של רוח הקודש). 31 בinityים באו אמו ואחיו של ישוע אל הבית שבו לימד. הם שלחו מישחו לקרווא לישוע החוצה, כי רצוי לדבר איתו. אמר ואחיך מהচיים לך בחוץ: הם רוצים לדבר אתך". אמר לו מישחו. 33 מי דיא אמי? מי הם אחיך? קרא ישוע.

את הבשורה ומקבלים אותה בהתלהבות ובשמחה. ¹⁷ אך אינם מעמיקים ואני מתבטים במאונתם. ¹⁸ אך מעריכים קשים ראשונים הם אינם מחזיקים בכך ענשנותם. ¹⁹ אלה השומעים את דבר אלוהים ומאמינים בו, ²⁰ ואולם תוך זמן קצר תענוגות העולם והרדיפה אחר עושר והצלחה תופסים את המקום החשוב בכלם, ורוחקים הzcירה את דבר אלוהים. משום כך לא רואים שם פרי בחיהם. ²¹ ויאיל האדמה בדבר-אליהם, והפררי המבורך בחיהם רב, פי שלושים, פי שישים ואפיילו פי מאה ממה שנזרע בכלם. ²² ישוע המשיך ואמר: "כשהאדם מדליק נר בחשכה, האם הוא מהביא את הנר הדולק מתחתי למיטה, כדי שאיש לא יראה את האור? תפקיד הנר להאריך, וכן שמים אותו במקום מרכו – במקום שבו יביא תועלת רבה ביותר. ²³ כל הנסתדר עתה יינלה בכווא העת. ²⁴ מי שאזוניים לו, שיקשיב! ²⁵ קיימו בתמייה: "מדוע נבהלם כל-כך? עדין איןכם מתנהנים עם אחרים כך יתנהנו איתכם. ²⁶ מי שיש לו – יינתן לו עוד; וממי שאין לו – נס המעת שבידו יילך ממנו". ²⁷ ישוע סיפר להם משל נוסף על מלכות אליהם: "איכר אחד זרע זרעים בשדה שלו, ולאחר שסורים את הזורעה הלק לדרך. בעבר זמן מה צמחו הזרעים ונדרלו ללא עוזרת האיכר; ²⁸ האדמה הצמיחה בעצמה את הזרעים. תחילת צמח עליה ראשון, אחריו הגבעול וראש השיבולות, ולבסוף הבשילו הגנרגרים. ²⁹ אז בא האיכר וקצר את התבואה". ³⁰ כיוצר יוכל לתאר את מלכות אליהם? "שאל ישוע. "למה אפשר לדמות את מלכות אליהם? ³¹ מלכות אליהם דומה לנגר זעיר של

5 בחגיגם אל הנדרה השנייה של הכנרת ירד ישוע מהסירה, והנה רץ לקראותו מכיוון בית-הקבורות איש אהזו רוח רעה. ³ איש זה גר בבית-הקבורות והוא בעל כוח פיזי אדיר. בכל פעם שאסרו אותו בכבלים ושרשרות הוא היה מנתק אותם בקלות יומם ולילה נהג להסתובב כמשונע בין הקברים ועל ההרים. צעק ופצע את עצמו באבני חdots. ⁴ בראותו את ישוע מרוחק, רץ האיש לקראותו ונפל

לרגליו. 7 ישוע פקד על השד שבתווך האיש: "כא את יידיך עלייה, כדי שתבריא ותחיה." 24 ישוע החוצה, שד! "השד צעק עצקה מהחרידה: "מה אתה עומד לעשות לי, ישוע בן אל-עליזון? למען אלוהים, אל תיסור אותי!" 9 "מה שマー?" שאל ישוע. "לזין". 10 השד השרב. "איני לבדי; אנחנו כאן שדים רבים."

סבבלה משפטם דם מהמיד במשך שתיים-עשרה שנים. 26 היה סבבלה קשות מטיפולים של רופאים שונים, ולאחר שחוציאה את כל כספה, לא זו בלבד שמצובה לא השתפר, הוא אף החמיר! 27 היה שמעה על המעשים שישוע עשה, ולכן הלכה אחריו וננעה בבעndo. 28 "אם רק אצלך לגעת בבעndo אהיה בראיה", חשבה לעצמה. 29 ואכן, ברגע שננעה החזירים (בערך אלףים) דהרו בשירוף במורד ההר לשודר לתוכם וטבעו. 14 רועי החזירים ברחו לערים ולכפרים שבביבה, וספרו לכולם מה שקרה. כל האנשים רצו מיד אל המקום כדי לראות את המזהה במו עיניהם. 15 עד מהרה התאספו אנשים רבים ליד ישוע, אולם כשהראו את האיש יושב לרגליו ישוע לבוש היטב ושפוי בדעתו, נמלוא פחד. 16 עדר ראייה ספרו לבאים מה שהתרחש, ובפחד ובחרדה וסיפרה לו את כל האמת. 34 "בתה, אמון לך ריאתך! אמר לה ישוע. "הרי בראיה גנוו למקומם שליחים מביתו של יair והודיעו לו כי לשלומם." 35 בזמן שישוע דבר אל האישה, ריחם עלייך אלהים, ואיזה נס חולל לך. 20 האיש לאב: "בתך מותה; אין צורך להטריח את המורה." 36 אולם ישוע התעלם מכך ואמר לאיר: "אל תפחד; רק תאמין!" 37 ישוע עצר את הקhalb ולא הרשה לאיש לлечת אותה, פרט לפטרוס, יעקב ויוחנן. 38 בהגNUMם לביתו של יair מצאו את כולם בוכים ומתאבלים על מות הילדה. 39 ישוע נכנס פנימה ושאל את האנשים: "מדוע אתם בוכים ומתרגשים? הילדה לא מותה; היא רק ישנה." 40 כל הנוכחים לענו לו, אולם הוא לא שם לב לכך וביקש מכלום מוססת", קרא יair ביראוש. "אנא, בוא לביתי ושים

לצאת שם. הוא לkah את ההורים ואת תלמידיו כדי שהאנשים יראו שמי לאתם את חובתכם ועתה הנכם עוזבים אותם לנורלם.”¹² וכן יצאו השילוחים בדרך. לכל מי שפנסו בדרך קראו לחזור בתשובה ולהפסיק לחטוא.¹³ גם גרשו שדים רבים, ריפוי הרבה חולמים ומשהו אותם בשמן.¹⁴ גם המלך הורדוס שמע על אודות ישוע, משומש שכולם דיברו על הניסים שחולל. המלך חשב את ישוע ליהונן המטביל שכם לתחייה, ולכן אמר: “אני מחהפלא על כך שהוא יכול לעשות ניסים ונפלאות.”¹⁵ אנשים אחרים חתכו את ישוע לאליו הנכניה שכם לתחייה; היו שטענו כי ישוע הוא נביא חדש בדורמה לנכאים שהיה בעבר.¹⁶ “לא”, אמר המלך הורדוס בהחלתיות. “אני בטוח שהוא יהונן, האיש שאת ראש בהחלתיות.”¹⁷ זמן מה קודם לכך. הוא קם לתחייה!¹⁸ זמן מה קודם לכך שהחלה הורדוס חיללים לאסור את יהונן, כי יהונן אמר שאסור להורדוס לחתתן עם הורדורה – אשת אחיו פיליפוס.¹⁹ הורדורה שנאה את יהונן בשל כך ורצתה במוותה נקמה, אולם לשם כך היה עליה לקבל את רשותו של הורדוס.²⁰ ואילו הורדוס כיבד את יהונן ולא הרשה להורדורה לפניו בו, כי ידע שיוחנן הוא אדם ישר וקרוש. הורדוס אהב מאד לחשיב לדבריו יהונן אף כי נרמו לו מבוכה.²¹ ביום הולדתו של הורדוס הייתה להורדורה הזדמנות מצוינת להשיג את מבקשה. המלך ערד מסיבה נדירה לכל האנשים החשובים. لكציני הצבא ולמושלי הגליל.²² בתה של הורדורה נכנסת לאולם ותשועה את האורחים בריקודים. הורדוס נהנה כל-כך מריקודיה עד שנשבע בפזיות: “חי נפשי, את יכולה לבקש ממני כל מה שתרצה ואני מבטיח שתקבלו זאת; עד חצי המלכות אתן לך!”²³ הבת יצאה מהאולם בהתרגשות ומירהה להתייעץ

בדי שהאנשים יראו שמי לאתם את חובתכם ונכנס איתם לחדרה של הילדה.²⁴ ישועacho בידה של הילדה וקרא: “טלייטה, קומי!” (כלומר: “קומי, ילדה!”) היא הייתה בת 12 והיא אכן כמה מימותה והתהלך בכיתה. הוריה התפלאו מאוד.²⁵ אך ישוע הזהיר אותן שלא יספרו לאף אחד מה שקרה, וביקש她们 לילדה משחו לאכול.

6 זמן קצר לאחר מכן הגיעו ישוע ותלמידיו לנצרת – עירו של ישוע.²⁶ בשבת הילך ישוע לבית הכנסת ולימד את הקהלה. אנשים רבים התפלאו מאוד על הוכנותו ועל הניסים שחולל. אך הם ידעו שהוא אחד מהם ושהוא נגר בסביבה וקראו: “הוא אינו טוב מתנו. הוא סך הכל נגר פשוט. בנה של מרים ואחיהם של יעקב, יוסף, יהודה ושמעון; ואחיותו גרות כאן בינוין.” הדבר נرم להם עלבן.²⁷ “הנביא הוא מכובד רק בקרב אנשים זרים”, השיב להם ישוע. “בני עירו, בני משפחתו וחבריו לעולם אינם מכבדים אותו.”²⁸ בandal חסר אמוןתם לא יכול היה ישוע לעשות שם מעשי נבורה נדולים. הוא רק הגיה את ידיו על מספר חולמים ורפא אותם.²⁹ חוסר אמוןתם הדדים אותו מאוד. לאחר מכן עבר ישוע מכפר לכפר ולימד את האנשים.³⁰ הוא קרא אליו את שנים-עשר התלמידים, נתן להם סמכות וכוח לארש רוחות רעות וشدדים. ושלח אותם בזונות אל הכפרים והערים.³¹ הוא אמר להם שלא ייקחו אותם דבר מלבד מקל הלהכה; לא מזון, לא שמיות, לא כסף ולא בנדים נוספים או זוג נעלים נוספת.³² “בכל כפר היישרו אצל מארח אחד בלבד; אל תעברו ממוקם למקום”, הורה להם ישוע.³³ “אם במקום כלשהו לא יקבלו אתכם ולא יקשויכו לכם, לכו משם. אך לפני שתלכו נקו את האקב מרגלים.

עם אמה. הורודיה הורתה לה מיד: "בקשי ממנה את ראשו של יוחנן המטביל!"²⁵ הבת מיהרה חזרה אל המלך וקראה: "אני רוצה את ראשו של יוחנן המטביל על מנש ומוד!"²⁶ המלך מלא צער רב, אך לא יכול היה להפר את שבועתו בונכחות האורחים. ²⁷ אז שלח את אחד משומרי הראש אל הכלא, כדי לכתר את ראשו של יוחנן. השומר כרת את הראש של יוחנן והביאו חורה על מנש. הוא מסר את המגש לבת, וזו מסרה אותו לאמה. ²⁸ כאשר שמעו תלמידי יוחנן מה שקרה, באו לקחת את גופתו ובקרו אותה לפני הדרת.²⁹ בינוים חזרו השלחים ממסעם וסיפרו לישוע כל מה שעשו ולימדו.³⁰ "הבה ניקח חופשה קצרה מז הקhal הרב הזה וננווה במקום שקט – הרחק מכל המולה", הציע ישוע, כי אנשים כה רבים באו אליהם, אך שלא היה להם זמן לאכול.³¹ ישוע ותלמידיו הפלינו בסירה למקום שבו קוו לנוח.³² אך אנשים רבים ראו אותם בעת שעזבו ורצו לפניהם לאורך החוף; הם כבר המתינו לשוע ותלמידיו במקום שבו ענה הסירה.³³ כאשר ירד ישוע מהסירה וראה את הקhal שהיכלה לו על החוף, נמלא חמללה, כי הם נראו בעיניו כעד ללא רועה. הוא לימד אותם דברים רבים שהיה עליהם לישוע וביקשוהו: "אםור לכל האנשים התלמידים לישוע ובקשו מהו: 'אמור לכל האנשים אלה שלכו לקנות מזון בכפרי הסביבה. כי השעה מאוחרת ובמקום השומם זה אין דבר לאכול.'"³⁴ "אתם בעצםם תאכלו אותם. 'השיב ישוע.' במאכיל אותם?'"³⁵ שאלו התלמידים בתמייה. "נצחך הוא תועפות כדי לקנות אוכל לכל האנשים האלה!'³⁶ אמר לחוון רואות כמה ככרות לחם יש לנו", אמר ³⁷ "לכני לאראות כמה ככרות לחם יש לנו", אמר ³⁸ ישוע. הם חזרו ואמרו: "יש בידינו חמץ ככרות לחם החולמים לכל מקום שישוע הילך – לכפר, לעיר או

לשרה – והתחנו לפני שירשה להם לפחות לגעת בכנף בגדו; וכל מי שנגע בו נרפא.

7 יום אחד באו אחדים מהפרושים והסופרים אל ישוע כדי לחקור את מעשו. 2 הם הבחינו בכך שכמה מתלמידיו של ישוע אינם נוטלים ידיים לפני הארווחה, כפי שהוא במסורת היהודית. 3 (במסורת היהודית של א'ג, במיזח אצל הפרושים, נהנו ליטול ידיים עד למפרק לפני כל ארווחה. 4 גם בשובם מן השוק עליהם ליטול ידיים לפני שהם נכנסים לאוכל. וזה רק דוגמה אחת ממנחים רבים שהם מקיימים מאות שנים. דוגמה נוספת הוא הכשרת סירים, מוחבות וכליים.) 5 הם שאלו את ישוע: "מדוע התלמידים שלך אינם שומרים את מסורת אבותינו הדורשת נטילת ידיים לפני הארווחה?" 6 "צבעים שכמוכם! ענה להם ישוע. "הנבייא ישעיהו תיאר אתכם נכוна כ שאמר: 'ונש העם הזה בפיו, ובשפתיו כבדוני, ולבו רחק ממנו, ותהי ידאתם אותי מצוח אלהויים. ובמקומם אתם ממ齊אים מצוחות ומנהנים אלהויים. וביטלתם את מצוחות אלהים כדי שתוכלו למיוניהם. 9 ביטלתם את המסורת שהמצאותם בעצמכם! 10 קחו למשל את המצווה'כבד את אביך ואת אמך'. משה אמר שככל מקלל אביו ואמו מות יומת! 11 ואילו אתם אומרים שמותר לאדם להתעלם מצרכיו הורי העניים, אם הוא מבטיח לתרום לעבודת אלהים את אשר הוא חייב להתחזק להורי. 12 כך אתם מפירים את מצוחות אלהים כדי לקיים את המסורת שהמצאותם אתם. וזה רק דוגמה אחת מתקוד רבות." 14 ישוע אסף סיבובו שניית את כל הכהן ואמר: "חיקיבו אליו כולכם והשתדרלו להבין: 15 לא מה שנכנס אל גופכם משמא אתכם. אלא מה שויצא מתוכו. כל מי שיש לו

ידיו על האיש וירפא אותו. 33 ישוע הרחיק את החרשאים מההמון. הכנס את אצבעותיו לאוזני האיש, לאחר מכן יرك על אצבעותיו ונגע בלשונו של האילים. 34 ישוע נשא את עיניו לשמיים. נאה וקריא: "אפתח" ("הו��חה!"). 35 מיד נפתחו אוזני האיש והוא שמע. נם לשונו הוורתה והוא היה מסוגל לדבר ולשםווע היטב. 36 ישוע ביקש מהנוכחים שלא להפין את הדבר. אלום מכל שתרכבה להזירם. כך הם הרבו לספר לאחרים, כי מעשי הדריהם אוותם כל כך. שוב ושוב קראו האנשים בהתרגשות: "ראו איזה מעשים נפלאים ונחרדים; הוא אפילו מסוגל לרפא חרשים-אלימים!"

8 יום אחד כשהתאסף קהל גדול סביב ישוע, שב לא היה להם מה לאכול. ישוע כינס את תלמידיו כדי לדון במצב. 2 "אני מרחם על האנשים האלה", אמר. "הם נמצאים כאן כבר שלשה ימים, ונגמר להם האוכל. 3 אם אשלח אותם הביתה רעבים, הם יתעלפו בדרך, מפני שהלךם באו מקומות רחוקים." 4 "מ אין נמצא להם אוכל במקום השומם הזה?" שאלו התלמידים בפליאה. 5 "כמה ככרות לחם יש לך?" שאל אותם ישוע. "שבע", השיבו. 6 ישוע ביקש מהקהל לשבת על הארץ. הואלקח את ככרות הלחם, והודה לאלהים עליהם עלייהן. פרש שבע ככרות הלחם, והודה לאלהים עליהם עלייהן. פרש את הלחם לפروسות ונתן לתלמידיו כדי שיינשו לקהל. 7 הם מצאו גם כמה דגים קטנים. ישוע ברך עליהם וביקש מהתלמידיו להגושים לקהל. 8 מרבית הפלא אכלו כולם עד شبיעו, ולאחר מכן שלח אותם ישוע הביתה. כ ארבעת-אלפים איש השתתפו באירועה באותו יום, וכשאספו את השאריות והפירורים הם מילאו שבעה סלים גודלים! 10 מיד לאחר מכן עלו ישוע ותלמידיו לסירה ושתו

יבתו והшиб: "כן! אני רואה אנשים; אבל הם נראים מטופשניים - כמו עצים מהלכים!"²⁵ ישוע הנה שוב את ידיו על עינו האיש, והן נרפאו כליל. עתה יכול היה חאייש לדאות למחרוז בבירור.²⁶ ישוע שלח אותו הביתה אל משפחתו ואמר: "אל תALK לספר את הדבר לאנשי הכהב; לך ישר הביתה".²⁷ ישוע תלמידיו עזבו את הגליל והלכו לכפרי קיסריה של פיליפוס. בדרך שאל ישוע את תלמידיו: "מה אומרים עלי אנשים? למי הם חשובים אותם?"²⁸

9 ישוע המשיך לדבר אל תלמידיו: "אני אומר לכם, שאחדים מכל העומדים כאן היום יוכו לחיות וולדאות את מלכות אלוהים באה בגבורה!"²⁹ בעבר ישעה ימים לחק ישוע את פטרוס, יעקב וווחנן ועלה אתם על פסגת הדר גבורה. רק ארבעתם היו שם. לפתח זרחו פניו של ישוע בזוהר נפלא;³⁰ בנדיו הבריקו והלבינו עד מאד.³¹ והנה הופיעו אליו הנביא ומשה רבנו והחלו לדבר עם ישוע.³² רבי, כמה טוב שאנו כאן!³³ קרא פטרוס. "אנחנו ניבנה כאן שלוש סוכות לכבודך – לך, למשה ולאליהו!"³⁴ פטרוס לא ידע מה לומר, כי התלמידים היו מבוהלים וחסרי מילים.³⁵ בעודו מדבר סרך עליהם ענין, ומתוכו קרא קול: "זהו בני האבות, שנעו בקהלו!"³⁶ התלמידים הביטו סביבם ונילו שאליהו ומשה נעלמו, וישוע לבדו נזוד עם.³⁷ כאשר ירדנו מחדר ישוע ציווה עליהם שלא יספרו לאיש את מה שראו, עד לאחר שיקום מן המתים.³⁸ השלווה לא נילו את הדבר לאיש. אולם שוחחו על כך בין לבין עצםם, ולעתים קרובות תהו למה התקשון ישוע כשותם שיקום מן המתים.³⁹ התלמידים שאלו צרייך לבוא תחילה (לפני המשיח).⁴⁰ ישוע השיב שאליו באמת צרייך לבוא קודם וישליט סדר בכל, ושלמעשה אליו כבר בא ואויהם האנשים נהנו בו באופן מהפיך – בדיק כפי שניכאו הנביאים. "למה אתם חשובים שהחכו לנו הנביאים כשוויכאו שהמשיח יסבול עינויים וחרפה?"⁴¹ שאל. ⁴² למרגנות החרם פנסו את תשעת התלמידים האחרים, מוקפים בקהל רב ומתווכים עם כמה סופרים.⁴³ הקהיל

הבית בישוע בכבוד והערכה, וכולם רצו לקבל את פניו. 16 "על מה אתם מתווכחים?" שאל ישוע. מה שעומד לקרים לנו." בן-חדרם עומד להימסר לידי אובייו". פתח ישוע. "הם יחרנו אותן, אולם לאחר שלושה ימים יקומו לתחייה." 32 חתלמידים שתרפא אותן: נכנס בו שד המונע ממנו לדבר. 18 בכל פעם שהשד תוקף את הילד הוא משליך אותו על הרצפה, והוא ילד האומלל מזיל ריר מפני, שנינו נוקשות וכוחותיו עוזבים אותו. ביקשתי מתלמידיך לגורש את השד, אך הם לא יכולו לעשות זאת. 19 "הו, דור חסר-אמונה", אמר ישוע, "עד متى ידיה עלי לסייע לכם? הביאו אליו את הילד." 20 הם הביאו אליו את הילד, אך ברגע שראה השד את ישוע הוא תקף את הילד. הפיל אותו על הרצפה וריר נזל מפני. 21 "מתי החלו ההתקפות האלה?" שאל ישוע. "בהתוותו הילד קטן", השיב האב. 22 "לעתים קרובות מנסה השד לדוחוף את הילד לחוץ אש או לתוך מים. כדי להריג אותך. אנה, רחם علينا ועזר לנו, אם אתה יכול." 23 "אם אני יכול?" אמר ישוע. אם אתה מאמין, הכל אפשרי ובכ"ב ביצוע! 24 "אני מאמין! אני עוזר לך וחזק את אמונתי!" התהנן האב בבכי. 25 כשהראה ישוע שהקהל הולך ורב, נזף בשיד ופקד: "شد חרש ואלים. אני מצווה לך לעזוב את הילד זהה ולא לשוב אליו לעולם!" 26 השד פרץ בצעקה מפחדה ושוב השליך את הילד על הרצפה ויצא ממנו. הוא נראה כנופה לכען עבר לחש בקהל: הילד מת. 27 אולם ישוע אחיו בידו ועזר לו לעמוד על גרגלו, והילד הזדקף - בריא לנמרי.

28 כאשר נשאר ישוע בבית עם תלמידיו בלבד, הם שאלו אותו: "מדוע לא יכוליםנו אנחנו לגרש את השד?" 29 "זהו מקרה מיוחד שדורש תפילה וצום".

30 הם עזבו את האזור וההוא ועברו דרכן הניל. ישוע לא סיפר לאיש על בואם, כי שם לא תמות החולעת (שתכרסם בהם). והאש לא

نم היא לנואפת".⁴³ פעם הביאו אליו מספר אמהות את ילדיהן, כדי שיברך אותם. אולם התלמידים נירשו את האמהות וביקשו מהן שלא להטריד אותן ישוע.⁴⁴ כשראה ישוע מה עושים תלמידין, זה לא מצא חן בעיניו. תנו לילדים לבוא אליו ואל תמנעו מהם. כי לכאללה שיכת מלכות האלוהים כמו אומר לכם: מי שלא מקבל את מלכות האלוהים כמו ילד, לא יוכל להיכנס אליה".⁴⁵ ישוע חיבק את הילדיים, הניח ידיו על ראותם וברך אותם.⁴⁶ ביום אחד כאשר ישוע יצא לאחד ממסעותיו, בא אליו אדם בritchชา שנפל לרגליו ושאל: "רבי הטוב, מה עלי לעשות כדי לזכות בחיי נצח?".⁴⁷

(aiōnios g166) 18 "מדוע אתה קורא לי טוב?" שאל ישוע. "ךך אלוהים טוב".⁴⁸ אך בתשובה לשאלתו, אתה הרי מכיר את המצוות: לא תרצח, לא תנאף, לא תונוב, לא תענה ברעך עד שקר, לא תעשוק, כבד את אביך ואת אמך?".⁴⁹ רבי, ענה האיש, תמיד שמרת את כל המצוות האלה".⁵⁰ ישוע הביט בו באהבה. "עליך לעשות עוד דבר אחד: عليك למכור את רכושך ולתרום את הכסף לעניים - כדי שאוצרך יהיה בשםים - ולאחר מכן לך אחריו".⁵¹ האיש התעצב מאד והלך בדרךו, כי היה עשיר מאוד.⁵² ישוע הסתכל ואו אמר לתלמידיו: "לאיש עשיר קשה מאד להיכנס למלכות האלוהים".⁵³ דבריו של ישוע הרחימו את התלמידים. וכך חזר ואמר: "ילדים יקרים, מי שבוטח בכסף וברכוש קשה לו מאד להיכנס למלכות האלוהים".⁵⁴ קל יותר לגמול לעבור דרך חור המתה. מאשר לאיש עשיר להיכנס למלכות האלוהים".⁵⁵ דבריו אך הנבירו את תמיית התלמידים. הם שאלו זה את זה: "מי, אם כן, יוכל להיוושע?".⁵⁶ ישוע הביט בהם ואמר: "למעשה,

תכבת לעולם".⁵⁷ אם עינך גורמת לך לחטא – עקור אותה! מוטב להיכנס למלכות אלוהים עיוור למחצה, מאשר להישאר בעל שני עניינים בניהינם, והאש לא תכבת לעולם.⁵⁸ כל אדם יומלח באש. המלח הוא טוב. אך אם הוא מביך את مليוחתו הוא חסר תועלת; כיצד תוכלו להשיבו לו את השעם? על כן שימרו על המלח הנמצא בקרבכם וחיו בשלום איש עם רעהו".

10 ישוע עזב את כפר-נחום והלך דרומה, לנבול יהודה ולאזר שטמור לחוף נהר הירדן. שוב התאסף סביבו קהל גדול, וישוע לימוד אותם כמנגן. פרושים אחדים שבאו לנסתו שאלו: "האם מותר לאיש להתגרש מਆשתו?".⁵⁹ מה אמר משה רבינו בקשר לנירושו? שאל ישוע.⁶⁰ "משה אמר שמותר להתגרש", השיבו הפרושים. "הוא אמר שבבעל הרוצה לנש את אשתו צריך לכתוב לה ספר כריתות (מכתב נירושין). וזה כל מה שנדרש ממנו".⁶¹ "האם אתם יודיעים מודע כתוב לכם משה את המצויה הזאת? הшиб ישוע. "אני אניד לכם למה: משה לקח בחשבון את האופי העקשי שלכם".⁶² הרוי מובן מalto שאלוהים לא בראש איש ואישה כדי שייפרדו, אלא להיפך – אלוהים בראש איש ואישה כדי שייתאחדו לעולם בברית הנישואין. על כן יעזוב איש את אביו ואת אמו.⁶³ ודבק באשתו והיו לבשר אחד. וכך אסור לאיש להפריד את מה שאלוהים יחד".⁶⁴ מאוחר יותר, כשהשנאר ישוע בבית לבד עם התלמידים, שוב העלו את הנושא. ע"י ישוע הסביר להם: "בעל המגרש את אשתו משומ שברצונו להתחנן עם אישת אחרת. נחשב לנואף".⁶⁵ ואישה המגרשת את בעלה ומתחרגת בשנית נחשבת

לבני-האדם זה לא אפשרי. אולם לא לאלהים: את בקשתם של יעקב ויוחנן וכעסו עליהם מאד. ⁴² ישוע קיבץ סביבו את התלמידים ואמר: "אתם הרי יודעים שאליה הנחשבים למנהני הגויים רודים בונתיהם, מעניקים כוח וסמכות למי שם רציתם. ⁴³ אולם בינויכם אין הדבר כך: מי שרוצה להיות מנהיג בינויכם צריך להיות לכם למשרת. ⁴⁴ מי שרוצה לעמוד בראש צריך להיות המשרת של כולכם. ⁴⁵ אף אני, בצד האדם. לא באתי לכך כדי שישראלו אותן, אלא כדי לשרת אחרים ולתת את חייו כופר בעד רבים". ⁴⁶ ישוע ותלמידיו באו ליריחו. בצדם מהעיר הילך אחראיהם קהל גדול. בצד הדריך ישב קבצן עיוור בשם ברטמי בנטימי, ⁴⁷ ששמע שישוע מנצח מתקרב. ברטמי החל לצחוק: "ישוע בן דוד, רחם עלי!". ⁴⁸ "שתקו!" ציוו עליו מספר אנשים. אך העיוור לא שתק, אלא הנביר את קולו: "בן דוד, רחם עלי!". ⁴⁹ ישוע שמע את החינויו של העיוור ועמד מלכת. הוא ביקש לקרוא לעיוור. התעודד, אמרו לו, "קומו! הוא קוראלך". ⁵⁰ ברטמי השליך מעליו את שמיכותו ובא לישוע. ⁵¹ מה אוכל לעשות למעןך?" שאל ישוע. "רבי, אני רוצה לראות!" בכה האש. ⁵² "כמובן", השיב ישוע. "אמונתך ריאפה אותה: לך לשולם." ואכן עניינו נרפא והוא הילך בדרך אחריו ישוע.

11 כאשר התקרכו לירושלים והגינו לבית-פנוי ובית-עניה, שעלה הר הזיתים. פנה ישוע אל שניים מתלמידיו ואמר: ² "לכון אל הכפר מומל, ובכניסה תראו עיר קשור שאיש עדין לא רכב עליו. התירו את העיר והביאו אותו אליו". ³ אם מישחו ישאל אתכם מה אתם עושים, אמרו לו, "האדון זוקק לעיר, אך הוא ישב אותו בהקרם". ⁴ שני התלמידים נכנסו אל הכפר ונמצאו את העיר עומדת על השביל,

עם אלהים הכל אפשרי!" ²⁸ פטרוס החל למןוה בקהל רם את כל הדברים שהוא ושאר התלמידים עבו למשמעותו. "אנחנו יותר על הכל כדי לлечת אחריך!" אמר פטרוס. ²⁹ "אני מבטיח לכם, " אמר ישוע, "שכל מי שיותר על בית אחיהם. אהיותם אמא, אבא, ילדים או רכוש לمعני ולמען הבשורה, ³⁰ קיבל מני חורה פִי מאה ממה שלכאורה הפסיד: בתים, אחיהם, אהיותם, אהותם, ילדים, אדרמות – אך עם כל אלה נם רדייפות, ובעולם הבא יקבל חמי נצח". ³¹ ³² אולם רבים מ אלה מהםראשונים עתה יהיו או אחרים, ואחרדים מהאחרונים עתה יהיו או ראשונים. ³³ בדרך לירושלים הילך ישוע בראש, והתלמידים הילכו אחריו בחזרה. ישוע המשיך לספר להם מה יקרה לו. ³⁴ הוא דיבר איתם על הצפיו לו בירושלים: "מי שהו יסניר אותו לידי ראשי הכהנים ולסופרים. הם ידונו אותו למוות וימסרו אותו לידי הרומים". ³⁵ הם יר��ו על, ילענו לוי, יצלפו כי בשוטים ויהרגנו אותו. אבל לאחר שלושה ימים אקום לתחייה". ³⁶ יעקב ויוחנן בני זבדי לחשו באזונו: "רבי, אנחנו רוצחים לבקש ממד טוביה". ³⁷ "איזו טוביה אתם רוצחים?" שאל ישוע. "כאשר תשבע על כס המלכות, אנו רוצחים לשבעת אחד לימוןך ואחד לשמאלו". ³⁸ "אינכם יודעים מה אתם מבקשים! התפללא ישיע." האם תוכלו לשנות מהכו ס שאני חייב לשחות? האם תוכלו להיטבל בטבילה שאני מוכרא להיטבל? ³⁹ "כן!" השיבו. "אתם באמת תשטו מכוסי ותיטבלו בטבילה", אמר ישוע. ⁴⁰ אבל אני יכול להבטיח לכם לשבעת לימי נילו שאר התלמידים כבר שמורים!" ⁴¹ עד מהרה נילו שאר התלמידים

קשור לשער אחד הבתים. בהתייחסו את העיר שאלו מספר אנשים שעמדו שם: "מה אתם עושים? لأنם לוחחים את העיר?" ⁶ התלמידים השיבו שישוע ביקש מהם להביאו לו את העיר, והאנשים לא התנגדו יותר. ⁷ הם הביאו את העיר לשישוע, וכל התלמידים הינו אט מעיליהם על נבו. כדי שישוע יוכל לשכנת בנות. ⁸ רבים מן הקהיל פרשו את מעיליהם על הרך לפני ישוע, ואחרים כרכטו ענפים והניחו אותם על הרך. ⁹ הקהיל, שנמלא התחלה, נדחף ונדחק אל ישוע מכל עבר וקרא: "הושע-נא! ברוך הבא בשם ה!" ¹⁰ תבורך מלכות רוד הבא עליונו! הושע-נא במרומים! ¹¹ כל הקהיל הזה ליווה את ישוע אל תוך העיר. מאוחר יותר נכנס ישוע לבית-המקדש והביט סביבו בתשומת לב מרובה, אולי מאחר שהשעה הייתה מאוחרת הוא עזב את המקום והלך עם תלמידיו לבית-عنיה. ¹² למחזר בבוקר, בעזובם את בית-عنיה, היה ישוע רעב. ¹³ הוא ראה מרוחק עץ התאנה עם עלים ירוקים ורעננים. ישוע התקרב אליו העץ וחיפש התאנים. אולי לא מצא דבר מלבד עליים, כי טרם הגיעה העונה.

¹⁴ ישוע קילל את התאנה ואמר: "מהיום והלא איש לא יכל תאנים מפרק!" והתלמידים שמעו זאת.

¹⁵ (¹⁶⁵ g חסן) הם חזרו לירושלים ויושע הלךisher לבית-המקדש. הוא החל לנרש שם את הסוחרים והקונינים. הפך את השולחנות של מחלפי הכספיים ואת הדוכנים של סוחרי הינוים. ¹⁶ ולא הרשה לאיש לשאת כלים וסchorה דרך המקדש. ¹⁷ ישוע פנה אל הקהיל הנדרם: "כתב בכתבי-הקדש: 'ביתי בית-ה纯洁ה יקרא לכל העמים'. אולי אתם הפקידים אותו למאורת נבאים!" ¹⁸ ראשי הכהנים והסופרים שמעו על מה שישוע עשה, והחליטו לתוכנן כיצד

להיפטר ממנו. למעשה הם פחרדו ממנו, מפני שככל העם היהודי אוטו ואהב את מה שלימד. ¹⁹ באותו ערב יצאו ישוע ותלמידיו אל מחוץ לעיר. ²⁰ בבוקר שב עברו ליד עין חזאניה, ונדרמו לודאות שהען יבש לנמרי. ²¹ פטרוס נזכר במה שישוע עשה ביום קודם ואמר: "ראה, רבבי – העץ שקידלהת התייבש לנוMRI!" ²² "פשות האמינו באלהים", אמר ישוע. ²³ "אילו באמות האמונות בכוחו של אלהים, יכולתם לצפות על ההר הזה לזוזו ממקומו ולהיזרק לים. אם האמינו ולא תהילו ספק יתקיים דברכם. ²⁴ דעו לכם. אתם יכולים להתפלל بعد כל דבר, ואם האמינו שתקבלו את אשר ביקשתם, באמות תקבלו!" ²⁵ אבל בשעה שאתם מתפללים עליהם עלייכם תמיד לכל מי שאתם שומרם לו טינה, כדי שאביכם שבשמיים יסלח נם لكم על החטאיכם. ²⁶ אם לא תסלחו לאחרים – גם אביכם שבשמיים לא יסלח לכם! ²⁷ בינתיהם ישוע ותלמידיו חזרו לירושלים, וישוע שב לבית-המקדש. אחדים מראשי הכהנים והסופרים וקנינים באו אליו וושאלו בכעס: "באיזו רשות אתה עושה את כל הדברים האלה?" ²⁸ "אני עונה לשאלתכם בתנאי שאתם תענו לשאלתי", השיב ישע. ²⁹ אמרו לו, האם נשלח יהונן המטהיל על-ידי אלוהים או על-ידי בני-אדם?" ³⁰ הם התיעצזו ביניהם: "אם נאמר שאלהים שלח אותו, ישוע ישאל אותנו מדרוע לא האמן בו. ³¹ אולי אמר שלא אלוהים שיחזורו לא נביא ששלחה על-ידי אלהים." ³² ואולם אם נאמר שלא אלוהים שיחזורו לא נביא ששלחה על-ידי אלהים. ³³ לבסוף השיבו: "אינו יודעים. 'על כן השיב להם ישוע: 'אם כן, גם אני לא עונה לשאלתכם.'"

12 ישוע סיפר לעם את המשל הבא: "איש אחד נתע כرم ענבים ובנה גדר, יקב ומגדל שמירה. הוא

השכיר את הכרם לכורמים ונסע לחוץ לארץ.² בזמנן הבציר שלח בעל-הכרם את אחד מאנשיו לאסוף את הרוחות מיבול הענבים.³ אולם הcornim התרגפו על השליחת, חכו אליו ושלחו אותו חזרה אל בעל-הכרם בידיהם ריקות.⁴ בעל-הכרם שלח מישחו אחר אל הcornim. אך נס אותו חכו ואף פצעו את ראשו.⁵ השליח הבא נרצח וכל השליחים שבאו לאחר מכן לכram הוכנו או נרצחו. לבסוף נשאר בעל-הכרם עוד שליח אחד – בנו היחיד. בלית ברירה הוא שלח את בנו, בתקווה שלפחות אליו יתייחסו הcornim בכבוד.⁶ אבל כשהראו הcornim את הבן מרוחק, אמרו: "הנה בא יורש הכרם; הנה נהרוג אותו, ואו יהה הכרם שלנו!"⁸ הם חפסו את הבן, רצחו אותו והשליכו את גופתו מעבר לנדר.⁹ מה לדעתכם יעשה בעל-הכרם כאשר ישמע את מה שקרה? מובן שיבוא בעצמו, יהרוג את כל הcornim ויסכיר את הכרם לאחרים.¹⁰ האם אינכם זוכרים שככה כתוב בתהלים? "אבן מסע הובנים היהת לראש פינה, ובמאת ד' היהת אתה; היה נפלאת בעניינו".¹¹ ראשי הכהנים, הזקנים והסופרים רצו לאסור אותו בו במקום. כי הבינו שב嗾 זה הוא מתכוון אליהם – שם הcornim הרשעים. אולם הם פחרו לנעת בו בנלול החמן הרבה שהיה שם. על כן ויתרו לו והלכו לדרכם.¹² אולם הם שלחו אליו כמה מאנשי הורדוס ופרושים, כדי שייכנסו אליו לשיחה וינסו לגורום לכך שיאמר משה ננד החוק. למשה כי למרות שאנשים אלה מתו לפני מאות שנים. על-מנת שתהייה להם עילה לאסור אותו.¹³ "רבי, פתחו המסתננים", אמרו יודעים שאתה איש ישך. והוא שאל את רבו אלוהים לא היה אומר: "אנכי אלוהי הם עדין חיים. הרי אלוהים לא היה אומר: 'אנכי אלוהי האלוהים של אנשים מתיים!'"¹⁴ אחד המנהיגים היהודיים שערם שם נוכח כי ישוע השיב כהלה, יודעים שאתה אמרת מלמד את רבר אלוהים. אמר לנו, רבי, האם עליינו לשלם מס לקיסר הרומי או

ישוע השיב: "שמע ישראל, ה' אלהינו, ה' אחד!⁴⁴ והבת את ה' אלהיך בכל לבך ובכל נפשך ובכל מאודך".⁴⁵ המצווה השנייה היא: 'ואהבת לרעך כמוך! מצוות אלה חוץ החשובות ביהודך!'⁴⁶ דושאל המשיך: 'רבי, אתה צודק. באמת יש רק אלוהים אחד ואין אחר מלבדך'.⁴⁷ אני יודע שהשוכן יותר לאחוב את אלוהים בכל לביו, הבנתי וכוחיו, ולאחוב אנשים אחרים כמו את עצמו, מאשר להקריב כל מני קרבנות בבית-המקדש".⁴⁸ ישוע ראה שהאיש דיבר בחוכמה, ולכן אמר לו: 'אתה קרוב מאד למלכויות אלוהים!' לאחר מכן לא העז איש לשאול אותו יותר שאלות.⁴⁹ מאוחר יותר, כשהלמיד ישוע את האנשים בבית-המקדש, שאל אותם: 'מדוע טענים הסופרים כי המשיח הוא בנידוד?⁵⁰ הרוי רוד אמר בעצמו בהשראת רוח הקודש: 'אנום ה' לאדרון, שב לימייניו עד אשית אויביך הדומים לרוגנלייך'.⁵¹ הלא רוד עצמו קרא ל'אדון'. אם כן כיצד הוא יכול להיות בנו? 'הקהל נהנה מאד להקשיב לנימוקיו של ישוע ולמסקנותיו'.⁵² ישוע המשיך ללמד את העם: 'היו הרים מהסופרים שאוהבים ללבושים גלימות ולהיראות לפני האנשים בשוקים. כדי שכולם יתנו להם כבוד'.⁵³ הם אוהבים לשבת במושבי הנכבדים בבית-הכנסת ובסעדות וחגיגות.⁵⁴ ללא בושה הם מנרגשים אלמנות מבתיהן. וכך לכוסות על מעשיהם מעמידים פנוי קדושים תמיימים ומתחפלים בציבור תפילהות ארוכות. משום כך היה עונשם חמור יותר'.⁵⁵

ישוע השיב: "שמע ישראל, ה' אלהינו, ה' אחד!⁴⁴ כי העשורים תרמו סכומים קטנים בגין רכוש הרב שיש להם, ואילו האלמנה חזאת נתנה את כל מה שחייב לה".⁵⁶

13 כשיצא ישוע מבית-המקדש באותו יום, אחד מתלמידיו העיר: 'רבי, ראה אילו מבנים יפים ואיזו עבודה אבני נפלאה!'⁵⁷ 'הבט היטב', ענה לו ישוע, 'כי כל הבניינים הנוראים האלה יהרשו; אףaban לא תישאר במקומה'.⁵⁸ ישוע ישב על הר הזיתים, מול בית-המקדש. ופטרוס, יעקב ו요וחנן נקבעו אזהרה מראש?'⁵⁹ ישוע הסביר להם האם נקבע אזהרה מראש? אל תחרחש: 'אל תחנו לאיש לرمות אתכם!⁶⁰ אנשים רבים יבואו ויתענו: אני הוא המשיח', וילכו שלל אנשים רבים.⁶¹ במקומות שונים תפרצנה מלחמות, אך אין זה עדין הסוף.⁶² מדינות ומלכות תילחנה זו בזו, ובמקומות רבים יהיו רעידות אדמה ורעב. אלה יצינו רק את ראשית הצרות והסבל העתידים לבוא.⁶³ אולם כשתחילו דברים אלה להתרחש, היוזרו! כי צפואה לכם סכנה גדולה. אויביכם יגררו אתכם בכוח לבתי המשפט, יכו אתכם בכתיה-הכNST, ויאשימו אתכם לפני השלטונות על היוצאים תלמידי. אולם זו תהיה לכם הזרמנות לספר להם על הבשורות.⁶⁴ אך צריך שקורם הבשורה תוכרו לכל הגויים. ונכש אשר יאסרו אתכם ויעמידו אתכם למשפט, אל תדאנו לעודותכם או להגנתכם מה להניז, כי מה שניתן לכם באותה שעה, את זה תגנו; כי לא אתם תדברו, אלא רוח הקדש ידבר בפייכם.⁶⁵ 'אך יבנוד באחיו ויסנירו למות; אבות ימסרו את בניהם למות';⁶⁶ ילדיים יקומו נגד הוריהם וייגרמו למותם. כולם

ישנאו אתכם משום שהם שיכים לי. אולם כל מי שייחיק מעמד עד הסוף – ייוושע! ¹⁴ "כאשר תראו את חילול הקודש בכבוד-המקדש שעליו דבר דניאל, (הקורא – שם לבן) על כל תושבי יהודה לבסוף להרים. ¹⁵ אם אתה נמצא על גביך – אל תיכנס הביתה; אם אתה בשדה – אל החזר הביתה לקחת מעיל או כסף, כי אין זמן. ¹⁶ "אוי לנשים החרות ולמניקות בהםים! ¹⁷ החפלו שכל זה לא יקרה בחורף, ¹⁸ כי תקופה זאת תהיה אימת מוקדם או מאוחר, פן יבוא וימצא אתכם ישנים. אני אומר שוב לכלכם: עמדו על המשמר!"

14 יומיים לפני חג הפסח עדרין חיפשו ראשי הכהנים וכמה ממנהיגיו היהודים הזדמנויות מהיאמה לאסור את ישוע ולהוציאו להורג. ² "אינו יכולים לעצור אותו בפסח", אמרו לעצם, "מפני שהעם יעדיר מהומות". ³ באותו זמן היה ישוע בבית-عنיה, בبيתו של שמעון המצדיע. בשעת ארוחת הערב הופיעה אישة אחת עם פחדות קטנה מלאה בשמן זו יקר מאד. האישה הסירה את המכסה ויצקה את השמן על ראשו של ישוע. ⁴ אחדים מן המסובים התתרמו בינם לבין עצם על-"הבזוי", כלשונם. "מודע את מזוכיות את השמן היקר הזה?" הتلוננו. "יכולת למכור אותו ברוטות, ואת הכספי לחת לעניים". ⁶ "הניזה לה! נחלץ ישוע להנחתה". מודיעו אתם מaziקים לה? הלא היא עשתה מעשה טוב. ⁷ העניים הנזקקים לעזרה נמצאים אתכם תמיד, ואתם יכולים לעזור להם בכל זמן שתרצו בכך, ואילו אני לא אשאר אתכם עוד מן רב. ⁸ היא עשתה מה שיכלה, היא משחה את גופי בשמן לפני קבורתי. ⁹ אני אומר לכם: בכל מקום שבו תוכרזו הבשורה, תיזכר גם האישה הזאת, בזכות המעשה שעשתה". ¹⁰ לאחר מכן הלך יהודה איש-קריות.

בשמיים אינם יודעים זאת, ואיפילו אני עצמי אני יודע את המועד המדויק. רק אבי שבשמי יודע זאת. עמדו על המשמר והוא מוכנים. מפני שאינכם יודעים מהי כל זה יותר. ³⁴ "משל דומה לזה הוא של אדם היוצא למסע בחויל, הוא משאיר עבודה לשכיריו לתקופת העדרו, ומצווה על השוער לעמוד על המשמר לקרהת שוכבו בכל רגע. ³⁵ היו מוכנים! הלא אינכם יודעים מהי ישוב בעל הבית: בבוקר, בערב, מוקדם או מאוחר, פן יבוא וימצא אתכם ישנים. אני לא יקרה בחורף, ¹⁹ כי תקופה זאת תהיה אימת הנוראה: דבר כזה לא קרה מעז בראיה העולם, ונוראה: לא יקרה אחר כך. ²⁰ אם הארון לא יזכיר את הימים הנוראים האלה – איש לא יינצל. אבל הוא אכן יזכיר את הסבל למען עמו הנבחר. ²¹ "אם מישחו יאמר לכם באות ימים: רأיתי את המשיח במקום פלוני! או המשיח נמצא בספר הסמור! אל תאמינו פלוני! משייח'-שקר ונבאי-אישך יקומו ויחוללו לנו. ²² כי משייח'-שקר ונבאי-אישך יקומו ויחוללו נסים ונפלאות אשר יתעו את האנשים, ואם יוכלו הם יתעו אפילו את הנבחרים. ²³ ראו הוזהרתם! ²⁴ "לאחר הצרות של אותם ימים תחשך השמש, הירח ישחר, ²⁵ הכוכבים יפלו מהשמים וכוכבות השמיים יתמושטו. ²⁶ "ואז יראו אנשי הארץ את בני-האדם בא בעניהם, בגבורה רכה ובכבוד. ²⁷ ואז הוא ישלח את מלאכייו, ויאסף את בחורייו מכל קצוות תבל. ²⁸ עז התאננה ישמש לכם כדגימה: כאשר הענפים מלבלבים והעלים ירוקים, אתם יודעים שהקץ קרב. ²⁹ כאשר כל מה שסיפורתי לכם יתחיל להתרחש, דעו לכם שזה קרוב, שאנו עומדים בפתח. ³⁰ "אני אומר לכם: כל הדברים האלה יתרחשו לפני שיחלוף הדור הזה. ³¹ השמים והארץ יחלפו, אבל דברי לא יחלפו. ³² "איש אינו יודע את היום והשעה של התרחשויות אלה; המלאכים

תלמידו של ישוע, אל ראש הכהנים כדי להכין את תהילים, ולאחר מכן הלו להר הזיתים.²⁷ "בולם העוזר אותו", אמר ישוע לתלמידיו, "זה רוח כתוב: אכה את הרעה ותפוצין הצאן".²⁸ אולם לאחר שאקום להזיהה אלך לגיליל ואפונש אתכם שם.²⁹ "יקרא מה שיקרא", קרא פטרוס, "אני לעולם לא אעזוב אותך!"³⁰ "דעת לך, פטרוס, אמר ישוע, "עד מחר בבוקר, לפני שיקרא התרנגול, אתה תתכחש לי שלוש פעמים".³¹ "אני לעולם לא אתחחש לך, אפילו אם ידיה עלי למות יהוד אתך!" נשבע פטרוס, וכל الآחרים גם אמרו כן.³² הם הגיעו לחורשת עצירות הנקראת "ג'ת-شمני", והוא אמר לתלמידיו: "חכו לי כאן עד שאחזר. אני הולך להחפכל".³³ הוא לקח אותו את פטרוס, יעקב ויוחנן, ולפתע מלא חרדה ומוקעה מפני העומד לבוא עליו.³⁴ "אני מהייסר עד מות! אמר להם ישוע. "חכו כאן..." והוא אמר עדר ערבים...."³⁵ הוא התרחק מהם מעט. כרע הגינוו לחדר נдол שהcinן למענו בקומה העלייה, ושם הכינו את הסדר.³⁶ כשהניעו השניהם מה כינו את הסדר.³⁷ ישוע ושאר התלמידים הגיעו לשם בערב.³⁸ כשישבו לאכול בשולחן פתח ישוע ואמר: "אמת אני אומר לכם, אחד מכל היושב עכשו בינוינו ואוכל איתנו יבנוד כי יסינר אותו".³⁹ התלמידים מלאו צער רב, ושאלו: "האם זה יהיה אני?".⁴⁰ אחד מבין השניהם עשר שיטבול ארתי את הלחים", השיב ישוע. ²¹ "בן-האדם הולך למות כדי שכחוב שצרכיך לקרות. אולם אני אומר לכם: אווי לו לאיש שישינר אותו: מוטב שלא היה נולד בכלל!".⁴¹ בעת הסעודה הואלקח לידה (מצח). ברך עליו ופרש אותו לפירות. הוא גניש את הפרוסות לתלמידיו ואמר: "קחו. זהו גופי".²³ לאחר מכן לקח ישוע כוס יין, ברך, הניש לתלמידיו והוציאו לפניו אלוהים.⁴² הוא חזר אל תלמידיו, ונוגם הפעם מצא אותם ישנים. כי עיניהם היו כבדות. וכולם שתו ממנה.²⁴ "זהו דמי הנשפק לمعן רבבים. גם הברית", המשיך ישוע. ²⁵ "ואני אומר לכם אליהם ישוע בפעם השלישייה הוא קרא: "קומו! במלכות האלוהים".²⁶ כל הנוכחים שררו מזמוריו. הגינה השעה שבן-האדם ימסר הסגרתו של ישוע. ²² בראש הכהנים כדי להכין את על כך שהיודה החליט להסגור את ישוע. והבטיחו להת לו בסך. ²³ ביום הראשון של חג הפסח, שבו הקריבו את זבח הפסח, שאלו התלמידים את ישוע היכן ברצונו לעירוך את הסדר. ²⁴ ישוע שלח שניים מתלמידיו לירושלים. כדי לעירוך את ההכנות הדרשות, ואמר: "כשתלכו העירה יבוא لكم אתכם אדם ובידו כד מים. כמו אחריו,²⁵ היכנסו אל הבית שאליו יוכנס ואמרו לבעל הבית: 'רבנו שלח אותנו לראות את החדר שהכנתם בשבייל הסדר'. ²⁶ הוא יוכל אתכם לחדר נдол שהcinן למענו בקומה השנייה, ושם תכינו את הסדר".²⁷ כשהניעו השניהם העירה הכול התרחש בדיקות כפי שאמר להם ישוע, והם הכינו את הסדר.²⁸ ישוע ושאר התלמידים הגיעו בינוינו ואוכל איתנו יבנוד כי יסינר אותו".²⁹ התלמידים מלאו צער רב, ושאלו: "האם זה יהיה אני?".³⁰ אחד מבין השניהם עשר שיטבול ארתי את הלחים", השיב ישוע. ²¹ "בן-האדם הולך למות כדי שכחוב שצרכיך לקרות. אולם אני אומר לכם: אווי לו לאיש שישינר אותו: מוטב שלא היה נולד בכלל!".³¹ בעת הסעודה הואלקח לידה (מצח). ברך עליו ופרש אותו לפירות. הוא גניש את הפרוסות לתלמידיו ואמר: "קחו. זהו גופי".²³ לאחר מכן לקח ישוע כוס יין, ברך, הניש לתלמידיו והוציאו לפניו אלוהים.³² "זהו דמי הנשפק לمعنى רבבים. גם הברית", המשיך ישוע. ²⁵ "ואני אומר לכם אליהם ישוע בפעם השלישייה הוא קרא: "קומו! במלכות האלוהים".²⁶ כל הנוכחים שררו מזמוריו.

ליידי אנשים חוטאים. 42 כמו כן, הבה נלך מכאן. לאחר מכן, הנה מתקרב האיש שיסניר אותו. 43 לפני שהספיק ישוע לסיים את דבריו הגיע למקום יהודת, אחד משנים-עשר התלמידים. ואיתו המנו שנשלחה מטעם ראשי הכהנים והסופרים והזקנים. ככל מהו מצוידים בחרבות ובמקלות. 44 יהודה תיאם אותם מראש ואמר: "אני אנש לשוע ואנשך אותו, כדי שתדרשו מיהו ותוכלו לתפוס אותו ולהוביל אותו בלוית משמר". 45 יהודה ניגש אליו. "רבי!" קרא יהודה כשהוא מתקבך ומנסה אותו. 46 ואז תפסו את ישוע ואסרו אותו. 47 פטרוס שלף מיד את חרבו והכה באחד מהם שהתרברר להוות משרתו של הכהן הגדול, וקיצץ את אוזנו. 48 "מדוע אתם מתנפלים עלי בחרבות ובמקלות? שאל ישוע. "האם אני פושע מסוכן? 49 מדוע לא אסתם אותו בבית-המקדש? הרוי למידתי שם בכל יום ויכולתם לתפוס אותו ללא התגננות. אבל מה שכחוב צריך להתקיים". 50 ביןתיים ברוח כל התלמידים. 51 נער אחד שהתלווה לשוע לבש סדין בלבד. כשניסו לתפוס אותו, הנער השאיר את הסדין בידם וברח מפנים ערום. 52 ישוע נלקח אל בית הכהן הגדול, ועד מהרה התאספו שם כל ראשי הכהנים, הזקנים והסופרים. 53 פטרוס הלך אחריהם במרקח מה ונכנס לחצר הכהן הגדול. הוא התיישב בין המשרתים והתחכם ליד המדרורה. 55 ראשי הכהנים וחבריו הסנהדרין ניסו למצוא סיבה מסוימת כדי להוציא את ישוע להורג. אך מאמיציהם היו לשוא. 56 עדי שקר רבים התנדבו להעיד נגדו, אולם עדויותיהם סתרו זו את זו. 57 לבסוף קמו עדי שקר נוספים שהעדיו: 58 "שמענו אותך אומר: 'אני אהרוס את המקדש הזה והתרנגול בידך אדם, ותוק שולשה ימים אקים מקדש שנבנה בידייך'".

ישוע: "לפנֵי שיקרא התרגנוֹל פָעִמיִם, תַהכְחַשׁ לִי
שלוש פעמים." והוא פרץ בבכי.

15 השם בבוקר נפנשו ראשי הכהנים, הזקנים.
הסופרים וכל חברי הסנהדרין כדי להתייעץ על
הצעד הבא. הם החליטו לשלווח את ישוע בלבדיו,
משמר מזון אל פילטוס, המושל הרומי. 2 "האם
אתה מלך היהודים?" שאל פילטוס. "אתה אומר?",
הшиб ישוע. 3 ראש הכהנים האשימו אותו בפשעים
רבים. "מדוע איןך מנע על עצמך?" שאל פילטוס
בתמייה. "מה יש לך לומר?" 5 להפתעתו של
פילטוס לא ענה ישוע דבר. 6 כל שנה בחג הפסח
נהג פילטוס להוציא לחופשי אסיר יהודי אחד,
לפי בחירת העם. 7 באותו זמן היה בכלל אסיר
יהודי בשם בר-אבא, אשר הושם ברצח (יחד
עם אחרים) בעת אחת המרידות. 8 בינו לבין החלל
ההמון לבקש מפילטוס שיחחרר אסיר אחד מהם.
9 "האם אתם רוצחים שאציא לחופשי את מלך
היהודים?" שאל פילטוס. 10 הוא הציע לשחרר את
ישוע, כי הבין שראשי הכהנים הסיתו את ההמון
קנאה. 11 אולם ראש הכהנים הסיתו אותו מתוק
לדרוש את שחרורו של בר-אבא במקום שחרורו
של ישוע. 12 "אם אשחרר את בר-אבא, מה אעשה
עם איש שאתם קוראים לו מלך היהודים?" שאל
פילטוס. 13 "צלוב אותו!" צעקן. 14 "אבל מדוע?" לא
הבין פילטוס. "מה עשה?" הם לא ענו, ורק הגבירו
את צעקותיהם: "צלוב אותו!" 15 פילטוס רצה למנוע
מהומות או נכנע לדידיות ההמון. על כן שחרר את
בר-אבא מבית-הסוהר וציווה להלכו את ישוע
בשובטים. 16 לאחר מכן לקחו חילילים הרומים את
ישוע לחצר הארמון. הם קראו לכל חילili המשמר.
הלבישו את ישוע בגלימות ארוגמן, הכינו לו זר

הוויז את האבן הכבודה והקבר פתוח. 5 הנשים נכנסו פנימה וראו בחור צער לבוש כלו לבן ישב בצד ימין. הנשים נחרדו. 6 "אל תחפלו כל כך". אמר המלך. "האם איןיכן מוחשפות את ישוע מנצחת שנצלב? הוא איןנו כאן, הוא קם לתחיה! הנה, כאן הייתה נפתחו. 7 לכט למסור את ההודעה הזאת לפני תלמידים, במירוח לפטרוס: "ישוע הולך לפניכם לניל. אתם תראו אותו שם ממש כפי שאמר לכם לפני מותו". 8 הנשים ברחו משם כל עוד רוחן בהן. 9 מבוהלות ומפוחדרות מכדי למסור את ההודעה. 10 (note: The most reliable and earliest manuscripts do not include

Mark 16:9-20.) כאשר Km ישוע לתחיה ביום ראשון השם בברכה, פגש תחילתה את מרימות המנדליות שמננה גירש שבעה שדים. 11 מרימות הלכה אל התלמידים ומצאה אותם מתאבלים ובוכים. "ישוע חי!" קראה בהתרגשות. "ראיתי אותך" אך איש לא האמין לה. 12 לאחר מכן נגלה ישוע לשני תלמידים שהלכו בדרך מירושלים לכיוון השדות. השניים לא הכירו אותו בהתחלה, משומם שהמראה שלהם השתנה במידה מה. 13 לבסוף, כאשר הבינו מי הוא, מיהרו לירושלים וסיפרו לאחרים. אך איש לא האמין להם. 14 מאוחר יותר נגלה ישוע לאחד עשר התלמידים בשעת הארוחה. הוא הוכיח אותם על חוסר אמונתם, ועל העקשנות שלהם לא להאמין 15 לעודים ששיפרו כי ראו את ישוע קם לתחיה. 16 לאחר מכן הוא ציווה עליהם: "לכט אל כל העולם להזכיר על הבשורה לכל אדם. 16 מי שיאמין וייטבל ייוושע; מי שישרב להאמין יואשם בעוני אלוהים. 17 למאמינים בשם אתן סמכות לנרגש שדים: הם ידברו בלשונות חדשות: 18 הם אף יוכלו להוכיח נחשים בידיהם ולא יקרה להם דבר; הם יוכלו

חשבו שהוא קורא לאליהו הנביא. 36 איש אחד רץ והביא ספוג טבול בחומר, שם אותו בקצת מות ארוך והגיש אותו לישוע. "הבה נראה אם אליו באמת יבוא להורייד אותו?" קרא האיש. 37 באזע רגע עזק ישוע עקמת שבר נספת ונפח את נשמו. 38 בבית המקדש, הפרוכת התלויה לפני קודושים נקרעה לשניים מלמעלה למיטה. 39 קצין רומי אחד שעמד בין הצלפים וראה כיצד נפח ישוע את נשמו, קרא: "האיש הזה באמת היה בן אלוהים!" 40 גם נשים עמדו במרחיק מה וחזו בצליבה; ביניהן היו מרימות המנדליות, מרימות (אמם של יעקב וויסי) ושלומיות. 41 כל אלה האמינו בישוע ואף שרתו אותן בהיותם בגליל. היו שם עוד נשים רבים אשר הלו אחריו לרושלים. 42 כל זה התרחש ביום שישי. עם רדת הערב, יהודי וככדי בשם יוסף מן הרמות נינש פילטוס וביקש את גופתו של ישוע. יוסף היה חבר בסנהדרין והאמין בבייאת המשיח באותו עת. 44 פילטוס לא האמין שישוע כבר מת, ולכט בิกש מהאחד מקציניו שיוודא את הדבר. 45 הקצין בדק והיריד את גופת ישוע מהצלב, עטף אותה בסדין וקבע את ישוע בקביר הצלוב בסלע. הוא סתם את פתח הקבר באבן גדולה. 47 מרימות המנדליות ומרימות אמרו של יוסף ראו את המקום שבו נקבע ישוע.

16 במושצאי שבת הלכו מרימות המנדליות, שלומיות ומרימות (אמו של יעקב) לקנות בשמיים ומרקהות כדי למשוח את גופתו של ישוע. 2 ביום ראשון השם בבוקר הן הלו אחוריו לcker. 3 ובדרך שאלו את עצמן: "מי יוציא לנו את האבן מפתח הקבר?" 4 אולם כשהניעו אל הקבר נילו להפתעתן הרבהה שמשהו

לסמוד את ידיהם על אנשים חולים ולרפא אותם.”

¹⁹ וכאשר סיימם האדון ישוע לדבר אליהם. הוא

נקח לשמיים לשבת לימי האלוהים. ²⁰ התלמידים

חלבו לכל מקום וחבריוו את הבשורה. האדון חיזק

ועודד אותם. וחולל באמצעות ניסים ונפלאות אשר

אישרו וחיזקו את עדותם.

זכריה. "הלא אדם ז肯ּ אָנִי, וְנִמְאֵשׁ תַּכְרִזֵּנָה." 19 "אני המלָך נבריאַל!" הדיבְרִים המלָך. "אני עומד לפני אלּוּהִים. והוא אשר שלח אָתָחּ לְבָשָׂר לך את הַחוֹדֶשׁ זוֹאת." 20 דעת כי כל אשר אמרתי יתקיים בבוא הזמן, אולי מאחר שלא האמента לדברי, לא תוכל להוציא מילה מהפיק מרגע זה ועד שיתקיים דברי! 21 האנשים אשר התפללו בחוץ המתוינו בינו לבין זכריה, ולא הבינו מדוע התעכבר. 22 לבסוף, כשיצא זכריה החוצה הוא לא יכול היה לדבר אל העם, אולי מסימני ידים הבינו האנשים שראה חזון. 23 זכריה נשאר בבית-המקדש עד תוםימי התורנות של מחלكتו, ולאחר מכן שב לבתו. 24 בעבר זמן קצר הרהה אליו ישבע אשתו והסתירה מעיני הציבור כחמישה חודשים. 25 "מה טוב הוא אלהים!" קראה אליו ישבע בשמה הרבה. "ברחמיו הרבים הוא הסיר את חרטת עקרותיך!" 26 בחודש השישי להרiona של אלישבע שלח אלהים את המלָך נבריאַל אל העיר נצרת שבגליל. 27 אל נערה בתולה בשם מרין, אروسו של יוסף משושלת בית-דוד. 28 נבריאַל נגלה אל מרין ואמר לה: "שלום לך, אשת חן, ה' עמְךָ!" 29 מרין נבהלה לרגע: דבורי המלָך הביבו אותה, והיא ניסחה לנחש לבה למה הוא הוכחונו. 30 "אל תפחדி, מרין. "הרנייע אתה המלָך," כי מצאת חן בעני אלהים והוא החליט לבך אותך. 31 בעוד זמן קצר תיכנסו להריאון ותלדי בן. בשם ישוע תקרא לי. 32 הוא יהיה רם-מעלה יוקרה בְּנֵי אלהים. ה' ייתן לך כסא דוד אביו. 33 והוא ימלוך על עם-ישראל לעולם ועד: מלכוות לא חסתיים לעולם." 34 (aiōn g165) "כיצד אוכל לדרת?" שאלה מרין בתמייה. "הרי אני בתולח!" 35 הшиб לה המלָך: "روح הקודש תבוא אליך, ונברורה של האדון." 36 "כיצד אדע שדבריך נכונים?" שאל

1 תואפיילוס היקר. אנשים רבים כבר כתבו על הדברים שהתרחשו בינינו. 2 על-פי סיפוריהם של תלמידי ישוע ושל עדרי ראייה אחרים. 3 גם אני חקרתי היטב את התרחשויות הדברים מתחילהם, והחלטתי כי טוב שאכתוב לך אותם לפיקוד העניינים. 4 כדי שייהי לך מידע מדויק על הנושא שלמדת. 5 בימי הורדוס מלך יהודה היה בארץ כהן בשם זכריה, אשר היה שידך למחלחת אביה – ממשרתוי בית-המקדש. גם אשתו אלישבע הייתה ממשפחה כוהנית. 6 זכריה ואלישבע היו אנשים צדיקים, אשר אהבו את ה' ושמרו את כל מצוותיו וחוקותיו. 7 אולם לא היו להם ילדים. כי אלישבע הייתה עקרה, ושניהם כבר היו זקנים. 8 יום אחד, כאשר הייתה מחלקתו של זכריה בתורות בית-המקדש, נפל בוגרלו להיכנס אל היכל ה' ולהקטיר קטורת. 9 בינו לבין זכריה עמד כל העם בחוץ והתפלל. כנהוג בעת הקטרת הקטורת. 10 לפתע נראה מלאך ה' אל זכריה מימין למזבח הקטורת. 11 זכריה נבהל ונמלא פחד. 12 "אל תירא, זכריה", הרנייע אותו המלָך. "באתי לבך לך שאלוהים שמע את תפילהך. ושאשתך אלישבע תולד לך בן! עלייך לקרוא לויוחנן". 13 לידתו תביא לכם שמה ואושר, ובאנשים רבים ישמו ייחד אתכם. 14 כי ה' הוועיד אותו לנדרות. עליו להינור מיין ומشكאות חריפים, והוא יימלא ברוח הקודש מעט לידתו. 15 יונתן ישיב רבים עם ישראל אל ה' אלהים. 16 הוא ילך לפני ה' ברוחו ובגבורתו של אליהו הנביא, ישלים בין אבות לבנים. וישיב את המרדניים לדרך הצדקה והתבונה. אכן, הוא יכין את העם לבוא של האדון. 17 "כיצד אדע שדבריך נכונים?" שאל

אלוהים תצל עלייך. מושם כך הבן הקדוש שייפול ייקרא בז' אלוהים".³⁶ המלאך המשיך: "לפניהם ישנה עד מהרה בין שכינה וקרובי משפחחתה, וכולם שמחו בשמחה. ⁵⁹ ביום השמיוני להולדת התינוק החכנו דשכנים וחקירבים לטקס ברית-הAMILAH. האורחים היו בטוחים שהתינוק ייקרא "ז'CARIAH"- על שם אביו. ⁶⁰ אולם אלישׁׁבע אמרה: "לא, שם התינוק יהונן!".⁶¹ "ויהנן?" התפלאו האורחים. "אבל אין במשפחתי אף אחד בשם זהה".⁶² הם פנו אל ז'CARIAH (שעדין לא היה מסוגל לדבר). ושאלו אותו בתנועות ידיים וברמזים כיצד ייקרא התינוק.⁶³ ז'CARIAH בקש בתנועות ידיים שיביאו לו לות, וכותב עלייו: "שם הילד יהונן".⁶⁴ באותו רגע חזר אליו כשר הדיבור והוא החל לברך את אלוהים.⁶⁵ כל השכונה נמלאה יראת כבוד, והדבר היה נושא לשיחה בכל הריו יהודיה.⁶⁶ כל השומעים התרשמו עמו ותוארו: "מעניין ומה גועץ הילד הזה".⁶⁷ לאחר מכן נמלא היה ברור להם של אלוהים איתו. ⁶⁸ ז'CARIAH אמר: "מעניין למה גועץ הילד הזה".⁶⁹ בראוי רוח ה קודש וניבא את הנבואה הבאה:⁷⁰ ז'CARIAH אמר רוח ה קודש: "ברוך הוא אלהי ישראל, כי פנה אל עמו, הודיע ופדה אותו – בצדקה נפלאה נסota כזאת מושום שהאמנת כי קיימים את דבריו".⁷¹ השיבה מרום: "ברכי נפשי את זה";⁷² אניל ואשמה באלהים מושיע!⁷³ כי עשה חסד עם שפתו, ומעתה יברכוני כל הדורות. גדורות ונפלאות עשה עמי אל שדי, קדוש שמנו.⁷⁴ מדור לדור הוא מעניק את חסדו ורחמיו לכל היראים אותן. ⁷⁵ בזרוע נתוויה עשה מעשי נבודה, הפך מזימות נאים ורשעים. ⁷⁶ ודוריד שליטים מכיסאם. אולם את השפלים והנחותים הוא רומים!⁷⁷ אלוהים את העניים האכיל ואת העשירים הרעיב!⁷⁸ אלוהים תמק בעבורו ישראל, ולא שכח כי הבטיח לאבותינו – לאברהם ולזרעו – לרחם על ישראל לעולם ועד!"⁷⁹ (g 165) אולם נשארה אצל אלישׁׁבע שלושה חודשים, ולאחר מכן חורה לביתה.⁸⁰ בinityים תמו ימי הריוונה של אלישׁׁבע והיא ילדה

כדי להoir לשדרוים במאות ובחשכה, וכדי להוביל את רגליו אל דרך השלום.⁸ הילך גDEL, התחוק והתחשל באופיו. הוא התגorder במדבר עד שהגיע המועד לחתול את שליחותו אל עם ישראל.

2 באotta תקופה ציווה הקיסר הרומי אונוסטוס לפקד את כל תושבי האימפריה הרומית.² זה היה מפקד התושבים הראשון, והוא נערך בזמן שקורינוים היה שליט סוריה.³ לצורך המפקד נדרש כל אדם לשוב אל עיר מולדתו.⁴ גם יוסף, תושב נצרת שבנגליל, חזר אל עיר מולדתו – הוא הלך אל העיר בית לחם ביהודה, מאחר שהיה נוצר משפחת דוד המלך.⁵ אל יוסף נלוותה אروسתו מרום שהיה כהירון.⁶ בהיותם בבית-לחם מרים היא עטפה את התינוק והשכיבה אותו באבוס, כי לא השינו מקום לינה באסניות שבו מלאות עד אף מקום לרנגל המפקד.⁸ בקרבת מקום היו רועיז'אן אשר ישנו בשדה ושמרו על עדרם בمشילה.⁹ לפעת נגלה אליהם מלך ה', והשדה נמלא זוהר כבוד ה'. הרועים נבהלו מאוד,¹⁰ ואולם המלך הרנייע אותם ואמר: "אל תפחדו! באתי לבשר לכם חדשות ממשימות ביוטר – לא לכם בלבד כי אם לכל העם! כן בבית-לחם עיר דוד בלבד לכם יום מושיע, הלא הוא המשיח האדון!¹¹ נולד לכם עני ראייתו את המשיח שנתה לעולם!³² כהוכחה לאmittות דברי תמצאו תינוק עטוף שכוב באבוס".¹³ לפעת הצטרפו אל המלך צבאות השמיים, והם שרדו שיר שבח ותהיילה לאלהים:¹⁴ "כבוד ותהיילה לאלהים במרומי השמיים, ושלום על-פני הארץ לכל אוהביו העושים את רצוננו!"¹⁵ כאשר נעלמו המלאכים מעיני הרועים וחזרו לשמיים, אמרו הרועים איש אל רעהו: "הבא נמהר

ילדך זה נועד להכשיל רבים בישראל ולהושיע רבים. הוא יהיה נושא למדריכה וחייב קידדותם. כי יחשוף את מחשבותיהם האפלות של אנשים רבים. ³⁶ בבית-המקדש היהת נביה זה קנה בשם חנה בת-פנואל, משבט אשר. היא הייתה אלמנה כבת 84 שנים. אך נישואה לבעלתה נמשכו שבע שנים בלבד. חנה לא עזבה את המקדש לרגע; היא אהבה את אלהים ושרהה אותו יומם ולילה בצום, בתפילה ובתחנונים. ³⁸ חנה שמעה את ברכתו של שמעון, והחללה לברך את שם אלהים ולספר לאנשי ירושלים. שציפו לנאות המשיח. כי סופ-סוף בא המשיח! ³⁹ לאחר שקיים הוריו של ישוע את כלמצוות הזרה הנוגעות לדרך הנולד, חזרו לביהם - אל נצרת עירם אשר בגליל. ⁴⁰ הילד גדל התחזוק, מלא חכמה, וחסד אלהים היה עליו. ⁴¹ כשהשלאו לשוע שתים-עשרה שנים עלו הוריו לירושלים - כמנגנם מדי שנה - כדי לחוג את חג הפסח. ⁴³ בתום החג החלו הוריו במסע חוזרת הביתה, ואילו ישוע נשאר בירושלים ללא ידיעתם. ⁴⁴ הוריו לא דנו לו ביום הראשון למסע. כי הינו שהיה בחברת ירידי שבין אנשי השירה. אולם בראותם שלא הופיע עד הערב, החלו לחפשו בין החברים והmercaries. ⁴⁵ ומשלא מצאו אותו, חזרו לירושלים בתקופה למצאו שם. ⁴⁶ לאחר שלושה ימי חיפושים הם מצאו את ישוע בבית-המקדש. הוא ישב בין הרבנים. הקשיב לדבריהם ושאל אותם שאלות נבונות. ⁴⁷ כל שומעו החרפלו בפקחותו, מהבנתו ומתשובתו. ⁴⁸ הוריו הופתעו למציאו אותו שם. ואמרו אמרה לו: "בני, מדוע עללתה לנו זאת?abicך ואני דאננו לך כל דברי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו!" ¹⁰ לשמע דברי יוחנן נdag תקhalb לשאול אותו: "מה עליינו לעשות כדי להוכיח שהוא מתחרטים על מעשינו

3 בשעה החמש-עשרה למלכותו של הקיסר טיברيوס, דיבר ה' אל יוחנן בזיכרון שבתנורו במדבר. (באותה שנה היה פונטוס פילטוס מושל יהודיה; הורדוס – מושל הגليل; פיליפוס אחיו – מושל מרדינוט יטור וטרכונה; לוסניס – מושל אכילין; חנן וקייפה היו הכהנים הגדולים). ³ יוחנן החל לבקר בכל הערים והכפרים באזור הירדן וקרא לאנשים להיטבל במים, כדי להראות שהם מתחרטים על מעשיהם הרעים ובוחרים להאמין באלהים, על מנת שישלח לחטאיהם. ⁴ יוחנן קיים את דבריו ישעיו והنبي: "kol koraa b'midbar penodrek ha", ישרו מסילותיו. ⁵ כל ניא ינשא, וכל הר ונבעה ישפלו. והיה העקב למשור והרכסים לבקעה. ⁶ וראו כלبشر את ישועת אלהים". ⁷ יוחנן היה אומר לאנשים הרבים שבאו להיטבל על-ידייו: "בני נחשים אתם! מי אמר לכם שתוכלו להימלט מהעונש שה' עתיד להביא עליוכם? ⁸ לפני שתיטבלו עליכם מעשיכם הרעים. אל תהשבו בלבכם: אלהים לא יעניש אותנו כי אנחנו יהודים, בני אברהם. הרי אלהים יכול לעשות מהאבותים האלה בנים לא אברהם! ⁹ כבר עכשו מוכן גרזן המשפט של אברהם. עציים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו!" ¹⁰ פרוי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו! לשמע דברי יוחנן נdag תקhalb לשאול אותו: "מה עליינו לעשות כדי להוכיח שהוא מתחרטים על מעשינו

עשוק בענייני אבי?" ⁵⁰ אולם הם לא הבינו لماذا התקשון. ⁵¹ ישוע חזר עם הוריו לנצרת והיה נכנע למורתם. אמו שמרה בלבها את כל מה שהתרחש. ⁵² ישוע החל ונגדל בקומה ובוחמתה, והוא אהוב על אלהים ובני אדם.

ילבד זה נועד להכשיל רבים בישראל ולהושיע רבים. הוא יהיה נושא למדריכה וחייב קידדותם. כי יחשוף את מחשבותיהם האפלות של אנשים רבים. ³⁶ בבית-המקדש היהת נביה זה קנה בשם חנה בת-פנואל, משבט אשר. היא הייתה אלמנה כבת 84 שנים. אך נישואה לבעלתה נמשכו שבע שנים בלבד. חנה לא עזבה את המקדש לרגע; היא אהבה את אלהים ושרהה אותו יומם ולילה בצום, בתפילה ובתחנונים. ³⁸ חנה שמעה את ברכתו של שמעון, והחללה לברך את שם אלהים ולספר לאנשי ירושלים. שציפו לנאות המשיח. כי סופ-סוף בא המשיח! ³⁹ לאחר שקיים הוריו של ישוע את כלמצוות הזרה הנוגעות לדרך הנולד, חזרו לביהם - אל נצרת עירם אשר בגליל. ⁴⁰ הילד גדל התחזוק, מלא חכמה, וחסד אלהים היה עליו. ⁴¹ כשהשלאו לשוע שתים-עשרה שנים עלו הוריו לירושלים - כמנגנם מדי שנה - כדי לחוג את חג הפסח. ⁴³ בתום החג החלו הוריו במסע חוזרת הביתה, ואילו ישוע נשאר בירושלים ללא ידיעתם. ⁴⁴ הוריו לא דנו לו ביום הראשון למסע. כי הינו שהיה בחברת ירידי שבין אנשי השירה. אולם בראותם שלא הופיע עד הערב, החלו לחפשו בין החברים והmercaries. ⁴⁵ ומשלא מצאו אותו, חזרו לירושלים בתקופה למצאו שם. ⁴⁶ לאחר שלושה ימי חיפושים הם מצאו את ישוע בבית-המקדש. הוא ישב בין הרבנים. הקשיב לדבריהם ושאל אותם שאלות נבונות. ⁴⁷ כל שומעו החרפלו בפקחותו, מהבנתו ומתשובתו. ⁴⁸ הוריו הופתעו למציאו אותו שם. ואמרו אמרה לו: "בני, מדוע עללתה לנו זאת?abicך ואני דאננו לך כל דברי. עצים חסרי תועלת ייכרתו ויישרפו!" ¹⁰ לשמע דברי יוחנן נdag תקhalb לשאול אותו: "מה עליינו לעשות כדי להוכיח שהוא מתחרטים על מעשינו

הרעים ומאמינים באלהים? 25 ני היה בנו של יוסף; יוסף היה בנו של מתחיה;²⁵ חלצotta, "השיב יוחנן", שיתן אחת מהן למי שאין לו מתחיה היה בנו של אלמוני; אמוון היה בנו של נחום; אף אחת. מי שיש לו מספיק אוכל – שיתן לרעב.²⁶ נחום היה בנו של חסלוי; חסלוי היה בנו של נגי;²⁶ גם גובי מכב, שהיו יודושים בשחוותם. באו לדיחסבל נגי היה בנו של מחתה; מחת היה בנו של מתחיה;²⁷ נגי היה בנו של שמיעי; שמיעי היה בנו של יוסף; ו يوسف היה בנו של יהודה;²⁷ יהודה היה בנו של יוחנן; יוחנן היה בנו של ריאא; ריאא היה בנו של זרובבל; זרובבל היה בנו של שאלאיאל; שאלאיאל היה בנו של נרי;²⁸ נרי היה בנו של מלכי; מלכי היה בנו של אדי; אדי היה בנו של קוסם; קוסם היה בנו של אלמדם; אלמדם היה בנו של עד;²⁹ עד היה בנו של ישוע; ישוע היה בנו של לוי;³⁰ לוי היה בנו של שמעון; שמעון היה בנו של יהודה; יהודה היה בנו של אליעזר; אליעזר היה בנו של יורם; יורם היה בנו של מחתה; מחת היה בנו של לוי;³¹ לוי היה בנו של אליקים; אליקים היה בנו של יונם; יונם היה בנו של אליקים.³¹ והוא כל כך נעה עד כי אין ראוי להתייר את שרווי נעלוי – והוא יטביל אתכם ברוח הקודש ובאש.³² והוא גם יפריד בין המוץ לבין גנני רוח החיטה – את המוץ ישרוף באש נצחית, ואילו את החיטה ישמר באסם.³³ יוחנן השתמש באזהרות רבות מסווג זה כדי להוכיח את העם ולהעביר להם את הבשורה.³⁴ אולם כשהוכיח יוחנן את הורדים נישואיו האסורים להורדיה – אשת אחיו פיליפוס מושל הגליל) על מעשו הרעים. ובמיוחד על – 20 השליך הורדים את יוחנן לבית-סוהר. וכך הוסיף על חטאיהם. 21 יום אחד, לאחר שנטבלו אנשים רבים, נטבל גם ישוע. כאשר התפלל נפתחו השמים 22 ורוח הקודש בדמות יונה ירדנה ונכח עלייו, וכן השם קרא קול: "אתה בני אהובי, מקור שמחתי".³⁵ ישוע נחשב לבנו של יוסף. יוסף היה בנו של צייר. ישוע נחשב לבנו של יהודה. יהושע היה בנו של פלאג; פלאג היה בנו של עבר; עבר היה בנו של נוח;³⁶ נוח היה בנו של תרחה; תרחה היה בנו של נחור;³⁵ נחור היה בנו של חצרון; חצרון היה בנו של פרץ; פרץ היה בנו של יהודה;³⁴ יהודה היה בנו של יעקב; יעקב היה בנו של יצחק; יצחק היה בנו של אברהם; אברהם היה בנו של נח;³⁷ נח היה בנו של שרונג; שרונג היה בנו של רעו; רעו היה בנו של עלי;²⁴ עלי היה בנו של מותה; מותה היה בנו של נוח; נוח היה בנו של מלכי; מלכי היה בנו של לוי; לוי היה בנו של מלכי; מלכי היה בנו של

לבית-הכנסת. כאשר על רגליו כדי לקרוא את ההפטרה, ¹⁷ הנישו לו את ספר ישעיהו. ישוע פתח את המגילות וקרא בקוויל: ¹⁸ "רוח זו עלי, יען משיח זו, אוטו לבשר עניים; שלחני לחשב לנשברוי לב. לקרוא לשבויים דרכו ולאסורים - פקח-קונח"; ¹⁹ לקרוא שנות רצון לה". ²⁰ ישוע נלט את המגילות, החזירה לחוץ ויישב במקומו. כל באי בית-הכנסת נעצו בו את עיניהם בציפייה, ²¹ וишוע הוסיף: "היום התקיימו דברי הפסוקים האלה בקרבתם! ²² כולם הקשיבו לדבריו והתפלאו על דבריו התהן והחווכמה שיצאו מפיו. איך ייתכן הדבר? שאלו איש את רעהו. האין זה בנו של יוסף? ²³ ישוע ענה להם: "וזדי אמרו לי: רופא, רפא תחילה את עצמן! או במילם אחריות: מדוע איןך מהולך כאן, בעיר מולדתך. את הניסים והנפלוות שהוללה בכפר-נחום? ²⁴ אני אומר לכם: אין נבי בארץ!". את הנביא מכבדים בכל מקום חז'ן מאשר בביתו ובין בני-עמו. ²⁵ "בימי אליהו הנביא לא ירד נשם ממשך שלוש וחצי שנים. והבצורת נרמה לרעב גורל בכל הארץ. למרות שהיו בישראל אלמנות רבות שרעבו להם". ²⁶ לא שלח אלוהים את אליהו אל אף אחת מהן! אלוהים שלח את אליהו רק אל אלמנה לא יהודיה בעיריה צרפת שבצרפת. ²⁷ או קחו לדוגמה את אלישע. אף כי בימי אלישע הנביא היו מצורעים רבים בישראל, הוא לא ריפה איש מהם. אלא דהוא אתنعمן הארמי". ²⁸ דבריו ישוע עוררו את זעםם. ²⁹ הם קפצו מכיסאותיהם ורחשפו אותו אל מוחוץ לעיר. אל פסגת ההר שעלייו נבנתה נצרת, במתරה להשליכו במדרון. ³⁰ אלולים ישיע התהנק מותם ותלך בדרך. ³¹ לאחר מכן הלך ישוע לכפר-נחום שבגליל, ומיד שבת לימד

מוחולחה; מתחולח היה בנו של חנוך; חנוך היה בנו של ירד; ירד היה בנו של מהלאל; מהלאל היה בנו של קינן; ³² קינן היה בנו של אנוש; אנוש היה בנו של שת; שת היה בנו של אדם; אדם היה בנו של אלוהים.

4 ישוע חזר מן הירדן מלא רוח הקודש, והרוח הובילה אותו אל המדבר – ² שם ניסה אותו השטן במשך ארבעים ימים. במשך כל אותו זמן לא אכל ישוע דבר, ובתום ימי הניסיון היה רעב מאד. ³ "אם אתה באמת ב'אלוהים, אמר לו השטן, צווה על האבן הזאת להפוך ללחם!". ⁴ אלולם ישוע השיב: "כתוב: לא על הלחם לבדו יהיה האדם. כי על כל מוצא פי ה". ⁵ לאחר מכך העלה השטן את ישוע, בחזון רגעי הראה לו את כל המדינות המפוארות שבעולם ואמר: ⁶ "אני אתך לך את כל הממלכות המפוארות האלה ואת כבודן – כי לך נסיך השלטון וראשי אני לחת אותו למי שארצה – אבל בתגאי אחד: عليك לכרוע ברך ולהשתהות לפני". ⁸ אלולם ישוע השיב לו: "ארך כתוב: לה' אלהיך תשתחוה, ואותו לבדו תעבד". ⁹ השטן לחש את ישוע לירושלים. העלהו על גג בית-המקדש ואמר: "אם אתה באמת ב'אלוהים, קופץ למטה! ¹⁰ הרי כתוב בתנ"ך: כי מלאכי יצוה לך לשمرך... ¹¹ על כפים ישאנך פן תנוף באבן רגליך". ¹² "אלולם כתוב: לא תנסה את ה' אלהיך". השיב לו ישוע. ¹³ כאשר סיים השטן לנסה את ישוע עז אותו לנפשו עד לעת מועד. ¹⁴ לאחר מכן חור ישוע לנילול כשהוא מלא בכוח רוח הקודש, ועד מהרה התפרנס בכל הארץ. ¹⁵ ישוע לימד את העם בבחירות-הכנסת וכולם הלוו ושיבחו אותו. ¹⁶ ישוע בא אל נצרת – העיר שבה בילה את ילדותו – ובשבת הלך כמנחנו

בבית-הכנסת. 32 גם כאן נדחו השומעים. כי ישוע נדרחו ונדרחו אליו מכל צד. 2 ישוע הבחן בשתי סירות ריקות שענו ליד החוף. בעלי הסירות, שהיו דיינים במקצועם. רחצוו אותם זמן את רשותיהם. 3 ישוע עלה על אחת הסירות. שדייתה של שמעון. וביקש מהם לחרזק מעט את הסירה מהחוף. כדי שיכל לשבת בחוכה ולדבר אל הקהלה. 4 לאחר שסיים ישוע לדבר אל הקהלה, פנה אל שמעון ואמר: "השת את הסירה אל מים עמוקים והשלך את הרשותות כドֹגָן". 5 "רבבי, "השיב שמעון, "בלילה האחרון עבדנו קשה מאד ולא תפסנו כלום. אולם אם אתה אומר לנו להשליך את הרשותות, נעשה בדרךך". 6 הם השליכו את הרשותות לים, והפעם הפסו כל כך הרבה דגים עד שהרשותות היו כבודות מידי וחלו להיקרע! 7 הם קראו לעוזרם את חבריהם שבסירה השניה, ומילאו את שתי הסירות בדינם עד שכמעט טבעו! 8 כשראה שמעון פטרוס את הפלא הנдол, נפל על ברכיו לרגלי ישוע ואמר: "אדוני, עזוב אותי לנפשי, כי אני חוטא נдол מדי ואני ראוי להיות במחיצך". 9 שמעון אמר דברים אלה מושם שהוא וכל הנוכחים איתו, כולל שופפיו יעקב ויוחנן בנין-בנדי, היו בתדרמה נדול לנוכח החלל הבלתי רגיל. "אל תפחד", אמר ישוע לשמעון. "מעתה ואילך תהיה דיניך של בני אדם". 10 לאחר שהשיטו את הסירות לחוף עזוב הכל ותכלו אחריו ישוע. 11 באחד הקרים שבhem בירק ישוע היה אדם נגוע בצרעת. בראשתו את ישוע נפל האיש לרגליו והתーン: "אדוני, אם רק תרפא תוכל לרפא אותי". 12 ישוע הושיט את ידו, נגע במצורע ואמר: "וְדֹאי שָׁנֵי רֹצֶה. הַיְרָפֵא!" ומיד נעלמה הצרעת. 13 ישוע הושיט את ידו, כי זה מטרת שליחותו. 14 "אל תספר את הדבר לאיש! ציווה עליו ישוע. לך מיד אל הכהן ותראה לו שנרפא. אל דבר האלים. מספר הנוכחים הילך ונגדל, עד שהם נזכר בסמכות בלתי רגילה. 33 פעם כשהלמד ישוע בכית-הכנסת צעק לפהע איש אחד אהו רוח שד טמא: 34 "מדוע אתה מטריד אותנו, ישוע מנצרת. האם אתה להשמיד את השדים? אני מכיר אותך: אתה בנו הקדוש של אלוהים!". 35 ישוע נזק בשדי ציווה עליו: "שחוק וצאת החוצה! השר השליך את האיש על הרצפה לעני כולם. והוא ממננו בלי לפניו בו שוב. 36 כולם נדחו ושאלו איש את רעהו במובכה: "מה המוחדר בדברי האיש הזה עד כי אפילו שדים מציתים לו?". 37 עד מהרה התפרנס סיפורו המעשה בכל הארץ. 38 לאחר שעזוב ישוע את לפניו כולם. 39 ישוע עמד לדmittelת גונער בקדחת. מיד ירד החום. והיא קמה ממיטתה והכינה להם של שמעון קודחת מהום. "אנא, רפא אותה", התהנוו לפניו כולם. 40 עם שקיעת השמש הביאו תושבי הסביבה אוכל. 41 עם שקיעת השמש הביאו תושבי הסביבה אל ישוע חבריהם ובני משפחה שהלו במחלות שונות. ישוע הניח את ידיו עליהם וריפא אותם. 42 ישוע גם נירש שדים מאנשים רבים. ובצתאתם נהנו השדים לקרוא בקול: "אתה הוא בָּן-הָאֱלֹהִים! אָלָם יְשֻׁעָה השתיק אותם. בandal שהם ידעו שהוא המשיה. 43 אל העזוב אותנו; היישאר איתנו בCKER-נהום". 44 אל השיב למחרת, השם בבוקר, הילך ישוע למקום שומם כדי להתבודד. המוני העם חיפשו אותו בכל מקום, וכשמצאו אותו התהנוו לפניו: "אנא, אל העזוב אותנו; להם: "עליך לברך את דבר מלכות האלים גם בערים אחרות. כי זו היא מטרת שליחותי". 45 וישוע המשיך ללמד בכית-הכנסת השונים שבאזור יהודה.

5 יום אחד עמד ישוע על חוף הכנרת ובישר את דבר האלים. מספר הנוכחים הילך ונגדל, עד שהם

תשכח לקחת איתך קרבן – כפי שציווה משה על המתוורדים מצראת – כדי שיכלום יראו שנרפהת".²⁷ לאחר מכן יצא ישע מהעיר ופנה בדרך נובה-הממס אחד, לוי שמו, יושב בשער בית-ההממס. "בוא והוא היה תלמיד שלו", אמר לו ישוע במדירות רבתה, ואנשים רבים באו להקשיב לדבריו ולהורפאו ממחלהותיהם.²⁸ אָפַעֲלִפְרִיכָן התחמק מהם ישוע לעתים קרובות והלך למקוםות מבודדים כדי להתחפלל.²⁹ ביום אחד, כשה לימד ישוע כמנחנו, התקבצו סביבו בין השאר נס פרושים וסופרים שבאו מכפרי הגליל, מיהודה ומירושלים, והי' העניק לו נבראה גנולה לרפאה את החולמים.³⁰

כעבור זמן קצר הופיעו מספר אנשים שנשאו של ישוע: "איך הוא יכול לאכול ולשתות בחברת הסופרים והפרושים, אשר התחلونנו באזני תלמידיו החוטאים האלה?"³¹ החולמים הם הווקקים לרופא, לא הבראים! "השיב להם ישוע.³² לא באתי לך לקרו לצדיקים לחזור בתשובה, כי אם לחוטאים".³³ הם המשיכו להתלונן ואמרו: "תלמידי יוחנן המטביל צמים לעיתים קרובות ומתפללים, וגם הפרושים נהנים כך. מדרוע אין תלמידיך צמים?"³⁴ "האם אנשים שמחים צמים?" השיב ישוע. "האם אורחים המוזמנים לחתונה צמים בחנותת החתן?"³⁵ אולם יבוא يوم שהחתן יילקח מהם ואז יצומו".³⁶

ישוע סיפר להם את המثل הבא: "איש אינו קורע חולצה חדשה כדי להפוך ממנה טלאי על חולצתו ישנה. מי שעושה כך לא זו בלבד שהוא מקלקל את חולצתה החדשה, אלא שם אינו יכול ליהנות מהחולצה הישנה. כי הטלאי אינו מתאים".³⁷ "איש אינו שם יין חדש בחבויות ישנות ורקבות, מפני שהיין החדש יבקע את החבויות וכך היין יישפרק וחביבות תיהרסנה".³⁸ יין חדש יש לשום בחבויות חדשות. אדם הרגיל לשות יין ישן אינו חפץ לשנות את מנהנו ולשתות יין חדש. היין הישן מוצאחן בעניין, הוא יאמר, ולא ירצה אפילו לטעם מהיין החדש".³⁹

6 באתה השבתו, כשברו ישוע ותלמידיו בשדה, קטפו התלמידים שיבוליםם. הפרידו את המזון

האלונקה שלך ולך הביתה".²⁵ מיד קופץ האיש על רגליו לננד עיניהם. קיפל את האлонקה שלו והלך לבתו כשהוא מהלך את האلوות.²⁶ כל הנוכחים נדרהמו. "היום ראיינו פלא גדול", אמרו

וأكلו את הנרגעינים. 2 הדבר לא מצא-חן בעני יهודה (בן-יעקב). יהודה איש-קריות (אשר מאוחר כנוה פרושים אשר באו לישוע, אלה קראו: "מדוע יותר הסניר את ישוע"). 7 ישוע ירד איתם מההר, וכשהגינו למקום נרחב הוא עמד מלכט. קחל נдол מהללים את השבת! 3 חשב להם ישע: "האם תלמידיך קוטפים שיבולים בשבת? הלא הם מעולם לא קראתם מה עשה דוד המלך כשהוא ואנשו היו רעים? 4 דוד נכנס לאוהל מועד, בכר ציפה לו שם: ביןיהם תלמידיו הרבה ואנשים רבים שבאו ממרחקים להקשיב לדבריו ולהירפא ממחלהותיהם. הם באו בחומנויהם מירושלים. מיהודה ומאזור צור וצידון. 18 גם אנשים שהיו אחוזים רוחות רעות נרפאו. 19 כל אחד ואחד מהם השtopicק לנעת בישוע. כי יצא ממנה כוח מרפא שריפה את כולם. 20 ישוע פנה אל תלמידיו ואמר: "אשריכם העניים, כי שלימד ישוע בבית הכנסת, היה בקהל אדם שידו הימנית משותקת. 7 הסופרים והפרושים רצוו לראות אם ישוע ירפא את האיש בשבת, מפני שהיחסו סיבה להאשים אותו במשago. 8 ישוע ידע הריטב את מחשבותיהם, ולכן אמר לבעל היר המשותקת: "בוא ונמוד לפני כולם. "האיש עשה דבריו. 9 ישוע פנה אל הסופרים והפרושים: "יש לי שאלה אליכם: על-פי התורה, האם علينا לעשות בשבת מעשים טובים, או מעשים רעים? האם علينا להציג חיים בשבת, או להרסמם?" 10 ישוע הביט בעני הנוכחים ואחר כך אמר לאיש שידו משותקת: "הושט את ירך. "האיש הושט את ידו והיא נרפא כליל. 11atum שבעה זה של ישוע עזר את זם אויבו, והם החלו להתייעץ ביניהם מה לעשות לו. 12 זמן קצר לאחר מכן יצא ישוע אל ההרים להתפלל, ובילה את כל הלילה בתפילה לאלהים. 13 עם עלות השחר הוא קרא אליו את תלמידיו, ובחר מותכם שנים-עשר איש שהיה מלאווי הקבועים. יותר מאוחר ישוע אבותיהם לנביי השק. 27 "הקשיבו כולכם: אהבו את אובייכם, השיבו טובה לשונאים. 28 ברכו את המקיפים והתפללו בעדר אלה שלוענים לכם מחהמות ושבחים מכל בני-האדם. כי לך החניפו את אבותיהם לנביי השק. 29 "אם מישחו יسطור לך על לחוי ומביישים אתכם. 29 "אם מישחו יسطור לך על לחוי אחת, הושט לו גם את החלזיו השניה. אם מישחו יקח מעילך אל תמנע ממן את חולצתך. 30 תן מה שיש לך לכל המבוקש, וכך אשר לוקחים מך דבר, אל תצטער ועל תדרוש אותו תזרה. 31 עשו לאחרים שמעון (ישוע קרא לו גם פטרוס). אַנְדָּרִי (אהיו של שמעון) (ישוע קרא לו גם פטרוס). בר-תלמי, 15 מתתיהו, שמעון). יעקב, יהנן, פיליפוס, בר-תלמי, 15 מתתיהו, תומא. יעקב (בן-חלפי). שמעון (מכת הנקאים). 16

זהו נושא נורא. הרוי התרנאים לעולם אין צומחות על
שיהיו קוצים, ונענים לעולם אין צומחים על חוחים.
45 אדם טוב מפיק מעשים טובים מהטוב שבלבו,
בעוד שאדם רע מפיק מעשים רעים מהרע שבלבו,
שהרי אדם מדבר מתוך הממלא את לבו. 46 "מדוע
אתם קוראים לי'אדון, אדון', ואינכם עושים את מה
שאני אומר לכם? 47 כל מי שבא אליו ואני רק מקשיב
לדברי, כי אם נם מקיים אותם. 48 דומה לאדם שבנה
את ביתו על יסודות איתנים החצובים בסלע. כשהבא
שיטפון, הבית עומד איתן כי נבנה היטב. 49 אולם מי
שמקשיב לדברי ואני מקיים אותם. דומה לאדם
שבנה את ביתו על ארמת-חול ללא יסודות. כשהבא
שיטפון הבית נהרס כליל."

7 לאחר שסימן לדבר באזני העם בא ישוע
לכפר-זחום. 2 היה אז קצין רומי, שמשרת אחד
שהאב נטה למות. 3 כאשר שמע הקצין על אודות
ישוע, שלח אליו כמה מוקני היהודים כדי שיבקשו
מןנו לבוא ולהציל את חי המשרת. 4 הזקנים באו
אל ישוע והתחננו לפני שייענה לבקשת הקצין. "אנא,
מלא את בקשתו", התהננו הזקנים. 5 "כי הוא אוהב את
עמו ואר בנה לנו בית-כנסת מכספו!" 6 ישוע הلق
איתם אל בית הקצין, אולם לפני הגיעם אל הבית
שלח הקצין אחדים מחבריו אל ישוע כדי לומר
לו: "אדוני, אל תטריח את עצמך! אני ראי שתבו
אל ביתך. 7 ומסיבה זאת נם לא העוזתי לבוא אליך
בעצמי. בבקשה מך, רק צוהו שמשרתי יבריא והוא
יבריא. 8 מנין לי הביטחון זה? הרוי אני רגיל לקבל
פקודות מהम蒙ונים עלי, ואף לחת פקודות לחילילים
תחת פקודי. אם אני אומר לחיל אחד: לך!', הוא
הולך. אם אני אומר לחיל אחר: בוא!, הוא בא. אם
אני אומר למשרת: עשה עבודה זאת או אחרת, הוא

אהובים רק את אלה שאוהבים אתכם, מה המיוחד
בקץ? גם הפושעים אהובים את אלה שאוהבים
אתם! 33 ואם אתם עושים טובות רק לאלה שעושים
לכם טובות - חווים אותם שמניע לכם פרס? גם
הפושעים מחזירם טובה תחת טובה! 34 אם אתם
מלויים רק לאלה שיכולים להחזיר לכם. האם אתם
עושים מעשה נעללה? גם הקמצנים והרשעים מלאו
לאנשים כמותם תמורה שכר מלא. 35 "עליכם
לאחוב את אויביכם, לעשות מעשים טובים ולהלotta
כספים בלי לצפות שיזורו לכם. ואו שכרכם מאת
אלוהים יהיה רב. וכן גם תוכחו שאכן בנוי אתם.
שהרי אלוהים טוב גם לרשותם ולכפוי-טובה.

36 "היו רחמים כמו שאביכם שבשימים. 37 אל
תמתחו ביקורת על אחרים ועל תשפטו אותם, ואו
לא ימתחו ביקורת עליכם ולא ישפטו אתכם. אל
תשימו איש, ואו לא אישומו אתכם. סלחו לזרים.
ואו ייסלח נם לכם. 38 "אם תננו לזרים תקבלו
חורה מירה יפה, גדרה ושופעת. כי במידה שתתם
נותנים לזרים יינתן לכם חורה". 39 ישוע סיפר
לهم את המثل הבא: "היכול עיוור להדריך עיוור?
הלא שניהם יפלו לתוך בור! 40 התלמיד אין יודע
יותר ממו. אולם אם ילמד בשקייה ובחריצות
יכול להגיע לרמתה ידיעותיו של המורה. 41 "כיצד
יכול אתה לראות שביב-עין קטן בעין חברך, ולא
להבחן בקשר הנגדל שבעינך? 42 איך אתה יכול
לומר לו: אחוי, הרשה לי לסלק את השביב מעינך.
זמן שאיןך רואה את הקrush הגדול שבעינך? צבע
שכמאותך! סלק תחילה את הקrush מעינך. ורק לאחר
מכן תוכל לסלק את שביב העץ מעין חברך! 43
עין משובח איןנו נתן פרוי רקוב. כשם שעין רקוב
איןנו נתן פרוי משובח. 44 את העץ מכירם לפי הפרי

עשה אותה. כך גם אם תצווה על המשרת שיברידא שומעים את בשורת אלוהים.²³ ועוד אמרו ליהנן כי הוא יברידא.²⁴ דברי הקצין הפליאו את ישוע. ברוך איש שלא אהיה לו מஸול, אלא יאמין כי.²⁵ הוא פנה אל הקהל שליווה אותו ואמר: "בקרוב כל לאחר שהלכו שני התלמידים דיבר ישוע אל הקהל עם ישראלי לא ראיינו אדם בעל אמונה כזאת!"²⁶ על אודוט יויתן: "מה הלחכתם לראות במדבר? האם כשהזרו חברי הקצין אל הבית ראו שהמשרת הוא פנה אל הקהל שליווה אותו?"²⁷ אמרו לו, מה ציפיתם לראות? אדם לבוש בנדים יפים? הרי הביריא לחלוthin. וזה קוצר לאחר מכן הlk' ישוע עם תלמידיו אל העיריה נעים, וכרגע הlk' אחורי קחל נדול.²⁸ כשהתקרב ישוע אל שער העיריה ראה תhalbוכת-לויה ויצאת מעריך. הייתה זאת הלויה של בן יחיד לאם אלמנה, ובין האבלים היו רבים מתושבי המקום.²⁹ מראה האלמנה עורר את רחמי האדון והוא אמר לה: "אל תבכי".³⁰ הוא ניש ונגע באלוונקה, ונושאיה עצרו: "ער, קום לחיים!" קרא ישוע.³¹ הנער קם והחל לדבר אל הסובבים אותו ויושע השיבו לאמו.³² הקהל, שנמלא פחד ורעדת, שיבח את האלוהים וקרא: "נבי נדול קם ביןינו! היום ראנינו את יד אלוהים!"³³ השמורה על המעשה של ישוע התפשטה בכל יהודה והאזור סביב.³⁴ גם תלמידיו יוחנן המתביל שמעו על מעשי ישוע ומספרו ליהנן את כל אשר שמעו.³⁵ יוחנן קרא אליו שניים מתלמידיו ושלח אותם אל ישוע כדי לשאול: "האם אתה המשיח?"³⁶ ישוע המשיך: "יוחנן המטביל נגה לצום ולא שתה יין כל ימי חיין, ואתם קראתם לרומשוגע".³⁷ עכשו בא במדברם שאוכל ונשוויה יין, ומה אתם אומרים? הדיש היה האם לך אנחנו מצפים, או למשיחו אחר?³⁸ באotta רעות והשיב את הראייה לעיוורים רבים. רוחות מפוקפקים!³⁹ אנשים יכירו בזכותך זו וחוכמתו כאשר יראו איך צדיקי חיים.⁴⁰ פרוש אחד הומין וספרו ליהנן את כל אשר ראיתם ושמעתם כאן בבית הפרוש וישב ליד השולחן.⁴¹ באותו עיר הייתה אישת חותאת. משנודע לה כי ישוע מתחארת רואים, הפישחים הולכים. המצורעים מטופרים, החרשים שומעים. המתים קמים לתחייה והענים

8 זמן קצר לאחר מכן עבר יושא מעיר לעיר לפניו יושא והרתויה את רגליו בדמעותיה. בשערה הארוך היה נונכחה את רגלו, נiskaה אותן ומרחה עליהן את הבשימים שהביאה. ³⁹ מאחרו של יושא ראה את המתרחש, ומכוון שהכיר את האישה אמר בלבו: "אילו יושא היה באמת נבי אלוהים. הוא היה יודע עם איזו אישה יש לו עניין!" ⁴⁰ יושא ידע את מחשבות הפרוש ולכון אמר לו: "שמעון, ברצוני לומר לך משהו." "דבר, רבי," השיב שמעון. ⁴¹ יושא סיפר לו את הסיפור הבא: "אדם הילוה כסף לשני אנשים: חמיש מאות שקלים לאחד, וchromash-alafim אלף שניים מהן אחדים מהם מהם נרמסו ונאכלו שקלים לשני." ⁴² הוואיל והשניים לא יכולו להחזיר את החוב. ריחם עליהם המלווה יותר להם על החובות. מי לדעתך יאהב יותר את המלווה בעקבות מעשה נעלזה זה?" ⁴³ "אני מניה שבבעל החוב הנדול יותר," ענה שמעון. "נכון מאד," הסכים יושא. ⁴⁴ ואז הביט באישה ואמר לשמעון: "הבט באישה זאת; כשנכنتי לביתך לא הצעת לי קערת מים כדי לרחוץ את רגלי מהאבק, ואילו היא לא חדרלה לנשך את רגלי בדמעותיה ונונכחה אותן בשערה. ⁴⁵ גם לא נשكت לי ממוקבל, ואילו היא לא חדרלה לנשך משוח שמן על ראשי. ואילו היא משחה את רגלי בבושים ובশמנים יקרים. ⁴⁶ אהבתה הרבה מוכיחה שנסלחו לה חטאיהם רבים. אדם שנSELCH לו מעט או הרבה מעת." ⁴⁷ יושא פנה אל האישה ואמר: "נסלחו לך חטאיך." ⁴⁸ האורחים האחרים שישבו איתו ליד השולחן אמרו בלבם: "למי הוא חושב את עצמו שהוא סולח על חטאיהם?" ⁴⁹ אולם יושא המשיך שהוא סולח על חטאיהם? ⁵⁰ אולם יושא המשיך ואמר לאישה: "אמונך הושיעה אותך. לכוי לשלים."

זמן קצר לאחר מכן עבר יושא מעיר לעיר
ומכפר לכפר, וסיפר לאנשים את בשורת מלכות
האלוהים. אל יושא נילו שנים-עשר תלמידיו ²
וקבוצות נשים. שאוון והוא ריפה ממחלות שונות או
נירש מהן רוחות רעות. בין נשים אלה היו מרימות
המנדלית (שמננה גריש ישוע שבעה שדים). ³ ויהנה,
אשת כוואה (מי שניהל את עסקי המלך הורדוס).
שושנה ורבות אחרות שתרמו מכיספן לכלכלה
ישוע ותלמידיו. ⁴ يوم אחד, כשההרו אליו אנשים
معدירים רבבות, סיפר להם יושא את המשל הבא: ⁵
"aiccer אחד יצא לזרוע בשדה. בפזרו את הזורעים
נפלו אחדים מהם בצד הדרך, והם נרמסו ונאכלו
על ידי הציפורים. ⁶ חלקם נפלו על אדמה סלעים,
ואלה צמחו יפה, אך כעבור זמן קצר התיבשו ומתו
מחוסר לחות. ⁷ חלקם נפלו בין הקוצים. זרעים
אליה אמנים צמחו. אולם יחד איתם צמחו גם קוצים
והתנקו אותם. ⁸ חלק אחר מהזורעים נפלו על אדמה
פוריה, ואלה צמחו ונשארו פרי רב. פי מאה ממה
שנזרע. ⁹ בסימנו את המשל אמר יושא: "מי שמסוגן
לשמו, שיקשיב!" ¹⁰ תלמידיו שאלו אותו למה
התכוון, ווישוע השיב: "רק לכם מותר לדעת את
סודות מלכות השמיים. אולם האנשים הללו שומעים
רק משלים אך אינם מבינים - בדיק כפי שניבאו
אבותינו הנביאים. ¹¹ וזה פירוש המשל: הזרע הוא
דבר-אלוהים. ¹² שלויל הדרך מסמלים את לב
האנשים השומעים את דבר האלוהים. אולם מיד בא
השטן ומנסה להשכיח מלכם את דבר ה'. כך הוא
מנע בุดם מלהאמין באלהים ולהיוושע. ¹³ אדמה
הסלעים מסמלת את לב האנשים הנගנים להקשיב
 לדבר-אלוהים. אולם אין הוא חודר לעומק בהם.
 הם יודעים שדבר ה' הואאמת, ואיפלו מאמינים

לזמן קצר, אולם ברגע של קושי ו מבחון הם מאבדים את אמונתם. ²⁷ אדרמות הקוצים מסמלת את לב כשללה ישוע לחוף, בא לקראותו אדם מקומו אשר זמן רב היה אהוז'שדים. האיש היה עירום לגמרי, חסר בית ויישן בbijot-הקבורות. ²⁸ בראותו את ישוע נפל האיש לרגליו וצרח: "מה אתה רוצה מני, ישוע בן-אל-עליזן? אני מוחתן לפניך. אל תוייסר אותי!" ²⁹ הוא אמר זאת מושם שישוע כבר ציווה על השד לצאת ממנו. לעיתים קרובות השתלט השד על האיש האומלל, עד כי נם כשאסרו אותו בכבלים ובשרשות היה מנתק אותו בקלות ובורה לדבר, בכוותו ובחשפתו של השד. ³⁰ "מה ש马克? "שאל ישוע את השד. "לגנון". השיבו קולות רבים, כי היו בו למשה שדים רבים. ³¹ השדים התחננו לפני ישוע שלא ישלח אותם לתהום. ³² (Abyssos g12)

במדרון ההר שבקרבת מקום רעה עדר חזיריים, והשדים התחננו לפני ישוע שורשה להם להיכנס בחזיריים. ישוע הסכים. ³³ והשדים יצאו מהאייש ונכנסו בחזיריים. מיד החל העדר להשתולל, גלש במדרון התלול וטבע בו. ³⁴ משראו הרועים את המתרחש נמלטו בהלה וסיפרו את הדבר בעיר ובכפרים. ³⁵ עד מהרה נהרו לשם אנשים רבים כדי לראות את המתרחש במו עיניהם. הם רואו את האיש שהיה אהוז'שדים ישב לרגלי ישוע, לבוש היטב ושפוי בדעתו. ערו ראייה סיפרו לבאים כיצד היטה ושפוי בדעתו. ריאת השרה מצד אחד ריפה ישוע את האיש, וכולם נמלאו פחד. ³⁶ כה רב היה פחדם, עד כי האנשים הרבים מארץ הנדרים התחננו לפני ישוע שייעוב אותם לנפשם וילך משם. ישוע חזר לשירה ושב למקום ממנו בא. ³⁸ האיש שהיה אהוז'שדים התחנן לפני שורשה לו להצטרכ אליו, אולם ישוע סרב. ³⁹ "חזר לביתך. "אמר לו ישוע, "וספר לבני משפחتك את הפלא של אלהים שפירלו הרוח והם נשמעים לי?" ²⁶ הם הגינו על

הנדרה השנייה של הכנרת, אל ארץ הנדרים. ²⁷ האנשים המקשימים לדבר אלוהים ומאמינים בו, אולם בעבר זמן קצר נתתקת אמונתם על-ידי דאנות התאות-העולם ורדיפה אחר כסף ורכוש. משום כך לעומת נזירים מוגעים לבנויות רוחנית. ²⁸ לעומת מושם כך מסמלת האדמה הפוריה אנשים בעלי לב טוב וושר. אנשים אלה מקשימים לדבר ה, דבקים בו ואף מביאים פרי רב. ²⁹ כאשר אדם מדליק נר בחשכה, האם הוא מכסה את הנר או מתחביא אותו מתחת למיטה? הוא ישים אותו במקום מרכזי, המקום שבו יאיר לבאי הבית בצורה הטובה ביותר. ³⁰ ככל מה שמוסתר עתה יתגלח והוא יצא לאור בבוא הזמן. ³¹ לכן שמו לב כיצד אתם מקשימים. מי שיש לו – יינתן לו עוד. ומי שאין לו – נם מה שהוא חושב שיש לו יילך ממנו". ³² אז באו אמו ואחיו של ישוע לבקרו, אולם בנלול הקהל הרבה לא יכולו להיכנס אל הבית שבו למד. ³³ מישתו הודיעו לישוע כי אמו ואחיו מהচכים לו בחוץ ורוצחים לדאותו, ³⁴ אולם ישוע אמר: "אם כי הם כל אלה המקשימים לדברי אלהים ומקיימים אותם!" ³⁵ יום אחד עלה ישוע עם תלמידיו לסירה והציע: "הבה נשוט אל החוף ממול". ³⁶ ³⁷ הם החלו לשוט וישוע נרדם. ³⁸ לפטע התחוללה סערה חזקה. הרוח טلطלה את הסירה מצד אחד, הגלים הנבוהים הציפו את הסירה במים, והتلמידים היו בסכנה נדולה. ³⁹ "רבי, קום! "העירו אותו התלמידים בבהלה. "אנחנו טובעים! ישוע גער ברוח ובם, ומיד פסקה הסערה והם נרגע. ⁴⁰ "היכן אמרתכם? "שאל אותם ישוע. התלמידים הנדרמים אמרו איש לרעהו: "מיهو האיש הזה, והמופחדים אמרו איש לרעהו: "מיهو האיש הזה, שאפילו הרוח והם נשמעים לי?" ²⁶ הם הגינו על

לענו לישוע, כי ידעו שהיא מותה.⁵⁴ ישוע אהז ביד הילדה וקרא: "קומי, ילדתי!"⁵⁵ באוטו רגע רוחה שבה אליה והיא קמה על רגליה. חנו לה משחו לאכול! פקד ישוע.⁵⁶ חוריה התפללו מאד. אולם ישוע ציווה עליהם לא לספר לאיש את אשר קרה.

9 يوم אחד קרא אליו ישוע את שנים-עשר תלמידיו, והעניק להם סמכות וכוח לנרש שדים ולרפא מחלות.² לאחר מכן שלח אותם בספר לכולם על בוא מלכות האלוהים ולרפא את החולמים.³ "אל תיקחו אתכם דבר", הורה להם ישוע. "אל תיקחו אתכם מקלט הליכה, תרמיאל, מזון, כסף ואפ' לא בנדים להחלפה.⁴ בכל עיר או כפר התארחו בבית אחד בלבד.⁵ אם התושבים לא יקשו בכם דבריכם, צאו מאותה עיר ונערו את העפר מעל רגליים, כסימן לכך שעשיהם את המוטל עליהם והזהרתם אותם.⁶ התלמידים יצאו בדרך, ובעברם מעיר לעיר ומכפר לבכפר בישרו את דבר אלוהים וריפאו את החולמים.⁷ כשהניעו השמועות על כוחו ונפלאותיו של ישוע לאוזני המושל הורדוס. הוא נמלא מבוכה ודאגה, כי היו אנשים שאמרו: "זהו יהונתן המתביל שקסם לתחייה!"⁸ או: "האיש הזה הוא אליהו הנביא!⁹ יהו שאמרו: "זהו אחד הנביאים שקסם לתחייה!"¹⁰ יהונתן? תמה הורדוס. "הרי כתתי את ראשו, אז מיהו האיש שעליו אני שומע ניסים ונפלאות? יהו הורדוס חיפש דרך לפגוש את ישוע. לאחר שהזרו השליחים וודיעו לו לשוע על כל מעשיהם. הוא עזב את הקהלה איתם והם הילכו יחד לבית-צדקה כדי להיות לחיות לבדם.¹¹ אבל החמוניים נילו לאן ישוע הילך והלכו בעקבותיו. ישוע קיבל אותם בחמיימות ולימד אותם על מלכות האלוהים.¹² הוא גם ריפה את החולמים שביניהם.¹³ לפנות ערב

עשה למעןך". הדיש הילך וסיפר בכל העיר את הפלא שהולל ישוע למענו.⁴⁰ בגדה השנייה של הכנרת קיבל אותו הקהלה, שכבר מתין לשוע.⁴¹ אדם בשם יאור, שהיה ראש בית-חכמתה המקומיי, בא ונפל לרגלי ישוע. יair התணן לפניו שיבוא אותו אל ביתו.⁴² כי בתו היהירה בת שיטים-עשרה חלה ועמדת למות. ישוע הילך עם יאור כשהוא מפלס לו דרך בין הקהלה הרוב.⁴³ בקרוב הקהלה הייתה אישת סבליה משטף דם כרוני במשך שתיים-עשרה שנה. היא הוציאה את כל כספה על רופאים שונים. אולם איש לא יכול היה לרפא אותה.⁴⁴ האישה קרבה אליו ישוע מהוחר, וכשנעה בכנסו בנדו פסק מיד שף הדם!⁴⁵ "מי נגע בי?" שאל ישוע. כל הסובבים אותו הזכירו שנגעו בו, ופטרוס אמר: "רבי, כיצד אתה יכול לשאול מי נגע לך? ראה כמה רבים האנשים שנדרחפים ונדרחים איליך מכל צד!"⁴⁶ אולם ישוע השיב: "אני יודע שמשהו נגע بي בכונת תחילת, כי הרגשתי שיצא ממני כוח מרפאה".⁴⁷ כאשר נוכחה האישה שישוע ידע, החלה לרעד מפחד. היא נפלה לרגליו וסיפורה באוזן כולן מודע נגעה בישוע. היא סיפרה שנרפאה כליל.⁴⁸ "בתاي," אמר לה ישוע, "אמונתך ריפה אותך, וכי לשולם." בזמן שישוע דיבר אל האישה, הגיע למקום שליח מביתו של יאור והודיע על האב: "בטה מטה, אין צורך להתריה את המורה."⁴⁹ כאשר שמע ישוע את דברי השליח אמר אל האב: "אל תפחד! בטח بي, ובתק תרפא".⁵⁰ בזמנים אל הבית הרשה ישוע רק להורים. לפטרוס. ליעקב וליהונן להיכנס לחדר הילדה.⁵² הבית היה מלא אנשים שבאו להתאבל ולבכות על מותה. אולם ישוע אמר להם: "אל תבכו: הילדה לא מותה, היא רק ישנה".⁵³ אך האבלים

נינשו שנים-עשר התלמידים אל ישוע והאיצו בו יציל אותם. 25 מה הרויה אדם שהשיג את העולם כולם אבל הפסיד חיינצ'ה? 26 "דעו לכם, שככל מי שמתבישי כי בדברי, הוא יהיה לבושה לבן-האדם היו היה שומם לנמי". 27 אמר התלמידים ל"ז לנו רק ישוע לתלמידיו. אך התלמידים אמרו: "יש לנו רק חמיש ככורות לחם ושני דנים. האם אתה רוצח שנלך לknotta אוכל לכל ההמון הזה?" 28 חמישת-אלפים גברים היו שם (לא כולל נשים וילדים). אמרו להם לש בת שורות של חמשים איש, הורה ישוע לתלמידיו. 29 התלמידים עשו בדבריו והושיבו את הקהלה. 30 ישוע לkeh את חמיש ככורות הלחם ואת שני הדרנים, הביט לשמיים, וביקש מאלוהים שיברך את האכל. לאחר מכן פרס את הלחם, חתק את הדרנים והגיש לתלמידיו שיחלקו לעם. 31 כולם אכלו עד ששבעו, ואשר אספו את הפירורים שנארדו מילאו ימים אחד כשהתפלל ישוע לבור. 32 בinityim בירושלים, שהיה צפוי לפה דבר ה'. 33 בinityim שקעו פטרוס והאחרים בשינה עטקה, וכשהתעוררו ראו את כבודו והדרו של ישוע ואת השנים שעמדו לידיו. 34 כשבמדו אליו ומשה לכת קרא פטרוס. ורק תלמידיו היו בחברתו, הוא שאל אותם: "למי הוא! מדוע לא נקים כאן שלוש סוכות לכבוד - לך. כאן! מדוע לא נקים כאן שלוש סוכות לכבוד - לך. בלי לדעת מה הוא אומר: "רבי, כמה טוב שאחנהנו למשה ולא לאליהו?" 35 בעודו מדבר כיסה אותם ענן וitherim חשבים שאתה אחד מאבותינו הנביאים וזה נמלאו פחד. 36 ומן הענן קרא קול: "זוהי בני בחירות, שמעו בקולו". 37 לאחר הקול נראה ישוע עומד לבור. התלמידים לא סיפרו לאיש אשר ראו אלא חיכו. 38 כשירדו מן ההר למחרת, באו אנשים רבים לקראת ישוע. 39 ואחד מהם קרא: "רבי, אני מתחנן לפניך שתבטיח בני היחיד. 40 שדר אותו היהודים, ראש הכהנים והסופרים ידחו אותו ואף יתרנו אותו, אולם כעבור שלושה ימים יקום לתחייה". 41 לאחר מכן אמר ישוע לכולם: "מי על הרצפה ומתיש את כוחו עד שיריד נזול מפיו. השדר הזה מדכא את בני מאד וכמעט שאיןנו מניה לו לנפשו. 42 התהנני לפני תלמידיך שינגרשו את יומיהם ולוביא אחרים. 43 כי מי שփץ להציג את השדר, אבל הם לא יכולו לעשות זאת". 44 מה עיקש חייו - אבד אותם, ואילו מי שיותר על חייו למען -

על לסבול אתכם? הביאו אליו את הילד! ”⁴² לפני שהسفיק הילד להגיע אל ישוע, השד הפיל אותו ארצה כאשר הוא מפרקם. אולם ישוע נירש ממננו את השד בunedה, ריפה אותן והשיבו לאביו.⁴³ כשהראו הנוכחים את הגילוי הזה של כוח אלוהים, נפלה עליהם יראה נדולה. בעוד הקהלה מתפעלת ומחליפה דושמים על מעשו הנפלאים. אמר ישוע לתלמידיו: ”⁴⁴ הקשיבו לדברי בתשומת לב: בನיהם עמד להימסר לידי אנשים.” אולם התלמידים לא התבינו למה התקשוו: דבר מה מנע מבעדם מלהבין והם חששו לשאול אותו מה התקשוו.⁴⁵ בין התלמידים התעורר ויכוח: מיהו החשוב והנדול ביניהם.⁴⁶ ישוע ידע את מחשבותיהם ולכון קרא הילד קטן. העמידו לידיו⁴⁸ ואמר לתלמידיו: ”מי שמקבל ילד קטן כזה, כאילו מקבל אותו;ומי שמקבל אותו, מקבלamus את אבי אשר שלח אותו. הקטן מבנייכם -
10 לאחר מכן בחור האדון שבעם תלמידים נוספים. ושלח אותם לפניו בוגנות אל הערים והכפרים שבהם עמד לבקר.² ”מahanך שהקציד רב והפועלם מעתים. ” אמר להם ישוע, ”התהנו לאלוהים שישלח פועלם נוספים לעזר לכם בעבודתכם למעןו.³ לכו עתה וזכרו שאנו שלח אתכם כשלוח כבשים בין זבים.⁴ אל תיקחו אתכם כסף, חפצם אישים ו אף לא זוג נעלים נספה, ולא תעצרו בדרך לשוחח עם איש.⁵ ”בכניתכם לכל בית ברכו אותו תחילת לשлом.⁶ אם באותו בית גברך אוubit שלום, הברכה התקיים. ואם אין אהוב שלום באותו בית – הברכה השוב אליכם.⁷ ”בכובכם אל כפר או עיר אל תערנו מבית מארח אחד לאחר, אלא התארחו בבית אחד בלבד, ואל תהססו לאכול ולשתות כל מה שמנושים לכם, כי הפעול ראוי לשכרו.⁸ ”בכל עיר שבה מקבלים

בררכיה אל כפר אחר.⁹ בדרך אמר מישחו לישוע: ”אדוני, لأن שתליך, אני אלך אחריך!⁵⁸ אולם ישוע השיב לו: ”אל תשכח שאין לי מקום להניח את דראש. השיעלים מהונדרים במחילות האדמה ולציפורים יש קנים. אולם לבניה אדם אין מקום להניח בו את דראשו.”⁵⁹ בהזדמנות אחרת אמר ישוע לאיש מסוים: ”בוא אחריו והיה תלמידך שלוי.” האיש הסכים. אולם ביקש לקבור תחילת את אביו.⁶⁰ ”הנח למתחים (מבחן רוחנית) לקבור את המתחים שלהם”, אמר לו ישוע. ”ואילו אתה לך להזכיר על מלכות האלוהים.”⁶¹ איש אחר אמר לישוע: ”אני אלך אחריך, אדוני, אך הרשה לי תחילת לлечת הביתה ולהיפרד מבני משפחתי.”⁶² אבל ישוע השיב לו: ”השם את ידו על המחרשה ובבית אחיו לא יהיה קשר למלכות האלוהים.”

למעשה את אבי אשר שלח אותו. הקטן מבנייכם – הצנו והענו ביותר – הוא הנדול ביןיכם!⁴⁹ יהנן תלמידו פנה אליו ואמר: ”רבי, ראיינו איש שמנרש שדים בשמקד ואמרנו לו לחדר מכך. כי אין הוא שייך לקובוצתנו.”⁵⁰ ”לא הייתם צרייכים לומר לו זאת, ”השיב לו ישוע, ”כי מי שאינו ננדርם הוא בדברם.”⁵¹ בהתקרב המועד שבו יילך לשם, התיכון ישוע לлечת לירושלים.⁵² יום אחד הוא שלח לפניו שלחים, כדי שיכינו לו מקום לינה באחד מכפרי השומרונים.⁵³ אולם השומרונים סרבו לחתם מקום לינה, משומש פניהם של ישוע ותלמידיו היו מודעות לירושלים (לשומרונים היה ויכוח עם היהודים בנגע לירושלים).⁵⁴ כשהניע הדבר לאוזני ישוע ותלמידיו, שאלו יעקב ויוחנן: ”אתה רוצה שנצווה כי תרד אש מהשמי ותשרוף אותם?”⁵⁵ אולם ישוע נער בהם.⁵⁶ והחכורה המשיכה

אתם בשמחה אייכלו את המוגש לפנייכם. ⁹ רפהו את החולמים ואמרו להם: מלכות האלוהים קרויה אליכם. ¹⁰ "בעיר שבה לא מקבלים אתכם צאו לחרבות וקרואו: זו במחאה על חתנותכם אנחנו מונעים את אבק עירכם שדבק ברגלינו, אולם דעו לכם שאנו קרובה מלכות האלוהים!" ¹¹ אני אומר לכם שאפילו לדודם המרושעת יהיה קל יותר ביום הדין מאשר לעיר הזאת. ¹² "אווי ואבוי לנו, כורזין ובית-צידיה! אילו חולמתי בצור ובצדון את הנסיט שחולתי בקרובן, מזמן היו שם כולם חזורים בתשובה ולובשים شك ואפר לאות חרתה. ¹³ כן, צור וצדון תקבלנה עונש כל משליכן ביום הדין!" ¹⁴ ואתם, אנשי כפר-נחים, החושבים אתם שירוממו אתם לשמיים? לניהינום תרדוו! ¹⁵ (*Hades g86*) ¹⁶ ישוע המשיך לדבר אל התלמידים: "מי ששמע לכם שומע לי: מי שמלול בכם מזולל بي; וממי שמלול بي מזולל באלהים אשר שלח אותו". ¹⁷ בעבר זמנמה חזרו שביעים השליחים אל ישוע ודיווחו לו בשמחה: "אדוננו, אפילו השרדים נכוונים לנו כשאנו מצוים עליהם בשחק!". ¹⁸ "אכן, ענה ישע, ראיינו את השתן נופל מן השמיים כברך! ¹⁹ באמת הענקתי לכם סמכות וכוח להתגבר על כל כוחות האויב, ולרמוס נחשים ועקרבים. דבר לא יוכל לפגוע בכם! ²⁰ אף-על-פי-כן עליכם לשמה לא משומש שאתם יכולים להתגבר על השרדים, אלא משומש שמותיכם כתובים בשמיים!" ²¹ לאחר מכן נמלא ישע שמחה רוח הקודש וקרוא: "אבי, אדון השמיים והארץ, אני מודה לך על שהסתרת דברים אלה מפני חכמים ומשכילים, ונולית אותם לאנשים פשוטים שבודחיהם בר כמו יילדים. כן, תורה לך אבי, מפני שאתה רצית. ²² הכל מסדר לי מאבי; אף אחד אינו מכיר ממש לא יספיק הכסף - אשLEM את החסר בשובי". ³⁶ "מי

מה שלושה היה לדעתך רע טוב לאיש הפטוע? ”³⁷ כדי להימנע מהחיפה שלא נעה לבקשת חברו. ⁹ כך גם בתפילה: אם תבקשו – תקבלו; אם תחשפו – תמצאו; ואם תדרפקו תיפתח לפניכם הדלת. ¹⁰ משום שביל המבוקש מקבל; כל מהחפש מוצא, ולפניהם תמייסדו בדרכם. וכשהגינו לאחד חכמים דומיניה איתרו יושא. ”לך ועשה כמוניו.”³⁸ ישוע ותלמידיו מרים התישבה על הארץ לרנגלי יושא והקשיבה לדבריו. ⁴⁰ מرتא חשה לחץ מהעבודה שהבכנתה ארוחה גroleה לכולם. ומשום כך פריצה לחדר וקראה: ”నכון שאין זה הוגן שאחותי תשאיר לי את כל העבודה? אמרו לה בקשה שתבוא לעוזר לי.” ³⁹

41 מרתא, יקירתו, ”הшиб לה הארון.” את דואגת לכל כך הרבה דברים. עלייך לדאגן לדבר אחד יותר, וייתן את רוח הקודש למי שמקש ממן? ”¹⁴ יומם אחד נירש ישוע שרד מאיש אילם, וכושר הדיבור שב אליו. הקהל התרגשת והתלהב מהמאורע. ¹⁵ אולם היו שאמרו: ”אין פלא שהוא יכול לנרש שדים. הרוי הוא מקבל את כוחו מבעל זובו שר השדים! ” ¹⁶ אחרים רצוו לנסותו, ולכן ביקשו ממנו לחולל נס מהשדים על מנת לשכנע אותם. ¹⁷ ישוע ידע את מחשבותיהם ולאחר אמר: ”מלךה מפולנת לא תחזיק מעמד ותתמוות. משפחה מפולנת בראותיה תירhrs. ¹⁸ לפיכך כיצד יכולים אתם לטען שאין נלחם נגד השדים בשם שר השדים? אילו הייתה שענותכם נconaה. אווי כיצד יכולה ממלכת השטן להחזיק מעמד? ¹⁹ מלבד זאת, אם אני מקבל את כוחו מבעל זובו שר השדים, מה בנגע לבנייכם? הלא גם הם מנזרים שדים! האם אתם חווים כי עובדרה זאת מוכיחה שהם מקבלים את כוחם מהשטן? שאלו אותם אם אתם צודקים. ²⁰ אולם אם אני מגדש את השדים בכוח אלוהים, הדבר מוכיח כי הינה אליכם מלכות האלוהים. ²¹ ”כשאיש ניבור שומר על ארמונו, חמוש ומצויד בכל הונגה, הארמן

”האדם שרים עליו”, השיב החכם. ”נכון”, הפסים אותו אישנה בשם מרתה להתרחק בבייתה. ³⁹ אותה מרים התישבה על הארץ לרנגלי יושא והקשיבה לדבריו. ⁴⁰ מרתא חשה לחץ מהעבודה שהבכנתה וקראה: ”నכון שאין זה הוגן שאחותי תשאיר לי את כל העבודה? אמרו לה בקשה שתבוא לעוזר לי.” ³⁹ 11 יומם אחד התפלל ישוע במקום מסוים. וכשיטים ניגש אליו אחד מתלמידיו ואמר: ”אדון, למד אותנו להתפלל, כשם שיזהן לימד את תלמידיו.” ² ”התפללו כך”, אמר להם ישוע: ”אכינו שבשים, יתקדש שמך, תבוא מלכותך. ³ ספק לנו יוסדים את המזון הדרוש לנו. ⁴ סלח לנו על חטאינו, כשם שננו אנחנו סולחים לאלה שחטאו לנו, ועזר לנו לעמוד נגד פיתויים וניסיונות”. ⁵ ישוע הוסיף ואמר: ”נני שאחד מכם הולך לבית חברו באמצעות הלילה וקורא בקול: עשה ל- טובה ולהלווה לי שלוש כדירות לחם. ⁶ כי אחד מידי בא לבקר אותו ואין לו אוכל בשביבו. ⁷ ואילו החבר עונה ממיתתו: אל תטריד אותו באמצע הלילה. הדלת נעולה, ילדי ישנים ומגני כבר במיטה בעצמי, מצטער שאין יכול לעזר לך הפעם. ⁸ ”אני אומר לכם: אמן הוא לא יפתח את הדלת בזכות ידידותם, אבל הוא יקום ויפתח את הדלת ויביאו לו את מה שרצה

בטוח. 22 אולם כשהיישבו חוץ ממנה מתקייף אותו ומתגבר עליו, הוא פורק מעליו את נשקו ולקח אותה לפני הארוחה כמקובל. התהנוותו הפליה מאוד את הפרוש. 23 "מי שאין בעדי הוא גנדי; מי שאין השלל מביתו. אסף אידי – מפוז. 24 כאשר שד מגורש מאדם, הוא הולך למדבר ומהפץ לו מנוחה; מאחר שהשד אין מוצא מנוחה, הוא חוזר אל האדם שמננו יצא, ומגילה כי מעונו לשעבר מטוואט ומוהדר. 25 על כן הולך השד ומביא אליו שבעה שדים רעים ממנו וכולם נכנסים באיש, וכך מציבו של האיש האומלל נרווע משהיה". 26 בזמנם שישוע דיבר קראה אישת אחת בקהל: "יברך אלהים את אמך – את הבطن שנשאה אותך ואת השדים שהניקו אותך!" 27 "אך האמת היא, אמר ישוע, "שאלוהים יברך את אלה אשר שומעים את דבר אלהים ומציתיהם!" 28 קהל השמעיים הלק ונDEL וישוע המשיך: "מה רעים אנשי הדור הזה! הם מבקשים אותן מהশמים (כדי להשתכנע שאני דובר אמת). אולם האות היהיד שיינן להם יהיה אותה יונה הנביא. כשם שיוונה היה לאות לאנשי נינווה, כך יהיה בן האדם לדור הזה. בימי הדרין, כשיעמדו אנשי הדור זהה למשפט. תקום מלכת-שבע ותרשיע אותן. מפני שהיא בא הארץ רחואה כדי להקשיב לחכמה שלמה, ואילו לפניו עומד אדם גדול משלמה. 33 "איש אינו מדליק נר על-מנת להסתירו. אדם שמדליק נר שם אותו במרכז החדר, שייר לכל המבקרים. 34 "עין האדם היא אור גופו; כשעינך בריאות, כל גופך מלא אור. אולם כשעינך חוללה, כל גופך שרוי בחשכה. 35 אכן היזהר שאורך הפנימי לא ייחס. 36 אם גופך מלא אור ואין בו פינות חשוכות יזרחו גם פניות. אבל את חלקם תחרגו ואת האחרים תבריחו. 37 "בששים ישוע לדבר, כאלו הן מוצפות אור חזק".

פרוש אחד הזמין אותו לאכול בביתו. בובאו אל משומך אך אמרו לו לאכול בביתו. תהוו חייבים לחתם

את הדין על שפיכת דם של כל עבדי האלוהים מביריאת הארץ – מרצח הבעל ועד רצח וכירה שנחרג בחצר בית-המקדש. אני אומר לכם שאלהים ישיל עלייכם את האחריות למותם.⁵² "איו אבוי לכם, חכמי התורה, כי אתם לוקחים את מפתח הדעת מן האנשים. לא דע שבצמכם איןכם מאמינים באמותם, אתם נם מונעים מאחרים את האפשרות להאמין בה".⁵³ הפרושים והסופרים רתחו מכם ומאותו יום ואילך הפנו עליו שאלות קשות ומכשילות, בתקופה שיכשל בלשונו ויכולו לאסור אותו.

12 בינוינו הלק ונגדל מספר הנוכחים עד שהגיעו לאלפים רבים, ומרוב דוחק וצפיפות דרכו אחד על רגלי השני. ישוע פנה תחילה אל תלמידיו ואמר: "היזהרו מצביותם של הפרושים! הם מעמידיםפני צדיקים תמיימים בזמן שעמיהם והתנהנותם מצבעיהם על היופכו של דבר. אולם צביעות כזאת איר-אפשר להסתיר לנצח".² כי בבואה העת כל מה שמוסתר עכשו ייגלה, וכל מה שאינו ידוע ייודע. ³ לפיכך, כל מה שאמרתם בחשכה ישמע באור היום, וכל מה שלחשתם בין ארבעה קירות ייקרא בקול קולות מעל גנות הבתים!⁴ יידידים יקרים, אל תפחדו מלאלה הרוצחים להרגונם, כי הם יכולים להמיתך ורק את הגוף, בעודם ממי עלייכם לפקד? מלאוהים! כי הוא מסוגל להמיתך ואחר כך לחשיך לנזירים!⁵ היהודים ועוד שבנפש אין הם מסוגלים לפגוע.

אתם ממי עלייכם לפקד? מלאוהים! כי הוא מסוגל להמיתך ואחר כך לחשיך לנזירים!⁶ (Geenna g1067)

"מה מהידן של חמיש ציפוריו דדור, שניים-שלושה שקלים? אֲף־עַל־פִּיכְנָן אֱלֹהִים אֵין שׁוֹכֵן אֶחָת מֵהן.⁷ אלהים יודע אפיקו את מספר השערות על ראשם. לכן אל תפחדו; אתם יקרים לאלהים יותר מצייפורים רבים. ⁸ "אני מבטיח לכם שככל המודה

בבלילה, ואולי בבוקר השם. אך בכל עת שיבואו מוכנים לבואו.³⁹ "אילו ידעו את השעה, היו כולם מוכנים לשובו".⁴⁰ גם אם דיו מוכנים מוכנים לשובו, בשם שהוא מוכן לשובו של נגבי אילו ידעו מתי יבוא.⁴¹ תמיד, כי בז' האדם יבוא בשעה בלתי צפוייה.⁴² "ארדון, פתח פטרוס בשאלת", האם מכונן המשל הזה אלינו בלבד או אל כולם?⁴³ "משל זה מכוון אל כל אדם נאמן ונבון, אשר אדוניו הפקיד בידו את אחריות להשניה על עבדיו ולדאוג לככלכלתם", השיב האדון.⁴⁴ ברוך תהיה אם בשובי מצא אותך מללא את תפקיך בנאמנות.⁴⁵ אנשים נאמנים כאלה אני אפקיד על כל רכושי.⁴⁶ "אולי אם אתה רשע והאמור לעצמך: אתה, האדון לא ישוב כל כך מהר", ותתאכזר ליתר העבדים ותבלה את זמך במסיבות, בלילה ובשתייה –⁴⁷ אדרון יופיע בשעה בלתי צפוייה, והוא יכה אותך קשות ויקבע את מקומך עם הבלתי-נאמנים.⁴⁸ הוא נמיין בכל חומרה הדין, מאחר שידעת את חותמו וסירב למלא אותה.⁴⁹ לעומת זאת, אדם שלא ידע את רצון אדוניו ועשה "לעומת זאת, דבריו ידרשו ממנה הרבה חרזה", כי אהרותו שקיבל הרבה ידרשו ממנה הרבה חרזה, כי אהרותו נדולה משל אחרים.⁵⁰ "באתי להציג אש בעולם, ואני מיחיל שימושתי תושלם".⁵¹ טבילה נוראה מצפה לי, ועד שאעבור אותה אני שרוי במצוקה נדולה.⁵² אתה חושבים שבאתי להשכין שלום בארי? טעות בידיכם: באתי לנורום למחלוקת, ובידיכם נר دولק –⁵³ כmarshutim המצביעים לשובו של אדונם מהחתונה. כשיבו אדונם וידרכו בדלת, יפתחו לו מיד.⁵⁴ שמה נדולה מצפה לאלה שייפוי מוכנים לשובו של האדון, כי הוא בעצמו יושב בתה; בת חלוק על אמרה: החמה תחולק על כלתה; אותן ליד השולחן וישראל אתות.⁵⁵ אולי הוא יבוא אף-על-פייכן לא חסר להם דבר כי אלהים מאליהם יותר מדווקאים להם. ואתם הרי יקרים לאלהים הרבה יותר מן העופות?⁵⁶ מלבד זאת, מה טוביל דאנתכם? האם יכולת דאנתכם להוציא עוד יום לחייכם או עוד סנטימטר לקומתכם?⁵⁷ אם דאנתכם איןדה מסוגלת לשנות דברים פערוטים כללה, מה הטעם לדאגן לדברים גודלים יותר?⁵⁸ הבטו בשושנים – הן אינן טוות ואינן אורגנות, ואף-על-פייכן אפילו שלמה המלך בכל תפארתו לא היה לבוש יותריפה מהן!⁵⁹ ואם אלהים מלביש את פרחי השדה הצומחים היום ונובלים מחר, האם איןכם חושבים שליביש גם אתם. חסרי אמונה שכמותכם?⁶⁰ אל תדאו למה שתאכלו ותשתו ועל תדאו שמא לא יספיק לכם אלהים את מה שאתם צריכים.⁶¹ בני-אדם שאיןם מאמין באלהים דואנים יומיום למה שיאכלו ווישטו, אולם אביכם שששים יודיע בדיק מה אתם צריכים.⁶² דאגו לכל הקשור באלהים ובמלחמותו, והוא יספיק לכם יומיום את כל צריכים.⁶³ אל תפחד, עדך קטן, כי אביכם שששים משתוקק להעניק לכם את מלחמותו.⁶⁴ מעשה זה מכיר את רכושים ונתנו כסף לנזקים. מעשה זה יגיד לאת אוצרכם בשםיהם. ואוצר בשםיהם לעולם לא ייפנים. כן, אוצרכם לעילם לא דלדל, נגב לא יוכל לנגבו וعش לא יכרסם בו.⁶⁵ במקום שבו נמצא אוצרכם שם נמצא נם לבכם ומחשבותיכם. 35 "היו מוכנים לכל מה שיקרא – כשאתם לבושים ובידיכם נר دولק –⁶⁶ כmarshutim המצביעים לשובו של אדונם מהחתונה. כשיבו אדונם וידרכו בדלת, יפתחו לו מיד.⁶⁷ שמה נדולה מצפה לאלה שייפוי מוכנים לשובו של האדון, כי הוא בעצמו יושב בתה; בת חלוק על אמרה: החמה תחולק על כלתה; אותן ליד השולחן וישראל אתות.⁶⁸ אולי הוא יבוא

מיוחדת, עדור סביבה ואובל את האדמה. 9 אם התחנה תשא פרי בשנה הבאה מה טוב, ואם לא – עוקור אותה". 10 בשבת אחת כשלימוד ישוע בכנסיית רוח דרוםית אתם אומרים: "יהוה חמשין". במשך שמונה-עשרה שנה. הנב שלה היה כפוף וראה אישת-הכנסת, וזהו עתה שחייתה בעלת-םות והוא לא יכול להזדקף. 11 ישוע קרא אליו את האישה ואמר לה: "אישה, הרפא ממחלהך!" 12 הוא נגע בה, והוא מיד הזרקפה והחללה להלל את אלוהים. 13 ראש בית-הכנסת כעס מאד על שימוש ריפאה את האישה בשבת. "שישה ימים בשבוענוudo לעובודה! קרא בזעם אל הקהל. "בואו להירפא ביום חול ולא בשבת!" 14 צבעו שכמוד! "היתה השובתו של האדון". אולם, האם איןכם מתירים את הבתונות שלכם ומוליכים אותם אל השוקת בשבת לשותה מים? 15 והאם אסור לי, רק משומ שבת היום, להתריר אישת-הודיה, מככלי השטן שאסר אותה במשך שמונה-עשרה שנים?" 16 דבריו בישו את מתנדרו ואילו כל העם שמה על הנפלאות שחולל. 17 ישוע חזר ולימד את העם על מלכות האלוהים: "כיצד אוכל לתאר לכם את מלכות האלוהים, ומה היא דומה? 18 היא דומה לנגרן זעיר של צמח החרדל אשר נזרע בניתה. בעבר זמן מה גידל הנגרן הזעיר והופך לעץ, והציפורים בונות קן בין ענפיו". 19 ועוד שאל: "אל מה ארדמה את מלכות האלוהים? 20 מלכות האלוהים דומה לשمرורים בczek – מעת השמררים מהמיצים את czek שלו". 21 בדרכו לירושלים עבר ישוע מעיר לעיר ומכפר לכפר ולימד את האנשים. 22 פעם שאל מישחו את ישוע: "אדון, האם ייוושעו רק אנשים מעתים?" 23 השיב לו ישוע: "הואיל ושער הכניסה צד מאד, עליוים להתאמץ מאוד כדי להוכנס דרכו.

והכליה תחולק על המותה". 24 ישוע פנה אל ההמון ואמר: "כשאתם רואים עננים עולים מן המערב אתם אומרים: 'עומד לרדת נשים'. ואתם צודקים. 25 בשנשבת רוח דרוםית אתם אומרים: "יהוה חמוץין". ואתם צודקים. 26 צובעים! אתם יודעים לפרש את סימני הטבע בשמים ובארץ, אבל אתם מסרבים להבין את משמעות העת שבה אנו חיים. 27 מודע אינכם מסוגלים להחליט בעצמכם מה נכון? 28 כשהאתה פוגש את יריבך בדרך לבית-המשפט, השתדל להשלים אותו ולישב את הסכסוך לפני שתניעו למשפט. אחרית המשפט עולול להשליך אותך לכלא. 29 ואם כך יהיה, לא יצא מהכלא עד שתשלם את מלאו חובתך!"

13 אז באו אנשים לישוע וסיפרו לו שפיטוט רצח מספר יהודים מהגליל בעת שהקרכיבו זבחים בבית-המקדש. 2 "האם אתם חושבים שהם נרצחו מושום שהיו חותאים נדולים יותר מאשר אנשי הגליל?" שאל ישוע. 3 "וזראי שלא! אני אומר לכם שם לא תחורו בתשובה ותפנו לאלווהים יהיה סופכם כמו שלהם. 4 "ומה בונגעה לשמונה-עשרה האנשים שנחרגו כשחתמו טעת עליהם המנדל בשילוח? האם הם היו החוטאים הנדולים ביותר בירושלים? וזראי שלא! אבל דעו לכם שגם לא תחורו בתשובה יהיה סופכם כשליהם". 6 ישוע סיפר להם את המשל הבא: "אדם נתע בנו עץ תאנה, אולם בכל פעם שבא לחפש תנאים ציפה להו אכזבה כי העץ לא נשא כל פרי. 7 לבסוף אמר לנו: 'חיכיתו שלוש שנים ולא זכית אף בתhana אחת! הבה נukoר את העץ וניטע אחר במקומו; חבל שיגזול חלקת ארדמה יקרה'. 8 "חכה עוד שנה אחת, אדון, ביקש הגן. 'אני אקדמי לתחנה חשומה לב

דעו לכם שאנשים רבים ירצו להיכנס דרך השער. אבל הם לא יכולים; לאחר שבעל-הבית ינעל את השער יהיה מאוחר מדי. גם אם תעמדו בחוץ, תדפקו על דשuron ותתחנן: אדוננו. פתח לנו את הדלת! זה הוא ענה לכם: איןני מכיר אתכם כלל, מאיife אתם? ²⁶ "אבל אכלנו ושתיינו איתך ואפלימדת ברוחם שלנו, תנידנו." ²⁷ והוא ישיב: אני אומר לכם שאני לא מכיר אתכם. הסתלקו מכאן, רשותם שכמותכם! ²⁸ "אתם תהיו מחוץ למלכות האלוהים. במקום שיש בכוי וחריקת שניים. כשהתראו את אברהם, יצחק, יעקב וכל הנביאים. ²⁹ מכל קצויות תבל יבואו אנשים אל מלכות האלוהים." ³⁰ דעו לכם כי יש אלה שעה נחשים נחותים. אולי במלכות האלוהים הם יהיו גודלים. לעומתם יש ככל שעתה הם אנשים חשובים ונודלים, אולי במלכות האלוהים יהיו קטנים ולא חשובים". ³¹ באotta שעה באו פרושים אחדים אל יושע והזיהרו אותן: "המלך הורודוס רוצה להרוג אותך! אם ברצונך לחיות, ברח מכאן!" ³² יושע השיב להם: "לכדו ואמרו לשועל הזה שאמץ לנדש שדים ולרפוא את החולמים היום ומחר, וביום השליishi אשלים את משימתי. ³³ כן, עלי להמשיך בדרכי היום, מהדר ומהרתוים. כי לא יתכן שנביא אלוהים יהרג מחוץ לירושלים. ³⁴ ירושלים, ירושלים, ההורנת את הנביאים ורונמת לבנים את שליחי אלוהים! פעים רבות חפצתי את העניות, כתרנגולת האוספת את אפרוחיה תחת כנפי, אולי לא רצית. ³⁵ והנה אלוהים נטש את ביתכם, ואני אומר לכם שלא תראו אותן שוב עד אשר תאמרו: 'ברוך הבא בשם ה'!"

14 מנהיג פרושי אחד הזמן את יושע לסעוד בכיתו בשבת. האורחים האחרים שהיו בבית הפרוש בתחיתות המתים אלוהים עצמו ישם וונגליין לך ולכל עוזה טוב". ¹⁶ אחד מהמטופבים, שהקשיב בתשומות לב לדברי יושע, קרא: "זכות נדולה היא

היסודות, שאין לך מספיק כסף ולא תוכל להשלים את הבניין. כל מי שיראה את המבנה האנוגור ילען לך ויאמר: ³⁰ 'האיש הזה התחיל לבנות בית, אבל הפסיק באמצע משום שלא היה מספיק כספי' ³¹ או איזה מלך יאימם במלחמה נגד מלך אחר, לפני שיישב תחילה ויש科尔 בכוון בראש אם צבאו המונה 10,000 חיילים. מסוגל להביס את 20,000 חיילי האויב? ³² אם יגיע למסקנה שאין לו סיכוי לנצח הוא ישלח אל יריבו שליחים, לפני שהיה מאוחר מדי, ויבקש לערוκ משא ומתן לשולם. ³³ גם אתם צדירים לחשוב ולשקל היטב לפני שאתם מוחלים ללבת אחד. מי שאינו מוכן לזהר על כל רכשו למען לא אחריו. אם הוא מאבד את מליחותו, כיצד ניתן להשב לו את טumo? ³⁴ מלך חסר-טעם אינו מביא כל תועלת – אין-אפשר להשתמש בו אפילו כדרן. מי שמסוגל לשמעו שיקשיב.

15 לעיתים קרובות התקבצו סביב ישוע פושעים למייניהם ופקידי מכס (שבזמןיו היו ידועים לשם נבל חוסר הנינות ושותחות), על מנת להקשיב לדבריו. ² הדבר לא מצא-חן בעני הסופרים והפרושים שהتلוננו: "הביטו בישוע, הוא מתהבר עם הפשעים האלה ו אף אוכל בחברתם!" ³ ישוע ענה להם במשל: ⁴ "אילו היו לך מאה כבשים ואחת מהן הייתה חולכת לאיבוד, האם לא הייתה נוטש את השיעים-ותשע הכבשים, והולך לחשוף את הכבשה האחת עד שתמצא אותה? וכשהתמצא אותה, האם לא תsha אותה בשםיה על כתפיך. ⁵ ובנהנעד הביתה, האם לא תקרא לכל השכנים והחברים ותשתקף עליהם בשמה שבמציאות הכבשה האבדת? ⁶ אני אומר לכם שכך יהיה גם בשםיהם: השמהה על

להשתתף בסעודת מלכות האלוהים!" ¹⁶ ישוע ענה לו במשל: "איש אחד עבר סעודת גדורלה והזמין אורחים רבים. ¹⁷ כאשר הושלמו ההכנות שלח את שעבדו לחודיע למוזמנים שהסעודה מוכנה. ¹⁸ אך כל אחד מהמוזמנים מצא תירוץ וסיבה שלא לבוא. האחד אמר: אני באמת מצטרע שאני יכול לבוא, זה עתה קנייתי חלקת ארמה ואני מוכarah ללבת לבדוק אותה. ¹⁹ השני אמר: הבקור קנייתי חמישה צמדים שודרים, ואני מוכarah ללבת לראות איך הם עובדים. קיבל בקשה את התנצלותי. ²⁰ השלישי בറיך נשא איש, וכך לא השתתף בסעודה. ²¹ העבר חזר אל אדרונו ומסר לו את דברי המוזמנים השונים. אדרונו התרגז מאוד וביקש מהעבר ל Maher אל הרחובות ועל הסמטאות ולהזמין את העניים, בעלי המום, העיוורים והפיסחים. ²² העבר מילא את רצונו אדרונו, אך עדרין היה מקום לאורחים נוספים. ²³ "לך אל הסמטאות, אל השbillים ואל מקומות-מחבוא, אמר בעל הבית לעבר, יופצר בקבוצים ובנוודים לבוא לסעודה, כדי שהבויות יתמלא עד אפס מקום. ²⁴ איש מהמוזמנים הראשונים לא יטע מהסעודת שלוויי". ²⁵ כשההלך אחריו קהל גדול, פנה ישוע לאחרור ודיבר אל האנשים: ²⁶ "מי שרצה ללבת בעקבותי עליו לאחוב אותו יותר מאשר את אביי, אמוני, אשתו, ילדיו, אחיו ואחיותו – אףלו יותר מאשר – אחרת לא יוכל להיות תלמיד שלי". ²⁷ מי שאינו נושא את צלבו ואני בא אחרי איננו יכול להיות תלמידי. ²⁸ עלייכם לחשוב ולשקל היטב לפני שאתם מוחלים ללבת אחריו. אם ברצונך לבנות בית, האם לא תשב תחילה ותחשב את המחויר, כדי לראות אם יש אפשרות להשלים את הבנייה? ²⁹ אם לא תחשב את המחויר תיווכת, לאחר שתניהם את

חוטא אחד החזר בתשובה תהיה נדוללה הרבה יותר בנהך'. 22 "אולם האב קרא למשרתיו ואמר: 'הביוא מיד את הגלימה היקרה ביותר שיש לנו, טבעת קירה ונעלים יקרים'. 23 לאחר מכן שחתו את העגל שפיטמננו; עליינו לחונן את המאורע! 24 כי בני היה מות ועתה קם לתחייה. וכך החלו בחינויה. 25 "באותה שעה עבד הבן הבכור בשדרה. בשובו הביתה שמע את כל השירה והריקודים. 26 ולכן שאל את אחד המשרתים: מה קורה כאן? 27 "איזה חור הביתה, הסביר לו המשרת. יאבחן שחת לככובו את העגל שפיטמננו. עתה הוא עורך חניתה גדולה לרנל שבו הביתה בשלום". 28 "הבן הבכור כעס מאד וסרב להיכנס הביתה. אביו יצא אליו וניסה לדבר אותו, אבל הבן השיב: כל השנים האלה עבדתי קשה כל כך למען ומועלם לא חטאתי ננדך, ומה נתת לי? לא נתת לי אף גדי אחד קטן כדי שאחגנו עם חברי. 30 ואילו כשבנק זה, שבובו את כל כספו על זונות, חזר הביתה, אתה שוחט לככובו את העגל המשובח ביותר שיש לנו! 31 "בני הייר", אמר האב, אתה ואני קרובים זה אל זה, וכל מה שיש לך שייך לך. 32 כי יכולם אנחנו שלא לשמהו היום? אחיך היה המת וعصיו הוא קם לתחייה; אחיך הילך לאיבוד ועתה הוא נמצא!"

16 ישוע סיפר ל תלמידיו את המשל הבא: "עלשר אחד היה עובד שנייהל את הונו. يوم אחד הגיעו שמורות לאזני העשיר שמנhalb עסקיו בוגד בו ומזבבו את רכשו וכספו. 2 "קרה אליו העשיר את המנהל ואמר: 'שמעתי שאתה מרמה אותי ומועל באמוני. הנה לי דוח על מצב העסקים. משומ שאני עומד לפטר אותך'. 3 "מנהל העסקים חשב לעצמו: מה עשה לאחר שמעבידי יפותר אותו? אין לי כוח לעבוד עבור פיזית. ואילו לבקש

מאשר על השעים והשעה הצדיקים שאינם צריכים לחזור בתשובה". 4 ישוע המשיך: "אתון לכמ דוגמה נוספת: נניח שלאיisha אחת הוא עשרה מטבחות בסוף ומטבח אחד אבד לה. האם היא לא תדריך אור בכל הבית, תטאטא את הרצפה ותתחשפ בכל פינה עד שתמצא את המטבח? 9 ולאחר שתמצא את המטבח, האם היא לא תדריך לשכנותה ולהחברותה, ותשפר להן בשמחה שמצאה את המטבח? 10 כך נס מלאכי אלוהים שמחים על חוטא אחד שחזר בתשובה". 11 ישוע סיפר להם משל אחר: "לאיש אחד היו שני יום אחד בא אליו הבן הצער ואמר: 'אבא, אני רוצה שחנן לי עכשו את חלקי בירושה המניהה לי, במקום שאחכה עד מותך'. האב הסכים וחילק את רכושו בין שני בניו. 13 "לאחר זמן קצר ארוי הבן הצער את חפציו ונסע לאرض רחוקה, שם נזבו את כל כספו בחיי הוללות. 14 כאשר נותר חסר פרוטה התפשט רעב נורא באותה ארץ, והוא נהייה רעב ללחם. 15 הוא הילך אל איכר מקומי ושידל אותו להעסקו כרועה חזיריים. 16 הרעב היה חזק כלכך, עד כי חשח חרובים שניתנו לחזיריים. אולם הוא לא קיבל דבר. 17 כשהלבסוף עשה חשבון נש אמר לעצמו: 'בבית אבי לא רק שהפועלים אוכלים לשובע, הם אף משאים אוכל בצלחת, ואילו אני כאן נוע ברעב! 18 אשוב לבית אבי ואומר: "אבא, חטאתי לאלוהים ולך", ואני ראוי להיקרא בנה. أنا, קיבל אויחי לעבודה כאחד מפועליך'". 20 "הבן קם וחזר לבית אבי. עוד לפני שהוא חגע אל הבית אבי זיהה אותו מרחוק וrix לקראותו בהתרנשות רבה, חיבק ונישק אותו באהבה. 21 "אבא, פתח הבן, חטאתי לאלהים ולך, ואני ראוי להיקרא

יודע היטב מה מתרחש בלבכם. העמדת הפנים שלכם רכשה לכם כבוד בעיני בני-אדם. אולם היא שנואה ומתועבת בעיני אלוהים.¹⁶ "התורה ותנאים התבשו עד ימי יהונן המטביל. מאה, בשורת מלכות האלוהים מוכרות ונשים מתאמצים להיכנס אליה.¹⁷ אולם יותר שהשמים והארץ ייעלמו מאשר שפרט קטן בתורה יאבד ממשיתו.¹⁸ איש שמנרש את אשתו ומתהנת עם אהרת הוא נואף. גם מי שמתהנת עם גרושה הוא נואף."¹⁹ פעם היה איש עשיר, "סיפר ישוע", שהتلبس בצורה מפוארת ובילה את ימייו בעונג, בשחנות ובכובוז.²⁰ בשער ביתו המפואר שככ קבוץ אחד שהיה מכוסה כלו פצעים. אלעזר קראו לו.²¹ הוא השזוק להשביע את רעבונו מהפירורים שנפלו משולחנו של העשיר, והכלבים היו באים ומלקקים אותו פצעין.²² יום אחד מת אלעזר הקבוץ, והמלכים נשאוו אל חיק אברם אבינו. כעבור זמנה מת גם העשיר,²³ אולם הוא נלקח אל הניהנות, שם התענה עינויים נורולים. כשהתרים את ראשו בכבב, ראה מרוחק את אלעזר בחיקו של אברהם.²⁴ (Hadēs g86) "אברהם, אבי, קרא העשיר, אבא, רחם על". שלח אליו את אלעזר כדי שיטבול את אצבעו במים ויקדר את לשוני. כי אני מתענה באש הנוראה הזאת.²⁵ "אולם אברהם ענה לו: בני, אל תשכח שנהיית בחיך מכל טוב. ואילו אלעזר סבל עוני וחולין. עכשו התהפק הנגלי - אלעזר מנוחם ואילו אתה מתענה.²⁶ מלבד זאת, תחום גדרולה מפרידה ביןינו. איש מאיתנו אינו יכול לעبور אליכם ואיש מכם אינו יכול לעبور אלינו.²⁷ אם כך, אבי' התהנן העשיר, עשה לי טובה; שלח בבקשה את אלעזר אל בית אבי, כדי לענו לישוע.²⁸ אולם ישוע אמר להם: "בפני הצליבור שיזהיר את המשת אחוי מפני המקום הנורא הזה."

הרבה זה לא בכבוד שלי.²⁹ יש לי רעיון! אני יודעת מה עשה כדי שאנשים יאספו אותו אל בתייהם לאחר שיפטו אותו.³⁰ "הוא חומין אליו כל אחד מהאנשים שעשו חייבם כסף לאדוני. כמה אתה חייב לאדוני? שאל את הראשון.³¹ מה החיבות שמן?³² ענה בעל החוב. נכוון. קח את שטר-ה חוב שלך. קרע אותו וכותב שטר חדש על חמישים חביות בלבד!³³ "וכמה אתה חייב לאדוני? שאל מנהל העסקים את בעל החוב הבא. מה שקי חיטה?³⁴ השיב האיש. אמר לו מנהל העסקים: קח את השטר הזה וכותב במקומו שטר התהויות על שמונים שקלים בלבד!³⁵ "האיש העשיר הփעל מעורמותו של המנהל שלו, שהרי בני העולם הזה יותר פקחים מבני האור.³⁶ (g165) מוסר ההשכל הוא זה: השתמשו במשאבים החומרים שלכם כדי לעזור אחרים ולהשكيיע במערכות ייחסים. כי כאשר רכושכם בעולם הזה יאזור לכם, חבריכם יקבלו אתכם בשמחה לביתכם הנצחי.³⁷ (g166) מי שמרמה בדבר פועל רימה בדבר נדול. מי שמכיה את יושרו ונאמנוו בדבר פועל יהיה ישר ונאמן גם בדברים נדולים. ואם אי אפשר לסמוד עליהם ולחקיר בידיכם עשר הבא מן העולם הזה, מי יפקיד בידיכם את העשור האמתי הבא מן השמים?³⁸ ואם אי אפשר לסמוד עליהם עליכם במה שנגע לרוכשים של אחרים. מי ייתן לכם רכוש משלכם?³⁹ "איןך יכול לשרת שני אדונים: אתה תנסה את האחד ואתה באת השני, או להיפך - תהיה נאמן לאחד ותזול בآخر. איןך יכול לעבוד את האלוהים ואת הכסף!⁴⁰ הזרים אוהבים אותו מאוד את כספו ולכך אתם מעמידים פניו צדיקים תמים. אבל אלוהים

29 "אולם אברהם השיב לו: 'כחבייך קודש זהו הירך' את אחיך פעמים רבות. אחיך יכולם לקרוא את דברי משה והנביאים בכל עת שירצטו.³⁰ "אני מכיר אותם דבשך; אמר לו העשוי: 'הם לא יטרחו לך' ראה את דברי הנביאים. אבל אם יבוא אליהם מישחו מן המתים הם ייחזרו בחשובה.³¹ "אך אברהם השיב: 'אם הם לא הקשו למשה ולنبيים, הם לא יקשו לנו למי שיקום מן המתים'."

17 "אין ספק שתתקלו בפניות לחטא ותוועד בניםין. אמר ישוע לתלמידיו: 'אבל אויל לאדם שדרכו אלה יבואו!² לאדם כזה מוטב יהיה אם יקשרו אבן כבדה לצווארו ויטבעו אותו בים, מאשר שישא בעונש החמור המצפה למכשילים את המאמינים הצעירים.³ היזהר לכם". אם חטא לך אחיך – הוכח אותו, ואם הוא מצער ומבקש את סליחתך – סלח לו.⁴ גם אם הוא חטא לך שבע פעמים ביום אחד, אבל בקש את סליחתך בכל פעם, عليك לסלוח לו.⁵ בקשו השליחים מהארון: "הנדל את אמונהנו!"⁶ "אפילו הייתה אמונהכם כנרגן צמה החדרל, "השיב ישוע, "הייתם אומרים לעצם הנדול הזה להיעקר ממקומו ולהתגלגל לים, והיה נשמע לכם!⁷ "נניח שיש לך עבד החורש בשדה או רועה את הצאן. בשובו הביתה מן השדה האם תאמר לו: 'שב, נח ואכול את ארוחת-ה עברך שלך?' וראי שלא. הרוי תאמר לו: 'הacen לי את ארוחתני, אחר כך חגור סינר והוא מוכן להגיש לי את מה שאבקש. לאחר שאנמור לאכול תוכל לлечת לאכול את ארוחתך'.⁸ העבד אינו מזכה לחדחה, מפני שעשה את המוטל עליו.¹⁰ "כך התנהנו נם אתם – אל תצפו לשבחים כשהאתם מקיימים את מצוותי, כי אתם רק ממלאים את חובתכם".¹¹ בדרך לירושלים

ונפרית על העיר, והשמיד את כלם.³⁰ כך היה המצב ביום שובי. ³¹"אם תהיה מוחוץ לבית ביום ההוא - אל תחוור לאדרו את חפץיך; אם תהיה עצמו, וחשוי היה נזבה מכם רמא." ³² וחרושת הנאה החפכל כך: אני מודה לך אלהים על שאתה חוטא בכל האחרים. ובמיוחד שאתה חוטא כמו נזביה-המכס הזה העומד כאן במקדש. מעולם לא רימיתי, לא עשקתי ולא נאפתתי. ³³ אני צם פעמים בשבוע ונותן לך, אלהים, מעשר מכל רוחך. ³⁴"לעומתו המוכס הרמאי שעמד מרחק מה, לא העז להרים את עיניו כשהחפכל, אלא הכה על חזוח בחרטה וקרא: אלהים, סלח לי. רחם על חוטא שכמוני."

³⁵ אני אומר לכם, נזביה-המכס הזהaea הלך לבתו נקי מהטא, ולא כן הפרוש! כי מי שמכבר את עצמו יושפל ומישפיל את עצמו יוכבד". ³⁶ יום אחד הביאו כמה אמהות את ילדיהם אל ישוע כדי שיברך אותם, אבל התלמידים לא הניחו להם לנשא אליו. ³⁷ ישוע קרא אליו את התלמידים ואמר: "תנו לילדים לבוא אליו ולא תמנעו מהם. כי לכאללה שיכת מלכות האלוהים. ³⁸ אני אומר לכם: מי שלא מקבל את מלכות האלוהים כמו ילד, לא יוכל להיכנס אליה."

³⁹ איש מכובד אחד שאל את ישוע: "רבי הטוב, מה עלי לעשות כדי לזכות בחמי נצח?" (^{g166} aiōnios) ⁴⁰ מרווע אתה קורא לי טוב? שאל ישוע. רק אלהים טוב. ⁴¹ אך בתשובה לשאלתך, הרוי אתה מכיר את המצוות: לא תרצח, לא תגנוף, לא תגונב, לא תענה ברעך עד שקר, כבד את אביך ואת אמך. ⁴² את כל המצוות האלה אני שומר מילודותי. ⁴³ השיב האיש. ⁴⁴ עלייך לעשות עוד דבר אחד", אמר לו ישוע. "מכור את כל מה שיש לך ותן את הכספי לעניים - כך תאנור לך אוצר בשם. אחר כך בוא

הנאותנים החשובים את עצם לצדיקים נמורים המצב ביום שובי. ⁴⁵"אם תהיה מוחוץ ליום ההוא - אל תחוור לאדרו את חפץיך; אם תהיה בשדה - אל תחוור העירך. זכרו מה קרה לאשת לוט! ⁴⁶ מי שמנסה להציל את חייו יאביד אותם; מי שיווית על חייו יציל אותם. ⁴⁷ בלילה ההוא שני אנשים יישנו באותו חדר: האחד יילך והשני ישאר. ⁴⁸ שתי נשים יטחנו יחד: האחת תילך וחברתה תשיאר. ⁴⁹ שני גברים יעבדו בשדה: האחד יילך וחברו יישאר". ⁵⁰ "אדון, لأنם יילקחו?" שאל התלמידים. "במקום שבו נמצא הפנו, שם יתאספו הנשרים", השיב ישוע.

18 ישוע סייר לתלמידיו משל, כדי להציג לפניהם את הצורך להחפכל תמיד ולא למותר. ² "בעיר אחת היה שופט, "פתח ישוע", אשר לא כיבד את אלהים ולא ירא מפניו, אף לא חיבב את העם. ³ "באotta עיר נירה אישה אלמנה, אשר באה אל השופט לעיתום קרובות והתחננה לפניו שיפטוט בצדקה בינה לבין יריבת המתגכל לה. ⁴ זמן מה התעלם השופט מבקשתה עד שנמאסה עליו, ואמר בלבו: אמנם אני ירא את אלהים ואף אין מכובד את בני האדם. ⁵ אולם מוטב שאצדיק את האישה הזאת במפשטה, שאם לא כן היא תמשיך להטריד אותו ולא תעזוב אותו במנוחה". ⁶ האדון המשיך: "שמעו מה שאומר השופט הרשע. אם אפילו שופט רשע זה נענה לתחינות האישה, ⁷ האם איןכם חושביםשאלותיהם ישפט בצדיק את בניו המתפללים אליו יומם ולילה? האם יתמהמה בעניינים? ⁸ אלהים יענה לתפליהם במחרה וויצו את הצדיק לאור. אולם כשבן-האדם יחוור, האם ימצא אמונה בארץ? ⁹ ישוע סייר משל נוסף. הפעם היה המשל מכובן אל

אחרי.”²³ כאשר שמע האיש את דבריו ישוע הלקם בשם בצער רב, כי היה עשיר מוד. ²⁴ ראייתך ניתה לך!²⁵ “חшиб ישוע.” אמרתך ריפה אתה.”²⁶ מיד שבה אליו ראייתו והוא חלך אחריו ישוע, מהלך ומשבח את האלוהים. גם שאר האנשים שראו את הפלא הלו וшибחו את האלוהים.²⁷

19 ישוע הניע ליריחו ועבר ברוחבות העיר.² אדם אחד בשם זכי, אשר היה מנהל בכיר בראשיות המכס, בעל השפעה ומוכבן עשיר גדול,³ רצתה לראות את פניו של ישוע. אבל זכי היה נמוך-קומה, והקהל הרוב הסתר ממנה את ישע.⁴ זכי רץ לפני הקhal הרוב וטיפס על עץ שיקמה לצד הדרך.⁵ על מנת שיוכל להתבונן בישוע ללא הפרעה.⁶ כאשר עבר ישוע ליד העץ, הרים את עניינו והביט בו זכי.⁷ זכי, “קרא לו ישוע בשםך,” רד מהר מהעץ. כי היום עלי להתחארה בביתך.”⁸ זכי מיהר לרדת מהעץ וקיבל את פניו של ישוע בשמחה ובשuron.⁹ הדבר לא מצא חן בעיני הקhal. ישוע עומד להתחארה בביתו של חותא ידוע!¹⁰ רטנו.¹¹ אולם זכי עמד לפני האדון ואמר: “אדוני, מהיום והלאה אתן את מחציתרכosi לעניים וכל מי שלקחת**ת**י ממנה כסף במרמה, אחזר לו פי הארץ!”¹² “היום בא יהושעה לבית הזה!”¹³ קרא ישוע. כי זכי הוא בן-אברהם.¹⁴ וככן בז’-האדם בא לחפש ולהושיע את האובדים.¹⁵ כשהתקרבו לירושלים, ישוע סיפר לתלמידיו משל, כדי לתקן את הרושם המוטעה שהיה להם של מלכות האלוהים עומדת לבוא בכל רגע.¹⁶ “אציל אחד נקרא לאرض רוחקה כדי לקבל את כתר המלוכה על מהוו מגוריו.”¹⁷ לפני זאתו לדרך קרא לעשרה ממשרתיו. נתן לכל אחד מהם מטבח זהב ואמר: **השקיעו את הכספי וסחרו בו עד**

אחרי.”¹⁸ כאשר שמע האיש את דבריו ישוע הלקם בשם בצער רב, כי היה עשיר מוד. ¹⁹ ראייתך ניתה בעיניו אתה האיש ואמר לתלמידיו: “לאדם עשיר קשה מאד להיכנס למלכות האלוהים.²⁰ קל יותר למולעüber דרך חור המחת מאשר לאיש עשר שעיר להיכנס למלכות האלוהים.”²¹ “אם כל-כך קשה להיכנס למלכות האלוהים, מי, אם כן, יכול להיוושע?”²² שאלו השומעים.²³ השיב להם ישוע: “אלוהים יכול לעשות את מה שבנין-האדם אין יכולים!”²⁴ “אנחנו עזבנו הכלול והלכנו אחריך!” אמר פטרוס לישוע.²⁵ “כן.”²⁶ “השיב ישוע, “וכל מי שעוזב את ביתו, אשתו, אחינו, הוריו או ילדיו למען מלכות האלוהים.”²⁷ **יקבל בתמורה כפל כפלים** בעולם הזה וחיה נצח בעולם הבא.”²⁸ **ישוע קיבץ סביבו** את שנים-עשר תלמידיו ואמר: “כידוע לכם אנחנו הולכים עכשו לרשותם. כשניעו לשם יתקיים כל מה שתגביאים אמרו על בז’-האדם.²⁹ ימסרו אותו לידי הגויים אשר יתעללו בו, ילענו לו, ירקו בפנוי.³⁰ **יצלפו עליו** בשוטים וימתו אותו; אבל ביום השלישי יקום לתחייה.”³¹ התלמידים לא הבינו את דבריו שהיו סתוםים עבורם.³² בהתקרבת ליריחו ישוב עיור אחד לצד הדרך וקיבץ נדבות.³³ קולות האנשים הרבים שעברו על פניו עוררו את סקרנותו. ולכן שאל: “מה מתרחש כאן?”³⁴ “ישוע מנצרת עבר לפניך!”³⁵ השיבו לו. **משמע זאת העיור החל לצוק:** “ישוע בן-דוד, רחם עלי!”³⁶ האנשים שהלכו לפני ישוע נערו בעיור וניסו להשתיקו. אך לא הצליחה. צעקותיו הלכו ונגרו: “בן-דוד, רחם עלי!”³⁷ קריאותיו הנואשות של העיור גנעו לאוזניו של ישוע והוא עצר. **הביאו אליו את האיש.** ציווה ישוע. כשהתקרב אליו העיור שאל אותו ישוע:

שהזורה".¹⁴ רבים מבני ארצו של המלך המיוועד שנאו אותו, ואף שהוו בעקבותיו משלחת שהודעה לו: איננו רוצחים שתמלוך علينا! "¹⁵ מהאתם לא הושילח, והאצליל חוכת למלך. כשהזהר המלך לביתו קרא אליו את עשרה המשרתים, ושאל אותם מה עשו בכיספ' שנותן להם וכמה הרווחיו. ¹⁶ המשרתת הראשון בא ואמר: 'אדוני, ממtbody הזהב שנתה לי הרווחתי עשרה מטבעות זהב'. ¹⁷ 'יפה מאד, משרתי הטוב! שיבח אותו המלך.' מאחר שהוכחה את נאמנותך במעט שהפקדתי בידך, אני ממנה אותך שלית על עשר ערים'. ¹⁸ 'גַם המשרתת השני דיווח על דמות, פי חמייה מהה שקיבלה'. ¹⁹ 'אותך אני ממנה שליט על חמיש ערים, אמר לו המלך. ²⁰ אחר כך בא המשרת השלישי ואמר: 'אדוני, הנה המtbody שנתה לך: שמרתיו אותו במתפה ולא גנעתו בו. ²¹ כי פחדתיו מך, מפני שאתה איש קשח; אתה לוקח מה שלא שיק לך וקוצר את מה שלא זרעת'. ²² 'רשע שכמוך! קרא המלך בזעם. איש קשח אני? מיד אראה לך כמה קשח אני יכול להיות! אם ידעת שאני לוקח מה שלא שיק לי וקוצר את מה שלא זרעת, ²³ מדוע לא הפקדת את הכסף בבעליך? כך לפחות היתי מקבל ריבית! ²⁴ 'המלך פנה אל העומדים סביבו ופקד: 'קחו ממנה את המtbody ותנו לאיש שהרווחה את הסכום הנadol ביזהר! ²⁵ 'אבל, אדרון, אמר במחאה, יש לו מספיק! ²⁶ 'נכון, השיב המלך. אני אומר לכם, מי שיש לו – יינתן לו עוד; מי שאין לו – נם המעת שבידיו יילקה ממנה. ²⁷ ובונגע לאיובי אשר לא רציו שאמלך עליהם – הביאו אותם הנה והוציאו אותם להורג לפניי'. ²⁸ ישוע סיים את דבריו והמשיך בדרך כללות לרשותם עם תלמידיו. ²⁹ בהתקרbum אל בית-פנוי ובית-עניה של "בכתבי-הקדש כתוב: 'ביתי ביתה-תפללה', קרא

מות אביו, אולם אם נחרוג אותו נזקה אנחנו בכרכ'ם!¹⁵
והכורמים נירשו את הבן מהכרם והרנו אותו. מה
לדעתכם יעשה בעל הכרם?¹⁶ אני אומר לכם, הוא
יבוא בעצמו, יחרוג את ההורמים וישכיר את הכרם
לאחריהם. "חס חולילה שיעשו כך האנשים!" קרא
השומעים.¹⁷ ישוע נזק בהם את מבטחו ואמר: "מה
לדעתכם כוונת הפסוק בתחילת: 'אבן מסו הבונים,
היתה לראש פינה'?"¹⁸ ישוע הוסיף: "מי שייפול על
האבן הזאת יתגפץ לרטיסים. ומיו שתיפול עליו האבן
ישחק לאבק".¹⁹ הסופרים וראשי הכהנים הבינו
שהם ההורמים הרשעים במשל ורצו לאסור את
ישוע, אבל הם פחדו שהוא יחולל מהומות.²⁰
הסופרים וראשי הכהנים ציפו להודמנות מתאימה
לאסוד את ישוע ולמסור אותו לידי השלטונות. يوم
אחד שלחו אליו מרגלים בדמות אנשים תמיימים, כדי
שינסו להכחישו בלשונו.²¹ רבי, "פתחו מרגלים
אללה", אמרו יודעים שאתה איש ישר. ושאיש אינו
יכול להשפי עלייך לשקר. אמרו גם יודעים שאתה
באמת מלמד את דבר-אלוהים.²² אמר לנו, האם
עלינו לשלם מස לקיסר הרומי או לא?²³ ישוע
הבין את מזימותם ולכך ענה: ²⁴"תנו לי מטבח ואומר
לכם. של מי הדמות החקוקה כאן? ושל מי השם
החקוק מתחת לדמות? "של הקיסר", השיבו.²⁵
"אם כן, תנו לקיסר את מה שישיך לו, ותנו לאלהים
את מה שישיך לאלהים!".²⁶ ניסיון להכחישו
בלשונו לא הצליח. הם התפעלו כלכך מתשובתו
עד שלא היו מילים בפיהם.²⁷ חבורה של צדוקים
(שאיןם מאמינים בתחיית המתים) באה אל ישוע
ושאלוה:²⁸ "רבי, משה רבנו לימד אותנו בתורה
שאם אדם נשוי מות ואינו משאיר אחריו ילדים. חייב
אותו לחתתן עם האלמנה, כדי שתוכל לדת בון

ישוע, אבל אתם הפקתם אותו למאורת נבבים! " 47
ישוע למד יומ-יום בבית-המקדש. הסופרים, ראשיו
הכהנים והזקנים היפשו דרך להיפטר ממנו. 48 אך
הם לא ידעו מה לעשות. מפני שכל העם אהב אותו
והקשיב לדבריו בתשומת לב מרובה.

20 באחד מאותם ימים, כשהלמד ישוע את העם
בבית-המקדש ומספר לו את בשורתה ה, ניגשו אליו
הכהנים, הסופרים והזקנים ואלו: **2** "באייזו רשות
אתה עישה את כל הדברים האלה?" **3** "עננה
לשאלתכם בתנאי שתענו לשאלתו", חשב להם
ישוע. **4** "האם יוחנן המטביל נשלח על ידי אלהים
או על ידי בניך-אדם?" **5** הם התיעיצו בינויהם: "אם
נגיד שהלאהים שלח את יוחנן, ישוע ישאל אותנו מדוע
לא האמנו בו. **6** אבל אם נגיד שהלאהים לא שלח את
הייה נביא מאית אלהים". **7** לבסוף השיבו שאינם
יודעים את התשובה. **8** "אם כן, גם אני לא אשיב
לשאלתכם", אמר ישוע. **9** ישוע פנה אל העם ומספר
לهم את המשל הבא: "איש אחד נטע כרם ענבים.
השכיר אותו לכורמים זרים ונסע לארץ רחוכה
לכמה שנים. **10** בהגיעה מועד הבציר שלח בעל הכרם
אחד מאנשיו לאספה את חלקו ביבול הענבים. אבל
הכורמים הכו את השליח ושלחו אותו חזרה לאדרונו
בידיות ריקות. **11** בעל הכרם שלח שליח אחר, אולם
גורלו היה כנורל קודמו: ההורמים הכו אותו, קיללו
אותו ושלחוו בידיות ריקות. **12** בעל הכרם שלח
אדם שלישי, אבל גם אותו הם פצעו ונידשו ממש.
13 "מה עשה?" שאל את עצמו בעל הכרם. "אולי
אם אשלח Ach את בני האהוב הם יפחדו מפנוי ויכבדו
אותו. **14** אולם כשראו ההורמים את הבן אמרו: "יש
לנו כאן חזדנות: הבן הזה יירש את הכרם לאחר

שישא את שם המת. 29 במשפחה אחת היו שבעה אחיהם. האח הבכור התחנן וכעבור זמן קצר מת ולא השאיר אחריו בן. 30 האח השני התחנן עם האלמנה, גם הוא מת ולא השאיר בן. 31 כך היה גם עם האח השלישי. ב��ורה, כל שבת האחים התחננו עם האישה האחת, כולל מתו ולא השאירו אחריהם ילדים. 32 לבסוף מותה גם האישה. 33

"רבבי, למי תהיה שRICTת האישה בתקיית המתים? הלא כל השבועה התחננו אתה!" 34 "נשואין הם רק בשבייל האנשים בעולם הזה", השיב להם ישוע. לבסוף עזבם ג' 35 "אללה שייזכו לקום מן המתים ולהיות הבאם יהיו כמלכים ושוב לא יכולם למות. הם גם בני אלוהים, משומש קמנו לתקייה. 37 בנווגע לשאלתכם אם יקומו המתים לתקייה, משה רבינו אשרד ב תורה את דבר תקיות המתים. שתיאר משה כיצד נגלה אליו ה' בסנה הבוער, והוא קרא לה: אלוהי אברהם, אלוהי יצחק ואלוהי יעקב'. 38 זה כדי לומר שה' הוא אלוהי החיים ולא של המתים, כי בעני אלוהים האנשים האלה חיים". 39 "יפה ענית, רבבי", שיבחו אותו סופרים אחדים. 40 ואיש לא חזו לשאל אותו שאלות נוספת. 41 שאל אותו ישוע שאלה: "מדוע טוענים האנשים שהמשיח הוא בזידוד? 42 הלא דוד עצמו אומר בתהילים: 'נאם ה' לאדרני, שב לימי ני' 43 עד אשית אויביך הרם לרנליך'. 44 כיצד יכול המשיח להיות בנו של דוד ונם אדונינו?" 45 ועוד כל העם מבקש לו פנה ישוע אל תלמידיו ואמר: 46 "היזהר מהסופרים שאוהבים ללבוש נלים ולחירותם לפני האנשים בשוקים, כדי שיכולים יתרגנו להם כבוד. הם אוהבים לשכת במושבות הנכבדים בבית-הכנסת ובסעודות

למען שמי. 13 זאת היה הודמנות עבורהם להעיר על. 14 אל תדאו כיצד תתגוננו בפני האשומותיהם. 15 כי אשים בפיכם את המילים מהאתימות. ואtan לכם חכמה שאויביכם לא יוכלו להתמודד איתה ולסתור אותה. 16 גם האנשים הקרובים אליכם ביותר - הוריכם. אחיכם. חבריכם וקרובי משפחתכם - יבנדו בכם ויביאו למאסרכם. וייהיו בינויכם כאלה שימושו. 17 ככלים ישנאו אתכם מושם שאתה שייכים אליו. 18 אולם אף שערכה אחת לא טיפול מראשם! 19 בנאמנותכם ובעמידתכם האיתנה תושיעו את נפשותיכם. 20 "כאשר תראו את ירושלים מוקפת אוייבים דעו שהורבנה קרוב. 21 או תושבי יהודה יברחו אל ההרים. על תושבי ירושלים להשתדל לבסוף מהעיר. ואוי לתושבי הסביבה שניסו להכנס לירושלים! 22 יהו אלה ימי נקם אשר נועד לקיים את נבואות התנ"ך. 23 או לנשים החרות ולמניקות באוטם ימים. מפני שצורה נדולה TABOA על הארץ. ואלוהים ישוף את עצמו על העם זהה. 24 רבים ייהרגו בחרב האויב או יונלו לכל קצוות תבל. 25 ירושלים טיפול בידי גויים אשר ידכו אותה עד שתסתים תקופת שלטון הגויים במועד שקבע ה". 26 אותות מבשרי רעה יופיעו בשמש. בירח ובכוכבים. ואילו על פני הארץ - עמים שלמים יתייאשו ויפחdro מגעש חיים והגליים הסוערים. 27 ואו יראו אנשי הארץ את בני-האדם בא בען. בגבורה ובכבוד רב. 28 כאשר יתחילו כל הדברים האלה להתרחש. התעדדו והרימו את ראשכם. כי ישועתכם קרובה! 29 אחר כך סיפר להם ישוע את המשל הבא: "הבטו בעץ התאנה או בכל עץ אחר. 30 כאשר העץ מלבלב

22 בהתקרב חנ הפסח חיפשו ראשי הכהנים והסופרים דרך להויפטר מישועם בלי לעורר מהומות בעם - דבר שפחדו ממנו מאוד. 3 או נכנס השטן ביהודה אישקרוות. שהיה אחד משנים-עשר תלמידיו ישוע. 4 יהודה הלק אל ראשי הכהנים ואל מפקדי משמר בית-המקדש כדי להתייעץ איתם כיצד להסניר את ישוע לידיים. 5 ראשי הכהנים ומפקדי משמר בית-המקדש שמחו מאד על העוזה שהציגו להם יהודה, והבטיחו לו כסף. 6 מאותה עת חיפש יהודה הודמנות להסניר את ישוע לידיים. כשלא יהודה בחברת אנשים רבים. 7 בהגיע חנ הפסח, ביום שבו מקרים זבח. 8 שלח ישוע את פטרוס וויתנן להזכיר את הסדר. 9 "היכן אתה רוצה שנכין את הסעודה? שאליו את ישוע. 10 "בכניתה לירושלים הפנסו אדם נושא כד מים". השיב ישוע. "לכו אחרים, היכנסו אל הבית שאליו יכנס ואמרו לבעל

הבית: רבנו ביקש שתראה לנו את חדר האורחים מי שি�ושב בשולחן או מי שמשרתת אותה מי שבשולחן? מובן שהיושב בשולחן. ואילו אנו ביןיכם כמשרתת. אשר הכתנת לו ולחלמינו בשביב הסדר: 12 הוא יוביל אתכם אל הקומה השנייה ויראה לכם חדר גדול שהכין לנו. שם תכינו את הסעודתך. 13

"מאחר ששמרתם לי אמוןם על-אף הצרות והקשיים. 29 ומאהר שאבי חנוך ליל מלכות, הריני מעניק לכם בזאת את הזכות 30 לאכול ולשתות על שולחני במלכות, ולשבת על כסאות לשופט את שנים-עשר שבטי ישראל". 31 "שמעון, שמעון, המשיך האדון", השטן דרש את כולכם, לסנן אתכם השרה התיאשבו כולם סביב השולחן. 35 "יכספיו לאכול עמכם את סעודת הפסקה לפני שאתייסר".

יתר הניגנו יושע ושאר התלמידים, וכשהנעה השעה התיאשבו כולם סביב השולחן. 35 "יכספיו פתח יושע ואמר: 36 "אני אומר לכם ששוב לא אוכל את סעודת הפסקה, עד אשר תתקיים במלוא משמעותה במלכות האלוהים". 37 לאחר מכן לך ישוע כוס יין, ברך ואמר: "קחו את היין ושתו ממנו כולכם. 38 "דעו לכם ששוב לא אתה יין עד אשר תבוא מלכות האלוהים". 39 לאחר מכן מכך לך כיכר להם (מצח). הורה לאלהים עליון, פרש את הלם לפירות, נתן לתלמידיו ואמר: "זהו גוף הנition בערכם. עשו זאת לזכרוני". 20 בתום הסעודה הגיש להם יושע עוד כוס יין ואמר: "כוס זאת מסמלת את הברית החדשה בין אלהים לבנייכם -

בritten שנחתמה בדמי. 21 אולם ליד השולחן יושב האיש שסינר אותו. 22 בצד האדם הולך למות כדי שנגזר עליו, אולם אני אומר לכם: אווי לו לאיש שישניר אותו! 23 התלמידים החלו לשאל זה את זה מי מהם עלול לעשות מעשה נורא שכזה. 24 בין התלמידים התעורר ויכוח: מי מהם החשוב ביותר. 25 אמר להם יושע: "בעולמנו רודים המלכים שלא טובאו לידי ניסיון". 41 יושע התרחק מתלמידיו והשליטים בנתיניהם. ובכל זאת אלה נחשבים מרחק-מה, כרע על ברכו וחתפל: 42 "אבי, אם יש ברצונך, أنا, הרחק ממנה את כוס היסורים. שונה; מי שמרבה לשרת אתכם הוא יהה הגדול מבנייכם, והמנגנים יהיה משרת. 27 וממי נחשב גדול, אולם אני רוצה שייעשה רצונך ולא רצוני!" 43

נוסף: "אין לי ספק שהאיש הזה היה עם ישוע, כי
שניהם מהגלייל".⁶⁰ פטרוס הבהיר שוב: "בן-אדם,
אני יודע על מה אתה מדבר! לפנֵי ששים פטרוס
את דבריו נשמעה קריית התרכגול.⁶¹ באותו רגע
פינה ישוע והבית בעיניו של פטרוס. אז נזכר פטרוס
בדברי האדון: "לפנֵי קריית התרכגול חתךש ל'
שלוש פעמים".⁶² הוא יצא מהחצר ומירר בכבי.⁶³
החילילים שהופקדו על שמירת ישוע לענו לו, המכו
אותו והתעללו בו.⁶⁴ הם קשוו את ענייןו, המכו אותו
באנרכופים וקראו בלען: "نبي שכמוך, נחש מי הכה
אותך?".⁶⁵ הם המשיכו לקלל ולהעליב אותו.⁶⁶
למחרת בבוקר הובא ישוע לפניו חבריו הסנהדרון,
ראשי הכהנים, הסופרים וזקני העם.⁶⁷ "האם אתה
באמת המשיח?" שאלו אותו. אך ישוע השיב: "אם
אנגיד לכם, לא אאמין לי".⁶⁸ ואמ אשאל אתכם
שאלות לא תשיבו לי.⁶⁹ אלols עוד מעט בון-האדם
שב לימין נברות האלוהים.⁷⁰ "אם כך, בן-אלוהים
אתה?" "אתם אמרתם שאני הוא" השיב ישוע.⁷¹ "אינו
זקוקים לעדויות נוספות! הם קראו. "במו אוזנינו
שממענו אותו אומר דברים אלה!"

23 ראשى הכהנים, הסופרים, זקני העם וחברי הסנהדרין הוליכו את ישוע אל פיטוס. 2 ומיד החלו להאשים אותו: "האיש הזה מסית את העם לא לשלם ממס לקיסר הרומי, וטעון שהוא המשיח, בצלומר מלך!" 3 "האם אתה מלך היהודים?" שאל פיטוס את ישוע. "אתה אומר", ענה ישוע. 4 פיטוס בנה אל ראשى הכהנים ואל החמן וקרא: "מה אתם דרוצים ממנו? הוא לא עבר על שום חוק!" 5 אולם הם החבקשו: "אבל הוא מסית את העם בכל אזור יהודה ונגד השלטן. הוא החל בכרכ בגליל, ועכשו הוא בא לירושלים". 6 "האם הוא תושב הגליל?" שאל

לאחר מכון גנלה אליו מלאך מן השמיים וחיזק אותו. 44 בinalg סבלו הרב הוא התפלל בדרכות רבה, וזיעתו נפלה על הארץ כתיפות דם נדרשות. 45 כאשר סיימ ישוע את תפילתו וחזר אל תלמידיו, מצא אותם ישנים מרוב צער ועייפות. 46 "מדוע אתם ישנים?" שאל ישוע. "קומו והחטלו שלא תבאו לידי ניסיון". 47 בעודו מדבר התקרא אליו קהן גדול של אנשים ובאר羞 צער יהודיה, שהיה אחד מתלמידיו. יהודיה קריב אל ישוע כדי לנש��ו. 48 אולם ישוע אמר לו: "יהודיה, האם בנשיקה אתה עומד להងיר את בן-אדם?". 49 כשהראו התלמידים את העומד להתרכש שאלו את ישוע: "אדון, אתה רוצה שנכח אותם בחרכות שלנו?". 50 ואחד מהם קיצץ את אונו הדומנית של עבד הכהן הגדול. 51 ישוע עצר בעם ואמר: "הניחו להם לעשות את שליהם". לאחר מכן נגע באונו של העבד וריפה אותה. 52 ישוע פנה אל ראשי הכהנים, מפקדי משמר בית-המקדש והזקנים שבאו לאסרו: "מדוע אתם באים אליו בחרכות ובמנקות, האם אני נגע או שודד? 53 מודיע לא אסרו אותם עוטי בבית-המקדש? הרי היוו שם כל יום. אבל זהו שעתכם, ועת ששליטון החושך". 54 הם אסרו את ישוע והובילוו אל בית הכהן הגדול. פטרוס הלק אחריהם במרקם-מה, והתיישבו סביבה. 55 משרהת אחת הבחינה בפטרוס לאור המדרורה. היא נעה בו מבט וקרה: "האיש הזה היה עם ישוע!". 56 פטרוס הכחיש בתוקף את דבריה: "אישה, אני מכיר אותו כלל!". 57 כעבור זמן קצר הבחן מישחו אחר בפטרוס. "אתה ודאי אחד מהם!" אמר. "מה פתאום." הכחיש פטרוס. "אני אחד מהם!". 58 כעבור שעה עברך העיר אדם

פילטוס. 7 "כן", הדיברו לו. מאחר שהניליל היה למוות. 25 על-פי בקשותם שחרר את בר-אבא, שהוא אסור באשמה רצח ומרידה, ומסר לידיים את ישוע בתחו שיפטו של הורדוס. החליט פילתוס לשלוח את ישוע אליו. מלבד זאת, באותו העת היה הורדוס כדי שיעשו בו כרצונם. 26 בהוליכם את ישוע אל בירושלים. 8 הורדוס שמח מאוד לראות את ישוע. מכיוון ששמעו עליו ניסים ונפלאות, ומזה זמן רב שוחרר מן השדה, ואילצוהו לлечת אחרי ישוע ולשאת את צלבו. 27 בין הקהל הרב שהלך אחרי ישוע היו נס נשים רבות שספרדו עליו. 28 ישוע פנה אליהם ואמר: "בנות ירושלים, אל תכינה עלי, כי אם על עצמך ועל ילדיך", 29 כי תבוא העת שבה נשים שאין להן ילדים תיחשנה לבנות מזול. 30 בעת ההיא יתחננו בני-האדם לפני הרים שיפלו עליהם ויכסו אותם, ולפני הנבעות – שתකבורנה אותם. 31 שחריר אם זהו גורלו של אדם חף מפשע, מה נורא יהיה גורלם של האשמים באמת! 32 יחד עם ישוע הובילו למוטות נם שיופשעים. 33 בהגינעם אל המוקם שנקררא "מקום הנגולות" – הם צלבו את השלושה: את ישוע במרכזו, ואת שני הפושעים לימינו ולשמאלו. 34 "אבי, סלח להם, "קרא ישוע, כי איןם יודעים מה הם עושים!" בינותיהם ערכו החילילים הנרגלה וחילקו ביניהם את בנדוי ישוע. 35 ההמון עמד והביט במתරחש, ואילו מנהני העם לענו לו וקראו: "הוא הושע כל-כך הרבה אנשים? אם הוא באמת המשיח בחירות האלוהים, הבה נראה כיצד יושיע את עצמוני!" 36 גם החיילים התלו בו: הם נתנו לו לשתו חומץ 37 וקראו: "אם אתה ישוע, ולכן ניסח להתווכת עם הקהיל. 38 מעלה באמת מלך היהודים, הווע את עצמך!" 39 ראשו של ישוע תלו שלט: "זה מלך היהודים". 40 אחד הפושעים שהיה תלוי לצידו של ישוע לען לו ואמר: "אם אתה באמת המשיח, מדוע איןך מציל את עצמך ואורתנו לפני שידיה מאוחר מדי?" 41 הפוישע השני נער בחברו ואמר: "האם גם במוות את הנידון. 24 פילתוס נכנע לדרישתם ודין את ישוע

במוחו שיפטו של הורדוס. החליט פילתוס לשלוח את ישוע אליו. מלבד זאת, באותו העת היה הורדוס כדי שיעשו בו כרצונם. 26 בהוליכם את ישוע אל בירושלים. 8 הורדוס שמח מאוד לראות את ישוע. מכיוון ששמעו עליו ניסים ונפלאות, ומזה זמן רב שוחרר מן השדה, ואילצוהו לлечת אחרי ישוע ולשאת את צלבו. 27 בין הקהל הרב שהלך אחרי ישוע היו נס נשים רבות שספרדו עליו. 28 ישוע פנה אליהם ואמר: "בנות ירושלים, אל תכינה עלי, כי אם על עצמך ועל ילדיך", 29 כי תבוא העת שבה נשים שאין להן ילדים תיחשנה לבנות מזול. 30 בעת ההיא יתחננו בני-האדם לפני הרים שיפלו עליהם ויכסו אותם, ולפני הנבעות – שתקבורנה אותם. 31 שחריר אם זהו גורלו של אדם חף מפשע, מה נורא יהיה גורלם של האשמים באמת! 32 יחד עם ישוע הובילו למוטות נם שיופשעים. 33 בהגינעם אל המוקם שנקררא "מקום הנגולות" – הם צלבו את השלושה: את ישוע במרכזו, ואת שני הפושעים לימינו ולשמאלו. 34 "אבי, סלח להם, "קרא ישוע, כי איןם יודעים מה הם עושים!" בנותיהם ערכו החילילים הנרגלה וחילקו ביניהם את בנדוי ישוע. 35 ההמון עמד והביט במתරחש, ואילו מנהני העם לענו לו וקראו: "הוא הושע כל-כך הרבה אנשים? אם הוא באמת המשיח בחירות האלוהים, הבה נראה כיצד יושיע את עצמוני!" 36 גם החיילים התלו בו: הם נתנו לו לשתו חומץ 37 וקראו: "אם אתה ישוע, ולכן ניסח להתווכת עם הקהיל. 38 מעלה באמת מלך היהודים, הווע את עצמך!" 39 ראשו של ישוע תלו שלט: "זה מלך היהודים". 40 אחד הפושעים שהיה תלוי לצידו של ישוע לען לו ואמר: "אם אתה באמת המשיח, מדוע איןך מציל את עצמך ואורתנו לפני שידיה מאוחר מדי?" 41 הפוישע השני נער בחברו ואמר: "האם גם במוות את הנידון. 24 פילתוס נכנע לדרישתם ודין את ישוע

איןך ירא את האלוהים? 41 אנחנו נענש בטענה
 שמניעו לנו על מעשינו הרעים. אולם האדם הזה חף
 מהפער! 42 הוא פנה אל ישוע ואמר: "ישוע, זכור אותי
 מצאו את גופתו של האדון ישוע. 43 הנשים היו
 כשהתבוא אל מלכותך". 43 "עד היום אתה תחי
 אותי בנשען", ענה לו ישוע. 44 בשעה שתים-עשרה
 בצהרים כיסה החושך את כל הארץ למשך שלוש
 שעות. 45 אור השמש חשך, והפרוכת התלויה לפני
 קודש הקודשים בכיתת המקדש נקרעה לשניים. 46
 לאחר מכן קרא ישוע בקול נורא: "אבי, אני מפקיד
 את רוחך בידך. 47 ונפה את נשמה. 47 קצין רומי
 אחד, אשר ראה את המתרחש, נמלא וראו אלהים
 וקרא: "האיש הזה באמת היה צדיק!" 48 משנוכחו
 האנשים שבאו להזות בצליבה כי ישוע מת, הצעיר
 צער רב והלכו לבתיהם. 49 כל חבריו וידידייו של
 ישוע, וביניהם הנשים שהלכו אחריו מהגليل, עמדו
 במרחק מה והבטו במתרחש. 50 בין ידידייו של
 ישוע היה גם אדם בשם יוסף מהעיר היהודית
 רמתהיים. יוסף היה איש טוב וישר והאמין בביאת
 המשיח. למורתו שהיה חבר הסנהדרין לא הסכים
 עם החלטתם ופועלותם. 51 יוסף הלק אל פילטוס
 וביקש ממנו את גופתו של ישוע. 52 לאחר שהוריד
 את הגופה מן הצלב עטף אותה יוסף בסדין, וקבע
 אותה בקבר חדש חצוב בסלע, טרם נקבע בו איש.
 53 כל זה התרחש ביום שישי בערב, לפני כניסה
 השבת. 55 הנשים אשר באו עם ישוע מהגليل הלכו
 אחרי יוסף ורואו היכן שקבע את הגופה. 56 לאחר
 מכן הלכו והכינו מרכחת בשמות, אולם לא שבו
 מיד אל הקבר, כי בניתים נכנסה השבת והן לא
 רצו לחלל אותה.

24 ביום ראשון השם בבוקר לקחו הנשים את
 קרה בעיר? "שאל ישוע. "אנחנו מתקוננים לישוע
 מנצרת", הסבירו הנשים. "ישוע היהنبي שאחול
 המרכחת שהכינו והלכו אל הקבר. 2 בהגינע אל

נסים ונפלוות, ומורה חכם בעני אלוהים ובעניינו פניהם בקריאת: ³⁴ "האדון באמה קם לתחייה!" העם. ²⁰ אבל ראשי הכהנים ורבים ממנהיגנו הוא נגלה לפטרוס! ³⁵ התניינים מעמאוס סיפרו אסרו אותו ומסרוו לו לידי הרומיים, כדי שינורו כizard נגלה ישוע נם אליהם כשהלכו בדרך, וכי צד עליו דין מוות, ואלה צלבו אותו. ²¹ ואילו אנחנו השבנו וקיוונו שהוא המשיח העתיד לאOLE את הבניון סיפרנו לך קרה לפני שלושה ימים. ²² אך בזאת לא תם הסיפור! מספר נשים מקובצתנו הלאו הבקור אל הקבר, וכשחזרו היה בפיין סיפור בלתי רגיל. הנשים סייפו כי גופתו של שני נעלמה, וכי פגשו בקבר שני מלאכים שאמרו להן כי ישוע חי! ²⁴ כמה מאנשינו מיהרו אל הקבר כדי לבדוק את דברי הנשים, ונוכחו שחן צדקון, גופתו של ישוע באמת נעלמה. ²⁵ "כיסילים!" קרא ישוע. "האם כל-כך קשה לכם להאמין לדברי הנביאים בכחבי הקודש? ²⁶ האם לא ניבאו הנביאים באופן ברור שהמשיח יסבול את העינויים הנוראים האלה, לפני שתתגלה כבודו והדרו?" ²⁷ לאחר מכן הוא ציטט להם פסוקים מן התנ"ך והסביר להם את כל מה שנאמר עליהם בכתביהם, החל מבראשית וכלה בדברי הנביאים. ²⁸ בניתוח התקרכו השלושה לעמואס – הכהר שאליו היו מודעות פניהם. ישוע נראה כעומד לחשיך בדרכו. ²⁹ אולם התניינים הפסיקו בו ללון בביתם. כי הייתה שעת ערבות, וישוע נעה להוננתם. ³⁰ כשהתיישבו לאכול ברך ישוע על הלחם, פרס אותה והנישו להם. ³¹ לפתע כאילו נפקחו עיניהם, והם הכירו את ישוע. באותו רגע הוא נעלם מעיניהם. ³² התניינים החלו לספר זה לזה כיצד התרגשו בשעה שישוע דבר אליהם וביאר להם את הכתוב בתנ"ך. ³³ בלי לאבד זמן קמו עד שיבוא רוח הקודש וימלא אתכם בכוח ובגבורת מתניינים. ³⁴ לאחר מכן הוא הוביל אותם אל בית עניה, שם נשא את ידיו אל התניינים וברך אותם. ³⁵ וכך כדי ברכתו נפרד מהם ישוע ועלה השמיימה. התלמידים ואחרים מתלמידי ישוע אשר קיבלו את

⁵² ה תלמידים השתחוו לו וחזרו לירושלים מלאי
שמחה, ⁵³ ואת כל זמנה בילו בבית המקדש כשהם
מהללים וمبرכים את האלוהים.

22 "מי אתה? מה יש לך לומר? בראצונו לדעת מה להשיב לשולחינו." 23 "אני הוקול הקורא במדבר בכוכאה ישבהו: פנו דרך ה!'" השיב יוחנן. 24 אנשים אלה, שנשלחו על ידי הפירושים, המשיכו לשאל אותו: "אם איןך המשית, איןך אליו וainך הנביה. מודיע אתה מטיב את האנשים?" 25 "אני מטיבך רק במקרים." השיב יוחנן, "אולם דעו ביןיכם עומד אדם שלא פונשם מעולם. 26 למחרות שהוא בא אחריו הוא היה לפניי, ואני ראיתי אפילו להתריר את שרווק נעלין." 27 כל זה התרחש בכפר בית עניה שעל חוף הירדן - במקום שבו נהג יוחנן להטביל. 28 למחרת ראה יוחנן את ישוע בא לקראותו והכריו: "הביבטו! הנה שה אלוהים הנושא את חטא העילם." 29 אליו התכווני כשיפרתי לכם שאחריו עומד לבוא אדם גדול ונעלה ממנו, כי הוא היה לפני שהייתי אני. 30 אני עצמי לא הכרתי אותו: אני באתי רק להטביל אנשים בהם ולהציבע עליו עם ישראל." 31 יוחנן סיפר להם שהוא ראה את רוח הקודש יורדת בדמות יונה ונחה על ישוע. 32 "לא הכרתי את ישוע לפני כן, "חזר ואמר יוחנן, "אולם כאשר אלוהים שלח אותו להטביל בימים ולהציבע עליו לאמתך." 33 יוחנן אמר ל'בראותך את רוח הקודש יורדת ונחה על איש. דע כי אותו אתה מבקש - זהה דאיש שיטబיל ברוח הקודש. 34 אני ראיינו את רוח הקודש יורדת ונחה על האיש הזה, ולכן אני מעד שהוא בן האלוהים." 35 למחרת שוב עמד יוחנן באותו מקום עם שניים מ תלמידיו. 36 בראותו את ישוע בא לקראתו הוא קרא: "הנה שה אלוהים!" 37 כשהשמעו שני התלמידים את קרייאתו של יוחנן, פנו לлечת בעקבות ישוע. 38 ישוע הביט לאחור וראה שהשניים הולכים בעקבותיו. "מה רצונכם?" שאל אותם רבי. היכן אתה נר? השיבו בשאלת. 39 "באו וראו", ענה

1 בראשית היה הרכבר, ותדבר היה עם האלוהים, ואלוהים היה הדבר. 2 הוא היה בראשית עם האלוהים. 3 דרכו נברא הכל, אין דבר שלא נברא עליו. 4 בו היו חיים, וחיים אלה היו האור לבני-האדם. 5 האור מאיר בחושך, והחושך לא התגבר עליו. 6 אלוהים שלח אדם בשם יוחנן, 7 להעיד על האור האמת, כדי שכולם יאמינו בו. 8 יוחנן עצמו לא היה האור; הוא רק נשלח להעיר על האור, 9 האמת שבא לעולם כדי להאיר לכל בני-האדם. 10 האור בא אל העולם שנברא על ידו, אך העולם לא הכיר אותו. 11 הוא בא אל שלו, אך אלה לא קיבלו אותו. 12 אבל לכל אלה שהאמינו בו הוא העניק את הזכות להיות בני-אלוהים. 13 כל המאמינים בו נולדו מחדש - לא בילדת ביולוגית מנבר ואישה, ולא מרצון האדם, אלא מרצון האלוהים. 14 הדבר נהיהبشر ושכן בתוכינו. אנחנו דרינו את כבודו, כבוד הבן היחיד מהאב, מלא חסד ומאמת. 15 יוחנן העיד עליו וקרא: "הנה האדם שאליו התכווני, כשיפרתי לכם שאחריו עומד לבוא אדם גדול ונעלה ממנו, כי הוא היה לפני שהייתי אני." 16 כולנו התברכנו בברכות רבבות מעשרו ומהסדו. 17 כי בעוד שמשה רבנו מסר לנו את התורה, ישוע המשיך העניק לנו חסד ואמת. 18 איש לא ראה מעולם את האלוהים, מלבד בנו היחיד הנמצא ביחסו, והוא סיפר לנו על אביו. 19 זהה, אם כן, עדותו של יוחנן: כאשר שלחו אליו היהודים כהנים ולויים מירושלים כדי לברר מי הוא. 20 יוחנן הודה מיד: "אני המשיח!" 21 אם כן, מי אתה? "דרשו לדעת. "האם אתה אליהו?" "לא," השיב יוחנן. "האם אתה הנביה?" "לא" השיב להם.

ישוע. השניים הלאו אחריו למקום מגוריו, ונשארו ארתו משעה ארבעה אחים-הצדריים עד הערב.⁴⁰ אנדורי, אחיו של שמעון פטרוס, היה אחד משני תלמידים שהלכו אחריו.⁴¹ אנדורי החל מיד לחפש את אחיו, וכשמצא אותו קרא בהתרגשות: "מצאו את המשיח"!⁴² כשהביא אנדורי את פטרוס אל ישוע, הביט ישוע בפטרוס לרוגע ואמר: "אתה אמרם שמעון בן של יונה, אך מעתה ואילך תיקרא: פטרוס – כיפא!"⁴³ למחמת החליות ישוע לлечת גניל. הוא פוש בדרכ אט פיליפוס ואמר לו: "בו אהרי".⁴⁴ פיליפוס היה מבית-צידה, עירם של אנדורי ופטרוס. פיליפוס הלאך לחפש את נתנאלו, וכשמצא אותו קריא: "מצאו את המשיח שעלי סיפרו משה רבנו והנכאים!שמו ישוע, בן של יוסף מנצרת!"⁴⁵ נצרת? קרא נתנאלו בחוסר אמון. "אייה דבר טוב יכול לצאת מנצרת?"⁴⁶ בוא וראה במניין, הפציר בו פיליפוס.⁴⁷ כשהראה ישוע את נתנאלו בא לקראותו, קרא: "הנה בא לקראותנו בן ישראל אמיתי – אדם ישר אמרתי שאין בו מרמה".⁴⁸ כיצד אתה יודעת מי אני ומה אני? "תמה נתנאלו. ראיינו אותך יושבת תחת עץ התאנה עוד לפני שפיליפוס מצא אותך". ענה ישוע.⁴⁹ "אדוני, אתה באמתך ביה'אלוהים, מלך ישראל!"⁵⁰ קרא נתנאלו. "האם אתה מאמין בכך רק ממשם שאמרת כי ראיינו אותך ושב תחת עץ התאנה?" שאל ישוע. "עוד תראה דברים נדולים מלאה!⁵¹ אפילו תראה את השמים נפתחים ומלאיכי אלוהים עולמים ויורדים על בני-האדם."

2

כעבור יומיים נערכה חתונה בכפר-קנה שבניל, ובין האורחים היו ישוע,-Amo ותלמידיו.³ כשראתה Amo של ישוע כי אול היין, פנתה אל בנה ואמרה: "אול היין".⁴ אולם ישוע השיב: "למה את

שלושה ימים! ”²⁰ מה? קראו בתמייהה. ”המקדש הזה ניבנה במשך ארבעים-זוש שנים. אתה טוען שתוכל להקיםו מחדש תוך שלושה ימים? ”²¹ ואולם באומרתו ”מקדש” הוא התיכוון לנוף. ²² לאחר מכן לתחייה נזכרו תלמידיו בדבריו והאמינו בכתב ובדברי ישוע, כי רואו שהכל התקיים. ²³ כאשר היה יושע בירושלים בהג הפסת, אנשים רבים האמינו שהוא המשיח, כי הם רואו את הנסים והנפלאות שחולל. ²⁴ אך ישוע לא השתקנע שהם באמת מאמינים, משומש שידיע מה ההפוך אופיו של הארץ.

3 באחד הלילות בא אל ישוע נקדימון – מנהיג היהודי מכת הפרושים. ”רבי, ”פתח נקדימון, ”אנחנו יודעים כי אלוהים שלח אותך ללמד אותנו, שהרי אישינו מסוגל להולל את כל הנסים האלה ללא עזרת האלוהים! ”³ אני אומר לך את האמת, ”השיב לו ישוע, ”אדם שלא נולד מחדש אינו מסוגל לראות את מלכות האלוהים. ”⁴ כיצד יכול אדם מבוגר לך את האמת, ”אמר ישוע, ”מי שלא נולד מהרוח ומהימים אינו יכול להיכנס למלכות האלוהים. ”⁶

בשר ודם מסוגל להוליךך אך ורקبشر ודם ואילו רוח הקודש מעניק חיים חדשים מהשדים. ⁷ לכן אל תחפלא על כך שאני אומר שעלייכם להיוולד מחדש. ⁸ הרוח נשכחת לכיוונים שונים: אתה שומעת את משב חירות, אולם איןך יודע מאין היא נשכחת ולאן היא נשכחת. כך אי אפשר להסביר איך בדיקת נולדים מן הרוח. ”⁹ כיצד ייתכן הדבר? ”שאל נקדימון. ¹⁰ ”אתה רב נכבד בישראל ואני מבין את הדברים האלה? ”השיב ישוע. ¹¹ ”אני מבטיח לך שאנו מדברים על מה שאנו יודעים, ומעידים

על מה שראיתנו, אך למרות זאת איןכם מאמינים לנו. ¹² אם איןכם מאמינים לדברי בענייני העולם הזה, כיצד תאמינו לדברי בענייני השמים? ”¹³ איש לא – עליה השמיימה מלבד אחד אשר ירד מהשמים – בצד האדם. ¹⁴ כשם שימושם הרבים על נס את נחש הנחשות במדבר, כך ציריך גם בצד האדם להיות נישא. ¹⁵ כדי שכל המאמין בו יהיה לנצח. (αιόνιος)¹⁶ כי אלוהים אהב כל כך את העולם עד שהזכיר את בנו היחיד, כדי שכל המאמין בו לא יאבד כי אם יהיה לנצח. (αιόνιος)¹⁷ שהרי אלוהים שלח את בנו להושיע את העולם ולא לשפט אותו. ¹⁸ כל המאמין בו לא יישפט. אך מי שאינו מאמין בו כבר נשפט! כי לא האמין בבנו היחידי של אלוהים. ¹⁹ דין מובוס על העובדה שהאור מן השמים בא לעולם. אבל הם לא רצוי בו; הם אהבו את החושך. כי מעשיהם רעים ומושחתים. ²⁰ הם שנאו את אור האלוהים והעדיפו להישאר בחשכה, כי לא רצוי שעשיהם הרעים יתגלו באור. ²¹ לעומת זאת, כל מי שעושה את הטוב והישר יבוא לאור בשמהה, כדי להראות לכלום שככל מעשיו נעשו לפי רצונו אלוהים. ”²² לאחר מכן עזבו ישוע ותלמידיו את ירושלים והלכו לאזרור יהודה. הם נשארו שם זמן-מה, וישוע הטביל את המאמינים בו. ²³ באותה עת הטביל יהונתן אנשים בעינון, ליד שלם, כי היו שם הרבה מים. ²⁴ כל זה התרחש לפני מסרו של יהונתן. ²⁵ אחדים מהתלמידים יהונתן התוכחו עם פרוש אחד בעניין הטבילה של ישוע ושל יהונתן. ²⁶ תלמידים באו אל יהונתן ו אמרו: ”רבי, האיש שפנתם בעבר-הירדן אמרת שהוא המשיח, נם הוא מטביל, וכולם הולכים להיטבל על-ידיו ולא על-ידיך. ”²⁷ הшиб יהונתן: ”אבלינו שבשמי מungan לכל אחד

הבלתי-רנילה וקראה: "הרי יהודי אתה, ואילו אני שומרונית! אתה יודע שהיהודים אינם מתערבים עם השומרונים. כיצד אתה מבקש ממני לחתת לך לשתות?"¹⁰ אילו ידעת מהוי מנותך של אלוהים וממי הוא האומר לך תני לי לשתות, היהת מבקשת ממי מים חיים והיית נוטן לך אותם! "השיב ישוע. ¹¹ "מאיין לך מים חיים?" תמהה האישה. "הברادر הזאת עמוקה מאוד ואני לך דלי או חבל.¹² מלבד זאת, האם נדרול אתה מיעקב אבינו שננתן לנו את הבאר? יעקב עצמו, בנויבותו וצאנו שתו מהמים האלה!¹³ כל השותה מהמים האלה ישוב ויצמא.¹⁴ אולם מי שישתה מהמים שאנו נותן, לא יצמא יותר לעולמו! כי מים אלה יהיו בקרבו למעין של מים חיים לחיה נצח."¹⁵ (aiōnios g166, aiōnios g165, aiōnios g166)

"באמת?" קראה האישה בחתפלוות. "אנא, תן לי מים הימים האלה, כדי שלא אצמא יותר לעולם. ולא אצטרכ לлечת את הדרך הארוכה הזאת לשואבים מים."¹⁶ "ברצון", אמר ישוע. "לכי קראי לבעלך. ושובו אליו שנייכם."¹⁷ "אולם אין לי בעל", השיבה האישה. "ונכוון הדבר", אמר ישוע.¹⁸ "כי חמישה בעלים היו לך, והגבר שאותו את חייה עכשוינו אינו בעלך!"¹⁹ "אדוני", קראה האישה בתזמנון הולך ונובר. "אני רואה שאתה נביא!²⁰ אולי תוכל לומר לי מהרו אותם, היהודים. עומדים עלך שירושלם היא המקום היחיד לעבודת האלוהים. בעוד שאחנהנו, השומרונים, טוענים שאבותינו עברו אותו בהר גירזים הזה?²¹ האמינו לי, "השיב ישוע. "המקום אינו חשוב! יבוא يوم שלא תשתחוו לאלוהים כאן ולא בירושלים. חשוב לעבוד את האלוהים באמות ובתמים - מכל הלב ובהשתראת רוח הקודש. כי זה מה שאלוהים רוצה מתנו. אלוהים הוא רוח, לשותה", ביקש ישוע.⁹ האישה תמהה על בקשתו

תפקיד משלו.²⁸ התקפיד שלו להכין את הדרך לפני האיש הזה, כדי שוכלם יוכל לבוא אליו. אתם עצמכם עדים לכך שאמרתי כי אוני המשיח - נשלחו רק לפנותו לוי את החדר.²⁹ חכלת חילכת אחרי החתן וחברו של החתן שמה בשמהתו; אני חברו של החתן ואני שמה בשמהתו.³⁰ ככל שהוא נדל בחשיבותו כך אני הולך ונעשה חסר חשיבות.³¹ "הוא בא מהשמים והוא נעלם על הכל, ואילו אני באתי מהארץ והבנתי מוגבלת לענייני הארץ בלבד.³² הוא מספר את אשר ראה ושמע, אך רק מעתים מקשיבים לו ומאמינים לדבריו.³³ כל המאמין לדבריו מאשר כי אלוהים הוא אמת.³⁴ כי אדם זה - אשר נשלח על ידי אלוהים - נושא את דבר אלוהים, שהרי רוח אלוהים ממלא אותו ללא גבול.³⁵ אלוהים האב אוהב את הבן ואנון לו את הכל!³⁶ כל המאמין בבן יחייה לעולם. ואילו מי שאינו מאמין בבן לא יהיה חי נצח, כי אם יקבל עונש נצח!

אלוהים!⁴ (aiōnios g166)

4

הפרושים שמעו שישוע מושך אליו אנשים רבים. ושהבטיל תלמידים רבים יותר משהבטיל יוחנן (למעשה, תלמידי ישוע הם שהבטילו, ולא הוא עצמו).³ כשהנודע הדבר לשוע, הוא עזב את איזור יהודה וחזר לנילול.⁴ לשם כך היה עליו לעבור דרך שומרון.⁵ בשעת הצהרים הגיע ישוע לעיר השומרונית סוכר, השוכנת מול חלקת האדמה שנタン יעקב אבינו לוסף בנו, ובה בארץ יעקב. ישוע עיף מהדרך הארוכה ומהחום הכבב, וישב לנוח ליד הבאר.⁶ הוא ישב שם לבדו, כי תלמידיו הלכו העירה לקנות אוכל. עד מהרה הニアה לבאר איש שומרונית שרצחה לשאוב מים. "אנא, תני לי לשותה", ביקש ישוע.⁹ האישה תמהה על בקשתו

בו עוד אנשים רבים לאחר ששמעו את דבריו. 42 "הוא באמות מושיע העולם!" אמרו השומרונים לאישה. "עתה אנחנו מאמנים בו מפני ששמענו אותו בעצמו, ולא רק ממשם הדברים שאת סיפרת לנו." 43 בתום שני ימי שהותו בשומרון הילך ישוע לניל, 44 למטרות שאמר: "הנביא איז זוכה לכבוד ולהערכה בכל מקום, מלבד בעיר מולדתו." 45 בرم, אנשי הניל החאפסו בהמניהם וקיבלו אותו בזרועות פתוחות, שכן היו בירושלים בחג הפסח וראו את הנפלאות שחולל. 46 ישוע חור לכפר-קנה שבnil, היכן שחולל את נס הין. בכפר-נחות היה פקיד אחד בשירות-המלכות, שבני היה חוללה מאד. 47 כששמע הפקיד שישע עזב את יהודה ובא לניל, הוא הילך לכפר-קנה לפניו ואורו, והתהנן לפניו שיבוא לרפא את בנו הגוסס. 48 "אם לא תרא נסים ונפלאות לא תאמיןו," אמר ישוע. 49 "אנא, אדוני, בוא מהר לפני שבני ימות," התהנן הפקיד. 50 "לך לביתך, "הרגניijo אותו ישוע. "בן חוי ובריא!" הפקיד האמין לדברי ישוע והילך לבתו. ו⁵ בדרך פניו אותו משורתו ובישרו לו שננו הבריא. 52 "באיזו שעה חל השינוי לטובה במצבו?" שאל הפקיד. "אטמול בשעה אחת בצהרים ירד חומו ואופן פתאומי". השיבו המשרתים. 53 האב ידע כי בשעה זו ביישר לו ישוע על החלמה בנו, והוא וכל בני-ביתו האמינו בישוע. 54 זה היה הנס השני שחולל ישוע בניל לאחר שובו מיהודה.

5 כעבור זמן מה חור ישוע לירושלים לרוגל אחד החנים. 2 ליד שער הצאן בירושלים הייתה ברכה שנקרأت בעברית "בית-חסדא", וסבירה חמישה רציפים. 3 על רציפים אלה שכבו חולים רבים, עיוורים, פיסחים, משותקים וכדומה (כשהם

והמשתהווה לו צרייך להשתחוות בהשראת רוח הקודש. אולם אתם, השומרונים, משתחוות בחוסר דעת כאשר אנחנו, היהודים, משתחוות למה שאנו יודעים. כי דישועה באה דרך היהודים." 25 "אני יודעת שהמשיח עומד לבוא, והוא יסביר לנו הכל", אמרה האישה. 26 "אני המדבר אלקיך, אני הוא!" הדשיב ישוע. 27 בניתוח חזרו תלמידיו של ישוע מהעיר, והתפלאו לראותו מדבר עם אישת. אך איש מהם לא העיר דבר ולא שאל שאלות. 28 האישה השAIRה את כדה ליד הבאר ומירהה חורה העיר. היא קראה לכלום בהתלהבות: 29 "בוואו לך את האיש שמספר לי את כל מה שעשית! אני חושבת שהוא המשיח!" 30 אנשים בא מהעיר אל הבאר כדי לראותו אותן. 31 לפני שהגיעו אליו הם ההמון האיצו החולמים בישוע לאכול דבר מה. 32 יש לי מזון אחר שאיןכם יודעים עליו" הדשיב ישוע. 33 "מי הביא לו אוכל?" שאלו החולמים איש את רעהו. 34 "מאכלו הוא לעשות את רצון האלוהים אשר שלחני ולהשלים את עבדותיו", הסביר ישוע. 35 "אתם באמות חודשים שמלאכת הקציר תחול רק בעוד ארבעה חודשים? הביטו סביבכם. הקמה כבר בשלה ומוכנה לקציר! 36 הקוצרים יקבלו שכר טוב. והם יאספו קציר לחיי נצח כדי שנם הזורע ונם הקוצר ישמהו יהדי. 37 (aiōnios g166) בך בהתאם האמורה: האחד זורע והשני קוצר. 38 שלחתו אתכם לקצור את מה שלא זרעתם: אחרים עבדו וטרחו, אתם קוצרים את פרי עמלם." 39 שומרונים רבים מהעיר האמינו שישוע הוא המשיח, כי האישה אמרה: "הוא סיפר לי את כל מה שעשית!" 40 הקhalb הרב ביקש מישוע להאריך את שהותו אצלם, והוא נשאר שם יומיים נוספים. בזמן הקצר הזה האמינו

מחכים שהמים יסעו. 4 כי מידי פעם ירד מלאך את אביו עושה, ובאותה דרך. 20 כי האב אהב את בנו ומלמד אותו את כל מעשיו, ואיפלו מלמדו לעשות מעשים גדולים יותר מריפוי האיש הזה. 21 אתם יודעים מזמן? כדי שתתפללו ותשנותםו! 22 הבן אף יקיים מהמתים את מי שירצתה, ממש כפי שעשוה האב. 22 האב לא ישפט איש – הוא נתן לבנו את סמכות המשפט. כדי שכולם יכבדו את הבן כפי שהם מכבדים את האב. 23 מי שאינו מכבד את הבן אינו מכבד גם את האב אשר שלח אותו. 24 "אני מבטיח לכם שכל השומע את דברי ומאמין באלהויהם אשר שלח אותי. יהיה חי נצח ולא יישפט על חטאינו לעולם, משום שהוא כבר עבר מהמוות לחיים." 25 אני מבטיחה לכם. גיעז הזמן, ולמעשה הוא כבר הגיע, שהמתים ישמעו את קולו של בנה האלוהים – וכל השומעים יהיו. 26 כמו שלאב עצמו יש כוח המענק חיים. כך נם לבן יש אותו כוח, שהוא מנתת האב. 27 כבנ' האדם יש לו זכות וסמכות לשופט את חטאיהם של כל בני-האדם. 28 אל תתפללו עליך, כי יבוא הזמן שכל המתים ישמעו בקבריהם – עושי הטוב לחיה נצח, ועושי הרע יקומו מCKERיהם – עושי הטוב לחיה נצח, ועושי הרע למשפט. 30 "אני שופט איש לפניו התייעצותם אמי: אני שופט רק לפי מה שהוא אומר לי. משפטו ישר ונודק, כי אין מבקש את טובות עצמי; אלא את רצון אבי שבשמי אשר שלחני. 31 "אם אני מעיד על עצמי, תאמרו שעדרותי אינה מוחימנה. 32 אולם מישחו אחר מעיד עלי – יהנן המטביל, ואני יודע שאפשר לסמוך על דבריו. 33 אתם שלחتم את אנשיכם אל יהנן כדי להקשיב לדבריו, ויוחנן אמר את האמת. 34 אל תהשבו אני זוקק לעדרות בני-אדם; אני מספר לך כל זאת רק כדי שתאמינו ותוושעו. 35 "יוחנן אמר בעצמו, "אמר ישוע, "הוא עשה רק מה שרא"

ה אל הברכה והסער את המים, והחוליה הראשונית שנכנס אל המים לאחר מכן נרפא). 5 בין החוליות הרבים היה אדם שבסבל ממחלה המשך שלושים ושמונה שנים. 6 ישוע בבית באיש ומיד ידע את משך מחלתונו. "אתה רוץ להרפה?" שאל ישוע. 7 "אני יכול!" השיב האיש בייוש. "אין מי שייעזר לי להכנס למים בעת הסערה, ובזמן שאין מנסה להיכנס לברכה בכוחות עצמי. מישחו זרוי ממני מקרים{others} ונכנס למים לפני". 8 "קם, קפל את האלונקה שלך והתהלך!" פקד ישוע. 9 האיש נרפא מיד, עמד על רגליו, קויפל את האלונקה והלך בדרך. מאחר שהמעשה התרחש בשבת. 10 לא מצא הדבר חן בעין היהודים. "אסור לך לשאת את האלונקה, כי שבת היום!" קראו לעבר הנרפא. 11 "האיש שריפה אותו פקד עלי לקפול את האלונקה וללכט", ענה האיש. 12 "מיוז האיש הזה?" שאלו. 13 אך הנרפא לא יכול היה להסביר להם. כי הוא בעצם לא ידע מי הוא כי בנסיבות נעלם ישוע בקהל הרב שהיה במקום. 14 מאוחר יותר פנה ישוע את הנרפא בבית-המקדש ואמר לו: "עתה, לאחר שהבראתך, אל תמשיך לחטא. פן יבוא عليك משחו יותר רע". 15 האיש הלך מהר ומספר ליהודים כי ישוע הוא זה שרפיא אותן. 16 ואז החלו מנהיגי היהודים לרドוף את ישוע, מפני שהילל את השבת. 17 אבל ישוע אמר להם: "אבי לא הפסיק לעבוד עד עתה, ואני נהוג כמוות". 18 דבריו עוררו עוד יותר את חמת מנהיגי היהודים. והם רצו להרנו לא רק על שם שהילל את השבת, אלא גם על שקרא לאלהים "אבי". ובכך השווה את עצמו לאלהים. 19 "הבן אינו יכול לעשות דבר בעצמו, אמר ישוע, "הוא עשה רק מה שרא"

הפיז או רנדי דולק כדי להoir לכם את הדריך, לחם באלפיים שקלים, לא יספיק לכלום! "השיב פיליפוס. 8 אָנֹךְ רִ, אֲחִיו של שמעון פטרוס, התערב ואמר: 9 "יש כאן ילד שבידו חמש ככרות לחם ושני דנים. אבל מה יושיל הדבר לכל אלפיים האלה?" 10 אמרו לכלום לשבת על הארץ, בקש ישוע מהסובבים אותו. כחמשת-אלפים נברים שמי עוזר מועד עלי, למרות שמעולם לא שמעתם את קולו, ואת מראהו לא רואתם. 38 אולם דברו אינו שוכן בכמם כלל, כי אתם מסרבים להאמין שאין שליחו. 39 "אתם דורשים בכתביהם מתוך תקוות מצואם בהם חי נצח, אך הכתבם מצבעים עלי!" 40 למרות זאת איןכם רוצים לבוא אליו כדי שאעניק לכם חי נצח. 41 "אני לוקח כבוד ושבחים מבני-אדם ואני דואג לדעתכם על, 42 אבל אני רוצה לומר לכם שאינכםओחים את אלוהים. אני באתי בשם אבי ולא קיבלתם אותו; אך אם יבוא מישחו אחר בשם עצמו, כן תקבלו אותו. 43 אין פלא שאינכם מאמינים, שכן אתם מבקשים כבוד איש מרעהו, ובכלל איןכם דואים לכבוד שחולק אלוהים. 44 אל תהשבו שאטען עליהם לפני אבי. משה רבנו שבו אתם מאמינים – הוא הטיען עליהם! 45 אילו האמנתם למשה היהם מאמינים גם לי, שהרי הוא כתוב עלי. 46 ואם איןכם מאמינים למה שכח משה, אני מתפללא שאינכם מאמינים לדברי."

6 בעבר זמן מה חזה ישוע את ים הכנרת (הנקרא גם ימת טבריה). 2 אנשים רבים הילכו אחריו, כי ראו כיצד ריפה את החולמים. 3 ישוע ותלמידיו עלו על אחד ההרים והתיישבו על הארץ. 4 היה זה זמן קצר לפני חנ הפסח. 5 ישוע הביט סביבו וראה את ההמוניים הבאים לקראותו. "מאין נשיג להם לחם לאכול?" ניסה ישוע את פיליפוס, כי למשה ידע מה עמד לעשות. 6 "גם אם נקנה

25 הם מצאו אותו בכפר-נחים ושאלו בתרמיהה: "רבי,
בנ-יוסף; אנחנו מכירים היטיב את כל משפחתו!
איך הוא מעו לטעון שהוא בא מהשמים?" 43 "אל
תתנו על דברי אלה", ביקש ישוע. 44 "דרק מי
שאלוחום שלוח יכול לבוא אל', ואני אקיים לתחיה
ביום האחרון". 45 הלא כתוב בספר הנקראים: יכול
בניך למורי זה. ואמנם, כל השומע ל科尔 אלוהים
ולומד את האמת על אודותינו, יבוא אליו. 46 לא
שמישחו ראה את האלוהים: אני לבדי ראייתו אותו,
שהרי הוא שלח אותו. 47 "אני אומר לכם באמות, כל
האממין כי יהיה חיי נצח. (aiōnios g166) 48 אני הוא
לחם החיים. 49 אבותיכם אכלו את המן במדבר
ומתו. 50 אולם מי שאכל מלחת החיים, היורד
מהשמים. יהיה חי נצח ולא ימות. 51 אנו ללחם
החיים היורד מהשמים: כל האוכל מהלחם הזה
ויהיה לנצח. אני נתן את בשרי ללחם כדי שהעולם
יהיה. (aiōnios g165) 52 "איך הוא יכול לחת לנו לאכול
את בשרו?" החלו היהודים להתווכת ביניהם. 53
אני אומר לכם ברצינות, "המשיך ישוע, אם לא
האכלו אתبشر המשיח ולא תשטו את דמו, אין
לכם חיים בקרבתם! 54 אולם כל האוכל את בשרי
ושתח את דמי חי חיי נצח, ואני אקיים לתחיה ביום
האחרון. (aiōnios g166) 55 כי בשרי הוא מזון אמיתי, ודמי
הוא משקה אמיתי. 56 כל האוכל את בשרי ושתח
את דמי חי בוי, ואני חי בו. 57 כל הנזון מימי חי
בזכותינו, כמו שאכבי חיי שלח אותך ואני חי בזכותינו.
אני הלחם האמיתי היורד מהשמים - לא כמו המן
שאכלו אבותינו במדבר ומתו. כל האוכל את הללחם
זה יהיה לנצח. (aiōnios g165) 59 ישוע לימד אותם
דברים אלה בבית-הכנסת בכפר-נחים. 60 אף-לו
تلמידיו אמרו: "קשה לקבל את מה שהוא אומר. איך

26 האם מנגנון הגעתה? 27 האם היא שאתם רוצחים
להיות בחברתי מפני שאכלתם לשובע, ולא מפני
שאתם מאמנים بي ובאותותיו! " השיב להם ישוע.
27 "אל תعملו بعد המזון אשר כלה ונגמר, כי
אם הקדשו את זמנכם למזון החיים שאותו תקבלו
מן-האדם, כי לשם כך שלח אותן האלוהים אביכם."

28 מה עליינו לעשות כדי למוציא-הן
בעיני אלוהים? שאלון. 29 אלוהים רוצה שתאמינו
במי שהוא שלח אלכם, השיב ישוע. 30 אם ברצונך
שנאمين כי אתה המשיח, עלך להראות לנו עוד
נסים ונפלאות. 31 אבותינו אכלו יום ויום את המן
במדבר כמו שכחוב: יודגנ-שמות נתן להם. 32
אולם ישוע הסביר: "אני אומר לכם שלא משה נתן
לכם את הללחם מהשמים. אלא אבי הוא שנוטן
לכם את הללחם האמיתי מהשמים. 33 הללחם האמיתי
הוא זה שנשלח מהשמים על-ידי אלוהים, והוא
מעניק חיים לעולם. 34 אדון, קראו, תן לנו תמיד
את הללחם הזה! 35 אני הוא ללחם החיים", אמר
ישוע. כל הבא אליו לא-ירעב לעולם. כל המאמין
בוי לא יצמא לעולם. 36 אבל הבעייה היא שאינכם
מאמנים נם לאחר שראיתם אותו. 37 אולם אחדים
יבואו אליו ויאמינו בי - אלה שבוי נתן לי - ואני
מבטיח שלא אדרחה איש. 38 כי באתי לבאן מהשמים
לעשות את רצוניו של האלוהים אשר שלחני, ולא
את רצוני. 39 "האב אשר שלח אותך רוצה שלא
אכבד איש מלאה נתן לי, אלא שאקים את כולם
לתחיה ביום האחרון. 40 וזה רצונו: שכל הרואה
אותו ומאמין כי יהיה חיי נצח, ואני אקיים לתחיה
ביום האחרון." 41 היהודים רגזו עליו
משמעותם כי הוא הללחם היורד מן השמים. 42

אפשר להאמין בזה? ⁶ ישוע חש בלבו שתלמידיו הتلוננו על דבריו: "מה מטריך אתכם?" שאל אותם. ⁶² מה תגידו אם תראו את בנה האדם עליה חורה נס יشوע לירושלים, אם כי בסתר, כדי שלא יכירו אותן? ⁶³ רק רוח אלוהים מעניק חיים: בכווץ של האדם אין כל תועלת. הדברים שאמרתי לכם הם דברי רוח וחיה. ⁶⁴ אך ככל זאת יש בינו לבין כל אחד מהם מאמנים. "ישוע אמר זאת מפני שידיע מראש מי לא יאמין בו וממי יסניר אותו. ⁶⁵ משום לכך אמרתי לכם שאיש אינו יכול לבוא אליו אלא אם זה מעשה ידי אלוהים", הסביר ישוע. ⁶⁶ באותו יום עזבו אותו תלמידים רבים. ⁶⁷ "האם גם אתם רוצחים לעזוב אותו?" שאל ישוע את שנים-עשר תלמידיו. ⁶⁸ "אדוני, لأن לך ולמי? קרא שמעון פטרוס". רק לך יש דברים של חי נצח, ⁶⁹ (aiōnios g166) ואנחנו יודעים ומאמינים שאתה קדוש האלוהים! ⁷⁰ השיב להם ישוע: "אני בחרתי בכם בעצמי – שנים-עשר במספר – ובכל זאת, אחד מכל הוא שטן". ⁷¹ וזהו התכוון ליהודה בן-שמעון איש-קריות, אחד משנים-עשר התלמידים, שעמד להסנוiro.

7 לאחר מכן חזר ישוע לגליל ועבר מכפר לכפר. הוא לא רצה לשוב ליהודה, כי מנהיג היהודים שם רציו להרנו. ² בתקרב חן הסוכות ³ האיצו בו אחיו לעלות לירושלים לרגל החג. "לך ליהודה", כדי שם תלמידך יראה את הנסים שאתה מחולל", לענו לו. ⁴ אך אתה רוצה להתפרנס בעודך מסתר כאן? אם אתה מחולל ניסים ונפלאות, נלה את עצמך לעולם". ⁵ גם אחיו לא האמין בו. ⁶ "עדין לא הניע הום שאלך. אולם אתם יכולים ללכת בכל זמן שתרצו", השיב ישוע. ⁷ "כי העולם אינו יכול לשנוआ אתכם. אבל הוא שונה אותך, משום שאתה מוכיח אותו במעשה המושחתים. ⁸ נכון לכם לחוג את החג

פוגע בו. אולי מנהיגינו הינו למסקנה שהוא באמת וכי יבוא מבית לחם. עיר דוד.”⁴³ דעת הקהל המשיח! ²⁷ אולם כיצד יתכן הדבר? הרי אנחנו יודעים מאין בא. ואילו המשיח אמר לבוא מאישם. אך איש לא שלח בו יד. ⁴⁵ אנשי החוק שנשלחו לאסרו חזרו אל שולחיהם בידיהם ריקות. “דיבן הוא? מודיע לא הבאתם אותו?” שאלו הפרושים ומאין באתי, “קרא ישוע בקהל בבית-המקדש.” אבל ממקום בלוזי ידוע.²⁸ “זודאי שידועים אתם מי אני ומי אין באתי.” כל-כך: מעולם לא שמענו דברים כאלה!²⁹ השיבו. ⁴⁶ “הוא דברם נפלאים וראשי הכהנים.” ⁴⁷ “נאם אתם הlectedם שלול?” כעסו הפרושים.⁴⁸ “האם רואתם מישחו בינוינו, המנהינים או הפרושים, אשר מאמין כי הוא המשיח?⁴⁹ רק ההמון מקרוב העם זהה מאמין בו, כי הם אינם יודעים את התורה. ארוריהם הם!⁵⁰ נקדימון היה בינויהם: הוא זה שבא אל ישוע בלילה, וכשהמען את דבריו הפרושים אמר:⁵¹ “האם תורהנו מותירה לנו לשפט אדם לפני ששמענו מה בפיו וידענו מה שהוא עושה?”⁵² “גם אתה מהגניליך?” שאלו בלהען. “דרוש בכתביהם וראה שאף נביא איינו בא מהגניליך!”⁵³ בזאת הם נפרדו והלכו איש לביתו.

8 ישוע הלך להר הזיתים.² אולם למחמת בוקר חזר לבית-המקדש. עד מהרה התאספו סביבו אנשים רבים והוא החל ללמד אותם.³ בעודו מלמד הביאו אליו הסופרים והפרושים איש שנתפסה במעשה ניאוף. והעמידו אותה לפני הקהיל.⁴ “רבינו, אישא זאת נתפסה במעשה ניאוף,” אמרו, ⁵ “ו תורה משה מצויה עליינו לרוגום באבני נשים כאלה. מה דעתך?”⁶ הם רצו לנסota את ישוע, שכן חיפשו סיבה להכחיל ולהרשיע אותו. אולם ישוע התחופף וצירב באצבע על הkrkע. ⁷ כשהائي צו בו הסופרים והפרושים להשיב לשאלתם. הודקף ישוע ואמר: “מי שלא חטא מעולם ישליך בה את האבן הראשונה!”⁸ הוא התחופףשוב והמשיך לצירב

פוגע בו. אולי מנהיגינו הינו למסקנה שהוא באמת עליו הייתה חלוקה.⁴⁴ אחדים מהם רצוי להפסיקו, ואילו המשיח אמר לבוא מאישם. ממקום בלוזי ידוע.²⁸ “זודאי שידועים אתם מי אני ומי אין באתי.” אבל ישוע בקהל בבית-המקדש. “אבל נשלחתך על ידי האלוהים שאתה לנו אינכם מכירים.” ²⁹ אולם אני מכיר אותך, כי אני בא ממנה והוא שלח אותי.³⁰ ההמון רצה להפסיקו, אך איש לא הרים עליו אצבע, כי טרם הגיע זמנו.³¹ אנשים רבים מן העם האמינו בישוע, ואמרו: “אללו ניסים מצפים אתכם מהמשיח שאדם זה לא חולל?³² כאשר נוכחים הפרושים כי העם נוטה להאמין בישוע. הם שלחו יחד עם ראשי הכהנים סוכנים להפסיקו.³³ אולם ישוע אמר להם: “אני אהיה אתכם עוד זמן-מה, ולאחר מכן חזרו לשולחיו.³⁴ תחשפו אותו ולא תמצאוני. כי לא תוכל לבוא אל המקום שאהיה בו.”³⁵ היהודים נבוכו מדבריו. “לאן הוא עומד לлечת?” תמהו. “אולי בכוונתו לעזוב הארץ ולлечת למד את היהודים בתפוצות או אף את הגויים!³⁶ למה התקשוו כשאמר כי נחפש אותו ולא נוכל למצאו אותו, ואף לא נוכל לבוא למקום הימצא?³⁷ ביום האחרון והנדול של החג עמד ישוע וקרא בקהל: “כל הצמא שיבוא אליו ישתה!³⁸ כי כמו שכחוב, המאמין בך, יזרמו מקרבו נהרות מים חיים.”³⁹ ישוע התקשוו לרוח הקורש שהמאמינים בשמו היו עתדים לקבל. עד לאותו זמן לא ניתן רוח הקורש. כי ישוע עדין לא נתפאר ולא חור לשמיים.⁴⁰ אנשים רבים בהמון קראו לאחר ששמו את דבריו: “הוא באמת הנביא!⁴¹” אחרים קראו: “זהו המשיח!⁴² היו שלגלונו: “האם המשיח יבוא מהגניליך?⁴³ הלא כתוב כי המשיח יהיה מזורע דוד

בaczבע על הקרקע. 9 כל השומעים נמלאו בושה, כך אמרתי לכם שתמורות בחטאיכם: אם לא תאמינו ובזה אחר זה עזבו את המקום. מוקן עד צער, וישוע נותר לבדו עם האישה. 10 ישוע נשא את ראשו ורא השנודר לבדו עם האישה. "היכן מאשימים? האם הרשיע אותך מישראל?" שאל אותה. וו "לא אדוני". השיבה האישה. "אם כן נם אני לא ארשייך אותך. עדרין לא הבינו שהוא התכוון לאלוהים. 28 ישוע המשיך: "כאשר תרימו את בנ-האדם (על הצלב). תדרשו ותבינו שאני הוא המשיח ושאני עושה דבר על דעת עצמי, אלא אני מספר לכם מה שלימד אותו אבי." 29 שולחיו תמיד איתי: הוא לא נטש אותי, כי אני עושה תמיד את הטוב בעניינו. 30 כשדיבר ישוע בדברים אלה, יהודים רבים האמינו שהוא המשיח. 31 על כן הוא אמר להם: "אם תקיעמו את דברי תהיו תלמידי באמת. 32 אתם תדרשו את האמת, והאמת תוציא אתכם לחופשי!" 33 "זרע אברהם אנחנו, קראו היהודים לעומתו, ומעולם לא הינו עבדים לאיש. כיצד, אם כן, אתה אומר שניהה בני-יהודים?" 34 "אני אומר לכם במלוא האמת, ענה ישוע, כל מי שהחותט הוא עבד לחטא. 35 ולעבד אין כל צוות, בעודם יודעים מי אני. לו היכרתם אותי הייתם בעבר שלבן יש את כל הזכוות. 36 (א) 165 לפנה"ס, אם כן, הבן מוציא אתכם לחופשי, תהיו חופשיים באמת! 37 אני יודעת שزرע אברהם אתם. אולם יש בינוים אחדים שרוצים להרנו אותו, מפני שאיןם יכולים לסבול את דברי. 38 אני מספר לכם את מה שראיתי אצל אבי, ואילו אתם עושים את מה שראיתם אצל אביכם. " 39 "אברהם הוא אבינו!" השיבו היהודים. היותם אולם ישוע השיב: "אילו הייתם בני אברהם, הייתם הוא מתחווון באמרו: איןכם יכולים לבוא למקום שאליו אני הולך?" 40 ישוע הסביר להם: "ממוני נוהנים כמו הוא. אולם עתה מבקשים אתם להרנו בשמיים מעל, ואילו מוקומכם בארץ למטה; אתם שיכים לעולם הזה, ואני אני מהעולם הזה. 24 משומ

41 ואילו אתם עושים את מעשי אביכם האמת? "אין אנו מגוררים! יש לנו אב אחד - האלוהים!" טענו. 42 אולם ישוע המשיח: "אילו אלוהים היה באמת אברם. אויה היותם אהובים אותו, שהרי באתי אליכם הוא ראה אותו ושםה".⁵⁶ 57 "איך יכולת לראות את אברם? שאלו היהודים בחוסר אמון. "לא מלאו לך עדין חמישים שנה אפילו!"⁵⁸ 58 "אמן אומר אני לכם, עוד לפני שאברהם נולד, אני הוא!" השיב ישוע.⁵⁹ דבריו עוררו את חמתם, והם החלו להשליך עליו אבניים. אולם ישוע נעלם מעיניהם, עבר על פניהם ויצא מהמקדש.

9 ישוע עבר בדרך וראה איש שהוא עיור מלידה.² "רבי", שאלו תלמידיו, "מדוע נולד האיש עיור, בניגל חטאינו שלו או של הוריו?"³ "לא בניגל חטאינו ולא בניגל חטאוי הוריו", השיב ישוע. "אדם זה נולד עיור על-מנת שאלווהים יוכל לגלותו בו את כוחו ובורתו.⁴ עליינו למהר לעשות לאור היום את מה שהטיל علينا שולחין, כי תוך זמן קצר יבוא הלילה, והוא לא יוכל איש לעשות דבר.⁵ כל עוד אני בעולם, אני אור העולם - אני מעניק לו את אורוי".⁶ ישוע ירך על הארץ, עשה משחה מהרök ומרח אותה על עיני העיור.⁷ "לך לשטוף את עיניך בבריכת השילוח", אמר לו ישוע. העיור הלך לשטוף את עיניו ושב למקום בעניינים פקוחות ובריאות.⁸ שכנים ואנשים שהכירו אותו כך בצען עיור שאלו זה את זה: "האם זהו אותו קבוץ עיור?".⁹ אחדים השיבו: "כן", ואחרים אמרו: "לא". לא יתכן שהוא אותו אדם", הרהרו בקול. "אבל הוא באמת דומה לו כשתי טיפות מים!" הקבוץ בא לעזרתם וקראו "אני איש!".¹⁰ "כיצד אתה יכול לראות? מה קרה לך?" שאלו. וו והקבוץ סיפר להם: "אדם בשם ישוע מרח משחה על עיני, ואמר לי לשטוף אותו בבריכת השילוח. עשו כן דבריו ואני

הוא רוצה ונשאר רוצה; הוא שונא את האמת, כי אין בו שמי של אמת; כל דבריו הם שקר בכונה תחילתה, שהרי הוא מלך השקרים.⁴⁵ אינכם מאמנים לי מושם אני אומר את האמת.⁴⁶ האם יכול מישחו מכם להוכיח אותו על אייזחו עזון? ואם אני אומר את האמת, מדוע אינכם מאמנים לי?⁴⁷ ילדי האלוהים מקשימים בשמה לא קול אביהם, אולם אתם אינכם מקשימים. כי אינכם ילדי האלוהים!⁴⁸ "בצדך קראנו לך שומרוני!" קראו בחזרה בחימה. "شد נכנס ברך!⁴⁹ "לא נכנס כי שדר", ענה ישוע. "אתם לוענים ובודים לי רק מפני שאתה מכבד את אבי.⁵⁰ אני מבקש כבוד לעצמי, אולם אלוהים אבי דורש זאת למען, והוא ישפט את מי שאינו מאמין כי.⁵¹ אני אומר לכם ברצינות ובכנות: מי שיישמע בקול, לא ימות לעולם!"⁵² (א) 53 האם אתה גדור וחזק מאברהם אבינו או מהנביאים? למי אתה חושב את עצמך?⁵⁴ "אם אני מכבד את עצמי, אין לכך כל ערך", אמר ישוע. אולם אבי מכבד אותו - כן, האב אשר אתם קוראים לו אלוהים⁵⁵ למרות אינכם מכירים אותו. אולם אני מכיר אותו, ואם אכחיש זאת

יכול לראות! ”¹² “היכן האיש הזה עכשו? ”¹³ שאלו הקבצן. ²⁸ הם קללו אותו ואמרו: “אתה תלמידו! אנחנו תלמידיו של משה רבנו! ”²⁹ אנחנו יודעים שאלוחים דיבר אל משה, אבל איןנו יודעים דבר על איש הזה. ”³⁰ מזור מאד שאיןכם יודעים דבר בשבת). ³¹ “כיצד נפקחו ענייך? ”³¹ שאל הפרושים. והקבצן סיפר להם כיצד ישוע מרח משחה על עיניו ושלחו לשטו אונן בבריכת השילוח. ¹⁶

“אנו ממהפכנים הchallenge: ”³² “האיש הזה, ישוע, איןנו יכול לבוא מן האלוהים. מאחר שאין הוא שומר את השבת. ”³³ אחרים טענו: “אבל כיצד יכול אדם חוטא לחולן ניסים לאלה? ”³⁴ מחלוקת קשה התפתחה ביןיהם. ¹⁷ הפרושים פנו אל הקבצן ושאלו: “מה דעתך על האיש שריפה אתה? ”³⁵ “אני חולק שהוא נבייא שנשלח על ידי אלוהים”, השיב הקבצן. ¹⁸

“מנהיגי היהודים לא האמינו שהקבצן היה באמת עיוור ושעה נרפא, ומשום כך הלבכו לברר את הדבר אצל הוורי. ”³⁶ “האם זה בנים? ”³⁷ שאלו. ”³⁸ ”³⁹ “מיهو? ”³⁹ שאל האיש. ”⁴⁰ “אני רוצה להאמין בו. ”⁴¹ ”⁴² ”⁴³ ”⁴⁴ ”⁴⁵ ”⁴⁶ ”⁴⁷ ”⁴⁸ ”⁴⁹ ”⁵⁰ ”⁵¹ ”⁵² ”⁵³ ”⁵⁴ ”⁵⁵ ”⁵⁶ ”⁵⁷ ”⁵⁸ ”⁵⁹ ”⁶⁰ ”⁶¹ ”⁶² ”⁶³ ”⁶⁴ ”⁶⁵ ”⁶⁶ ”⁶⁷ ”⁶⁸ ”⁶⁹ ”⁷⁰ ”⁷¹ ”⁷² ”⁷³ ”⁷⁴ ”⁷⁵ ”⁷⁶ ”⁷⁷ ”⁷⁸ ”⁷⁹ ”⁸⁰ ”⁸¹ ”⁸² ”⁸³ ”⁸⁴ ”⁸⁵ ”⁸⁶ ”⁸⁷ ”⁸⁸ ”⁸⁹ ”⁹⁰ ”⁹¹ ”⁹² ”⁹³ ”⁹⁴ ”⁹⁵ ”⁹⁶ ”⁹⁷ ”⁹⁸ ”⁹⁹ ”¹⁰⁰ ”¹⁰¹ ”¹⁰² ”¹⁰³ ”¹⁰⁴ ”¹⁰⁵ ”¹⁰⁶ ”¹⁰⁷ ”¹⁰⁸ ”¹⁰⁹ ”¹¹⁰ ”¹¹¹ ”¹¹² ”¹¹³ ”¹¹⁴ ”¹¹⁵ ”¹¹⁶ ”¹¹⁷ ”¹¹⁸ ”¹¹⁹ ”¹²⁰ ”¹²¹ ”¹²² ”¹²³ ”¹²⁴ ”¹²⁵ ”¹²⁶ ”¹²⁷ ”¹²⁸ ”¹²⁹ ”¹³⁰ ”¹³¹ ”¹³² ”¹³³ ”¹³⁴ ”¹³⁵ ”¹³⁶ ”¹³⁷ ”¹³⁸ ”¹³⁹ ”¹⁴⁰ ”¹⁴¹ ”¹⁴² ”¹⁴³ ”¹⁴⁴ ”¹⁴⁵ ”¹⁴⁶ ”¹⁴⁷ ”¹⁴⁸ ”¹⁴⁹ ”¹⁵⁰ ”¹⁵¹ ”¹⁵² ”¹⁵³ ”¹⁵⁴ ”¹⁵⁵ ”¹⁵⁶ ”¹⁵⁷ ”¹⁵⁸ ”¹⁵⁹ ”¹⁶⁰ ”¹⁶¹ ”¹⁶² ”¹⁶³ ”¹⁶⁴ ”¹⁶⁵ ”¹⁶⁶ ”¹⁶⁷ ”¹⁶⁸ ”¹⁶⁹ ”¹⁷⁰ ”¹⁷¹ ”¹⁷² ”¹⁷³ ”¹⁷⁴ ”¹⁷⁵ ”¹⁷⁶ ”¹⁷⁷ ”¹⁷⁸ ”¹⁷⁹ ”¹⁸⁰ ”¹⁸¹ ”¹⁸² ”¹⁸³ ”¹⁸⁴ ”¹⁸⁵ ”¹⁸⁶ ”¹⁸⁷ ”¹⁸⁸ ”¹⁸⁹ ”¹⁹⁰ ”¹⁹¹ ”¹⁹² ”¹⁹³ ”¹⁹⁴ ”¹⁹⁵ ”¹⁹⁶ ”¹⁹⁷ ”¹⁹⁸ ”¹⁹⁹ ”²⁰⁰ ”²⁰¹ ”²⁰² ”²⁰³ ”²⁰⁴ ”²⁰⁵ ”²⁰⁶ ”²⁰⁷ ”²⁰⁸ ”²⁰⁹ ”²¹⁰ ”²¹¹ ”²¹² ”²¹³ ”²¹⁴ ”²¹⁵ ”²¹⁶ ”²¹⁷ ”²¹⁸ ”²¹⁹ ”²²⁰ ”²²¹ ”²²² ”²²³ ”²²⁴ ”²²⁵ ”²²⁶ ”²²⁷ ”²²⁸ ”²²⁹ ”²³⁰ ”²³¹ ”²³² ”²³³ ”²³⁴ ”²³⁵ ”²³⁶ ”²³⁷ ”²³⁸ ”²³⁹ ”²⁴⁰ ”²⁴¹ ”²⁴² ”²⁴³ ”²⁴⁴ ”²⁴⁵ ”²⁴⁶ ”²⁴⁷ ”²⁴⁸ ”²⁴⁹ ”²⁵⁰ ”²⁵¹ ”²⁵² ”²⁵³ ”²⁵⁴ ”²⁵⁵ ”²⁵⁶ ”²⁵⁷ ”²⁵⁸ ”²⁵⁹ ”²⁶⁰ ”²⁶¹ ”²⁶² ”²⁶³ ”²⁶⁴ ”²⁶⁵ ”²⁶⁶ ”²⁶⁷ ”²⁶⁸ ”²⁶⁹ ”²⁷⁰ ”²⁷¹ ”²⁷² ”²⁷³ ”²⁷⁴ ”²⁷⁵ ”²⁷⁶ ”²⁷⁷ ”²⁷⁸ ”²⁷⁹ ”²⁸⁰ ”²⁸¹ ”²⁸² ”²⁸³ ”²⁸⁴ ”²⁸⁵ ”²⁸⁶ ”²⁸⁷ ”²⁸⁸ ”²⁸⁹ ”²⁹⁰ ”²⁹¹ ”²⁹² ”²⁹³ ”²⁹⁴ ”²⁹⁵ ”²⁹⁶ ”²⁹⁷ ”²⁹⁸ ”²⁹⁹ ”³⁰⁰ ”³⁰¹ ”³⁰² ”³⁰³ ”³⁰⁴ ”³⁰⁵ ”³⁰⁶ ”³⁰⁷ ”³⁰⁸ ”³⁰⁹ ”³¹⁰ ”³¹¹ ”³¹² ”³¹³ ”³¹⁴ ”³¹⁵ ”³¹⁶ ”³¹⁷ ”³¹⁸ ”³¹⁹ ”³²⁰ ”³²¹ ”³²² ”³²³ ”³²⁴ ”³²⁵ ”³²⁶ ”³²⁷ ”³²⁸ ”³²⁹ ”³³⁰ ”³³¹ ”³³² ”³³³ ”³³⁴ ”³³⁵ ”³³⁶ ”³³⁷ ”³³⁸ ”³³⁹ ”³⁴⁰ ”³⁴¹ ”³⁴² ”³⁴³ ”³⁴⁴ ”³⁴⁵ ”³⁴⁶ ”³⁴⁷ ”³⁴⁸ ”³⁴⁹ ”³⁵⁰ ”³⁵¹ ”³⁵² ”³⁵³ ”³⁵⁴ ”³⁵⁵ ”³⁵⁶ ”³⁵⁷ ”³⁵⁸ ”³⁵⁹ ”³⁶⁰ ”³⁶¹ ”³⁶² ”³⁶³ ”³⁶⁴ ”³⁶⁵ ”³⁶⁶ ”³⁶⁷ ”³⁶⁸ ”³⁶⁹ ”³⁷⁰ ”³⁷¹ ”³⁷² ”³⁷³ ”³⁷⁴ ”³⁷⁵ ”³⁷⁶ ”³⁷⁷ ”³⁷⁸ ”³⁷⁹ ”³⁸⁰ ”³⁸¹ ”³⁸² ”³⁸³ ”³⁸⁴ ”³⁸⁵ ”³⁸⁶ ”³⁸⁷ ”³⁸⁸ ”³⁸⁹ ”³⁹⁰ ”³⁹¹ ”³⁹² ”³⁹³ ”³⁹⁴ ”³⁹⁵ ”³⁹⁶ ”³⁹⁷ ”³⁹⁸ ”³⁹⁹ ”⁴⁰⁰ ”⁴⁰¹ ”⁴⁰² ”⁴⁰³ ”⁴⁰⁴ ”⁴⁰⁵ ”⁴⁰⁶ ”⁴⁰⁷ ”⁴⁰⁸ ”⁴⁰⁹ ”⁴¹⁰ ”⁴¹¹ ”⁴¹² ”⁴¹³ ”⁴¹⁴ ”⁴¹⁵ ”⁴¹⁶ ”⁴¹⁷ ”⁴¹⁸ ”⁴¹⁹ ”⁴²⁰ ”⁴²¹ ”⁴²² ”⁴²³ ”⁴²⁴ ”⁴²⁵ ”⁴²⁶ ”⁴²⁷ ”⁴²⁸ ”⁴²⁹ ”⁴³⁰ ”⁴³¹ ”⁴³² ”⁴³³ ”⁴³⁴ ”⁴³⁵ ”⁴³⁶ ”⁴³⁷ ”⁴³⁸ ”⁴³⁹ ”⁴⁴⁰ ”⁴⁴¹ ”⁴⁴² ”⁴⁴³ ”⁴⁴⁴ ”⁴⁴⁵ ”⁴⁴⁶ ”⁴⁴⁷ ”⁴⁴⁸ ”⁴⁴⁹ ”⁴⁵⁰ ”⁴⁵¹ ”⁴⁵² ”⁴⁵³ ”⁴⁵⁴ ”⁴⁵⁵ ”⁴⁵⁶ ”⁴⁵⁷ ”⁴⁵⁸ ”⁴⁵⁹ ”⁴⁶⁰ ”⁴⁶¹ ”⁴⁶² ”⁴⁶³ ”⁴⁶⁴ ”⁴⁶⁵ ”⁴⁶⁶ ”⁴⁶⁷ ”⁴⁶⁸ ”⁴⁶⁹ ”⁴⁷⁰ ”⁴⁷¹ ”⁴⁷² ”⁴⁷³ ”⁴⁷⁴ ”⁴⁷⁵ ”⁴⁷⁶ ”⁴⁷⁷ ”⁴⁷⁸ ”⁴⁷⁹ ”⁴⁸⁰ ”⁴⁸¹ ”⁴⁸² ”⁴⁸³ ”⁴⁸⁴ ”⁴⁸⁵ ”⁴⁸⁶ ”⁴⁸⁷ ”⁴⁸⁸ ”⁴⁸⁹ ”⁴⁹⁰ ”⁴⁹¹ ”⁴⁹² ”⁴⁹³ ”⁴⁹⁴ ”⁴⁹⁵ ”⁴⁹⁶ ”⁴⁹⁷ ”⁴⁹⁸ ”⁴⁹⁹ ”⁵⁰⁰ ”⁵⁰¹ ”⁵⁰² ”⁵⁰³ ”⁵⁰⁴ ”⁵⁰⁵ ”⁵⁰⁶ ”⁵⁰⁷ ”⁵⁰⁸ ”⁵⁰⁹ ”⁵¹⁰ ”⁵¹¹ ”⁵¹² ”⁵¹³ ”⁵¹⁴ ”⁵¹⁵ ”⁵¹⁶ ”⁵¹⁷ ”⁵¹⁸ ”⁵¹⁹ ”⁵²⁰ ”⁵²¹ ”⁵²² ”⁵²³ ”⁵²⁴ ”⁵²⁵ ”⁵²⁶ ”⁵²⁷ ”⁵²⁸ ”⁵²⁹ ”⁵³⁰ ”⁵³¹ ”⁵³² ”⁵³³ ”⁵³⁴ ”⁵³⁵ ”⁵³⁶ ”⁵³⁷ ”⁵³⁸ ”⁵³⁹ ”⁵⁴⁰ ”⁵⁴¹ ”⁵⁴² ”⁵⁴³ ”⁵⁴⁴ ”⁵⁴⁵ ”⁵⁴⁶ ”⁵⁴⁷ ”⁵⁴⁸ ”⁵⁴⁹ ”⁵⁵⁰ ”⁵⁵¹ ”⁵⁵² ”⁵⁵³ ”⁵⁵⁴ ”⁵⁵⁵ ”⁵⁵⁶ ”⁵⁵⁷ ”⁵⁵⁸ ”⁵⁵⁹ ”⁵⁶⁰ ”⁵⁶¹ ”⁵⁶² ”⁵⁶³ ”⁵⁶⁴ ”⁵⁶⁵ ”⁵⁶⁶ ”⁵⁶⁷ ”⁵⁶⁸ ”⁵⁶⁹ ”⁵⁷⁰ ”⁵⁷¹ ”⁵⁷² ”⁵⁷³ ”⁵⁷⁴ ”⁵⁷⁵ ”⁵⁷⁶ ”⁵⁷⁷ ”⁵⁷⁸ ”⁵⁷⁹ ”⁵⁸⁰ ”⁵⁸¹ ”⁵⁸² ”⁵⁸³ ”⁵⁸⁴ ”⁵⁸⁵ ”⁵⁸⁶ ”⁵⁸⁷ ”⁵⁸⁸ ”⁵⁸⁹ ”⁵⁹⁰ ”⁵⁹¹ ”⁵⁹² ”⁵⁹³ ”⁵⁹⁴ ”⁵⁹⁵ ”⁵⁹⁶ ”⁵⁹⁷ ”⁵⁹⁸ ”⁵⁹⁹ ”⁶⁰⁰ ”⁶⁰¹ ”⁶⁰² ”⁶⁰³ ”⁶⁰⁴ ”⁶⁰⁵ ”⁶⁰⁶ ”⁶⁰⁷ ”⁶⁰⁸ ”⁶⁰⁹ ”⁶¹⁰ ”⁶¹¹ ”⁶¹² ”⁶¹³ ”⁶¹⁴ ”⁶¹⁵ ”⁶¹⁶ ”⁶¹⁷ ”⁶¹⁸ ”⁶¹⁹ ”⁶²⁰ ”⁶²¹ ”⁶²² ”⁶²³ ”⁶²⁴ ”⁶²⁵ ”⁶²⁶ ”⁶²⁷ ”⁶²⁸ ”⁶²⁹ ”⁶³⁰ ”⁶³¹ ”⁶³² ”⁶³³ ”⁶³⁴ ”⁶³⁵ ”⁶³⁶ ”⁶³⁷ ”⁶³⁸ ”⁶³⁹ ”⁶⁴⁰ ”⁶⁴¹ ”⁶⁴² ”⁶⁴³ ”⁶⁴⁴ ”⁶⁴⁵ ”⁶⁴⁶ ”⁶⁴⁷ ”⁶⁴⁸ ”⁶⁴⁹ ”⁶⁵⁰ ”⁶⁵¹ ”⁶⁵² ”⁶⁵³ ”⁶⁵⁴ ”⁶⁵⁵ ”⁶⁵⁶ ”⁶⁵⁷ ”⁶⁵⁸ ”⁶⁵⁹ ”⁶⁶⁰ ”⁶⁶¹ ”⁶⁶² ”⁶⁶³ ”⁶⁶⁴ ”⁶⁶⁵ ”⁶⁶⁶ ”⁶⁶⁷ ”⁶⁶⁸ ”⁶⁶⁹ ”⁶⁷⁰ ”⁶⁷¹ ”⁶⁷² ”⁶⁷³ ”⁶⁷⁴ ”⁶⁷⁵ ”⁶⁷⁶ ”⁶⁷⁷ ”⁶⁷⁸ ”⁶⁷⁹ ”⁶⁸⁰ ”⁶⁸¹ ”⁶⁸² ”⁶⁸³ ”⁶⁸⁴ ”⁶⁸⁵ ”⁶⁸⁶ ”⁶⁸⁷ ”⁶⁸⁸ ”⁶⁸⁹ ”⁶⁹⁰ ”⁶⁹¹ ”⁶⁹² ”⁶⁹³ ”⁶⁹⁴ ”⁶⁹⁵ ”⁶⁹⁶ ”⁶⁹⁷ ”⁶⁹⁸ ”⁶⁹⁹ ”⁷⁰⁰ ”⁷⁰¹ ”⁷⁰² ”⁷⁰³ ”⁷⁰⁴ ”⁷⁰⁵ ”⁷⁰⁶ ”⁷⁰⁷ ”⁷⁰⁸ ”⁷⁰⁹ ”⁷¹⁰ ”⁷¹¹ ”⁷¹² ”⁷¹³ ”⁷¹⁴ ”⁷¹⁵ ”⁷¹⁶ ”⁷¹⁷ ”⁷¹⁸ ”⁷¹⁹ ”⁷²⁰ ”⁷²¹ ”⁷²² ”⁷²³ ”⁷²⁴ ”⁷²⁵ ”⁷²⁶ ”⁷²⁷ ”⁷²⁸ ”⁷²⁹ ”⁷³⁰ ”⁷³¹ ”⁷³² ”⁷³³ ”⁷³⁴ ”⁷³⁵ ”⁷³⁶ ”⁷³⁷ ”⁷³⁸ ”⁷³⁹ ”⁷⁴⁰ ”⁷⁴¹ ”⁷⁴² ”⁷⁴³ ”⁷⁴⁴ ”⁷⁴⁵ ”⁷⁴⁶ ”⁷⁴⁷ ”⁷⁴⁸ ”⁷⁴⁹ ”⁷⁵⁰ ”⁷⁵¹ ”⁷⁵² ”⁷⁵³ ”⁷⁵⁴ ”⁷⁵⁵ ”⁷⁵⁶ ”⁷⁵⁷ ”⁷⁵⁸ ”⁷⁵⁹ ”⁷⁶⁰ ”⁷⁶¹ ”⁷⁶² ”⁷⁶³ ”⁷⁶⁴ ”⁷⁶⁵ ”⁷⁶⁶ ”⁷⁶⁷ ”⁷⁶⁸ ”⁷⁶⁹ ”⁷⁷⁰ ”⁷⁷¹ ”⁷⁷² ”⁷⁷³ ”⁷⁷⁴ ”⁷⁷⁵ ”⁷⁷⁶ ”⁷⁷⁷ ”⁷⁷⁸ ”⁷⁷⁹ ”⁷⁸⁰ ”⁷⁸¹ ”⁷⁸² ”⁷⁸³ ”⁷⁸⁴ ”⁷⁸⁵ ”⁷⁸⁶ ”⁷⁸⁷ ”⁷⁸⁸ ”⁷⁸⁹ ”⁷⁹⁰ ”⁷⁹¹ ”⁷⁹² ”⁷⁹³ ”⁷⁹⁴ ”⁷⁹⁵ ”⁷⁹⁶ ”⁷⁹⁷ ”⁷⁹⁸ ”⁷⁹⁹ ”⁸⁰⁰ ”⁸⁰¹ ”⁸⁰² ”⁸⁰³ ”⁸⁰⁴ ”⁸⁰⁵ ”⁸⁰⁶ ”⁸⁰⁷ ”⁸⁰⁸ ”⁸⁰⁹ ”⁸¹⁰ ”⁸¹¹ ”⁸¹² ”⁸¹³ ”⁸¹⁴ ”⁸¹⁵ ”⁸¹⁶ ”⁸¹⁷ ”⁸¹⁸ ”⁸¹⁹ ”⁸²⁰ ”⁸²¹ ”⁸²² ”⁸²³ ”⁸²⁴ ”⁸²⁵ ”⁸²⁶ ”⁸²⁷ ”⁸²⁸ ”⁸²⁹ ”⁸³⁰ ”⁸³¹ ”⁸³² ”⁸³³ ”⁸³⁴ ”⁸³⁵ ”⁸³⁶ ”⁸³⁷ ”⁸³⁸ ”⁸³⁹ ”⁸⁴⁰ ”⁸⁴¹ ”⁸⁴² ”⁸⁴³ ”⁸⁴⁴ ”⁸⁴⁵ ”⁸⁴⁶ ”⁸⁴⁷ ”⁸⁴⁸ ”⁸⁴⁹ ”⁸⁵⁰ ”⁸⁵¹ ”⁸⁵² ”⁸⁵³ ”⁸⁵⁴ ”⁸⁵⁵ ”⁸⁵⁶ ”⁸⁵⁷ ”⁸⁵⁸ ”⁸⁵⁹ ”⁸⁶⁰ ”⁸⁶¹ ”⁸⁶² ”⁸⁶³ ”⁸⁶⁴ ”⁸⁶⁵ ”⁸⁶⁶ ”⁸⁶⁷ ”⁸⁶⁸ ”⁸⁶⁹ ”⁸⁷⁰ ”⁸⁷¹ ”⁸⁷² ”⁸⁷³ ”⁸⁷⁴ ”⁸⁷⁵ ”⁸⁷⁶ ”⁸⁷⁷ ”⁸⁷⁸ ”⁸⁷⁹ ”⁸⁸⁰ ”⁸⁸¹ ”⁸⁸² ”⁸⁸³ ”⁸⁸⁴ ”⁸⁸⁵ ”⁸⁸⁶ ”⁸⁸⁷ ”⁸⁸⁸ ”⁸⁸⁹ ”⁸⁹⁰ ”⁸⁹¹ ”⁸⁹² ”⁸⁹³ ”⁸⁹⁴ ”⁸⁹⁵ ”⁸⁹⁶ ”⁸⁹⁷ ”⁸⁹⁸ ”⁸⁹⁹ ”⁹⁰⁰ ”⁹⁰¹ ”⁹⁰² ”⁹⁰³ ”⁹⁰⁴ ”⁹⁰⁵ ”⁹⁰⁶ ”⁹⁰⁷ ”⁹⁰⁸ ”⁹⁰⁹ ”⁹¹⁰ ”⁹¹¹ ”⁹¹² ”⁹¹³ ”⁹¹⁴ ”⁹¹⁵ ”⁹¹⁶ ”⁹¹⁷ ”⁹¹⁸ ”⁹¹⁹ ”⁹²⁰ ”⁹²¹ ”⁹²² ”⁹²³ ”⁹²⁴ ”⁹²⁵ ”⁹²⁶ ”⁹²⁷ ”⁹²⁸ ”⁹²⁹ ”⁹³⁰ ”⁹³¹ ”⁹³² ”⁹³³ ”⁹³⁴ ”⁹³⁵ ”⁹³⁶ ”⁹³⁷ ”⁹³⁸ ”⁹³⁹ ”⁹⁴⁰ ”⁹⁴¹ ”⁹⁴² ”⁹⁴³ ”⁹⁴⁴ ”⁹⁴⁵ ”⁹⁴⁶ ”⁹⁴⁷ ”⁹⁴⁸ ”⁹⁴⁹ ”⁹⁵⁰ ”⁹⁵¹ ”⁹⁵² ”⁹⁵³ ”⁹⁵⁴ ”⁹⁵⁵ ”⁹⁵⁶ ”⁹⁵⁷ ”⁹⁵⁸ ”⁹⁵⁹ ”⁹⁶⁰ ”⁹⁶¹ ”⁹⁶² ”⁹⁶³ ”⁹⁶⁴ ”⁹⁶⁵ ”⁹⁶⁶ ”⁹⁶⁷ ”⁹⁶⁸ ”⁹⁶⁹ ”⁹⁷⁰ ”⁹⁷¹ ”⁹⁷² ”⁹⁷³ ”⁹⁷⁴ ”⁹⁷⁵ ”⁹⁷⁶ ”⁹⁷⁷ ”⁹⁷⁸ ”⁹⁷⁹ ”⁹⁸⁰ ”⁹⁸¹ ”⁹⁸² ”⁹⁸³ ”⁹⁸⁴ ”⁹⁸⁵ ”⁹⁸⁶ ”⁹⁸⁷ ”⁹⁸⁸ ”⁹⁸⁹ ”⁹⁹⁰ ”⁹⁹¹ ”⁹⁹² ”⁹⁹³ ”⁹⁹⁴ ”⁹⁹⁵ ”⁹⁹⁶ ”⁹⁹⁷ ”⁹⁹⁸ ”⁹⁹⁹ ”¹⁰⁰⁰ ”¹⁰⁰¹ ”¹⁰⁰² ”¹⁰⁰³ ”¹⁰⁰⁴ ”¹⁰⁰⁵ ”¹⁰⁰⁶ ”¹⁰⁰⁷ ”¹⁰⁰⁸ ”¹⁰⁰⁹ ”¹⁰¹⁰ ”¹⁰¹¹ ”¹⁰¹² ”¹⁰¹³ ”¹⁰¹⁴ ”¹⁰¹⁵ ”¹⁰¹⁶ ”¹⁰¹⁷ ”¹⁰¹⁸ ”¹⁰¹⁹ ”¹⁰²⁰ ”¹⁰²¹ ”¹⁰²² ”¹⁰²³ ”¹⁰²⁴ ”¹⁰²⁵ ”¹⁰²⁶ ”¹⁰²⁷ ”¹⁰²⁸ ”¹⁰²⁹ ”¹⁰³⁰ ”¹⁰³¹ ”¹⁰³² ”¹⁰³³ ”¹⁰³⁴ ”¹⁰³⁵ ”¹⁰³⁶ ”¹⁰³⁷ ”¹⁰³⁸ ”¹⁰³⁹ ”¹⁰⁴⁰ ”¹⁰⁴¹ ”¹⁰⁴² ”¹⁰⁴³ ”¹⁰⁴⁴ ”¹⁰⁴⁵ ”¹⁰⁴⁶ ”¹⁰⁴⁷ ”¹⁰⁴⁸ ”¹⁰⁴⁹ ”¹⁰⁵⁰ ”¹⁰⁵¹ ”¹⁰⁵² ”¹⁰⁵³ ”¹⁰⁵⁴ ”¹⁰⁵⁵ ”¹⁰⁵⁶ ”¹⁰⁵⁷ ”¹⁰⁵⁸ ”¹⁰⁵⁹ ”¹⁰⁶⁰ ”¹⁰⁶¹ ”¹⁰⁶² ”¹⁰⁶³ ”¹⁰⁶⁴ ”¹⁰⁶⁵ ”¹⁰⁶⁶ ”¹⁰⁶⁷ ”¹⁰⁶⁸ ”¹⁰⁶⁹ ”¹⁰⁷⁰ ”¹⁰⁷¹ ”¹⁰⁷² ”¹⁰⁷³ ”¹⁰⁷⁴ ”¹⁰⁷⁵ ”¹⁰⁷⁶ ”¹⁰⁷⁷ ”¹⁰⁷⁸ ”¹⁰⁷⁹ ”¹⁰⁸⁰ ”¹⁰⁸¹ ”¹⁰⁸² ”¹⁰⁸³ ”¹⁰⁸⁴ ”¹⁰⁸⁵ ”¹⁰⁸⁶ ”¹⁰⁸⁷ ”¹⁰⁸⁸ ”¹⁰⁸⁹ ”¹⁰⁹⁰ ”¹⁰⁹¹ ”¹⁰⁹² ”¹⁰⁹³ ”¹⁰⁹⁴ ”¹⁰⁹⁵ ”¹⁰⁹⁶ ”¹⁰⁹⁷ ”¹⁰⁹⁸ ”¹⁰⁹⁹ ”¹¹⁰⁰ ”¹¹⁰¹ ”¹¹⁰² ”¹¹⁰³ ”¹¹⁰⁴ ”¹¹⁰⁵ ”¹¹⁰⁶ ”¹¹⁰⁷ ”¹¹⁰⁸ ”¹¹⁰⁹ ”¹¹¹⁰ ”¹¹¹¹ ”¹¹¹² ”¹¹¹³ ”¹¹¹⁴ ”¹¹¹⁵ ”¹¹¹⁶ ”¹¹¹⁷ ”¹¹¹⁸ ”¹¹¹⁹ ”¹¹²⁰ ”¹¹²¹ ”¹¹²² ”¹¹²³ ”¹¹²⁴ ”¹¹²⁵ ”¹¹²⁶ ”¹¹²⁷ ”¹¹²⁸ ”¹¹²⁹ ”¹¹³⁰ ”¹¹³¹ ”¹¹³² ”¹¹³³ ”¹¹³⁴ ”¹¹³⁵ ”¹¹³⁶ ”¹¹³⁷ ”¹¹³⁸ ”¹¹³⁹ ”¹¹⁴⁰ ”¹¹⁴¹ ”¹¹⁴² ”¹¹⁴³ ”¹¹⁴⁴ ”¹¹⁴⁵ ”¹¹⁴⁶ ”¹¹⁴⁷ ”¹¹⁴⁸ ”¹¹⁴⁹ ”¹¹⁵⁰ ”¹¹⁵¹ ”¹¹⁵² ”¹¹⁵³ ”¹¹⁵⁴ ”¹¹⁵⁵ ”¹¹⁵⁶ ”¹¹⁵⁷ ”¹¹⁵⁸ ”¹¹⁵⁹ ”¹¹⁶⁰ ”¹¹⁶¹ ”¹¹⁶² ”¹¹⁶³ ”¹¹⁶⁴ ”¹¹⁶⁵ ”¹¹⁶⁶ ”¹¹⁶⁷ ”¹¹⁶⁸ ”¹¹⁶⁹ ”¹¹⁷⁰ ”¹¹⁷¹ ”¹¹⁷² ”¹¹⁷³ ”¹¹⁷⁴ ”¹¹⁷⁵ ”¹¹⁷⁶ ”¹¹⁷⁷ ”¹¹⁷⁸ ”¹¹⁷⁹ ”¹¹⁸⁰ ”¹¹⁸¹ ”¹¹⁸² ”¹¹⁸³ ”¹¹⁸⁴ ”¹¹⁸⁵ ”¹¹⁸⁶ ”¹¹⁸⁷ ”¹¹⁸⁸ ”¹¹⁸⁹ ”¹¹⁹⁰ ”¹¹⁹¹ ”¹¹⁹² ”¹¹⁹³ ”¹¹⁹⁴ ”¹¹⁹⁵ ”¹¹⁹⁶ ”¹¹⁹⁷ ”¹¹⁹⁸ ”¹¹⁹⁹ ”¹²⁰⁰ ”¹²⁰¹ ”¹²⁰² ”¹²⁰³ ”¹²⁰⁴ ”¹²⁰⁵ ”¹²⁰⁶ ”¹²⁰⁷ ”¹²⁰⁸ ”¹²⁰⁹ ”¹²¹⁰

אחריו, כי הוא מזוהה את הרועה ומכיר את קולו. 5 שלמה". 24 היהודים הקיפוו מכל עבר ושאלו: "עד מה תכונתך לסקרן אותנו? אם אתה הוא המשיח, מדוע איןך אומר זאת בפירוש?" 25 "כבר אמרתי לכם. אבל לא האמנתם לי", חשב ישוע. "המעשים שלי, איננו מוכר לך". 26 אולם איןכם שמי עשו בשם אבי מאשרים זאת. 27 אולם איןכם מאמינים לי, כי איןכם שייכים ל贊ני. 27 אני מכיר את צאני, צאנו מכירות את קולי והן הולכות אחרי. 28 אני מעניק לך נצח והן לא תאבדרנה. איש לא יחתוף אותך ממני. (αισωνιוס g166, aiōnios g165) 29 כי אבי נתן לי אותך, והוא חזק וניבור מוכלם. משום כך לא יוכל איש לחתוף אותך ממני. 30 אבי ואני אחד אנחנו! 31 שוב החלו מנהיני היהודים להשליך עלי אביכם. 32 "הראיתי לכם הרבה מעשים טובים בשם אבי,இזה מהם גרם לכך שתשליכו עלי אביכם? שאל ישוע. 33 "אינו משליכם עליך אביכם בגין המעשים הטובים שעשיתם. אלא בגין שאתה מנדר את האלוהים; למרות שאתה אדם. אתה עושה את עצמך לאלוהים!" 34 "אך הכתובים שלכם אמרים: אלוהים אתם, והכוונה היא לבני-האדם", הזאת. על להנהי נם אותו, והצאן שומעות בקולו; כך יהוה עדר אחד ורואה אחד. 17 "אבי אהב אותו הכתובים מוכנים אלוהים', והכתוב הוא דבר אמרת. משום שאינו מכיר את חי כדי שאקלב אותו חורה. 18 איש אינו יכול להרוג אותו ללא הסכמי. אני מזכיר את חי מרצוני. מפני שיש לי זכות וכוח להקריב את חי כשאני רוצה בכך. אף זכות וכוח להשיכם לעצמי. אלוהים הוא המענק לי זכות זהה". 19 דבוריו אלה שוב נרמו למחלוקת בין מנהיני זהה. 20 חלקים אמר: "או שהוא יצא מdeadתו, או שנכנס בו שד! מדוע אתם מקשיבים לו?" 21 אחרים אמרו: "הוא אינו נשמע כמו שנכנס בו שד. האם שד יכול לפקוח עני עיוורים?" 22 בחן התנווכת, בחורף, רבים הילכו אחריו. יונתן לא חולל נסים, אמרו זה

זהו, "אולם כל מה שאמר על האיש הזה היהאמת." 42 אגושים רבים במקומ ההוא האמינו כי ישוע באמה המשיחת. בדרכו אליהן, הילכה לפניו אותן מרים נשאהה בביתה. 21 "אדוני, אמרה מרתא לישע, "אליו היהת כאן, אחוי לא היה מת. 22 אך עדין לא מאוחר מדי, כי אני יודעת שככל מה שתבקש מאלוהים הוא ייתן לך." 23 "איזה קום לחיים", הבטיח ישוע. 24 "כן, אמרה מרתא, עם כל الآחרים בתחיית המתים ביום האחרון." 25 אולם ישוע אמר לה: "אני הוא התהיה והחיים. כל המאמין بي ייחיה אfilו אם ימות. 26 כל המאמין بي יהיה לנצח ולא ימות לעולם! האם את מאמין לי?" (aiōn g9165) 27 "כן, אדוני, "השיבה, אני מאמין שאתה המשיח בזאת אלוהים אשר לו חיכינו ונמנ רבו." 28 כמשמעותה מרתא לדבר עוביה את ישוע וחורה למרים. מרתא קראה למרים בסתר ואמרה: "המורה נמצא כאן: הוא רצתה לדבר איתך". 29 מרים יצא אליו מיד. 30 ישוע נשאר עדין מחוץ לכפר, במקום שבו פגשה אותו מרתא. 31 היהודים שבאו לנחם את האבלות ראו את מרים עוזבת את הבית בחופזון. הם חשבו שהיא הולכת לבכחות על קבר אחיה, ולכן הלכו בעקבותיה. 32 כאשר הגיעה מרים למקום הימצא של ישוע, נפללה לרגלו וקראה בבלאי: "אדוני, אליו היהת כאן, אחוי לא היה מת." 33 בכיה ובכי האבלים נגע ללבו של ישוע, ונעם הוא התרגש ונאנח. 34 "היכן קברתם אותו? שאל. "באו וראו", ענו האנשים. 35 ישוע בכה. 36 "הם היו חברים טובים מאוד", אמרו היהודים זה לזה. "ראו עד כמה אהב אותו!" 37 היו שאמרו: "אם הוא ריפה את העיוור, האם לא יהיה יכול נמנוע את מותו של אלעזר?" 38 ישוע שוב התרגש ותלך אל קברו של אלעזר. הוא נזכר במערה שאבן נדולה מרוחקת מירושלים רק כשלושה קילומטר. 19

חסמה את פיתחה. 39 "היזו את האבן", ביקש ישוע. נשאר עם תלמידיו. 55 בהתקרב חג הפסח עלו לירושלים יהודים רבים מכל קצוות הארץ, כדי להשתתף בטקס הטהרה שקדם לחג. 56 הם רצוי לדראות את ישוע, ובעמדם בבית-המקדש שאלו איש את רעהו: "מה דעתכם, האם יבוא לחג הפסח או לא"? 57 בינתיהם הודיעו ראשי הכהנים והפושטים בזיכורו, שככל הרואה את ישוע חייב לדוחם להם על רק מיד, כדי שיוכלו לאسرנו.

12 שה ימים לפני חג הפסח שב ישוע לבית-עניה, כפרו של אלעזר שהшибו לחיים. 2 ונגרכה לבבונו ארוחת ערב הנינית. אלעזר ישב עם ישוע בין האורחים, ואילו מرتא שרתה את האורחים. 3 מרימות לkerja מוקחת יקרה העשויה משמנים ובשמים ריחניים, משחה את רגליו של ישוע ונוגבה אותן בשערותיה, ריח הניחוח מילא את כל הבית. 4 אחד מתלמידיו אשר עמד להנסינו, יהודה איש קריות בשםו, קרא: 5 "המרקחת הזאת שווה הרבה כסף! היא הייתה יכולה למכור אותה ולהחלק את הכספי לעניים". 6 הוא לא דיבר מותק דאגה לעניים, אלא מותק דאגה לעצמו. יהודה היה הנזבר של קבוצת התלמידים, ולבטים קרובות משך מכסי הקבוצה לצרכיו הפרטניים. 7 "הנה לה", אמר ישוע. "היא עשתה זאת כהכנה לקבורתו. 8 העניים נמצאים אתם תמיד, ואילו אני אני נמצאת אתכם תמיד". 9 יהודים רבים שמעו על ביקורו של ישוע, ועל כן באו לראותו אותו ואת אלעזר שהקם לתחייה. 10 בניתוח החליטו ראשי הכהנים להרוג גם את אלעזר, כי בגולו נהרו למקום יהודים רבים והאמינו שישוע הוא המשיח. 11 למחמת התפשטה השמועה בכל העיר שישוע היה בדרך לירושלים. אנשים רבים מבין החוגנים 12 לוקחו בידייהם כפות תמרים, הلقכו

אלם מرتא, אחות המות, אמרה: "אבל אלדרני, הנפה וראי מצחינה; הרי הוא קבור כבר ארבעה ימים!" 40 "האם לא אמרתו לך שם תאמין תראה את נבותה האלוהים?" שאל ישוע. 41 האנשים היזו את האבן, וישוע נשא עיניו אל השמיים וקרא: "אבי, תודה לך על שאתה שומע אותי". 42 אני יודעת שאתה שמע אותי תמיד, אלם אמרתי זאת כדי שככל הנוכחים כאן יאמינו שאתה שלחת אותי". 43 לאחר מכן הוא קרא בקהל רם מאד: "אלעזר, צא החוצה!". 44 ואלעזר יצא החוצה עטוף עדים בתכרכיכים. "הסירו מעליו את התכרכיכים ותנו לו ללבכת", אמר ישוע. 45 יהודים רבים מבין מנהמי מרים אשר חזו בנס האמיןו בישוע. 46 אולם היו שהלכו לפירושים וסיפרו להם את הדבר. 47 הפירושים וראשי הכהנים כינסו אסיפה כדי לדון במצב. "אייפה הוא ואיפה אנחנו?" שאלו זה את זה במובכה. "האיש הזה באמת מהollow ניסים! 48 אם לא נאסור אותו יאמין בו כל העם וילך אחריו, וזה יהיה סופנו. כי אוי יבואו הרומים ויסירו את בית המקדש ואת עמנוא!" 49 קייפה. הכהן הנדול באותה שנה, אמר להם: "אינכם מבינים דבר! 50 האינכם מבינים כי מוטב שאדם אחד ימות בעד כל העם. מאשר שככל העם ימות בעד אדם אחד? למה לסכן את העם? 51 קייפה לא אמר דברים אלה ביוםתו, אלא בהשראת אלוהים. כי בהיותו הכהן הנדול של אותה שנה ניבא שישוע ימות בעד העם. 52 ולא רק בעד העם, אלא גם כדי לקבץ ולאחד את כל בני-האלוהים באשר הם. 53 מאותו יום ואילך חכננו מנהיגינו היהודיים להרוג את ישוע. 54 ולכך הוא הפסיק להתהלך בגלוי באוזר יהודת. הוא עזב את ירושלים והחליט ללבכת לעיר אפרים שבגבול המדבר, שם

ל夸ראת ישוע וקראו: "יהו המשיח! יהו מלך ישראל!
 ברוך הבא בשם ה' מלך ישראל!" ¹⁴ ישוע בא
 ל夸ראתם רכוב על חמור. ובכך קים את הנבואה:
 15 "אל תירא, בת ציון, דנה מלך יבוא לך רוכב
 על עיר בן אthonות". ¹⁶ תחילת לא הבינו תלמידיו
 שישוע קים למשה את הנבואה הזאת, אולם לאחר
 שישוע נתפאר בכבודם נזכרו במעשו השונים
 אשר קיימו נבואות רבים מכתבי הקודש. ¹⁷ אנשים
 רבים בקהל אשר ראו את ישוע מקים את אלעזר
 לחיים, ספרו על כך לאחרים. ¹⁸ אנשים רבים יצאו
 ל夸ראתו. כי שמעו על הפלא הגדול שהולל. ¹⁹ אולם
 הפרושים היו אובדי עצות. רואים אתם. נצחנו.
 כל העולים נשך אחורי! ²⁰ קראו. ²¹ בין העולים
 לרושלים בחג היהת נס קבוצת יוונים. ²² הם הלו
 לפיליפוס מבית-צדקה שבנגליל וביקשו: "אדוני,
 אנחנו רוצים לפנוש את ישוע". ²³ פיליפוס מסר
 את ההורעה לאנדרי, והשנים הלו להתייעץ עם
 ישוע. ²⁴ אני אומר לכם ברצינות: גנרג חיטה
 שנטמן באדמה צריך למות לפני שיוכל לשאת פרי
 רב. אחרית ישיאר סתם גנרג בודד. ²⁵ האוהב את
 חייו על-פני הארץ - יאביד אותו; והשונא את
 חייו על-פני הארץ יזכה בחיה נצח. ²⁶ ^(aiōnios g166)
 הרוצה להיות תלמידי צריך ללכת בעקבותיו. כי
 המשרתים אותו חייבים להיות במקום שאני מצא.
 אלהים אבי יכבד את כל אלה שהולכים בעקבותיו
 ומשרתים אותו. ²⁷ כעת נבהלה נפשי, אולם אני
 יכול לבקש מאביו שיצילני מגורלי, שהרי לשם כך
 באתי לעולם. ²⁸ אבי, פאר את שמך! "לפתח נשמע
 קול מהשמי: 'כבר פארתי ואסיף לפאר.' ". ²⁹ כל
 הנוכחים שמעו את הקול, אולם חלוקם חשב שהיה

זה קול רעם. וחילוקם אמר שמלך דיבר עם ישוע.
 30 "הקול הזה היה למשמעות ולא למני", אמר להם
 ישוע. ³¹ "עכשו הגיע מועד משפטו של העולם.
 ושם העולם הזה (השטן) יגורש. ³² וכאשר אנשא
 מן הארץ אמשוך אליו את כולם". ³³ הוא אמר ואת
 כדי לרמז להם כיצד ימות. ³⁴ "אולם אנחנו למדנו
 מהתורה שהמשיח יהיה לנצח ולא ימות לעולם. אם
 כן מודיע אתה אומר שבנ"ה אדם צריך להנשא מן
 הארץ? מי בನ"ה אדם הזה?" שאלו אותו. ³⁵ ^(aiōnios g165)

נ匝ח. (aiōnios g166)

כדי שכל המאמין כי לא יתעה יותר בחשכה. ⁴⁷ לא
באתי לשפט את העולם. כי אם להושיעו, ועל כן לא
אשפoot את אלה השומעים את דברי ואינם מקיימים
אותם. ⁴⁸ דבריו הדאמת שדיברתו ישפטו ביום הדין
את כל אלה שדרחונו ולענו לי. ⁴⁹ כי אני מדבר
אליכם על דעת עצמי: אני מוסר לכם מה שציווה
עלי אבי לומר לכם. ⁵⁰ אני מוסר לכם בדיקת
שמסר לי אבי, כי אני יודע שמצוותה תביא לכם חי
חי.

13

לפני חן הפסח, ישוע ידע שהגיעה שעתו
לעזוב את העולם ולשוב אל אביו. ישוע תמיד אהב
מאוד את בחריו בעולם הזה, ועתה עמד להוכיח
לهم כי אין גבול לאהבתו. ² לעט סעודת הערב
השtan כבר המריין את יהודיה איש-קריות להסינר
את ישוע. ³ ישוע ידע כי אביו נתן בירוא את הכל, וכי
הוא בא מלאחים וישוב אל אלהים. ⁴ لكن הוא קם
מהשולchan בארץת הארץ, הסיר את בנדיו וקשר
למוחני מונת. ⁵ אחר כך לקח קערה, מילא אותה
מים. החל לרוחץ את רגלי תלמידיו וניגב אותן
במנבת הקשורה למתחנו. ⁶ כאשר הניע תורו של
שמעון פטרוס הוא קרא: "אדוני, איך ייתכן שאתה
תרחץ את רגלי?" ⁷ כיעת איןך מבין מודע אני עשה
זאת. אולם יבוא يوم שתבין זאת". השיב ישוע. ⁸ "לא,
מחה פטרוס, לעלום לא תרחץ את רגלי!" ⁹ אם לא
ארחץ אותך, לא יהיה לך חלק بي". השיב ישוע. ¹⁰
¹⁶⁵ ⁹ אמר כך, "קרא פטרוס, רחץ לא רק את רגלי,
אלآنם את ידי וראשי". ¹⁰ מי שרחץ כבר את כל
גוף צריך לרוחץ את רגלי בלבד כדי להיות נקי
וטהור. עתה אתם נקיים. אבל לא כולכם". ¹¹ ישוע
אמר דברים אלה מפני שידע מי עמד להסינר. ¹²
כשים ישוע לרוחץ את רגלייהם לבש את בנדיו,

בנֵה האדם, ואלוהים יפואר בו. 32 אם אלוהים יפואר כי, הוא בעצם פאר אותו ו אף יעשה זאת ב מהרה. 33 ילדי היקרים, עוד מעט עלי ללקת מאתכם. לאחר שאליך לא תחכלו לבוא אליו גם אם תחפשו אותו, כפי שכבר אמרתי למנחיינו היהודים. 34 "אני מפקיד בידיכם מצווה חדשה: אהבו איש את רעהו כשם שאינו אוהב אתכם. 35 אהבתכם החזקה איש לרעהו תוכיח לעולם שאתם תלמידי". 36 "לאן אתה הולך, אדון?" שאל שמעון פטרוס. "איןך יכול לבוא אליו עכשו, אולם עוד זמן מה חצטרף אליו נם אתה", השיב ישוע. 37 "אבל מדוע אני יכול ללקת אותך כעת? פטרוס לא הבין. "אני מוכן אפילו למות למעןך!" 38 "למות למעןך?" שאל ישוע. "אני אומר לך שעד מחר בבוקר לפני קריית התרנגול, תחשיש שלוש פעמים אפילו את העובדה שאתה מכיר אותו!"

14 "אל התנו מקום לדאגה בלבבכם; האמיןו באלהים והאמינו بي. 2 בבית אבי מענות רבים, ואני הולך להזכיר לכם מקום. לו לא היה הדבר נכון, לא הייתה מספר לכם זאת. 3 לאחר שהכל יהיה מוכן אחוזור ואקח אתכם אליו, כדי שתהייו תמיד במקום שבו אני נמצא. 4 אתם יודעים لأن אני הולך וכי צד להגעה לשם. " 5 "לא, איננו יודעים لأن אתה הולך", קרא תומא. "כיצד אתה מצפה שנדע את הדרך?" 6 אולם ישוע ענה: "אני עצמי הדרך. האמת והזהים. איש אינו יכול לבוא אל דאב אלא באמצעותי. 7 אילו ידעתם מי אני, הייתם יודעים נם מיהו אב. מעתה ואילך אתם מכירם אותו ונמניתם אותו. " 8 "אדוני, הראה לנו את האב ונסתפק בך", בקש פיליפוס. 9 אולם ישוע השיב: "פיליפס, לאחר שהייתם אתכם במשך כל הזמן הזה, עדין

כאשר אבי ישלח בשמי את המנהם, את רוח הקודש, אהבה הנדרלה ביותר היא זו של אדם שמקירב את נפשו بعد יידידי;¹⁴ ואם חשמעו בקולו תהיו יידידי.¹⁵ לא אקרא לכם יודעביםdim, כי חזון אין משתק את עבדיו בסודותיו; עתה הנכם יידי ואני אונסורי, כי סיפרתי לכם כל מה שאמר לי אבי.¹⁶ "לא אתם בחורתם כי, כי אם אני בחרתי בכם ושלחתי אתכם לлечת ולעשות פרי מבורך ואמתי, כדי שאבי יתן לכם כל מה שתבקשו ממני.¹⁷ אני מצווה עליכם לאחוב איש את רעהו.¹⁸ העולם אמן שהוא אחדכם. אולם דעו לכם שהוא שנא לנו לפני שהוא אחדכם. אולם אינכם שייכים לעולם, היה שהוא אחדכם.¹⁹ אילו היותם שייכים לעולם, היה שהוא אחדכם. כי אני בחרתי להוציא אתכם ממנה, ומושם לך הוא שהוא אחדכם.²⁰ האם אתם זוכרים מה שאמרתי לכם? ה'הعبد איןנו גודל מادرוני, וכך הם רודפים אתכם משם שרדפו אותו; אילו הקשיבו לנו, היה מושם שאתם שייכים לי, ומושם שהם לא מכיריהם את האלווהים אשר שלח אותנו.²¹ "וללא דברתי אליהם הם לא היו אשימים. אולם עתה אין להם כל תירוץ להמשיך בחתאים.²² כל השונא אותו שונא נם את אבי.²³ "וללא עשיתם לפניהם את כל הניסים והנפלאות הם נם לא היו אשימים; אולם הם ראו את הניסים והנפלאות, ובכל זאת הם שונאים אותו ואת אבי.²⁴ כך מותקימים הדברים בתורה שלהם שמתיחסים למישיה: 'שנאת חנים שנאוני'.²⁵ "אולם אני אשליך לכם את המנהם – את רוח הקודש שהוא מקור האמת. הוא יבוא אליכם מאת האב ללמד אתכם ולזהכיר לכם את כל מה שאמרתי לכם.²⁶

ואנו ימלמד אתכם דברים רבים ויזכיר לכם כל מה שאמרתי.²⁷ "אני משאיר לכם שלווה ושלום. לא לפניו מושני חלום, אלא שלומי שלי. لكن אל הפחה ואל תדרנו.²⁸ זכרו את מה שאמרתי לכם: אני הולך עכשו, אולם אושב אליכם. אם אתם באמה אהובים אותי, תשמחו לשמעו אני חזר אל אבי, כי הוא נдол ממני.²⁹ אני מספר לכם את כל הדברים האלה לפני התறחותם, כדי שתאמינו بي כאשר הם יתרחשו.³⁰ "לא נותר לי זמן רב לדבר אליכם. כי שר הרשע של העולם הזה מתקרב. הוא אינו יכול לנבור עלי. אך על העולם לדעת אני אהוב את אבי: מושם לך אני עושים כל מה שאבי מצווה עלי. הבה נלך למקום".

15 "אני הנפן האמתית ואבי הוא הcores. ² הוא גוזם את כל הענפים שאינם נשאים פרי, ומטהר את הענפים שנושאים פרי, כדי שישאו יותר פרי. ³ אתם כבר מטוחים על ידי הדברים שאמרתי לכם.⁴ עליים לקשור את החיים בחיי. אם לא תהיה חלק ממני, לא תוכלו לשאת פרי, כשם שענף גוזם אינו מסוגל לשאת פרי מעצמו.⁵ "כן, אני הנפן ואתם הענפים. מי שמחובר אליו ואני אילו ישא פרי רב, כי בילדך אינכם מסוגלים לעשות דבר.⁶ מי שאינו מחובר אליו יזורך החוצה כענף יבש וחסר-תועלת שנועד לשריפה.⁷ אולם אם תקשרו את החיים בחיי ותשמרו את מצוותי, אתן לכם כל מה שתבקשו ממני.⁸ ואני יכבד בעשומכם פרי ובהיותכם תלמידי.⁹ "אני אהוב אתכם כפי שאבי אהוב אותם; דבקו באהבתני!¹⁰ אם תשמרו את מצוותי תעמדו באהבתני. ¹¹ כשם שאינו שומר את מצוות אבי ועומד באהבתו,¹² אני מספר לכם דברים אלה כדי שתימלאו בשמיתי, וכדי ששמחתכם תהיה מושלמת.¹³ אני דורש מכם

نم עליכם מוטל לספר לכלום על אודותי, משומ
שהייתם איתי מלחתחילה.”

את דבריו. “למה הוא מתקוון באמרו שבעוד זמן מה
נראה אותו בשנית. כי הוא הולך אל אבי? ” שאלו
איש את רעהו. ¹⁸ “למה הוא מתקוון באמרו יזמנ
מה? ” תמהזו. ¹⁹ ישוע ידע מה חטףיך או הם ולכז
שאל: “האם אתם תוהים למה התקשתי? ” ²⁰ אני
אומר לכם לכם באמת וברצינות: העולם ישמה וניגל
על מה שקרה לי, ואילו אתם תבכו. אבל צערכם
יהפוך לשמחה נפלאה. כאשר תראו אותה שנית.
²¹ שמחה זו תדרמה לשמחתה של يولדה השוכחת
את חבלי הלידה לאחר הולדת תינוקת. כי היא
נמלאת שמחה וניגל על כך שארם נולד לעולם. ²²
עכשו אתם עצובים. אולם אשוב לראותכם, ואז
תשמחו מאד ואיש לא יוכל להסביר את שמחתכם.
²³ ביום ההוא לא יהיה עלייכם לבקש ממני דבר, כי
תוכלו לבקש את הרבר מאבי, והוא ייתן לכם כל
מה שתבקשו ממנו בשמי. ²⁴ עד עתה לא בקשתם
דבר בשמי: בקשו ותקבלו. כדי שתימלאו שמחה
רבה. ²⁵ “דיברתי אליכם במשלים וחידות. אולם
יבוא יום שادرבר אליכם על אבי בבירור ולא עוד
בחידות ובמשלים. ²⁶ ביום ההוא תוכלו לבקש
בשמי כל דבר, ולא אצטרכך יותר לבקש מבאי שיתן
לכם אותו. ²⁷ כי אבי אהוב אתכם משומ שאותם
אהובים אותו ומאמינים שיצאתו ממנה. ²⁸ כן, יצאי
מאבי ובאתו לעולם. כתעת אוי עוזבת את העולם והוויז
לאבי. ” ²⁹ “סוף סוף אתה מדבר דברים ברורים
ולא בחידות ובמשלים.” קראו תלמידיו בהקללה. ³⁰
“עתה אנו יודעים שאתה יודע הכל, ואני צרכיך
לשאול אותך יותר שאלות. אנו מאמינים שבאת
מאלויהם. ” ³¹ “אתם מאמינים לי לבסוף? ” שאל
ישוע. ³² “אולם יגיע הזמן – למשה הוא כבר הגיע –
שכלכם תהפירו איש לבתו ותעובנו לבדי. אך לא

16 “סיפרתי לכם את כל הדברים האלה כדי
שתדרעו מה מצפה לכם ולא חופטו או תיבהלו.
² יגרשו אתכם מבתי-הכנסה, ואף יגיע הזמן
שהרוצחים אתכם ייחסו שהם עושים את רצון
אלוהים! ³ הם יעשו כל זאת מפני שאיןם מכיריהם
את אבי ואתו. ⁴ אני מסביר לכם את כל הדברים
ה האלה כדי שבעוא העת תיזכרו שהזהרתי אתכם. לא
סיפרתי לכם זאת מוקדם, מפני שעידין היו עמכם.
⁵ “אולם עתה אני חוזר אל שולחוי, ואיש מכם אינו
מתעניין לדעת לאן אני הולך. ⁶ דברי רק העזיבו
אתכם. ⁷ האמת היא כי מوطב שלא לך, אחרת לא
יבוא המנהם. אם אלך הוא יבו, מפני שאshall אותו
אליכם. ⁸ “כאשר יבוא המנהם הוא ילמד את העולם
מהו משמעות החטא, הצדקה והמשפט. ⁹ הוא יוציא
לאור את חטא העולם. משומ שלא האמיןobi. ¹⁰ חוא
יראה להם מהו הצדקה האמת, כי אני חוזר אל אבי
ושוב לא תראו אותו. ¹¹ והוא לימד אותם את משמעות
המשפט. כי שליט העולם הזה (השטין) כבר נשפט
ונדרן. ¹² “הייתי רוצה לומר לכם עוד דברים רבים,
אבל איןכםمسؤولים להבינים עדרין. ¹³ כאשר יבו
אליכם רוח האמת הוא יוביל אתכם אל כל האמת,
כי אין הוא מדבר על דעת עצמו; הוא יספר לכם את
אשר שמע. הוא יספר לכם נם על העתיד. ¹⁴ הוא
יפאר אותו ויביא לי כבוד רב בהראותם לכם את
תפארתי. ¹⁵ כל תפארתו היא תפארתי, ומשום כך
אמרתי לכם שהרוח יביא לי כבוד רב בהראותם
לכם את תפארתי. ¹⁶ בעוד זמן מה אלך ושוב לא
תראו אותו, אך בעבר וזמן מה תראו אותו בשניות. כי
אני הולך אל אבי. ” ¹⁷ אחרים מותלמידיו לא הבינו

שיך לעולם.¹⁵ אני לא מבקש ממך להוציא אותם מהעולם. אלא לשמרם מהרע.¹⁶ הם אינם שייכים לעולם זהה, כמו שאני אני שיך לעולם זהה.¹⁷ למד אותם את דבר האמת, כדי שהיו קדושים וטהורים.¹⁸ כמו שליחת אותי אל העולם כך נם אני שלוח אותם אל העולם.¹⁹ אני מוסר את עצמי לunganם, כדי שנגדלו באמות ובקדושה.²⁰ "אני מתחפל רק بعد אלה כאן, אלא נם بعد אלה שיאמינו بي בעתיד, לאחר שישמעו את עדויות אלה שיאמינו בי בעתיד, לאחר שישמעו את עדויות המאמינים.²¹ אני מתחפל שם יהיו מאוחדים כמוונו: שם יהיו בנו בשם שאתה כי ואני בך, כדי שהעולם יאמין שאתה שליחת אותי.²² "נתתי להם את הכבוד שנתה לי, כדי שיהיו מאוחדים בשם שאחננו מאוחדים –²³ אני בהם ואתה بي, כדי שאחדותם תהיה שלמה, וכדי שהעולם ידע שאתה שלחני ושאתה אוהב אותם כמו שאתת לי יהו במקום שבו אהית, אני רוצה שאלה אשר נתת לי יהו במקום שבו אהית, כדי שיכל לראות את התפארת והכבוד שהענתקת לי על שום שאהבת אותה עוד לפני בריאות העולם.²⁵ "זה, אבי הצדיק, העולם אינו מכיר אותך, אבל אני מכיר אותך, והתלמידים שנתה לי יודעים שאתה שלחני.²⁶ אני הודיע לך את שמי, ואוסף להודיע, כדי שהם יאהבו אותך כמו שאתת אהוב אותך ו כדי שם אני אהיה בהם".

18 ישוע סיים את דבריו ועזוב את המקום עם תלמידיו. הם חזו את נחל קדרון ונכנסו אל הורשת עצייזות.² יהודיה, התלמיד שבד בישוע, הכיר היטב את המקום. כי ישוע נפש ש עם תלמידיו פעמים רבות.³ ראשי הכהנים והפרושים העמידו לרשות יהודיה הקבוצה של חיילים ושוטרים מצוידים בלפידים ובכלי נשק, והם הילכו אל אותה החורשה.

אהיה לבודי כי אבי עמרי.³³ אמרתי לכם את כל הדברים האלה כדי שלבכם ישקט ולא תדראו. כן בעולם יהיו לכם קשיים וצורות, אלם חיזוק ואימצואו, כי אני ניצחתי את העולם!"

17 בסיוםו לדבר נשא ישוע את עינוי השמיימה ואמר: "אבי, הגעה השעה; פאר את בך כדי שבך יPEAR אותך.² הרי נתת לו סמכות וכוח על כל בניה האדם. כדי שיעניק חיזוק ולם לכל מי שנתה לו.³ חי עולם פירושם להכיר אותך.⁴ אלוהי האמת לבדו, ואת ישוע המשיח אשר שלחת.⁵ סימתי את המשימה שהטלה עלי, וכך פארתי אותך על-פני הארץ.⁶ עתה, אבי, פאר אותו בכבוד שהוא לי איתך עוד לפני בריאות העולם.⁷ סיפרתי על אודוטיך לכל האנשים שנתה לך בעולם. למעשה הם היו שלך תמיד; אתה נתת לי אותם והם שמעו בקולך.⁸ עתה הם יודעים שככל מה שנתה לך מנך הוא. הם קיבלו אותך, והם יודעים בבטחון שמסרת לך. הם מיסרו לך את המצוות שבאתו לעולם מעםך ושאתה שליחת אותי.⁹ "אני מתפלל بعد העולם כולו, אלא بعد אלה שנתה לך, כי הם שייכים לך.¹⁰ אלה שם שלי הם שלך, ושלך הם שלי, ולכן הם תפארתי.¹¹ כעת אני עוזב את העולם ומושאיר אותך כאן. אבי הקדוש, אני בא אליך ומקש ממך: שמור על כל אלה שנתה לך, כדי שיתחדרו ויהיו לאחד – כמונו.¹² בהיותך כאן בעולם שמרתו על אלה שנתה לך אך אחד מהם לא אבד, מלבד בזיהוגינו שבו נתקינה הנבואה שכחתי-הקודש.¹³ "עכשו אני בא לך. סיפרתי להם דבריהם רבים בהיותי עם, כדי שימלאו בשמחתי,¹⁴ ומסרתי להם את מצוותיך. העולם שונה אותם, כי אינם שייכים לנו, כמו שאני אני

4 ישוע ידע היטב מה עומד לקרות לו. הוא צעד המנהיגים והעם. תמיד לימרתי בבחינת-הכנסת או בבית-המקדש. וכולם יודעים מה שלימרתי". השיב מנצרת, השיבו לו. "אני הוא", אמר ישוע. גם יהודה המשניד אותו דוחה שם. 6 לשם מילויים אלה הם נסנו ונפלו על הארץ. 7 ישוע חזר על שאלתו: "את מי אתם מתחפשים?" 8 "את ישוע מנצרת", השיבו בשנית. 9 אמר מתחפשים. עיזבו את החבורה זו זאת והניחו להם ללבכת". 10 ישוע אמר זאת כדי לקיים את הנבואה שוויכא: "מכל אלה שנחתה לי לא אבד אף אחד!" 11 לפעת שלפ' שמעון פטרוס את חרבו וקיצץ את אוזנו לא כן? 12 "לא, מה פתאום?" הבהיר פטרוס. 13 אך אחד מעבידי הכהן הגדול, קרויבו של מלכים (זה שפטורים קיצץ את אוזנו). קרא: "אולם ראויים אותך בחורשה יחד עם ישוע!" 14 פטרוס המשיך להבהיר את הדבר, ולפתע קרא התרנגול. 15 בביטחון השם והובילו את ישוע מביתו של קייפא לבית-המלך. 16 והוא נכנסו פנימה מחשש חמצ – הם רצוו אף הם לא נכנסו פנימה מחשש חמצ – הם רצוו להישאר כשרים לאכילת סעודת הפשת. 17 על כן יצא אליהם פילטוס ושאל: "במה אתם מאושימים את האיש?" 18 "אלמלא עשה דבר רע, לא היינו אוסרים אותו!" השיבו. 19 "אם כן, שפטו אותו בעצמכם לפני חוקי תורתכם", אמר פילטוס. "אבל החוק אין מתייר לנו עונש מוות", השיבו היהודים. 20 פילטוס אמר מה שישוע ניבא באשר לזכות מוות. 21 שב לבית-המלך וקרא אליו את ישוע. "האם אתה מלך היהודים?" שאל. 22 "האם אלה המילים שלך או של האחרים?" השיב ישוע בשאלת. 23 "האם אני יהודי?" שאל פילטוס. "בני-עמך וראשי הכהנים הסנירו אותך. מה עשית?" 24 "אליו הייתה מלחמות מוגנות מהעולם הזה, היו מושרתי נלחמים לצדינו ומונעים כל מה שהוא לי לומר אמרתי בזיבור, באוזני

את מאסרי עליידי ראשי היהודים. אולם בעת הזאת מלכויות אינה מהעולם הזה", אמר ישוע. ³⁷ "אם כן, אתה בכל זאת מלך?" תמה פיטוס. "כן, "חביר ישוע, "משיחי די לאלה את האמת לעלם; לשם לך נולדתי ובאתו לעולם, וכל אהובי האמת ישמעו לך". ³⁸ "מזהו האמת? שאל פיטוס והוא החוצה אל היהודים. "האיש חף מפשע ולא עשה כל דבר!" קרא פיטוס. ³⁹ "בכל שנה בחג הפסח אני מוציא לחופשי אסיד אחד. אתם רוצחים שאחרר את מלך היהודים?" ⁴⁰ "לא!" קרא. "אל להשחרר אותן: השחרר את בר-אבא!" בר-אבא היה שותף למרד.

19 או לך פיטוס את ישוע והלכה אותו בשוטים. ² החילום שורו זר קויצים. הניחוה על ראשו והבלבשו אותו גלימת ארוגמן. ³ "יהי מלך היהודים!" קראו בלהג. והכו אותו באגרופיהם. ⁴ פיטוס יצא אל הקהל ואמר: "אני מוציא אליכם את ישוע כדי שתדרשו שמצאיו אותו חף מפשע!" ⁵ ישוע יצא החוצה, ראשו עטו זר קויצים ולנופו גלימת ארוגמן. "הנה האיש!" קרא פיטוס. ⁶ כאשר ראו אותו ראשי הכהנים והמשרתים. קראו: "צלב אותו! צלבו אותו בעצמכם. "השיב להם פיטוס. "כי אני לא מצאי בו כל אשמה." ⁷ לפוי תורתנו עליו למות. "קראו היהודים," כיוון שהרא לעתם בונ-האלוהים". ⁸ לשמעם דבריהם אלה נבר פחדו של פיטוס. ⁹ הוא החoir את ישוע לבית-המשל ושאל אותו: "מאן אתה?" אולם ישוע לא ענה דבר. ¹⁰ "מדוע איןך עונה לי?" שאל פיטוס. "הרי אתה יודע כי יש בכוחו לצלב אותך או להשחרר אותך!" ¹¹ אבל ישוע השיב: "לולא קיבלת רשות מלמעלה, לא הייתה יכולה לעשות לי דבר. לכן אשמת המסנירייםarti גדולה מואשמהך". ¹² כשהשמע

כשראה יושע את אמו עומדת ליד תלמידו האהוב אמר לה: "אמא, זה בנק".²⁷ ואל תלמידו האהוב אמר: "זודוי אמך". ווחתלמייד אסף אותה לביתו מאז וAILיך.²⁸ יושע ידע שהכל חסרים. וכדי למלא את הכתוב אמר: "אני צמא".²⁹ בקרבת מקום עמד כד מלא חומץ. הם טבלו ספוג בחומץ. תקעו את הספוג בקצתה ענף אזוב והנישחו לפיו.³⁰ יושע טעם מהחומרץ וקרא: "נסלים". הוא היה ראש הצידה ונפח נשמהתו.³¹ הואיל והיה ערב שבת. לפניו שבת של פשת, לא רצוי מנהיגי היהודים להשאיר את הנופות על הצלבים למשך השבת. על כן ביקשו מפיליטוס לשבור את עצמות רגליהם של גנצלבים. כדי להחיש את מותם וכדי שאפשר יהיה להוריד את הנופות.³² החילים באו ושברו את רגלי השנים שוצלבו לצדי יושע.³³ כשהיוו אל יושע נוכחו שהוא כבר מת. וכך לא שברו את עצמות רגליו.³⁴ אחד החילים דקר את צידו בchnerית, ומיד יצא דם ומימן מגפו.³⁵ זה שראה את כל זאת יודע דבריו נוכנים. והוא מספר לכם אותם כדי שתאמינו גם אתם.³⁶ כך מלאו החילים את הכתוב: "ויעצם לא תשברו בו".³⁷ ובספר זכריה כתוב: "והבטו אל את אשר דקרו".³⁸ לאחר מכן בא אל פילטוס יוסף הרמתי. שהיה תלמידו של יושע אך שמר על כך בסוד מפחד מנהיגי היהודים, וביקש רשות לקחת את נופתו של יושע; והרשות ניתנה.³⁹ גם נקדימון בא לשם - אותו איש שבא אל יושע בלילה - והביאו אליו כל שום קילונרם של מרכחת יקרה העשויה מבשימים ושמנים.⁴⁰ השנאים ליקחו את גופת יושע ועתפה בתכרייכים עם בשמים. כמנגן הקבורה היהודית.⁴¹ קרוב למקום הצליבה היה נון ובו קבר חדש שאיש לא נקבר בו מעולם.⁴² הם קברו בו את

20 השם בבוקר יום ראשון, עוד לפני הנץ החמה, בא מרים המנדלית אל קברו של יושע וראתה שהבן הוסרה מפתח הקבר. 2 היא רצתה מיד אל שמעון פטרוס ואל התלמיד השני, וזה שהיה אהוב על יושע. היא קראה: "הם לקחו את האדון מהקבר! אנחנו יודעים היכן שמנו אותו!" 3 פטרוס והתלמיד השני מיהרו יחד אל הקבר: התלמיד השני הקדים אותו והגיע ראשון. 5 הוא הביט פנימה וראה את התכרייכים מונחים במקום. אולם לא נכנס לקבר. 6 שמעון פטרוס בא אחריו ונכנס פנימה. נ看见 ראה את התכרייכים. 7 הבד שטעף את ראשו של יושע היה מקופל ומונח בצד בניפרד מהתכרייכים. 8 ואנו גם התלמיד האחרון נכנס פנימה, ראה והאמין שישוע קם לתחייה.⁹ כי עד אז לא הבינו שהחותombs ניבאו כי הוא ייקום לתחייה.¹⁰ שניהם הלכו הביתה. 11 ובינתיים חזרה מרים אל הקבר, עמדה בחוץ ובכתה. היא העיפה מבט לתוך הקבר, 12 ולפתע נפלו אליה שני מלאכים לבושי לבן יושבים במקום שבו הייתה נופת יושע: אחד למרגלתו ושני למראשו.¹³ "מדוע אתה בוכה? שאלו המלאכים". כי הם לקחו את אדוני ואני יודעת היכן הגינוו אותו", השיבה מרים.¹⁴ היא הרגינה שמשיחו עומד מאחריה. כשהביביטה לאחר ראתה את יושע, אולם היא לא חכירה אותו. 15 "מדוע אתה בוכה? את מי את מהפשת?" שאל אותה יושע. מרים חשבה אותו לשומר הנן ולכך התהננה לפניו: "אם אתה זה שלקח את אדוני, אני, כאמור לי היכן שמתו אותך כדי שאוכל לך חותמו".¹⁶ "מרים! קרא יושע. היא פנתה להבית בו וקראה: "רבינו!"¹⁷ "אל

הנעיב כי, "זהו היראותה יושע", כי עדין לא עלייתך אל פטרוס, הומא התאום, נתן אל מכפר קנה שבנילך, אביכי. וכי אל האחים וספריו להם שאני עולה אל אביכי בני זברדי, ועוד שניים אחרים היו ביהר. ³ "אני הולך ואביכם, אל אלהוי ואלהוויכם". ¹⁸ מרים מירהה אל תלמידים. "דאיו את האדון!" קראה בחתלהבות, לדורו, אמר שמעון פטרוס. "גם אנחנו באים", אמרו الآחרים. הם עלו לטירה, אולם לא לבדו דבר משך כל הלילה. ⁴ עם זריחה החמה ראו מישחו על החוף, אך לא ידעו שישוע היה האיש. ⁵ "בני, האם לכדרתם מהו?'" שאל. "לא!", השיבו פה אחד. ⁶ "אם תשליכו את הרשות לימיון הסירה תלכדו דגים רבים", אמר יושע. הם עשו לדבריו, ודגנים רבים כלכך נלכדו ברשות. עד שלא היה להם כוח להעלות את הרשות חזרה לסירה. ⁷ התלמיד שיהה אהוב על יושע אמר לפטרוס: "זהו האדון!". כאשר שמע פטרוס את דבריו, לבש את חולצתו שהסיד קודם לכך, וקפץ למים. ⁸ ואילו יתר התלמידים הפליגו לחוף שהוא במרקח מהר בערך, ואיתם הרשות המלאה בדגים. ⁹ כשללו לחוף ראו מדורה שעליה נצלים הנוגם, ובצד היה להם. ¹⁰ "הביאו כמה מהדגים לכדרתם", ביקש יושע. ¹¹ שמעון פטרוס אמר: "שלום לכם!", ¹² "בוואו, איכלי ארוחת בוקר!", לא נקרה הרשות! ¹³ "בוואו, איכלי ארוחת בוקר!", הזמינו יושע. איש מהם לא העז לשאול אותו אם הוא באמות האדון, כי כולם היו בטוחים בכך. ¹⁴ שוען הגיש להם את הלחתם והדגנים. ¹⁵ זאת הייתה הפעם השלישית שבה נגלה אליהם יושע לאחר שקדם מהמתים. ¹⁶ לאחר ארוחת הבוקר של יושע את שמעון פטרוס: "שמעון בנדינה, האם אתה אהוב אותנו יותר מכל אלה?""כן", ¹⁷ "השיב פטרוס, אתה יודע שאתה אהוב אותנו." אמר כן, רעה את טלאי", אמר יושע. ¹⁸ יושע שאל אותו שנית: "שמעון בנדינה, האם אתה באממת אהוב אותנו?"¹⁹ כן, אדון, אתה כה שעל-ידי אמונהכם בו תהיו חי נצח.

21 בעבר זמן מה שוב נראה יושע אל תלמידיו, הפעם ליד הכינרת, וכך התרחש הדבר: ²⁰ שמעון

יודע שני אוחב אותך". הшиб פטרוס שנית. אם כן, נהג את צאיינו, אמר ישוע. ¹⁷ ישוע שאל פעם שלישית: "שמעון בנ' זיונה, האם אתה באמת אהוב אותו?" פטרוס נעצב משאל זו החוזרת של ישוע ואמר: "אדוני, הכל אתה יודע. אתה יודע שני אוחב אותך." ¹⁸ אם כן, רעה את צאיינו, חזר ישוע על בקשתו. ¹⁹ כשהיית צער יכולת לעשות כרצונך וללכנת لأن שרצית. אולם כאשר תודקן תושיט את ידיך – אנשים אחרים ילבישوك ויובילך لأن שם ירצו, ולא لأن שאתה תרצה". ²⁰ ישוע אמר לו דברים אלה כדי להזכיר לקראת צורת מותו בעתרך. שבוי יכבד את האלוהים. כאשר סיים ישוע לדבר, אמר לפטרוס: "בא אחרי". ²¹ פטרוס הביט לאחור וראה שם התלמיד אהוב על ישוע הולך אחריהם – אותו תלמיד שישב ליד ישוע בסעודה האחורה והשאלו מי מהם עמד להסנירו. ²² מה בקשר אליו, אדוני? שאל פטרוס. ²³ ישוע השיב: "אם אני רוצה שהוא יישאר בחיים עד בואי, מה זה לך? בוא אתה אחרי". משום כך התפשה השמואה בין האחים שהתלמיד הזה לא ימות. אבל למעשה ישוע כלל לא אמר זאת, הוא אמר: "אם אני רוצה שהוא יישאר בחיים עד בואי, מה זה לך?" ²⁴ והוא התלמיד שראתה את כל ההתרחשויות האלה, העיד עליו, וכתב אותן ככל יודעים שערכו אמת. ²⁵ ישוע חולל עוד מעשים נפלאים רבים. אך העולם כולו צר מלהכיל את כל הספרים שהיה אפשר לכתוב עליהם.

מעשי השליחים

אנדרי, פיליפוס, תומא, בר-תלמי, מחתהו, יעקב בן-חכלפי, שמעון מהקנאים, יהודה בן-יעקב ואחיו של ישוע. היו שם גם נשים אחדות, וביניהן אמו של ישוע. ¹⁵ אסיפה התפללה נשכח ימים אחדים, ויום אחד, כשנכחו שם מאה ועשרים איש, קם שמעון פטרוס ואמר: ¹⁶ "אחים, נבואות התגנץ צדיקות היו להתקיים בונגע ליהודה, אשר בנד בישוע והוביל לפניו את ההמון, שהרי רוח הקודש דיבר על כך לפני זמן רב בפי דוד המלך". ¹⁷ יהודה היה אחד מאיינו; הוא נבחר בדיקוק כמנו להוות שליטה. ¹⁸ בכך שקיבל תמורה הבנירה הוא קנה לעצמו שדה, ושם מצא את מותו – הוא נפל ארצתה על פניו נבקעה ומעו נשפכו החוצה. ¹⁹ הידיעה על מותו התפשטה במחוות בין כל תושבי ירושלים, והם מכבים את המקום ההוא בשפטם' חקל דמא, שפירשו שדרה-הדרם. ²⁰ דוד המלך ניבא על כך בתהלים, ואמר שביתו יהיה שומם ושאיש לא יישב בו. ובמקום אחר אמר דוד שתפקידו (של יהודה) יינתן למישחו אחר. ²¹ "מושום לך עלנו לבוחר במישחו אחר, אשר ימלא את מקומו של יהודה, וישטרף אליו עדותנו על תחיתו של ישוע אדוננו. הבה נבחר באדם שהיא איתנו מז' הימים הראשונים – מז' שישוע נתבל על-ידי יוחנן ועוד שנלקח מאיתנו לשמיים". ²² הנאספים נקבעו בשני שמות: יוסף יוסטוס (שנקרא נם "בר-שבא") ומחתהו. ²⁴ לאחר מכן התפללו כולם וביקשו שיבחר האדם הנכון. "אלוהים, התפללו", אמר המכיר כל לב, הראה נא לנו למי מהשניים בחרת למלא את מקומו של יהודה הבוגר, שהליך למקום הראוilo לו! ²⁶ הם הפלו גורל כדי לבוחר בין שני המועמדים.

1 תאופילוס היקר, במכתבי הראשון סיפורתי לך על חייו, מעשו ותורתו של ישוע המשיח, וכיוצר עלה לשם, לאחר שנתן לשילוחו הנבחרים הוראות נוספות בגבורת רוח הקודש. ³ במשך ארבעים ימים לאחר צלייתו נגלה ישוע אל השליחים פעמיים יחדות, והוכיח להם בדרכיהם שונות שהוא אכן חי. בהודמניות אלה הוא גם שוחח אותם על מלכות האלוהים. ⁴ באחת הפניות האלה הורה ישוע לתלמידיו שלא יעוזו את ירושלים עד שיבוא עליהם רוח הקודש, כפי שהבטיחה להם האב. ישוע שוחח אתם על כך פעמים רבות בעבר. ⁵ "יוחנן הטביל אתכם במים, " הזכיר להם ישוע, "אולם בעודם יחדים תיטבלו ברוח הקודש!". ⁶ כשהנלה אליהם ישוע בפעם אחרת, שאלו אותו: "אדון, האם אתה עומד להסביר את המלכות לישראל?". ⁷ "האב הוא הקובל תאריכים אלה", ענה ישוע, "ואינכם צריכים לדעת אותם. ⁸ אולם כשרוח הקודש יצלח עליהם, תקבלו כוח וסמכות להיות עדים לי בירושלים, ביהודה ושומרון ועוד קצה העולם". ⁹ זמן קצר לאחר מכן מכן עליה ישוע לשמיים לעני תלמידיו, ונעלם תוך ענן. ¹⁰ בעוד התלמידים מאמצים את עיניהם כדי לזכות במבט נוסף, עמדו ביניהם לפתח שני אנשים לבושים נלומות לבנות. ¹⁰ ואמרו: "אנשי הניל, מודיעו אתם עומדים ומביטים לשמיים? ישוע אמרם עליה לשמיים. אך ביום אחד הוא יחוור בדיק כפי שהליך מכם!". ¹² כשקרה הדבר זה הם היו בהר-הוויתים, ועתה חזרו ברגל לירושלים (מרחק של פחות מkilומטר). ¹³ כשהגיגו העיר, הם התאספו לחפילה בחדר העלייה שבו נרו. באסיפה זאת נכחו האנשים הבאים: פטרוס, יוחנן וייעקב.

בנידרם אינם נוהנים להשתכר בשעה תשע בבוקר!
16 מה שאתה רואה כאן הבוקר כבר נוכא לפניו שנים
רבות בפי יואל הנביא, אשר אמר: ¹⁷ 'ויהיה אחרי כן
(באחריות דמים). אמר אלוהים, אשפוך את רוחך
על כלبشر. ונכאו בנים ובנותיכם. זקניכם חלומות
יחלמון, בחוריכם חזונות יראו. ¹⁸ ווגם על העברים
ועל השפחות ביום הומה אשפוך את רוחך.' ¹⁹
ונתתי מופתים בשםיכם ובארץ – רם ואש ותימרות
עשן. ²⁰ המשמש יהפוך לחשך, והירח – לדם, לפני
בואיום ה' הנגדל והנורא. ²¹ ויהיה כל אשר יקרה
בשם ה' ימלט! ²² "אנשי ישראל, הקשיבו! 'המשיך
פטروس'. אלוהים אישר בפומבי שישוע המשיח אכן
שליח משמיים, באמצעות הניסים והגנפלוות שהולל
על-ידו, ואתם יודעים זאת היטב, שהרי הניסים
ותגנפלוות נעשו אצלכם. ²³ אולם אלוהים, שפעל
לפי תוכניות הערכה מראש, הרשה לכם להסיגו
את ישוע לידי הרומים, כדי שיוקיעו אותו ויהרגנו.
ואז אלוהים שחרר אותו מיסורי המות והזהירו
לחיים. כי המות לא יכול היה להחזיק בו! ²⁵
"דור המלך דבר על ישוע כשאמר: 'שווית ה' לנדי
המיד, כי מימיini בכל אמות. ²⁶ לכן שמח לבני וינל
כבודי, אף בשרי ישכן לבטה. ²⁷ כי לא תעוב נפשי
לשאלות; לא תתן חסידך לראות שתה." ²⁸ (Hadēs g86)
חוידינו ארחות חיים, שבע שמות את פניה'. ²⁹
"אחים יקרים, חשבו נא! hari dor לא התכוון לעצמו
כשאמר את הדברים שציטתו זה עתה, שהרי הוא
מת ונבר, וקבעו נמציא בעירנו עד היום הזה. ³⁰
אולם דוד היהنبي, ועל כן ידע היטב שה' הבטיח,
שבבועה נזכה, שאחד מצאצאיו יהיה המשיח ויישב
על כסאו. ³¹ דוד חזה את העתיד הרחוק וניבא
את תחייתו של המשיח, באמרו שنفس המשיח לא
שיכוריהם. אבל דעו לכם שם אינם שיכוריהם!

ושמו של מותתו עלה בנורל. באותו יום ה策רף
מותתו אל אחד-עשר השליחים.

2 שבעה שבועות החלפו מאז מותו של ישוע ותחייו
מן המתים, ויום חג השבעות הניע. כשהחתאספו
המאmins יחד באותו יום, נשמע לפעת קול סערה
נדולה מן השמים, והרעש מילא את הבית שבו ישבו.
3 הנוכחים ראו מעין לשונות אש קטנות יורדות
ונוחות על ראשם. 4 וכל אחד מהם נמלא ברוח
הקודש והחל לדבר בשפה שלא הייתה מוכרת לו,
כי רוח הקודש העניק להם יכולת זאת. 5 הרבה
יהודים אדוקים מארצות שונות עלו לירושלים
לרגל החג, 6 ובשםם את רעם הסערה מעל הבית
ההוא, מיהרו אל המקום כדי לראות מה קרה.
لتדרמתם הרבה הכל אחד שמע את התלמידים
מדברים בשפה שלו. 7 "כיצד יתכן הדבר?" שאלו
עליזהרגל. "הלא כל האנשים האלה גרים בגליל!
8 כיצד הם יכולים לדבר בשפות המדוברות בארץות
مولדתנו? 9 הרי אנחנו פרתים, מדים, עילמים,
אנשי ארם-נזראים, יהודה, קפודקה, פונטוס. אסיה
הקטנה; 10 פריניה, פמפוליה, מצרים; יש' ביניינו
אנשים מהאזורים שליד קוריניה שבלבוב, ומרומא; 11
יהודים ונרים, כרתים וערבים – וכל אחד מאיתנו
שומע בשפתו כיצד אנשים אלה מספרים על מעשי
של אלוהים ועל נפלאותיו!" 12 כולם עמדו שם
נבווכים ומובלבלים. "מה פירושו של הדבר?" שאלו
זה את זה. 13 אולם בקרב הקהל היו גם אלה
שלענו: "הם סתם שיכורים!" 14 שמעון פטרוס צעד
קדימה, יחד עם אחד-עשר השליחים, ופנה אל
ההמון: "תושבי ירושלים ואורה, הקשיבו היטב
לדברי. 15 אחדים מכם טוענים שאנשים אלה
שיכורים, אבל דעו לכם שם אינם שיכוריהם!

תשיאר בשאול, ושנופו לא יירקב. (Hadēs g86) 32 הוא דבר על המשיח, וככלנו עדים לכך שישוע זה, שעליו אנו מדברים, באמת קם מן המתים. 33 עתה יושב ישוע בשםים לימיין האלוהים, ובכפי שהובטה העnick לו אלוהים את הסמכות לשלוח את רוח הקודש, אשר נرم לכל מה שאתה רוצה ושותעים היום. 34 "לא, דוד לא התייחס אל עצמו בדברים שאמר, שהרי הוא מעולם לא עלה לשמיים. מלבד זאת, דוד הוסיף ואמר במקום אחר: 'נאם כי לאدني, שב לימייני, 35 עד אשית אויביך הדם לרגליך'. 36

3 يوم אחד, בשעה שלוש אחר-הצהרים, הגיע פטרוס ויוחנן לתפקיד מנהה בבית-המקדש. 2 כשהיו אל המקדש, ראו אדם שהיה פיש מהילד, יושב ליד השער הנקרא "המהדור". הוא הובא לשם מדי יום כדי לקבוע נדבות. 3 כאשר עברו פטרוס ויוחנן לידיו, הוא ביקש נדבה גם מהם. 4 השניים נעצו באיש מבט נוקב, ופטרוס אמר לו: "הבט אליו!". 5 הפיסח הרים את עיניו בתקווה לקבל תרומה מריבה. 6 אך פטרוס אמר: "כסף אין לי, אולם אתן לך את מה שיש לי; בשם ישוע המשיח מנצרת. החחלה!" 7 פטרוסacho בידו של הפיסח והעמידו על רגלו. באותו רגע נרפא רגלו האיש וcrcsolio התזקוק, והוא צפץ על רגלו והחל ללכט! האיש הלך איתם לבית-המקדש. 9 באי בית-המקדש, שרודתו חולץ ומדלן בשמחה. 10 הכירו את הקבוץ הפיסח שנחנו לראות בשער המקדש, והופתעו מאוד. 11 כולם מיהרו לצאת לאורם שלמה כדי לראות את הפלא. ואילו הקבוץ נצמד בחזקה אל פטרוס ויוחנן. 12 פטרוס ניצל את ההזדמנויות ופנה אל העם: "אנשי ישראל, מודיעו אתם מופתעים כל-כך? מודיעו אתם מכבים בנו כאילו שכוחנו ובקדושתנו אנו אפשרנו לאיש זהה ללבך? 13 אלוהי אברהם. יצחק ויעקב – אלוהי אבותינו – הוא שהביא כבוד ותפארת לשם עבדו ישוע באמצעות הנש שחולל. כן, אני מתחזון לאותו ישוע שמסרתם לרומיים, ושהחיתם

את הצעת פילטוס לשחררו.¹⁴ סירבתם לשחרר את הקדוש והצדיק הזה, ודרשתם שפלייטוס ישחרר במקומו רוצח!¹⁵ וכך הרגתם את שר החיים: אך אלוהים דקימו מן המתים. יהונן ואני עדים לעובדה זאת, כי לאחר שהרגתם את ישוע ראנינו אותו חי וקיים.¹⁶ "האמונה בשם של ישוע היא שrifאה אדם זה שכולכם הכרתם כפיסה. האמונה בישוע – שנינה לנו מאלוהים – היא שריפאה אותו כללו!¹⁷ אחיהם יקרים, אני יודע שככל מה שעשיתם אתם ומהণיכם לישוע, עשיתם מותך בורות וחסור ידיעה.¹⁸ אולם כך קיים אלוהים את הנבואות האומרות שהמשיח חייב לשובו.¹⁹ לכן חזרו בתשובה והאמינו באלהים, כדי שישלח לחטאיכם, ייתן לכם מי שנשנו ורוחה, ויחזר לכם את המשיח המועד – ישוע המשיח.²⁰ כי המשיח צרייך להישאר בשמיים, עד שתגניע העת להשלים את הכלול, כפי שאמרו הנביאים לפני זمان רב. (א' 165)²¹ משה רבנו אמר: נביא מקרבכם – מאחים – כמוני, יקים לכם כל עמי-ישראל: עשינו מה שעשינו בשם ובעצמו ובקומו בריא ושלום.²² הרשו לי להזכיר בפניכם ולפניכם כל עמי-ישראל: עשינו מה שעשינו בשם ובעצמו בראש!²³ כי מי שלא ישמע בקולו ייענש חמורות בידי היי!²⁴ גם שמואל וכל הנביאים שקמו אחריו מסתירים בה. ואשר היהת לראש פינה.²⁵ איש השמים אשר בניה האדם יכולם לקרוא אליו כדי לחיושע!²⁶ כאשר האדיינים את אומץ לבם של פטרוס ויוחנן, וכוחו לדעתם אנשים פשוטים, לא משכילים ולא "מקצועים", התפלאו מادر. הם זיהו אותם, שב עבר היו יחד עם ישוע.²⁷ והאדיינים הוא שלח אותם קודם כל אליכם, בני ישראל, כדי לברך אתכם שתחורו בתשובה".

4 בשעה שפטרוס ויוחנן דברו אל העם, ניגשו אליהם בכעס הכהנים, הקצין הממונה על משמר

המשפט. כדי שיכללו להתייעץ ביניהם.¹⁶ מה נעשה בהם? "שאלו זה את זה." איננו יכולים להכחיש שה חוללו נס נדול, שהרי כל תושבי ירושלים שמעו בשם של עבדך הקדוש ישוע המשיח.¹⁷ לאחר שסיימו להחפלו הודיעו הבית שבו ישבו. כמובן על כן. ¹⁸ אך אולי נוכל למנוע בכך לחשיך להפיז את התעמולת שלהם. נזהיר אותם שאם ייעוזו להמשיך להטיף בשם ישוע, נגענש אותם בחומרה רבה!¹⁹ הם קראו לפטרוס ויוחנן לשוב לאולם, ודרשו מהם שלא לדבר שוב על ישוע לעולם.²⁰ אולם פטרוס ויוחנן השיבו: "החליטו אתם בעצמכם. האם אלוהים רוצה שנשמע לקולו או לך לcoliكم?²¹ איןנו יכולים להפסיק בספר על כל אשר ישוע עשה לנו עינינו, או על הדברים ששמענו מפיו!" ²² חברי הסנהדרין הוסיף לנורם בהם ולאלים עליהם. אך לבסוף שחררו אותם, כי לא ידעו כיצד להענישם בלי לעורר מהומה בעם. שכן כל העם הלל את אלוהים על שחולל את הנס הנפלא הזה ²³ וריפא את האדם שהיה פיסח במשך ארבעים שנה. ²⁴ מיד לאחר שחרורם מיהרו פטרוס ויוחנן אל אחיהם המאמינים ומספרו להם את דברי הסנהדרין.²⁵ כשהשמעו המאמינים את הדבר, התחפלו אל אלוהים בלב אחד: "אדוננו, בורא השמים, הארץ, הים וכל אשר בסם – ²⁶ עוד לפני זמן רב דיברת באמצעות רוח הקודש. בפי דוד המלך שהוא עברך ואבינו, ואמרת: 'למה רנשו גויים, ולא מים יהנו ריק?' ²⁷ יתיצבו מלכי ארץ ורזונים נסדו יחד על ה' ועל משיחו. "דבריך אלה התקיימו בעיר הזאת! ²⁸ שחררי המלך הורדוס ופונטוס פילטוס כרתו ברית עם העמים השונים ועם בני-ישראל, וכולם יחד כמו ננד עבדך הקדוש ישוע המשיח. ²⁹ אולם הם עשו אך ורק את מה שבוחכמתך הרבה החלטת שיעשו. ³⁰ ועתה, ה', שמע נא את אiomיהם. ותן

5 אולם היה ביניהם גם אדם אחר בשם חנניה. הוא ואשתו שפירה החליטו למכור את חלחת אדמותם. ² בהסכמה אשתו החביא חנניה חלק מהכסף שקיבל תמורת האדמה, ואת יתרת הסכום הביא אל השליחים, בהצחירותו שווה כל הסכום שקיבל תמורת האדמה. ³ "חנניה, אמר לו פטרוס, "מדוע הנחת לשטן להשתלט על לך? כשתענת שזו הסכום כולם, שיקרת לרוח הקורש!⁴ הרכוש היה שלו, והיית רשאי למכור או להחזיק בו. נס לאחר שמכרת אותו היה מותר לך להחליט איזה חלק מהסכום לשתך. כיצד יכולת לעשות דבר כזה? לא לנו שיקרת, כי אם לה!" ⁵ ברגע ששמע חנניה מילים אלה, צנחה ארצها וממת. כל הנוכחים נבהלו מאוד. ⁶ בא בחורים אחדים וכיסו אותו בסדין, הוציאוונו

החוצה וקבעו אותו. 7 כשלוש שעות לאחר מכן באה לשם אשתו של חנניה, בלי שידעה דבר על מה שקרה. 8 אמריו לי, "פנה אליה פטרוס,"האם מכרתם את אדמותכם במחירות כוה וכותה?"⁹ ענתה שפייה, "במחירות זהה מכרכנו את האדמה." 9 כיצד יוכלהם. את ובעלך. איפילו להעלות על דעתכם לנשות את רוח הז'ן? קרא פטרוס. "מאתורי הדרלת הזאת עומדים הבחרים שקבעו זה עתה את בעלך. ובעוד רגע הם יישאו גם את ההצעה!¹⁰ באוטו גנע נפלת נס שפייה על הרצפה ומתה. כשנכנסו הצעירים וראו שהיא מותה. נשאו אותה החוצה וקבעו אותה לצד בעלה. 11 אימה נדולת נפלת על כל הכהל ועל כל מי ששמע מה קרה.¹² בינוויים המשיכו השליחים להתאסף בקביעות בבית-המקדש. באגף הנקרא "אולם שלמה", וחוללו לא העזו להצטרכף אל השליחים. אך כולם התיחסו אליהם ביראת כבוד.¹³ ומספר הגברים והנשים שהאמינו באדרון ישוע הלקך ונגדל מיום ליום.¹⁴ החולמים הוציאו לרוחבות על מיטות ומורונים. כדי שייפול עליהם צילו של פטרוס בשעה שעיבור שם.¹⁵ אנשים רבים מערבי הסביבה נהרו לירושלים והביאו אותם חולמים ואחויזי-שדים. וכולם נרפאו.¹⁶ הכהן הנדול וידידיו מבין הצדוקים הינו בזעם ובקנאה.¹⁷ הם תפסו את השליחים וככלאו אותם בבית-הסוחר היהודי העירוני.¹⁸ אולם באותוليل בא מלאך הז', פתח את שערי הצלב. שלח אותם לחופשי ואמר להם:¹⁹ "שובו לבית-המקדש והמשיכו לבשר עם אהכל לדברי החיים האלה!"²⁰ השליחים הגיעו לפניו-בוקר לבית-המקדש, ומיד החלו ללמד את העם. מאוחר יותר הגיעו למקדש הכהן הנדול שיסים לומדים את דבריו (הוא היה בקיा בתורה

ונכבר מואוד בעיני העם). ³⁵ לאחר מכן פנה אל חברי הסנהדרין ואמר: "אנשי ישראל, עליים לשкол הוי טוב ובכבוד ראש מה שאם עמדים לעשות לאנשים דאלה". ³⁶ אל תשכחו שלפני זמ"ה קם אותו ברגע תודס, והעמיד פנים שהוא איש חשוב. כ-400 איש הצטרפו אליו, אולם לאחר שנהרג התפזרו תלמידיו לכל עבר. ³⁷ לאחר תורה, בזמן מפקד התושבים. קם יהודה הנילי. הוא משך אחריו תלמידים רבים. אך נם הוא מת וכל תלמידיו נעלמו. ³⁸ "משום כך אני מציע שתuczבו את האנשים האלה לנפשם. אם התורה הזאת שהם מלמדים בדוריה מלבדם - היא תישכח במהרה". ³⁹ אך אם היא מלאוהים – לא חכלו לעצור את האנשים האלה; אתם עלולים למצואו את עצמכם נלחמים ננד אלהים!". ⁴⁰ חברי הסנהדרין קיבלו את עצתו של רבנן מלילא. הם הכניסו את השליחים אל האולם, הלקו אותם בשותים, ציוו עליהם שלא לדבר יותר לעולם בשם ישוע, ולבסוף שחררו אותם. ⁴¹ השליחים יצאו מאולם בית הדין בלבד שמה, משומש שה, מצא אותם ראיים לשבול חרפה למען שם ישוע. ⁴² ויום יום, בכיתת המקדש ובכთים, המשיכו ללמד שישוע הוא המשיח.

6 באותו היום, כמספר התלמידים הלך ונDEL במנזרות, החלו להישמע בינויהם תלונות ומריבות. היהודים שהגיעו מחויל ודיברו רק יוונית התלנו שהאלמנות שלהם מופלות לרעה, בשעת חלוקת המזון היומיות אין הן מקבלות אותן הניתנת לאלמנות מקרוב המקומות דוברי העברית. ² משומש כך ננסו שנים-עשר השליחים את כל המאמינים לאסיפה כללית. עליינו להקדיש את זמננו לבישור דבר אלהים. ולא לעסוק בבעיות חולין כמו חלוקת

הבטוח כל חברי הסנהדרין בסתפנות וראו את פניו.
מןש מפני מלאך אלוהים!

אשר גרם סבל רב למצרים ובכנען, ולאבוטינו לא היה מוה לאכול.²² כאשר שמע יעקב שיש עדין אוכל למצרים, שלח לשם את בניו בפעם הראשונה כדי ל凱נות מה שיוכלו להשיג.²³ בביבורים השניים במצרים נילה להם יוסף את זהותו ואף הציג אותם לפני פרעה.²⁴ יוסף שלח להביא מארץ כנען את יעקב אביו ואת כל בני-משפחתו, כולל יהוד מנו שבעים וחמש איש, והזמין אותם לנור אליו במצרים.²⁵ וכך ירד יעקב למצרים. לאחר שmonths יעקב ובנו,²⁶ נלקחו גופותיהם לשכם ונקברו בקבר קבנה אברהם מיד בניחומו.²⁷ "不堪ך המועד שקבע אלהים לשחרור בני-ישראל מעבדותם, כפי שהבטיח לאברהם אבינו, התרבות עם ישראל במצרים במהירות נדולה".²⁸ ואו עליה לשולטן מלך אשר לא כיבד את זכרו של יוסף.²⁹ מלך זה נהג בעמו ברשותות ובאכזריות, וציווה על אבותינו להפקיר את ילדיהם למוות.³⁰ באותה תקופה נולד משה, שהיה טוב בעיני אלהים, והוריו הסתרו אותו בכיתם במשך שלושה חודשים.³¹ כשהלא יכול הוריו להסתיר אותו יותר נאלצו להוציאו מן הבית, מצאה אותו בת פרעה ואימצה אותו לה לבן.³² משה לומד בכל חכמה מצרים, נדל והיה לנואם מהונן ולאיש-מעשים דגון.³³ ביום אחד עלה בדעתו של משה לבקר את אחיו בני-ישראל, והוא בן ארבעים. בעת ביקורו ראה איש מצרי מתאזר אל ישראלי.³⁴ משה נונש אל המצרי והרגו אותו.³⁵ הוא קיווה שאחיו יבינו שאלהים שלח אותו לעוזר להם. אך הם לא הבינו זאת.³⁶ "למחרת שב ביקר משה את בני-עמו, והפעם ראה שני ישראלים רכבים בינויהם. הוא ניסה להפריד ביניהם ואמר: 'הרי אחים אתם; מדווע אתם מתקוטטים?'"³⁷ "אולם האיש שהחל

7 "האם נכונות ההאשמות האלה?" שאל הכהן הנadol את סטפנוס.² "הקשיבו אליו, אנשים, אחים וזקנים נכבדים!" השיב סטפנוס. "אלוהי הכבוד נבלה אל אברהם אבינו באדם נהוריהם, לפני שיצא לחרן. וואמר לו לעזוב את ארץ מולדתו, להיפרד מבני משפחתו וללכת אל הארץ שה' ינחת אותו אלה.⁴ אברהם עזב את אור כudades וגר בחרן עד מות אביו. לאחר מכון הביא אותו ה' לאכן, לארץ זו שהיא אשר אתם גרים בה עכשו.⁵ אלוהים לא נתן לאברהם רכוש ממשלו – אפילו לא חילכת-אדמה קטנה; הוא רק הבטיח לו שבמרוצת הזמן תשתייך כל הארץ לאברהם ולצאצאיו, אך כי באotta עת לא היה לו עדין ילד.⁶ כמו כן אמר לו אלהים שצאצאיו אלה יעצבו את ארץם וינגרו בארץ זורה, ושם יהיו עבדים במשך ארבע מאות שנה.⁷ אולם אלהים הבטיחו לאברהם שיעניש הארץ אשר תשעבד אותם. ושלآخر מכון יצא ויעבד אותו כאן.⁸ "באotta עת נתן ה' לאברהם את מצות המילה, כהוכחה לברית שכרת עם אברהם, וכאשר נולד בנו יצחק מל' אותו אברהם ביום השמיני לחיו. בעבר זמן יצחק מל' את יעקב, וייעקב את שנים-עשר האבות.⁹ "אותם אנשים שהיו לאבות האומה הישראלית كانوا ב יוסף אחיהם, ומכוון אותו כעבד לישמעאים שהיו בדרכם למצרים. אולם אלהים היה עם יוסף והציל אותו מכל צדרכיו. אלהים העניק לヨוסף חן רב וחכמה בלתי-רנילה, אשר מצא רחן בעיני פרעה מלך מצרים, ומשום כך מינה אותו פרעה למושל על כל ארץ מצרים ולהראוי על כל ענייני הארץ.¹⁰ "כעבור זמן-מה שרר רעב כבד

בקטטה דרש ממשה להסתלק ולא להתעורר. מי מינה אויך למושל ושופט עליינו? ישאל. 28 'האם אתה עומד להרונג אותו כשם שהרגנת אהמול את להם לסגור לשמש, לירח ולכוכבים כמו לאלים! המצרי?'²⁹ לשמע דבריהם אלה ברוח משה למדין. שם נולדו שני בניו. 30 'כעבור ארבעים שנה גנלה הגשתם לי במדבר ארבעים שנה, בית ישראל?'³¹ לא! התעניינו אתם האמונות היהת באילים שלכם: אלוי מלאך ה' במדבר הר-סיני מתוך הסנה הבוער.

בsockto של מולך, בכוכבו של ריפן. ובכל הצלמים שעשיהם לכם. משומך אגשכם מכאן לאرض רחוקה - עד מעבר לבבל אלה אתכם!.³² 'במשך נודדים במדבר נשאו אותם אבותינו את משכן העדרות, ובתוכו שמרו את לוחות הברית. משכן זה נבנה בדיקוק לפי הדגם שהראה אלוהים למשה.³³ שנים רבות לאחר מכן, כשפקד יהושע על הקרבנות ננד הנזירים שישבו בכנען, הביאו האבות את המשכן הזה אל ארצם החדשת, ושם הוא נשאר עד ימי דוד המלך.³⁴ 'דוד, שמצא חן בעיני אלוהים. ביקש את הזכות לבנות מקדש קבוע לאלהי יעקב.³⁵ אולם רק בנו של דוד, שלמה, זכה לבנות את המקדש זהה.³⁶ ובכל זאת, אלוהים אינו שוכן במקדש מעשה ידיו-אדם. 'השמי כסאי', אמר ה' בפי ישעיהו הנביא, 'והארץ - הרים רגלי'. איזה בית תבנו לי? ואיזה מקום מנוחתי?³⁷ (להלן) את כל אלה עד מתי תמשיכו להתנגד לרוח הקודש? אתם נהנים בדיקוק כמו אבותיכם - גם הם התנגדו לרוח הקודש. אם יכו יוכלים אתם לנוקב בשמו שלنبي אחד שתווך בין המלך שנtan להם את תורה ה' - את דבר האלוהים החי - בהר סיני.³⁸ 'אולם שאותיכם לא רדרפו אותו? הם אפילו הרנו את אלה שביבאו את בואו של המשיח הצדיק - זה שבגדתם בו ורצחתם אותו!³⁹ אכן, בכוונה תחילת הפרתם את תורה ה', אשר נמסרה לכם באמצעות המלאכים.' איןנו יודעים מה קרה למשה אשר הוציאו מארץ מצרים.⁴⁰ וכך עשו להם בני ישראל עגל-זהב.

היה אדם נאה מאוד ובבעל השפעה נדולה, בוגל הכהנים שעשה. השומרונים ממש העיריצו אותו, והוא משוכנעים שהוא שליח אלוהים.¹² אולם עתה הם האמינו לדבריו של פיליפוס: שישוע הוא המשיח, ושלמות אלוהים קרבה; ונשים ונברים רבבים נתבלו במים.¹³ גם שמעון המכשף האמין לדבריו של פיליפוס ונתבל במים. מיד לאחר מכן החל שמעון בעקבות פיליפוס לכל אשר הילך, והשתומם מאוד למרים הניסים שחוללו.¹⁴ כאשר שמעו השליחים בירושליםiani שנensi שומרון האמינו בברורת אלוהים, שהוחל לשם את פטרוס ויוחנן.¹⁵ כשהגנוו השנאים לשומרון החלו מיד להחפלה بعد המאמינים החדשניים האלה, כדי שם הם יקבלו את רוח הקודש.¹⁶ כי עד אז לא צלח רוח הקודש על איש מהם: הם רק נתבלו בשם ישוע.¹⁷ פטרוס ויוחנן סמכו את יידיהם על המאמינים החדשניים. ואלה קיבלו את רוח הקודש.

כשראה שמעון שרוח הקודש ניתן למאמינים באמצעות סמיכה הידית של פטרוס ויוחנן, הציב להם כסף תמורה ככוח הזה.¹⁸ "תנו גם לי את הכוח הזה", ביקש, "כדי שבニアדם יוכל לקבל את רוח הקודש כל פעם שאניהם יידי עלייהם!"¹⁹ אולם פטרוס ענה לו: "כסף לך ייחד אתה לנידנום!" אתה חושב שאפשר לקנות בכיסף את מתנת אלוהים?²⁰ לא יהיה לך חילק זהה, משומם שלbek אין ישר לפני אלוהים.²¹ עלייך לחזור בתשובה על החטא הנורא הזה ולהחפלה אל אלוהים. אולי הוא יסלח לך על מהשבותיך הרעות.²² מפני שאין רואה בתקך לך קנאה, מרירות וחטא מרושע!"²³ "החפלו לאלוהים בעדי", התהנן שמעון, "כדי שלא יבואו עלי הדברים הנוראים שאמרתם!"²⁴ לאחר שפטרוס ויוחנן בישרו את דבריו והודיעו על המשיח שמעון, אשר עסק שנים רבות במעשי כשבים. הוא

טפנוס, נמלאו זעם וחרקו בשינויים. אך טפנוס, שהיה מלא רוח הקודש, נען מבטו בשמיים, וראה את כבוד האלוהים ואת ישוע עומד לימיין האלוהים.²⁵ "הנני רואה את השמיים נפתחים. ואת ישוע המשיח עומד לימיין האלוהים!" אמר להם טפנוס.²⁶ לשמעם דברים אלה אטמו את אוזניהם. צרחו בכל כוחם והתנוו עליו.²⁷ הם גדרו אותו אל מחוץ לעיר ורנוו אותו באבני. מבצעי גור-הדין פשטו את מעיליהם, ותניחו אותו למשמרת לדרגלי בחור אחד בשם שאל.²⁸ בשעה שפנו בו האבניים זו אחר זו התפלל טפנוס: "אדוני, ישוע, קבל נא את רוחך!"²⁹ ואז נפל על ברכיו ווועק: "אדוני, סלח להם על החטא הזו! ובאותו רגע נפה את נשמו."

8 שאל עמד והסכים בהחלט להריגתו של טפנוס. באותו יום החלה רדיפה נדירה נגד המאמינים בירושלים, וכולם - מלבד השליחים - ברחו ליהודה ושומרון.³⁰ מספר אנשים ירא-אלוהים קברו את טפנוס וספדו עליו לב כואב.³¹ באותו עת התרוצץ שאל ממקום למקום בחוסר מנוחה והטריד את המאמינים. כשהלפנו מטרה אחת: לחסל את הקהילה המשיחית. הוא אף פרץ לבתיהם של המאמינים, סחב שם נברים ונשים וככלו אותם בכית-הסוחר.³² באשר למאמינים שברחו מירושלים - הם הילכו ובישרו בכל מקום על אודות ישוע.³³ פיליפוס, למשל, הגיע לשומרון ומספר לתושבי האזור על המשיח. ³⁴ קהיל נדול הקשיב לדבריו בתשומת לב והחפעל מהתניסים שחולל.³⁵ הרבה רוחות רעות גורשו ויצאו מאנשים בנסיבות אימיים, והרבה פיסחים ומושתקים נרפאו כליל.³⁶ שמחה רבה הייתה בעיר. ³⁷ באותו עיר היה אדם בשם שמעון, אשר עסק שנים רבות במעשי כשבים. הוא

בשומרון, חזרו לירושלים. בדרךם ביקרו ברבים מכפרי השומרון ובישרו את דבר ה'. 26 ובאשר

לפיליפוס – מלאך ה' נגלה אליו ואמר לו: "קום ולך דרומה בדרך דיווידת מירושלים לעזה".²⁷ כשהיצא פיליפוס בדרך בא לקראותו סריס כושי, אשר היה שר האוצר של קנדק מלכת כוש. הסריס עלה לירושלים כדי להשתתפות במקדש.²⁸ ועכשו ישב במרכבותו בדרך צורה, וקרא בקהל בספר ישעיהו. 29 "גש אל המרכבה זו זאת והישאר לידיה", הורה רוח הקודש לפיליפוס.³⁰ פיליפוס רץ אל המרכבה ושמע את הסריס קורא בספר ישעיהו. "האם אתה מבין מה שאת קורא?" שאל פיליפוס.³¹ "וזדי שלiae!" ענה הסריס. "כיצד אוכל להבין אם איש אינו מסביר לי?" והוא בקש מפיליפוס לעלות למרכבה ולשבת לידי.³² זה היה הקטע שהחוצץ קרא באוטו ומלווה היה נספota!³³ מלויו של שאל עמדו ונדרמים וחסרים-מלחים, כי שמעו קול אך לא ראו איש.³⁴ כשגם שאל על רגליו גילה שהחטועור, ומלוויו היו צריכים להחזיק בידו ולהובילו לדמשק. עירוננו נמשך שלושה ימים. וכבל אותו זמן לא אכל ולא שתה.³⁵ באותו עת נר בירושלים מאמין משיחי בשם חנניה. האדון נגלה אליו בחולם ואמר לו: "חנניה! כן, אדון!" השיב חנניה.³⁶ וזה האדון המשיך: "לך לבתו של יהודה ברחווב'היושר", ושאל המשיך: "לך לבתו של יהודה ברחווב'היושר". ושאל שם על שאל מהעיר טרסוס. ברגע זה הוא מתפלל אליו,³⁷ ורופא בחזיוון אדם בשם חנניה נינש אליו וסומך עליו את ידיו, כדי שתשוב אליו ראייתו.³⁸ אבל, אדון, קרא חנניה, "שמעתי סיפורים רבים על הדברים הנוראים שעשה שאל זה לאמינוין בך בירושלים!³⁹ והוא בא לדמשק רק מושם שקיביל רשות מראשי הכהנים לאסור את כל המאמינוין המשיחיים כאן!"⁴⁰ "לך ועשה מה שאמרתי לך."

בשומרון, חזרו לירושלים. בדרךם ביקרו ברבים מכפרי השומרון ובישרו את דבר ה'. 26 ובאשר לפיליפוס – מלאך ה' נגלה אליו ואמר לו: "קום ולך דרומה בדרך דיווידת מירושלים לעזה".²⁷ כשהיצא פיליפוס בדרך בא לקראותו סריס כושי, אשר היה שר האוצר של קנדק מלכת כוש. הסריס עלה לירושלים כדי להשתתפות במקדש.²⁸ ועכשו ישב במרכבותו בדרך צורה, וקרא בקהל בספר ישעיהו. 29 "גש אל המרכבה זו זאת והישאר לידיה", הורה רוח הקודש לפיליפוס.³⁰ פיליפוס רץ אל המרכבה ושמע את הסריס קורא בספר ישעיהו. "האם אתה מבין מה שאת קורא?" שאל פיליפוס.³¹ "וזדי שלiae!" ענה הסריס. "כיצד אוכל להבין אם איש אינו מסביר לי?" והוא בקש מפיליפוס לעלות למרכבה ולשבת לידי.³² זה היה הקטע שהחוצץ קרא באוטו ומלווה היה נספota!³³ מלויו של שאל עמדו ונדרמים וחסרים-מלחים, כי שמעו קול אך לא ראו איש.³⁴ כשגם שאל על רגליו גילה שהחטועור, ומלוויו היו צריכים להחזיק בידו ולהובילו לדמשק. עירוננו נמשך שלושה ימים. וכבל אותו זמן לא אכל ולא שתה.³⁵ באותו עת נר בירושלים מאמין משיחי בשם חנניה. האדון נגלה אליו בחולם ואמר לו: "חנניה! כן, אדון!" השיב חנניה.³⁶ וזה האדון המשיך בדרכם והגינו למקווה-מים קטן. "ראה, הנה בריכת מים!³⁷ קרא הסריס. "מדוע שלא אטבל כאן?" אמר אתה יכול להטבל כאן, "השיב פיליפוס. אם אתה מאמין בכל לך!³⁸ והכוши ענה: "אני מאמין בכל לבי שישוע המשיח הוא בן האלוהים!"³⁹ הם עצרו את המרכבה, ונכנסו לתוך המים. ופיליפוס הטביל את הסריס.⁴⁰ כשיצאו שנייהם מן המים נשאה שם רוח ה' את פיליפוס. הסריס לא ראה שוב את פיליפוס והוא המשיך בדרךו לב שמה.⁴¹ בינוין

"אמר האדון לחנניה, כי בחזרתי בשאול להביא את
בשורתי אל עמים רבים ומכליהם ואל עם-ישראל.
לדמשק, וכי ציד שמע את דבריו. בר-נכאנם דיוווח
16 אני רואה לו כמה יהיה עליו לסבול למען
להם על הטפותו האמיתת והנלהבה של שאל
שמע יושע. 28 לשמע דברים אלה קיבל אותו
בשם יושע. 28 השלים בשם של יהודה, וכשמצא את
问我! 27 חנניה חלק לבתו של יהודה, וכשמצא את
שאול סמך עליו את ידיו ואמר: "שאול אחי, האדון
ישוע, אשר נראה אליויך בדרך, שלח אותו אליויך
כדי שתימלא ברוח הקודש, וככדי שישוב אליויך אוֹר
עיניך". 28 "באותו רגע נפקחו עיניו של שאול, כאלו
נפלו מהן קששים, וראיתו שבת אליו. הוא קם
על רגליו ונטבל במים. 29 ולآخر מכך אכל את
ארוחתו הראשונה מזו שלושה ימים. וכוחו שב אליו.
הוא נשאר עם המאמינים בדמשק ימים אחדים. 20
ואחר כך החל לבקר בבזיז-הכנסת השוניים, וסיפור
לכולם שישוע המשיח הוא באמת בנו האלוהים!
21 כל מי ששמע את דברי שאל נדהם. "ה אין זה
אותו איש שרדף באוכריות כה רבה את המאמינים
המשיחיים בירושלים?" שאלו. "חשבנו שהוא בא
לכאן כדי לאסור את המאמינים. ולהבאים כבולים
בשרשות אל ראשי הכהנים!" 22 שאל חלק נמלא
כוח ונבראה, ויהודוי דמשק לא יכול להפריך את
טענותיו והוכחותיו שישוע באמת המשיח. 23 בעבר
מן-מה החוליטו מנהיגי היהודים להרוג את שאל.
24 אולם מישחו גילה לשאול את מזימותם, ואמר
לו שהמנגנים הציבו שומרים בשעריו העיר, יום
וליל, כדי לתפסו ולהרוגו. 25 לכן באותו לילה
הבריחו אותו אחדים מהתלמידים אל מחוץ לעיר.
הם הושיבו אותו בתוך סל נדיל ושלשלתו דרך
פרצחה אל מעבר לחומה. 26 שאל הניע לירושלים
וניסה להיפגש עם המאמינים המשיחיים. אך כולם
החרדר היה מלא אלמנות בוכויות, אשר הראו זו זו
חולצות ושמלות שצביה תפירה למען. 27 בר-נכאנ
פחדו מפני, כי חשבו שהוא מרמה אותם. פטרוס
בא לעזרתו של שאל ולקח אותו אל השליחים. ביקש מצלן
לצאת מהחרדר, ואז כרע על ברכיו

והחפכל. לאחר מכן פנה אל הגופה וקרא: "צביה, ועופות דורסים. זו קום, פטרוס; שחת ואכול!" קרא קול מן השמיים. ¹⁴ "חס וחלילה, אדרוני!", קרא פטרוס. מעולם לא אכלתי אוכל בלתי כשר או טמא! ¹⁵ חקולדיבר אל פטרוס בשנית: "אם אלוהים אומר ששמהו מסויים טהור, סימן שהוא טהור. אתה שמי? ¹⁶ חזון זה חזר ונשנה שליש אל תקרא לו טמא!" ¹⁷ פטרוס היה נבוך והוללה הסדין חזורה לשמיים. ולאחר מכן חוללה הסדין חזורה לשמיים. מה עליו לעשות? בדיק באותה שעה מצאו שליחיו של קורנליוס את ביתו של שמעון מעבד-הערדות, ועמדו מאחוריו השער. ¹⁸ "האם כאן גר שמעון פטרוס?" שאלו. ¹⁹ בinityים. בעוד פטרוס מהרדר בחזון ובפרשנו, אמר אליו רוח הקודש: "שלושה אנשים באו הנה לפניו אותך. ²⁰ רד למטה ולך אותם. כי אני שליחתיהם." ²¹ פטרוס ירד למטה, וכשראה את השלושה אמר: "אני האיש אשר אתם מתחפשים. מה רצונכם?" ²² "קורנליוס הקצין הרומי שלח אותנו אליך". השיבו השלושה. "קורנליוס הוא איש ירא אלהים, טוב-לב, נדיב ומוכבד על ידי כל היהודים. מלאך ה' נגלה אלינו בחזון וציווה עליו להזמין אותך לביתו, כדי שתאמיר לו מה עליו לעשות." ²³ פטרוס הזמין אותם להיכנס אל הבית וללון אצלם בלילה. למחרת היום הוא יצא אתם בדרך. ומאמינים אחרים מיפו הצטרכו אליו. ²⁴ כעבור יום הנעה החבורה לקיסריה. קורנליוס שכבר ציפה לבואם. נכנס בכיתו את קרוביו וידיו הטובים. כדי שם יפנשו את פטרוס. ²⁵ כשהכנסו לטוביים. אולם עוד לפני שהייתה הארוחה מוכנה לארוחתנו. אולם עוד לפני שהייתה הארוחה מוכנה נפלח עליו תרדמה. ²⁶ והוא ראה את השמיים נפתחים. ומהכם ירד סדין גдол קשר ארבע קצוחין. ²⁷ בתוך הסדין היו כל מיני חיות טמאות. נחשים

קומי! ²⁸ באוטו רגע פקחה צביה את עיניה, ובראותה את פטרוס הוזקפה על מיטתה. ²⁹ הוא הושיט את ידו וועזר לה לעמוד על רגליה. אחד כך קרא פטרוס לכל האחים ולכל האלמנות והציג את צביה לפניהם. ³⁰ הידענה המשמחת התפשטה במחירות בכל העיר, ואנשים רבים האמינו באדון. ³¹ פטרוס נשאר ביפוי זמן רב והתגורר אצל מעבד-ערות בשם שמעון.

10 בקיסריה נר קצין רומי בשם קורנליוס; הוא היה מפקד הנדרוד האיטלקי שבמקום. ² קורנליוס וכל בני-משפחתו היו אנשים אדריכים ויראי-אלוהים. הוא היה איש תפילה, ונוהג לחלק מתנות ותרומות ביד נדיבה. ³ ביום אחד, בשעה שלוש אחר-הצהרים, דאה קורנליוס לפתע מלאך ה' בחזון. המלאך קרב אליו וקרא: "קורנליוס!" ⁴ קורנליוס הביט בו בפחד ושאל: "מה רצונך, אדרוני?" ⁵ והמלאך השיב: "אלוהים לא הטעם עתה מספר אנשים ליופו. כדי שימצאו את שלוחה עתה מספר אנשים ליופו. כדי שימצאו את שמעון פטרוס ⁶ אשר גר על הוף הים אצל שמעון מעבד-הערדות. ויבקשו אותו לבוא אליך!". ⁷ ברגע שנעלם המלאך קרא קורנליוס לשניים ממשרתיו ולאחד משומרי הראש. שהיה נם הוא איש ירא אלוהים. ⁸ ולאחר שסיפר להם את דבר החיזון שלח אותם ליופו. ⁹ למחרת, בעוד השלושה מתקבבים אל העיר, עלה פטרוס על גג הבית כדי להתפלל. הייתה זאת שעת צהרים. ופטרוס, שהיה רעב, המתין לארוחתנו. אולם עוד לפני שהיא הייתה הארוחה מוכנה נפלח עליו תרדמה. ¹⁰ והוא ראה את השמיים נפתחים. ומהכם ירד סדין גдол קשר ארבע קצוחין. ¹¹ בתוך הסדין היו כל מיני חיות טמאות. נחשים

חדר האורחים – שם נתאספו רבים. 28 פטרוס בנה אל הנוכחים ואמר: "אתם יודעים שאסור ליהודי להיכנס לביתו של גוי. אולם אלוהים הראה לי בחזון שאסור להתייחס אליו אדם כאילוחוא כי אם מבינו. אנחנו אלה שאכלנו ושתיינו אותו לאחר שכם מן המתים. 29 והוא שלח אותנו לבשר את הבשורה הטובה הזאת בכל מקום. ולהעיר קורנליוס להסביר, "התפלתי בביתו קרניל, ובערך בשעה הזאת – בשעה שלוש – עמד לפני לפתע אדם לבוש נלימה זההרת. 30 ואמר אליו: קורנליוס, אלוהים לא התעלם מתחפלויך ומנדיבותך! 31 עליך לשולח עתה מהספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס, אשר נרד על חוף הים אצל שמעון מעבד-הערות, ויבקשו אותו לבוא אליו". 32 ובכן, מיד שלחתי לך, וויה מצדך שהודרות לבוא. הנה כולנו לפניך. מצפים לשם מפיק מה שציווה עליך אלוהים לומר לנו". 33 פתח פטרוס ואמר: "עתה אני רואה בבירור שאלהים איננו נושא פנים. 34 אלא כל אדם הירא את אלוהים ועשה מעשים טובים מוצאים בעניין אלוהים. בין אם הוא להישאר אצל ימים אחדים.

11 עד מהרה נודע לשליחים ולשאר האחים ביוהודה שנם הגויים נושעים על-ידי האמונה במשיח. 2 כשהזר פטרוס לירושלים החלו היהודים המשיחים למתוח עלייו ביקורת. 3 "אתה ביקרת בתיים של גויים, ואפלו אכלת אותם!" טענו. 4 ואו סיפר להם פטרוס את הסיפור כולו – מראשו ועד סופו: 5 "יום אחד בשעה שהתפללתי ביפוי ראייתי חזון: סדין גדול, קשור באربع קצרין, הורד מן השמיים. 6 בתוך הסדין היו כל מיני חיים, זוחלים ועופות טרפפים. 7 לאחר מכן שמעתי קולמן השמיים שקרה: קום, פטרוס, שחט ואכול!" 8

עד אשר הומה על הצלב. 40 אולם שלושה ימים לאחר שנטול החיזרו אלוהים לחיים, והראה אותו להיכנס לביתו של גוי. אולם אלוהים הראה לי מידeskarakatam lifi. אך האם מותר לעתה לשאל מה אתם רוצחים? 30 "לפני ארבעה ימים, "החל קורנליוס להסביר, "התפלתי בביתו קרניל, ובערך בשעה הזאת – בשעה שלוש – עמד לפני לפתע אדם לבוש נלימה זההרת. 31 ואמר אליו: קורנליוס, אלוהים לא התעלם מתחפלויך ומנדיבותך! 32 עליך לשולח עתה מהספר אנשים ליפו, כדי שימצאו את שמעון פטרוס, אשר נרד על חוף הים אצל שמעון מעבד-הערות, ויבקשו אותו לבוא אליו". 33 ובכן, מיד שלחתי לך, וויה מצדך שהודרות לבוא. הנה כולנו לפניך. מצפים לשם מפיק מה שציווה עליך אלוהים לומר לנו". 34 פתח פטרוס ואמר: "עתה אני רואה בבירור שאלהים איננו נושא פנים. 35 אלא כל אדם הירא את אלוהים ועשה מעשים טובים מוצאים בעניין אלוהים. בין אם הוא יהודי או גוי. 36 אני בטוח שככלכם שמעתם את הבשורה הטובה שבישראל ה לעם ישראל – שאפשר להתפיכם עם אלוהים באמצעות ישוע המשיח, אשר הוא אדון כל הארץ. מאו שהחלה יונתן להטביל את החזורים בתשובה התפשטה הבשורה בכל הארץ – מהנגיד ועד אזור יהודה. 38 וודאי שמעתם שאלהים משח את ישוע מנצרת ברוח הקודש ובנכורה, שהוא הסתובב בארץ ועד לבני-אדם. ושריפה את כל אלה שהיו כבולים על-ידי השטן, משום שהאלוהים היה אותו. 39 "אנחנו, השליחים, עדים לכל המעשים שעשה ישוע בכל הארץ, כולל ירושלים.

"חס וחלילה, אדרוני! ענויו". מעולם לא אכלתי אוכל בלחי כשר או טמא!⁹ ואולם אותו קול מן השמיים חזר ואמר: אם אלוהים אומר שימוש טהור, סימן שהוא טהור. אתה אל תקרא לו טמאי!¹⁰ "חיון זה חזר ונשנה שלוש פעמים, ולאחר מכן הועלה הסדין לשמיים. וכך באותה שנה הניעו אל הבית שבו התארחתי שלושה אנשים שנשלחו מקיסריה, ורוח הקודש אמר לי לлечת אותם ללא היסוס. מכן נסע בר-נבא לטرسוס כדי לחפש את שואל, ווסף אנשים רבים לקהל המאמינים.²⁵ לאחר מכן נשארו באנטוכיה שנה שלמה ולימודו את המאמינים החדשניים והרבכיהם (שם, באנטוכיה, החלו לבנות את תלמידי ישוע המשיח בשם "מושיחים").²⁷ באותה תקופה באו לאנטוכיה נבאים אחדים מירושלים. אחד מהם, אנגוסו שמו, קם באחת האסיפות וניבא, בהשראת רוח הקודש, שרubb כבד יבוא על כל האימפריה הרומאית (נכואתו התגשמה בתקופה שלטונו של קלודius).²⁹ משום כך החליטו המאמינים באנטוכיה לשלווח עורה כספית לאחיהם ביודהה, כל אחד כפי יכולתו.³⁰ לאחר ששאפו את התרומות מסרו אותן לבר-נבא ולשאול, כדי שיביאו אותן לזכני הקהילה בירושלים.

12 באותו הימים התגכל המלך הורדוס למאmins אחדים.² אף הוציא להורג את יעקב השליח, אחיו של יוחנן.³ כשהראה הורדוס שהדבר מצאץ בעני מנהיגי היהודים, אסר את פטרוס באמצעות חוג הפסח.⁴ הורדוס התכוון להעמיד את פטרוס למשפט פומבי בתום החג, ועל כן החליך אותו בinityים לכלא והפקיד עליו שישה-עשר שומרים.⁵ ואולם הקהילה החפלה בעדר פטרוס ללא הרף בעת מעצרו.⁶ בלילה שקדם למשפט

בלתי כשר או טמאי!⁹ ואולם אותו קול מן השמיים חזר ואמר: אם אלוהים אומר שימוש טהור, סימן שהוא טהור. אתה אל תקרא לו טמאי!¹⁰ "חיון זה חזר ונשנה שלוש פעמים, ולאחר מכן הועלה הסדין לשמיים. וכך באותה שנה הניעו אל הבית שבו התארחתי שלושה אנשים שנשלחו מקיסריה, ורוח הקודש אמר לי לлечת אותם ללא היסוס. למורות היו גויים! ששת האחים האלה הצטרכו שליח את השלשה. הוא סיפר לנו שמלאך האל, וכעבור יום הנגענו לקיסריה - לבתו של האדם נגלה אליו וציווה עליו לשלווח אנשים ליפו, כדי למצוא את שמעון פטרוס.¹⁴ הוא אמר לך ולבני ביתך כיצד תוכל להיוושע!¹⁵ אמר לו המלאך.¹⁶ "כשהתחלהי לבשר להם צלח רוח הקודש על הנאספים. בדיק כפי שצלח עליינו בתהילה.¹⁶ ואו נזכרתי בדברי האדון: יוחנן הטביל אתכם במים, ואולם עוד זמינה תיטבלו ברוח הקודש.¹⁷ ואם אלוהים נתן לנו ימים האלה אותן המתנה נתן לנו, כשהאמנו באדון ישוע המשיח, מי אני שאתוכח את=?"¹⁸ דבריו של פטרוס השביעו את רצונם של היהודים המשיחיים, והם החלו להלל ולשבח את האלים.¹⁹ אמרו, גם לגויים העניק אלהים את הזכות לחזור בתשובה ולקבל חי נצח!¹⁹ המאמינים אשר נמלטו מירושלים, בעת הרדיפה שהחלה לאחר מותו של סטפנוס, הניעו בinityים עד צור וצדון, קפריסין ואנטוכיה. בכל מקום הם הכריזו על הבשורה, אבל רק ליהודים.²⁰ אך מאmins אחדים, שנסעו מקריםין וקוריניה לאנטוכיה, סיירנו נס לכמה ימים על האדון ישוע.²¹ האדון ברך את מאminsיהם, וגויים רבים האמינו

הפומבי יישן פטרוס בין שני חיללים. כובל בשרשראת כפוליה, והשומרים שמרו בזיהירות על פתח היכלה. מהם, והלך לו למקום בטוח יותר. ¹⁸ עם אור הבוקר שררה מביכה גדולה בכלא: מה קרה לפטרוס? ¹⁹ הורדוס שלח את אנשיו לחפש את פטרוס. אך הם לא מצאו אותו. משומם כך ציווה הורדוס לאסור את שישה-עשר השומרים. להעמידם לדין ולחשיכם להורג. לאחר מכן עזב את העיר ועבר לנור בקיסריה. ²⁰ בהיותו בקיסריה הגיעו משלחת מהערים צור וצידון כדי לראותו. הורדוס לא היה ביחסים טובים עם תושבי הערים האלה, אולם חבריו המשלחת התירדו עם בלטוס המזוכיר של המחו ובקשו שלום. כי מבחינה כלכלית הייתה הארץ תלולה במסחר עם ארציו של הורדוס. ²¹ נקבע להם ראיון עם הורדוס. וביום המועד הוא לבש את בגדיו מלכותו, ישב על כסא מפואר ונאם לפניהם. ²² בתום הנאות הריע לו הקהל בתשואות רמות וצעק: "זהו קולו של אל, ולא של בנות-חותמתה!" ²³ באותו רגע הכה מלאך ה' את הורדוס במחלה קשה; גופו נמלא חולעים שכרסמו אותו, וכעבור זמן קצר מת. משומ שקיבל את סנית האנשים במקום שישולק את הגוף לאלהים. ²⁴ בשורת היושעה של אלהים החטפשה ב מהירות, ומאמינים רבים נספו לקהילה. ²⁵ לאחר ששימיו בר-נבא ושאל את שליחותם בירושלים, לקחו אותם את יהנן מרקוס ושבו לאנטוכיה.

13 אלה האנשים שנמננו עם המורים והנבאים בקהילת אנטוכיה: בר-נבא, שמעון (המכונה "כושי"), לוקוס (מקוריינה), מנחים (אחייו החורוג של הורדוס) ושאלול (פולוס). ² يوم אחד בשעה שהתפללו לאלהים וצמו, אמר להם רוח הקודש: "הקדישו לי את בר-נבא ואת שאלול לביצוע

כפולה, והשומרים שמרו בזיהירות על פתח היכלה. ⁷ לפתח זרח אור מתחת התא. ומלאך ה' עמד לצידו של פטרוס. המלאך נגע בירכו של פטרוס והעירו משנתו. "קום, מהר!" קרא המלאך. באותו רגע נפלו השרשנות מעלי-ידייו. ⁸ התלבש ונעל את נעליך", הוסיף המלאך, ופטרוס עשה. "עכשו לבש את מעילך ובוא אחריו!" פקר. ⁹ פטרוס יצא מהתא בעקבות המלאך, אולם כל הזמן חשב שהוא רק חלום או חווון; הוא לא יכול היה להאמין שככל זה קורה לו במציאות! ¹⁰ הם החלפו על פני גוש התאים הראשון והשני, והגינו אל שער הברזל הפינה לרוחוב. השער נפתח לפנייהם עצמוני, והם עברו דרכו. הם המשיכו ללכת עוד מרחק קצר, ולפחע נעלם המלאך. ¹¹ פטרוס הבין לבסוף את המתרחש. "אין זה חלום!" אמר לעצמו. "אלוהים באמת שלח את מלאכו להציל אותנו מיד הורדוס וממוזמותיהם של היהודים!" ¹² לאחר שעיכל את הדבר במוחו הילך אל ביתה של מרים. אמו של יהנן מרקוס. שם התאספו מאמינים רבים לתפילה. ¹³ פטרוס דפק על דלת הבית, ונערה בשם רודה ניגשה לראות מי זה. ¹⁴ כשהכירה את קולו של פטרוס היא שמחה כל-כך. עד שכחה לפתחה את הדלת. היא מיהרה להיכנס אל הבית וסיפרה לכלום שפטרוס עומד בחוץ. ¹⁵ האחים לא האמינו לה. "יצאת מדרעתק!" קראו. אולם מאחר שרודה עמדה על שללה, חשבו: "אולי זה המלאך של פטרוס. הם וראי הרנו אותו." ¹⁶ בינתיהם המשיך פטרוס לדפוק על הדלת, וכשיצאו לבסוף האחים לפתחה את השער, הם הופתעו מאוד! ¹⁷ פטרוס אמר להם לשתקו, וסיפר להם כיצד חילץ אותו האדון

משימה מיווחדת! ”³ הם הוסיפו להתפלל ולצום, בין המתפללים. ⁴ לאחר קריית פרשת השבעה מן התורה, וההפטירה מהנבאים, שלחו אליהם ראש בית-הכנסת הודעה: ”אחים, אם יש לכם דבר שאל ובר-גנא, ברכו אותם ושלחו אותם לדרכם. ⁵ אמר: ”עидור והדרכה בשבילנו, אתם מזומנים לדבר! ”⁶ פולס גם על רגלו, סימן לקהל שהוא עומד לדבר, ומשם חבלנו ל�פריסון. ⁷ הם ענו בעיר סלמיס. ⁸ בהדרכת רוח הקודש ירדו השנים לסלוקיא, ובישרו את דבר אלהים בכת-הכנסת (יוחנן ובירוק היה העוזר שלהם). ⁹ לאחר מכן המשיכו אותן, הרשו לי לפתח בסקירה היסטורית קצרה. ¹⁰ לאחר מכן המשיכו לבשר בכל רחבי הארץ, עד שהגיעו לעיר פפוס. בעיר זאת פגשו יהודי אחד, בר-ישוע שמו, שהיה נבייא וברך אותם מאד בתקופת שהותם במצרים. ביד שקר ועסיק בכישוף. ¹¹ בר-ישוע היה ידיד למושל המקומי, סרג'וס פולוס. המושל, שהיה אדם נכון מאוד, הומין את בר-גנא ופולוס לבקר אותם, משוכנעת שרצה לשמעו מפיהם את דבר האלים. ¹² אולם המ鏘פה הזה, שנקרא ”אלימים“, לא רצה שהמושל ינייע באמונה, ולכן התעורר בשיחה ודרש מהמושל לא לשים לב לדבריהם של שאל ובר-גנא. ¹³ אך שאל (הנקרא גם ”פולוס“), אשר היה מלא ברוח הקודש, הביט בנכיא השקר וקרא: ¹⁴ ”בן אלם ה' הוריד אותך מכסא מלכותו, והמלך תחתיו בלייעל שכמו! אתה מלא מרמה ופשע, ואובייב את דוד המלך, זה שה' אמר עליו: 'דוד בן-ישי הוא איש כלבי, והוא יעשה את רצוני'. ¹⁵ ומזרעו של דוד הקיים ה' לישראל את המושיע המובטח. את ישוע המשיח! ¹⁶ עוד לפני בווא של ישוע קרא יהונתן לעם ישראל לשוב מחתמי, לפנות אל הדנעשה, האמין באדרון והשותם על הכוח העצום של הגודל את עיניו, והוא החל לגשש סביבו ולהחפש ערפאל את עיניו, והוא ראי את תפקידו, שאל מישחו שיוביל אותו בידיו. ¹⁷ כשרה המושל את איני המשיח! אבל הוא עומר לבוא, ואני ראוי אף להתריד את שרוכי נעלוי! ¹⁸ אחיו בני אברהם, אחיו הנויים היראים את האלים: ישועה זאת נועדה לכלנו! ¹⁹ תושבי ירושלים ומנהיגיהם לא הכירו את המשיח, ולא הבינו את דברי הנביאים אשר נקראו מדי שבת בכת-הכנסת. אָפַעֲלִי-פִּיכְן, כשהרנו בפסידיה. בשבת הלכו השניים לכת-הכנסת ויישבו וילאחר מכון סמכו את ידיהם על ראשיהם של שאל ובר-גנא, ברכו אותם ושלחו אותם לדרכם. ²⁰ בחדרכם רוח הקודש ירדו השנים לסלוקיא, ובישרו את דבר אלהים בכת-הכנסת (יוחנן ובירוק היה העוזר שלהם). ²¹ לאחר מכן המשיכו לבשר בכל רחבי הארץ, עד שהגיעו לעיר פפוס. בעיר זאת פגשו יהודי אחד, בר-ישוע שמו, שהיה נבייא וברך אותם מאד בתקופת שהותם במצרים. ביד שקר ועסיק בכישוף. ²² בר-ישוע היה ידיד למושל המקומי, סרג'וס פולוס. המושל, שהיה אדם נכון מאוד, הומין את בר-גנא ופולוס לבקר אותם, משוכנעת שרצה לשמעו מפיהם את דבר האלים. ²³ אולם המ鏘פה הזה, שנקרא ”אלימים“, לא רצה שהמושל ינייע באמונה, ולכן התעורר בשיחה ודרש מהמושל לא לשים לב לדבריהם של שאל ובר-גנא. ²⁴ אך שאל (הנקרא גם ”פולוס“), אשר היה מלא ברוח הקודש, הביט בנכיא השקר וקרא: ²⁵ ”בן אלם ה' הוריד אותך מכסא מלכותו, והמלך תחתיו בלייעל שכמו! אתה מלא מרמה ופשע, ואובייב את דוד המלך, זה שה' אמר עליו: 'דוד בן-ישי הוא איש כלבי, והוא יעשה את רצוני'. ²⁶ ומזרעו של דוד הקיים ה' לישראל את המושיע המובטח. את ישוע המשיח! ²⁷ עוד לפני בווא של ישוע קרא יהונתן לעם ישראל לשוב מחתמי, לפנות אל הדנעשה, האמין באדרון והשותם על הכוח העצום של הגודל את עיניו, והוא ראי את תפקידו, שאל מישחו שיוביל אותו בידיו. ²⁸ כשרה המושל את איני המשיח! אבל הוא עומר לבוא, ואני ראוי אף להתריד את שרוכי נעלוי! ²⁹ אחיו בני אברהם, אחיו הנויים היראים את האלים: ישועה זאת נועדה לכלנו! ³⁰ תושבי ירושלים ומנהיגיהם לא הכירו את המשיח, ולא הבינו את דברי הנביאים אשר נקראו מדי שבת בכת-הכנסת. אָפַעֲלִי-פִּיכְן, כשהרנו בפסידיה. בשבת הלכו השניים לכת-הכנסת ויישבו

כך. ⁴² כשהיצאו פולוס ובר-נבא מבית-הכנסת, הומנו אותם האנשים לשוב ולדבר אליהם בשבת הבאה. ⁴³ בחתום האסיפה בבית-הכנסת הלו אוחרי פולוס ובר-נבא הרבה יהודים וגויים יראו אלהים. השניים שוחחו איתם וудדו אותם לבתו בחסדו של אלהים. ⁴⁴ בשבת שלאחר מכאן התקבלה כמעט כל העיר בבית-הכנסת. כדי לשמע את דבר ה' מפי פולוס ובר-נבא. ⁴⁵ אולם כשראו מנהיגי היהודים את ההמון, נמלאו קנאה והכחישו את דבריו של פולוס בקללות ובnidopim. ⁴⁶ אך פולוס ובר-נבא דיברו באמץ והצヒו: "הרנסנו שמהותנו לבשר את דבר ה' קודם כל לכם - היהודים, אולם מכיוון שריחתם אותו והוכחתם שאינכם ראויים לחיה נצח, נציע אותו לנוים!" (*aiōnios g¹⁶⁶*) ⁴⁷ כי כך ציווה עליינו אלוהים: יונתיך לאור גוים, להיות ישועתי עד קצה הארץ". ⁴⁸ הגוים שמחו מאד לשמעו את בשורת ה' מפי פולוס, וכל מי שבחר לחיה נצח האמין. ⁴⁹ וכך התפשט דבר ה' בכל הארץ. ⁵⁰ אולם מנהיגי היהודים קוממו את הנשים המכובדות ואצלות נדר פולוס ובר-נבא. הם עוררו את ההמון לרדרוף את פולוס ובר-נבא ולגרשם מן העיר. ⁵¹ השניים נירעו את אבק העיר מעל רגליים והלכו לעיר איקניאן. ⁵² ותלמידיהם באנטיווכיה נמלאו שמהה ורוח הקודש.

14 גם באיקניאן הלו פולוס ובר-נבא לבית-הכנסת. הם הטיפו את דבר ה' בעוצמה כה רבה, עד שיהודים וגויים רבים האמינו באדון. ² אולם היהודים שדחו את בשורת אלוהים הסעירים את רגשות הגוים, ועוררו בכלם אידאמון בפולוס ובר-נבא. ³ למרות זאת נשארו שם השניים זמן רב למדרי, כשהם מבשרים את דבר ה' באומץ.

אלה הם קיימו למעשה את דברי הנביאים. ²⁸ למרות שלא הייתה להם כל סיבה מוצדקת להוציא את ישוע להורג, דרכו מפיטוס לצלוב אותו. ²⁹ לאחר שקיימו את כל תנבאות הקשורות במוות, בלי שידעו זאת, הודיעו אותו מעל הצלב וקברוהו. ³⁰ "אולם אלוהים הקים את ישוע מן המתים. ³¹ ובמים של אחר מכן הוא נראה פעמים רבות לעיני האנשים שליו אותו מן הגליל לירושלים. מאז ועד היום לא פסקו האנשים האלה להעיר על כך בפומבי. ³² "בר-נבא ואני מבשרים לכם עתה את הבשורה הטובה הזאת: את אשר הבטיח אלהים לאבותינו, הוא הגשים לנו, צאציהם, על ידי תקומה ישוע. ³³ לכך מתוכון המזמור השני בההלים: 'בני אתה, אני היום ילדתיך'. ³⁴ "אלוהים הבטיח להזכירו לחיים, כדי שלא ימות עוד לעולם. אלוהים ייתן לכם את הבטחותיו הנפלאים לדוד כמו שכותב בישועה. ³⁵ במזמור זו כתוב: 'לא תיתן חסידך לראות שחתה'. ³⁶ פסוק זה אינו מתייחס לדוד, שהרי לאחר שדור ונפו נركב. ³⁷ פסוק זה מתייחס למשיחו אחר - למשיחו שלאלוהים החזכיר לחיים ושגפו כלל לא ניזוק מריקבון המות. ³⁸ "אחים, הקשיבו! באמצעות ישוע זה אתם יכולים לקבל סליחת חטאיהם. ³⁹ כל מי שמאמין ובוטח בו משחרר מכל אשמה, ואלוהים מצדיק אותו. התורה מעולם לא יכולת לשחרר אתכם מהטהר ולהצדיקם בעיני אלוהים. ⁴⁰ היוזרו! אל תהנו לדברי הנביאים להתגשים בכם: ⁴¹ 'ראו בוגדים והbijto, והתמהה תמהנו, כי פעל פועל בימייכם, לא תאמינו כי יסופר'. 'כלומר, ראו והתפלאו, אתם הבזים לאמת! כי אלוהים עומד לעשות משהו ביוםיכם, אשר לא תאמינו בו כesispero לכם על

ואלווהים אישר שאכן הם שליחיו על-ידי הניסים מספק לנו אוכל וממלא את לבנו שמהה.¹⁸ על אף והנפלאות שחולל באמצעותם. ⁴ תושבי העיר דבריהם אלה הצליחו השניים רק בקשר רב לשכנוע היו חלוקים בדעותיהם: חלקם חמכו במנהיגים את הקהיל שלא להקריב להם קורבנות. ¹⁹ ימים היהודים. וחלקים - בפולוס ובר-נבא. ⁵ כאשר ספרויים לאחר מכאן הגיעו לסתירה יהודים אחדים מאנטוכיה ומאקינון, והפכו את קהיל המעריצים נודע לשני השליחים שהגויים, היהודים ומנהיגיהם להמון פרוע וצמאדים, אשר רגש את פולוס באכנים. תכננו להתנקל להם ולרגום אותם באכנים. מיהרו להימלט על נפשם. הם הגיעו לעיר חבל לוקוניה: החמוניים החשו שפולוס מת, וכך גדרו אותו אל מחוץ לעיר. ²⁰ אולם לאחר שהתקבצו המתאימים סביבתו הוא התאושש,quam על רגליו וחזר העירה. למחרת יצא פולוס ובר-נבא לדרכיו. ²¹ לאחר שבישרו שם את דבר ה', ועשו תלמידים רבים. חזרו השניים לסתירה, לאקינון ולאנטוכיה. ²² בערים אלה הם חיזקו את המתאימים. ועדדו אותם לדבר באמונתם למרות הצורות ותרדיות. רק דרך צרות האלוהים שבו בטחו. ²³ לאחר מכן המשיכו השניים בכל קהילה, ובצום ותפילה הפיקדו אותם בידי רבות נוכל להיכנס למלכות האלוהים". הזכירו להם. ²⁴ כמו כן מינו פולוס ובר-נבא זקני-קהילת בכל קהילה, ובצום ותפילה הפיקדו אותם בידי האלוהים שבו בטחו. ²⁵ לבסוף במסעםchora, עברו דרך פיסידיה ופרמפוליה. ²⁶ הם הטיפו שוב בפרוני, והמשיכו לאטליה. ²⁷ בפלינו בספינה לאנטוכיה - העיר שמנה יצאו למסע, אשר בה הופקדו בידי אלוהים לבצע את המלאכה שזה עתה סיימו. ²⁸ בהגיים לאנטוכיה כינסו את כל המתאימים, ומסרו להם דיווח מפורט על מסע: כיצד ה' פעל באמצעותם, וכיצד פתח את שער האמונה נם לגויים. ²⁹ פולוס ובר-נבא נשארו עם המתאימים באנטוכיה זמן ממושך.

15 בזאת שבר-נבא ופולוס היו באנטוכיה, הגינו לשם מספר אנשים מיהודה, והחלו ללמד את המתאימים שם לא יקפידו לקיים את ברית המילה כדת משה וישראל, לא יוכל להיוושע.

משה משליחי הַשְׁלִיחִים מושך. ¹⁶ אמנים בימי קדם הרשה היה לגורים לחיות כרצונם. ¹⁷ אולם הוא תמיד העיד על עצמו במעשהיו הטובים ובאהבתו אלינו: הוא שלוח לנו, למשל, נשים ותבאות מבורךות; הוא בפלוס ובר-נבא את הנס שפולוס חולל, החלו כולם לקרוא בשונן הליקאנונית: "נשים אלה הם אלים בדמות בני-אדם!". ¹⁸ הם החליטו שבר-נבא הוא האל זオス, ואילו פולוס, שהיה הדובר העיקרי - האל הרמס. ¹⁹ הכהן של זオス, שמקדשו היה בפרבר העיר, הביא זורי פרחים ושורדים. כדי להזכירם בשער העיר לעיני ההמוניים. ²⁰ אולם כאשר הבינו פולוס ובר-נבא את מה שעומד להתרחש. קראו את בנדיהם ורצו בתוך הקהיל בצעקות: ²¹ "נשים מה אתם עושים? אנחנו בני-אדם בדယוק כמוכם! באנו לבשר לכם את הבשורה, כדי שאתה תפיסקו פולוס ובר-נבא את מה שעומד להתרחש. קראו את אחד האמויות, אשר ברא את השמיים. את הארץ. את הימים ואת כל אשר בהם. ²² אמנים בימי קדם הרשה היה לגורים לחיות כרצונם. ²³ אולם הוא תמיד העיד על עצמו במעשהיו הטובים ובאהבתו אלינו: הוא שלוח לנו, למשל, נשים ותבאות מבורךות; הוא

2 פולוס ובר-גנָבָא הַתּוֹכְחוּ אִיתֶם עַל כֵך בְּלַהְתָר
בֵין הַגּוֹיִם. ¹³ כְשִׁיסִימָו הַשְׁנִים אֲתָה דִיוֹחָמָ נְטָל יַעֲקֹב
אַת רְשׁוֹת הַדִּיבָר. "אֲחִים, "יַהֲקִשְׁבוּ לְדִבְרֵי
אָוֹתָם לִירוֹשָׁלָם. יְחִיד עַם אֲחָדִים מַחְבָּרִי הַקָּהִילָה,
כִּדְיֻ לְדוֹן בְּשָׁאַלָה זוֹאת עַם חִשְׁלִיחִים וְחוֹקִים שָׁם.
3 הַקָּהִילָה כּוֹלָה לְיוֹתָה אָוֹתָם אֶל מְחוֹזָן לְעִיר.
וְהַנְצִינִים יָצָאוּ בְדַרְכֵיכֶם לִירוֹשָׁלָם. הַמְתַעֲכִבוּ
בְּדַרְךָ בָּעֵרִי הַחֹוף שֶׁלְבָנָן וּבְשָׁמְרוֹן, כִּדְיֻ לְבָקָר
אֶת הַמְאָמִינִים, וְלִשְׁמָחָת כָּלָם סִיפְרָוּ לְהַם שְׁגָם
הַגּוֹיִם חֻזְורִים בַּתְשׁוֹבָה. ⁴ בְּהַגְּיָעָם לִירוֹשָׁלָם קִיבְלוּ
אֶת פְנִיהם חֶבְרִי הַקָּהִילָה, הַשְׁלִיחִים וְחוֹקִים, וּפּוֹלָס
וּבְרִגְנָבָא דִיוֹחָוּ לְהַם כִּיְצָר ד' פָּעֵל בְּאַמְצָעוֹתָם.
5 אָוָלָם מַמְאָמִינִים אֲחָדִים, שְׁהַשְׁתִּיכְוּ בְעַבְרָה לְכַת
הַפְּרוֹשִׁים, קִמוּ עַל גְּלִילָהֶם וְטַעֲנוּ שֶׁכָּל הַמְאָמִינִים
מִבֵּין הַגּוֹיִם חִיְבִים לְשִׁמְרֹר אֶת הַתּוֹרָה וּלְקִיְמָהָרִת
מִילָה. ⁶ לְכָן כִּינָסוּ הַשְׁלִיחִים וְחוֹקִים אָסִיפה מִוּחָדָה
כִּדְיֻ לְדוֹן בְּבָعֵיה זוֹת. ⁷ לְאַחֲרֵ דִּין אַרְךָ וּמִיְנָעָ
קִם שְׁמָעוֹן עַל רְגָלָיו וּפְנָה אֶל הַמְאָמִינִים: "אֲחִים,
כָּלָם יְדָעִים שְׁעֹד לְפָנֵי זָמָן רַב בְּחָר בֵּי אֱלֹהִים
לְבָשָׂר גּוֹיִם אֲתָה הַבּוֹרֶה, כִּדְיֻ שְׁגָם הַם יַאֲמִינוּ בָּו.
8 אֱלֹהִים, הַמְכִיר וּהַיּוֹדֵעַ אֶת לְבֵהָרָם, אִישָׁר שְׁהָוָא
מִקְבֵּל גָם אֶת הַגּוֹיִם. כִּיְצָר הָוָא אִישָׁר זָאת? בְּכֵךְ
שְׁתַחַן לְהַם אֶת רֹוח הַקּוֹדֶשׁ בְּדִיקָה כַּשְׁ שְׁנָתָן אָוֹתוֹ
לְנוֹ. ⁹ אֱלֹהִים לְאַהֲבָה בְּינֵינוֹ לְבִנֵּינוֹם, מִשּׁוּם
שְׁהָוָא טִיחָר אֶת לְבָם, עַל-יְהִידָה האַמְנוֹנָה, בְּדִיקָה כַּפִּי
שְׁתִיְחָר אֶת לְבָנוֹ. ¹⁰ הָאָם אַתָּם רֹצִים עַתָּה לְתַקֵּן
אֶת מְעַשְׂיוֹ שֶׁל אֱלֹהִים? מְדוֹעָ אַתָּם מַעֲמִיסִים עַל
הַגּוֹיִם עַוְלָם שְׁאַנְחָנוּ וְאַבְוֹתָנוּ לֹא יָכוֹלָנוּ לְשָׁאת? ¹¹
הָאָם אַיִנָּכֶם מַמְאָמִינִים שְׁכָלָנוּ נֹשְׁעָנוּ בָּאוֹתָה הַדָּרָךְ -
כָּלָומָר בְּחַסְדֵוּ שֶׁלְהָאָדָון יְשָׁוע? ¹² נְהִוָּכוֹ פְּסָק, וְכֵל
לְכָם! ¹³ נָודָע לְנוּ שְׁמַסְפֵר אֲנָשִׁים מַקְהִילָתָנוּ בְּלַבְלָנוּ
אֲתָכָם וְהַטִּילוּ סְפָק בְּכָם, אָוָלָם דָרָעָוּ לְכָם שֶׁלָא אַנְחָנוּ
עַל הַגּוֹיִם וְהַנְפְּלָאָות שְׁחֹלָל אֱלֹהִים בְּאַמְצָעוֹתָם.

בדרךם לסוריה וקיליקיה, כדי לעודד את המאמינים 25 מושום כך החלטנו מה-אחד לשלווה אליכם שני ציונים רשימים שלנו. יחד עם אחינו האחובים פולוס וברנבא. 26 נזינים אלה, יהודה וסילא, אשר סיכנו את חייהם למען שם אדוננו ישוע המשיח, יאשרו לפניכם בעלי-פה את ההחלטה. 28 "روح הקודש ואנו מצאנו לנכון שלא להכיד עלייכם בחובות מיותרים של שמירת מצוות התורה, אלא רק לדרכם מכם 29 שתימנעו מאכילת מזון שהוקרב לאלילים. מאכילתבשר של בעלי-חיים שנחנק, מאכילתبشر עם דם. ושתתרחקו מן הונאות. טוב העשו אם נשמרו דברים אלה. – שלום לכם". 30 ארבעת הנזינים יצאו מיד לאנטויוכיה, כינסו שם אסיפה כללית של כל המשיחיים ונתקו להם את המכתב. 31 דבריו המכתב שמחו מאוד את כל הקהילה באנטויוכיה. 32 יהודה וסילא, שהיו נביאים, דרשו באוני הקהלה דרשה ארכוה וחיוקו את אמונה האחים. 33 הם נשארו שם ימים אחדים. ולאחר מכן חזרו לירושלים עם דרישות שלום אל האחים אשר שלחו אותם. 34 פולוס וברנבא נשארו באנטויוכיה, ועזרו למתייפים ולמורים המקומיים למד את דבר ה'. 35 בעבר ימים אחדים הציע פולוס לבָּרְנַבָּא: "הבה נשוב ונבקר את אחינו בכל הערים שבין בשרנו את דבר ה', כדי שנראה כיצד מתקדמים המאמינים החדשניים". 37 בָּרְנַבָּא הסכים. וביקש לצרף אליו את יוחנן מרקטוס. 38 אך רעיון זה לא מצא חן את יוחנן מרקטוס. כי יוחנן מרקטוס זנה אותם לנפשם בעני פולוס. ולא עוזר להם לסייע את שilihותם. בעיר פמפוליה, ולא עוזר להם לסייע את שilihותם. 39 לאחר ויכוח חריף בנושא זה החליטו השניהם להיפרד. ברנבא לקח את מרקטוס והפליג אליו לקפריסן. 40 ואילו פולוס בחר לקחת אותה את סילא. לאחר שקיבלו את ברכת האחים יצאו השניים

folos וסילא הלו התחילו לדרבי ומשם ללויטה. בלוסטרה הם פגשו מאמין צער בשם טימוטיאוס. אמו הייתה יהודיה מאמינה, ואביו – יווני. 2 לאחר שליטותיו היה שם טוב בין האחים בלוסטרה ובאיקניאן, ביקש ממנו פולוס להיותו אליהם במסעם. מתוך התחשבות ברגשות יהודי הסביבה החליט פולוס למלול את טימוטיאוס לפני צאתם לדרך, כי ככלם ידעו שאביו יווני. 4 השלשה עברו מעיר לעיר ופרסמו את ההחלטה שלילחים והזקנים בירושלים בונגעו למאmins הגויים. 5 והקהילה המשיחית גברה והתחפחה מיום ליום באמונה ובמספר. 6 לאחר מכן עברו פולוס ומלואו דרך פרינניה וגולטיה. כי רוח הקודש אמר להם שלא להיכנס לאסיה הקטנה באותו מסע. 7 הם עברו לאורך נובלות מיסיה, והתכוונו ללבת צפונה – לביתניה. אך רוח ישוע אמר להם שלא. 8 לכן במקומם ללבת לביתניה הם עברו דרך מיסיה, והלכו לעיר טראס. 9 באותו לילה נראה לה פולוס חזון: הוא ראה בחולמו איש מקדונית (שביוון) מתחנן לפניו: "אנא, בוא אלינו למקדונית ועזר לנו!". מיד לאחר חלומו של פולוס עמדנו לצאת למקדונית, כי הגענו למסקנה שה' שולח אותנו לשם כדי לבשר את הבשורה. 10 עליינו על ספינה בטראס והפלנו לסמותריקה, ולמהרת נסענו לנפוליס. 11 שם הגענו לפילופי, שהיתה המושבה הרומאית הקרובה ביותר לנgóן המקדוני, ונשאנו שם ימים אחדים. 12 בשבת יצאנו מהזען לעיר והלכנו אל שפט הנהר, שם נהנה קבוצה אחת להחטאף לתפילה. התישבנו שם ולימדנו את הנשים שנכחו במקום. 14

אתה מהן הייתה ליריה מהעיר תיאטריה, שהיא הדרלותות נפתחו לרוחה, ואזוקיהם של כל האסירים סוחרת בבדי ארגמן. לדייה הייתה אישת יראת ניתקו!²⁷ כשהתעורר הסוהר משנתו ומצא את כל אלוהים, ועתה, כשהקשיב לדבורי של פולוס, פתח דלתות הכלא פתוחות. היה בטוח שככל האסירים אלוהים את לבה והדי אאמין לא כל מה שאמה. ²⁸ אך פולוס צעק לעברו: "אל תחרוג את עצמך! ²⁹ כולם כאן!" ³⁰ בפחד ובברעה חיכה הסוהר נרות. רץ אל הצינוק ונפל לפני פולוס וסילא. ³¹ הוא הוציאו אותם החוצה ושאל בחתינה: "רבותי, מה אחד, כשהבאו למקום התפילה שעל שפט הנהר, עלי לעשות כדי להיוושע?" ³² "עליך לדאמין באדונ יושע, "השיבו השניים," ואז תיוושע - אתה פונשו שפהח צערה אחותך ניחוש, שניבאה עתידות והרוויחה הרבה כסף לאדוניה. ³³ היה רדרפה אחרינו וצרחה: "אנשים אלה הם עבדי ה"; לסוחר ולכל בני-ביתו את בשורת אלוהים. ³⁴ באotta הזרמנת רחץ הסוהר את פצעיהם, ולאחר כך נטבל עם כל בני ביתו. ³⁵ לאחר מכן העלה אותם האיש לביתו וערך לפניו סעודת נдолה. מה רב היה שמחתו ושמחה כל בני-ביתו על שכולם האמינו עתה בה. ³⁶ למחרת בבוקר שלחו השופטים שוטרים אל הסוהר, ובפייהם הפקודה: "שחרר את שני האסירים ותן להם לרכת!" ³⁷ הסוהר מיד אל פולוס ואמר: "השופטים ציוו עלי לשחרר אתכם; אתם חופשיים לרכת לדריכם!" ³⁸ "בשם פניהם ואפוא לא!" השיב פולוס בחחליות. למרות שאחנו אורחים רומיים ולא היינו אשימים בכלל פשע. הכו אותנו בשוטים לעיני כל העם! לא די בכך שהכו אותנו בשוטים והשליכו אותנו לכלא ללא משפט. הם רוצים עתה לשלוח אותנו מכאן בחשאי? שיבאו הנה בעצם וישחררו אותנו!" ³⁹ השוטרים מסרו לשופטים את דבריו של פולוס, וכשנודע את השניים לצינוק ושם את רגליהם בסד. ⁴⁰ בחצות הלילה החפלו פולוס וסילא ושרו לכבוד ה', וכל האסירים הקשיבו להם. ⁴¹ מושם כך הזדרזו השופטים לרכת אדרמה חזקה שזעועה את יסודות בית-הכלא. כל מעשי השליחים

בטובם לעזוב את העיר. ⁴⁰ פולוס וסילא יצאו מן הכהלה וחזרו לביתה של לידיה. לאחר שעודדו את המאמינים שפנוו שם, הלכו החניכים לדרך.

17 פולוס וסילא עברו במסעם דרך ערי אמפיקוליס ואפולוניה, והגינו לחסלוניקי – עיר שהיה בה בית-הכנסת היהודי. ² פולוס החלק כמנהנו לבית-הכנסת, ובמשך שלוש שבתות רצופות הסביר לנוכחים את הכהנים. ³ הוא הסביר להם את הנבאות בדבר סבלו של המשיח ותקומתו לחיים, והוכיח להם שישוע הוא המשיח. ⁴ חלק מהמאזינים שכנוו והאמינו, ביניהם היו הרבה יונינים ירא-אלילים והרבה נשים אצילות. ⁵ אולם מנהיגי היהודים נמלאו קנא, ולכן חיסתו פושעים וכטליים מן השוק לעורר מהומה בעיר. הם פרצו לביתו של ייסון, במתראה להחפос את פולוס וסילא ולהביאם לפני מועצת העיר. ⁶ מאחר שלא מצאו את השניים בתוך הבית, הם גדרו החוצה את ייסון ומאמינים אחרים והביאו אותם לפני המועצה. "פולוס וסילא נורמים לצידות ובויות בכל העולם, ועכשו הם רוצחים להפוך נם את עירנו" צרחו. ⁷ "ויסון זה הכנסים אותם אל ביתו. הם בוגדים! הם טוענים שיש להם מלך אחר, ישוע, במקום הקיסר!" ⁸ האשומות אלה הסיערו את רוחם של אנשי-העיר ושל השופטים, ואלה שהחררו אותם רק לאחר שילמו דמי-ערבות. ⁹ באוטו לילה הבריחו המאמינים את פולוס וסילא לברואת, והשניים שוב הלכו לבית-הכנסת כדי להטיף. ¹⁰ אנשי ברואת היו רחבי אופקים יותר מאנשי חסלוניקי והקשו לבשורה בשמה. יומיום הם למדו בעצמם את כתבי-הקודש, כדי לראות אם דבריהם של פולוס וסילא הם דברי אמת. ¹¹ כתוצאה מכך האמינו רבים מהם, ביניהם נשים רמות

למעשה מאטלה, משומ שהקיסר קלודיו ציווה לנרש את כל היהודים מרומה. 3 מאחר שהזゴ עסק במקצעו של פולוס – ארינה ירידות אוחלים – החלטת פולוס לנור בביותם ולבוד יהוד אותן. 4 כל שבת ביקר פולוס בביתה-הכנסת וניסה לשכנע בדבריו גם את היהודים וגם את היוונים. 5 לאחר שהגינו סילא וטימותו ממקדוניה, הקדיש פולוס את כל זמנו להטפה ולהוכחת משיחותו של ישוע ליהודים. 6 אולם כשהתגנדו היהודים לפולוס וגינפו את ישוע, ניר פולוס את האבן מבנדיו ואמר: "דמכם בראשכם! עשיתי את המוטל עלי, ומפני נקי. מעתה ואילך אלך לנויים!" 7 והוא יצא מבית-הכנסת ועבר לנור בبيתו של טיטוס יוסטוס, איש ירא-אלוהים שגר בקרבת מקום. 8 אולם קריספוס – ראש בית-הכנסת – וכל בני ביתו האמינו באדרון. נס קורינתיאים רבים שהקשו בפולוס האמינו לדבריו ונטבלו במים. 9ليلת תפחד! המשך לבשר ואל תחדר, 10 כי אני איתך! איש לא יפגע לך לרעה, כי אנשים רבים בעיר הזאת שייכים לך". 11 וכך נשאר פולוס באותו עיר כשהוחזק והצטייל מדבר אל רשות אלוהים. 12 אולם כשתמונת נליון למושל אכיה, ארגנו היהודים הפגנת מהאה נגד פולוס, והעמידו אותו לדין לפני המושל. 13 "האיש הזה מסית את בני-האדם לעבוד את אלוהים בדרך המונוגדת לחוק הרומי!" האשים אותו. 14 אולם עוד לפני שהספיק פולוס לפתוח את פיו ולהגן על עצמו, פנה נליון אל מאשימו ואמר: "הקשיבו, יהודים: אילו הבאתם לפני מקרה פשע, הייתי חייב להקשיב לכם, 15 אולם כיון שזויה אלה של הנדרות מילוליות, של שמות, מושגים ומונחים בנושא הדת שלכם, טפלו

שוכן במקדרש מעשה ידי-אדם. 26 כמו כן אין ידי אדם יכולות לשרתו ולספק לו את צרכיו, משומ שאין הוא זוקק לדבר! הוא עצמו נותן חיים ונשמה לכל דבר, וממלא כל מחסור שהוא. 26 מאדם אחד הוא ברא את כל בני-האדם בעולם, ולאחר מכן פיזר את העמים על פני כדור הארץ, והוא החליט בראש מי מהם יקום, מי ייפול ומתמי, אף קבע להם את גבולותיהם. 27 "בכל המעשים האלה הייתה לו מטרה אחת: שכל העמים יחשאו את אליהם ויגשו אחריו עד שימצאו אותו – למרות שאין הוא רחוק מאי אחד מאיתנו! 28 אחד המשוררים שלהם ביטה אמר צאצאיך. 29 "ואם נכון הדבר, אז אסור לנו אהנו צאצאיך. 29 "ואם נכון הדבר, אז אסור לנו לחשוב על אלוהים כאלו הוא מן פסל או אליל עשוי זהב, כסף או אבן! 30 אלוהים התעלם בעבר מבורותם של בני-האדם בנושא זה, אולם עתה הוא מצווה על כולם לחזור בתשובה ולבוד אותו בלבד. 31 כי אלוהים קבוע ביום מסויים שבו ישבוט בצדוק את העולם כולו על-ידי האיש שבו בחר. אלוהים אישר את הדבר לעני כולם כשהקים איש וזה מן המתים." 32 כאשר שמעו שפולוס מדבר על תחייתו של איש מת, החלו אחדים מהם לצחוח וללעוג, ואילו אחרים אמרו: "אהנו רוצים לשמוע עוד על כך!". 33 בכך נסתימה שיחתו של פולוס אותם. 34 אולם רק מעתים האמינו לדבריו והצטרפו אליו. ביניהם היו דיוונייסוס – חבר מועצת העיר, אישة אחת בשם דמיס ואחרים.

18 לאחר מכן עזב פולוס את אתויה ובא לקורינתוס. 2 שם הוא התוודע אל יהודי יליד פונטוס, בשם עקילס, אשר ה狃 לא-זמן מאטלה יחד עם אשטו פריסקילה. עקילס ופריסקילה נמלטו

פומביים. והוכיה לכלום. מתוך הכתוב בתנ"ך.
шибוע הוא המשיח.

19 בזמנם שאפולוס היה בקורינתוס עבר פולוס בכל רחבי אסיה הקטנה, וכשהגיע לאפסוס פנש תלמידים אחדים. ² "הדים קיבלותם את רוח הקודש כשהאמנתם?" שאל אותם. ^{ללא}, ענו. "למה אתה מתחכו? מהו רוח הקודש?" ³ אמר כן, באיזו טבילה נטבלתם? "שאל פולוס". על עיקרי האמונה שלמדו ויחנן המטביל". השיבו התלמידים. ⁴ "טבילתו של יוחנן באה רך להוכיה את הרצון לשוב מן החטא ולהאמין באלהים", הסביר להם פולוס. ⁵ומי שנטבל חייב להאמין בישוע המשיח, שעלה בויא ניבא ויחנן. ⁶ לשמע דבריהם אלה מיהרו התלמידים להיטבל בשם האדון ישוע המשיח. ⁶ כשהשניים פוליס את ידרו עליהם. צלח עליהם רוח הקודש והם החלו להתגנא ולדבר בשפות בלתי-מוכנות. ⁷ שנים-עשר איש נכחו באותו מעמד. ⁸ במשת שלושת החודשים הבאים הלך פולוס מדי שבת לבית-הכנסת הטיף באומץ לב על אמונהו, ושכנע אנשים רבים להאמין בישוע המשיח. ⁹ ואולם היו אנשים שרצו את בשורתו ודיברו בפומבי ננד ישוע. ¹⁰ משום כך עזב פולוס את המקום וסרב לשוב ולדבר אליהם. הוא הוציא מתוכם את המאמינים המשיחיים. וליד אותם מדי יום בבית-המדרשה טרונוס. ¹¹ הדבר נמשך כשתים, עד שככל אדם באסיה הקטנה – יהודי ונוצרי – שמע את בשורתה זו. ¹² מה נפלאים היו הניסים שהולל אלהים באמצעות פולוס! ¹³ כאשר הונחו ממחתויהם או חולצתו על החולמים, נעלמו מיד המחלות, והרוחות הרעות עזבו אותם. ¹⁴ מספר נודדים יהודים, אשר נדרדו ממקום למקום שגורשו שדים ורוחות רעות, החליטו לנסות לגרש

בכך אתם בעצמכם. אני מעוניין לדון בעניין! ¹⁶ והוא גירש אותם מאולם המשפט. ¹⁷ הם הלבכו ותפסו את סוסתנ尼斯. שנבחר לא-זמן לראש בית-הכנסת. הכו אותו ועשו בו שפטים לפני כסא המשפט. אך גלilioן לא היה אכפת. ¹⁸ פולוס נשאר בקורינתוס עוד זמן-מה, ולאחר מכן נפרד לשлом מן המתאמנים והפליג לסוריה יחד עם פריסקילה ועקליס. בקנטרי נילח פולוס את שער ראשוני, משם שנדר נדר מסויים. ¹⁹ כשהגענו לנמל אפסוס, הוא הלך לבית-הכנסת כדי לשוחח עם היהודים. ²⁰ הם ביקשו ממנו להישאר אצלם עוד ימים אחדים. אך פולוס חשב שאין לו זמן לכך. ²¹ "אני מוכרכ להגיעה לרודולפים לפני החג", אמר להם. "אולם אם ירצה השם, אשוב לבקר אתכם". פולוס הפליג לדרך והגיע לקיסריה. הוא הלך לבקר את הקהילה, ולאחר מכן המשיך לאנטויניה. ²² לאחר שששה זמנה באנטויניה, המשיך בדרכו ועבר באוזור גלטיה ובפריניה. בכל מקום ביקר אצל המתאמנים. עודד אותם ועזר להם להתחזק באמונתם. ²⁴ באותו ימים הגיעו לאפסוס היהודי יליד אלכסנדריה, אפולוס שמו, אשר היה מטיף ומורה מוכשר ובקייא בתנ"ך. ²⁵ הוא היה מלומד בדרך האדון, ולימד היטב על-אודות ישוע. אבל ידע על טבילת יוחנן בלבד. בהתקהבות רבה ובאומץ לב הטיף אפולוס בבית-הכנסה: פריסקילה ועקליס שמעו את דרישתו המרשימה והזמניו אותו לביתם והסבירו לו את דרך אלוהים ביתר דיוק. ²⁷ אפולוס החליט לנסוע ליוון, והאחים עודדו אותו לעשות כן. הם כתבו מכתב למאמינים ביון וביקשו מהם לקבלו בחמיות. לאחר שהגיע ליוון השתמש בו אלוהים לחיזוק הקהילה המקומית. ²⁸ מפני שהצלחה לסתור את טענות היהודים בויכוחיהם

את השדים והרוחות בשם הארון ישוע. הם החליטו להשתמש בלחש הבא: "בשם אותו ישוע שעליו להאמין שאילילים מעשה ידי-אדם אינם אלוהים כלל, וכחוצאה מכך יוריך היקף המכוורות שלנו!" מבשר פולום, אני מצווה عليك לצאת! ¹⁴ בין המלחים האלה היו שבעת בניו של סקוויה, שהיה אחד מראשי הכהנים. ¹⁵ אולם כשנתיים לדgeschט מש בלחש זה כדי לנדרש שד מאדם אחד, השיב להם השד: "אני מכיר את ישוע ואני מכיר את פולום, אבל מי אתם?" ¹⁶ השד התנצל על שניים מהם והכח אורות נמרצות, עד שברחו מן הבית ההוא עירומיים ופצעיים. ¹⁷ סיפורו המעשה התפשט במஹירות רבה בין היהודים והגויים בכל אפסוס. פחד גדול שרר בעיר, ושם ישוע המשיח זכה לכבוד ולהערכה. ¹⁸ מאמינים רבים שעסקו לפניהם במעשי כיושם למיניהם התוורו על מעשיהם בפומבי. הם הביאו את ספרי הכישופים ואת הקמעות שלהם, ושרפו אותם באש לעיני כולן (מיisha העריד את שווי הספרים האלה בכ- 100,000 שקלים). ¹⁹ מעשה זה של המאמינים הוכיח שדבר ה' חדר עמוק לב האנשים באוזר כלו. ²⁰ לאחר מאורעoted אלה החליך פולום, והזירעו אותו: הם הוריעו לו שלא יסכן את חייו ושלא יעוז לכת לאמפתייאטרון. ²¹ בתוך המ mun, אולם התלמידים לא הניחו לו. ²² אףלו פולום לחוץ את יונן בדרך לירושלים. "אחריו אמר, 'על לכת לרומא.' ²³ הוא שלח לפניו ליוון את שני עוזריו, טימוטיוס ואריסטוס, והוא עצמו נשאר בינו לבין הקטנה. ²⁴ באותו זמן התפתחה באפסוס מהומה נדירה הקשורה במאimiento המשיחיים. ²⁵ המהומה החלה בגלל צורף בשם דמטריוס. אשר היה בעל מפעל לייצור גומי כסף של מקדש האללה היוונית ארטמייס. הוא הניף את ידו וביקש שקט. כדי שיוכל לדבר. ²⁶ אולם משnoch הקהיל לדעת שהוא יהודי, החלו העסיק פועלים רבים ושילם להם משכורת נבואה. גודלה היא ארטמייס של האפסיס! "צעקותיהם נמסכו באותו מڪזע, ובנה אליהם: "רבותי, מלאכה זאת שעתים שלמות. ²⁷ בסופה של דבר הצליח מזיכר העיר להשתיק את הממון הזעם. "אנשי אפסוס, היא כל פרנסתנו. ²⁸ אתם רואים ושומעים בעצמכם

"פתח ואמר, "הרי כל אחד יודע שאפסוס היא המרכז הדתי של פולחן האלה הנדרלה ארטמייס. אשר הפסל שללה ירד אליו מהשמים.³⁶ הויאל ואיש אין חולק על עובדה זאת. עליכם להזכיר ולא לנ亨ן בפיזות ובקלות ראש!³⁷ אתם הבאתם הנה אנשים אשר לא שדרו דבר ממקדשה של ארטמייס. ואף לא חיללו את כבודה.³⁸ אם לדמטרוס ולפומפיו יש טענות נגדם. שיתבעו אותם לדין! הרי בתי-הדין שלנו פתוחים לקהיל בשעות הרגניות, והשופטים יכולים לדון בעניין ללא דיוחו.³⁹ אם יש לכם חיים והוא יהיה בסדר! "ואכן הכרתו שבאה לאיו. שמחה נдолה מילאה את כל הקהילה. כולם חזרו לעליית-הגן. פולוס אכל ולאחר מכן פתח בדרשה נספת שמנשכה עד אור הבוקר, ואז ניפרד מהם לשולם.⁴⁰ פולוס המשיך בריגל לאסום, ואילו אנחנו הנענו לשם לפניו בسفינה.⁴¹ כאשר הצרף אלינו באסום, הפלנו ייחד למיטוליני.⁴² למחמת הפלנו דרך כיוס, ביום השלישי ענו בסמוס (בלילה שנובטרונוגליון), וביום הרביעי הגענו למיטוליטוס.⁴³ פולוס סרב להתעכב הפעם באפסוס, כי רצח להגיעה לירושלים לקראת חן השבאות. אם יעלה הדבר בידך.⁴⁴ אולם בהגיענו למיטוליטוס שלחה פולוס הורעה לזכני הקהילה באפסוס. וביקש מהם לבוא לפניו אותו שם.⁴⁵ כשהגענו, אמר להם: "אתם יודעים היטב שהיומם הראשון שדררתי על ארמות אסיה ועד היום הזה,⁴⁶ עשיתו את עבודת הארון בענוה – ואףלו בדמויות – למלרות הצורות שנגרמו לי נוכלים מבין היהודים.⁴⁷ ובכל זאת, מעולם לאפחדתי לומר לכם את האמת: לימרתי אתכם והטפתי לכם ב齊יבור ובכתיים פרטיטים.⁴⁸ בישרתי לכם בשורה אחת ליהודים ולגויים גם יחד, שעלייהם

להפסיק לחטא, להזoor בתשובה, ולפנות לאלוחים פרידה. ³⁸ יותר מכל הם ה策טרו על שאמר להם שלא ישבו לראותו. לאחר מכן היו אותו כולם אל האוניה.

21 לאחר שנפרדנו מוקני קהילת אפסוס, הפלנו ישר לקום. למחמת הגענו לרוודס, ומשם - לפטרה. ² בפטרה עליינו על אונייה שהפלגה לפנייה שבسورיה. ³ ראיינו את האי קפריסין לשמאלנו, והמשכנו לנמל צור - שם נפרק משען הספינה. ⁴ ירדנו לחוף וחיפשנו את המאמינים המקומיים. שמצאנו אותם. נשארנו איתם שבע ימים. המאמינים אמרו לנו עוזבנו את צור והמשכנו בדרךנו. כל זמנו לקיצו עוזבנו את צור והמשכנו בדרךנו. כל חברי הקהילה ליוו אותנו לספינה, כולל הנשים והילדים, ואשר הענו לחוף התפלנו. ⁶ לאחר פרידה נרנשת עליינו לספינה, והם חזרו לבתיהם. ⁷ התהנה הבאה שלנו, לאחר שעזבנו את צור, הייתה עכו. גם שם שאלנו לשלום האחים, ואולם התעכבנו עכט. גם שם אמרו לנו לבבד. ⁸ ממש נסענו לקיסריה, אצלם יומם אחד בלבד. ⁹ רואינו שם משבעת החמשים הראשונים. ¹⁰ לאחר שההינו שם מספר רוקות שהיו נביות. ¹¹ לאחר שההינו שם משבעת החמשים הראשונים. ¹² לאחר שההינו שם משבעת החמשים הראשונים. ¹³ אמרו לנו בקיצור אחד מיהודה, אנבוס ימים בא לבקר אותנו אח אחד מיהודה, אנבוס שמו, שם הוא היה נביא. ¹⁴ אנבוס לkah את חגורתו של פולוס, כפת בה את ידיו ורגליו ואמר: "רווח הקודש אומר: ככה יאסרו יהודי ירושלים את בעל החגורה הזאת, ויסנירו אותו לירדי הרומים!" ¹⁵ גם לשמע דבריהם אלה בקשנו כולם מפולוס - גם חברי הקהילה המקומות ונם מלוויזו - שלא עלה לירושלים. ¹⁶ אולם פולוס השיב: "לשם מה הזכיר הזה? אתם ממש שוברים את לבוי הרי אני מוכן לא

באמץ עותה האמונה בישוע המשיח אדוננו. ²² עתה אני הולך לירושלים, כי עלי לציית לרוח הקודש המדריך אותי. אולם אני יודע מה מצפה לי שם.

²³ אני יודע רק דבר אחד: שככל עיר רוח הקודש מזהיר אותנו מפני העינויים והמאסר המצפים לי. ²⁴ אולם לגבי אין כל ערך אם לא אבצע את המשימה שהטיל עלי ישוע אדוננו: בספר לכולם על אהבת אלוהים ועל חסדו. ²⁵ "אני בטוח שאף אחד מכם - אשר שמעתם מפי את דבר ה' - לא ישוב לראותי, ²⁶ ומושם כך עלי לומר לכם: מצפוני נקי בונגע לכל אחד ואחד מכם! ²⁷ כי מעולם לא היסתי לבשר לכם את דבר האלוהים. ²⁸ "השניחו על עצמכם ועל הצאן שרוח הקודש הטיל עליכם את האחריות עלייה - אשר הן קהילת אלוהים שקנה במחירות דמו. ²⁹ אני יודע היטב שלאחר לכתי מכאן יופיעו ביןיכם מורי שקר, אשר יהיו כזאים אכזריים ולא יחוסו על העדר. ³⁰ אפילו אחדים מכם יסלו את האמת כדי למשוך אחריהם תלמידים. ³¹ لكن היזהרו! זכרו שבמשך שלוש שנים לא חדתי להשניה עליהם יומם וליליה, אף שפכתי דמעות רבות בגללם. ³² עתה אני מפקיד אתכם בידי אלוהים ודברו הנפלא, אשר בכוחו לבנות את אמונהיכם ולהתת לכם את הנהלה השמורה לבניו. ³³ מעולם לא השותקתי לכיסף או לבנדים יקרים. ³⁴ כולכם יודעים שבמוני ידי עברתי ופרנסתי את עצמי ואת בני-לוייתי. ³⁵ אתם נם יודעים שתמיד שמשתי לכם דוגמה בתניש עורה לעוניים. מושם שוכרתי את דברי אדוננו ישוע המשיח: מוטב לחתת מאשר לקבל!". ³⁶ כששים פולוס את דבריו, כרע על ברכיו והתפלל אותם. ³⁷ כולם בכו בעת שחיבקו אותו ונשקו לו נשיקת

רק להיאסר בירושלים. אלא אף למות על קידוש שמו של האדון ישוע המשיח! ”¹⁴ בראותנו שאיר-אפשר לשכנע אותו, הפסכנו להפיצר בו ואמרנו: “ייעשה רצון-ה”, ¹⁵ כעבור זמן קצר ארכינו את חפצינו ועלינו לירושלים. ¹⁶ מאמינים אחדים מקיסריה ליוו אותנו בדרכנו, וכשהגענו לירושלים התארחנו בביתה של מנסן, יליד קפריסין ומאמין ותיק. ¹⁷ כל המאמינים בעיר קיבלו את פניו בחמיות ובלבביות רבה. ¹⁸ למחמת הלכנו עם פולוס לברך את יעקב; וכל זקני הקהילה היו שם. ¹⁹ לאחר חילופי ברכות סיפר להם פולוס על המעשים הנפלאים שעשה אלוהים באמצעותו בין הגויים. ²⁰ הם הודיעו לאלהים, ולאחר מכן אמרו: “אחיננו היקר, אתה יודע שם אלפי יהודים האמינו במשיח, וכולם קנאים לתורה.” ²¹ היהודים המשיחיים כאן בירושלים שמעו שהוא מתנגד לتورת-משיח ולמנהני יישראלי. ושאתה אוסר על המאמינים למול את בניהם. ²² מה לעשות? הרי עוד מעט ישמעו כולם שאתה נמצא בעיר. ²³ “יש לנו הצעה: יש בינוינו ארבעה אנשים שעומדים לפני סיום תקופת נדר הנזירות שלהם. ²⁴ לך אתם לבית-המקדש. קיימ את טקס ההויטהרות, ושלם לאחר התגלחות שלהם. כך יידעו כולם שלא זו בלבד שאתה מתנגד למנהני היהודים. אתה עצמן מקיים את התורה, ודעתך כרעם בעניין זה.” ²⁵ “באשר למאmins המשיחיים מבין הגויים – צרת: “הרנו אותנו!” ³⁷ לפניו שהוכנס פולוס אל המצדודה והוא פנה אל המפקד ושאל: “האם מותר לי כתבנו להם: לא לאכול מזון שהוקרב לאלילים. לא לאכול בשר טרף. לא לאכול בשער עם דם ולהימנע מזונות.” ²⁶ פולוס הסכים להצעתם, ולמהרת הלק عم הארבעה לבית המקדש כדי לקיים את הטקס ולקובע את תאריך הקרבת קרבן עבור כל אחד מהם. בთום שבעת ימי הטהרה. ²⁷ אולם עוד לפני יהודים מאסיה, והסיתו גנדו את ההמון. הם תפסו בו וצרכו: ²⁸ “אנשי ישראל! עוזו לנו! זהו האיש המשית את כולם גנד עמנו! הוא מצווה על כולם להפער את התורה! הוא נם מדבר גנד בטהרת המקדש הזה, ומטמא אותו בניוים שהוא מביא לתוכו!” ²⁹ הם אמרו דבריהם אלה ממש שבחאותו יום רואו את פולוס בחברת טרופים. גוי מאפסוס, והניחו שפולוס הביאו אל המקדש. ³⁰ האשמעות אלה הצביעו את האווירה בעיר, ועוד מהירה פרצה מהומה. הם סחבו את פולוס אל מחוץ למקדש, ומיד ננעו הדרלחות מאחוריו. ³¹ בעוד ההמון מנסה להרגו את פולוס, נודע דבר המהומה למפקד החטיבה הרומיית בירושלים, ³² והוא ציווה מיד על חיליו וקצינו לרוץ אל ההמון. כשהראו התוקפים את החילים הרומים, הם הרפו מפולוס. ³³ המפקד עצר את פולוס וציווה לכובל אותו בשרשרא כפולה. לאחר מכן שאל את ההמון מי הוא ומה עשה. ³⁴ אחדים צעקו דבר אחד, ואחרים צרוו דבר אחר. כשהראה המפקד שאינו יכול להבין דבר בכלל הרעש, ציווה המפקד נאלצ’ו לשאת את פולוס על כתפיים להביא את פולוס אל המצדודה. ³⁵ כשהגנוו החילים והאסיר אל המדרגות נעשה ההמון אלים כל-כך. עד שהחילים נאלצ’ו לשאת את פולוס על כתפיים כדי להגן עליו. ³⁶ וארלו ההמון נחר בעקבותיהם וצרת: “הרנו אותנו!” ³⁷ לפניו שהוכנס פולוס אל המצדודה והוא פנה אל המפקד ושאל: “האם מותר לי לומר לך כמה מילים?” “אתה מדבר יוונית?” שאל המפקד. ³⁸ “האם איןך המצרי שארכן לא מזמן מרד ומשך אחריו למדבר ארבעה-אלפים רוצחים?” שאל “לא,” ענה פולוס, “אני יהודי מהעיר הגדולה

טרסוס שבקליקיה. אני רוצה לבקש את רשותך לדבר אל האנשים האלה.”⁴⁰ המפקד נתן לו רשות לעשות כן, ופולוס נעמד על המדרגות ורמו לאנשים לשחק. כשהשתוררה דממה מוחלטת הוא פנה אליהם בעברית ואמר:

“אָחִי אַבּוֹתִי, הַקְשֵׁבוּ נָא לְדִבְרֵי הַתְּנָהָה שְׁלִי.”² כשהשמעו שהוא מדבר עברית נפלה דממה כבדה עדר יותר. פולוס המשיך: “אַנְיִי יְהוָה, יְלִיד טְרוֹסָה שְׁבָקִילִיקִיה, אָוָלָם חֲנוֹנְתִּי כָּאן בִּירוּשָׁלָם, בְּבֵית־מִדְרָשׁוֹ שֶׁל רְبָן גַּמְלָיאֵל, וּהְוָא שְׁלִימֵד אָוָתִי לְשֻׁמָּוּר בְּקִפְידָה אֶת כָּל חֻקֵּי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתָה. הַיּוֹתִי קָנָא לְהָהָרָה בְּכָל מַעַשֵּׂי, מִמְשֵׁם שָׁם קָנָאִים לְוַיּוֹם. בָּזְמָנוֹ רַדְפָּתִי אֶת הַמְּשִׁיחִים עַד מוֹתָה, כְּבָלָתִי גְּבָרִים וּנְשָׁמִים וְהַשְּׁלָכָתִי אָוָתִים לְכָלָא.⁵

“אָבָל אֲדוֹן, מִחוֹתְּךָם יְוּדָעִים הַיְּטַבְּשָׁתִים, שְׁהַלְכָתִי לְבִיתַהְכְּנָסָת וְהַכִּיתִי אֶת הַמְּאָמִינִים בָּךְ, וְאֶפְתַּחַתְּךָ תְּשִׁיבָה הַעֲמִינָה לְאָיָמִינוֹ לְמַה שְׁתַסְפֵּר לָהֶם עַלְיִי.”¹⁹ “אָבָל אֲדוֹן, מִחוֹתְּךָם יְוּדָעִים הַיְּטַבְּשָׁתִים, שְׁהַלְכָתִי לְבִיתַהְכְּנָסָת וְהַכִּיתִי אֶת הַמְּאָמִינִים בָּךְ, וְאֶפְתַּחַתְּךָ תְּשִׁיבָה הַעֲמִינָה לְאָיָמִינוֹ לְמַה שְׁתַסְפֵּר לָכָלָא.”²⁰ וכשהרגנו את עבדך סטפנוס, עמדrai שם בהסכמה לנעשה והשנחתיו על מעיליהם של רוצחים!²¹ “אָוָלָם אֱלֹהִים אָמַר לֵי: ‘עֹזֵב אָתָה יְרוּשָׁלָם, כִּי אַנְיִשְׁלַח אֶתְךָ הַרְחָק אֶל הַגּוֹיִים!’”²² הקhalb הקשיב בתשומות לב עד שאמר פולוס את המשפט الآخرון, ואז צעקו כולם מה-אחד: “סְלַקְוּ אֶתְכֶם מִכֶּן! הַרְגִּינוּ אֶתְכֶם רָאוּי לְחִיּוֹת!”²³ הם צרחו, השליכו את מעיליהם וזרקו עפר כלפי מעלה.²⁴ המפקד ציווה על חייליו להכנס את פולוס לתוך המצודה ולהלכותו ברצונות, כדי לאלץ להתוודות על פשעו. המפקד רצה לדעת מרדע היה הקhalb נרגש ופרוע כל-כך. בשעה שהחיליםocabו את פולוס כדי להלכותו, הוא פנה אל הকצין שעמד לצדיו ושאל: “האם מותר להלכוות אורה רומי לפנֵי שהעמדת אותו לדין?”²⁵ הקצין נינש אל מפקד החטיבה וקרא: “מה אתה עושה? חאייש זהה אורה רומי!”²⁶ המפקד בא אל פולוס ושאל: “האם אתה באממת אורה רומי?”²⁷ “כן.”

לדבר אל האנשים האלה.”⁴⁰ המפקד נתן לו רשות לעשות כן, ופולוס נעמד על המדרגות ורמו לאנשים לשחק. כשהשתוררה דממה מוחלטת הוא פנה אליהם בעברית ואמר:

22 “אָחִי אַבּוֹתִי, הַקְשֵׁבוּ נָא לְדִבְרֵי הַתְּנָהָה שְׁלִי.”² כשהשמעו שהוא מדבר עברית נפלה דממה כבדה עדר יותר. פולוס המשיך: “אַנְיִי יְהוָה, יְלִיד טְרוֹסָה שְׁבָקִילִיקִיה, אָוָלָם חֲנוֹנְתִּי כָּאן בִּירוּשָׁלָם, בְּבֵית־מִדְרָשׁוֹ שֶׁל רְבָן גַּמְלָיאֵל, וּהְוָא שְׁלִימֵד אָוָתִי לְשֻׁמָּוּר בְּקִפְידָה אֶת כָּל חֻקֵּי הַתּוֹרָה וּמִצְוֹתָה. הַיּוֹתִי קָנָא לְהָהָרָה בְּכָל מַעַשֵּׂי, מִמְשֵׁם שָׁם קָנָאִים לְוַיּוֹם. בָּזְמָנוֹ רַדְפָּתִי אֶת הַמְּשִׁיחִים עַד מוֹתָה, כְּבָלָתִי גְּבָרִים וּנְשָׁמִים וְהַשְּׁלָכָתִי אָוָתִים לְכָלָא.⁵

הכהן הגדל וכל אחד מחברי הסנהדרין יכול להעיד על כך, משומש שביקשתי מהם מכתבים אל הראש הקהילה היהודית בדמשק, מכתבים אלה העניקו לי את הסמכות לככול כל מישיח שאמצא, ולהביאו לירושלים כדי שייענש.⁶ “יום אחד בשעת הצהרים, כשהיהתי בדרכי לדמשק, האיר עלי לפטע אור חזק מן השמיים.⁷ נפלתי על הארץ ושמעתו קול: ‘שָׁאֹל, שָׁאֹל, מִדּוּעָתָה רֹדֶף אָוָתִי?’⁸ “מי אתה, אֲדוֹנִי?⁹ שְׁאָלָתִי. ‘וְהַקְול עֲנָה: אַנְיִי יְשֻׁעָה מְנַצְּרָתָה שָׁאָוֹתָה אֶתְךָ רֹדֶף!¹⁰ הָאָנָשִׁים שָׁהָיו אִירְאָדוֹרְאָרְוָה אָתָה רֹדֶף?’¹¹ רָאוּ את האור, אך לא הבינו את הנאמר.¹⁰ “מה עלי לעשות, אֲדוֹנִי?¹² שְׁאָלָתִי. ‘וְהַאֲדוֹן עֲנָה: קָום וְלֹךְ לְדִמְשָׁק, וְשָׁם יִאָמֶר לְךָ מָה צְפָוי לְךָ בְּעַתִּיד.’¹³ “הָאָור הַחֹזֶק סְנוּור אָוֹתִי עַד עִוּרָוֹן, וְהִיא צְרוּךְ לְהַובֵּל אָוֹתִי בַּיּוֹדְךָ.¹⁴ “בְּדִמְשָׁק בְּאֶלְיָאָדָם צְדִיק וַיְרַא־אֱלֹהִים, חֲנִיה שָׁמוֹ, אֲשֶׁר קִים אֶת מִצּוֹתָה הַתּוֹרָה וְהִיא מַקְוָבֵל עַל כָּל הַיְּהוּדִים.¹⁵ חֲנִיה

בוחלת. ”²⁸ גם אני והאזורות הזאת עלתה לי פולוס. לא מצאנו כל אשמה באיש הזה! צעקו. ”אולי הקול שדריבר אליו בדרך לדמשק היה רוח או מלאך! ”²⁹ המתיחות נברה ותווכו התלתה: הנכבדים חחלו למשוך את פולוס – זה לבאן וזה לבאן. מפקד החטיבה פחד שיקרעו את פולוס לנזרים. ולכון ציווה על חיליו לקחת אותו משם בכוח הזרוע ולהחזירו למצודה. ³⁰ באותו לילה עמד הארון לצדתו של פולוס ואמר לו: ”חזק ואמצץ. פולוס! כשם שהעדת עלי בפני תושבי ירושלים. כך תצטרך להעיר עליו נם בפני תושבי רומא! ”³¹ לפניו בוקר התקבצו יחד לעללה מארכבים יהודים. ונדרו נדר שלא יאכלו ולא ישתו עד שיחרנו את פולוס. ³² הם הלכו אל ראש הכהנים ואל הוקנים ויספרו להם על כך. ³³ ”בקשו מפקד החטיבה להחזיר את פולוס לבית-הדין”, אמרו. העמידו פנים כאילו שאתם רוצחים לשואל אותו עוד כמה שאלות. ואנחנו כבר נהרגו אותו בדרך. ”³⁴ אולם בגיןותו של פולוס גילה במקרא את מזימותם. ומיהר אל המצדקה כדי לדוחו לפולוס על כך. ³⁵ פולוס קרא לאחר הקצינים ואמר: ”קח את הנער הזה אל המפקד: יש לו משהו חשוב לספר לך.” ³⁶ הקציןלקח את הנער, הביאו אל המפקד והסביר: ”פולוס האסיר קרא לי וביקש מני להביא אליו את הנער הזה, כי יש לו משהו לומר לך.” ³⁷ המפקד אהז בידו של הנער, הובילו הצעידה ושאל: ”מה אתה רוצה לומר לי? ”³⁸ מהר מתכוונים היהודים לבקש ממך להחזיר את פולוס לסנהדרין. ”סיפר הנער, ”bijomraה שהם מעוניינים לשואל אותו שאלות נוספות. ³⁹ אולם אל תשמע בקולם! כי לעללה מארבים איש אורבים לו בדרך. מוכנים להתנפל עלייך ולהרוג אותך. הם נדרו נדר שלא יאכלו ולא

הרבה כסף! ”⁴⁰ אבל אני אורה רומי מלידה! ” אמר פולוס. ⁴¹ החילאים שעמדו להלכות את פולוס הרפו ממנו ברגע ששמעו שהוא אורה רומי. וهمפקד נמלא פחד על שם שציווה לאסרו ולהלכותו. ⁴² מהרתו בבוקר שחרר אותו המפקד מכבליו וציווה על ראשי הכהנים לכנס ישיבת סנהדרין. הוא הביא לפניהם את פולוס כדי לנוטת לבירר מה הייתה הסיבה לכל המהומה הזאת.

23

פולוס נען את מבטו בחברי הסנהדרין ואמר: ”אחים, תמיד חייתי לפני אלוהים במצפון נקי. ”⁴³ באותו רגע ציווה חנניה הכהן על האנשים שעמדו ליד פולוס לסתור לו על פיו. ⁴⁴ ”יסטור לך אלוהים. קיר מסוייד שכמוך! קרא פולוס. ”⁴⁵ איזה מושפט אתה? כיצד אתה יכול לשפט כאן ולשפט אותנו על-פי התורה, כשהאתו זמן אתה עצמן עובר על התורה, וממצויה להכות אותנו! ”⁴⁶ האנשים שעמדו קרוב לפולוס אמרו לו: ”אתה מעלייב את הכהן הגדול! ”⁴⁷ ”אחו, אני מצטער”, התנצל פולוס. ”לא ידעתי שהוא הכהן הגדול. הרי כתוב בתורה שאסור להעליב נשייא או שליט. ”⁴⁸ פתאום צץ רעיון במוחו של פולוס: הלא מחצית חברי הסנהדרין היו פרושים, ומהציהם – צדוקים. הוא קם על רגליו וקרא בקול: ”אחי, אני פרוש בן פרוש. וככשיהם שופטים אותך על-שם שאני מאמין בתחיית המתים! ”⁴⁹ דבריו אלה פילגו מיד את הסנהדרין לשניים. ⁵⁰ ועתה הייתה המחלוקת בין הפרושים ובין הצדוקים. ⁵¹ כי הפרושים האמינו בתחיית המתים ובקיים של מלאכים ורוחות, ואילו הצדוקים כפרו בכל אלה. ⁵² והමולה ההלכה ונברה, וסופרים אחדים – שהיו פרושים בעצמם – קמו ודיברו בזוכתו של

24 כעבור חמישה ימים הגיע הנניה הכהן הנדול בחוב לבקשתם.”²² אל תאמר לאיש שיפרת לירברים אלה.” ההוירו המפקח, ושלחו לדרך. בשם טרטולוס. הם באו אל המושל והניפו את תלונתם נגד פולוס.²³ כשהניכטו את פולוס אל החדר פתח טרטולוס בנאום התביעה: “הוּא מעלתך, המושל! הננתך הנבונה הביאה לנו, היהודים, הערב בשעה תשע! קחו אתכם מעתיכם קשטים, ועוד שבעים פרשים חשובים. תננו לפולוס סוס רכיבה, והביאו אותו בשלום אל פליקס המושל.”²⁴

gnefno. ²⁵ על כל אלה אנחנו מודים לך מאד.²⁵ אולם אני רוצה לשעטם אותך ולברכו את זמך, אולם אני מתחנן לפנייך שתואיל להקשיב לתלונתי נגד האיש הזה, ואני מבטיח לך צבר בדברי.²⁶ איש זה הוא מנהיג התנועה המשיחית; הוא מעורר מהומות, משלהב יצרים ומסת את היהודים בעולם כולו מלמרוד בקיסר.²⁷ מלבד זאת הוא ניסה לחלל את בית המקדש בשעה שאسرנו אותו.” רצינו לחתלו את העונש המגניע לו.²⁸ אבל לוסיאס המפקד בא וחתף אותו מידנו בכוח הזרוע.²⁹ ודרש שפולוס יישפט על פי החוק הרומי. אם תחקור אותו, תיווכח שדיברתיאמת.³⁰ כל היהודים שנכחו שם אישרו את דברי טרטולוס.³¹ עתה הגיע תורו של פולוס לדבר. המושל רמז לו לקום על רגליו ולשאת את דברו. ידוע לי, אדוני, שאתה שופט בענייני היהודים כבר שנים רבות. “פתח פולוס, “על כן אני שמח שהארו את פולוס עם הפרשים כדי שייקחו אותו לחילתי לשלהו אליך ולומר למאשימי להביא את טענותיהם לפנייך.”³² החילים מילאו את הפקודה ולקחו את פולוסليلיה למבחן אנטייפטרוס. ³³ בהגעים לקיסריה הביאו את פולוס לפני המושל, ומסרו לו את המכתב. פליקס קרא את המכתב ושאל את פולוס למוצאו. “אני מקיליקיה”, ענה פולוס.³⁴ “ashmu את המקרה שלך מהומות בבתי-הכנסת ולא ברחובות העיר.³⁵ במלואו כאשר יגעו לכך גם מאשימים”, אמר לו המושל, וציווה לשמר עלייו בכלל שбарמון המלך הורדים.

אני מודה בדברך אחד: אני מאמין בדרך היושעה,

שם מתייחסים אליה כאלו כת או תנועה. ובדרך עצשו, בבקשה. אקרא לך שוב בהזדמנות אחרת.”²⁶ בסתר לבו הוא קיווה שפולוס יציג לו שוד, ועל כן קרא לו מדי פעם לשיחה.²⁷ כך חלפו שניםים ימים. ואו מונה פורקים פשוטים למושל במקומו של פליקס. אולם פליקס רצה למצוֹחַן בענייני היהודים. ולכן השאיר את פולוס בבית-הסורה.

25 שלושה ימים לאחר שנכנס פסטוס לתפקידו, עזב את קיסריה ועלה לירושלים.² ראש הכהנים ומנהיגי העם ניגשו אל פסטוס וסיפרו לו את טענותיהם נגד פולוס.³ הם ביקשו ממנו להעלות את פולוס מكسرיה לירושלים ללא דין (כי זמנו לאروب לו בדרך ולרצוח אותו).⁴ אולם פסטוס הציב להם: “פולוס נמצא עתה בקיסריה, וגם אני עומד לשוב לשם בקרוב.⁵ אני מציע שתבחרו מספר אנשים בעלי סמכות שיילכו איתני לקיסריה, וגם פולוס חטא יוכלו אנסיכם להבעו אותו למשפט”.⁶ כעבור שבועה או שרה ימים חזר המושל לקיסריה, ולמהרת ערך את משפטו של פולוס.⁷ כשהגיעה פולוס לאולם בית-הדין, הקיפו אותו היהודים שבאו מירושלים והטיחו בו האשמות חמורות. אך הם לא יכלו להוכיח אף אחת מהן.⁸ פולוס כפר בכל האשמות. “אני אשם”, אמר. “לא עברתי על חוקי התורה, לא חילתי את בית-המקדש ולא מרדתי בקיסר!”⁹ אולם פשוטו, שרצה מאד למצוֹחַן בענייני היהודים, פנה אליו ושאל: “האם אתה מוכן לעלות לרשותם ולהגיש שם לפני?”.¹⁰ “לא!”, השיב פולוס. “בשם אופן לא. אני עומד בתוקף על זכותי לעמוד לדין לפני כס הקיסר! אתה יודע היטב שאני אשם. אם ביצעתו פשע שדרינו מות – אני מבקש רחמים או חנינה. אולם אם אני חף מפשע – אף אחד אין רשות להסניר אותו לידי אנשים אלה

זהה אני עובד את אלוהי אבותינו; אני מאמין באמונה שלמה בכל מה שכחוב בספריה התורה והנביאים.¹⁵ כמו כן אני מאמין, בධיק כמו אנשים אלה, שהזיהה תחיית המתים – לצדיקים ולרשעים.¹⁶ משום כך אני משתדל בכל כוחיו לשמר על מצפון נקי לפני אלוהים ולפני בני אדם.¹⁷ לאחר הידרות של שנים אחדות חזרתי לירושלים. כדי להביא סכום כסף לעזרת היהודים המשחיחים וכדי להזכיר קרבו לאלה. ראש היה מגולח, לפיד דרישת שהקרבתו מנהה לה. ראש היה מגולח, לפיד דרישת התורה, ובאותה שעה לא היה קהל סביבי ולא הייתה כל מהומה.¹⁸ אולם היו שם יהודים אחדים מסוים, ואם יש להם טענות נגדי, מדוע אין הם מצויים כאן עתה?²⁰ שאל-נא את האנשים העומדים כאן עתה איזה חטא מצא בי הסנהדרין שלהם.²¹ מלבד משפט אחד שצעקתי לעברם: “אני עומד לפני המועצה הזאת כדי להגן על עצמי. משום שאני מאמיןUTH בתקיית המתים!”.²² בנקודת זאת, פליקס, אשר ידע היטב את לימודי ישע, סגר את התביעות ואמר: “חכו עד שנייע לוסיאס. מפקד הכוח, ורק אז אחלייט במשפט”.²³ הוא ציווה לכלוא את פולוס בבית-הסורה. אולם ציווה על הסוחרים להקל עליו את מאסרנו, להתייחס אליו בעדינות ובאדיבות, ולהרשות לדידיו לבקר אותו, לטעפל בו ולהביא לו מתנות.²⁴ כעבור ימים אחדים בא פליקס עם אשתו היהודיה דרושאילה ושלחה לקרווא לפולוס. פליקס ואשתו הקשו לפולוס בחשומת לב בשעה שישiper להם על האמונה במשיח.²⁵ הוא שוחח איתם על צדקה, על כיבוש היצר ועל הרין העтир לבוא. פליקס, שנמלא פחד נורא, אמר לפולוס: “לך

כדי שירצחו אותה. ברכזוני לערדע לפנוי הקיסר! ”²⁵
 פסטוס התיעץ עם יוועצין, ואחר כך אמר: “אתה
 רוצח לערדע לפנוי הקיסר? יהיה כרצונך! ”²⁶
 בעבור ימים אחדים באו חמלך אגריפס וברניקה
 לבקר את פסטוס. ²⁷ ביקורם נמשך ימים אחדים.
 ופסטוס שוחח עם המלך על המקרה של פולוס. יש
 כאן אסיר אחד. “פתח פסטוס”, שפלקס השאירו
 בכלל. ²⁸ כשהיהתי בירושלים סיפרו לי הראשי
 הכהנים זוקני היהודים את גרטם, ודרשו ממני
 להוציאו להורג. ²⁹ כמובן שמידרתי להבהיר להם
 שהחוק הרומי אינו מחייב אדם לפנוי שמעמידים
 אותו לדין, ולפנוי שנינה לו האפשרות לעמוד מול
 מאשימים ולהנан על עצמו. ³⁰ ”שבאו לכאן אשימי
 כינתי מיד את חברי בית-הדין, ושלחו לי הביא
 את פולוס. ³¹ אולם האשמות שהעלנו ננוו כלל
 לא דמו לחשדות שהוא לי לנביו. ³² מהחלוקת
 ביניהם הייתה בנושא הרת היהודית, ועל אדם
 בשם ישוע אשר מת. ואילו פולוס מתעקש לטען
 שהוא חי. ³³ לא ידעת כייך להחליט במקרה
 שכזה, ולכן שאלתי אותו אם יהיה מוכן להישפט
 לפנוי הקיסר אונוסטוס! משום כך פקדתי להחוירו
 לכלא. עד שאוכל לקבוע לו ראיון אצל הקיסר.”
³⁴ “הייתי רוצה לשמע את האיש הזה במזו אונזני”.

אמר אגריפס. ”בסדר”, ענה פסטוס. ”מהר תשמע
 אותו.” ³⁵ למחמת נכנסו המלך אגריפס וברניקה
 לאולם בית-הדין ברוב פאר והדר. ובליוי משמר
 קציני-צבא ואצילי העיר. פסטוס ציווה להכנס את
 פולוס לתוכן האולם. ³⁶ ולאחר מכן פנה אל הנוכחים
 ואמר: ”המלך אגריפס, וכל הנاسפים כאן: זה הוא איש
 אשר היהודים בקיסריה ובירושלים רוצחים במותו.”

26 “יש לך רשות לספר את גרטך”, אמר אגריפס
 לפולוס. בתנועות ידיים החיל פולוס להגן על עצמו
 לפנוי בית-הדין. ³⁷ ”בר-מזול אני, כבוד המלך
 אגריפס. על שנייתה לי הזכות להשמי באוזنك את
 השובותי להאשיותם של היהודים. ³⁸ כי אוי יודע
 שאתה בקייא בחוקינו ובמנגינו. אני מבקש מך,
 אנא, הקשב לי בסבלנות. ³⁹ ”כל היהודים יודעים
 שאתה ימי נערוי בטרסום, ומאותר יותר בירושלים,
 קיבלת הייניך יהורי מסורת, ותמיד חיות עלי-פי
 הדרך שבאה חונכתו. ⁴⁰ לו היו מוכנים להודות בך,
 היו מאשרים שבסאלת קיום התורה והמסורת הייתה
 תמיד בין הפרושים המהמירים ביותר. ⁴¹ אולם
 הסיבה האמיתית להאשיותם שונה לחלוטין:
 הם מתנצלים לי רק ממשום שאינו מצפה להתנסחות
 הבתחת זו לאבותינו. ⁴² שנים-עשר שבטי ישראל
 מתחפלים יומם ולילה שה’ גישים את אותה הבתחה
 שללה אני מצפה. אדרוני המלך, בנלל צפיה זאת הם
 מאשימים אותי! ⁴³ אך האם זה פשע להאמין בתהית
 המתים? האם איןכם מאמינים שאלהם יכול להקים
 בני אדם לתחייה? ⁴⁴ גם אוי חשבתי בעבר שהובטי
 להציג ולהזוק לאמינים בישוע מנצח. ⁴⁵ אסתרי
 רבים מהקדושים בירושלים, ואף קיבلت מראשי
 הכהנים רשות בכתב לעשות זאת. וכאשר נידונו

ורק את דבריהם של משה רבנו ושל הנביאים: 23 שהמשיח יסבול ושהיה הראשו אשר יקום מן המותם, כדי להביא אור ליהודים ולגויים כאחד.²⁴ לפעת התפזר פטוס וקרא: "פלוס, יצאת מעדך!²⁵ לא לימודיך הממושכים בלבלו את דעתך."²⁶ לא יצאתי לדמשק, בפסחאתם של הכהנים ועם ברוכתם, כדי לאסור את המאמינים המשיחיים. 27 בזהרי היום, אדרוני המלך, זרח לפעת אור בהיר יותר מוזהר המשש והציף אותה ואת מלויי.²⁸ כלנו נפלנו ארץך, ואני שמעתי קול מדבר אלוי: "שאל, שאל, מודיע אתה רורף אותי?²⁹ קשה לך לבעוט בדרכנותך?"³⁰ מי אתה, אדרוני? "שאלתי." זה קול ענה: אני ישוע שאתו אתה רודף!³¹ עתה קום על רגליך. כי גנליות אליך כדי למנוחך להיות לי למשרת ועד. עלייך בספר לעולם כלו אתה אשר ראתה היום ואת אשר אראה לך בעתיך.³² אני אכן עלייך מפני בני עמד ומפני הגויים. כן, אשלח אותך אל הגויים.³³ כדי שתתקח את עיניהם לראות את מצבם האמתי, יותר, החלטתו: "איש זה אינו אשם בשום פשע שדינו מאסר או מוות."³⁴ אלמלא דרש לערדר לפני הקיסר, אמר אגריפס לפטוס, "אפשר היה לשחרר אותו."

27 כאשר הוחלט שעליינו להפליג לרומא, נמסרו פטוס ועוד מספר אסירים להשגתו של קצין בשם ויליאס, שהשתייך לנדור הקיסר.² עליינו על אוניה אדרמיות שעמדה להפליג למספר נמלים לאורך חוף אסיה. ברצוני לציין שגם אристרכוס המקדוני מהטולוני היה איתנו.³ כשהגענו למחרטה צידון נילה يولיס נדיבות-לב כלפי פטוס, והרשה לו לרדת לחוף ולבקар את ידידי. כדי שישפכו לו את עריכיו.⁴ כשהפלנו מצדון נשבה לנדרנו רוח חזקה,

הקדושים למוות, נתתי את הסכמת המלאה.⁵ בעימים רבות עברתי מבית-כנסת אחד לשני, וחתה עינויים אילצתי את המאמינים המשיחיים לנדף את המשיח. למשה חוננדתי לחם בחיריפות שכואת עד שרדפתו אותם נם בחוץ לארץ.⁶ 12 יום אחד יצאתי לדמשק, בסמכותם של הכהנים ועם ברוכתם, כדי לאסור את המאמינים המשיחיים. 29 בזהרי היום, אדרוני המלך, זרח לפעת אור בהיר יותר מוזהר המשש והציף אותה ואת מלויי.²⁸ כלנו נפלנו ארץך, ואני שמעתי קול מדבר אלוי: "שאל, שאל, מודיע אתה רורף אותי?²⁹ קשה לך לבעוט בדרכנותך?"³⁰ מי אתה, אדרוני? "שאלתי." זה קול ענה: אני ישוע שאתו אתה רודף!³¹ עתה קום על רגליך. כי גנליות אליך כדי למנוחך להיות לי למשרת ועד. עלייך בספר לעולם כלו אתה אשר ראתה היום ואת אשר אראה לך בעתיך.³² אני אכן עלייך מפני בני עמד ומפני הגויים. כן, אשלח אותך אל הגויים.³³ כדי שתתקח את עיניהם לראות את מצבם האמתי, יותר, ההחלטה: "האם מה? כדי שאלוהים יסלח בחשכת השטן. לשם מה? כדי שאלוהים יסלח לחטאיהם. ויתן להם נחלה יחד עם שאר בני-האדם שטוהרנו מחטאיהם והוקדשו לי באמונה.³⁴ זכה,

מלך אגריפס. לא התמרדתי ננד החיזיון הזה מן השמים.²⁰ תחילת בישרתי את הדבר לאנשי دمشق, לאחר מכן בירושלים ובכל יהודה, ולאחר נס לגויים. קראתי לכל בני-האדם לזנוח את חטאיהם. לשוב אל אלוהים ולהוכיח את חרטת לבם במעשים טובים.²¹ מסיבה זאת עצרו אותי היהודים בבית-המקדש וניסו להרוג אותי.²² אולם ה' הגן עלי, והיום אני עדין חי ויכול לספר עבודות אלה לכולם - לקטנים ולגדולים. אני מלמד אך

אשר אילצה אותה לסתות מדרכו ולחפלג צפונית לקפריסון, בין האי ובין היבשה. ⁵ עברנו לאורך חופי קיליקיה ופרטוליה, והגענו למורה שבולוקה. ⁶ של דבר נסחפנו אל אי קטן בשם קודה, ושם, يولוס הקצין מצא שם ספינה מצויה מאלבנסנדירית, שאיתה מועדות לאיטליה, והעה אותה על סיפונה. ⁷ לאחר מכן מדים של טلطולים והפלגה איטה ממיינעט ביום הסוער התקרנו לknidos, אולם הרוחות החזקות אילצו אותנו להמשיך לכרתים ולהחלף על-פני הר סלמוני. בקושי רב נאבקנו נגד הרוחות העזות, והתקדמנו באיטיות רכה לאורך החוף הדרומי, עד שהגענו לנמל הבתו קליילמנס שlid העיר לסיה. ⁸ בינויתים איבדנו זמן רב, ומכיון שהגיע הסתיו היה מוג אויר סוער, והפלגות ארוכות היו בחזקת סכנה ליורדי הים. פולוס שוחה על כך עם קברניטי הספינה. ⁹ "רבותי," פתח פולוס, "אני רואה שאם נמשיך עתה בדרכנו, צפואה לנו סכנה גדולה ונאבד לא רק את המטען ואת האונייה, אלא גם את חיינו!" ¹⁰ ואולם קציני המשמר העדיפו לקבל את עצמן של רב-החובל ושל בעל האונייה על פני עצתו של פולוס. ¹¹ מאהר שנמל קלילמנס היה חשוף לרוחות ולא התאים לעגינה בימי החורף, הציע צוות האונייה להמשיך לחוף פניקס, כדי לבנות שם את החורף. פניקס היה נמל טוב באיזו כרתים, אשר בניה לדרום-מערב ולצפון-מערב בלבד. ¹² באותו שעה החלה נשוב רוח דרוםית קלה, ומוג האויר נראה מתאים בהחלט להפלגה. על כן הם הרימו עוגן והפליגו לאורך החוף. ¹³ ואולם בעבר זמן קצר השתגה לפתע מוג האויר ופריצה סופה עזה (סופה אירוקליון - רוח צפונית-מזרחתית). שטלה את האונייה וסחפה אותה ללב הים. תחילת ניסו המלחים לחתור לחוף, ¹⁴ אך

ונילו שעומק המים תחתם היה כ-36 מטר. בעבר זמן קצר שבו והורידו את האנק, והפעם היה עומק המים 27 מטר בלבד. ²⁹ הם ידעו שעד מהרה ניע לחוף, ומכיוון שהחששו שהוא תתנפץ הספינה לסלעים, השליכו ארבעה עוגנים מירכתי הספינה וציפו בקוצר רוח לאור היום. ³⁰ מלחיהם אחדים ניסו אל היבשה! וכך הנענו כולם אל החוף בשלום.

28 עד מהרה נילינו שאנו על האי מלאה. ² תושבי המקום נהנו בנו בטוב-בלב ראוי לצוון, והבעירו מדורה כדי ללחם אותו בקורס העז ובגשם הסוער. ³ פולוס קושש ענפים וזרדים יבשים. והשליך אותם אל תוך המدورה. לפתח זינק על זרועו נח אשטי שביקש מפלט מהחום. ⁴ כשהראו אנשי האי את הנחש התלוי על זרועו, אמרו זה לוזה: "הוא בטח רוצה! הוא אמר ניצל מן הים. אולם הצדק לא יניח לו לחיות!" ⁵ אך פולוס ניער את הנחש אל תוך האש. והוא עצמו כלל לא נפגע. ⁶ האנשים הביטו בו בדריכות וציפו לראות את גופה מתנפח או נופל מות. אולם לאחר שהחכו זמן רב ולא קרה דבר, ⁷ שינו את דעתם והחליטו שפולוס הוא ודאי אל! ⁸ אחיזתו של פובליאוס, מושל האי, הייתה בקשרת החוף. הוא הזמין אותו לביתו ואירח אותו שלושה ימים. ⁹ באותו עת היה אביו של פובליאוס חולה מאד – הייתה לו דיזנטיריה והוא קדח מהום. פולוס הלך לחדרו של החולה, התפלל אליו, סמך את ידיו עלייו, והאיש נרפא. ¹⁰ לאחר מכן באו שאר חוליו האי אל פולוס, ונם הם נרפא. ¹¹ התישבים היו אסירים תורה והציפו אותו במרגנות הוקהה. כאשר הגיעו מועד הפלנתנו, הם מילאו את האונייה באוכל ובציוו. ¹² שלושה חודשים לאחר שעלה הספינה על שרטון ונתקעה במקום. החרטום הלק ושקע. והירכתיים. שהיו חסופים לנחשולים. החלו להתרחק. ¹³ החיללים הציעו לקוץן המשמר להרוג

את האסירים. כדי שאיש מהם לא יוכל לשחות אל לברוח מהספינה; הם הורידו את סירת ההצלה אל הימים, והעמידו פנים כאילו יש בדעתם לטוריד עוגנים גם מהחרטום. ¹⁴ אולם פולוס הוהיר את החיללים ואת הקוץן האחראי: "אם המלחים האלה לא ישארו על הסיפון תמותו כולכם". ¹⁵ משום כך ניתקו החיללים את חbel הסירה והניחו לה להישחף בים. ¹⁶ בטרם עליה השחר ביקש פולוס מוכלים לאכול. "במשך השבועיים האחרונים לא טעםתם דבר", אמר להם. ¹⁷ "אנא אכלו משחו כי עליים להתחזוק. אני מבטיח לכם שלא תיפול שערה אחת מראשם ארצה!" ¹⁸ פולוסלקח פרוסת לחם יבשה, הודה לה, לפני כולם. שבר חתיכה ממלחם היבש ואכל אותה. ¹⁹ לפתע חשו כולם בטוב, ונם החלו לאכול. ²⁰ כולם יחד מנינו 276 איש. ²¹ לאחר שأكلו כולם לשובע והוסף הzuות להקל על משקל האונייה, והשליך אל הים גם את שקי החיטה. ²² כשהAIR היום הם הבחינו במנפרץ ובוחות. אך לא הצלחו להחות את המקום. הם חזו אם יעלה בידם לנוט את הספינה בין הסלעים ולהשיטה אל החוף. ²³ הם החלטו לנסתה. לאחר שניתקו את העוגנים והשאירו אותם בים, התרו את כל הgent, תרימו את המפרץ הקדמי והפליגו לחוף. ²⁴ אולם הספינה עלתה על שרטון ונתקעה במקום. החרטום הלק ושקע. והירכתיים. שהיו חסופים לנחשולים. החלו להתרחק. ²⁵ החיללים הציעו לקוץן המשמר להרוג

مالכסנדריה ועננה באי מלטה במשך החורף. מהנדים לכתחזק. ²³ הם קבעו מועד לפינוים היבאה, ובאותו יום התאסף קהיל רב ליד ביתו של פולוס. הוא סיפר להם על מלכות האלוהים. ולמד אותם על אודות ישוע מזוק כתבי-קדושים שלושה ימים. ²⁴ מסירקו הפלגנו לדגנים. בעבר יום חללה לנשוב רוח דזרומית. וביום השני הגענו לפוטיווי. ²⁵ בפוטיווי פנסנו לבסוף מאמינו. – מהתורה ומהנבאים. הוא החל ללמד אותם הם הפיצו בנו להישאר איתם שבועיים, ומשם הפלגנו לדרומה. ²⁶ כאשר שמעו האחים ברומה על דבר בואנו, נסעו מרחק רב מחוץ לערים כדי לקבל את פנינו. חלקם חיכו לנו בכיכר אפיקו (כשיים וسمונה ק'ם מרומה). וחלקים הצטרכו כשם דבריהם אלה בפי ישעינו הנביא: ²⁶ 'לך בין ל' פולוס מהדרדים באזוניהם: "רוח הקודש צדק כשם דבריהם אלה בפי ישעינו הנביא: ²⁶ 'לך ואמרתו לעם הזה: שמעו שמו ואל תבינו, וראו ראו ואל תדעו': ²⁷ השמן לב העם הזה ואני הכבד וענינו השע. פן יראה בעינו ובאינו ישמע, ולבבו יבין ושב ורפא לך'. ²⁸ משום כך אני רוצה שתදעו כי ישועה זאת מוצעת גם לנוים, והם ישמעו.' ²⁹ במשך השנהתיים הבאות התגורר פולוס בבית שכר בירושלים אסרו אותו ומסרו אותו לידי הממשל לעצמו, וקיבל בברכה את כל מי שבא לבקרו. ³⁰ הוא בישר באמצעותו באיש ולא עברתי על חוקי אבותינו. ³¹ הרומים ערכו לי משפט ורצו להשחרר אותו, מכיוון שלא מצאו כל סיבה לדין אותו למוות, כפי שדרשו היהודים. ³² אולם לאחר שהיהודים מחו גנד החהלטה, מצאתי לנחץ לערער לפני הקיסר, למרות שלא רציתי לتبוע את עמי. ³³ ביקשתי מכם לבוא הנה היום כדי שנכיר וזה, וכדי שאוכל לומר לכם שאני אסור באזיקים אלה רק משום שאני מאמין שהמשיח כבר בא!"

²¹ "לא שמענו עלייך שום דבר רע. ענו מהיהודים. לא קיבלנו מכתבים מיהודה, ולא שמענו דיווחים מפי הבאים לכאנן מירושלם. ²² אולם אנחנו רוצחים לשם במה אתה מאמין. כי הדבר היחיד שהוא יודעים על המשיחיים האלה הוא שככל מקום

אל-הָרֹמִים

1

כה תוכנית זאת לא יצאה לפועל. ¹⁴ אני חש מעין חובה לבשר את דבר האלוהים לכל העולם - לאנשי תרבות ולהסרי תרבות: למשכילים ולהסרי השכלה - ללא הפליה. ¹⁵ משום כך, אנשי רומי, אני רוצה לספר את הבשורה נם לכם. ¹⁶ אני מתבונש בبشורת האלוהים! בכוחה להושיע את כל המאמינים בה - קודם כל את היהודי, ואחר כך נם את מי שאינו יהודי. ¹⁷ כי הבשורה מנגלה כך מצדיק אלוהים את בני-האדם: על-ידי אמונה בלבד, כפי שתובע: "צדיק באמונתו יחיה". קלומר, הצדיק ייוושע וייחיה על-ידי אמונהו באלהים. ¹⁸ מאידך, אלוהים שפרק את עמו וכעסו על כל הרשעים העוצרים ומוסיגרים את האמת במשיח הרשע שלהם. ¹⁹ מדרוע שפרק עליהם אלוהים את עמו? מפני שהם יודעים היטיב אתה האמת! אלוהים עצמו נירה להם את כל מה שעלהם לדעת. ²⁰ מבריאת העולם חזו בני-האדם בשמיים, באرض ובכל בריאותה; הם ידעו על קיומו ועל גבורתו הנצחית. משום כך, (כשיעמדו לפני אלוהים ביום הדין), לא יוכלו לתרץ את התנהנותם. ^(aidios g126) ²¹ כי למרות שידעו והכירו את האלוהים, לא כירדו בכבוד המנייע לו, גם לא הודיע לו על כל מה שעשה למעןם. לעומת זאת הם העסיקו את מוחם בדרבי שנות וhalb, עד כי מוחם שקע בבלבול ובטמטום. ²² מאהורי חכמתם המדרומה מסתתרת טיפשות! ²³ במקום שיכברו וישרתו את האלוהים החיים והקיים, הם עשו לעצם אלילים מעז ומאובן, בדמות בני-אדם. ²⁴ על כן מסר אותם אלוהים עופות, חיות ורמשים. ²⁵ בכוונה תחילה הם העדיפו להאמין בשקרים

מאת פולוס, עבדו של ישוע המשית, אשר נקרא להיות שליח והוקדש להפצת بشורת אלוהים. ² אלוהים הבטיח לנו בשורה זאת לפני זמן רב באמצעות נביינו בכתביו הקדושים. ³ היא מספרת לנו על אודותינו, ישוע המשית אדוננו, אשר בא לעולם בדמות אדםמושלת דוד המלך. ⁴ ואשר גם מן המותים על ידי רוח הקדש והוחכלה להיות בן האלוהים. הוא ישוע המשיח האדון. ⁵ באמצעות המשיח העניק לנו אלוהים, חוטאים שכמוני, את טובו וחסדו, ועתה הוא שליח אותנו לספר לכל האנשים בעולם את המעשיהם הנפלאים שעשה הוא, למעןם. כדי שגם הם יאמינו בו ויצויתו לו. ⁶ ידידים יקרים ברומא, גם אתם נמנים עם אלה שאלווהם אהוב: ישוע המשיח קרא לכם להשתיך לאלהים ולהקדיש לו את חייכם. יברך אתכם האלוהים אבינו וישוע המשיח אדוננו בחסד ובשלום. ⁸ ראשית כל ברצוני לומר לכם כי השמואה על אמונתכם הנפלאה באלהים מתחפשת בכל העולם, ועל-ידי ישוע המשיח אני מודה לאלהים על כולכם. ⁹ אלהים יודע שיום ולילה אני מחהפל בערכם וזכיר אתכם לפני האלוהים, אשר אותו אני עובד בכל כוחי בזמן שני אני מבשר את הבשורה על אודותנו. ¹⁰ בתפקידו אני מתחנן לאלהים שיאפשר לי לבוא אליכם סוף-סוף, כי אני משתוקק מאד לראותכם ולהעניק לכם מתנה רוחנית כדי לחזק אתכם. ¹¹ קלומר, אני משתוקק להיות בחברתכם. כדי שאמונתכם תעדרך אותה ואמונתי עוד אתכם. ¹² אחיהם יקרים, דעו לכם כי פעמים רבות חכנתי לבוא אליכם, כדי שגם בקרבתם אוכל לעשות פרוי, כשם שעשיתו בקרב עמם אחרים. אולם עד

היום שבו ישפטו אלוהים בצדק את העולם כולם. 6 ביום זה ישלם אלוהים לכל איש את המנייע לו לפניו: 7 אלה המשתדרים לעשוות מעשים טובים, המציידים לאלוהים והשואפים לכבוד והדר שלם מן העולם הזה, יזכו בחיה נצח. (g166) 8 ואילו הרשעים אשר מורדים בה/ואינם מציתות לו, יקבלו עונש נורא. 9 צער וסבל יבוao על כל העושם מעשי חטא ועול: על היהודי בראשונה, וגם על ה"נו". 10 לעומת זאת, כל אלה שיצרו לאלהים ויישעו מעשים טובים יזכו לכבוד, להדר ולשלום מאת האלוהים - היהודי בראשונה, וגם הנו. 11 כי אלוהים אינו מפליה בין בני-האדם. 12 אלהים יעניש את כל החוטאים! אלה שחתאו בלי שהכירו את התורה ייונשו נם בלי להתחשב בתורה; אלה שהכירו את התורה וחטאו, יישפטו וייונשו על-פי התורה. 13 שהרי אלוהים אינו מצדיק את אלה שמקיריהם את התורה, כי אם את אלה שמקיימים אותה הילכה למשה. 14 כאשר הנזירים, שאין להם את התורה, מקיימים את עיקר הוקיה מתוך חוש טבעי, הרי שחווש זה הוא תורתם ולפיו הם יייפטו. 15 התחנהנות מוכיחה שדרישות התורה כתובות למשה על לבם; מצפונים אמרם להם מה מותר ומה אסור, ומחשוביהם מצדיקות או מאשיותם אותם. 16 הם יייפטו ביום-הדין - הימים שבו ישפטו אלוהים, באמצעות המשיח, את הצד הנستر בחיו של כל אדם. וזה חלק מתוכניתו של ה' שאותה אני מבשר. 17 אתם, היהודים, מתגאים שאתם ידידי הנקברים של אלוהים: אתם חושבים שהוואיל נתן לכם את תורה, הכל כשרה בינויכם לבינו. 18 אתם יודעים מהו רצונו של אלוהים: אתם יורדים להבחין בין טוב לרע, שכן מרתרם את תורה עוד לפני זמנו רב. 19 אתם משוכנעים שהנכם

במקום באמת אלוהים; הם התבפללו לבריה. אך לא צייתו לאלהים המבורך אשר בראש כל הארץ. (הא) 26 משומך מסר אותם אלוהים לחאותיהם, עד כי אף נשוויהם סטו מיחסים נורמאליים וקיימו יחסים בלתי-נורמאליים עם בנות מינן. 27 גם הנכרים סטו מהיחסים הנורמאליים והטהבעים וכיימו יחסים בלתי טבעיים עם גברים אחרים. כתוצאה לכך הם נעשו בתוך עצם בעונש המנייע להם. 28 כאשר לא מצאו לנכון להכיר באלהים, הוא הנית להם להשתעבד לכל מעשי התועבה שהעלו בראתם. 29 חייהם מלאו בכל מיני מעשי זנות, רשות, בצע, שנאה, קנאה, רצח, מריבה, מרמה ומרירות. הם נהי רכלנים 30 ומלווים, שנאי אלוהים, חוצפנים ונאותניים, יזמי רשות ומורדים בחוריהם. 31 הם מתנהלים בטיפשות, בחוסר אמונה, ברשעות ובאכזריות, ומלאי שנהה וטינה. 32 הרשעים כל הנוגנים כך, אולם לא זו בלבד שלא היטיבו את דרכם, הם גם מעודדים את כל מי שעושה כמוותם! 2 אולי תאמר: "אילו הם אנשים רושים!" אך רע לך שאיך טוב מהם! באמירתו כי הם רושים וכי יש להעניהם, אתה שופט למשה את עצמו, שכן אתה עושה בדיווק אותך ממעשים. 2 ואנחנו יודעים שאלהים מעניש בצדק את העושים מעשי תועבה כאללה. 3 הסביר אתה שבשורת מעשי הועבה כמוותם, אלהים ישפוט וירושע את الآחרים ויניח לך? 4 האם אתה לא רואה עד כמה אלהים טוב. אורך רוח וסבלני איתך? האם אתה לא רואה שהטוב הזה מועד להסביר אותו מהחטא? 5 דעת לך כי בעקשותך ובסירובך להפסיק לחטא ולהזoor בתשובה, אתה צובר לך עונש נורא ליום-הדין -

מוכשרים וראויים ללמד את אלה שאינם יודעים את הדרך לה; ולשם לפידי אור המדריכים כי מושם שהיהודים הפרו את הבתחתם לאלהיהם. אל ה' את אלה שתעו בחשכה.²⁰ אתם מושכנים שתנכם מוכשרים ללמד את חבירים. את חתמיים ואת הילדים. שכן אתם מכירם את תורה ה'. ²¹ אבל אתם המוכנים תמיד ללמד את האחים – אמרת ה' רורי כתוב בטהילים שדברי אלהים הם דברי אמת, ומשפטו תמיד משפט צדק. ⁵ אך אם הרשות שלנו מבלייה ומדגשנה את טבו של ה', האם נאמר שאלהים גורם לנו עול בהעניש אוותנו? (יש אנשים החשובים לך!) ⁶ חילילה! אם אלהים יתעלם מחתא, כיצד יוכל לשפט את העולם? ⁷ אנו כאלו אומרים. שאם עליידי השקדים שלנו יוצאת אמת אלוהים לאור ונDEL כבודו, מדווע לנו להושפט כחוטאים? ⁸ אמריך. מדווע שלא נרבה לעשות מעשים רעים כדי שתצא מהם טובה? (שונינו העלינו עליינו שכך אמרנו!) אמרו אתם, האין זה צורך להרשות ולהעניש את אלה האומרים זאת? ⁹ אם כן, האם היהודים טובים מהנוצרים? כולל לא. כבר הוכחנו שכל בני־האדם חוטאים – יהודים ונוצרים ללא הבדל. ¹⁰ כפי שכותב בטהילים "אין עושות טוב, אין נם אחד. אין אף צדיק!" ¹¹ אין משכיל, אין דורך את אלהים; ¹² הכל סר ייחדיו נאלחו. אין עיטה טוב. אין נם אחד. ¹³ גורונם כבר פתוח, פיהם מלוכלך ומלא שקר ולשונים נוטפת ארס. ¹⁴ כן, הם מנבלמים את פיהם. ¹⁵ צמאים דם וחמי מגן. ¹⁶ לכל מקום שהם הולכים הם מותרים אחרייהם סבל וצער. ¹⁷ הם מעולמים לא התנסו בתהותם השלום והשלווה שלוהים לברו מעניק. ¹⁸ אין הם מקדישים אלהים כל מחשבה, ולא אכפת להם מה הוא חושב עליהם". ¹⁹ אנחנו יודעים כי דברי התורה מכונים אל אלה הcpfופים לה – היהודים – ואלהים ישפט ויעניש אותם. שכן עליהם מוכשרים וראויים ללמד את אלה שאינם יודעים את הדרך לה; ולשם לפידי אור המדריכים אל ה' את אלה שתעו בחשכה. ²⁰ אתם מושכנים שתנכם מוכשרים ללמד את חבירים. את חתמיים ואת הילדים. שכן אתם מכירם את תורה ה'. ²¹ מדווע איינכם מלמדים את עצמכם? אתם מצווים על אחרים לא לנגב – האם אתם בעצמכם נקי כפאים? ²² אתם מצווים על אחרים לא לנארף – האם איןכם נואפים בעצמכם? אתם מתנגדים לעבודת האלים – האם איינכם נזולים את כל הקדשה שלהם? ²³ אתם נאים בעבודת ידיעתכם את תורה אלהים. אך באיזים ממצוותיו אתם מבזיםamus להעשה את אלהים. ²⁴ אין פלא שכתיביה הקודש אומרם: "בכלכם שם אלהים מחולל בנווים"!²⁵ לברית־המילה יש ערך ומשמעות רק אם אתה שומר את מצוותה. ²⁶ אם איןך שומר את מצוות ה', איןך טוב מהנוצרים. ²⁷ ואם נוי, שלא נימול, ישמר את מצוותה, האם לא יעניק לו אלהים את הכוחות שהתקoon להעניק ליהודים? ²⁸ למעשה, הגוי המקרים את או מושם שנמולת. ²⁹ יהודי אמרית הוא זה שאהב את ה'. כי אלהים אינם מעוניין באלה שכל היהודים מסתכמת בקיים ברית־המילה בלבד, כי אם באלה שלם וחיהם השתו, ולאלה הוא יעניק כבוד ושבח לא בעני בני אדם. כי אם בעני אלהים.

3 אם כן, מהו יתרונו של היהודי? ומה יתרונה של המיליה?² יש יתרון רב בכל דרך. ראשית כל, אלהים הפקיד את דברו הכתוב בידיו היהודים.³

לשמר את מצוותיו ולא להתנהג בצורה כזאת.
אותה – דבר האפשרי רק על-ידי אמונה במשיח.

4 אם כך, מה נאמר על אברהם אבינו, מה הוא השיג? ² אילו נזכר אברהם בזכות מעשיו הטובים. או כי הייתה לו סיבה להתפאר, אך לא לפני אלוהים! ³ כי הכתובים אומרים לנו: שאברהם האמין באלווהים, ומשום כך אלוהים ייחשבה לו צדקה. ⁴ שכרו של העובד איןו תלוי בחסדו של המעביר; זהו חוב המנייע לנו. ⁵ החסר הוא כשהאדם איןו מסתמך על מעשיו לשועה, כי אם מאמין באלווהים אשר מצדיק את החוטאים וסולח להם. ואמונה זו תיחס לו לצדקה. ⁶ גם דוד המלך דיבר על אושרו של האדם אשר אלוהים מצדקו ללא תלות במעשהיו: ⁷ "אשרי נשוי פשע כסוי חטאה; אשרי אדם לא יחשוב ה' לו עונ". ⁸ האם ברכה את מועדתיך ורק לנימולים. או גם לנויים? זכרו כי אברהם התברך בזכות אמונה באלווהים. ¹⁰ מתי ברך אלוהים את אברהם והשב את אמונהו לאצדקה, לפני שנימול. או לאחר מכן? התשובה היא: לפני שאברהם נימול! ¹¹ ואברהם נימול רק לאחר שאלוהים הבטיח לברכו בזכות אמונהו. ברית-המילה הייתה אותה וחותם של אברהם הייתה אמונה, ושאלוהים הצדיקו וסלוח לחטאיו עוד לפני טקס המילה. וכל זאת כדי שאברהם יוכל להיות אביהם הרוחני של כל אלה שיאמינו באלווהים ויוששו מבלי שיקימו את חוקי התורה. אלו רואים, אם כן, כי אלוהים מצדיק וסולח חטאיהם גם לאלה שאינם מקיימים חוקי התורה – בתנאי שהם מאמינים בו. ¹² אברהם הוא אביהם הרוחני גם של היהודים הנימולים, אשר יהודתם אינה מסתכמת במילה בלבד, אלא אשר הולכים בעקבות האמונה שהיתה

לאיש מהם אין תירוץ! למעשה, העולם כולו עומד אשם לפני אלוהים. ²⁰ שחררי איש לא יצדק לפני אלוהים בנסיבות קיום התורה, מכיוון שחוקי התורה מצביעים על חטאינו ומראים לנו שאנו חוטאים. ²¹ עתה נתגלה האופן שבו מצדיק ה' את האדם ללא התורה, אם כי התורה והגבאים כבר העידו על כך. ²² צידוק זה ניתן לכל המאמינים בישוע המשיח, ללא הפלידה. ²³ כי כל בני-האדם חטאו, וכולם חסרי כבוד אלוהים. ²⁴ בכל זאת, אלוהים הצדיק אותנו בחסדו חינם. על-ידי קורבנו של ישוע המשיח שהוקרב לunganנו. ²⁵ אלוהים שלח את המשיח לשאת את העונש על חטאינו, כדי שעיל-ידי אמונה בדמו, הוא יהיה כפרתנו – ככלומר, יכפר על חטאינו. וכל זאת כדי להראות לנו את צדקהו, לאחר שברחמייו הרבים מחק את חטאינו העבר. ²⁶ במעשה זה רצתה אלוהים לנלות לנו את צדקהו – את סלחתו לחוטאים – ולהוכיח כי הוא עצמו צדיק, וכי הוא מצדיק את כל המאמין בישוע המשיח בנו. ²⁷ ובכן, האם יש למשחו סיבה להתגנות? ודאי שלא. מדרען משומש אלוהים זוכה והצדיק אותו בזכות קרבנו של המשיח ואמונהנו בו, ולא בזכות מעשינו הטובים. ²⁸ לפיכך אנו מסיקים שאדם נצדק לפני אלוהים על-ידי אמונהו בישוע המשיח בזיה-אלוהים, ולא על-ידי היישנו בקיום מצות התורה. ²⁹ החשובים אתם שאלוהים הוא אלוהי היהודים בלבד, ורק אוחם הוא מושיע? ודאי שלא! אלוהים הוא גם אלוהי הנוגדים. ³⁰ ומכיון שאלוהי היהודים הוא גם אלוהי הנוגדים, הוא מצדיק את כולנו על-ידי האמונה. ³¹ האם בהדרינשנו את חשיבות האמונה מבטלים אנו

לאברהם אבינו לפני שנימול. ¹³ ה' הבטיח לאברהם ולזרעו לרשות הארץ – לא בזכות קיומם התורה (שהרי ביום אברהם טרם ניתנה התורה). אלא בזכות בטהוננו ואמנותו בה. ¹⁴ אילו רך מקימי תורה היו היורשים, אוין אין כל ערך לאמונה, והבטחת אלוהים בטלה ומבטלת. ¹⁵ כי הפרת התורה מביאה בעקבותיה זעם ועונש, ואילו כאשרן צאצאי אברהם – לאלה החיים לפי התורה, ולאלה חסדו מעניק אלוהים את ברוכתו והבטחוו לכל צאצאי אברהם – לאלה החיים במתנה על-ידי אמונה. ברוב המאמינים באלהים כאברהם, שהוא האב הרוחני של כלוני. ¹⁶ וזהו כוונת הכתוב בהבטחת אלוהים לאברהם: "כי אב המון נוים נתיך". "אלוהים קיימים את הבטחו זו את, מפני שאברהם האמין באלהים המשיח את המתים. והמדובר על העתיד להתרחש בלשון עבר. ¹⁷ כשהבטיח אלוהים לאברהם שיתוון לו בן, ולבן שלו יהיה צאצאים רבים אשר יהו עם גדורל, האמין אברהם לה, למראות שהבטחה כזו נראית לו בלתי-אפשרית. ¹⁸ אמןתו באלהים לא נחלשה על-אף העובדה ששורה אשתו הייתה בכיה תשעים שנה וזקנה מכדי להרהור, וגם אברהם עצמו היה זקן מאוד – כבן מאה שנה. ¹⁹ אברהם לא הטיל ספק בהבטחת אלוהים, אלא להיפך – אמןתו ובטהונתו באלהים גדלו והתחזקו, והוא כיבד את אלוהים והלל את שמו. ²⁰ אברהם ידע בביטחון גמור שאלהים יכול לקיים את אשר הבטיח, ²¹ ובזכות אמןתו באלהים הצדק אותו בעיניו. ²² ה' הצדק את אברהם – קלומר, ניקה וויכח אותו מכל חטא – לא רק למען אברהם. ²³ אלא גם למעןנו כן. ²⁴ ה' יצדיק גם אותנו, כפי שהצדיק את אברהם, כאשר

נאמין באלהים אשר הקים לתחייה את ישוע המשיח אדוננו – ²⁵ הלא הוא המשיח שהוקרב למותו בכלל מעשינו הרעים, ואשר גם לתחייה מן המתים כדי להצדיקנו ולשחרנו בעני ד'. **5** لكن עתה, לאחר שנשלחו לנו חטאינו והזדקנו על-ידי האמונה, אנחנו נמצאים בשלום עם אלהים. בזכות קורבנו של ישוע המשיח אדוננו. ² עקב אמונתנו העניקה לנו המשיח את כל היכולות הנפלאות שיש לנו עתה, ואנו שמחים בתקווה שניקח חלק בכבוד אלהים. ³ אם באים עליינו קשיים וצורות, אנו יכולים לשמהו ולהודות לאלהים. כי אנו יודעים שהם מפתחים ומחזיקים את סבלנותנו, ⁴ הסבלנות מפתחת ומחזיקת את אופינו, ואופי חזק מביא לאמונה יציבה ותקווה בישועה הנצחית. ⁵ תקווה זאת לעולם לא תביש ולא תאכזב אותנו, שכן אנו יודעים מה רבה אהבת אלהים אלינו, ואנו מרגנישים באהבותו שמלאת אונה. רוח הקודש הוא שיצק בנו אהבה זאת. ⁶ בהיותנו עדין חלשים וחסרי תושיה, בא המשיח בזמן המתאים ומת בעדנו – הרושים. ⁷ הרי אינו יכולים לצפות מאייש למות אף بعد אדם ישר וצדיק, אולם הבה נאמר שקיימות אפשרויות כאלה. ⁸ והנה הוכיחה אלהים את אהבותו הנדרולה אלינו בשלחו את בנו – את ישוע המשיח – למות בעדנו, כאשר הינו עדים חוטאים ורשעים. ⁹ אם אלהים עשה כל זאת למענו עוד בהיותנו חוטאים. עתה, משוזדקנו בעינו בזכות דם המשיח והותאים. עתה, משוזדקנו בעינו אובייס סלח אלהים להחטאינו ¹⁰ שכן אם בזמן שהיינו אובייסו סלח אלהים להחטאינו וריצה אותנו אליו על-ידי מות בנו, אנו בטוחים כי עתה, הוא גם יושיע אותנו מהחטאינו בזכות תקומו לחווים. ¹¹ עתה אנו שמחים על היחסים החדשניים

לכל חוקי אלוהים. אולם ככל שהוא רגינש יותר לחטאינו, כך אנו מעריכים יותר את גודל החסד והרחמים של אלוהים. ²¹ לפנים שלט החטא על כל בני-אדם ונורם למותם, אולם עתה שולטים חסדו וצדקתו של אלוהים, והם מעניקים לנו חי

נצח על-ידי ישוע המשיח אדוננו. (aiōnios g166)

6 אם כן, האם נמשיך לחטא כדי שאלווהים יגלה לפניינו יותר חסר ורחמים? ²² חס וחיללה! כיצד נוכל להמשיך לחטא? הרוי מנתנו לנבי החטא! ²³ או שמא איןכם יודעים כי כאשר אנו נתבללים (במים) בכיתוי לא-מונתנו במשיח, אנו משתתפים סמלית במותיהם. האופי הישן והחוטא שלנו מה ונקר בעמותיהם, וכשהם שהמשיח קם לתחייה עם המשיח בטבילה, נשתחרר אלוהים. כך גם אנחנו קמננו מן המתים, בגבורת אלוהים. ²⁴ שחריר אם השתתפנו במותם, לחיים מחדש לוגורי. ²⁵ שחריר אם השתתפנו במתותם, נשתחר גם בתחייתו. ²⁶ ואל נשכח כי תשוקותינו הרעות והתשונות נצלבו והומתו עם המשיח, כדי שנפנושוב לא ישמש מכשיר ביד החטא. ²⁷ כי אדם מות הוא חופשי ומושוחרר משליטה החטא. ²⁸ מאהר ששוב לא יהיה משועבדים לחטא. ²⁹ כי אדם מות שנות נקום לתחייה עמו וניקח חלק בחיו החדש. ³⁰ אנחנו בזמנים כי לאחר שהמשיח קם לתחייה מן המתים, הואשוב לא ימות לעולם; למותו כבר אין שליטה עליו! ³¹ המשיח מות לנבי החטא פעם אחת ולתמיד, ואילו עתה הוא חי לנצח למען אלוהים. ³² כך צריכים גם אנחנו לחשוב את עצמנו מותים לנבי החטא, וחיים על-ידי המשיח למען אלוהים. ³³ אם כן, שוב אל תנויחו לחטא לשלוות בנופכם החלש; אל תיכנעו לפיתויו של החטא ולתשוקותיו. ³⁴ אל תניחו אף איבר בגופכם לשמש כל רשות

שבינו לבין אלוהים – יהסים המקربים אותו אליו – וכל זאת בזכות קורבונו של ישוע המשיח בעד החטאינו. ³⁵ כאשר האדם הראשון הפר את הציווי של ה', פגע החטא בכל חמיין אנושי – חטא זרע מות בכל העולמות ובבני-האדם מתו, כי כולם החטאו. ³⁶ אמן החטא כבר היה בעולם זמן רב לפני מתן-התורה, אך איש לא יכול להיחס חטא לתורה אם טרם ניתנה התורה. ³⁷ אפ-על-פי-כן, המות, שהוא תוצאת החטא, שלט בבני-האדם מאדם ועד משה – גם באלה שלא החטא בדיקו אותו חטא של אדם. אדם מסמל את נינדו של בנו-האדם העתיד לבוא. ³⁸ מאיידך, מתנת האלוהים שניתנה לנו באמצעות המשיח שונה בתקלית ממה שהנחיל לנו האדם הראשון. בעודו שחטאו של אדם הביא מות לאנושות, הביא בנו-האדם ישוע המשיח לאנושות סליחת חטאיהם ברוחמי אלוהים. ³⁹ המשיח לאנושות סליחת חטאיהם ברוחמי אלוהים. חטאו האחד של אדם הביא עונש מוות על רבים, ואילו המשיח מזוכה אותנו מחתאינו ומעניק לנו חיים חדשים – וכל זאת בחסד. ⁴⁰ אם על-ידי חטאו של אדם אחד וייחיד השתלת המות על כל בני-האדם, אנו בטוחים כי אלה הזוכים בחסרו הרבה של אלוהים ובסליחת החטאיהם, יהיו יומלכו ביכולתם של אלוהים. יחו וימלכו ביכולתם של אלוהים, והם זוכים בחיי נצח. ⁴¹ כמו שעל-ידי אדם אחד – ישוע המשיח. ⁴² לבן, כשם שחטאו של האדם הראשון הביא עונש על כל בני-האדם. כך מזוכה צדקתו של המשיח את כל בני-האדם בעני אלוהים, והם זוכים בחיי נצח. ⁴³ כמו שעל-ידי סרבנות וארכיות של אדם אחד נמצאים בני-האדם במעמד של חוטאים. כך על-ידי ציוות לאלוהים הביא המשיח אנשים רבים למעמד של צדיקים וחפים-מפשע בעני אלוהים. ⁴⁴ מדרוע ניתנה התורה? כדי שבני-האדם יראו שאין הם מסוגלים לציתת

7 אחיו, אלה מכם המכירים את התורה יודעים כי ביד החטא, אלא מסרו את כל כולכם לאלוהים. כי קמתם לתחיה מן המתים. ואלוהים רוצה להשתמש בנוpecם למטרותיו הנעלאות.¹⁴ החטא שוב לא ישלוט בכם. מכיוון שאינכם כפופים לזרות, ואתם חופשים מהנים מטבו וחושו של אלוהים.¹⁵ האם נמשיך לחטא משומש שאיןכו כפופים לזרה, אלא נמצאים תחת חסדו של אלוהים? חס וחלילה!¹⁶ האם איןכם יודעים שאתם רשאים לבחור את אדונכם? אתם יכולים לבחור להשתעבד לחטא הגורר אחריו למות, או להשתעבד למשמעת ול贊iot המזוכים מצדיקים אתכם בעני אלוהים. מי שתמסרו את עצמכם הוא יהיה אדונכם ואתם תהיו עבדיו.¹⁷ אבל תודה לאל על כך שלמרות שבעם בחרתם להיות עבדים לחטא. עכשו אתם שומעים בכל לבכם למה שלאוהים מלמד אתכם.¹⁸ לאחר שהשתחרرتם מהשעבוד לאדונכם הקודם - החטא, השתעבdtם לאדונכם החדש - הצדקה.¹⁹ אני משתחמת בדמיוני של עבר ואדון, משום שכך קל לשירות הצדקה והחטא והטומאה. אך העמידו עתה את גופכם לרשות החטא והטומאה, וכך העמידו עתה את גופכם לשירות הצדקה והמעשים הטובים.²⁰ כשהייתם עבדים לחטא לא הקדשתם מחשכה רבבה לעשיית מעשים טובים.²¹ ומה היו התוצאות? מחרידות! כן, התוצאות היו נוראות כל-כך, עד כי עכשו אתם מתביישים אף לחשב על מה שנחתם לעשות. כי כל המעשים האלה גורדים מות.²² לעומת זאת עתה, בהיותכם משועבדים לאלהים ומשוחררים מכוח החטא, התוצאה היא קדושה שאחריותה חי נצח.

(aiōnios g¹⁶⁶)²³ כי לחטא יש שכר – מות. ואילו אלהים מעניק לאמינים בו ולמשרתים אותה מותנה: חי נצח בישוע המשיח אדוננו!²⁴ (aiōnios g¹⁶⁶)

מוות. ²³ כי החטא השוכן עדין בגוף. ²⁴ מסכן שכמוני, מי יושיע אותו מהשעבוד לנוף הזה שדינו מוות? ²⁵ תודה לאל, האלוהים כבר הושיע אותו על-ידי ישוע המשיח אדוננו! אם כן, הטע הוחטא שלו משעבוד לחטא, אולם בשכלו אני עבר לTORAH האלוהים.

8 המשתייכים לישע המשיח לא יורשו בדין? ²⁶ כי כוח רוח-החיים, אשר בישוע המשיח, שיחרר אותנו מהגנול החורש של חטא ומותם הבא בעקבות החטא. ³ TORAH מעולם לא יכול להצדיק ולהושיע איש, בכלל האופי החלש של המין האנושי. מושם כך שלח אלוהים את בני ברמות אדם בעל גוף אנושי כשלנו – מלבד החטא שבנו – ושלל מהחטא את השליטה על המאמינים במשיח, וזאת בזכות קורבנו. ⁴ על כן אנו יכולים עתה לקיים את דרישות TORAH – בתנאי שנחיה על-פי הדרכת רוח הקודש. ⁵ ולא על-פי הדרכת הטע הישן והחוטא שלנו. ⁶ אדם הנשלט על-ידי הטע הוחטא שלו חי למען עצמו ולמען סיפוק התאותיו, בעוד שאדם הנשלט עצמו ולמען סיפוק התאותיו, בעוד שאדם הנשלט על-ידי רוח הקודש חי למען אלוהים. ועשה את הטוב בעני אלוהים. ⁷ הליכה בדרך רוח הקודש מביאה חיים ושלום, בעוד שכך נעה לטע הוחטא שלנו מביאה מוות. טבע זה שלנו מעולם לא ציית שהוא את אלוהים, גם לא יציה לו בעתיד. ⁸ כל הנשלטים על-ידי אופיים הוחטא אינם יכולים למצוא-הן בעני אלוהים. ⁹ אולם אתם איןכם נשלטים על-ידי הטע הוחטא שלכם. אלא על ידי רוח הקודש. אם אכן הוא שוכן בקרבכם, כי מי שרוח הקודש אינו שוכן בו אינו שייך למשיח. ¹⁰ אך אם המשיח בקרבכם, אמם נופכם מת בגולל החטא. אך הרוח הוא חיים לכם כי היזדקתם. ¹¹ ואם שוכן בכם רוחו של

של החטא, שニצֵל לרעה את הדיבר, רימה והמית אותה. ¹² אֲפָעָל-פִּרְכֵּן אֵין סֶפֶק שַׁהְתֹּרָה עצמה היא קדושה, וכן גם הדיברות. ¹³ אולם כיצד יכולה TORAH לחיות קדושה? האם לא TORAH הקדושה היא שהמיתה אותה? וראי שלא! החטא ניצל לרעה את הטוב כדי להביא למוות. מכאן יכולם אתה לראות עד כמה ערמוני ומסוכן הוא החטא. שכן הוא מנצל את TORAH הטובה והקדושה של אלוהים למטרותיו הנאלצות. ¹⁴ אם כן, TORAH עצמה טובה – הטעיה היא כי, משום שאינו מכור לחטא השולט بي. ¹⁵ אינני מבין את התנהנותי: אני באמת רוצה לעשות את הטוב, אך אני יכול. לעומת זאת אני עושה את מה שאינו רוצה לעשות – אני עושה את מה שאינו שונא! ¹⁶ אני יודע היטב שאין עושה את הרע, וויסורי המצפן שלי מוכחים שאין מסכים למעשה עם TORAH השפהרטוי. ¹⁷ ברם אני יכול לעשות את דבר, כי לא אני עושה את הרע, אלא החטא שבתוכי: החטא חזק ממני, והוא שגורם לי לעשות את כל המעשים הרעים האלה. ¹⁸ מניסיוני קרוביות אני נוכח כי יש לי רצון לעשות את הטוב, אך חסר לי הכוח לעשותו. ¹⁹ כמובן, אני עשה את הטוב שאני מתוכון לעשותו, ולעתמת זאת אני מוצא את עצמי עושה את הרע שאינני רוצה לעשותו! ²⁰ ואם אני עושה מה שבעצם אני רוצה לעשות, הרי ברור שלא אני עושה זאת. כי אם החטא השוכן והשולט بي. ²¹ כתזאה מכך אני מוצא בי חוקיות משונה: כאשר אני רוצה לעשות את הטוב, הרע משתלט עלי. ²² בלבבי אני חפץ לעשות את TORAH המש. אך בוגדי אני מרגניש חוק אחר הלוחם בחוק השכל וההיגיון, וכבר הוא עושה אותו אסיר ועובד

האלוהים אשר הקים את יושע מן המתים. אלהים שכביר נמצא בידינו. 25 אולם אם אנו מוצפים לדבר יקיים לתחייה גם את נופכם בזיהתמותה, עליידי שאיןנו יכולים לראותו, אנו לומדים להמתין לו בסבלנות. 26 גם רוח הקודש עוזר לנו בחולשותינו היומדיומיות ובחפילהותינו. שכן איןנו יודעים כיצד 27 שכך אם ניכנע לו ונמשיך במעשינו הרעים – נמות. אבל אם בעזרת רוח הקודש נחסל ונmitt את פעולות הטבע החוטא שלנו – נחיה. 28 כי כל מי שמודרך עליידי רוח הקודש של אלהים הם בנים לאלוהים. 29 אלהים לא העניק לנו רוח אשר ישוב לשעבד אותנו לפחד, כי אם רוח המאמין אותנו לו לבנים. והמאפשר לנו לקרוא לאלהים: אבא. אבינו. 30 רוח הקודש שהעניק לנו אלהים מעיד לבניו ומאשר לנו באמות בני-אלוהים. 31 וואם אנחנו בני-אלוהים. הרוי שאנו גם יורשי, ככלומר, אנחנו יורשים יחד עם המשיח אתה נחלתו של אלהים. ברם על-מנת לקחת חלק בכבודו علينا לסייע לمعנו. 32 אך אין להשווות כלל את סבלנו עתה לשומה הכבד שיתן לנו אלהים בבוא הזמן. 33 שהרי כל הבריאה מצפה בכיסופים להתגלות הבנים לאלהים. 34 כי באותו יום תשובת הבריאה מהשבעוד לכילוין ולמאות שללים נסעה לא מרצונה, אלא מרצzon אלהים – על-מנת שתוכל לקחת חלק בחירות הנפלה של בני האלוהים. 35 אנחנו יודעים שככל הבריאה נאנחת ונונחת מכאב, כאילו בצדري לידי. 36 לא רק הבריאה נאנחת, אלא גם אנחנו, המאמינים, אשר טעמו מהוואר הנצחי שהcinן אלהים לאוהבי. כן. 37 אנוナンחים בציפייה לשחרור מכאב וסבל. אנו גם מוצפים ליום שבו יתמשש אימוץינו כבני, ואלהים יעניק לנו גוף חדש. 38 בתקופה הזאת נשענו, והבה נזכור שתקווה פירושה ציפייה לדבר שעדרין לא בכל עת – כמו שכתב: "כי עלייך הורגנו כל היום, ראיינו; הרוי איןנו מוצפים למה שהוא ראוי או למה נחשנו כצאן טבחה".

וועוד לפני שהספיקו לעשות טוב או רע. מדוע? על-מנת להראות שאלווהים אינו פועל בהתאם למעשינו והושנו, אלא בהתאם לבחירתו ולבצונו. ¹³ כתוב: "זאוחב את יעקב ואת עשו שנאוץ". ¹⁴ האם נאמר שאלווהים נהוג באיז-צדק? חס וחלילה! ¹⁵ הרי אלוהים אמר למשה: "חנתי את אשר אהן, ורחתמי את אשר ארךם". קלומר, אלוהים הוא המחייב את מי לחון ועל מי לרחתם. ¹⁶ אם כן, בחירות אלוהים אינה תליה ברצונם של בני-האדם או במשיחם. אלא באלווהים בלבד הקובל ומחלית מצריהם. אלוהים נתן לפרעה את מלכת מצרים, כדי להפין באמצעותה את כוחו ובזרתו שלו (של אלוהים). וכך לפرسم את שמו ותפארתו בין כל העמים. ¹⁸ אם כן, אלוהים הוא המחייב על מי לרחתם. ואת לבו של מי להקשיה. ¹⁹ אם תשאל: מדוע מעניש אלוהים את הסרבנים על שלא שמעו בקולו? האם לא עשו מה שאלווהים רצתה שייעשו? תשוביתי היא זאת: מי אתה, השואל, שתתוווכח או שתבקיר את כי? האם שואל הכל' את יוצרו; מדוע יצרת אותו כך ולא אחרת? ²¹ כאשר אדם יוצר כד חומר, האין הוא רשאי ליצור מאותו גוש חומר כד אחד מרשימים ביופיו, וכד שני בכלי אשפה? ²² והאם אין לאלווהים הרשות לשופך את זעמו, ולהראות את סמכותו לכלים המזועדים לכילוין, לאחר שהתייחס אליהם בסבלנות ומן רב מאד? ²³ וואת כדי שיוכל להראות לנו, שנודנו מלפנים לחרניתה, את עשרו וככוביו. ²⁴ אנחנו, המאמינים. הם אלה אשר בחר – מקרוב היהודים ונם מבין הגויים. ²⁵ האם זוררים אתם את נבאותו של הוועש? בנבואה זו אומר אלוהים שימצא לעצמו בנים אחרים, ויאהב אותם למרותו הוא שלנו על-ידי ישוע המשיח, אשר אהב אותו כל-כך עד שהקריב את עצמו בעדרנו. ³⁸ אני משוכנע שלא המות ולא החיים, אף לא מלאכים ושדים. לא בהזה ולא בעזוז ולא שם כוחות. ³⁹ לא מקום המצחאנו – במרומים או במעמקי הים – דבר לא יכול להפריד אותנו מאהבת האלוהים, שנلتה לנו כאשר ישוע המשיח אדוננו הקרייב את עצמו לunganנו.

9 אני אומר את האמת במשיח ומצלפני ברוח הקודש מאשר שדברי נכונים: ² אני עצוב כל-כך ומדוכא. ³ הלוואי שיכולתי אני להיות מוחרם ומונודה מהמשיח, למען אחי בני-ישראל. אלוהים בחר בהם לעמו, הוא עצמו שכן ביניהם, והוא העניק להם את לוחות-הברית ואת התורה המדריכה אותם בחיי הומסרים, הוא אפשר להם לעבדו ולשרתו נתן להם את הבטחותיו. ⁴ יהודים הם ורע האבות – אברהם, יצחק ויעקב, ומהם בא המשיח (בדמותו האנושית) השולט בכל ומעל לכל. ⁵ יבורך שמם לעולמים. ⁶ האם לא קיים אלוהים את הבטחותיו ליהודים? ודאי שקיים. עליינו לזכור שלא כל מי שבני ישראל הוא באמת ישראל. ⁷ עובדת היהום צazzi אברהם אינה אומרת שהם בני אברהם, כי הכותבים אומרים שהבטחתה היא מתייחסת רק לצazziו של יצחק בנו. אס-כי לאברהם היו עוד בניים. ⁸ קלומר, לא כל צazziו הבעליים של אברהם הם בני-אלוהים. אלא אלה שנולדו לפני הבטחה אלוהים. ⁹ מה הייתה הבטחה? "למועד אשוב אלקיך כת עיטה ולשרה בן". ¹⁰ שניים לאחר מכן, כאשר הרתה רבקה לבעל יצחק וציפתה להולדת יעקב ועשו, ¹¹ אמר אלוהים לרבקה כי הבטחה אלוהים נתנה עוד לפני הולדת הילדים.

מי יעלה המשמימה? "זאת, כדי להזכיר את המשיח
לארץ." 7 או"מ יריד לתוכם? "זאת, כדי להזכיר את
המשיח לחיים. (Abyssos g12) 8 הישועה שהוא מبشرיהם
nobuta מאמונה בישוע המשיח, והוא בחישג'ידו של
כל אחד מאיתנו; למעשה היה בפינו ובלבנו. 9 שכן
אם תודה בפוי לפניהם בוגדים שישוע הוא אדון,
ותאמין בלבד שאלהם הקימו לתחיה מן המתים.
тиוושע. 10 משום שאמונה הלב מצדיקה אורנו לפניהם
אלוהים. ומתוך אמונה שבלב אנחנו מודים בפינו
וניוושע. 11 וכתבי-הקדוש אומרם לנו שכל המאמין
במשיח לא יבוש. 12 "כל המאמין" פירשו: יהודים
ונוצרים שלא הבדל, כי ככלנו אדון אחד המעניק
מעורשו לכל המבקש ממנו. 13 שכן כל אשר יקרה
בשם ה' ימלט! 14 אך כיצד הם יקרוו בשם זה?
ויבקשו ממנו להושיעם. אם אין מאמינים בו כלל?
וכיצד יאמין בו אם מעולם לא שמעו עליו? וכי ציד
שמעו עליו אם איש אינו מספר להם? 15 וכי ציד ספר
לهم מישחו אם לא נשלח אליהם? לכך מתכוון
הכתוב: "מה נאו רגלי מبشرיך טוב". 16 אולם לא כל
מי ששמע את בשורת אלהים האמין בה, כפי שאמר
ישעיהו: "מי האמין לשמעותנו?" 17 בכל זאת, האמונה
מחודרת על-ידי שמיית הבשורה, והבשורה היא
דבר המשיח. 18 אולם מה בנוגע ליהודים, האם לא
שמעו את דבר ה'? כן, הם שמעו, שהרי "בכל הארץ
צוא קולם, ובקצת תבל מליהם". 19 ואם עם-ישראל
שמע, האם לא הבין? עם-ישראל אכן הבין, כי
משה אמר להם: "אני אקניאם בלבד, בניו נבל
מתוך קיומם התורה, ואמר שארם המקיים את כל
מצוות התורה בלי יוצא מן הכלל, ייוושע ויהיה
(אשר יעשה אתם הארץ וחי בהם"). 6 ואילו
ישועה nobuta מאמונה אומרת: "אל תאמר בלבך

שלא אתה לפניכן". 26 אלה אשר נאמר עליהם
לפניהם: "לא עמי", יהו עתה בני אלוהים חיים. 27
ישעיהו הנביא ניבא על ישראל, ואמר שארף כי עם
ישראל ימגה אנשים רבים כחול אשר על שפת דים.
רק מעטם יאמין בה, וייוושעו. 28 כי מני ונמור
עם אלוהים להציגו לפועל את משפטו על הארץ.
אולם בשל רחמיו הוא יקצר את תקופת הסבל. 29
במקום אחר אומר ישעיהו שאלמלא ריחם علينا
אלוהים והותיר לנו שריד, היה גורלו כגורל סדום
לקבל סליחת חטאיהם על-ידי אמונה, למרות שלא
דרשו אותו, 30 ואילו היהודים, שהשתדל כל-כך
להשיג צדקה על-ידי שמירת מצוותין, לא זכו לכך.
32 מודע לא זכו? משום שניסו להשיג זאת תוך עשיית
מעשים, במקום מותך האמונה. הם נתקלו באבן נף
ונכשלו. 33 אלוהים הזהיר את היהודים מפני אבן
הננה הזאת, ואמר שרבם מהם ייכשלו וימעדו, אך
אללה שיאמיןו (במשיח) לא יבשו לעולם.

10 אחים יקרים, מshallת לבך ותפילה העמוקה
ביותר היא שהיהודים ייוושעו. 2 אני יודע שהם
מוסרים לאלהים על-ידי דרכם, אך מסירות זאת אינה
mbosset על הבנה נכון של הכותבים. 3 היהודים
אין מביבים שישוע המשיח הקרייב את עצמו, כדי
לסלוח לחטאיהם ולהצדיקם בעיני אלוהים. הם
מנסים ליצור דרךם משליהם וכך לא נכנים לצדקה
ה. 4 שכן המשיח הוא תכלית התורה, והוא מצדיק
את כל המאמין בו. 5 משה כתוב על דרךו וירושעה
מצוות התורה בלי יוצא מן הכלל, ייוושע ויהיה
(אשר יעשה אתם הארץ וחי בהם"). 6 ואילו
ישועה nobuta מאמונה אומרת: "אל תאמר בלבך

יביאו היהודים לעולם כאשר יחזרו בתשובה ויאמינו במשיח! ¹³ עתה אני מדבר אליכם, הניים: CIDOU לכם מינה אותי אלוהים לבשר לכם את בשורתן, ואני מבצע את דמותך עלי על הצד הטוב ביותר. ¹⁴ אולי כך אוכל לעורר את קנאתם של היהודים, בניעומי, ואחרדים מהם ייוושעו. ¹⁵ אם המורידות שליהם באלהים הביאה לעולם סליחת החטאיהם, תארו לעצמכם מה תהיה תוצאה חורמת בתשובה – ממש תחיית המתים! ¹⁶ אם הchallenge המוקדשת לה קודש היא, כך כל העיטה, ואם שורש העין קודש לה – כך גם הנזע והענפים. ¹⁷ אם חלק מהענפים – חלק מהיהודים – נכרתו, ובמקומם אתה, ענה יות בר, הורכבה על העין, חוברת לשורשו ונחנית ממזונו העשיר. ¹⁸ אל התהפר, ועל תזוזל בענפים שכרכחו! אם תחשגואה, הוכר לעצמך כי יש לך חשיבות כלשהי רק משום שאלהים הרכיב אותך על העין, לפי תוכנותיו. מלבד זאת, לא אתה נושא את העין – אתה אין אלא ענק: השורש הוא הנושא נכרתו כדי שלי – הגוי – יהיה מקום בעין, ומשום כך אני חשוב. ¹⁹ זכור, היהודים נכרתו משום שלא האמין, ואתה הורכבה רק משום שהאמנתה. אל תתנאה בעצמך. אלא היימר לך, והתייחס אל אלוהים בכבוד ובכראתך. ²⁰ כי אם אלוהים לא חס על הענפים הטובים, הוא לא יהוס גם עלייך. ²¹ שימו לב, אלהים הוא טוב לך, והוא עם זאת קפדן ומהמיר. הוא מחמיר עם אלה שאין מוציאים לו, אולם הוא ייטיב אתכם. אם תמשיכו לאחוב אותם ולבטוח בו. אם לא תאהבו אותו ולא תבטחו בו, הוא יכרות נס אתכם. ²² דעו לכם שם היהודים יאמינו, אלהים ירכיבם חורה על העין. אל תחשבו

אותו, הם שימצאו אותו. ²³ ואילו על עם-ישראל הוא אומר: "פרשטיידי כל היום אל עם סורר ומורה".

11 מתעוררת השאלה: האם ונח אלהים את עמו? חס וחללה! הרי אני עצמי יהודי, מזרע של אברהם אבינו ומשבט בניマイן. ²⁴ לא, אלהים לא הפקיד את אבינו ומשבט בניマイן עמו, שבו בחור עוד מבראשית. האם אינכם זוכרים מה אומרים הכתובים על אליהו הנביא? אליו זעק אל אלהים והתלן על עם-ישראל: ²⁵ "את מזבחתו הרסו ואת נבייך הרגו בחרב, ואיתר אני לבדי ויבקש את נפשי לחתה". ²⁶ ומה ענה לו אלהים? "השארתי בישראל שבעת אלפיים לא כרעו (ברכיהם) לבעל". ²⁷ גם היום לא כל היהודים פנו עורף לאלוהים: יש בינויהם כאלה שנושעו – לפני בחירותו וחסדו של אלהים. ²⁸ גם נבחרו ביכולתם הרים – נבחרו ביכולתם נבחרו ביכולת מעשיהם לא היה זה חסד, כי חסד זה מתנה ולא גמול לעובדה. ²⁹ מה המסקנה? רוב היהודים לא השינו את ה策קה אשר ביקשו. רק מעתים השינו אלה שבחור אלהים – ואילו האחרים נעשו עיוורים לאמתה. ³⁰ כפי שתוב בישועה: כי הדרים את עם ישראל, ועל כן הם הביתו אך לא דאו, שמעו אך לא הבינו. ³¹ וודוד אמר בתקלים שהשפע והאוכל שלהם יטמן להם פת, ויביאו אותם למחשכה שחכול כשורה בין לבין אלהים. ³² עיניהם תחשכה והם ירדו תחת מעמסה כבדה. ³³ האם פירוש הדבר שאלהים הפקיד את עמו והתחחש אליו? ודאי שלא! מאחר שהיהודים חטאו העניק אלהים לנויהם ישועה ורצון להיוושע. כדי לעורר את קנאת היהודים ואת רצונם להיוושע. ³⁴ ואם חטאם של היהודים הביא עושר שכזה לעולם, תארו לעצמכם איך ברכה

נברא על־ידיו ולכבודו. לאלהים הכבוד לעולם. –

Amen. (אשנ g165)

12 אחים יקרים, אני מתחנן לפנייכם שתמסרו את עצמכם לאלהים כקורבן חי וקדוש. כפי שרצוי לאלהים. לאור כל מה שעשה אלהים למןכם. האם זאת בקשה מופרזת? ² אל תחקו את העולם בחתנהנותכם ובמעשיכם. אלא גינויו לאלהים לפעול בהם ולשנות אתכם ואת דרך מוחשבתכם. כדי שתלמידו להבחן מהו רצון אלהים. ותדרשו מה טוב. מושלים ורצוי בעיניו. ³ (אשנ g165) **3** של אלהים אני מזהיר כל אחד מכם: אל תפיריו בערכותכם העצמית. אלא היו צניעים והעריכו את עצמכם לפי מידת האמונה שהעניק לכם אלהים. ⁴ כשם שנפנו האחד הוא בעל איברים רבים. ולכל איבר תפקיד משלו. ⁵ אך אנחנו, המאמינים הרבה. הננו גוף המשיח. לכל אחד מאיתנו תפקיד משלו. אךינו שיכים זה להז וזוקקים איש לאחיו. ⁶ אלהים העניק לכל אחד מאיתנו מתנות וכישרונות לפירצונו. אם הוא העניק לך את מתנת התבואה. נבאה בכל הזרמנות. לפי מידת אמוןך. ⁷ אם אלהים העניק לך רצון מיוחד לשרת את הזולת. עשה זאת בלב שלך. אם אתה מורה. למד כמה טוב ידיעתך. ⁸ אם קיבלת את מתנת העידוד. פעל מתוך דאגה אמיתי. אם אלהים העניק לך כסף. עוזר לאחרים ביד רחבה. אם נבחרת למנהג. מלא את תפקיך ברצינות ובאחריות. אם אתה עושה מעשה טוב. עשה אותו מתוך שמחה אמיתי. ⁹ אל תעמידו פנים שאחם אוחבים אנשים אחרים. אלא אהבו אותם באמות ובכנות. שנאו כל דבר רע וועדרו כל מעשה טוב. ¹⁰ אהבו איש את רעהו אהבה אמיתי – כאהבתם אחים – והקדרמו לבבר איש את רעהו. ¹¹ שרתתו את

שהדבר למעלה מכוחו! ²⁴ אם אלהים היה מוכן לקחת אתכם. הגוים. שהייתם רוחקים ממנו כל־כך והוא ממיין משובת. האם איןכם חשובים שישמה יותר להרכיב חורה על העץ את היהודים. אשר היו הענפים הטעיים? ²⁵ אחיו היקרים. אני רוצה להעלות מכם את האמת. פן תתנוו בעצמכם. נכון שהיהודים רבים אינם מאמינים בبشורת אלהים. אך מצב זה יימשך רק עדiscal הגוים. אשר נבחרו על־ידי אלהים. יאמינו בו. ²⁶ ואו כל עם־ישראל ייווש. כתוב: "ובא מצין גואל וшиб פשע מיעקב". ²⁷ אלהים אף אמר שכירות ברית עם ישראל ויסלח לחטאיהם. ²⁸ יהודים רבים הם עתה אויבי البشرה. הם שונים אותה. אולם כל זה היה לתועלת שלכם. כי בגולל חסם זה העניק לכם אלהים את אוצרותינו. אבל עליינו לזכור שהיהודים הם עדין עמו הנבחר של אלהים. בזכות הבטחותו לאברהם. יצחק ויעקב. ²⁹ שהרי אלהים לעולם אינו מתרת על דבריו. ועלולם אינו דורש חורה את מותנו. ³⁰ פעם גם מרדתם באלהים. אך הוא ריחם עלייכם. ³¹ עתה היהודים הם המורדים והסרבניים. ברם יום אחד הם יחוירו בתשובה. ואלהים ירחם נם עליהם כפי שריהם עלייכם. ³² כי אלהים הסגיר בידי החטא את כל בני־האדם. כדי שיוכל לרחם על כולם. ³³ מה נפלא הוא אלהינו! מה עמוקה ועשרה חכמתו! מה עשרה דעתו! דרכיו ומשפטיו הם למעלה מכשור הבנתנו ותפיסטנו. ³⁴ מי מאיתנו יודע את מחשבותיו? מי חכם די כדי ליעץ לו? ³⁵ או מי העניק לו מועלם מותנה המזוכה אותו בנמול? ³⁶ הרי הכל בא מאלהים לברו. הכל

הארון בחריצות ובחתלהבות, ולעולם אל תחטלו בעבודתכם.¹² שמהו על כל מה שאלוהים מוכנן למעכם. אם באה עלייכם צרה, שאו אותה בסבלנות והחמידו בתפילה.¹³ אם אזכיכם המאמינים זוקים לעזרה, עוזרו להם ברצון ובשמחה. היו מכנים אורחים.¹⁴ אם מישחו רודף אתכם בשל אלמנונתכם במשית, אל תקללו אותו, אלא התפללו שאלוהים יברך אותו!¹⁵ השתחפו בשמחתם של החוגנים ובצערם של האבילים.¹⁶ חיו בשalom זה עם זה. אל תחגאו ואל תימלאו חשיבות עצמית. אל תנסו למצוואתן בעניינים חשובים ואל תהיו חכמים בעיניכם.¹⁷ לעולם אל תלמדו רעה תחת רעה. עשו את הטוב בעניינו כולם, ואל תנתנו להם סיבה למחזה עליהם ביקורת.¹⁸ עד כמה שהדבר תלוי בכם. היו בשalom עם כל אחד.¹⁹ ידידי, אל תיקחו את החקוק ליריכם. ואל תנקמו באחרים: השARIO תפקיד זה לאלהים. כי הוא הבטיח שיעניש את הראים לעונש.²⁰ במקום לנוקם באויבך, האכל אותו אם הוא רעב, ואם הוא צמא – הנש לו מזקה. כי ככה כאילו גנחים אתה חותה על ראשו.²¹ אל גניחה לרע להשתלט עליו. אלא השתלט אתה על הרע במעשה הטובים.

13 על כל אדם לציית לשلطנות. כי אין שלטון שלא ביכולת הסכמת אלהים. והשלטנות הקיימים נקבעו על ידי אלהים.² לכן, המסרבים לציית לשلطנות ולחוקיהם. ממרומים למשעה את פי האלהים, והוא יענישם. **3** אורה טוב ושר אינו פוחד מהמשטרה והחוק; אדם שאינו ישר פוחד מהם. לכן, אם איןך רוצה לחושש מהשלטנות, שמור על החוק, והשלטנות ישבחו אותה.⁴ איש החוק נשלח על ידי אלהים כדי לעוזר לך. אבל אם אתה עבר

הארון ישוע המשיח, ואל תתנו לעצמכם לחשב על דרכיכם להשביע את התאות הרעות שלכם.

14 קבלו את האדם שאמונתו חלה משלכם בשמחה וחמיות, ואל תמתחו ביקורת על דעתינו והש>((קופחות)).² זה מאמין שモתר לו לאכול כל דבר, ואילו זה שאמונתו חלה הוא צמהוני.³ מי שאוכל בשר אינו צריך לבוז למי שאינו אוכל אותו,ומי שאינו אוכל אינו צריך לבוז למי שאוכל כי אלהים אהובך את כולנו במדה שווה!⁴ מי אתה שתתמה ביקורת על משרותו של אלוהים? המאמין המשיחי הוא משרותו של אלהים, ורק לו הוא חייב דין וחשבון. הנה לאלהים לומר למאמין אם הוא נוגן כשרה או לא, ואם יש צורך, אלהים בהחלה יכול לתunken את דרכו.⁵ יש אדם המכבד יום מסויים יותר מימים אחרים, ויש המכבד את כל הימים במדה שווה. כל אדם צריך להיות משוכנע במה שהוא מאמין.⁶ כשהם שודדי המקדש לקדש לה, יום מסויים עושים זאת לכבוד האדון, כך גם האוכל אוכל – לכבוד ה, כי הוא מודה לאלהים. מי אינו אוכל, והוא מודה לאלהים.⁷ אין לנו אדרונים לעצמינו, ואינו חיים לעצמנו או מותים לפיו בחירותנו.⁸ אם אנו חיים – אנו חיים לאדון, ואם אנו מותים – אנו מותים לאדון; בחינו ובמוחתו אנו שייכים לאדון.⁹ ישוע המשיח מות וקם לתחייה כדי שיהיה אדון על החיים ועל המות.¹⁰ אין לך זכות לשפט את מעשייך או לבוז לו. זכר, יום אחד כולנו עתידים להישפט לפני אלהים – לא לפני קנה-המידה שלנו, אלא לפני קנה-המידה שלו.¹¹ כפי שתותב: “בי נשבעתי ... כי לי תברע כל ברך ותשבע כל לשון”.¹² כל אחד מאיתנו ימסור דין וחשבון על מעשיו לאלהים בלבד.¹³ לכן

15 אנחנו החזקים יותר באמונה צדרכים לעזרו לאמינים החלשים מאיתנו, להתייחס אליהם

בסבלנותו ולעודד אותם. אל נהייה אונכיים ואל נבקש רק את טובת עצמנו. 2 עליינו לבקש את טובת הולת כלבונות איש אהיו. 3 גם המשיח לא ביקש את טובת עצמו: אני קוראים על כך בתהלים: "זריפות חורפי נפלו עלי". כלומר, הגירופים של מהרפי אלהים נפלו עלי. 4 כל אשר נכתב בכתבי הקורש לפני זמן רב, נכתב כדי ללמדנו סבלנות, לעודד ולנהם אותו בתקופה אשר נמצא במצבה הכתובים. 5 והאלוהים אשר מעניק סבלנות ויעידוד יעזר לכם להיות יחד בהתאמה שלמה – כרצוינו של ישוע המשיח. 6 כדי שוכלונו פה אחד נברך ונכבד את האלוהים אבי אדוננו ישוע המשיח. 7 על כן קיבלנו איש את אחוי לקoilתכם בברכה ובחמיות, כמו שהמשיח קיבל אתכם, והתנהנות כזאת תביא כבוד לאלהים. 8 זכרו, ישוע המשיח בא לעולם בחור משרת היהודים. כדי להראות לעולמים כולו אלהים מקיים את הבתוות לאבותינו. 9 המשיח בא לעולם גם כדי שהנוגדים ייוושעו ויפארו את אלהים על-שם רחמייו עליהם. זהה כוונת הכתוב: "על כן אודך אחכם. 23 עתה סיימתי לבסוף את עבודתיכי כאן, ולאחר ציפייה של שנים ארוכות אני יכול לבקר אתכם. 24 אני מוקוה לבקרכם בדרבי לספרד, נוイימ, עם עמו". 25 ובתહלים: "הלו את ה' כל גויים, ולآخر שאינה מהתהבות איזכם תוכל לשלחני לדרכי. 25 עתה מועדות פנו לירושלים. כדי להביא מתנה כספית ליהודים המשיחיים הנמצאים שם. 26 המתנה היא תרומותם של המתמימים המשיחיים במקדונית ובאכיא, אשר החליטו לעוזר למאמיניהם העניים בירושלים. 27 הם עצם החליטו לתרום משיחיים. אני יודע שאתה מבוני. מלאי אהבה מושגיים איש על רעהו כדי שלא לסתות מהדרך רוח הקודש הופעתכם ודרך חיכם יקרינו תקופה. 14 אחים יקרים. אני בטוח שאתה חיים כיאה למאמינים הנכונה. 15 בכל זאת, כדי לרענן את זיכרונכם, שקהילת ירושלים הייתה זאת שהפיצה לראשונה כתבי لكم בהדגשה ובהעזה בנוגע לדברים את בשורת המשיח בין הגויים. כתוצאה מכך

שאלו לשלום קרוبي – הורדינו, ולשלום המאמינים שבין בני ביתו של נركיסוס. ¹² דרישת שלום לטרופינה ולטרופסה, העובדות בשירותה האדון, ולפרטס חיקחה אשר עמלה הרבה למען האדון. ¹³ דרישת שלום לרופום, אשר נבחר על ידי האדון, ולאמו שהייתה לי כאם. ¹⁴ שאלו לשלום אסונקידוטס, פליגון, הרמס, פטרכוס, הרמוס והאחרים הנמצאים אתם. ¹⁵ שאלו לשלום פילולוнос, يولיא, נירוס ואחותו, אולימפוס וכל המאמינים אשר אתם. ¹⁶ דרישת שלום לכם מכל קהילות המאמינים כאן. ברכו איש את רעהו בנשיקה קדושה. ¹⁷ לסיום מכתבי ברצוני להזירכם: התראחו מהאנשים הנורדים לפיליגונים ולמחלווקות; הם מנסים לפתח ולהכשיל אתכם. כדי להרחקכם מדבר ה' שאותו למחרם. ¹⁸ אנשים אלה אינם משרותם אה אדוננו ישות המשיח. כי אם את עצם. בלשון חנופה ובברבי חלוקות הם מתחעים את הכסילים והתמיימים. ¹⁹ נאמנותכם לאדוננו ידועה בכל מקום. ועובדת זאת משמחת אותה מאד. אני רוצה שתמיד תבדלו בין טוב לרע, ושתראחו מכל דבר רע. ²⁰ ואלוהי השלום יכנייך לרגליך במירה את השטן. ברכת ישוע המשיח אדוננו עליכם. ²¹ חברי טימותים וקרובי משפחתי: לוקוס, יסון וסוסיפטרוס שלוחים لكم דרישת שלום. ²² גם אני, טרטוס, הכותב מכתב זה בשם פולוס, מוסר לכם דרישת שלום. ²³ ניוס – מאדרחי ומארח הקהילה שנפגשتب בבתיו, שואל לשולומכם. וכן ארסטוס גוזבר-העיר וקורטוס. ²⁴ שלום לכלכם. ברכת ישוע המשיח אדוננו על כולכם. – Amen. ²⁵ אני מפקיד אתכם בידי האלוהים אשר יכול לחזק את אמונתכם. כפי שמתניתה הבשרה וכפי שכבר אמרתי לכם. זאת תוכניתו של התברכו הגויים בכל הברכות הרוחניות. והמעט שבירם לשעות הוא להניש עורה חמורת למאmins בירושלים. כאשר אלה זוקקים לה. ²⁶ לאחר שאסיהם את שליחותם ואמסור להם את תרומותה. אבא לבקר אתכם בדרך לספרד. ²⁷ אני משוכנע שבכואו אליכם אביה עמי את ברכתו המלאה של המשיח. ²⁸ אחוי היקרים. אני מתחנן לפנייכם בשם אדוננו ישוע המשיח. ולמען אהבה שהעניק לנו רוח הקודש: أنا. התפללו הרבה לאלהים בעדי ובعد עבדותי. ²⁹ התפללו שלא אפול בידי הלא-מאמינים בירושלים. והמאmins בירושלים יקבלו בשמה את התרומה שאני מביא להם. ³⁰ אז, ברצון אלהים. אוכל לבוא אליכם בלב שמח וארענן את נשפי בחברתכם. ³¹ האלהים המעניק שלום יהיה עם כולכם. – Amen.

16 ברצוני להמליץ לפנייכם על אהותנו היקרה פובי, העובדת בשירות הקהילה בקנקרי. ² היא עומדת לבקר אתכם בקרוב. ואני מבקש מכם שתתקבלו בחמיימות ותעוזרו לה בכל צרכיה. כי היא עורה למאמינים רבים וליבנייהם. ³ מסרו דרישת שלום לפירסקללה ועקליס – חברי בעבודת המשיח. ⁴ שיסכנו את חייהם למעןי. לא רק אני אסיר תודה להם. אלא כל קהילות הגויים. ⁵ שאלו גם לשלום חברי הקהילה הנפשניים בבתים. דרישת שלום לאפיניטוס היקר. שהיא המאמין המשיחי הראשון באסיה. ⁶ דרישת שלום למרים שעשתה למעןכם רבבות. ⁷ ולקרובי משפחתי, אנדרוניוקס ויוונייס. שהוא אסורים איתך בבית-הכלא. השניים מכובדים מאד בין השליחים. ולמעשה האמינו במשיח לפני. ⁸ דרישת שלום לאמנפליאס – יידי ואות היקר באמונה. ⁹ לאסטטוס החביב. ולאורבנוס. חברי הנאמן לאדון. ولבני-משפחתו של אריסטופולוס. ¹⁰

ה, לישועת הנויים, תוכנית שנשמרה בסוד מבריאות העולם. (aiōnios g166) 26 אולם עתה, בדברי הנביים ולפי מצוות ה, מתפרסמת בשורה זו בכל מקום, ואנשים מכל העולם מאמנים במשיח ומציירים לו. (aiōnios g166) 27 לאלו הינו החכם האחד כל הכבור לעולמי עולמים, על ידי ישוע המשיח אדוננו. – אמן.

(aiōn g165)

הראשונה אל-הקורנטיים

הראשונה

אל-הקורנטיים

תלמידיו האמיטיים של ישוע המשיח. ¹³ וכן אתם מחלקים את המשיח לחלקם ריבים. אך האם אני, פולוס, נצלבתי بعد חטאיכם? או האם מישחו מכם נשבל בשמי? ¹⁴ אני מודה לאלהים שלא חטבלתי איש מכם, מלבד קריספוס ונוויס. ¹⁵ כך שעכשו איש אינו יכול לטעון שניסיתי להקים קהילה חדשה – קהילת פולוס". ¹⁶ שכחתי להוסיף שהטבלתי נס את בני משפחתו של סטפנוס. אינו זכר שהטבלתי עוד מישחו. ¹⁷ שכן המשיח לא שלח אותי להטביל, כי אם לבשר את דבר־אלוהים. אבל אפילו ההטפה שלי אינה נשמעות מוחכמת ביותר. מפני שאין המשתמש במיללים מסובכות ויפות, ואף לא ברעיונות שנגבים ומסובכים. מה להשש שאחליש ואקחה את הכהوة העצום שבבשורה הפשוטה של צלב המשיח. ¹⁸ אני יודעת היטב שהלא־אמינים חושבים את מותו של ישוע על הצלב לשוטות; אולם אנחנו, המאמינים שנשענו, יודעים שהוא נבראת אלוהים. ¹⁹ כי אלהים אמר: "אבד חכמה חכמים ובנית מבנים אסתיר". ²⁰ אלהים העמיד באור מגוחך את המלומדים, החוקרים, המדענים ומנהיגי העולם, והוכיח שאין כל ערך לחקמות. ²¹ כי אלהים, בהחמתו הרבה, מנע בעד העולם מהיהו שבע באמצעות נזירות אנושיות, ואו בא והושיע את כל מי שהאמין בשורתו, שהעולם כינה "מטופשת". ²² הבשורה נשמעת מטופשת ליהודים. כי הם דורשים אותן מהשימים כהוכחה לאmittות תוכנה, ואילו היהונים – באמינים רק بما שתואם את הפילוסופיה שלהם – بما שנראה מוחכם. ²³ על כן כאשר אנחנו מבשרים ישוע המשיח מת כדי להושיע את כולם, היהודים נעלמים. ואילו הגויים מבטלים את הבשורה בנפשו. ²⁴ אולם אלהים פקח את עיניהם של בחורייו

1 מאת פולוס. שנבחר על־ידי אלהים להיות שליחו של ישוע המשיח, ומאת סוסטנס אחינו. ² אל המאמינים המשיחיים בקורינתוס. שנקריא על־ידי אלהים להיות לו עם בזכות ישוע המשיח, ועל כל המאמינים המשיחיים באשר הם: אל כל מי שמאמין באמת ובתמים בישוע המשיח אדוננו. ³ אלהינו ואדוננו יברך אתכם בכל בריכותיו ויעניק לכם שלום. שלווה ומנוחה. ⁴ אני חdal להודאות לאלוהים על כל המתנות הנפלאות שהעניק לכם מושום שאתם שייכים לו; ⁵ הוא העשיר את חייכם בתוכן ובכל דבר טוב. עוזր לכם בכול אומר. ואף העניק לכם הבנה מלאה של האמת. ⁶ אמרתוי לכם שהוא באמת עשה! ⁷ כתעת לא חסר לכם דבר; קיבלתם את כל הברכות. המתנות הרוחניות ואת הכוח למלא את רצונו. ברכות אלה ניתנו לכם למשך הזמן שאתם מצפים לשובו של ישוע המשיח אדוננו. ⁸ המשיח יתמודד לעוזר לכם להיות טהורים ונקיים מחתה ביום שובו. ⁹ שכן אלהים מקיים תמיד את הבתחותיו, והרי הוא עצמו קרא לכם להתחבר עם בנו ישוע המשיח. ¹⁰ אחים יקרים. אני מתחנן לפנייכם בשם ישוע המשיח אדוננו: הפסיקו את המריבות והוויכוחים! עליכם להיות באהבה ובשלום כדי שלא יהיה פילוגים בקהילה. אני מבקש מכם, أنا, ותרדו איש לרעהו, והוא בעלי דעת אחת ומטרת אחת. ¹¹ בני ביתה של כלואה סיפרו לעל המריבות והוויכוחים שלכם. ¹² זה אומר: "אני بعد פולוס!" זה אומר: "או بعد אפולוס!" או "אני بعد פיפה (פטרוס)!" וויש הטוענים כי הם בלבד

על כוחו של אלוהים.⁶ אך בהימצאי בין המבוגרים יותר באמונה, אני משתמש במילים בעלות משמעות עמוקה יותר – במילוט חוכמה, לא חכמת העולם הזה, ולא חכמת המקובל אצל גזולי העולם הזה שדרנים נגור לאבדון.^{(א) g165} **7 אלה הן מילוט חכמת הניגנות על-ידי אלוהים.** והמספרות על תוכניותו הנפלאה של אלוהים להביאנו למורומי השמיים. עד לפני זמנם היה היה תוכניתו זאת בnder סוד, אף כי תוכננה למענו ונوعדה לנו עוד לפני בריאות העולם.^{(א) g165} **8 אבל "חכמי העולם" לא הבינו זאת.** כי אילו הבינו, לא היו צולבים את ארון הקבר.^(א)

9 לך התכוון הפסוק בישעיה: "עין לא ראתה, אוזן לא שמעה, ולא עלה על לב אדם את אשר הכין האלוהים לאוהביו".¹⁰ **אבל אנחנו יודעים מה הם הדברים הנפלאים האלה,** כי אלוהים שלח את רוחו לנחלות לנו, והרוח חוקר, מבקר הכל ומגלה לנו את סודותיו המכוסים והנפלאים של אלוהים. **11** איש אינו יודע מה חשוב אדם אחר, מלבד רוח האדם, שבו עצמו; איש אינו יכול לדעת מה חשוב אלוהים. מלבד רוח הקודש.¹² **ואלו הרים לא נתן לנו את רוח העולם,** כי אם את רוחו שלו – את רוח הקודש, כדי שיגלה לנו מהן המוגנות הנפלאות שהעניק לנו ה' ברוב חסרו, ובאיו ברכות ברך אותנו.¹³ **13** אנחנו מספרים לכם על כך במילים שלנו, אלא במילים של רוח הקודש. **כלומר,** אנו משתמשים במילים מרוח הקודש כדי להסביר דבריהם רוחניים.¹⁴ **עולם מי שאינו מאמין במשיח,** אינו מסוגל להבין את דברי רוח הקודש. והם נשמעים לו מטופשים למדי. כי רק מי שוכן בו רוח ה' מסוגל להבין דבריהם רוחניים.¹⁵ **ואילו האדם הרוחני – זה שרות הקודש שוכן בו –** בוחן וחוקר כל דבר, בעוד שהוא

מבין היהודים והנוצרים. כדי שיראו כי המשיח הוא התגלמות כוח היישועה של אלוהים: המשיח עצמו הוא מרכז תוכניות הנטלה של אלוהים להושיע אותנו.²⁵ **25 תוכניות "מטופשת" זו של אלוהים מחוכמתה בהרבה מהתוכנית הנאנית ביותר של בני-האדם,** ואלו הרים ב"חולשתו" – מות ישוע על הצלב – חזק הרבה יותר מכל אדם.²⁶ בוודאי שמתם לב, אחיהם יקרים. שرك מעתים מכם בעלי משרות חשובות ומעמדות- מפתחת, בעלי כוח השפעה או בעלי ממון.
27 כי אלוהים בחר במתכוון בראונות שהעולם חושב למטופשים וחסרי-ערך, כדי לבייש את חכמי העולם.²⁸ הוא בחר בתוכנית שנראתה חסרת כל ערך בעיני העולם, והשתמש בה להשפיל עד עperf את האנשים החכמים ביותר.²⁹ כדי שאף אחד לא יתפרק לפני ה'. **30** שכן אלוהים לבדו לנו לאת חיים דרכך ישוע המשיח. המשיח הוא שהציג לפנינו את תוכניתה לישענתנו, והוא שעשה אותנו רצויים לה', הוא שקרב אוננו לאלהים. טהרה וקידש אותנו, והזכיר את עצמו למות כדי להעניק לנו את ישענתנו.³¹ משום כך עליינו לנחות לפני הכתוב: "המתהלך יתהלך בה!"

2 אחיהם יקרים, כאשר באתי בספר לכם בפעם הראשונה את בשורת אלוהים, לא השתמשתי במילים יפות ונשגבות, ולא העלייתי רעיון נאוני כלשהו.² **שכן החלטתי בספר לכם רק על אורות ישוע המשיח ומותו על הצלב.** **3** באתי אליכם בחולשה, בפחד וברעדה.⁴ ודברי היו ברורים למדי. לא ניסיתי לפתוח אתכם בלשון חלקה, אבל רוח הקודש חיזק את דברי והוכיח לכל השומעים שאכן אלה הם דברי אלוהים.⁵ עשיתו זאת משום שלא רציתו שאמונתכם תהיה מבוססת על חכמת בני-אדם. אלא

עצמם אינם נבחן ואינם נידון על-ידי איש. הוא יכול להבין את המשמעות של כל דבר, אולם איש אינו יכול לאמוד ולשפט אותו.¹⁶ וודאי תשאלו: איך יכול המאמין להבין הכלול, חרי אין הוא מסוגל לקרוא את מחשבותיו של אלוהים או לשוחח איתו על-כך? התשובה היא: אנחנו, המאמינים, יודעים את מחשבותיו של אלוהים, מפני שרוח המשיח שוכן בנו.

3 אחים יקרים, צד לי מאוד שלא יכולתי לפנות אליכם כל מאמינים מבוגרים המלאים ברוח הקודש, אלא רק כל תינוקות באמונה, שאינם הולכים אחרי האדון ישוע אלא אחרי השוקותיהם. נתחי לכם הלב, כי לא יכולתם לעזוב ולעכל מזון מוצק. אני עדרין צריך להש��תכם הלב.³ כי עודכם תינוקות רכים באמונה, שנשלטים על-ידי השוקותיכם ולא על-ידי אלוהים. הקנאה, המריבות והפילונים מוכיחים שטרם התבגרתם, ושאתם עדרין תינוקות קטנים ועקשניים. למעשה איןכם מתנהנים כלל כנוגע למאמינים משיחיים.⁴ מה פתואם אתם מתווכחים על השאלה: מי חשוב יותר, אפולוס או אני? חרי אתם מפליגים את הקהילה, והנהנתותכם מוכיחה שככל לא גדרתם באמונתכם.⁵ מה הוויכוח עלי ועל אפולוס? מי אנחנו? אנחנו בסך הכל משרתי אלוהים; לכל אחד מאיינו מעלוות וחסרונות משלו, ואני הבאו לכם את דבר המשיח.⁶ תפקידי היה לזרע בלבכם את דבר-אלוהים, ותפקידי של אפולוס היה להש��ות ולטפה. אך אלוהים לבדו הצמיה את אשר נזרע בלבכם.⁷ תפקידי של הורע או של המשקה אינו החשוב ביותר; תפקידי של אלוהים הוא החשוב ביותר, כי הוא מצמיה ומגדיל.⁸ אף כי אפולוס ואני עובדים יחד למען אותה מטרה,

כל אחד מאיינו בפרד יוכל מלאוהים את הנמול על-עמלו הקשה.⁹ אנחנו רק כלים וממשירים ביד אלוהים. אתם שדה אלוהים ולא שרנו; אתם בניין אלוהים ולא בניינו.¹⁰ ברוב חסדו למד אוטי אלוהים את מלאכת הבניה. אני הנחתתי את היסוד, ואפולוס בנה עליון. על כל אחד להיזהר מادرיך ובמה הוא בונה על היסוד. ¹¹ אישינו יכול להניח סוד אחר מלבד זה שהוא הנתנו – ישוע המשיח!¹² כל אחד יכול לבנות על היסוד בחומרים שונים: זהב,כסף, אבני יקרות, ויש הבוחרים לבנות בעץ, בחצר ואפילו בקש!¹³ ביום-הדין עבורתו של כל בונה תיבחן באש, והםבחן יגלה באזהה חומר השתמש הבונה, ואיזה מאין השקייע בבנייה.¹⁴ כל מי שבנה בחומר חזק, יציב ועמיד בפני אש, קיבל את שכרו.¹⁵ אבל אם הבית שנבנה ישראף באש, אובדן תוהה נדרלה, והוא עצמו ינצל בקושי, כמו אור המוצל משריפה.¹⁶ האם איןכם מבנים שכולכם יחד מהווים את ביתו של אלוהים, ומשום כך רוח הקודש השוכן בכם שוכן למעשה בכית אלוהים?¹⁷ אלוהים יעניש את כל מי שמכלך ומטמא את ביתו, כי בית אלוהים הוא טהור וקדוש, ואתם בית אלוהים!¹⁸ אל חשלו את עצמכם. החושבת את עצמו לחכם ופיקח במושג העולם הזה, מوطב שיוודה כי הוא בעצם טיפש, כדי שיוכל לדרוש את חכמת אלוהים ולהחכים באמota.¹⁹ (איסון 165)

ולפניהם המלائכים כאסירים שנידונו למוות.¹⁰ אתם טוענים כי האמונה עשתה אותנו לטיפשים. ואילו אתם חכמים גודלים! אנחנו חלשים ואילו אתם חזקים מאוד! אנחנו נקלים ואתם מכובדים. וזהו לכם שעד לרגע זה אנחנו רעבים, צמאים. ללא בנדים חמים. לא בית משלנו ונירקם ממוקם למקומם.¹¹ הרווחנו את לחמנו בעמל-כפיים. ברכנו את מי שקידל אותנו, התייחסנו בסבלנות לאללה שפנו בנו.¹² דיברנו בשקט כשרפו אותנו והעלינו עליינו עלילות. למרות הכל, עד לרגע זה מתיחסים אלינו כולם כאלו טינופת ואשפפה.¹³ אני כותב זאת כדי לביש אתכם, אלא כדי להזהירכם וליעץ לכם בילדים אהובים.¹⁴ אנשים רבים מסוגלים ללמוד אתכם את דבר אלוהים. אך זכרו שאני לבדי דוואן לכם כאב, שהרי אני הדרשתי אתכם אל המשיח בספריו لكم את השורה.¹⁵ משום לכך אני מבקש מכם, אנה, קחו דוגמה ממוני.¹⁶ אני שלוח אליכם את טימוטיאוס כדי שייעזר לכם לעשות זאת. גם אותו הדרשתי אל האדון; הוא בני האהוב והナンמן באמונה, והוא יזכיר לכם מה שאני מלמד בכל הקהילות בהן אני מבקר.¹⁷ אני יודע כי יש ביןיכם אלה החובשים בטעות שאני פוחד לבוא ולדבר אתכם פנים אל פנים. ומהשבה זאת מכניסה בהם אותן.¹⁸ אבל אל תראו; אם ירצה זו אבואה אליכם בקרוב, ואז איזוכח לדעת אם התגוננים האלה הם סתם דברנים גודלים. או אם הם באמת מלאים בכוח אלוהים.¹⁹ מלכות אלוהים אינה מבוססת על דבריהם, כי אם על מעשים נבורת אלוהים.²⁰ ומה אתם מעדיפים, שאבואה אליכם עם שוט או באהבה וביד רכה?

לרשותכם ולשירותכם את העולם כולו. אפילו את החיים ואת המוות! הוא נתן לכם את כל ההווה וכל העתיד - הכול שיך לכם.²¹ אתם שייכים למשיח ויהמשיח שיח' לאלהם.

4 היו רוצה שתהייחסו אליו אפולוס ואלי. כל מושתת המשיח שהופקדו בידם סודותיו.²² ומשרתת נאמן ניכר בנכונותו לבצע את כל דברי אדוני.²³ לא אפשר לי אם אתם חושבים אותו למשרת טוב או לא; בנושא זה אני סומך אפילו על כושר השיפוט של עצמו.²⁴ מצפוני אמם נקי ושקט. אך עובדה זאת אינה הוכחה מספקת. רק אלוהים יכול לבחון אותו ולשופט.²⁵ لكن אל תמהרו להסיק מסקנות אם אדם זה או אחר הוא משרת טוב או לא; חכו לשובו של אדוננו. בכוואו של האדון ישוע הוא יחשוף את האופי האמיתי של כל אחד מatanנו, וכולם ידעו מה הניע אותם לשרת את האדון. באותו מעמד יעניק אלוהים שבחים לכל אחד לפי עבודתו.²⁶ נתתי לכם כדוגמה את אפולוס ואותי, מפני שרציתו להציג את כוונתי: אל תפלו בין המאמינים! אל תתנסאו אחד על השני בשם שליח מסוים.²⁷ מדוע אתם מותנים כל-כך? האם יש בידכם דבר-מה שלא ניתן לכם על-ידי אלוהים? ואם כל מה שיש לכם בא מאלו, מודיעם מתנהנים אנשים חשובים. אולי כל מה שיש לכם הוא הישג פרטני ובולדרי שלכם?²⁸ אתם חשבים שכבר קיבלתם את כל המזון הרוחני הדרוש לכם. אתם מרצו ממצבכם הרוחני; הכתתרתם את עצמכם למלכים שעשה שהיינו רוחקים מכם. הלוואי שבאמת היהתם מלכים בעניין זה, כי או יכולנו למלוך יחד.²⁹ לעיתים קרובות אני חושב שאלו הרים העמיד אותנו, השליחים, בסוף השורה; אנו מוצנים לראווה לפני העולם

כולם מדברים על המעשים הנוראים לשבוט האלוהים ישבותם בחברי הקהילה שחוותאים כך. ¹³ אלוהים ישבות את הלא-אמינים. ואילו אתם - בערו את דודע מקרבכם.

6 כיצד אתם מביאים את מריבותיכם לבית המשפט ומקשים מן הלא-אמינים לשפט בינויכם? מודיעו אינכם מבקשים מן המאמינים להוציא את הצדק לאור? ² הרי אתם יודעים כי יבוא יום שאנו חנו, המאמינים, נשפטו את העולם ונשלוט בו, אם כן מודיעו אינכם מסוגלים לפתח בעצמכם בעיות קטנות כאללה? ³ האם אינכם יודעים שנשפט אפילו את המלאכים בשםיהם? لكنן מן הראו שתוכלו לפחות לפתח את בעיותיכם שהם בעולם זהה. ⁴ מודיעו אתם מהפחים את הצדק אצל הלא-אמינים? ⁵ התבירשו לכם! האין בינויכם אדם נבון המסוגן לישיבת הבויות האלה, לפני שמאמין אחד יתבע את אחיו לרין לפני לא-אמינים? ⁶ התנהנות כאחת היא בושה וחרפה! מודיעו שלא תניחו לעצמכם להיות הנעלבים, המרומים או הנפנעים? ⁸ במקומות לנויכם כך, אתם בעצמכם פוגעים, מעלייכם ומרמים את הזולות, ואףילו את אחיכם המאמינים. ⁹ האם איןכם יודעים כי לאנשים אלה אין חלק במלכות האלוהים? אל תשלו את עצמכם ועל העמידו פנים שאינכם יודעים זאת. כל מי שחי חיים לא-מוסרים, עובד אלילים, נושא ומקיים יהסידמן עם בני מינו, לא יקח חלק במלכות האלוהים. ¹⁰ גם לנגבים, רודפי הצע, שתינים, גדרנים, שודדים ונזלנים אין חלק במלכות האלוהים. ¹¹ בעבר הלא רחוק היו אחדים מכם בין אלה, אולם אלוהים ניקה אתכם מוחטאים. סלח לכם וקידש אתכם בזכות ישוע המשיח ובברות הקודש. ¹² אתם אומרים: "מותר לעשות הכל", אבל

עוד מתנהים, במקום שתתאבלו מרוב צער ובושה ותסלכו אדם זה מקהילתכם. ³ למרות שאני נמצא הרחק מכם הקדשתי לעניין מחשבה רבה, ובשם ישוע המשיח ארוננו כבר החלמתי מה לעשות. Cainו עצמי הייתי בינויכם.כנסו את חברי הקהילה - האדון יחזק אתכם ואף אני אהיה אתכם ברוחו ובמחשבתי - ⁵ וסלקו חותא זה מקרבכם. הפקרו אותו בידי השטן כדי שייענש, ונכווה שנפשו תינצל ביום שבו של ישוע המשיח ארוננו. ⁶ איך אתם אצלכם מעשים נוראים כאללה? האם אינכם מבינים שגם מנהיגים לאדם אחד להמשיך בחטאו, תוך זמן קצר הוא ידיבק את כולכם? כי מעט שאור מהميز את העיטה כולה! ⁷ בערו את החמצן! סלקו את החוטא הרשע משורותיכם כדי שתוכלו להישאר כשרים וטהורים. שה הפסה, המשיח, הוקרב לمعنى, והעלולה, אלא במצוות הטוהר והאמת. ⁹ במכחבי הבודם ביקשתי מכם שלא להתחבר עם הרשעים והחותאים. ¹⁰ לא התכוונתי לא-אמינים, המנהלים חיים בلتיז'מוסרים, מרמים, נונבים ועובדיהם את האלים, שהרי אינכם יכולים לחיות בעולם זה בלי לבוא אתם במנע. ¹¹ התכוונתי לכך שלא תתחברו עם אף אדם שטוען שהוא מאמין משיחי. בעוד שהוא מנהל חיים בلتיז'מוסרים, או שהוא נובל, רמאי, עובד אלילים, שתין או מגף. אפילו אל תשבו לאכול עם אדם כזה. ¹² אין מתקפינו

לא כל דבר טוב בשביבכם. למורות" שמותר לי על גופה, ואף לבעל כבר אין זכות בלעדית על לעשות הכלול", אסור לי להשתעבד לשום דבר. ¹³ כהו למשל את עניין האכילה: אלוהים נתן לנו עצמכם זה מזע, אלא אם שניכם החולתכם להימנע התבונן לאכול ומערכות-יעסוק לעכל את המזון. אולם אין זאת אומרת שעליינו לאכול מעל הדrhoש יי'ך נם את העניין הזה. אין שום הצדקה לוונות ולניאוף! לא לשם כך נברא נופנו; נופנו נברא למען המשיח, והוא רוצה למלא אותו ברוחו. ¹⁴ אלוהים יקים אותנו מן המתים בכוחו העצום. כמו שהקדים את אדוננו ישוע המשיח. ¹⁵ האם איןכם מבינים שנופיכם הם איברי המשיח? האם יכול אני להיות חלק מזעך המשיח, ובאותו זמן לקיים יהסים עם זונה? חס וחילילה! ¹⁶ כאשר אדם שוכב עם זונה הוא נשעה חלק ממנה, והיא נעשית חלק ממנה, שהרי היא אמר לנו בכתביך קודש שלגביו מתחדרים הדברים לבשר אחד. ¹⁷ בעודו שאדם המקדיש את עצמו לאדרון, נעשה אחד איתה. ¹⁸ מסיבה זאת אני מבקש בכל לשון של בקשה: רחקו מן הזנות! אף חטא אינו פוגע בעצם עדרין שנופיכם הוא מקום משכן רוח לא למדתם עדין שנופיכם הוא מקום משכן רוח הקודש נתן לכם חז? נופיכם אינם שייך לכם יותר. ¹⁹ האם מפני שאלווהים קנה אתכם במחירות יקר. על כן כבדו את אלהים בכל איבר מוגבכם השיך לו.

7 ביקשתם ממני להגיב לרענון: מוטב לאיש להימנע מיהודים עם אשתו. ² אך משום הזנות והחאווה הרובצות בסביבה, כדי לאיש ולאישה לקיים יהסים בלבד. ³ על בעל לחת לאשתו את כל הזכויות המוגבלות לה כאישה נשואה, ועל האישה לחת אותן זכויות לבעלת. ⁴ כי לאישה נשואה אין כבר זכות בלעדית על גופה – נם לבעלת יש זכות לאיש שמותר לי על גופה, ואף לבעל כבר אין זכות בלעדית על העשוות הכלול", אסור לי להשתעבד לשום דבר. ¹³ כהו למשל את עניין האכילה: אלוהים נתן לנו עצמכם זה מזע, אלא אם שניכם החולתכם להימנע התבונן לאכול ומערכות-יעסוק לעכל את המזון. אולם אין זאת אומרת שעליינו לאכול מעל הדrhoש יי'ך נם את העניין הזה. אין שום הצדקה לוונות ולניאוף! לא לשם כך נברא נופנו; נופנו נברא למען המשיח, והוא רוצה למלא אותו ברוחו. ¹⁴ אלוהים יקים אותנו מן המתים בכוחו העצום. כמו שהקדים את אדוננו ישוע המשיח. ¹⁵ האם איןכם מבינים שנופיכם הם איברי המשיח? האם יכול אני להיות חלק מזעך המשיח, ובאותו זמן לקיים יהסים עם זונה? חס וחילילה! ¹⁶ כאשר אדם שוכב עם זונה הוא נשעה חלק ממנה, והיא נעשית חלק ממנה, שהרי היא אמר לנו בכתביך קודש שלגביו מתחדרים הדברים לבשר אחד. ¹⁷ בעודו שאדם המקדיש את עצמו לאדרון, נעשה אחד איתה. ¹⁸ מסיבה זאת אני מבקש בכל לשון של בקשה: רחקו מן הזנות! אף חטא אינו פוגע בעצם עדרין שנופיכם הוא מקום משכן רוח לא למדתם עדין שנופיכם הוא מקום משכן רוח הקודש נתן לכם חז? נופיכם אינם שייך לכם יותר. ¹⁹ האם מפני שאלווהים קנה אתכם במחירות יקר. על כן כבדו את אלהים בכל איבר מוגבכם השיך לו.

הראשותה אל-הקורנטאים

הבעל או האישה שאינם מאמינים רוצים להיפרד מוטב לא להינשא.²⁷ מובן שהנשואים אינם צריכים להתגרש מסיבה זו, אך מי שטרם נישא – שלא ימהר עכשו.²⁸ אם הנברים רוצים בכלל זאת להינשא עכשו, מותוד להם; ואם הבהירות רוצות להינשא עתה – אין זה חטא; העניין הוא שהנשואים נורמים לביעיות נספנות, ואישיתו הרוצה למןע מכם כעת בעיות אלה.²⁹ עליינו לזכור תמיד שזמננו עלי אדרמות קצר מאד. לכן על הנברים נשואים להיות חופשיים למשמעות האדון, כאילו שאינם נשואים כלל.³⁰ אסור שאור, וכיסים או צער ימנעו بعد איש מלשת את האדון.³¹ על העוסקים בענייני העולם להיזהר שלא לשקו עבו עמוק מידי, כי צורת הדברים בעולם משתנה במועדיות.³² בברצוני שתהייו חופשיים מדנאנה השובה. החשוב הוא לשמור את מצוות האלוהים.³³ בדרך כלל על כל אחד להישאר באותו מעמד שבו היה כשבא לידי האמונה.³⁴ האם אתה עבד? אל תחולן. אך אם יש לך הזדמנות לצאת לחופשי אל תחמיין אותה!³⁵ אם אתה עבד והאדון קורא הוא יכול להקדיש את עצמו לאדון כראוי; תשומת לבו מחולקת.³⁶ גם לאישה הנושא יש את אותן הבעויות. הרוקה משתדל למצוידן בעניין האדון בכל מעשה, ושומרת על טוהר נופה ורוחה; ואילו האישה הנושא טרודה בבעיות משק הבית, ועליה לשרת את בעלה ולהשתדל למצוידן בעניין.³⁷ אני מנסה לעוזר לכם. הייחו רוצה שתבחרו בדרך הטובה והיעילה ביותר לשרת את בעלה ולהשתדל למצוידן בעניין.³⁸ אם מישחו אני יוכן להתגבר על תשוקתו והוא מרגיש צורך להינשא. מותר לו – אין זה חטא.³⁹ אך מי שיש לו כוח לא להינשא ומהליכט שאין לו צורך בנשואים. החלטת הוראה מיוודחת מהאדון. אך מאחר שהעניק לי טוב יותר לא להינשא.⁴⁰ האישה קשורה לבעה כל מתבונתו והוא סומך עלי, אשמה להווות את דעתו.⁴¹ ועד הוא חי; אם בעלה נפטר היא רשאית להינשא בשל הבעיות והצרות הבאות עליינו אני חושב כי

הבעל או האישה שאינם מאמינים רוצים להיפרד מיותר לכמ להיפרד מהם. במקורה כזה, בן הזוג המאמין אינו צריך לדרכו מהשנו להישאר, כי אלוהים רצחה שלדיין יחו בשלם.⁴² אחרי הכל, מניין לנו לדעת אם בעליכן יבואו לידי אמונה או לא? ואותו הדבר אמר לנו לגבי הבעלים המאמינים ונשותיהם.⁴³ החשוב הוא שככל אחד ישמח בחילוק ויודה מרוצחה במצב של אלוהים בחר עבورو – נשוי או לא נשוי. זוהי מצוות לכל הקהילות.⁴⁴ מי שנימול לפניו באו לאמונה לא צריך להתחרט על כך: מי שלא nimol לפניו באו לאמונה, לא צריך לעשות עכשו ברידת-AMILAH.⁴⁵ כי המילה אינה חשובה. החשוב הוא לשמור את מצוות האלוהים.⁴⁶ בדרך כלל על כל אחד להישאר באותו מעמד שבו היה כשבא לידי האמונה.⁴⁷ האם אתה עבד? אל תחולן. אך אם יש לך הזדמנות לצאת לחופשי לך. אל תשכח שהמשיח שיחרר אותך מהעבדות לחטא; אם האדון קורא לך ואתה בנזורין, אל תשכח שמעתת האדון קורא לך ואתה בנזורין, אל תשכח שמעתת הינך עבד המשיה. ⁴⁸ אתם שיכים למשיח, כי הוא קנה אתכם במחירות יקר, ומשם כך אל תשתעبدو לבני-אדם.⁴⁹ כן, אחיהם יקרים, לא משנה באיזה מצב היותם או באיזו משרה עבדתם, כאשר האדון קורא לכם: הייארו במקומכם, כי עכשו האדון מתבונתם והוועזר לכם.⁵⁰ בתשובה לשאלתכם השנייה, האם מותר לבתולות להינשא? אין לי הוראה מיוודחת מהאדון. אך מאחר שהעניק לי טוב מתבונתו והוא סומך עלי, אשמה להווות את דעתו.⁵¹

שנית – אבל רק למאמין משיחו !⁴⁰ אך לדעתך היא מזון זה, אך מצפונו יציק לו. וכןך, לאחר שאתה יודע כי מותר לך לאכול מזון זה, תגרום נזק רוחני רב לך בעקבות מצפון חלש. (שאינו יודע כי מותר לך לאכול) ואל השבחה שהמשיח מת גם בעדו.⁴¹

לפיכך, אם אתה מעדיך את אחיך לעשות מעשה הנחשב בעיניו לחטא, אתה חוטא גנדי ישוע המשיח.
12 על כן אם אכילת מזון שהוקרב לאלים נחשבת לחטא בעיני אחיך, לא אוכל מזון זה כל חי, כי אני רוצחה להכשילו. (מג' 165)

9 האם אני אדם חופשי? האם אני שליח האדון? האם לא רأיתי את האדון ישוע במו עני? האם לא אני הבאתיך אתם לאמונה במשיח?² אולי לא נשלחתי אל אנשים אחרים, אך לא ספק נשלחתி אליכם, שהרי אתם לאמונה במשיח באמצעותי.³ זה היה תשובתי למיטילים בי ספק.⁴ האם אין לי בכלל יכולות? האם אני רשאי להתרחק בביטחון כמו שהשליחים האחרים?⁵ האם אין לנו זכות לשאת אישת אמונה, כמו השליחים האחרים ואחיו האדון וنم כיוון?⁶ האם רק ברצבנא ואני מוכרים להמשיך בשילוחים האחרים?⁷ איזה חיל משלם מכיסו את הוצאותינו בתפקיד?⁸ או האם שמעתם פעם על כורם שניינו רשי לטעום מהענבים שנידל?⁹ איזה רועה אינו רשאי לשנות מעט מהחלב העדר שעליו הוא שומר?¹⁰ אינו מצטט לכם את דבר ה'¹¹ הרי כתוב בני-אדם: אינו מצטט לכם את דבר ה'¹² הרי כתוב בתורת משה: "לא תחסם שור בדרכו". הסברים אתם שהיודרו שהרשوت שיש לכם לאכול לא תהיה מכשול למאמין אחר שמצפונו חלש משלכם.¹³ כי לא חשב אלוהים נם עליינו? ברור שכן! אלוהים רצה Ach ha-choshav she-asor la-acol molzon coha ulol la-reotek l'le-madno she-hamamionim shuvodim le-mun ha-adon lala meshkorat, zriicim la-kabel tamicha k-lkulit mala-soud b-beit-alilim, v-nem ha-oyor omzion v-yi-akel

תודה מאושרת יותר אם לא תינשא בשנית, וחושבי שאין זו דעתך בלבד, אלא גם רצון רוח הקודש השוכן بي.

8 שאלתכם הבאה הייתה בנוגע לאכילת מזון שהוקרב לאלים. כל אחד מכם חשב שהוא לבדו יודע את התשובה לבעה זו, אך דעו לכם שחשיבות עצמתה רק מוסיפה לנו גאותה, ואילו כדי לבנות את הקהילה אנו זוקקים לאהבה ולא לנאותה.² אדם שהושב שהוא יודע את כל החשובות רק מוכיח את בורותנו.³ ואילו אדם האוחב את אלוהים באמתו, מוכן תמיד לשמעו בקולו ולהקשיב לדבריו, ובכך מוכר בו חותם אלוהים.⁴ באשר לעצם השאלה אם מותר לנו לאכול מזון שהוקרב לאלים, כמובן יודעים שאليل אינו אל אמיתי, וכי יש רק אל אחד ויחיד.⁵ יש אנשים המאמינים בקיומם של אלים רבים בשםיהם ובארץ.⁶ אבל אנחנו יודעים שיש רק אל אחד – הלא אנחנו שבשמי, אשר בראשת הכלול ובחורנו להיות ילדיו; יש רק אדון אחד – הלא הוא ישוע המשיח, אשר עשה את הכלול ואף העניק לנו את חיינו.⁷ מאמינים רבים עדין אינם מבינים זאת. הם תמיד חשבו את האלים ליצורים חיים, ומשם כך חשבו כי המזון שהוקרב לאלים הוקרב לאל חי ואמוני. מסיבה זאת מציק להם מצפונם בשעה שהם אוכלים מזון זה.⁸ לאלה אלוהים אין זה משנה אם אנו אוכלים מזון שהוקרב לאלים או לא; אוכילתו אינה מוסיפה לנו ואין גורעת מאיימת.⁹ אך היודרו שהרשوت שיש לכם לאכול לא תהיה מכשול למאמין אחר שמצפונו חלש משלכם.¹⁰ כי Ach ha-choshav she-asor la-acol molzon coha ulol la-reotek l'le-madno she-hamamionim shuvodim le-mun ha-adon lala meshkorat, zriicim la-kabel tamicha k-lkulit mala-soud b-beit-alilim, v-nem ha-oyor omzion v-yi-akel

המנצלים את שירותיהם. גם לחורש וגם ל��וצר מנייע שכר מהיבול. ²⁰ אנחנו זרענו בלבכם זרע רוחני. האם אנו מנזימים בבקשו בתמורה מעט מזון ובנדים? ²¹ אתם מספקים מזון ובנדים לשילדים האחרים המלמדים אתכם, ואתם נהנים כהלה. אך האין זכותנו נדולח משלחים? למרות זאת מתעלם לא ניצלנו זכות זאת, אלא סיפקנו בעצמנו את כל צרכינו ללא עזרתכם. מעולם לא דרשנו תמורה, מה Hess שבנגלן דרישת זכות הטעינהותכם בכשותה המשיח שהבאנו לכם. ²² האם איןכם יודעים שאלהים נתן רשות לעובדי בית המקדש לחתת לעצם מה שהם צדיקים מבין המנהחות שהוקרבו לאלהים? גם משרתי המזבח מקבלים חלק מהמזון המוקrab לה). ²³ באotta דרך ציווה אלוהים שמטפי הבשורה יקבלו תמייה מהשומעים. ²⁴ ובכל זאת, מעולם לא ביקשתי מכמ אנורה אחת! וגם עכשו איני מנסה לרמזו לכם במכתבי שברצוני לקבל מהיום והלאה את המנייע לי. למשה אני מעדיף לנوع ברעב, מאשר לאבד את הסיפוק וההנהה שיש לי מכך שאני מלמד אתכם חינם, אלא כל תשלים או תמורה. ²⁵ אין לי סיבה להתפער בהטפה הבשורה, שכן זהוי חותמי ואוי לי אם לא אبشر אותה. ²⁶ אילו היה האדון מעניק לי שכר מיוחד. אני מתייחס למזרע מתרצנות רבבה ובכבוד ראש. ²⁷ אני מקשיח על נופי ככל הספרטהים – אני מאمنו לעשות מה שהוא צריך ולא מה שהוא רוצה. אהרת אני חושש טמא. לאחר שהתਪור לאחרים. אני עצמי אפסל ולא אוכל להשתתף במזרע.

10 ²⁸ אהים יקרים, אל תהשחו מה קרה עם ישראל במדבר לפני שנים רבות. אלהים שלח לפניהם את הען, אשר שימוש להם מורה-דרך. וכולם חזו בשלום את ים-סוף. ²⁹ ככל אחד מהם נטבל בים ובגען

אין זאת אומרת שלכל השותים יש חלק בברכה שבdom המשיח? וכאשד אנו בוצעים את הלחם. אין זאת אומרת שלן הנוטל פרוסה לוקח חלק בברכות שבונך המשיח? ¹⁷ אנחנו, הרבה. מתחווים נוף אחד, כי ככלנו יש חלק בלחם האחד שבעצנו. ¹⁸ גם היהודים הלווקחים חלק באכילת הקורבנות מהאחדים במשחה זה. ¹⁹ אני מנסה לומר שעובי יש ערך ממשי. ²⁰ אני מנסה לומר לכם שעובי האילים מקריבים קורבנות לאילים, ושלקורבותם רוצח שאיש מכם יתחבר עם השדים. ²¹ אינכם יכולים להשתתף בסעודת האדון ובסעודת השטן אם יחד. ²² מודיעו אתם מנסים לעוזר את עצמו של אלוהים? האם אתם חזקים ממננו? ²³ אתם אומרים "מותר לעשות הכל", אבל לא הכל טוב בשביבכם. אתם אומרים "מותר לעשות הכל". אך לא הכל מועיל. ²⁴ אל תהשבו רק על עצמכם: השיבו גם על אחרים ועל מה שטוב בשביבם. ²⁵ אווי מותר לכם לאכול כל בשר שנמכר לכם בשוק מבלי לעוזר שאלות של מצפון. ²⁶ הלא האדמה וכל טובות شيءים לה, והכל נברא להנתכם. ²⁷ אם אדם לאאמין מזמין אותו לארוחה. היענה להזמנה (אם אתה רוצה). אוכל כל מה שמנונש לפניה ואל תשאל שאלה של מצפון. ²⁸ אבל אם מישחו יזהירך מראש שאוכל זה הוקרב לאילים. אל תأكل אותן! למען האיש שהעיר את תשומת לבך ולמען מצפון. ²⁹ במקורה כזו רגשותיו חשובים משלך. אל תאמר: "מודיע עלי להתחשב ברגשותיהם של אחרים. ³⁰ בשעה שאין יכול להודות לאלהיים על המזון ולהינות ממננו? מודיע עלי להניח למשיחו לקלקל את הנأتي רק משום שהוא חושב כי טעות

למשה מנהיגים. ³ הם אכלו את האוכל שספיק להם ^ה בדרך עלי-טבעית. ⁴ ושותו מהסלע הרוחני שליווה אותם בכל מסעם. סלע זה היה המשיח! ⁵ למראות נפלאות אלה לא שמעו רבים מהם בקול אלוהים, ולכן הענישם והשמידם במדבר. ⁶ מקרה זה משמש לנו לחק ואזהרה שאסור לנו לשאוף כמוותם למשים רעים. ⁷ אף לא לעבד את האללים כמו אחדים מהם. הכתובים מספרים לנו שהאנשים אכלו, שטו ורקרו בשעה שהשתחו לעגל הזהב. ⁸ אלו יכולם ללמדך לך נסף: אחדים מהנבראים בקרוב העם קיימו יהסים עם נשים זרות, ומשום כך הערנים והשميد 23,000 מהם ביום אחד! ⁹ אל תעמידו בנסיון את סבלנותו של אלוהים, כמו בני-ישראל, כי ה' שלח נחשים ארסיים שייהרנו בהם. ¹⁰ אל תתלוננו, כמו בני-ישראל, כי זאת הסיבה ששלה את מלאכו להשמידם. ¹¹ כל הדברים האלה קרו להם כדי ללמד אותנו לך - להזהירנו שלא נחזר על אותן טויות. הכל נשמר בכתב כדי שנוכל לקרוא וללמוד מכך. (ויגש ¹⁶⁵ ^א) ¹² לכן היזהרו מי שחווב: "לי זה לא יכול ל��ות!" – שלא ישכח את האזהרה הזאת. כי גם הוא עלול להיכשל. ¹³ אין כל חדש בשאיות הרעות שבלביכם: אנשים רבים התנסו בדיקך באוין בעיות זמן רב לפנייכם. על כל פיתויו ניתן להתגבר, ואתם יכולים פיתוי שאינכםمسؤولים לעמו בפנויו. שכן הוא הבטיח לכם זאת. ואלהיים מקיימים את הבטחותיו. הוא יראה לכם כיצד להיחלץ מכוח הפיתוי ולהחזיק מעמד. ¹⁴ לכן, אוהבים יקרים, התרחקו מכל עבודה אילים. ¹⁵ אנשים נבונים אתם: שפטו בעצמכם אם אני צורך או לא: ¹⁶ כאשר אנו מברכים על היין בסעודת-האדון, האם

בידי?”. 31 מפני-scalable מה שאתה עושה, שותה או נאה לאישה להתפלל ב ציבור ללא כיסוי ראש? 14 האין הנזונכם אומר שרראש האישה צריך להיות מכוסה? הלא הנשים מתחננות בשיערן, בעוד שגבר בעל שיער אורך נוטה להתחביש בו. 16 אם מישחו מעוניין להתווכח בנושא זה, אני אומר שפשוט אין לנו נוהג אחר, וגם לא בנסיבות אחרות. 17 בהודמנות זאת ברצוני להתייחס לשימושות המוחלכות עליהםם.

שמעתי שכאשר אתם מתאספים יחד יש ביןיכם חילוקי דעתות ומריבות. 18 אנשים רבים סיפרו לי על חילוקי הדעות ועל הוויוכחות שמתנהלים בעת האסיפות שלכם. אני בהחלט נוטה להאמין לחלק מהשימושות. 19 כי צרכוות להיות ביןיכם דעתות שונות, כדי שלאה מכם הדקקים באמת כל מחד יהיו מוכרים לציבור. 20 כאשר אתם מתאספים יחד, איןכם אוכלים את סעודת-האדון כפי שתיזוונו המשיח, אלא אתם אוכלים את סעודתכם שלהם. 21 סיפרו לי כי יש ביןיכם אלה שהותפים ווזוללים את כל האוכל המגע לידיהם, בלי להשריר לאחררים, וכך אחדים הולכים לביהם שבעים ושיכורים, ואילו אחרים הולכים לביהם רעבים וצמאים. 22 מה קורה פה? האם איןכם יכולים לאכול ולשתות בבית, כדי לא לביש את העיים שאין אפשרותם לקוות אוכל? מה אני יכול לומר על התנהנות כזו? אני מקווה שאינכם מצפים ממי לטפיחה על השכם בזכות התנהנותכם “הטובה”! 23 אני חזור ואומר לכם מה שציווה האדון על-ידי יהודת, הוא לך בערב שבו הוגר האדון על-ידי יהודת, הוא לך ללחם לחם. 24 חודה לאלהים עלי, פרס את הלחת לפירות, הגיש להתלמידיו ואמר: “זהו גוף הנינת בעדרם. עשו זאת ליוכרוני”. 25 לאחר הסעודת הוויהלקח נס את כוס היין ואמר: “כוס זאת מסמלת את

אוכל צריך להיעשות למען כבוד אלוהים. 32 לכן אל תהיה מכשול לאיש: ליהודי, לנוי או למאמין המשיח. 33 גם אני נוגך. אני משתדל לא לפניו באיש, אלא לעשות מה שמצוחרן בעיני אחרים ולא בעיני: אני מבקש את טובתי אלא את טובת אחרים. מתוך רצון שיוציאנו.

11 לכו בעקבותי, כשם שאני הולך בעקבות המשיח. 2 אחיהם יקרים, אני שמה כל-כך שאתם זוכרים ואף מקיימים את כל מה שלימדתי אתכם. 3 ברצוני רק להזכירכם שכל איש מאמין נתון למרות המשיח, האישה נתונה למרות האיש, והמשיח נתון למרות אלוהים. 4 לכן, אדם המסרב להסידר את כובעו בעת תפילה, לימוד או דרשת, מבזה את המשיח. 5 אך איש מבזה את ראה את הריא מתפללת או מתרבאת בציבור בלי לכוסות את ראשה. 6 איש כי זה כמו שהוא מנהלת את שער ראשה. 7 אישה המסרבת לכוסות את ראה צריכה לנלה את שערה, ואם היא מתבבשת להיראות הציבור מגולחת, עליה לכוסות את ראשה. 8 הנבר אננו צריך לכוסות את ראשו, כי האישה היא כבוד האיש, וכבוד האלוהים הוא האדם שנברא בצלמו. 9 אל תשכח שהאדם הראשון לא נברא מהאישה, אלא האישה הראתה נבראה מהאדם. 10 אדם לא נברא למען חוה, כי אם חוה נבראה למען אדם. 11 לכן צריכה האישה לכוסות את ראה כסימן כונעתה לבעה, ובגלל המלאכים. 12 אנו יודעים שאלהים ברא את הנבר והאישה זה למען זה, והם זקנים איש לרעהו. 13 האישה הראתה נבראה אמונה מהאיש. אך מאותו יום ואילך נולדו כל הגברים מנשים. והנבר והאישה נס יחד נבראו על-ידי אלוהים. 14 אמרו אתם, האם

להתכוון לכך) אלא בעזרת רוח הקודש.⁴ אותו רוח הקודש מעניק לכל אחד מאיתנו מהנות וכישרונות שונים ורבים.⁵ אך כל השירותים השונים והרכבים נועדו לשרת אדון אחד – ישוע המשיח!⁶ פעולות שונות ורבות נעשות בנו ובאמצעותנו על-ידי אלהינו היחיד.⁷ רוח הקודש מגלה את כוחו של ה' בכל אחד מאיתנו לטעלת הקהילה כולה:⁸ רוח הקודש מעניק לאחד כישרונו לייעץ חכמה, והואתו רוח הקודש מעניק לאחר דבר דעת בהתגלות.⁹ זה – את המנתה הוא מעניק אמונה חזקה במוחה, ולזה – לרפואה חוליות.¹⁰ יש שניתן להם הכוח לחולל נסים, ויש שניתנים להם הכישרונו והמתנה לנבא. לאחרים זרות שלא למדו מעולם, ואחרים (שאף הם לא למדו שפה אליה) מסוגלים לפреш אותן. באותו רוח הקודש מעניק לנו את כל המנתה והכישרונות האלה לפירות עיניו.¹¹ כשם שנופנו מרכיב מאיברים רבים. כך מרכיב נס "גוף" המשיח.¹² ככל אחד מאיתנו הוא חלק מגוף המשיח: יש בינוינו יהודים, גויים, עבדים ובני-חוורין. אולם רוח הקודשஇיחיד את כולנו לגוף אחד: כולנו נתבלנו לגוף המשיח ברוח אחד – הלא הוא רוח הקודש השוכן בכלנו.¹³ אכן, הגוף מרכיב מאיברים רבים. ולא רק מאיבר אחד. נניח שהרגל תאמר: "אני שייכת לגוף, כי אני ירד!" האם היא באמת אינה שייכת לגוף?¹⁴ או אם האוזן תאמר: "אני שייכת לגוף, כי אני רק אוזן ולא עין!" האם היא באמת אינה שייכת לגוף?¹⁵ אילו היה כל הגוף עין, כיצד יוכלו לשם? או אילו היה כל הגוף אוזן אחת גודלה, כיצד יוכלו להריח?¹⁶ אולם תודה לאיל על שברא איברים רבים ושוניים

הברית החדשה – ברית שנחתמה בדמי. עשו זאת מוכירוני בכל פעם שתשתו.¹⁷ כי בכל פעם אתה אוכלם את הלחם הזה ושותים מהכוכס הזאת. אתם לא כבוד ויראה, יואשם בחטא נגד נוף המשיח ודמותו.¹⁸ על כל אחד לבחון את עצמו לפני שיאכל מן הלחם וויטה מהין ללא כבוד ויראה, ובלי ליחס השיבות הרבה למוות המשיח. מקל בערכו של המשיח ומבהה את נופו, ומושם כך אלהים ישפטו אותו.¹⁹ זאת למעשה הסיבה לכך שרבים מהם חלשים וחולמים ויש אפילו שמהו.²⁰ ברם אם תבחן את עצמכם בזיהירות לפני סעודת האדון, לא תישפטו ולא תיענשו.²¹ דעו לכם שם הוא השופט ומהו שופטם. הדוא עושה זאת כדי שלא נישפט עם אנשי אorbitנו. הוא עושה זאת כדי שלא נישפט עם אנשי העולם.²² לפיכך, אחים יקרים, כשנפנחים אתם לסעודת האדון חכו איש לרעהו;²³ מי שרעב, מوطב شيئا בבית לפני בואו. כדי שלא יביא משפט על עצמו. את שאר הדברים שרציתי לומר אומר לכם פנים אל פנים. כשאכוא אליכם.

12 אחים יקרים, כדי למנוע איה-הבנות. הייתי רוצה לכתוב לכם על המנתה והכישרונות המוחדים שמעניק רוח הקודש לכל אחד מאיתנו.² אתם זוכרים ודאי כי לפני שהאמנתם במשיח עברתם מאליל לאיל אולם אף אחד מהם לא היה מסוגל להוציא אותה מפיו.³ אילו עתה פונשים אתם אנשים רבים שטוענים שהם מנכאים בשם ה'. כיצד תוכלנו לדעת אם נבייא שקר או נביאי אמות? ובכן, דעו לכם שאיש אינו יכול לדבר ברוח הקודש ולהרף את המשיח, ואיש אינו יכול לקרוא לישוע "אדון" (ובאמת

bijouter. עתה ברצוני לספר לכם על דבר אחר העולה בערכו על כל המנתנות האלה נם יחד.

13 אילו ידעתו את כל השפטות, אפילו את שפת מלאכי השמים. אך לא הייתה כי אהבת, הייתה מרעיש כמצחתיים. **2** אילו ניתנה לי מנתנת הנבואה ויכולתי לדעת את כל הסודות. אך לא הייתה כי אהבת, לא הועלת מואמה. גם אם עניך לי אלוהים אמונה רבה עד שאוכל לזכות על ההרים לו ממקומם. אולם אין כי אהבת, אין לך רב ומוטב שאשתוק. **3** אם אתן את כל רכושי לעניינים, אף אקריב אין כל ערך למשעי. **4** האהבה טובת-לב וסבלנית מאד, אינה קנאית ואני נאותנית. **5** האהבה אינה נשאה ונינה אኖויות, אינה נוחה לכעס ואני נוחה להיעלב. האהבה מוורתה. היא אינה שומרת טינה ולא חושבת רעה על אחרים. **6** האהבה אינה שמחה בא-צדק, אלא שמחה בצתה האמת לאור. **7** האהבה נשאת הכל, מאמין בכל, מקווה לכל וסובלת הכל. **8** יבוא יום שתילקחנה מאיתנו כל המנתנות שהוא נון אלוהים. כולל נבותה ודיבור בשפטות שהעניק לנו אלוהים. **9** על לא-ידיעות, אולם האהבה תישאר לנצח! **10** על אף כל המנתנות והכישرونות אנו יודעים עתה מעט מאד; אפילו הדורבים המוכשרים ביותר אינם יודעים הרבה. **11** אך עם בוא המשיח תיעלמנה כל המנתנות האלה, כי לא נודקק להן יותר; המשיח שללים בנו את כל הדרוש. **12** בהיותי ילד התגנוני וחשתי בילד; כאשר הייתה לי איש השטו מוחשבותי והתבגרנו, ולכן הנקתי לענייני הילדות. **13** מצבנו הנוכחי דומה; בשלב זה אנו יכולים לראות את אלוהים ולהבין באופן מוגבל בלבד, כאילו שאנו מביטים מבעד לעדרשה מטושטשת. אך יבוא יום

לגופנו, ועל שקבע כל איבר במקומו המתאים. **19** תארו לעצמכם מה מצחיק היה מראנו אילו גוףנו היה איבר אחד בלבד! **20** מסיבה זו ברא אלהים איברים רבים שמרכיבים גוף אחד. **21** חען אינה יכולה לומר לירד: "אני זוקה לך", וזהראש אינו יכול לומר לרנגליים: "לכז לשלום, אני צריך אתה יותר". **22** איברי הגוף הנראים חסרי חשיבות, ומסתירים כבוד לאיברים שנראים חסרי חשיבות, ומסתירים מאחרים את האיברים שאינם צריכים לצרכים להירות. **23** אנו מייחסים יותר למעשה החשובים ביותר. **24** מאחרים את האיברים שאינם צריכים דורותים אחרות כדי להניעו. **25** אלהים ברא את גופנו כך שנעניק יותר כבוד והשומת לב לאיברים הנראים חסרי-חשיבות. **26** אם כדי למנוע מריבות ומלחמות בין האיברים, וכדי שככל אחד יdag לשוי במידה שווה. **27** אם איבר אחד סובל, כל האיברים סובלים אותו; אם איבר אחד מכובד, כל האיברים האחרים שמחים אותו. **28** אני מנסה לומר לכם שככל אחד מכם הוא איבר נפרד וחינוי, אבל כולכם יחד הינכם גוף המשיח. **29** לפניכם רשימה של מספר איברים שונים אליהם לכהילה: - שליחים. - נביאים שמתייפים את דבר ה'. - מורים. - עושי ניסים ונפלאות. - מרפאים חולמים. - אנשים שעוזרים לזרות. - מנהיגים. - אנשים שמדריכים בשפטות שלא למדנו מעולם. **30** האם כולם שליחים? האם כולם מטיפים? האם מורים? האם מחולמים ניסים ונפלאות? **31** האם כולם יכולים לרפא את החולמים? האם אלוהים מעניק לנו את מנתנת הדיבור בשפה שלא למדנו מעולם? האם כל אחד מאיתנו מסוגל לתרגם את דברי המדברים בשפות? **32** השתדל לחשין את המנתנות המועלות

יתקע המחצצר את התהווות המוסכמת, כיצד יידעו החילים שהם נקרים למלחמה? ⁹ כך גם לנבי דבר במשפט לא-ידיועות: אם אתה מדבר אל מישחו בשפה שאיןו מבין, כיצד יוכל לנחש מה אתה אומר? אתה כאילו מדבר אל הקיר! ¹⁰ יש בעולם מאות שפות שונות, וכל אחת מהן טובה ומשמעותית... לאלה שuibנים אותן. אך לי אין כל תועלת בהן. לכן, אדם שיפנה אליו באחת השפות האלה יהיה לנבי זה ולגמרי - אני לא אבין אותה, והוא לא יבין אותה. ¹² מאחר שאם באמת שואפים למתנות הרוחניות, בקשנו מרוח הקודש את המתנות המועלות ביותר לקהילה כולה. ¹³ מי שմדבר בשפה לא-ידיועה צריך להתפלל بعد היכולת לתרגם שפה זו, כדי שיוכל לשף את الآחרים ולהסביר להם מה אמר. ¹⁴ הרי אם אנו מתפללים בשפה שאיןו מבין, רוחינו אמנים מתפלל. אך אני יודעת מה אני אומר. ¹⁵ כיצד אני פותר את הבעיה? אני מדבר בשפה לא-ידיועה וגם בשפת הרגילה המוכרת לכלום; אני שר בשפה זורה וגם בשפת הרגילה. ¹⁶ אם אתם מהללים את אלוהים רק בשפה לא-ידיועה, אלה שאינם מבינים אתכם לא יוכלו להלל את ה' ולהודות לו יחד אתכם. כיצד יוכל להצטוף אליכם ולהלל את ה' בשעה שאינם יודעים מה אתם אומרים? ¹⁷ אתם אמנים מהללים את ה', אולם הדבר אינו מועיל ואני עוזר לאחרים. ¹⁸ אני מודה לאלוהים על שאני מדבר "במשפט" יותר מכל אחד מהם. ¹⁹ אך ב濟יבור אני מעדיף לומר חמש מילים מובנות יlidotim במחשבותיכם והבנתכם. היו תמיימים ילדים בכל הנוגע למעשים רעים. אולם בכל

שנראהו פנים אל פנים בכל הדרו. עתה אני יודע מעט מאד ולא יכול ברור לי, אולם בכואו יתבהר הכל ויתברר, ואכیر אותו שם שהוא מכיר אותה. ²⁰ לטיכום, שלושה דברים יישארו לעולם: אמונה, תקווה אהבה, והחשיבות מכל היא האהבה.

14 טפחו את האהבה. אך השתדלו להשיג גם את שאר המתנות הרוחניות שמעניק רוח הקודש. ובמיוחד את מתנת הנבואה, שהיא היכולת והכישרון ללמד את דברך. ² אם קיבלת את מתנת הדיבור בשפה שלא למדת, אתה יכול לדבר רק אל אלוהים ולא אל חברי הכהילה, שאינם מסוגלים להבין שפה זאת. אתהאמין בדבר בהשתראת רוח הקודש. אך לאחרים ישמע הדבר בסודות. ³ לעומת זאת, המנביא מדבר בשם אלוהים, וכך הוא עוזר לאחרים להתחזק באמונה, מעודד ומונחים אותם. ⁴ אדם שמדובר "במשפט" עוזר לעצמו להתחזק באמונה, ואילו מי שמתנבא עוזר לכל הקהילה להיבנות. ⁵ הלועאי שכולכם תדרבו בשפות זרות, אבל יותר מזאת, דבר אלוהים מאשר לדבר בשפה לא-ידיועות. אלא אם תוכל לתרגם את הנאמר כדי שככל השומעים יבינו. ⁶ אחי היקרים, אם אני עצמי אבוא ואדרבר אליכם בשפה שאינכם מבינים. מה אוועל לכם? לעומת זאת, אם דבר אליכם בשפתכם ואספר לכם מה אמר לי אלוהים, מה אני יודע, אם אני אבבא, או אלמד מה כחוב בכתביך הקודש - הרי שאעוזר לכם להתחזק באמונה. ⁷ אם איןנו מדברים עברית פשוטה וברורה, איש לא יבין מה אנחנו רוצים. קחו למשל את החליל והכינור - אם אין הם משמעים צלילים ברורים ומדויקים, איש לא יוכל להזות את המנגינה המנגנת. ⁸ אם בעת מלחמה לא

הקשר לעניינים רציוניים כאלה, היו נבונים והתנהנו מבוגרים. 21 כתוב בכתב היד, שאלוהים ידבר אל העם הזה בשפות זרות. אבל נס או לא יקשב לשחק בעת אסיפות הקהילה; אסור להן להשתתף בשיחת, כי עליהן לחדיכנע לנברים, כפי שלמדים אותנו הכתובים. 35 אם יש להן שאלות, שתשאלנה את הבעלים בבית, כי לא נאה לאישה להביע את דעתה באסיפות הקהילה. 36 האם אינכם מסכימים איתי? האם חשבים שאתם בעצמכם המצחאים את הכתובים? או האם אתם לבדכם מבינים את הכתובים? 37 אם מישחו חושב שהוא נביא או רוחני, או שיכיר בכך שהרבאים שאין כותב הם מצוות האדון. 38 אך אם מישחו לא יכיר בכך, או לא יוכר בו. 39 אם כן, אהיו הקרים, השדרלו להשיג את מותנת הנבואה, ואל תאסרו את הדיבור בשפות לא-ידועות. 40 על כל פנים, כל מה שאתם עושים עשו תוך שמירה על הסדר והטעם הטוב.

15 אхи, ברצוני להזכיר לכם את הבשורה שהבאתי לכם – אותה בשורה שקיבלתם בשמה ושתם עדין מאמנים בה. 2 בשורה זאת היא המשועה אתכם, אם אתם עדין מאמנים בה, אלא אם כן מעולם לא האמنته בה באמת. 3 סיפרתי לכם כל מה שסופר לי, ודברים אלה הם בעלי חשיבות ראשונה במעלה: שהמשיח מת بعد חטאינו, כפי שניבאו הכתובים. 4 שהוא נCKER, ושלآخر שלושה ימים קם לתחייה כפי שהוו הנביאים. 5 המשיח נראה לפיאות, לאחר מכן נראה לשנים-עשר התלמידים. 6 הוא גלה גם ליותר מחמש-מאות מאמנים שהטאסו יהוד. רוכב עדין חיים ויכולים להעיר על כך, ואחרים מהם כבר מתו. 7 אחר כך נראה המשיח ליעקב אחיו ולכל השליחים. 8 לאחר שנראה אל כל האחרים הוא נראה לבסוף

בסבלנות בתור! 33 אלוהים אין אלוהי מודומה מבוגרים. 21 כתוב בכתב היד, שאלוהים ידבר אל העם הזה בשפות זרות. אבל נס או לא יקשב לשחק בעת אסיפות הקהילה; אסור להן להשתתף בשיחת, כי עליהן לחדיכנע לנברים, כפי שלמדים אותנו הכתובים. 35 אם יש להן שאלות, שתשאלנה את הבעלים בבית, כי לא נאה לאישה להביע את דעתה באסיפות הקהילה. 36 האם אינכם מסכימים בשפות זרות ולא מוכרות, מה ייחסבו? הם ייחסבו שיצאתם מדעתכם! 24 בעוד שם תשיפו את דבר ה, נס האורה ונס הלא-אמאי שיבקרו בקהלתכם ישמעו ויבינו. יתרון מואוד שדבר אלוהים יגע בלבם, יוכיח אותם בחתם, 25 ותוק כדי הקשה לדבר ה, יתרך להם, והם יכרעו ברך לפני ה' ויודו כי אלוהים באמת נמצא בינו. 26 לסיכום: כשהטאסו יהוד מיהר, אחד ישיר, שני ילמה, שלישי גלה חזון חמישי יפרש בקול רם את השפה הלא-ידועה, אולם זכרו: כל מה שנעשה צריך להועיל לכלם. לחוק ולבנות את כולם באדון. 27 בכל אסיפה מותר רק לשניים או שלושה איש לדבר בשפות לא-ידועות: עליהם לדבר זה ולאחר זה, ומישחו חייב לתרגם את דבריהם. 28 אם אין בקהל מי שஸוגל לתרגם, אסור להם לדבר בקול רם: עליהם לדבר בלחש לעצם ולא-אלוהים, ולא לציבור. 29 שניים או שלושה נבאים ידברו – זה לאחר זה וכל האחרים יקשיבו. אולם אם בשעה אחד מדבר אדם אחר מקבל חזון מאלוהים, על הראשון להפסיק ולהניח לשני לדבר. 31 בדרך זאת כל מי שמקבל חזון או נבואה מה יכול לדבר – אחד-אחד – וכולם ילמדו, יתעדדו ויתזקנו. 32 אל תשכח כי האנשים שביאים אליכם את דבר אלוהים מסווגים לשלוט בעצם ולהוכיח

למיון האנושי והחוטא של אדם, והעונש על החטא
הקטן מقولם בחשבותיו, ולמעשה אני ראוי כלל
להזכיר" שליח". שכן לפני בואי לאמונה רדפני את
כהילת אלוהים והטרדתי אותה. 10 אולם בזכות
טוב-ליבו וחסדו של אלוהים אני היום מה שאני.
השליחים האחרים - כלומר, לא אני فعلתי, אלא
אלוהים הוא שפעל ברכי. 11 בעצם לא חשוב מי
פעל יותר, הם או אני; העיקר שבישרנו לכם את
הבשורה ושאתם האמנתם. 12 אני מבין אתכם!
אם אתם מאמינים שהמשיחكم מן המתים, מודיע
איןכם מאמינים בתחיית המתים? 13 אם אין תחיה
למתים, הרי שם המשיח לא קם לתחיה, ככלומר.
הוא עדין מת! 14 ואם המשיח עדין מת, אין כל
עדך למה שישרנו לכם, וביחסונכם בה חסר יסוד
ותקווה. 15 מכאן גם משתמע שכולג', השליחים,
שקרים. כי סיפרנו לכם שאלווהים הקים את ישע
מן המתים - דבר שאין אפשרי אם המתים אינם
יכולים למקום לתחיה. 16 ואם המתים אינם יכולים
לקום לתחיה אז נם המשיח לא קם. והוא עדין מת.
17 אם המשיח עדין מת, אזיך ערך יש לאמוןתכם
שה הושיע אתכם? אתם עדין משועבדים לחטא
וצפויים לעונש! 18 במקורה כזה, כל המאמינים
שכבר מתו הם בעצם אבודים. 19 ואם אלו מאמינים
ומקיים במשיח רק בעולם הזה, אומלים אלו מכל
אדם! 20 אולם תורה לאל על כך שהמשיח אכן קם
מן המתים! הוא היה הראשון מבין הרבנים שיקומו
בתהילה יום אחד. 21 כשם שהמוות בא לעולם
בעקבות חטא של אדם אחד - האדם הראשון - כך
באנו גם תחיה המתים לעולם עליידי אדם אחד -
ישאל מישחו: "כיצד יכולו המתים לקום לתחיה?
כיצד ייראו? איזה נוף יהיה להם?" 36 השאלה אמן
המשיח. 22 כולג' עתדים למות בגלל השתייכותנו

טיפשית, אך את ההשובה תמצאו. כשהאתה שומן ורע באדמה, הוא לא יצמה עד שלא תקברתו תחילת. ³⁷ הנבעול הירקרק שכומה מהזרע שונה בצורתו מהזרע שודעת. כי הרי טמנת באדמה זו עקרוּן ויבש. ³⁸ ואלהים העניק לו גוף חדש כפי בחירותו. לכז' רע יש גוף שונה. ³⁹ כמו שם שיש זרים שונים וצמחים שונים. כך יש גם מינים שונים שלבשר וגוף. בני אדם, חיות, דגים וציפורים – לכל אחד ישبشر אחר וגוף אחר. ⁴⁰ למלכים בשם יesh גוף השונה משלנו, גם הופיע וההדר שלהם הוא ממין אחר שאינו דומה לנו. ⁴¹ הופיע וההדר של המשם שונה מזו של הרוח והכוכבים, וכל כוכב יש יופי וזהר משלו. ⁴² כך גם נופנו, שהוא בר-מייה, שנח מהנוף שנקבל לאחר תחיית המתים. כי נופנו החדש יהיה בצדלאמו! ⁴³ עכשו נטה נופנו להלוות ולמות. אך שנוקום לתחייה הוא מלא כוח ונבראה. ⁴⁴

עד המות נופנו הוא גוף אנושי – בשור ודם; אולם בתחיית המתים הוא יהיה גוף רוחני על-טבעי. ⁴⁵ כתבי-הקדש מספרים לנו: "ויהי האדם הראשון לנפש היה". כלומר, לאדם חי, ואילו האדם האחרון (המשיח) – לרוח שמניק חיים. ⁴⁶ מכאן אתם רואים שה מעניק תחילת גוף פיזי, ולאחר מכן גוף רוחני. ⁴⁷ האדם הראשון נברא מעפר הארץ, ואילו המשיח בא מהشمמים. ⁴⁸ לכל בני-האדם יש גוף בשור ודם שנברא מעפר, כמו לאדם הראשון: אולם לכל מי שייך למשיח יהיה גוף על-טבעי כמו למשיח. ⁴⁹ שם לכל אחד מאיתנו יש גוף כמו לאדם הראשון. כך יום אחד יהיה לכלנו גוף כמו למשיח. ⁵⁰ אני רוצה לומר לכם, אחים יקרים, שבשר ודם לא יוכל לרשף את מלכות האלים. כי בר-חלוף אינו יכול לרשף את הנצח ולשלוט בו. ⁵¹ ברצוני

16 באשר לכיסי שאתם אוספים למען המאמינים שמקדישים אתה כל זמנה לשירות האדון, הייתי רוצה מאד שתתנהנו כפי שביקשתי מהקהלילה בגלטייא. ² מידי שבת על כל איש להפריש תרומה מסויימת מהסכום שהרוויח באותו שבוע. כל אחד בהתאם למינכם. אל תהכו עד שאבוא אליכם, כדי שלא יהיה צריך לאסוף את הכסף בבוא. ³ כשהאבוא אליכם תבחרו שליחים נאמנים, ואני אשלח בידם את מתנותכם הנדריבה בציורך מכתב לירושלים. ⁴ אם אצטרך נם אני לילכת. נלך כולנו יחד. ⁵ אבוא לבקר אתכם לאחר ביקורי הקצר במרקוניה. ⁶ ותכן שאשר אצלכם זמן מה, אולי אפילו למשך כל החורף. בתום ביקורי תוכלו ללוות אותן ליעד הבא במסעינו. ⁷ הפעם אני רוצה לעזרך אצלכם ביקור חתום בלבד ומהר לחשיך הלאה; אם ירצה

השם, ברצוני להישאר איתכם זמן מה. 8 אשר דרישת שלום. כאשר אתם מתחננים יהה, ברכו איש באפסוס עד חן השבעות, 9 כי יש לי כאן הזדמנות את רעהו לשלים בנשיקה קדרשה. 21 את המילים האחרונות בכתב זה אני כותב בכתב ידי: 22 אדור מי שאין אודב את האדון! פָּךְן אֲךָא - חורם במדהה, והאפשריות רבות. אך ... נם האיבים רבים. 10 אם טימותיים יבוא אליכם, אנה, קיבלוה יפה ותנו לו להרניש כמו בבית, שכן הוא עובד למען האדון, 24 אני שולח את אהבתו לכלכם, כי כולנו שיכים לישוע המשיח. - אמן.

דרישת שלום. 8 אשר באפסוס עד חן השבעות, 9 כי יש לי כאן הזדמנות טוביה לבשר את הבשרה; הדלת פתוחה לרוחה והאפשריות רבות. אך ... נם האיבים רבים. 10 אם טימותיים יבוא אליכם, אנה, קיבלוה יפה ותנו לו להרניש כמו בבית, שכן הוא עובד למען האדון, 24 אני שולח את אהבתו לכלכם, כי כולנו שיכים לישוע המשיח. - אמן.

הצעיר), כי אני רוצה שיחנה מביקורו אצלכם. שילוחו בשלום. כי אני מצפה לשובו יחד עם האחים האחרים. 12 התהנתי לפני אפולוס שיבוא לבקר אתכם יחד עם האחים האחרים. אך הוא חשב כי אין זה רצון האלוהים שיבקר אתכם דווקא עתה. הוא הבטיח לבקר אתכם בהזדמנויות הקרובות. 13 היזהרו מסכנות רוחניות, היו נאמנים לאדון, התעדדו והתחזקו, 14 ועשו כל דבר באהבה. 15 האם אתם זוכרים את שפנوس ובני-משבחתו? הם היו המאמינים הראשונים בכל יוון, והקדישו את חייהם לעזר לאמינים המשיחיים באשר הם ולשרתם. 16 לכן אני מבקש מכם לשמוע בקולם ולעזר להם כמייביך יכולתכם. עוזרו נם לשאר המאמינים העובדים קשה כמהם למען האדון, מושם שהקדישו את חייהם לעבודה הנפלאה זאת. 17 אני ממש מאושר ששפטנוס, פורתונטוס ואקיקוס באו לבקר כאן, כי הם מילאו את מקומכם ועזרו לי בחסרוןכם. 18 הם שימחו ועדדרו אותו בצורה נפלאה, ואני בטוח שגם אתם הם עודדרו. אני מוקוה שאתם מעריכים את עבודתם של אנשים נפלאים אלה. 19 הקהילות כאן באסיה שלוחות לכם דרישת שלום. עקליס, פריסקילה והמאmins המתאספים בכitem מוסרים לכם דרישת שלום כמה מכל הלב. 20 כל החברים והידידים כאן בקשו ממני למסור לכם

השנית אל-הקוֹרְנָטִים

ביום שובו של ישוע אדוננו. ¹⁵ הויאל ולא הטלתי ספק בביטחונכם והבנותכם. החלטתי לבקרכם בדרךי למקדוניה ובשובי משם. כדי שאיהו לכם לברכה כפולה וכדי שתשלחני ליהודה. ¹⁶ וداعי לשאלו מודיע שינוי את דעתך; האם נהנת בפזיות? או האם נהנת באנוכיות ואמרתי "כן" כשהתכווני ל"לא"? ¹⁸ חס וחלילה! כשם שאלהים מהימן כך לא נהנת בקלות ראש. כשהאני אומר "כן" אני מתחון לכך. ¹⁹ טימותים. סילונים ואני סיפרנו לכם על כך. הוא מקיים את כל הבטחות אלהים. יהה מספן אשר יהוה. אנו סיפרנו לכלום מה נאמין הוא. וכך פארנו את שם אלהים. ²¹ אלהים הוא אשר עשה אתכם ואיתם לאמינים משיחים נאמנים. והטייל עליינו את השליחות לבשר את הבשורה. ²² הוא אף חתום אותן בחותמו, והשכין בלבנו את רוח הקודש כערבות להשתיכותנו אליו. ²³ אלהים ערי שלא באתי אליכם עד כה מפני שהשת עלייכם: לא רציתי לצער אתכם בתוכחה קשה. ²⁴ איני מנשה לשפט אתכם בענייני האמונה, שהרי אמונתכם איתנה. ברצוני לעזר לשותכם: כן, ברצוני לשמה אתכם ולא לצער.

2 החלטתי שלא אבוא יותר לצער אתכם. ² כי אם אני אנגרום לכם צער. מי ישמה אותה? בטח שלא מושה שעצבה. ³ מסיבה זאת כתבתי לכם את המכתב הזה - לא רציתי לבוא אליכם ולתעצב בגולל אלה שקרים לשםני, ואני בטוח שהשמחתי דיא שמחת כולכם. ⁴ מה שנאתי לכתוב לכם אותו מכתב! כתבתי אותו בכאב ובבדמעות לא כדי להזכיר לכם. אלא כדי להראות לכם

1 מאות פולוס. שליח ישוע המשיח לפי רצון אלוהים. ומאות אחינו טימוטיאס. אל המתאימים המשיחיים בקורינטות וביוון כולה. ² מי ייתן שהאלוהים אבינו ויישוע המשיח אדוננו יברך כל אחד מכם ויעניק לכם שלום. ³ הבה נברך את האלוהים אבי המשיח אדוננו, שכן הוא מקור ואב הרחמים. שנגחם ומעודד אותנו בצרותינו. ⁴ אלוהים מנהם אורתו בצרותינו, על מנת שבאותו אופן נזוז נमחנו ממתנסים בצרות שעברנו עליינו. ⁵ שכן ככל שהוא מרבים לשבול למען המשיח. כך הוא ירצה לנו מעתנו ולנצחנו. ⁶ אם אנחנו סובלמים. הרי שזה לעודדנו ולנחמןנו. ⁷ אם אנחנו מונחים. הרי שזה לנו נחמתכם ויושע אתכם: אם אנחנו מונחים. הרי שזה לנו נחמתכם: להראות לכם מניסיונו כיצד ניחם אלהים גם אתם כשתגתטו בסבלנו. ⁸ אין לנו ספק שגם עליו לשבול כמוינו. הרי שם תנוחמו כמוני. ⁹ אוהבים יקרים. ברצוננו להזכיר לכם את כמוני. ¹⁰ אוהבים יקרים. בראינו לשבור עליינו באסיה. המשא וההלך היו כבדים מושא. עד כי לא האמנו שניישאר בחיים. ¹¹ חשו שנזיר עליינו דין מוות. אך הדבר נועד למדנו שאל לנו לבטוחה עצמנו. אלא רקabal האלים המהיה את המתים. ¹² אלהים אכן הצלינו ממותה נורא, ואני בטוחים שאף יוסיף להצלינו. ¹³ אך על כולם להחפכל בעדרנו. כי ככל שישבו המהפללים למען ביטחוננו. כן ירבו המודדים לאלהים כשיוננה לתפילהיכם. ¹⁴ אנו נאים בעובדה שתמיד התנהנו בתם וירוש, בותחים באלהים ולא בעצםנו. גם אתם נהנו כך! ¹⁵ מכתבי היו כנים ולא כתבתי דבר בין השורות. ואם כי עדין איןכם מכירים אותי היטב (אני מקווה שבקרוב תשים להזכיר). ¹⁶ أنا. השתדרלו להתנותות בי, כשם שאני ארנאה בכם

מה הרבה אהבותי אליכם. ۵ זכרו כי האיש אשר שלנו, שהרי כל הרואה את השינוי לטובה שלכם נرم לכל הצהרה הזאת צייר לא רק אותו, אלא את יודע מיר שעשינו בכם עבודת טובה. ۳ אתם מראים כולכם – לפחות במידת-מה, כדי שלא להנויים. שהinicם מכתב מאה המשיח שנכתב על-ידיינו. הוא אני רוצה להחמיר אותו למעלה מן צורך. כי לא נכתב בדיון, אלא ברוח אלוהים חיים; אין הוא הוא כברגעש דיו מהתוכחה של כולכם. ۷ כתעת כתוב עלلوحות אבן, אלא על לבבות שלبشر ודם. ۴ אנו מעזים לומר דברים אלה על עצמנו רק משומש לנו בוטחים באלהים, באמצעות המשיח, שהוא אכן יעוז לנו לקיים את דברינו, ۵ ולא משומש לנו סומכים על כוחנו ויוכלו לנו. ۶ והוא הבהיר אותנו בספר באים מלאהיהם לבdro! הוא הבהיר אותנו להושיעם. אנחנו לאחרים על בריות החדרשה שנעודה להושיעם. איןנו אומרים להם שם לא יציתו ל תורה היה' ימאות; אנו מספרים להם על רוח הקודש שמעניק חיים. התיסוון להיוועש עלי-ידי שמרות מצוות התורה סופו מוות. ואילו רוח הקודש מעניק חיים. ۷ השיטה הישנה של חוקי התורה, אשר הביאה מוות, לוותה בהוד כה רב, עד כי בניה-ישראל לא יוכל להבית בפניו של משה. שכן במסרו לעם את להחות הברית זרחו פניו בכבוד היה'. אם כי הזוהר כבר החל לחלוף. ۸ אם השיטה הישנה לוותה בהוד כה רב, האם לא נצפה להוד רב יותר כשרוח הקודש מעניק חיים? ۹ אם התוכנית שהביאה מוות לוותה בהוד כה רב, הרי התוכנית שמצדיקה את האדם בעניינו אלוהים מלאה בהוד נעליה יותר. ۱۰ למשעה הזה שקרן מפני משה הוא אכן וכאפס לעומת הود הברית החדשה. ۱۱ שכן אם השיטה הישנה שהלפה והתבטלה לוותה בהוד, השיטה החדשה והונאה מלווה בהוד נעליה הרבה יותר. ۱۲ מכאן שאנו יודעים כי הוד חדש זה קיים לנצח, אנו יכולים לבשר את דבר היה' באומץ רב. ۱۳ איןנו ממשה אשר הסביר את פניו כדי שבניה-ישראל לא יבטו בווחר אליכם או מכם! ۲ אתם בעצמכם מכתב המלצה

3 אם עליינו לשוב ולשבח את עצמוני? האם עליינו לנוהג כמורוי השקר ולהציג לפניכם מכתב המלצה? אני חושב שאינו זקוקים למכתב המלצה אליכם או מכם! ۲ אתם בעצמכם מכתב המלצה

שחולף ומתרטט. ¹⁴ אך לבם של בני-ישראל קהה, עבר, אך לא נשברנו. אנו נבוכים, אך לא נואשנו. ⁹ אכן נרדפים. אך אלוהים לא נטה אותנו. אנו מוכבים, אך לא השמדנו. ¹⁰ מידי יום אנו מתנסים במידת-מה במוות המשיח, על מנת שנBOROT חייו המשיח תיגלה בוגפנו. ¹¹ אכן, חיינו בסכנה מתהמת כי אנו משרתו את הארון, אך הדבר אפשר לנו להפין את נבורת ישוע בוגפנו בר-התמאות. ¹² לפיכך, אנו עומדים לפני מות, בכלל הטפת דבר אלוהים. על-מנת שתוכו בחיה נצח. ¹³ כתבי-הקודש אומרים: "האמנתי כי אדבר", באotta רוח אמונה נם אנחנו מאמנים ולכן מדברים. ¹⁴ אנו יודעים כי האלוהים אשר הקיים לתחיה את האדון ישוע, יקים לתחיה נם אותנו עם ישוע ויצינו לפניו יחד אתם. ¹⁵ סבלנו הוא למעןכם, וככל שירבו מקרבכם המאמינים במשיח, כן ירבו המודדים לו על טבו לכבוד אלוהים. ¹⁶ משום כך איננו מתייחסים. גופנו הפוי אמן הולך ונבלה, אך כוחנו הפנימי שמקורו בה הולך ומתחזק מידי יום. ¹⁷ צורתנו הקללה של הרגע תביא לנו את ברכתו העשירה והנצחית של אלוהים. ¹⁸ (aiōnios g166)

5 ⁵ **אנו** יודעים שכאשר משכננו הארץ-ישראל, כלומר כאשר נמות ונצא מגופנו הנשמי, יצפה לנו בשם-משכן נצחי מאת אלוהים, שאינו מעשה ידי אדם. ² מה עייפנו מגופנו הנוכחי! אנו נכספים ליום שבו נקבל גוף חדש מן השמים אשר לנו - טמון בכל-הרס בר-חלוף, כלומר בוגפנו. עובדה זאת מוכיחה שהగורה בתוכנו היא מאת אלוהים ולא מעצמנו. ⁸ הצרות לוחצות עליינו מכל

שכן עד היום בקרים את הכתובים נדרמה שمسודה נתון על לבם, ואין ביכולתם להבין את משמעות הכתובים. מסודה זה יוסר רק כשיאמינו בה. ¹⁵ אכן, אפילו היום בקרים את תורה משה, המסודה מונח על לבם. ¹⁶ אך בשובם אל ה' יוסר המסודה. ¹⁷ האדון הוא הרות, והיכן שנמצא רוח האדון שם יש חירות. ¹⁸ אך אנחנו, המאמינים המשיחיים, אין מסודה על פנינו; אנו הולכים ומשכפים את כבוד ה' כمرאה, ורוח הקודש הפועל בנו הופך אותנו בהדרגה לצלמו.

4 אלוהים בעצמו נתן לנו ברחמיו את העבודה הנפלאה של הפצת דברו, ולכן איננו מתייחסים. ² איננו מרמים איש. איננו משתמשים בחכסיים ותחכחות כדי להביא אנשים לידי אמונה, ומדובר לא סילפנו את דבר אלוהים. שכן אנו בוחלים בכל הונאה. אנו עומדים לנוכח ה' ודוברים אמת. וכל המכיר אותנו יודעה בכך. ³ אם הבשורה שאנו מספרים נסתרת מאיש, היא נסתירה מала' שפניהם מوعדות לאבדון. ⁴ השטן, שהוא שר העולם המירוש הזה, עיוור את עיניהם, כדי שלא יוכל לראות את אור הבשורה שזרחה עליהם, ושלא יבינו את הבשורה הנפלאה על כבוד המשיח שהוא צלם האלוהים. ⁵ (aiōnios g165) ⁵ איננו מקרים על עצמנו, אלא

על ישוע המשיח כאדון, ועל עצמנו כעבדים בזכות המשיח. ⁶ האלוהים אשר אמר: "ידי אוֹר מִן הַחַשֵּׁד". ⁷ הציף את לבנו באור דעת כבוד אלוהים אשר בפני של המשיח. ⁷ אך אוצר זה - האור והגורה שזרחים בנו - טמון בכל-הרס בר-חלוף, כלומר בוגפנו. עובדה זאת מוכיחה שהגורה בתוכנו היא מאת אלוהים ולא מעצמנו.

ומועקה. אך איןנו רוצים למות ולהיוותר לא נופ. של הלא-מאמינים. פעם שניתי ושבטתי את המשיח ברצוננו לבוש את הנוף החדש. כך שהנוף בן עלי-פי קנה מידת אונשי. אך אני עושה זאת שוב. ¹⁷ המאמין במשיח נעשה בראיה חדשה; שוב אין הוא אזו אדם כקדם. שכן יש בו עתה חיים חדשים. ¹⁸ כל הדברים החדשים האלה הינם מאת האלוהים הקודש. עתה אנו מוצפים בביטחון הרוחני. כי אנו יודעים שככל עוד אנו שוכנים בנופנו הגשמי אנו רוחקים מן האדון. ⁷ אנו יודעים שאללה דברי אמרת מתוך אמונה, ולא מראה עיניהם. ⁸ אנו כה בתוחים בדבר, עד כי אנו מעדיפים לצאת מן הנוף ולבוא הביתה אל האדון. ⁹ משום כך אנו משתדלים למצוא-חן בעינוי בכל מעשינו. אם אנו בnofנו הגשמי ואם בשם. ¹⁰ כי ככלנו עתידים לעמוד לפני המשיח ולהישפט על-ידי. כל אחד יקבל את המנייע לו על-פי מעשיו הטובים או הרעים בחיוו הגשמיים. ¹¹ מתוך הכרת יראת ה' אנו משתדלים להביא אנשים לדידי אמונה בו. מניעינו הטהורים בעוניין זה גלוים לפני אלוהים, ואני מקווה שנם לפני מצפונכם! ¹² האם אנו שוב טופחים לעצמנו על השכם? לא! אני נותן לכם הזדמנות להתגאות בנו לפני אלה המתפארים בהופעתם החיצונית ובדרך הטעפתם, במקום בטוהר לכם. אנחנו לפחות ישרים ומנייעינו טהורים. ¹³ האם יצאו מדרענו? אם כן, הרוי זה כדי להביא כבוד לאלהים. אך אם דעתנו שפיה, הרוי זה למנכם. ¹⁴ אנחנו עושים דבר למען עצמנו, שכן אהבת המשיח מכונת עתה את מעשינו. הויאל ואנו מאמינים שהמשיח מתח בין כולם, עליינו להאמין שמתנו לגביו החיים שנחננו לחיות. ¹⁵ הוא מת למען כולם כדי שככל החיים - אשר קיבלו ממנו חי נצח - שוב לא יהיה למען עצם. אלא למען המשיח אשר מת וקם לתחייה בעדרם. ¹⁶ לכן חදלו לשפט את המאמינים על-פי חיצוניותם או על-פי דעתם

6 כעורי אלוהים אנו מתחננים לפניכם לא להוניה את חסד אלוהים שקיבלתם: אל תבכוו את טבו וחסדו של אלוהים! ² כי הוא אומר: "בעת רצון עניתך ובבאים ישועה עוזרתיך". עתה עת רצון והיום יום ישועה! ³ אנו משתדלים לא להיות מכשול לאיש. כדי שלא יטילו דופי בעבודתנו. ⁴ אדרבא, בכלל מעשינו אנו משתדלים להראות שאנו משרותי אלוהים. בסבלנות רבה אנו נושאים סבל, צרות ומצוקות. ⁵ הוכינו, הושלכנו לכלא, נמסרנו לידי המון זעם: عملנו עד אפיקת כוחות, לא אבלנו ולא ישנו. ⁶ הוכחנו שאנו משרותי אלוהים בחינוי הטהורים, בהבנתנו את הבשורה, בסבלנותנו, בנדיבות לבנו, באחבותנו הכנה, ברוח הקודש הממלא אותנו, ⁷ בבר האמת שבפינו ובכבודת אלוהים. אנו מוששים בנסח הצדקה להננה ולהתקפה. ⁸ אנו שומרים על

נאמנונתו לאדון אם מכבדים אותו ואם בזים לנו, ביטחון רב בכם. ואני נאה לכם מאד. עודרתם אם מכקרים או משבחים אותנו. אנו כנים וישראלים אך נחשים לשקרים. ⁵ העולם מתעלם מאתנו. אך רבים מכירים אותנו; אנו קרובים למות, ובכל זאת למקדונית, לא מצאנו מנוחה לנופנו. ה策ות הקיפנו מכל עבר: מריבות מבחן וחזרה מבפנים. ⁶ אך אלוהים המעודד את הנרכאים ניחם אותנו בכוואו חיים. נפצענו אך לא מהנו. ¹⁰ לבנו מלא צער, ובכל זאת אנו שמחים באדון. אנו אמנים עניהם. אך מעשיהם אנשים רבים במתנות רוחניות. אנו חסרי כל אך נתנים מן הכל. ¹¹ הוא, יידי הكورونיטים, דיברתי אליכם בכנות ופתחתי לפניכם את לבבי. ¹² לא סגרתי את לבי בפניכם; אתם סגרתם את לבכם בפני! ¹³ אני פונה אליכם עתה כל בני: אנא, פתחו לנו את לבכם והיענו לאהבתנו. ¹⁴ אל תיכנסו לשותפות עם אלה שאינם אוהבים את האדון, שכן מה המשותף לאנשי אלוהים ולאנשי חטא? כיצד יכול האור לחוות עם החושך? ¹⁵ איזו הסכמה יכולה להיות בין המשיח לבין השטן? כיצד יכול יכל המאמין להיות שותף לא-אמין? ¹⁶ איזה קשר יש להיכל אלוהים עם האלילים? הלא אתם היכל אלוהים, משכנן אלוהים חיים, שכן הוא עצמו אמר: "ונתתי לך מותכם והברכו, נאום ה", וטמא אל תינו ואני ח: "צא מותכם והברכו, נאום ה", וטמא אל תינו ואני אקbez אתכם. ¹⁸ והייתי לכם לאב ואתם תהיו לי לבנים ולبنות. נאום ה' צבאות."

7 ידידים יקרים, הoyal ויש לנו הבטחות נפלאות כאלה, הבה נטהר את עצמנו מכל טומאה רוחנית ונופנית. הבה נחיה ביראת אלוהים ונקריש לו את עצמנו. ² אנא, פתחו לנו את לבכם. הרוי לא פגענו באיש, לא רימינו ולא ניצלנו איש מכם. ³ אני אומר זאת כדי להרשיע אתכם, שהרי כבר אמרתי שתם כה יקרים לנו, עד כי אחיה ואמות עמכם. ⁴ יש לנו

אותו. הלא תמיד דיברתי אליכם אמת, ואף הפעם התפארותי הוכחה אמרת. 15 טויטס אהוב אתכם יותר מעתיד בזיכרו כיצד הקשחתם לו בדרכות, וקיבלתם אותו בידאה ובחרדה. 16 מה שמה אני על ששוב אני יכול לסמוך עלייכם ולבטוח לכם בכל דבר.

8 ברצוני לספר לכם על החסד שהעניק אלוהים לקהילות במקדוניה. 2 הם אמנים התנסו בסבל רב ובצרות, אך שמחתם הייתה כה נורולה עד כי הפנינו נדיבות ורוחכ'לב למורות העוני שלהם. 3 הם נתנו לא רק כפי יכולתם. אלא מעל וממעבר ליכולתם, ואני יכול להעיד שעשו זאת מרצון ולא מכורה. 4 הם ממש התהנו לפנינו לקבל את מתנתם הכספית, כדי שיתשתטו בשמהše שבוזה למאmins בירושלים. 5 נדיבותם עלתה על ציפיותינו, שכן קודם הקדישו את עצם לאדון ואחר כך לנו, לפי רצון אלוהים. 6 הם כלכך חתלבבו מדבר, עד שהאצנו בטיטוס, אשר עודד אתכם בתהילה לעוזר למאmins. לבקרכם ולעודד אתכם להשלים את חלכם בשירות זה של נAMILות חסדים. 7 אתם הלא מצחינים בתהומות רבים: באמונותכם הרבה, במספר המטיפים ביניים, ברדעת, בשקיידה ובאהבתכם אלינו. עתה ברצוני שתצטטינו גם בנדיותכם. 8 אני מצווה عليיכם לעשות זאת; ברצוני רק לבחון את כנות אהבתכם בהשוויה להתלהבותם של אחרים. 9 הלא יודעים אתם את אהבתו וחסדו של ישוע אדוננו: למרות היותו עשיר הוא נעשה עני למענכם. כדי שתתעשרו על-ידי עניות. 10 אני מציע שתשלמו את אשר התחלחתם לעשות לפני שנה, שהרי היהת לא רק הראשונים להציג את הרעיון, אלא גם הראשונים לעשות משהו בnidון. 11 עתה השלימו את המלאכה

יבואם לידי הדריה לה). ¹³ הוואיל ושירותכם זה עמד במקנון, יודו רביהם לה' על עזרתכם הנדריבה, ועל שהם מקיימים הלהקה למעשה את בשורת המשיח שבה אתםאמנים. ¹⁴ יתירה מזאת, הם יתפללו בערכם בחיבתה הרבה, בוגל החסד הנפלא שהעניק לכם אלהים. ¹⁵ הבה נודה לאלהים על מתנותו העצומה מספר.

10 אני, פולום, מתחנן לפניכם בענווה, כפי שהמשיח היה מתחנן לפניכם. אחדים מהם טוענים: "מכתבי של פולוס נועזים כל עוד הוא רחוק מatanנו, אך בבאו הנה יפחד להרים את קולי!" ¹⁶ אני מתחנן לפניכם שלא תאלצוני לנחוג בכם ביד קשה בבאו אליכם. כי אני בטוח שאוכל לנחוג בכם בחומרה באלה שטענים שמשעי ומנייע הינם של אדם רגיל. ¹⁷ אני אמ衲ם אדם רגיל וחלש. אך אני נלחם את מלחמותי בדרך אונשיות רגילה. ¹⁸ אני נלחם בכל מלחמה רגילים, אלא בכלי המלחמה של אלהים, ובଉורתם אני הורס את מבצרי השטן. ¹⁹ אכן, ככל מלחמה אלה יוכלים למומט תחבולות וכל דבר שמתנשא נגד דעת אלהים. בעורתם אני מכוניע את אלה לציאות למשיח. ²⁰ אני מוכן להעניש כל הפרת משמעת עד שתושלם המשמעת שלכם במשיח. ²¹ הבעה אתכם היא, שהם מסתכלים רק בקנקן ולא بما שיש בו. אם מישחו בטוחה בעצמו שהוא שיך למשיח, שלא ישכח שאין שיך למשיח בדיקוק כמוهو! ²² גם אם נראה שאין מתגאה מידי על הסמכות שננתן לי הארدن, לבנותכם ולא לפניו בכם. אני מתבישי. ²³ אני אומר זאת כדי שלא תהשבו שאני מאיים עליהם סתם במכתבי. ²⁴ "אל תשימו לב למכתבי של פולוס", אומרים אחדים מהם: "הוא אמן נשמע מרשים ותקיף. אך בבאו או אלינו אישית תראו שהוא

לאנשים אלה שאתם באמת אהובים אותו, ושיש לו סיבה להתגנות בכם.

9 איני צריך לכתוב לכם על העזהה הכספית לאמינים ביהודה, ²⁵ כי אני יודע שאתם מוכנים לעוזר, אף התנאיתי בכם לפני המאמינים במקדונית. "האמינים ביון היו מוכנים לשלהוח תרומה כבר לפני שנה", אמרתי להם. התלהבותכם עוררה רבים מהם להשתתף בתרומה. ²⁶ עתה אני שולח אחיהם אלה רק כדי לוודא שאתם באמת מוכנים שכבר אספתם את כל התתרומות, כפי שאמרתי להם. ²⁷ איני רוצה לנกลות שהפעם התנאיתי בכם לשווה. ²⁸ אם יבואו אליו האנשים מקדונית וייווכחו שאינכם מוכנים, הרי אתביש מאד ונם אתם תחבישו. ²⁹ על כן בקשתי מהאחים לבוא אליכם לפני, כדי לוודא שהתרומה אשר הבטחתם אכן מוכנה. ברצוני שתתרמו מותוק נדיבות ולא מותוק קמצנות. ³⁰ זכרו, אם תנתנו מעט תקבלו מעט. איכר שורדן זרועים מעטים יקצור יבול דל, אך אם יורע זרועים רבים יקצור יבול רב. ³¹ כל אחד ייתן כאשר ידרבנו לבו; אל תאלצנו איש לחתת מעל רצונו, כי אלהים אוהב את הנותנים בשמחה. ³² אלהים יכול לתת לכם מעל מה שאתם צריכים. כך שתמיד ידיה לכם די והותר לעצמכם. ואף תוכלו לחתת לנוקדים בנדיבות ובשמחה. ³³ כתוב: "פזר נתן לאבינוים, צדקתו עומדת לעד". (³⁴ aiōn g165) ³⁴ האלים שנונות לאיכר זרע לזרוע, ואחר כך יבול לאכול. ייתן لكم זרע בשפע ויברך את יבול מעשיכם הטובים. ³⁵ ונ אכן, אלהים ייתן לכם שפע כדי שתוכלו לתת לוות בשפע, וכאשר נמסור את מתנותיכם לנוקדים הם יודו לאלהים על עזרתכם הנדריבה. ³⁶ וכן שירותכם לא רק יטפק את צרכי המאמינים. אלא גם

חלש ודייבורו אינו משכנע". ⁵ וכך הפעם ביקורי האיש
יהיה מorschים ותקיף מכחבי. ⁶ כמוון שאינו מייעז
לכלול את עצמי עם אלה שמשבחים את עצםם. ואף
לא להשווות את עצמי אליהם. מה טיפשים הם! הם
משווים את עצםם לעצםם. וושופטים את עצםם על-פי
קנעה המידה שקבעו בעצמם. ⁷ אנחנו לעומת
אינו מתחברים יותר על המידה; אנו מתחברים רק
בתחום העבודה שהקצתה לנו אלוהים. ואתם נכללים
שכן אנו הבנו לכם ראשונים את בשורת המשיח.
⁸ אנחנו מתחברים מדברים מעבר לתחווננו. ואך
לא בעמלם של אחרים. אנו רק מקווים שאמנונכם
הגדיל ושבודחנו ביןיכם הגדיל נם היא. אך רק
הבשורה לרוחקות מכם. היכן שאיש אינו
մبشر את הבשורה. וכן לא נפלוש לתחוומם של
אחרים. ⁹ הכתובים אומרים: "המתהלך יתהלך
בה!". ¹⁰ כי הלא אין ערך רב להתחפרותו של אדם
בעצמו. אך כאשר אלוהים משבח אדם יש לשבח
ערך רב!

11 אני מקווה שתתיחסו אליו בסבלנות נם אם
אני מדבר בטיפשות. أنا סלחו לי והניחו לי לומר
את אשר על לבבי. ¹¹ אני דואג לכם דאגה עמוקה
כאלהם עצמו: אתם כבתוכה טהורה שהארשתו
לאיש אחד, למשיח. ¹² אך אני חושש שמא תסתו יום
אחד מסירותכם הטהורה למשיח. כשם שהוויה
רומתה על-ידי הנחש בן העדן. ¹³ אתם מתנהנים
כפתאים ומאמינים לכל מה שאומרים לכם, גם אם
מייחסו מכך לכם על-ישוע השונה מזו שהכרזנו. או
על רוח ששונה מרוח הקודש שקיבלותם. או על דרך
שונה לישועה. אכן, אתם מוכנים להאמין לכל דבר!

השניות לא-הקורנטיים

בכל מה שהם יכולים להתגנות, אני שוב מדבר כשותה, גם אני יכול להתגנות! ²² האם הם עברים? נם אני. האם הם ישראליים? נם אני. זרע אברהם? נם אני. ²³ האם הם מושratio המשיח? אולי אני מדבר כשותה, אך אני משרה טוב מהם! עמלתי קשה מהם, והשלכתי לכל פעמים רבות מהם. הוכתי יותר, ועמדתי לפני המות פעמיים רבות יותר. ²⁴ חמיש פעמים הלקוני היהודים שלוש מراتע מלכות. ²⁵ שלוש פעמים הולקתי בשוטים. פעם אחת נסכלתי באבונים, שלוש פעמים נטרפה ספרית, ופעם נסחפה עשרים זו-ארבע שעות בים הפתוח. ²⁶ במסעות הרבים והמעייפים ניצلت מסכת שיטפונות. מידי שודדים. מידי היהודים ומידי הגויים. הותקפת עלי-ידי המון בערים שונות. ניצلت ממות במדבר. מטבחה בים ומאנשים שהתחוו כמאימים משיחיים. ²⁷ עמלתי וטרחתי ולילות רבים לא עצמתי עין. פעמים רבות רעבתי וצמאתי; כן, הייתה לא אוכל, לבוש או קורת-גן. ²⁸ מלבד כל אלה אני נושא עמי דאגה מתמדת לשלוום הקהילתי. ²⁹ כאשר מישחו שוניה, אני חש בצערו. כאשר מישחו חוטא. לבי כואב. ³⁰ אם עלי להתגנות, אני בוור להתגנות בדברים שמראים את חולשת. ³¹ האלים ואני המשיח אדוננו, יברוך שמו לעולמים. יודע אני דבר אמרת (³² gsa165) ^a בהיותי בדמשק, המושל מטעם המלך ארטס הפקיד שומרים על שער העיר כדי לחשפי. ³³ אך הורדתי בסל דרך פתח בחומה ונמלטה מידיו.

12 התפארות זאת טיפשה כל-כך, אך הרשו לי להמשיך. ברצינו לספר לכם על חוותות והתגלויות שהיו לי מأت האדון. ² אני מכיר מאמין אחד שנלכחה לשמיים לפני ארבע-עשרה שנים. אני יודע שהאיש

את הוריהם אלא להיפך, על ההורים לככל את המשיח שבו אתם מאמינים אינו חלש לפנייכם. אלא חזק בתוככם! ⁴ המשיח אכן נצלב בחולשה, אך עתה הוא חי בגבורת אלוהים. כך גם אנחנו נראה שכבב שני אוותב אתכם יותה, אתם אהובים עמו למענכם בגבורת אלוהים. ⁵ בבחן את עצמכם וראו אם אתם עומדים ב מבחן: האם אתם באמות מאמנים במשיח? האם אתם מרגנישים בקרבתם את נוכחותו וגבורתו? או האם אמונהכם במשיח אינה אלא העמדת פנים? ⁶ אני מקווה שאתם מסכימים ATI שעברתי מבחן זה בהצלחה. ⁷ אני מתפלל לאלהים שלא תעשו רע – לא כדי להוכיח את הצלחתנו, אלא כדי שתתעשו את הטוב גם אם כלפי חוץ ייראה שנכשלנו. ⁸ תפקידנו לעודד את הטוב בכל עת, ולא لكمות לרע. ⁹ אנו תמיד מוכנים להיות חלשים. אם פרוש הדבר שאתם חזקים. משאלתנו וഫילהתנו היא שתתבגרו באמונתכם. ¹⁰ אני כותב לכם עתה מכתב זה בתקופה שלא אצטדר ל匿וף בכם או להעניש אתכם בבואי. כי ברצוני להשתמש בסמכות שנית לי האדון לחזק אתכם ולא להענישם. ¹¹ אני מסיים מכתבם במילים הבאות: שמהו, התבגרו באמונתכם, שימו לב לדברים אמרתוי, היו באהבה ובשלום. מי ייתן אלהי אהבה והשלום יהיה עמכם. ¹² ברכו איש את רעהו לשולם בנשיקה קדושה. כל המאמינים המשיחיים מוסרים לכם דרישת שלום. ¹³ מי ייתן שחסד אדוננו ישוע המשיח, אהבת האלוהים וחברת רוח-הקדוש יהיו עם כולכם.

את ההוריהם על ההורים לככל את ילדיהם. ¹⁵ אני מוכן בשמחה לחתת לכם את עצמי ואת כל אשר לי למען טובתכם הרוחנית. אם כי נראה שכבב שני אוותב אתכם יותה, אתם אהובים יותר פחות. ¹⁶ אחדים מכם אומרים: "אמנם נראה שגם אתהओותב אתכם יותה, אך הpolloס הזה איש ערמוני ואין ספק שישיך בנו. הוא ודאי הרוחית מארנו כספּ איכשוו!" ¹⁷ אך כיצד? האם ניצל אתכם אחד מהאנשים אשר שלחתי אליכם? ¹⁸ כשהאת צטי בטיטוס לבקרכם ושלחתי עמו אח נוסף, האם הם רימנו או ניצלו אתכם? ודאי שלא. הרי אנחנו פועלים מתוך אותם המוניים ומתחננים אותה דרך. ¹⁹ החושבים אתם שאנו מנוטים להצדק לפניכם? אם כן, אתם טועים! לנוכח אלהים אני אומר לכם שהדברים נאמרו מענכם, ידידים יקרים. כדי לעזור לכם להיבנות באופן רוחני. ²⁰ אני חושש שמא בבואי אליכם לא ימצא חן בעיניכם. והצדדים שאלאן לנוקט לא ימצאו חן בעיניכם. אני חושש שמא נמצא אבך בקרבתם מריבה, קנאה, רונו אונכיות, רכלנות, הוצאות-דין, יהירות ומבוכה. ²¹ אכן, אני חושש שמא בשובי אליכם ישפילני אלהים לפניכם. ואתאבל על רבים מכם אשר חטאו זה מכבר ולא חזרו בתשובה על מעשיהם הבלתי-מוסריים. על זנות וזימה.

13 זוהי הפעם השלישית שאבוא אליכם. הכתובים אומרים שעלו-פי שניים או שלשה עדים ייקום כל דבר. ² כבר הזהרתי אתכם פעם אחת בביבורי הקודם. ועתה בהעדרי אני חוזר על האזהרה: בשובי אליכם הפעם לא אchos על אלה שחתאו מוקדם ועל כל הרואים לעונש. ³ אוכיה לכם מעל כל ספק שהמשיח אכן מדבר באמצעותי.

אל-הַגָּלְטִים

לי את הבשורה שבישרתי לכם, והוא לימד אותה מה
לומר וכיידר לומר זאת: איש מלבדו לא לימד אותה.
13 האם אתם זוכרים כיצד התנהנו בתקופה שהייתי
בקרב יהודים? אכן אתם זוכרים כיצד רדפתי
את המאמינים במשיח, ה策קתי להם ללא רחמים,
ונם השתרלו כי מיטב יכולתי להיפטר מכלם? 14
בין בני-גניליה היו אחדר היהודים האדרוקים ביותר
בכל הארץ, והשתרלו לקיים את כל המנהנים
הישנים והמסורתים של דת אבותיהם. 15 אולם
או קראה דבר מה! שכן עוד לפני שנולדתי בחר
בי אלוהים להיות אחדר מילדיו המאמינים בישוע
המשיח, כדי שאוכל לлечת אל הגויים ולספר להם
את הבשורה אורות ישוע המשיח. כאשר כל זה
התרחש, לא מיהרתי להיוועץ באיש. 16 לא החלטתי
ליירושלים כדי להיעז ששליחי הארון המנוסים
מمنי, אלא החלטתי לדבריות ערב. ולאחר מכן
חוורתי לדמשק. 17 רק כעבור שלוש שנים עליית
ליירושלים, כדי לבקר את פטרוס, ונשארתי אצל
חמיisha-עשרה יומם. 18 מלבד פטרוס פגשתי עוד
שליח אחד בלבד – יעקב. אחיו של ישוע ארוןנו. 19
הקשיבו היטב לדבריו. אלוהים עדי שאני משקר
ושכל דבריו אמיתיים ונכונים! 20 לאחר הביקור
בירושלים החלטתי לסוריה וקיליקיה. 21 כל אותו
זמן לא רأו אותה עדין המאמינים ביהודה. 22 כל
מה שידעו היה, שהאויב הפך לאויב, ושעה הוא
מתיף לאמונה אשר לפנים ניסה להחל ולחשיד. 23
וכולם היללו את אלוהים על הנס שחולל בחוי.

2 כעבור ארבע-עשרה שנים חזרתי לירושלים
עם ברנבא, וטיוטש הצרפף אלינו. 24 אלוהים ציווה
על להתייעץ עם האחים בירושלים בונגע לבשורה
שבישרתי לנויים. נעצרתי גם בזקנין הקהילה, כדי
ואף לא חלום שחלמתי. 25 ישוע המשיח עצמו מסר

1 אל הקהילה בנגלטיה. מאות פולוס השליח –
שליהם לא של בני-אדם. כי אם של ישוע המשיח.
ושלאלהיים האב אשר הקימו מן המתים – ומאות
כל המאמינים המשיחיים הנמצאיםatti בדור מא. 3
שלום וברכה لكم מאת האלהים אבינו ומאות ישוע
המשיח ארוןנו. 4 אלוהים רצה שישוע המשיח ימות
על הצלב بعد חטאינו, כדי להוציאנו מהשעבוד
לעולם הרע הזה שבו אנו חיים. 5 לאלהיים
הכבד, התורה והתילה מעולם ועד עולם. – אמן.
6 אני מתחפה שאתם מתרחקים כל-כך
מהר מלאהיהם. ברוב אהבתו וرحمיו הוא נתן
לכם במתנה חי נצח, על-ידי ישוע המשיח. ואילו
אתם כבר מצאתם "בשורה" אחרת, שככיוול תושיע
אתם. אולם דעו لكمشبורה זאת לא תושיע
אתם. 7 שכן לא קיימת בשורה אחרת, מלבד
זו שבישרנו לכם. אלה שהסיתו אתכם מהדרך
הנכונה לлечת בדרכם, מרומים אתכם: הם מסלפים
ומעוותים את האמת על אורות המשיח. 8 ארוור כל
מי שישבר לכם (כולל אני עצמי) על דרך לשועה
השונה מהדרך שמספרנו לכם. גם אם יבוא מלאך
מן השמים ומספר לך על דרך אחרת לעבוד את
אלוהים – ארוור הוא! 9 אני חוזר ואומר: ארוור מי
шибשר לכם בשורה השונה מזו שהאמנתם בה.
10 אתם רואים שאני משתדל למצוא-חן בעיניכם
במחמות ובדברי חנופה; אני משתדל למצוא-חן בעיני
בunny אלוהים בלבד. לו ניסיתו למצוא-חן בעיני
בני-אדם, לא יכולתי להיות עבדו של ישוע המשיח.
11 אחיהם יקרים. אני מבטיח לכם כי הדרך אל
אלוהים, שעליה סיפורתי לכם, אינה סיפור דמיוני
ושבישרתי לנויים. נעצרתי גם בזקנין הקהילה, כדי

שכולם יבינו את תוכן הבשורה שאנו מספר לנו. המאמינים הלא-יהודים. מודיע הפסיק לסייע עמם? קיוויתי שזקни הקהילה יסכימו אליו, 3 והם אכן מפניהם שפחר מביקורתם של היהודים המקפירים הסכימו: הם אף לא דרשו מטיטוס (שאינו יהודי) על שמירת המצוות, אשר עמדו על דעתם כי בריות-הAMILAH היא חלק בלתי-נפרד מהיושעה.¹³ עליה עול הפרק אלמלא כמה אנשים, הקוראים שאר היהודים המשיחיים (אפילו בר-נבא) הפכו לעצם "מאמנים", שבאו לרnell בינו. הם רצו נם הם לצבויים ולהלכו בעקבותם כי-כן. למרות שידעו היטב כי הם שוגדים ואין נוהנים כהלכה.¹⁴ כשראייתי מה קורה שם, וכשנוכחותי לדעת שאינם ישרים ואין שומרים את דבר אלוהים. אמרתי כיריך שומר את חוקי התורה ומצוותה. אם כן מודיע לחייבים שלהם. 5 אך לא הקשיבו לדבריהם. כי לא רצינו לבלב אליהם. לא רצינו שתחשבו שאתם יכולים להושיע את עצמכם על-ידי קיום מצוות התורה. אנשים אלה רצוי לשעב אוננו לחוקים שלהם. 6 או על-ידי קיום מצוות התורה. לנכבדי הקהילה לא היה מה לעיר או להוסיף על דבריו. (אנב, כלל לא התרשם מהעובדת שהם היו נכבדי הקהילה, כי אני יודע שבעניינו אלוהים כולם שווים!) 7 כשראו פטרוס, יעקב ויוחנן, שנחשו לבדיקם בעניין אלוהים על-ידי קיום מצוות התורה, אלא רק על-ידי אמונה במשיח. בכך נמננו בטחנו לעמודי התווך של הקהילה, כיצד ברך אלוהים את והאמנו בישוע המשיח, כדי שניה רצויים לאלהים בזכות אמונהנו, ולא בזכות קיום מצוותם. ראש אינו יכול להיוועש על-ידי קיום מצוות התורה.¹⁵ אם אנחנו מבקשים להיות מוצדקים על ידי המשיח אך כבר לא נשענים על תורה משה בעבר ישועה, הרי אנחנו כמו הנוצרים אשר נחשים לחוטאים על ידי היהודים. אם כך, האם המשיח מעודד שנחטא? בודאי שלא!¹⁶ דעו לכם כי פשע הוא לננותו של בר-נבא, ועודדו אותנו להמשיך לעיר לנו. בזמנם שם מושיכים לעיר יהודים. 10 הם רק הוכירו לנו לשכוח לעוזר לעניים. אבל התוכורת היהתה מיוורתה, שכן אני תמיד דואג לעניים.¹⁷ אלום **כשכיפה** (פטרוס) בא לאנטוכיה, הוכחו למשיח להעיר לנו. אבל התוכורת לאפשרות מהנהנותו.¹⁸ כשכיפה הגיע בראשונה למעשו ולהתנהנותו.¹⁹ כשכיפה הגיע בראשונה לאנטוכיה, הוא נהג לסייע עם המאמינים המשיחיים מתוק קרייה בכתביה-הקודש למדתו שלא אוכל למוציא-הון בעני אלוהים אם אשחדל, שלא הצלחה כמובן, לקיים את מצוות התורה. למדרתי שאוכל התורה). לאחר מכן הגיע לאנטוכיה מספר חברים יהודים של יעקב, ומאז הפסיק **כיפה** לסייע עם למציאתם בעני אלוהים רק על-ידי אמונה במשיח.

20 מִתְוַי עַל הַצָּלֶב עַמְּמֵשִׁיחָה; עַתָּה אַנְּיִ חַי יוֹתָר, כִּי אֶם הַמְּשִׁיחָה חַי בְּקָרְבֵּי. וְהַחִים הַאֲמִתִּים שְׁמַמְלָאִים יְוִשִׁיעַ אֱלֹהִים גַּם אֶת הָנוּיִם, בְּזִכְוֹת אִמּוֹנָתָם. לִפְנֵי זָמֵן רַב הַבְּטִיחָה אֱלֹהִים לְאַבְרָהָם לְבָרֵךְ אֶת כָּל מַיִּ שְׁיָאמֵין בּוֹ (בְּאֱלֹהִים) כְּמוֹ אַבְרָהָם. 9 עַל כֵּן לְבָלְמי שְׁמָמֵין בְּמָשִׁיחָה יִשְׁחַק בְּבָרְכַת הָאָבָרָהָם אָבִינוּ. 10 כָּל מַיִּ שְׁסֻמֵּךְ עַל יְשֻׁועָה בְּזִכְוֹת הַתּוֹרָה חַשְׁוףְּ לְקָלְלַת אֱלֹהִים. שָׁהָרִי כְּתוּב בְּכַתְבֵּי הַקוֹדֶשׁ: "אָרוֹר מֵי שְׁלָא מַקִּים אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה הַזֹּאת." 11 לְפִיכְךָ אַתָּם רְאוֹאִים שָׁאֵשׂ אַנְּיוּ יָכוֹל לְמַצּוֹאָהָן בְּעַנִּי הַזֶּה בְּזִכְוֹת קַיּוֹם מַצּוֹות הַתּוֹרָה, שְׁכַנְתָּה אָמַר כִּי הַדָּרֶךְ הַיְחִידָה לְמַצּוֹאָהָן בְּעַנִּי הַיָּאָרֶךְ הַאֲמּוֹנָה: "וְצִדְקָה בְּאִמּוֹנָתוֹ יְחִיָּה". 12 רְאוֹאִים אַתָּם, אָם כֵּן, מַה שָׁוֹנוֹת הַיְשֻׁועָה מִתּוֹךְ אַמְנוֹנָה מִהִישְׁעָה הַגּוֹבָעָת מַקִּים כָּל מַצּוֹות הַתּוֹרָה. 13 הַמְּשִׁיחָה שִׁיחַרְךָ אַוְתָּנוּ מִהְקָלְלָה הַרְׁובָּצָת עַל אֱלֹהָה שְׁנִים מַקִּים מַיִּ שְׁיָאמֵין אֶת כָּל מַצּוֹות הַתּוֹרָה, בְּלִקְחוּ עַל עַצְמֹו אֶת הַקָּלְלָה בְּמִקְוָמָנוּ. שָׁהָרִי כְּתוּב בְּתּוֹרָה: "קָלְלַת אֱלֹהִים תָּלוּי" (עַל עַזְּ, וְהַרְיֵי יְשֻׁועָ שְׁנָצָלֵב הַיָּה בְּעַצְמָתָלְיוֹ עַל עַזְּ). 14 וְעַתָּה יְשֻׁועָתָלְבָה הַיָּה בְּעַצְמָתָלְיוֹ עַל עַזְּ). שְׁנִים בְּנֵי הַבְּטַחַת רֹוח שְׁהַבְּטִיחָה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וַיְתַקְּרִים נִמְמָנָה בְּאֹתָה בְּרָכָה יְכֹלֵל אֱלֹהִים לְבָרֵךְ גַּם אֶת הָנוּיִם בְּאֹתָה בְּרָכָה שְׁהַבְּטִיחָה לְאַבְרָהָם אָבִינוּ, וַיְתַקְּרִים נִמְמָנָה בְּאֹתָה בְּרָכָה הַקוֹדֶשׁ. 15 אֲחִים יִקְרִים, נִמְמָנָה כְּשַׁמְבְּטִיחָה אַדְמָם הַבְּטַחַה בְּכַתֵּב וְחוֹתָם עַלְיהָ, חֹובָה עַלְיוֹ לְקִיּוֹם אֶת הַבְּטַחַתוֹ, וְאַזְּנָה יְכֹלֵל לְשָׁנוֹת אֶת דְּעָתוֹ. 16 אֱלֹהִים הַבְּטִיחָה אֶת הַבְּרָכוֹת לְאַבְרָהָם וּלְוָרָעָם. שִׁמוֹ לְבָשָׁלָא כְּתוּב "לֹודְרַעַי" – בְּלֶשׁוֹן רַבִּים, אֶלָּא בְּלֶשׁוֹן יְהִידָה. בֵּן – זְרֻעָה, הַלָּא הוּא יְשֻׁועָ הַמְּשִׁיחָה. 17 אַנְּיִ מְנַסֵּה לְמַרְמֵר לְכָם שְׁהַזְּבִּיחָה בְּכַתֵּב לְהַשְׁוֹעָ אֶת כָּל מַיִּ שְׁמָמֵין בְּנָה, וְהַבְּטַחַה זוֹ אַינְהָה יְכֹלֵה לְהַשְׁתַּנוֹת אוֹ לְהַתְּבַטֵּל לְאַחֲרָ אַרְבָּעָמָאוֹת וְשְׁלֹשָׁים שָׁנָה, כְּשַׁנְתָּן הַזָּהָרָה. 18 אַבְרָהָם מַצָּאָהָן בְּעַנִּי אֱלֹהִים, מִפְנֵי שְׁהָאִמֵּן בְּהָזֶה וּבְהַבְּטַחוֹתָיו. אַילּוּ יְכֹלֵנוּ לְמַצּוֹאָהָן

3 אֹוי, גַּלְטִים טִיפְשִׁים! מַיִּ הַסִּוְתָּכְם נָגֵד הַאֲמָתָה?

לְאַיזָּה כִּישְׁוֹפֵךְ נָפְלָתָם קָוְרֵבָן? פָּעָם הַבְּנָתָם אֶת הַשְּׁמָעוֹת הַמְּלָאָה שֶׁל מוֹתָה הַמְּשִׁיחָה; צְלִיבָתוֹ הִיְתָה כָּלָכָךְ מִמְּשִׁיחָה בְּעַנִּים – כְּאֵילּוּ רָאִיתֶם אֶתְהוּ נְצָלָב לְפָנֵיכֶם. 2 בְּרַצְוֹנִי לְשֹׁאֵל אֶתְכֶם, הָאָם אֱלֹהִים נָתַן לְכֶם אֶת רֹוח הַקָּדוֹשׁ לְאַחֲר שְׁמַעְתֶּם עַל הַמְּשִׁיחָה וְהַאֲמָנָתָם שַׁהְוָא בְּלִבְדֵּךְ מִסּוֹגֵל לְהַשְׁוֹעָ אֶתְכֶם. 3 מַה לְכֶם, הָאָם יִצְחָקְמָדְעַתְכֶם? אָם רָאִיתֶם כָּבֵר שְׁקָיוֹם הַמַּצּוֹות לְאַהוּיָלְלָי לְכֶם בְּמַאֲוֹמָה וְלֹא הָעֵנָק לְכֶם סִפּוֹק רֹוחָנִי, כִּיּוֹצֵד מַעֲלִים אֶתְכֶם עַל הַדְּעָתָה שְׁקָיוֹם מַצּוֹות הַתּוֹרָה? 4 סְבִלְתָּם כָּלָכָךְ לְמַעַן הַבְּשָׂוֶרֶת, וְעַכְשֵׁיו אֶתְכֶם מְשִׁלְיכִים אֶת הַכּוֹל מִאַחֲרֵי נְבָכֶם? קָשָׁה לִי לְהַאֲמִן בְּכֶךָ! 5 אַנְּיִ חֹזֵר וּשְׁוֹאֵל אֶתְכֶם: הָאָם אֱלֹהִים נָתַן לְכֶם אֶת רֹוח הַקָּדוֹשׁ וּמְחֹלֵל בְּנֵיכֶם נִיסִּים וְנָפְלָאותִים, מְשׁוּם שְׁאַתָּם מַקִּים מַצּוֹות הַתּוֹרָה? אֱלֹהִים מְשִׁכְנֵין בְּלִבְכֶם אֶת רֹוח הַקָּדוֹשׁ וּפְוּעָל בְּחִיכֶם, רַק מְשׁוּם שְׁאַתָּם מַאֲמִינִים וּבּוֹטְחִים בִּישְׁוֹעָ הַמְּשִׁיחָה. 6 קָחוּ לְדוֹגָמָה אֶת אַבְרָהָם אָבִינוּ: אֱלֹהִים חָשַׁב אֶת אַבְרָהָם לְצִדְיקָה, רַק מְשׁוּם שְׁאַבְרָהָם הָאמִן בְּהַבְּטַחוֹתָיו שְׁלָה. 7 מִכְּאָן יְכֹלֵם אֶתְכֶם לְהַבִּין מְדוֹעַ כָּל מַיִּ שְׁמָמֵין בְּהָזֶה וּבְכָתוֹב בְּנָה, הוּא לְמַעַשָּׂה בְּנֵי אַבְרָהָם אָבִינוּ. 8

בעני ה' על-ידי קיום מצוות התורה, הייתה דרכנו
שונה להלטין מדרךו של אברהם. ¹⁹ שואלים
אתם ודי. מודיע נתן ה' את התורה? התורה ניתנה

4 זכרו, נם אם אב עשיר מות ומוריש לבנו הקטן את כל רכשו, הילד הקטן דומה במעמדו לעבד. אין הוא יכול ליהנות מן הירושה עד שנגיע לניל בגרות (או לניל מסוים שקבע אבי למתן הירושה). ² עד אז עליו לשמעו לקול המבוגרים האחראים לטיפולו ולחינוכו. ³ לפני באו של ישוע המשיח היה מצבנו דומה. בעת היוננו חסרי בגרות, היוו משועברדים לדרכי העולם. ⁴ אך בהגיעה הזמן המתאים שלח אלוהים את בנו, שנולד לאם יהודיה, ⁵ כדי לשחרר אותנו מהשעבוד תורה, וכדי לאמץ אותנו לבניו. ⁶ היה שאנחנו בני-אלוהים, הוא השcin בלבנו את רוחנו, ומשם כך יש לנו את הזכות לקרוא לו: אבא, אבינו. ⁷ מעתה ואילך אין אנועבדים, אלא בני אלוהים ממש; ומאותר שאנחנו בני-אלוהים, כל מה שישיך לאלהים אבינו שייך נם לנו. ⁸ אתם הגויים, לפני שהאמנתם באלהים היותםעבדים לכל מני אלילים מנוחכים. שקראותם להם "אלוהים". ⁹ עתה, לאחר שמצאתם את אלוהים (או נכון יותר לומר:
לאחר שמצאתם את אלוהים מצא אתכם), כיצד יכולם אתם לחזור ולהשתעבד לאמונה חלה ורופפת, הנורסת שנית להוושע על-ידי קיום מצוות התורה? ¹⁰ אתם מנסים למזיא-הן בעני אלוהים על-ידי שמיירת חנים ומועדרים! ¹¹ אני חושש מWOOD שכל עובדי חני בכם הייתה לשואה. ¹² אחיהם יקרים, מודיעו אינכם מחשיבים לי? עכשו אני חופשי ומשוחרר מככלי מצוות התורה, משם כמוכם. כשהאתם אליכם בפעם הראשונה, כדי לספר לכם את הבשורה, לא בזאת לי למרות שהייתי חולה. ¹³ מחלתי הייתה דוחה ומתחубת, אבל לא דחיתם אותו ולא הפניתם לי

בעני ה' על-ידי קיום מצוות התורה, הייתה דרכנו
שונה להלטין מדרךו של אברהם. ¹⁹ שואלים
כוטפת, לאחר התבטה לאברהם, כדי להוכיח
לבני-האדם שהם אשימים בא-יקום מצוותיה. אולם
ה' נתן את חוקי התורה רק בא-ופן זמני, עד בוא של
ישוע המשיח – הבן – אשר לו ניתנה התבטה ה'.
תורה מזאת. כשתן ה' את התורה, הוא נתן אותה
בידי מלאכים למשה, ואילו משה נתן את התורה
לעם. ²⁰ אולם כשתן ה' את התבטה לאברהם,
אלוהים עצמו ריבר עם אברהם, ללא מותוכים. ²¹
האם יש סתירה בין תורתו של ה' לבין התבאותיו?
וראי שלא! אילו יכלה התורה להושיע אותנו, לא
היה צריך אלוהים לחת לנו מוצא אחר מהשעבוד
לחתא – שהרי כתבי-הקודש אומרים שככלנו עבדים
לחתא. הדרך היחידה להשתחרר מהשעבוד לחתא,
דרך הפתוחה לכל אחד, היא אמונה בישוע המשיח!
²² לפני בו המשיח התורה חסה علينا עד היום
שבו יכולנו להאמין במשיח. ²³ במילים אחרות:
התורה הדריכה אותנו והשניחה עליינו, עד שבא
ישוע המשיח לקרב אותנו לאלהים בזכות אמונהנו.
²⁵ אבל עכשו, לאחר שכבר בא המשיח, שב אין
לנו צורך בהדרכת מצוות התורה. ²⁶ כי עתה כולנו
בני אלוהים בזכות אמונהנו בישוע המשיח, ²⁷ ואלה
מאותנו שנטבלו כסמל לאחדות עם המשיח, כאילו
עטופים במשיח. ²⁸ בין המתאימים שב אין הבדל
בין היהודי לנו, בין عبد לבן-חוירין ואף לא בין גבר
לאישה. בעני אלוהים כולנו שוונים. אלהים אוהב
את כולנו באותה מידת, וכ כולנו מאוחדים בישוע
המשיח. ²⁹ מאותר שאנו שייכים למשיח, אנו גם זרע

עורף. לKHחתם אותי לביתכם וטיפלתם بي כאיולו טיפלתם במלאך מן השמיים או בישוע המשיח עצמו! שרה, האישה החופשית, מנסלת את ירושלים החופשית שבשמי, שהיא עיר-האם והקדש שלנו, ואינה משעבהת למצוות התורה.²⁶ אליה חתכוון הנכיה ישעיהו כשניבא: "רני עקרה לא ילדה, פצחי רנה וצחלי לא-חללה, כי רבים בני שוממה מבני בעולה".²⁷ אחים יקרים, אנחנו - אתם ואני - הבנים שהבטיחה לך לירושלים החדש, כשם שהבטיחה את יצחק לאברהם ושרה.²⁸ ואנונו, המאמינים שנולדנו מחדש על-ידי רוח הקודש, נרדפים על-ידי אלה שרצו שנשמרו אתמצוות התורה, ממש כמו שיצחק - בן ההבטחה - נרדף על-ידי ישמעאל בן המשרתת.²⁹ אבל מה אומרם כתבי-הקדש? "גרש את האמונה ואת בנה, כי לא יירש בן-האונה עם בנ-החופש".³⁰ אחים יקרים, אין לנו בני האישה המשרתת ואינו עבדים לתורה; אנחנו בני האישה החופשית, ורצויים לאלוהים בוכות אמונהנו.

5 המשיח הוציאנו לחופשי! لكن אל תשבו להשתעבד למצוות התורה ולמסורת.² הקשיבו לדבריו: אם אתם באמת חושבים שברית-המילה ושמירות המצוות יקרבו אתכם לאלוהים. אוイ אין המשיח יכול להושיע אתכם.³ אני חזור ואומר: מי שמייחס חשיבות רבה לקיום ברית-המילה, חייב למלא את כל מצוות התורה, שאם לא-כן תבוא עליו קללה.⁴ אם אתם באמת חושבים שתוכלו למצוא-הן בעני אל-יהודים בוכות שמירת מצוות התורה, הרוי שאין לכם כל צורך במשיח, ואיןכם יכולים להגנות מחסדו של אלוהים.⁵ בעוזרת רוח הקודש אנו מאמינים כי מותו של המשיח מטהר אותנו מחטאינו ומצדיק אותנו בעני אל-אלוהים.⁶ אנחנו את עיר-האם, ירושלים, יושב�다 עדין למצוות המאמינים המשיחיים, יודעים כי המילה ושמירת

התורה ושמשמה מרכזו לפולחן דתי²⁶ ואילו מה קרה לכם? פעם הייתה בכם רוח של אהבה, אהחות ושמחה; בימים בהם אתם אהבתם אותו כל-כך, עד שהייתם מוכנים לנקר את עיניכם ולתת אותן לוי, אילו היה צריך בכך. ¹⁶ האם הפcta לאיובם משום שאינו אומר לכם את האמת?¹⁷ האנשים האלה שמשתרדים מאד למצוא-הן בעיניכם, אינם עושים זאת מותך רצון בטובתכם, אלא מותך רצון לסכסך ולהפריד ביןיכם לבני, כדי שלא תקשייבו לי, אלא תקשייבו להם בלבד. ¹⁸ ודאי שאתה רוצה שאנשים יתנהנו יפה כלפיכם, אך זאת רק בתנאי שמניעיהם טהורים ושיאין הם מתנהנים כך רק כאשר נמצא אתם!¹⁹ ילדי, אתם כל-כך מכאים לי! אני סובל יוסורי צופיה ליום שבו תחמסרו למשיח בכל לבכם, בדומה לאם הסובלת יוסורי לידה בציפיה להולדת בנה.²⁰ הלוואי שיכלתי להיות אצלכם עכשו ולדבר אתכם פנים אל פנים, במקום לנשות להשפיע עליכם בכתב: פשוט אני יודע מה לעשות אתכם!²¹ אני פונה אל כל אלה שהושווים שעלייהם לשמר אתמצוות התורה כדי להיוושע: היהודים אתם מה כתוב בתורה?²² כתוב בתורה שלאברהם אבינו היו שני בניהם: ישמעאל בן האישה המשרתת, ויצחק בן האישה החופשית. ²³ בן המשרתת נולד בילדת טבעית ובכלי נסום ונפלאות: אלם בן האישה החופשית נולד רק לאחר הבטחתו המיוחדת של אל-יהודים לאברהם.²⁴ סיפור אמיתי זה הוא משל: שתי הנשים הן שתי הבריתות שכרת ה' עם עמו. האחת היא ברית הר-סיני שבערב, שהביאה את האנשים לידי שעבוד לתורה - זוהי הנגר שנסמלת את עיר-האם, ירושלים, שמושבודה עדין למצוות

המצוות הם סימנים חיצוניים בלבד שאין מוכחים דבר. ומה חשוב? אמונה שמכיחה את עצמה על-ידי אמר לנו לעשות. וכאשר רוח הקודש פועל בנו אהבה. 7 עד עתה התרמתם יפה מאד באמונתכם. ומה קרה לכם לפתע? מי הסיחכם נגד דבר האמתה? 8 וודאי שלא אלהים הסיתכם לכך. שכן אלהים עצמו העניק לכם חופש במשיח. 9 הרי הוראת כוב זו היא כמו מעט שאור שמחמיין את כל הבצק. 10 אני בטוח שאלהים ישכנע אתכם לשוב ולהאמין באמת. כמוני, ודרשו לכם שאלהים יעניש את האדם מצלמות ההוראה. 11 אם תלכו אחרי הנזירות הטבעיות שלכם. אלה תהיינה התוצאות: זנות, טומאה, תאווה, 20 עבودת אלילים וכיושף, שנאה, פילוג, קנאה, כאס, אוניות, תלונות, מריבות, 21 חמימות, שיכרות, הוללות וכדומה. אי חזר ואמר לכם: מי שמנhall חיים אלה לא יירש את מלכות האלים. 22 אולם אם נניח לרוח הקודש לשלוט בחינו, זה יהיה הפרי: הטעון שהAMILה וקיים המצוות הם חלק בלתי-נפרד מהישועה. אבל אי שואל אתכם, לו נכוון היה הדבר. האם היו לי עדין כל-כך הרבה אויבים ומתקנדים? הלא אם הייתה מטייף למילה ולקיים המצוות לא הייתה פוגע באיש, אף אחד לא היה קם נגיד. אבל העבדה היא שאנשים רבים רודפים אותה ומציקים לי, משום שאינו מטייף לשועה דרך אמונה במותו ובתחייתו של ישוע המשיח. 12 הלוואי שהוא מ��רים את האנשים שמנסים לסכסך ולהפער בינו לבין גנלי שאין סתירה בין תכונות אלה לבין מצוות ההוראה. 24 המאמינים במשיח התחחשו לבשר שלהם: הם קברו אותו לרוג'לי צלב המשיח. 25 אם אנו חיים עתה בכוחו של רוח הקודש, הבה נציגו לו בכל שטחי החיים. 26 ואו לא נצטרף לבקש כבוד והצלחה, הנוראים לקנה ולרונו.

6 אם יוכל אחד מכם בעבירה כלשהי, אלה מביניכם החזקים יותר באמונה צריכים לעוזר לו לשוב לדרך הנכונה, בעדינות ובנענות, ועל השכחו שבפעם הבאה אתם בעצמכם עלולים להיות הצד הנכילים. 2 השתחפו איש בבעיות רעהו, כפי שביקש מאייתנו המשיח. 3 מי שהושב שהדבר הוא למטה מכבודו אינו אלא נאותן: מי שהושב את עצמו ל"משיחו" הוא לא כלום. 4 כל אחד יעשה את שלו

הרופא את ההוראה כולה במצוות זולות. 14 אפשר לסכם את ההוראה כולה במצוות אחת: "ואהבת לרעך כמוך". 15 אבל אם במקום אהוב איש את רעהו אתם תמיד רבבים, שונים ומ刊אים, או תחרסו איש את אחיו. 16 אני מיעץ לכם לשימוש רק לקול רוח הקודש, והוא יראה לכם מה לעשות ולאן ללכת. ומובטח לכם ששוב לא תהיינו שעבדים לבשר שלכם, הנוראים لكم תמיד לעשות את הדבר. 17 לכולנו יש נטייה טבעית לעשות את

על הצד הטוב ביותר. כי אוייה לו סיפוק מעבודתו העיקרון הזה. ¹⁷ אני מבקש מכם שמעתה וайлך לא תטרידו אותו בויכוחים נוספים בנושא זה, שכן נופי מלא צלקות ותבורות, שנדרנו לי אויבי המשיח, המשמשים לי סימנים של עבד ישוע המשיח. ¹⁸ אחים יקרים, יהיו רצון שהסדר ישוע המשיח יהיה עם כולכם. – Amen.

בריווק מי אתם ומה אתם. כל אחד קוצר את מה שהוא זרע. ⁸ מי שורע זרים של רוע ושותות יקצור בכוון הזמן ממות, הרס וכליין. אולם מי שורע את הזרעים המשובחים של רוח הקודש יקצור בכוון הזמן חי נצח – מתנת רוח הקודש. ⁹ [הבה נמישך](#) ^(gnōsios 166) לעשות את הטוב בלי להרפות, כי מובטח לנו שם לא נתייאש נראה בכוון הזמן ברכה רבה בעבורינו. ¹⁰ לכן עליינו להתנגן יפה תמיד עם כל אדם, ובמיוחד עם אחינו המאמינים. ¹¹ לסיכום: האנשים שמנסים לשכנע אתכם לקיים ברית-מילה עשוים זאת מסיבה אחת בלבד: הם יודעים היהב שאם יודו כי ישוע הוא המשיח, יהיה עליהם לסבול למענו. אבל אין הם רוצחים לסבול ולאבד את הצלחתם החברתית. ¹² אנשים אלה מקיימים את המילה, אך אינם שומרים בעצםם את חוקי התורה; הם רוצחים שתקיימו את ברית-המילה רק כדי שיוכלו להתפאר בכוח-השפעתם ובעליזוניהם. ¹³ אני עצמי מותפאר אך ורק בצלב ישוע המשיח. הודות לצלב כבר אין לי עניין בשום דבר הקשור להנאות העולם הזה ולפיהו. וזה זמן רב כבר שלעולם הזה אין כל עניין بي. ¹⁴ עתה, כשאנו מאמינים בישוע המשיח, כלל לא חשוב אם עשינו ברית-מילה או לא. מה שחשוב הוא אם באמצעות אפשרויות שראינו השתנה לטובה אם לא. ¹⁵ שלום וرحמים מאת אלוהים לכל השיכים לאלהים והשומרים על

אל-האפסים

14 נוכחותו של רוח הקודש בתוכנו היא העורבה שאלותיהם באמות יוניק לנו כל מה שהבטית, וחותם הרוח בנו פירשו שאלווה קנה אותנו ויביאנו אליו. 15 וזה סיבה נוספת לנו לפאר ולשבח את אלוהינו. 16 משום כך, מאו ששמי עלי על אמונתכם החזקה באדון ישוע, ועל אהבתכם לאמינים המשיחיים בכל מקום. 17 לא חדרתי להודות לאלוהים עבוריכם. אני מתחפל בעדכם כל הזמן: אני מבקש מאלוהי אדוננו כדי שתראו ותבינו מי הם המשיח ומה עשה לנו לנו. 18 אני מתחפל שאורו יציף את לבכם וشعיניכם היפקתה, למען תוכלו לראות ולרעד מהי הקיירה שהודיע לכם, ומה עשרות נפלאות הן הברכות שהבטיח לאמנים בו. 19 אני מתחפל שתבינו מה עצום הכוח שהעמיד אלהים לרשות המאמנים בו, והוא העמיד לרשותנו את אותו הכוח העצום, אשר הקים את המשיח מן המתים והושיבו במקומו הכבוד לימיין האלוהים בשם. 20 מעל לכל מלך, שליט או מנהיג. כן, כבورو גדול, מלא-הדר ורב-דושים יותר מזו של כל אחד אחר בעולם זהה או בעולם הבא. 21 אלוהים שם לרניין את הכל, ומינהו לראש הקהילה, 22 אשר היא נופו ואשר מלאה במילוי הכל. 23 (ו-22) ^(א) אלוהים שם לרניין את הכל, ומינהו לראש הקהילה, אשר היא נופו ואשר מלאה במילוי הכל.

2 פעם היוותם מותים באופן רוחני; היוותם תחת קללה האל בנלט מעשיכם הרעים. 2 היוותם לפני דרך-החיים של העולם הזה ושם עתם לcoil הדשן, שהוא השליט הרשע של הרוחות הרעות, והפועל עדין בכל כוחו באנדים המורדים בה. 3 (ו-23) ^(א) כולנו חיינו בעבר בצוריה כזאת. אורח-חיינו ביטא את רוע לבנו וכניעתנו לתשוקותינו ותאותינו. נולדנו בעלי טבע מושחת. והיינו תחת זעם אלהים כאשר אשר הובטה לכל המאמינים עוד לפני זמן רב.

1 ¹ מאות פולוס, שלicho של ישוע המשיח לפי רצון אלוהים. אל כל המאמינים המשיחיים. הנאמנים והקדושים, אשר נמצאים באפסוס. 2 חסר ושלום לכמ' מאות האלוהים אבינו ויושע המשיח אדוננו. 3 אנחנו מברכים את האלוהים, אבי אדוננו ישוע המשיח, אשר ברך אותנו בכל ברכות השמים בוכות השתייכתנו למשיח. 4 עוד לפני שברא אלוהים את העולם הוא בחר אותנו בזכות המשיח, כדי לקדשנו ולהעמידנו לפני כלל הארץ או דופי. 5 באhabitנו הרבה ומרצונו הטוב הואAIMץ אותנו לבניו על-ידי ישוע המשיח. 6 כל הכבוד, התהילה והשבה לאלוהינו על טוב-לבו וחסרו, ועל הברכות שברך אותנו בזכות השתייכתנו לבנו האהוב. 7 אלהים הוא טוב ורחמן כל-כך. עד שנאל אותנו מחתינו, במחירות דמו של המשיח, וסלח לנו על כל פשעינו. 8 וכל זאת הוא נתן לנו ברוח-בלב, בחכמה ובבנה. 9 אלהים נילחה את מטרתו הסודית והנעה בשילוחת המשיח, תוכנית שבחר ברכמיינו עוד לפני זמן רב. 10 וזו המטרה: בהניע הזמן המועד הוא יאסוף את כלנו מכל מקום. מהארץ ומהשמיים. 11 לפי תוכניות הנדריבה הכנין לנו אלהים נחלה במשיח. עוד מבראשית הוא בחר בנו להיות שלו, והכל מתרחש בדיקוק כפי שהחליט מאו ומעולם. 12 אלהים עשה זאת כדי שאנו, שהיינו המאמינים הראשונים במשיח, נשבח ונפאר את שמו. ונינתן לו כבוד על שעשה למענו את הדברים הנפלאים האלה. 13 גם אתם, ששמעתם את הבשורה אחريינו והאמנתם במשיח, נועשتم ונחתתתם כשייכים למשיח, באמצעות רוח הקודש אשר הובטה לכל המאמינים עוד לפני זמן רב.

בנירहארם. 4 אבל אלוהים הוא אב מלא רחמים! ועשה מהן נוף אחד. כך הוא מיזג אותנו יהדיו ויצר מאיתנו אדם אחד חדש, וכך עשה שלום.¹⁶ כאבירים של נוף אחד, נעלמה האיבה שהייתה ביןינו, כי המשיח שם קץ לאיבה דמתהמתת ביןינו וריצה אותנו לאלהים בתקריבתו עצמו על הצלב.¹⁷ ואז הוא בישר את בשורת השלום לכם. הגויים. שהייתם רוחקים ממננו, ולנו, היהודים, שהיינו קרובים.¹⁸ עתה באמצעתו ובזכותו יכולם כולנו, היהודים ונויים, לבוא אל אלהים האב בעורת רוח הקודש.¹⁹ אם כן, עתה איןכם זרים ונחותים, אלא בני-משפתם של אלהים ואזרחים בממלכת אלהים. יחד עם כל המאמינים האחרים.²⁰ אתם בניוים על היסודות שהניבו השילוחים והגבאים. ישוע המשיח עצמו הואaben הפינה.²¹ אנחנו, המאמינים, מוחברים אל המשיח ואיש אל רעהו, וכולנו מהווים היכל קודש לה.²² גם אתם מוחברים אל המשיח ואיש אל רעהו, ומהווים משכנן לרוח הקודש של אלהים.

3 אני, פולוס, עבד ישוע המשיח. נמצא כאן בבית-הסוחר בandalcum.² אתם ודאי יודעיםשאלותיהם הטיל עלי את המשימה המיוחדת להראות לכם, הגויים, את חסרו, כפי שכבר ציינתי בקצתה באחד מכתבבי. אלהים עצמו גילה לי את תוכניתו הסודית האומerta שם הגויים כלולים בחסדו זה. 4 אני מספן לכם את כל זאת כדי שתבינו כיצד אני יודע את סוד המשיח.⁵ בדורות הראשונים הסתיר אלהים מעמו את הסוד הזה. אך עתה נילחו לשילוחו ונביאיו באמצעות רוח הקודש.⁶ והוא הסוד: על-ידי הבשורה היהודים והגויים הם וורשים שווים של העושר המועד לבני-האלוהים; הם חברים שויז'וכוות בקהילת האלוהים, ושותפים

הוא אהב אותנו כל-כך, עד כי למורות שהיינו מותם (באופן רוחני) ואשימים בעינו בגלל חטאינו, הוא החזר אותנו לחוים כשהקדים לתחייה את המשיח – וכרו שנשענו רק בזכות חסדו הרב – 6 והעליה אותנו מהAKER עם המשיח, כדי שנשב איתה במרומים.⁷

(aiō g165) 8 נשעתם בזכות חסדו וטוב-לבו, עלי-ידי אמונתכם במשיח. כל זאת אינה שלכם; זהה מתנתנו של אלהים. ואין היא תליה בשום מעשה שעשיתם.⁹ איןנו יכולים להתפרק בישועה ואת. שכן איש מאיתנו לא הרוחה אותה; אלהים נתן לנו את הישועה הזאת במתנה.¹⁰ אלהים עצמו עשה אותנו כפי שאנו בנו בישוע המשיח כדי שנעשה עכשו; הוא בחר בנו בישוע המשיח כבוד עשייה מעשים טובים, לפי תוכניתו מקדם. 11 אל תשכחו שנולדתם "ערלים", ואלה אשר נימולו בידי אדם הם כינו אתכם "ערלים".¹² באותה עת היותם רוחקים מהמשיח, ונחותים מעם ישראל בחירות האלוהים; לא הייתה לכם כל זכות לבריות הבהיר, לא הייתה לכם תקוות ולא היה לכם אל.¹³ אבל עכשו אתם שיכים לישוע המשיח, ולמרות שפעם היוites רוחקים מאלוהים. בעת אתם קרובים אליו ביכולתו של המשיח שנשפט למןכם.¹⁴ כי המשיח עצמו הוא שלומנו; הוא השכן שלום ביןינו היהודים לביןכם הגויים. כשהארס את מהיצה קץ לשנאה משני אחד.¹⁵ עלי-ידי מותו שם המשיח קץ לשנאה ולאיבה שהייתה ביןינו – איבה שנבעה מכך שחוקי התורה היו לטובת היהודים ולא כללו את הגויים – כי המשיח מות כדי לבטל את שיטת חוקי התורה. ואז הואלקח את שתי הקבוצות שהתנndo זו לזו

כל הכבוד והתהילה לאלוהים בקרב המאמינים
ובישוע המשית, לדור ודור עד עולם. (ai65 g165)

4 כאסיך הארון אני מתחנן לפנייכם שתחיו ותתנהנו
בדרכ הholmaת את אלה שנבחרו להתרך בכל
הברכות הנפלאות האלה. **2** היו ענויים ואדיבים:
התיחסו בסבלנות זה אל זה, וסלחו איש לאחיו
באהבה. **3** שאפו לשמר על אחודות ברוח הקודש.
וחיו בשלום אש עם רעהו. **4** כולנו איברים של נוף
אחד, לכולנו רוח אחד, וכולנו נבחרנו לאותו עיד
נפלא. **5** לכולנו ארון אחד, אמונה אחת וטבילה אחת.
6 לכולנו אל ואב אחד שהוא מעל לכל, נמצא בכל וחי
בכל. **7** ובכל זאת, המשיח העניק לכל אחד מארנתנו
מתנות וכיישרונות שונים ומיעדים, מתוך עשרו
ולפי רצונו. **8** על כך אמרים הכתובים שכאשר
עליה המשיח לשמיים, לאחר תחייתו מהמתים, הוא
שבה שני ונתן מתנות לבני האדם. **9** שמו לב
שכחוב "עללה לשמיים" ! משמע שקדם לכך הוא ירד
מן רומי השמיים אל תחתיות הארץ. **10** זה שירד
אלינו הוא וזה שעלה השמיימה כדי למלא באישיותו
את הכל, מתחתיות הארץ עד למורומי השמיים.
11 והוא העניק לבני-האדם מתנות שונות: לאחדים
העניק את היכולת להיות שליחיו, לאלה העניק את
היכולת להיות נביאים, ולאלה העניק כיישרונות מיוחד
לבשר את הבשורה, או כשור מנהיגות והדרכה לפי
דבר הד' וכיישרונו ללמד הטוב. **12** לשם מה העניק
לנו המשיח את המתנות והכיישרונות הללו? כדי
שבני-אלוהים יוכל להיטיב לשרתו בשעה שהם
בונים את הקהילה, שהיא נוף המשית. **13** עד שנויעו
כולנו אחד לאמונה, בגורות והבנה של מושיענו
בן האלוהים – עד שנתמלא כליל במשיח. **14** וכך
מעתה ואילך לא נשנה את דעתנו בונגע לאמונהינו;

בاهבטחוינו שניתנו על ידי המשיח לכל המאמינים
בו (במשיח). **7** אלוהים העניק לי את הזכות הנפלאה
לספר לכלם על אודות תוכניות זוית. ונתן לי את
הכישرون והיכולת לעשות זאת כהלכה. **8** אכן, לי,
הצעיר מכל המאמינים, העניק אלוהים את הזכות
וחasad לבשר לנוים את הבשורה של עושר המשיח
9 – עושר שהוא מעל ומ עבר לכוור הבנתנו –
ולחסbir לכל האנשים שאלוים הוא נם מושיעם
של הגויים, כפי שבורא-הכול תכנן מבראשית. (ai65 g165)
10 מדוע? כדי שככל הכוחות, השרים והשליטים
אשר בשמיים יראו את חכמתו הנפלאה של אלוהים,
וכל בני-משפחהו, יהודים וגויים. יראו מאוחדים
בקהילתג, **11** בדרך שבה תמיד תכנן זאת על-ידי
ישוע המשיח אדוןנו. (ai65 g165) **12** עתה אנו יכולים
לbuat ישר אל נוכח האלוהים, ללא חשש ובתוחים
שיימחה לבואנו, ביכולת אמונתנו בישוע המשיח. **13**
לפיכך אל תדאנו על סבלי למענכם אלא התעדודו
והתגאו בכך ! **14** בחשבו על תוכניות נפלאה זאת אני
קורע ברך לפני האלוהים, אבי אדוןנו ישוע המשיח.
15 אשר על שמו נקראו כל המשפחות בארץ ובשמי.
16 ואני מתפלל שבאמצעות רוח הקודש הוא יעניק
לכם כוח וגבורה פנימיים מתוך אוצרו הנהדר
והאין-סופי. **17** אני מתפלל שהמשיח באמות ישכון
בלבבכם על-ידי אמונהכם ושתתחזקו באהבה.
18 כדי שתוכלו ל��ופש ולהבין, יחד עם שאר
המאמינים, עד כמה עצומה, רבתה, עמוקה וחובקת
הייא אהבת המשיח. **19** וכך שתתנסו בעצמכם
באהבה נפלאה זאת, שהיא מעל ומ עבר להבנתנו.
וכך תימלאו כולכם באלוים עצמו. **20** אלוהים
יכול להרבות את חסרו אלינו, ולפעול בנו מעל
ומ עבר למה שהוא מסוגלים לחתאר או לבקש. **21**

לא ניכשל ולא נרומה על-ידי רماءים וברחנים. הנואלה. ³¹ הפסיקו להתמרמר והסירו מעלייכם כל 15 אלא נאמר את האמת באהבה, וננדל באמונתו כעס, רוגז, צעקות, קללות ורשעות. ³² היו טובים איש לרעהו, רחמנים וסלחניים, כשם שאלוהים סלח המשיח מוחברים כל אבורי תהוף זה לזה, וכל איבר המשיח לבנייתו לבנייתו, לפי מידת הכוח שניתנו לו. כך שכל הנוף צומח לבניין אחד מלא אהבה - בניין המשיח. ³³ בשם האדון אני אומר לכם: אל תשובו לחיות כמו הלא מאמינים. כי הם הולכים אחרי טיפשות שיכלים. ³⁴ בגלל טיפשותם הם בוראים והסרידות בכל הנוגע למשי זנות למיניהם. הם אינם מבינים את דרכו של אלוהים. כי הם חיים בחשכה ובחטא. ³⁵ הם איבדו כל רגש בושה, והפקירו את עצם לתאות בשרם ולכל מעשה זימה ומרמה. ³⁶ אבל לא כך למיד אתכם המשיח! ²¹ אם באמת הקשباتם ל��לו והבינותם את האמת שלימד אתכם, אז עלייכם לסור מדריככם היישנה ומהרגנלים הקודמים, שהיו זימה, תאווה ורמייה, ²³ ולחדש את מחשבותיכם וגישתכם לדברים שונים. ²⁴ כן, עלייכם להיות אנשים מוחדים בעלי תוכנות שהעניק לכם אלוהים, קדושים וצדיקים. עטפו את עצמכם באופי חדש זה. ²⁵ הפסיקו לשקר ודבררו אמת. שכן אנו איברים איש לאחיו, ובשקרים לאחינו אנו פוגעים למען השם עצמנו! ²⁶ אם אתם כועסים, אל תנייחו לביצכם להביא אתכם לידי חטא או תלנייחו לשמש לשקוע לפני שלף כעיכם. ²⁷ כי אחריתם פותחים פתח לשטן. ²⁸ הנגב חייב להפסיק לנווב! עליו להתחילה לעבוד עבודה ישירה, כדי שיוכל לעזר לנוקקים. ²⁹ אל תנבלו את פיכם! דברו רק דברים יפים, טובים ומועילים לאנשים אחרים. דברים שיברכו את השומעים. ³⁰ אל חצערו את רוח הקודש של אלוהים, שעלה ידיו נחתמתם ליום אמר: "התעורר, אתה היישן, קום מן המתים והמשיח יצא לך עלייך!" ³¹ לפיכך התגננו בזירות, שכן אלה

עליכם לлечת בעקבות אלוהים, כי אתם ילדיו והוא אהוב אחכם. ² אהבו איש את רעהו, כשם שהמשיח אהב אותנו וביטה אהבה זאת בהקריבו את עצמו למענו, כדי לסלוח על החטאינו, וקורבנו היה רצוי לאלהים. ³ בכל הנוגע למשי זנות למיניהם, מעשי טומאה והאהבת בצע - אפילו אל חזיכרו אותם! נושאים אלה אינם הולמים שיתה מאמינים מושיכים. ⁴ הימנו נם מניבול-פה, דברי שנות וליצנות - אין הם הולמים אתכם! לעומת זאת, הזיכרו איש לדעתו את טוב-לבבו של אלוהים והוא אסירי תורה. ⁵ דעו לכם כי חזוניים ואוהבי הבצע, שאינם אלא עובדי אלילים, לעולם לא יירשו את מלכות האלהים והמשיח, כי הם אוהבים את דבריו העולם הזה יותר מאשר את אלוהים. ⁶ אל תניחו לאיש להטעות אתכם בנושא זה, כי בandal החטאים כאלה ישפוך אלוהים את עמו על מי שמורד בו. ⁷ אף אל תתחברו עם אנשים כאלה! ⁸ פעם חייתם בחשכה ובחטא. אך כתת אתם חיים באור אדוננו, והתגננותכם צריכה להוכיח זאת. ⁹ שכן פרי הרוח והאור הוא כל דבר טוב, צודק ואmittiy. ¹⁰ השתדלו ללמידה מה רצוי בעיני אדוננו. ¹¹ אל תשתתפו במעשים רעים למיניהם שאינם מבאים כל חועל. אלא הוקיעו אותם! ¹² בושה וחיפה היא מה שעשווים הדרשעים בסתר. ¹³ כשאתה חושף אותם לאור נראים החטאים בכירור, ובמקום שבו ניתן לראות בכירור יש אור. ¹⁴ על כן נאמר: "התעורר, אתה היישן, קום מן המתים והמשיח יצא לך עלייך!" ¹⁵ לפיכך התגננו בזירות, שכן אלה

הם ימים קשים. אל תהו שוטים, אלא חכמים, ונצלו
לכבד את בעל ולביצית לו.

6 ילדים, שמעו בקול הוריכם, כי כך נאה.
² המצווה הראוניה בעשרת הדיברות הנושאת
הבטחה בצדקה היא: "כבד את אביך ואת אמך!"
³ מהי ההבטחה? אם תכבד את אביך ואת אמך יאריכו
ימיך ויהיה לך טוב בחיים. ⁴ חורים, אל תציקו
ליילדיכם! אל תרנוויל אל תכעיסו אותם. אל נדלו
אותם ליפוי החינוך והמוסר של ישוע המשיח אדוננו.
⁵ עבדים, שמעו בקול אדוניכם; כבדו ושרתו אותם
כמו את המשיח. ⁶ אל תנטו להרשים את אדוניכם
בעבודתכם הקשה רק כשם מביטים בהם עבדו
בمسירות ובשמחה בכל עת. כאילו שאתם עובדים
למען המשיח (ולא למען בני-אדם) ועושים את
רצון אלוהים מכל לבכם. ⁸ זכרו, האדון יגמול לכם
על כל מעשה טוב שאתם עושים. בין אם אתם עבדים
כהלכה עם עבדיכם. אל תגעו בהם ולא תאיימו
עליהם! זכרו, אתם עצמאים עבדי המשיח; אדוניכם
הוא גם אדון, ואין לפניו מושא-פנים. ¹⁰ לסיום,
ברצוני להזכיר לכם שכוחכם צריך לנבוע מנגורות
אלוהים שבכם. ¹¹ הצעידידו בכל הנסיון שאלוהים
מעמיד לרשותכם. כדי שתוכלו לעמוד נגד התקפות
השטן ותחבולותיו. ¹² כי איןנו נלחמים נגד בשר
ודם, אלא נגד שליטי העולם הבלתי-נראה; נגד
אotton כוחות רשות השולטים בעולם הזה, נגד רוחות
רעות ומרושעות. (¹³ על כן אמר ברכי
הניסיון שאלוהים מעניק לכם. כדי שתוכלו להרוף
את התקפות האויב. ואף תוכלו לעמוד איתן לאחר
המאבק. ¹⁴ אך לשם כך עלייכם לחנור את חנורת
האמות, ללוביש את שריון הצדקה. ¹⁵ ולנעול נעליהם

הו ימיים קשים. אל תהו שוטים, אלא חכמים, ונצלו
תנתנו בחוסר מחשבה, אלא השתדרלו להבין מה
רוץ האדון שתעשה, ועשו זאת!¹⁶ אל תרבו בשתיות
יין, כי שתיה מרובה גורמתamus לעשיהם רעים. לעומת
זאת, מלאו עצמכם ברוח הקודש והניחו לו לשלוט
בכם. ¹⁹ בפניכם זה את זה שוחחו על אורות האדון,
צטטו מזמוריו תהלים. שירו שירים רוחניים זמורי
אלוהים בלבבכם. ²⁰ הוו תמיד על כל דבר
אלוהים אכינו בשם ישוע המשיח אדוננו. ²¹ כבדו
את המשיח על-ידי כניעתם איש לרעהו. ²² נשים,
עליכן להוכנע ולצית לבעליכן, כשם שאתה נכנע
ומציתה למשיח. ²³ כי הבעל הוא ראש האישה,
כשם שהמשיח הוא ראש הקהילה, שהוא נופו ואשר
למענה הקריב את חייו, כדי להושעה ולדאוג לה.
²⁴ אם כן, עליכן, הנשים, להוכנע ברצון לבעליכן
בכל דבר, כשם שהקהילה נכנע למשיח. ²⁵ אתם,
הבעלים, אהבו את נשותיכם באוותה מידת אהבת
המשיח את הקהילה, כשהקריב את חייו למענה
כדי לזכותה ולקדשה, לרוחצתה בדבר אלוהים. ²⁷
למען יוכל להעמידה לפניו קהילה יפה וקדושה,
הסרת-דופי, כהן או פנים. ²⁸ על הבעלים לאחוב
את נשותיהם כמו את עצםם. כי הבעל ואשתו אחד
הם. ²⁹ הרי איש אין שונא את נופו, אלא מזין אותו
ורואג לו באהבה, כשם שהמשיח דואג להילתו.
ואנו הרי איברי נופו, בשער מבשרו. ³¹ כפי שאומר
הכתוב: "על כן יעוזב איש את אביו ואת אמו, ורבק
באשתו והיו לבשר אחד". ³² קשר הנשואים הוא
דבר מופלא. אך יש בו הקבלה לקשר שבין המשיח
והקהילה. ³³ אם כן, אני חזר וואמר: הבעל חייב

שיקלו עליכם לצעוד ולבשר את בשורת השלום של אלוהים. ¹⁶ בנוספ' לכל זה: בכל קרב תזדקקו לאמונה כמנון, כדי לעצור את חזי הרשות שמכוון החטן לעברכם. ¹⁷ תזדקקו גם לשובע היושעה ולחרב הרות, שהיא דבר האלוהים. ¹⁸ התמידו בתפילה! בקשו מאלוהים כל דבר בהתחם לרצון רוח הקדש. התהנו לפניו, הוציאו לו את צרכיכם, והמשיכו להתפלל למען כל המאמינים באשר הם. ¹⁹ התפללו גם בעדי ובקשו מאלוהים שישים בפי את המילים הנכונות, כשהאני מבשר לאחרים באומץ, וכשאני מספר להם כי ישועת אלוהים היא גם עבר הגויים. ²⁰ עתה אני אסור באזקיים משום שהטהתי את בשורת אלוהים, אך התפללו שאמשיך לבשר באומץ למען אלוהים גם כאן בכלל, כפי שמוטל עלי. ²¹ טוקיוו, אחינו החביב והמשרת הנאמן בעבודת האדון, יספר לכם את כל מעשי וקורותיי. ²² שלחתו אותו אליכם כדי שישפר לכם את כל מה שקרה לנו, וכדי שדבריו יעודדו אתכם. ²³ אחוי היקרים, יברך אתכם האלוהים אבינו ויושע המשיח אדוננו בשלום, באהבה ובאמונה. ²⁴ ברכת האלוהים וחסדו עם כל האוהבים באמות את ישוע המשיח אדוננו.

אל-הפיילפיים

1

ועודותם למען המשיח נעשית אמיצה והחלטית יותר.
15 יש אנשים שمبשרים את הבשורה רק מtopic קנאה בדרך שבה אלוהים משתמש بي. אנשים אלה שואפים לתדמית של מטיפים אמיצים! ואילו אחרים מבשרים את הבשורה מtopic מניעים טהורים – 16 מtopic אהבתם אליו. הם יודעים שאלווהם הביאני מtopic אהבתם אליו. יש לנו כדי שיכל להשתמש بي להנן על האמת. לבסוף כראוי לטענה נרמז בפירוש ר' מאיר: אם חישבם כי הצלחתם בהפצת הבשורה תוסיף על סבלי כאן בכלל! 18 אך למעשה כל לא אכפת לי מה המנייעים שלהם. אני שמח שהם מפיצים את הבשורה על ישוע המשיח, וזה העיקר. 19 אני ממשיך לשם שום ואני מתייחס, כי אני יודע שבתחשבה לתחפילה שלכם, ובउורת רוח הקודש, יסתדר הכל על הצד הטוב ביותר. 20 אני מאמין ומקווה שלעולם לא אעשה מעשה שנורם לי להתביס בעצמי, אלא שאהיה תמיד מוכן לספר לכל אחד על ישוע המשיח בביטחון, כפי שנחגנו בעבר, ואני מקווה שאביא תמיד כבוד למשיח – בחיי או במוות. 21 עברי לחיות פירשו לשרת את המשיח, ואילו מוות – בגדך רוח. 22 אך אם בחיי יכול להביא עוד אנשים לאמונה במשיח, שוב אני יודע מה עדיף על מה, להיות או למות! 23 לפעמים אני רוצה להיות ולפעמים אני רוצה למות. שכן אני נכסף להיות עם המשיח, וברור שאני מעדיף להיות אותו. 24 אך למעשה אביא לכם תועלת רבה יותר אם אשאסר בחיים. 25 עdryin יש בי צורך בעולם הזה, ולכן אני בטוח שאשאסר בחיים עוד זמן מה, כדי שאוכל לעזור לכם לנדרול ולשם זה באמונתכם. 26 כאשר אשוב לבקר אתכם, תהיה לכם סיבה לשם זה והוא המשיח. 27 ולהודות לישוע המשיח על שהשאירני בחיים.

1 מאת פולוס וטימוטיוס, עברי ישוע המשיח. אל ראש הקהילות אל בעלי התפקידים השונים בקהילה ואל כל המתאימים המשיחיים בעיר פיליפי. 2 מי יתן שאלווהים יברך את כולכם. כן, אני מתפלל שאבינו ואדוננו יברך כל אחד מכם בברכה מיוחדת, ומלא אהכם בשלום ובשלום. 3 בכל פעם שאני מתפלל בעדרכם אני מודה לאלהים עמוקément לבי. 4 ונמלא שמחה על עוזרכם הנפלאה בהפצת הבשורה על ישוע המשיח, מהיום הראשון ששמעתם עליו ועד היום. 5 אני בטוח שאלווהים יסייעו לךם לנדרול ולהחזק באמונתכם, ימשיך לעזר לךם לנדרול ולהחזק באמונתכם, יושלים את העבודה הטובה שהחל בכם עד היום שובו של ישוע המשיח. 6 אין פלא שאני אוהב אתכם כל-כך, שהרי שמר לךם בלבבי מקום מיוחד. יחד סיירנו על ישוע המשיח, ואלווהים ברך בנו את עדותנו. 8 אלווהים לבדיו יודע עד כמה אני מתחגע אליכם ועד כמה אני אוהב אתכם. 9 אני מתפלל שהימלא אתכם באהבה רבה לזולחון, ושיעזור לכם לנדרול ולהתפתח בהבנה ובידיע רוחני, 10 כי ברצוני שתדרשו תמיד להבחין בין טוב לרע, ושיהיה לכם מצפון נקי. אל תנתנו סיבה לאיש למתוח עליהם ביקורת, מעתה ועד שובו של אדוננו. 11 עשו תמיד מעשים טובים אשר יוכחו לעולם כי בני אלווהים אתם, וכך יביאו מעשיכם כבוד ותהילה לאלווהים. 12 דעו לךם, אחיהם יקרים, כי כל מה שקרה לך אן בכלא עוז מואוד בהפצת הבשורה על ישוע המשיח. 13 הנה כל אחד יודע אן (כולל חילוי הארמן) שאני יושב בכלא רק משומש שאני מאמין כי ישוע הוא המשיח. 14 כתוצאה ממאסרי חදלו מאמינים רבים לפחד ממאסר אפשרי. סבלנותו עודדה אותם,

שבשם ישוע יכרעו כולם בך וישתחוו לו בשמי. למאניינים משיחיים. כך שאם אשוב לראותכם אם לאו, אמשיך לשמו שכולכם מאוחדים במטרה נעללה אחת. להפין את בשורת דאלאדים ²⁸ ללא רחוק מכם. אני מבקש שתתמשיכו לעשות מעשים טובים שנובעים מישועתכם. שמעו בקהל אלוהים ביראה עמוקה, והתרחקו מכל דבר העולל לא למצוא-הן בעינוי. ²⁹ כי אלוהים הוא פועל בכם לרצות להישמע לו, והוא גם עוזר לכם למלא את רצונו. ³⁰ עשו כל דבר ללא ויכוחים ולא תלונות. כדי שאיש לא יוכל לדבר נגדכם. עליכם לחוות חיים פשוטים, טהורים ותמים, כמו בני אלוהים בתוך עולם של נוכלים ורמאיים. עליכם להאר ולרוח בינויהם כקרני אור בחשכה. ³¹ ולספר להם על דבר אלוהים – על דבר החיים! אם כך תנהנו, אתגאה בהם בשובו של המשיח אלינו. שכן עבדות בינויהם לא הייתה לשוא. ³² גם אם עלי לשפוך את דמי נסך על קורבן אמונתכם. כלומר. אם יהיה עלי להזכיר את חייהם לunganיכם. אניל ואשמה עם כל אחד מכם. ³³ גם אתם צרייכים לשמהו איתי על כך. ³⁴ אם ירצה השם אשלח אליכם בקרוב את טימותיו. וכשישוב מביקורו אשמה לשמו מפני מה נשמע אצלכם. ³⁵ הידעתם שטימותיו מתעניין בכך יותר מכל אדם אחר? ³⁶ נראה שככל אחד אחר דואג רק לעצמו ולתוכנויותיו, ולא לתוכניותיו של ישוע המשיח. ³⁷ אך מכיריהם אתם את טימותיו. בכל הנוגע להפצת הבשורה על המשיח הוא כבן לי. ³⁸ אני מקווה לשלחו אליכם ברגע שאדע מה עומד לקרות לי כאן. ³⁹ אני בטוח שהאדון יאפשר לי לבקר אתכם בקרוב. ⁴⁰ חושبني כי בינוים מوطב שאשלח אליכם חזקה את אפרודיטוס. שלחתם נתן לו שם העולה בכבورو על כל שם אחר, ⁴¹ כדי

יקרה אשר יקרה, זכרו תמיד שעליים לחיות כיאה לאמניינים משיחיים. כך שאם אשוב לראותכם אם פחד מאובייכם, ולא משנה מה יעשו לכם. הם יראו בהתנהנותכם האמיצה אות לכישלוןם. ואילו לכם היהיה זה סימן ברור מאלווהים – סימן שמאשר כי אלוהים אתכם וכי נתן לכם חי נצח! ⁴² שהרי ניתנה لكم הזכות לא רק לבתו בו אלא גם לסבול למעןו. ⁴³ כולנו נמצאים יחד במערכה זאת. ראותם כיצד סבלתי בעבר למען המשיח, וכפי שאתם רואים אני עדין נמצא בעיצומו של מאבק גדול וקשה.

2 אם קיים עידוד הדורי כלשהו בין המאמניינים, אם אתם אוהבים אותו עד כדי לרשות לעוזר לו, אם יש בלבכם רחמים ואהדה, אם יש בעיניכם משמעות כלשהו לעובדה שאנו אוהבים באמונה ושבוכן בנו אותו רוח הקדש. ² אז דעו לכם שתנרכמו לישמחה זה עם זה, ואם תעבדו איש אחד בלבד ובכדעה אחת למען מטרת אחת. ³ אל תהיו אנוויים, ועל תנסו לעשותה אחרתם. היו ענוויים. התחשבו באחריהם רושם על אחרים והעריכו אותם יותר מאשר עצמכם. ⁴ אל תעסקו כל הזמן רק בעניינים שלכם. אלא התעניינו גםenganhim אחרים ובמעשיהם. ⁵ התחננו עם הזולח כמו שישוע התנהנו איתנו: ⁶ למרות שהיא בדמות אלוהים הוא לא דרש את כוחו הרב. את ההוד וההתילה, ולבש מעצמו את כוחו הרב. את ההוד וההתילה, ודמות עבד הדומה לבן-אדם. ⁸ הוא אף השפיל את עצמו כל-כך עד שבחר למות מוות בזיו על הצלב. ⁹ על כן העלהו אלוהים למרומי השמיים נתן לו שם העולה בכבورو על כל שם אחר, ¹⁰ כדי

6 האם הייתה קנא? כן, הייתה קנא כל-כך עד שרדפני את הקהילה המשיחית; והשתדלתי לקיים את כל המצוות, החקוקים והמנגנים היהודים עד לפרט חקן ביוור. 7 אך עתה חשלבתי הצדקה את כל הדברים שפעם הנומתי בהערכתם ובחשיבותם, כדי שאוכל ל��ות ולבטוח רך במשיח. 8 אכן, בהשוואה ליתרונו היקר והחשוב שבחברת המשיח, כל דבר אחר הוא חסר חשיבות. ויתרתי על הכל, כי לעומת המשיח הכל נראה חסר ערך. עשית זאת למען המשיח, 9 כדי שהיה בוי ואני בו, ולא חשבתי יותר שביכולתי להושיע את עצמי על-ידי מעשים טובים או על-ידי קיום מצוות התורה. אלוהים מצדיק אותנו בזכות אמונתו בישוע המשיח, וכך עליינו לבטוח במשיח ולהאמין שהוא זה שמושיע אותנו. 10 ויתרתי על הכל, כי נוכחותי לדעת שווה הדריך הייחודה להכיר את המשיח, להחגנות בכוחו האידיר אשר הקימו מן המתים, ולגלוות בעצמי את משמעות הסבל והמוות עם המשיח. וכך זה בתקווה להיות בין אלה שהמשיח יקיים לתחיה מן המתים. 12 אני מנסה לרמזו שאני מושלם. טרם למראתי את כל אשר עלי ללמידה, אך אני חותר לקראת היום שבו אהיה מה שהמשיח רצה שאהיה כאשר הושיע אותנו. 13 עדין לא הגעתו לשלהות הזאת, אך אני אוזר את מיטב כוחותי למען מטרה אחת: לשכוח את העבר ולהבטח בציפייה ובתקווה אל העתיד. 14 אני מתאמץ להגיע אל סוף המרוין, כדי לקבל את הפרס שלמענו קורא לנו אלוהים השמיימה, בזכות מה שעשה ישוע המשיח למענו. 15 אני מקווה שנם אתם, המבוגרים יותר באמונה, שואפים אותה מטרה. אם איןכם מסכימים איתי בכמה דברים, אני מאמין שאלויהם יבהיר לכם אותם - 16 בתנאי

אותו כדי שיעזר לי בענייני, והוא אמן עוז לי. שניינו היוו ממש כאחים; עבדנו יחד ואפ' סבלנו יחד למען המשיח. 26 עתה אני מחזירו הביתה, שכן הוא מתגעגע אליכם מאוד ומודאג מהעובדת ששמעתם כי היה חולה. 27 הוא באמת היה חולה, ואפ' עמד במות! אליהם אלהים ריחם עלי'ו ונם עלי' - בחשכיו מנני את הצער הזה שלא יתוסיף לסבל. 28 אני רוצחה מאד להזכיר אליכם את אפפראודיטוס, שכן אני יודע עד כמה תשמהו לראותו, וגם אני אשמה ויקל לי מאד. 29 קיבלוהו באדון בשמחה רבה, והביעו את הוקרתכם והערכתכם. כי הוא סיכון את חייו למען עובdot המשיח. 30 ואפ' עמד למות בעודו משתדל לעשות מה שאתה לא יכולת לעשות, בנכל היוטכם רוחקים ממני.

3 אחים יקרים. יקרה אשר יקרה, שהמזה תמיד באדוננו! אף פעם לא אחדל להזכיר לכם, וטוב שתשמעו זאת פעמים רבות. 2 הייחרו ממה אנשים הרשעים - אני קורא להם "כלבים מסוכנים" - שטוענים שם ברצונכם להיוושע עליהם لكمם בריות-AMILAH. 3 הרי חיותך בשרנו לא עושה אותנו בני-אלוהים: המילה האמיתית היא לאחוב את אלוהים ולשרתו בלב ונפש. אנחנו, המאמינים, מתפארים بما שהמשיח עשה למעןנו, ואני יודעת שאיננו מסוגלים להושיע את עצמנו. 4 אם למשיחו הייתה סיבה לכך שיכל להושיע את עצמו - לא הייתה סיבה כזו. איל' אפשר היה להיוושע על-ידי מעשים. הייתה נימנה עם הנושאים. 5 הרי נולדתني למשפחה יהודית טהורה משפט בנימים, עברתי מילה בהיותי בן שמונה ימים. כך שהייתי היהודי יהודי יהודי! היה לי חבר בכת הפרושים, אשר דרש קיום קפדי של כל מצוות התורה וכל המנהיגים היהודים.

שתציתו ל��ול אלוהים שבקרבתם. ¹⁷ אחיהם יקרים, וועל כל מה שאתם יכולים להודיעו לאלהים. ⁹ המשיכו לקיים הילכה למעשה את כל אשר לימדי אתם. ואת כל אשר דאיתם אוטו עושה, ואלהי אתכם. השלום יהיה אתכם. ¹⁰ אני אסיר תודה לכם ומודה לאלוהים על ששוב עזرتם לי. אני יודע שתמיד רציתם לשלווח לי מוגנות כפי שימושה ידכם, אולם במשך זמן-מה לא הייתה לכם אפשרות לכך. ¹¹ אני אומר זאת מושם שאני זוקק לכיסף, שכן למדתי להסתפק بما שיש לי, אם בהרבה ואם במעט. ¹² אני יודע כיצד לחיות בעוני או בעושר. למדתי לשמהו ולהסתפק בחלקיו בכלל מצב – בשובע או ברעב, בשפע או במחסור. ¹³ כל זאת מושם שאני מסוגל לעשות כל מה שאלהים רוצה שאעשה, בעזרתו המשיח שנוטן לי כוח. ¹⁴ ובכל זאת, נתנו לנו מהר כשבורתם לי במצוותינו הנוכחות. ¹⁵ כיודע לכם, כשהעוזתי את מקדוניה ובאתי לספר לכם את הבשורה בפעם הראשונה, רק אתם, אנשי פiley, שורתם ל' מבחינה כלכלית. אף קהילה אחרת לא עזרה לי, ¹⁶ גם בחווית הכלכלי שלחמת ל' מתנות פערמיטים. ¹⁷ אני מעריך מארוד את מתנותיכם, אבל מעל לכל אני שמח על הנמול שיתן לכם אלוהים بعد טוב-לבכם. ¹⁸ כרגע יש לי את כל מה שאני צריך, ואפלו יותר מה שאני צריך! עדין נשאר לי די והותר מהמתנות שלחמת לי ביד אפפראוטס. אני יודעת שמתנות אלה הן קורבן יקר מארוד, ואלהי צരיכים. מתווך אוצרו בשם, בזכות קורבנו של המשיח לunganנו. ²⁰ שבוחת הילכות עולם לאבינו שבשמים. – אמן. (²¹ מஸרו דרישת שלום חמיה בשמי לכל המאמינים בפiley. נם האחים

קחו דוגמה מדרך החיים של וועל כל אלה שה חיים כמווני. ¹⁸ כבר אמרתי לכם פעמים רבות, ואני שוב אומד לכם כshedmutot בעניין: אנשים רבים נותנים את הרושם כאילו הם הולכים בדרך המשיחית, בעודם שלמעשה הם אויבי המשיח! ¹⁹ אנשים אלה נעדו לאבדון! שכן אלוהיהם הוא תאבונם. הם מתחנאים במא שעליהם להתבישי, וחושבים על חי העולם הזה בלבד. ²⁰ ואילו אנחנו אוירדי השמים. ומשם אנו מוצפים לשובו של המשיח ישוע. ²¹ כשהמשיח ייחזור אלינו, הוא ישנה את גופנו המת לנוף מפואר והדורנו בו, על-ידי אותו כוח אדיר שבו ינצח את הכל.

4 אחיהם יקרים. אני אוהב אתכם ומתגעגע אליכם מאוד, כי אתם מ庫ור שמהה בשביבי ונמול עלعبادותי. חברים אהובים, أنا, היו נאמנים לאדון. ² יש לי בקשה אל שני הנשים היקרות, אַבָּה זְדִיחָה וסינטיצי: אני מתחנן לפניכן, בשם אלוהים, הפסיקו לריב – התפייסו ושובו להיות חברותו! ³ ואני מבקש מכם, שותפי לעובדה, עזרו לנשים האלה. כי הן עברדו אותי בהפצת הבשורה על ישוע המשיח. הן עברדו גם עם קלימים ועם שאר חברי לעובדה, ושם כתוב בספר החיים. ⁴ שמהו תמיד בישוע אדוננו; אני חזור ואומר: שמהו! ⁵ והכicho לכלם שאינכם אונכירים ושאתם מתחשבים תמיד באחרים. זכרו, אדוןנו ישוע קרוב! ⁶ אל תראו לדבר, אלא חתפללו ואמרו לאלוהים למה אתם זוקום. ועל תשכחו להודאות לו. ⁷ אם באמת תעשו כך, אלהים ישבין בכלכם שלולה נפלאה שאינכם מסוגלים אפילו לתאר לעצמכם. ⁸ אחיהם יקרים, לסיום מכתבי ברכוני לומר לכם דבר נוסף: רכזו את תשומת לבכם בכל דבר טוב, אמיתי ושר. חישבו על

הנמצאים איתיו כאן מוסרים דרישת שלום. ²² כל
שאר המאמינים מוסרים דרישת שלום, במיוחד אלה
שנמצאים בכית הקיסר. ²³ חסד אדוננו ישוע המשיח
עם רוחכם. – אמן.

אל-הקולסים

13 אבינו הצלינו מהחשכה והקדרות של מלכת השטן, והכיא אותנו לממלכתו של בן היקר והאהוב. 14 אשר קנה את חירותנו בדומו וסלח לכל חטאינו. 15 המשיח בנה אלוהים הוא התגלמותו של האלוהים הבלתי-נראית. הוא קדם לכל בריה, 16 כי הוא מעשה בראש את הכל בשמיים ובארץ, את הנראת והבלתי-נראית. מלכים, שליטים, ממלכות ורשויות - הכול נברא על ידי המשיח ולמענו. 17 הוא היה לפני הכל, והוא זה שמלך, אחד ומפעריל את היקום! 18 המשיח הוא ראש הנוף המורכב מקהילת המאמינים שאוთה ברא, והוא הראשון שקדם ממתים כדי שיהיה הראשון בכל דבר. 19 אלוהים האב בחר לקבוע בו את מכלול התכונות האלוהיות. 20 בזכות דם המשיח שנצלב ריצה לעצמו אלוהים את כל אשר בשםים ובארץ, 21 כולל אתכם! נס אמר הייתם פעם רוחקים מאד מאלוהים: היותם אויביו במחשבותיכם ומעשיכם הרעים, אך הוא סלח לכם וקרב אתכם אליו. 22 על ידי מותו על הצלב השcin המשיח שלום ביןיכם לבין אלוהים, והכיאכם לפניו נקיים מכל חטא ואשמה. 23 כל זאת בתנאי שתאמינו בדבר-אליהם בכל לבכם, ושלא תחרלו להאמין בתקוות הבשורה אשר שמעתם ואשר השמעה בכל העולם, אשר ל. פולוס. יש את הכאב והזוכות לשרתה ולבשרה לאחים. 24 אני אמן סובל כרעם למעןכם. אך אני מותלן, אלא להפך - אני שמה. כי בוגדי אני עוזר להשלים את חלקנו החסר בסבלו של המשיח למען גופו, שהוא הקהילה. 25 אלוהים מינה אותה לשרת את הקהילה, לעוזר לה בכל הדרוש ולספר לבני-האדם את סודו. 26 אלוהים שמר סוד זה בمشך דורות רבים. אך עתה החלטת לנו לנות לאוהבים אותו ולהיחס למענו. גם לנו ייש

1 מאת פולוס, שלicho של ישוע המשיח לפי רצון אלוהים, ומאת טימוטיוס אחינו. 2 אל כל האחים הנאמנים לישוע המשיח בעיר קולוסה. שלום רב ושפע ברכות מאת האלוהים אבינו ויושע המשיח ואדוננו. 3 אנחנו תמיד מתפללים בעדרם ומודים לאלוהים, אבי אדוננו ישוע המשיח. 4 כי שמענו על אמונתכם חזקה במשיח ועל אהבתכם הנפלאה לכל המאמינים. 5 אנחנו יודעים כי אמונתכם חזקה ואהבתכם הנפלאה נובעת מהתובדחה שאתם מכינים את מהות התקווה השמורה לכם בשםים. אותה קיבתם כאשר שמעתם לראשונה את בשורת האמת על המשיח. 6 אותה בשורה נשמעת בכל העולם, ובכל מקום היא משנה את חיי שמעיה, כמו שהייכם השתנו מධיהם שבו שמעתם ותפשתם מה הרבה אהבת אלוהים. 7 אפרנס האהוב, חבריו לעבודה, ספר לכם לדأشונה את הבשורה. הוא משרת נאמן של המשיח, ומלמד אתכם ועובד לכם במקומנו. 8 הוא ספר לנו נס על אהבתכם הנפלאה איש לרעהו, שהוא מתנה מרוח הקודש. 9 לכן לא חדרנו להתפלל בעדרם מאו היום הראשון ששמענו עליהם. וביקשנו מאלוהים שיעזר לכם להבין את רצונו, ושיעניק לכם חכמה להבין דברים רוחניים. 10 ביקשנו גם שאורח-חבירים ימצא-הן תמיד בעני האדון וביא לו כבוד, שתמיד תשעו את הטוב ותעזרו לזולת. ועל-ידי כך תלמדו להכיר את אלוהים טוב יותר. 11 אנחנו מתפללים שאלוהים יחזק ויאמץ אתכם בכוחו ונברחו, כדי שתוכלו לשאת כל צרה ובעיה בסבלנות ובשמחה, 12 וכדי שתודו לאבינו שבשמיים, אשר העניק לנו חלק בכל הברכות הנפלאות שהן מנת חלקם של בני-אלוהים החיים במלכת האור.

חלק בעשור ובכבוד הטמנונים בסוד הנפלא הזה! היודעים אתם מהו הסוד? המשיח החיים בלבכם! ופירושו של דבר שתיקחו חלק בכבورو הנצחי של אלוזים. ^{(א) 165 g} 28 אנו מספרים על אודות המשיח לכל מי שוכן להקשיב לנו; אנו מזהירים ומלמדים כמייטב ידיעתנו, כי ברצוננו להציג כל אדם לפני המשיח נקי מחתה ואשמה, בזכות קורבנו של ישוע המשיח. ^(ב) 29 זהוי עבדתי, ואני מסוגל לבעיטה אך ורק בעורת כוחו של המשיח שפועל בי בגבורה.

אחר. ^(ג) וכך אשר האמנתם במשיח לא עברתם מיליה פיזיות, אלא מיליה רוחנית – המשיח הסיר מעליכם את האופי החוטא שלכם, ואת כל המעשים הרעים שנובעים ממנה. ^(ד) כי הטעע היישן והרע שלכם מת ונ开办 עם המשיח כמוסמל בטבילהתכם, ואתם קמתם מהמוות יחד עם המשיח ונכנסתם לחיים חדשים לנמרי, בזכות אמונתכם בכוחו ובגבורתו של האלוהים אשר הקימו מן המתים. ^(ה) גם אתם היותם פעם מותים באופן רוחני בגלל חטאיכם, היותם משועבדים לתחאותיכם ולא נימלתם. אך אלוהים סלח לכל החטאיכם והעניק לכם חלק בחיה המשיח. ^(ו) הוא מחק את כל העדרויות המאשימות אותנו באידוי חוקי התורה ומצוות ה'. יותר על כן, הוא השמיד את גיליון העדרויות המורשיות בתקעו אותו על צלב המשיח. ^(ז) במעשה זה שלל אלוהים מהשtan את האפשרות להאשיםנו בחטא, והציג לראותו לכל העולם את נצחונו של המשיח על הצלב, אשר בו נמקהו כל חטאיינו ולא נותר להם זכר. ^(ח) לכן אל תניחו לאיש למתוח עליהם עלייכם ביקורת על המשקה שאתם שותים, על האוכל שאתם אוכלים, או על ענייני שבותות וחנים. ^(ט) שכן דבריהם אלה הם מושגים, ואילו הם צילו של העתיד לבוא – ישוע המשיח האדון. ^(י) היוזהרו מאנשים שרצוים לرمוחכם ולשלול את שרככם מאלוהים, מאנשים שמתגנאים בענותם ועובדים מלאכים. כל אמונתם מבוססת על "חוונות"יהם מלאי נאווה. ^(יא) אנשים אלה אינם מאמינים בעיקר ובחשיבות ביתר – במשיח, שהוא הראש של גוף-האמינים, וממנו בלבד ניזונים כל איברי הגוף, שנדלים ומתחזקים לפני רצון אלוהים. ^(יא) לכן אם מתחם עם המשיח והשתחררתם מדרך המחשבה של העולם, מודיעו אתם ממשיכים

2 אני רוצה שתדרשו באיזו דאגה אני מתפלל בעדכם. بعد הקהילה בלודקיא ובعد כל אלה שאינם מכיריהם אותי אישית. ^(ב) אני מבקש מאלוהים שיעודך, ישמה ויאחד אתכם באהבה רבה איש לרעהו, כדי שתתנסו בחוויה המעשירה שבידיעת סודו של אלוהים, הלא הוא ישוע המשיח עצמו. ^(ג) אשר בו בלבד צפונים כל אוצרות החכמה והדעת. ^(ד) היודעים אתם מודוע אני כותב לכם את כל הדברים האלה? כדי שאיש לא יוכל לرمותכם בדבריך-חלוקות. ^(ה) אני אמנם רוחוק מכם ניגונרפיות, אך לביכם, ואני ממש מאושר לראות את אמונתכם החזקה והיציבה במשיח. ^(ו) לכן, אם אתם מאמינים שהאדון ישוע הואמושיעכם, שמעו בקולו ושמרו את מצוותינו. ^(ז) השתרשו בו ושבבו כוחכם ממןנו, החזיקו באמונה שקיבלתם, והודו לאלהים על כל מעשיו. ^(ח) היוזהרו מהאנשים שמנסים לرمותכם ולהרホס את אמונתכם בפילוסופיות ובתיאוריות מוטעות ושתיהן, מבוססות על מחשבות אדם ולא על דברי המשיח. ^(ט) וכל הטעע האלهي נלום בגוף המשיח, ^(יא) ואם נקשרו את חיינו בחיה, נימלא בכל הדרוש לחיינו הרוחניים. המשיח הוא האדון הנעלה ביותר, ובבעל שליטה מוחלטת על כל כוח

אליה אין כל חשיבות למיין, דת, גזע, השכלה, מצב כלכלי או מעמד חברתי. חסובה רק האמונה במשיח שמצוינה אליה כל אדם.²¹ היהות שאלווהים כחךם והעניק לכם חיים חדשים אלה, ומשמעותם הוא אהבתם והעניק לכם חיים חדשים אלה, ומשמעותם הוא אהבתם ואחרכם מאד ודוואג לכם. עליכם לנحوו בזולות ברוך לטוב-לב. אל תגנסו לעשות רושם על איש. היו מוכנים לשבול בשקט ובסבלנות.²² היו אדריכים, סלתניים ואל השמרו טינה לאיש. זכרו: עליכם לסלוח איש לרעהו כשם שהמשיח סלח לכם!²³ אך מעל הכל, אהבו איש את רעהו אהבה אמיתית! אהבה כזאת תאהר את כולכם בהARMONIA שלמה.²⁴ דאנו לכך שהשקט והשלווה הבאים מהמשיח ימלאו תמיד את לבכם ומצפונכם, כי זהה זכותכם וחובתכם כאבירי נוף-המשיח, והודו לאלהים תמיד.²⁵ זכרו את דבריו המשיח, כי דבריו וחוכמותיו夷ישרו את חייכם בתוכן יוחיכמו אתכם; למדו אותן איש את רעהו, ושירדו לה' בהכרת תודה מזמורתי תהלים ושירים רוחניים.²⁶ אמרו ועשו כל דבר בשם ישוע המשיח אדוננו, והודו לאלהים האב באמצעותו.²⁷ נשים, שמענה בקול בעלייכן, כי זה רצון האלהים.²⁸ בעלים, אהבו את נשותיכם וננהנו בהן בעדרונות ולא בנסות.²⁹ ילדים, אלהים רוצח שתשתמשו תמיד בקול הורייכם.³⁰ אבות אל תציקו לילדיכם יותר מדי, כי הם עלולים לאבד את סבלוניהם ולמואס בכל.³¹ עבדים, שמעו תמיד בקול אדוניכם! לא רק בשם מהצו-הן בעניי אלא כל הזמן; כי עליכם להשתדל למצו-הן בעניי אלהים ולא בעניי בני-אדם.³² זכרו, אלהים ישלם לכם מאוצרותינו גמול מלא על עבודתכם ושירותכם למען המשיח.³³ אבל אווי לו לעושה הרע! הוא יקבל את מה שמניעו לו, כי אלהים איןנו נושא פנים.

להשתעבד לחוקים וככללים שהומצאו עליידי בני-אדם. כגון: 21 אל תחוץ בזה, אל תטעם מזה או אל חינע בזה?³⁴ 22 כל אלה מתיחסים לדברים אדיעיים, שחולפים ונמנרים לאחר השימוש.³⁵ 23 חוקים אלה נראים מוחכמים בעיני אנשים שמעמידים פניהם כאלו שהם משרתים את אלהים - אלה שמתהפהרים בצעירותם והנאים בעובדה שהם מייסרים את גופם. אולם למעשה אין כל תועלת במעשים אלה; הם רק מוסיפים לנאות האדם, ואני מביאים כבוד לאלוהים.

3 הואיל וקמתם לחיים חדשים עם המשיח, רכו את תשומתיכם ברכות ובברכות שכשימים. שם יושב המשיח לימי האלהים.² רכו את מחשבותיכם בכל מה שנגע למלכות השמיים. ואל תדראו לדברי העולם הזה,³ כי מתם עם המשיח, וחיכם שמרורים איתו אצל אצל אלהים.⁴ וכאשר המשיח, שהוא חיינו, ישוב אلينו, אתם תקרינו כבוד והדריך יהודיתו.⁵ לפיכך המיתו את התאותות והיצרים הרעים בחובביהם בכם: זנות, ניאוף, מעשי זימה וטומאה, ואל יוזה עבדות אלילים.⁶ והוא יעניש בחומרה את כל מי שמררה את פיו בעניינים אלה.⁷ גם אתם עשיתם את המעשים הנוראים האלה לפני שהאמנתם במישית.⁸ אך עתה עליכם להסידר מעלייכם כל רוגן, כעס, רשות, שנאה, נידופים וניכול-פה.⁹ אל תשקרו איש לרעהו, שהרי הסודות מעצמכם את הטבע היישן ואת כל הרוע הנובע ממנו.¹⁰ פתחתם בחים חדשים לנMRI, שבhem אתם לומדים לעשות את הטוב והישר, ואתם לומדים יותר ויותר על טבעו ודמותו של המשיח, אשר העניק לכם את החיים הנפלאים האלה שמ מלאים אתכם.¹¹ בחים

אדונים. אל תקפחו את פועליכם! תנו להם בולדקיא והירפוא. ¹⁴ לוקס – הרופא היקר, את המנייע להם. ואל תשכחו שגמ לכם יש אדון ודים מוסרים לכם דרישת שלום. ¹⁵ מסרו דרישת שלום לאמינים בולדקיא, לנומפס ולכל המאמינים בשםיכם. ² החמידו בתפילה; צפו לחשובתו של אלהים. וכאשר זו תעינע, אל תשכחו להזחות ל. ³ שונפנישים בbijתת. ¹⁶ דרך-אנב. לאחר שתקראו את המכתב הזאת, אנא, תננו גם לקהילה בולדקיא ל夸רוא אותו, ובקשו מהם شيئاו لكم ל夸רוא את מכתבך אליהם. ¹⁷ אמרו לארכיפוס בשםיכי: "דאג לבצע בשלמות את המשימה שהטיל عليك האדון!" ¹⁸ אני, פולוס, דורש בשלומכם בכתב ידי. אנא, זכרו אותי כאן בכלל. בברוך אלהים אתה כולם. – אמן.

⁴ אדונים. אל תקפחו את פועליכם! תנו להם בולדקיא והירפוא. ¹⁴ לוקס – הרופא היקר, את המנייע להם. ואל תשכחו שגמ לכם יש אדון ודים מוסרים לכם דרישת שלום. ¹⁵ מסרו דרישת שלום לאמינים בולדקיא, לנומפס ולכל המאמינים בשםיכם. ² החמידו בתפילה; צפו לחשובתו של אלהים. וכאשר זו תעינע, אל תשכחו להזחות ל. ³ שונפנישים בbijתת. ¹⁶ דרך-אנב. לאחר שתקראו את המכתב הזאת, אנא, תננו גם לקהילה בולדקיא ל夸רוא את המשימה שהטיל عليك האדון! ¹⁷ אמרו לארכיפוס בשםיכי: "דאג לבצע בשלמות את המשימה שהטיל عليك האדון!" ¹⁸ אני, פולוס, דורש בשלומכם בכתב ידי. אנא, זכרו אותי כאן בכלל. בברוך אלהים אתה כולם. – אמן.

⁵ הרגנו בחכמה עם הלא-אמינים. ⁶ דברו שטולט עלי. ⁷ רוק דברים נעימים ודברי טעם. ⁸ שלחתי אותך אליהם כדי שברר מה שלומכם, וכדי שברור אתה הדרון יהוד איתי. ⁹ אוניסים, אחינו הנאמן והאהוב שהוא נם בז'עירכם, יצטרף לטוביוקס. והשניים יספרו לכם את כל החדשות האחרונות. ¹⁰ אריסטרכוס, האסור איתי כאן בכלל. מוסר לכם דרישת שלום. וכן מרוקס, בן אחוטו של בר-גבא. אם מרוקס יבוא אליהם, קבלו אותו בסבר-פחים יפות. כפי שכך ביקשתי מכם. ¹¹ גם ישוע יוסטוס מוסר לכם דרישת שלום. אלה הם היהודים המשיחיים הייחודיים שעובדים איתי כאן, ועל לי לומר שהוא לי לעידוד רב ולשםחה. ¹² אפרנס, בן-עירכם ומשרתו של ישוע המשיח, שולח לכם דרישת שלום חמה. הוא תמיד מתפלל בעדכם מכל ליבו כדי שתתחזקו. שתתבגרו באמונתכם וכדי שתתדעוו את רצון האלוהים בכל מעשיכם. ¹³ אני עד לך שהוא מתפלל לרבות למעניכם מותך דאגה אמיתית. ולא רק למעניכם, אלא גם למען המאמינים

1 סלוניים

ששבלו בפיליפי. נתן לנו אלוהים אומץ לבוא ולבשר גם לכם את הבשורה על-אף אויבינו הרבים. 3 מכאן יכולים אתם לראות שאנו מדברים אליכם מהזע טעות, ושמנייענו טהורים וטוביים. 4 אלו שליחי אלוהים והוא סומך עליינו שנאמר את האמת בלבד. אלא לנו משלדים למצואחן בעיני בני-אדם. אלא בעיני אלוהים שחווק ובודח את לבנו. 5 כידוע לכם. אישינו יכול לומר שניינו לknות את לבכם בדברי חקלות במטרה לסתות מכם כסף. ואלהים יכול להעיד על כך. 6 מעולם לא ביקשנו כבוד מבני-אדם – לא מכם ולא ממי שהו אחר. אף כי בתוקף סמכותנו כשליחיו המשיח וכאים אנו למעט כבוד מכם! 7 התנהנו אנחנו בעדריות וברכות. כמו אם שדואנת לילדיה. 8 באהבתנו הרבה אליכם היינו מוכנים לחתת لكم לא רק את בשורת אלוהים. אלא אף את חיינו. 9 אוהבים יקרים. אתם ודאי זוכרים כמה קשה עבדנו בעת שבישרנו לכם את בשורת אלוהים. יומם ולילה עמלנו וחענו כדי להרוויח את לחמנו. כי לא רצינו שימושו מכם ייאלץ לשאת בעול פרנסתנו. 10 גם אלוהים וגם אתם עדים לכך שנהנו עם כל אחד מכם ביושר, קדושה ואהבה. 11 והזהרנו אתכם כאב שמויר את ילדי – הזוכרים אתם? – התהנו לפניים. עודכנו אתכם. ואף דרשנו מכם לחיות את חייכם בצדקה ראהיה בעיני אלוהים 12 שימושין אתכם לחלק עמו את כבודו וממלכתו. 13 אלו ממשיכים להורות לאלהים על שלא התייחסתם לבשורה שהבאנו לכם כאי לו המצאננו אותה בעצמנו. אלא האמנתם שאלה הם באמת דברי אלוהים חיים. ועל כן הם שינו את חייכם. 14 ואז, אוהבים יקרים. החלו בני עמכם להציג לכם ולדרוף אתכם. כפי שקהלות האלוהים ביהודה נרדפו על ידי בני-עם

1 אל קהילת תסלוניקי. ששייכת לאלהים אבינו ולישוע המשיח אדוננו. מאות פולוס. סילוונים וטימותeos. שלום וברכה מאת האלוהים אבינו ויושע המשיח אדוננו. 2 בכל פעם שאנו מתחפלים בעדרם אנו מודים לאלהים על כולכם. 3 ומזכירים לפניינו תמיד את מעשיכם הטובים. את אמונהכם החזקה. את אהבתכם ואת ציפיותכם הסבלנית לשובו של ישוע המשיח אדוננו. 4 אוהבים יקרים ואהובי האדון. אנחנו יודעים שאלהים בחר בכם. 5 שהרי כאשר בישרנו לכם את בשורת האלוהים לא המילאים שלנו שכנוו אתכם. אלא רוח הקודש הוא ששכנע אתכם ועזר לכם להאמין בשורה בהתלהבות ובדקות. גם אורח חיינו שמש הוכחה חותכת לאמתות הבשורה שbishrano לכם. 6 וכן הacketsם בעקבותיהם כשם שאנו הילכנו בעקבות האדון. למורות שאמונתכם בשורה הביאה עליכם צרות וסבל מאובייכם. מילא אתכם רוח הקודש שמחה. 7 ותוך זמן קצר הacketsם בעצמכם לדוגמה ועשיהם שם בין כל המאמינים ביוון. 8 בניתוח פרסמתם את דבר-אלוהים בכל מקום. ואנו שומעים על אמונהכם הנפלאה באלהים בכל מקום שאנו הולכים. לנו לא נותר מה לספר! 9 אנשים מספרים לנו על קבלת-ה לננים החמה שערכתם לנו. וכי צד עזתם את האלילים והאמנתם באלהים חיי והאמתית. 10 הם גם סיפרו לנו על ציפיותכם לשובו של בן-ה אלהים מהשדים. הלא הוא ישוע המשיח שקדם לתחייה והושענו מזעם אלוהים על החטא.

2 אוהבים יקרים. הלא יודעים אתם שביקורנו אצלכם היה מאד פורה. 2 למורות העינויים והחרפה

היהודים. 15 לאחר שהרגנו את נבייהם הרגו גם את הארון יושע, ואף גירשו ורדפו אותו. הם עשו את הרע בעניי האדם ובעניי אלוהים. 16 ואינם מניחים לנו לבשר לנווים, מהשש שאחדים מהם ייוושעו. כך מתרבבים חטאיהם עד שלבסוף ישפוך עליהם אלוהים את זעמו. 17 אחים קרים, זמן קצר לאחר שנפרדנו מכם (בנופנו אך לא בנפשנו!) תקפו אותנו גענועים עזים אליכם. 18 וכנספנו לשוב לראותכם. אני, פולוס. ניסיתי לשוב אליכם פעמים רבות, אך השטן מנע זאת מאייתנו. 19 ככלות הכל אתם תקוותנו, שמחתנו ונאותנו לנוכח אדונינו ישוע בכוואו. 20 שכן הינכם כבודנו ושמחתנו.

4 הרשו לי לומר עוד דבר, אחים קרים: אנו מתחפלים ומתחננים. בשם המשיח אדוננו, שתמשיכו אתכם. 2 הלא זוכרים אתם את המצוות וההוראות שתנתנו לכם בשם ישוע אדוננו. 3 אלוהים רוצה שתהיינו קדושים וטהורים. שתתרחקו מזנות וניאור, ושכל אחד מכם יתחתן בקדושה ובכבוד. 5 ולא מתווך תאותה הבשר כמו גוניים שאינם מאמינים באלווהים. 6 אלוהים דורש שלא תרמו בעניין זה ושלא תנסו לਪתות נשים נשואות. אם תמרו את פיו הוא יעניש אתכם בעונש חמור מאוד, כפי שכבר אמרנו לכם. 7 שהרי אלוהים לא בחר בנו כדי שנחיה חי זנות וניאור, אלא כדי שניה קדושים וטהורים. 8 לכן מי שמקל בעניין זה ומפרה את פי ה', אינו חוטא נגד בני-אדם. אלא נגד האלוהים אשר השכין בקרבנו את רוח הקודש. 9 איננו צריכים להוכיח אתכם בכל הנוגע לאהבת האחים המאמינים. כי אני יודע היטב שה' עצמו מלמד אתכם לאהוב איש את אחיו. 10 וחותמת זאת באהבתם הרבה לכל האחים במקדונית. בכל זאת אנו מבקשים מכם לאהוב יותר. 11 לשאוף לחיים שקטים. לא להחטט בענייניהם של אחרים, ולהרוויח את פרנסתכם

3 כאשר לא יכולנו יותר להתפקיד הבלתיו להישאר כאן באthonה, 2 ושלחנו אליכם את טימותיות – אנחנו, עוזרנו ומשרתנו של אלוהים – כדי לחזק את אמונתכם. ועלעוד אתכם שלא תכרעו תחת כובד הצרות והקשיים שבאים עליכם. (עליכם להבין שקיים אלה הם חלק מותכניתו של אלוהים למגענו 4 כשהיינו אצלם הזוהרנו אתכם מראש מפני כל הצרות האלה. ואכן דיברינו התקיימו. 5 משום כך לא יכולתי להתפקיד יותר ושלחו אליכם את טימותיות. כדי לבירר אם אמונתכם עדין אריתה. החשתי שמא ינסה השטן לפתורכם וככל עובודתנו תהיה לשוא. 6 אך עתה טימותיות חזר והביא עמו את החידשות הנפלאות שאתם איתנים באמונתכם ואהבתכם. שאתם זוכרים לטובה את ביקורנו. ואף מיזהלים לראותנו שנית כפי שאנו מיזחלים לראותכם. 7 אחים קרים. אמונתכם החזקה ניחמה אותנו בכל הצרות והסבל שעוברים علينا כאן: 8 כל עוד אנו יודעים שאתם נאמנים לאדון. כל לנו יותר לשאת את הסבל. 9 איננו יודעים כיצד

בעבודת-כפיים, כפי שכבר ביקשו מכם. ¹² כדי שתרכשו את אמונה של הלא-אמינים, וכדי שתהיו עצמאיים מבחינה כספית ולא תלויים בחסדם של אחרים. ¹³ אחים יקרים, ברצוני לומר לכם מה קורה למאמין כשהוא נפטר, כדי שלא תחאלו מרה על המת כמו הלא-אמינים שאין להם תקוות. ¹⁴ כשם שהיו מאמנים כי ישוע מות ולאחר מכן גם לתחיה, כך היו מאמנים שכאשר ישוע יוחזר, אליהם ישיב איתו את כל המאמינים בו שמתו. ¹⁵ אלה שנשארים בחיים לנו את העבודות הבאות: אלה שנשארים בחיים בבוא האדון לא יפונשוו לפני המתים. ¹⁶ האדון עצמו יריד אלינו מהשמים בתרועה נרוללה, לקריאת שר-הملכים ולקיים תקיעת שופר ה', והאמינים שמו יקומו ראשונים לפניו. ¹⁷ לאחר מכן הנוטרים בחיים יילקחו יחד אותם בענין, יפנוו את האדון באוויר ויישארו איתו לנצח. ¹⁸ על כן נחמו וודדו איש את רעהם בדברים אלה.

5 אחים יקרים, אין צורך לכתוב לכם מתי כל זה יתרחש. ² כי הלא יודעים אתם שאיש אינו יודע את המועד. יום ה' יבוא במפתח – כנוב בלילה. ³ כאשר בני-האדם יחו בשלווה ויחשבו שלא יקרה דבר, יירד עליהם האסון במפתח, כiolדת שאינה יודעת מתי יתকפה ציר הילדה, ואיש לא יוכל לברוח. ⁴ אבל אתם, אחים יקרים, איןכם שרוויים בחשכה כלל הנוגע לדברים אלה, ולכן יום ה' לא יפתחם כנוב. ⁵ כולכם בני-האור ובני-החיים; איןכם בני-הלילה ואיןכם שייכים לחושך. ⁶ משום לכך עמדו על המשמר! אל תירדו כמו האחרים, אלא צפו לבוא בשקייה ובערנות. ⁷ כי אלה שנדרמים נרדמים בלילה והשיכורים משתכנים בלילה. ⁸ אולם אנחנו בני אור-היום, ועל כן נישאר ערים על כל דבר, כי זהו רצון אלוהים מכל המאמינים במשיח. ¹⁹ אל תבלמו ועל תכלאו את רוח הקודש. ²⁰ לעולם אל תזלוו במה שנאמר בשם ה'. ²¹ בחנו כל דבר והאמינו רק במה שטוב, ישר ואמיית. ²² התרחקו מכל מעשה רע. ²³ ואלוהי השלום יתחר ויקדש אתכם לעצמו, וישמור את רוחכם. נפשכם וגופכם בריאות וללא-חטא, עד יום שבבו של אדוננו ישוע המשיח. ²⁴ אתם יכולים לסמוד על האלוהים אשר בחר בכם שימלא את כל הבתחותיו. ²⁵ אחים יקרים, התפללו בעדנו. ²⁶ דרשו בשלום כל האחים בנשיקה הקדושה. ²⁷ בשם ישוע המשיח אדוננו אני משביע אתכם שתקראו מכתב זה באוני כל המאמינים. ²⁸ חסר אדוננו ישוע המשיח עם כל אחד ואחד מכם. – Amen.

2 סלוניים

2 בונגע לבואו של ישוע המשיח אדוננו ופנישתנו

איתו, אני מבקש מכם, אחיהם יקרים. אנה, 2 אל תאבדו את עשתוניותכם ועל תפחדו משמוועותם. כוב, חזונות שוויא, נבואות שקר ומסמכים מזוייפים. שנכתבו כביבול על-ידי, שמספריהם כי הגיע יום זה. 3 אל הגיחו לאף אחד לרמות ולבלבול אתכם, כי לפניכן יפרוץ המרד ואיש הרשות יתגלה, זה שנידון לאבדון. 4 הוא ירומם את עצמו מעל כל מה שמאלוהים וכל מה שקדוש. עד שיעז אפילו לשבת בחיל אלוהים ויכריו שהוא עצמו אלוהים! 5 האם אינכם זוכרים שסיפרתי לכם כל זאת כשהייתי אצלכם? 6 עכשו אתם יודעים מה מונע בעדרו מלחותיע לפני הזמן המתאים. 7 מעליינו הרעים כבר משותלים בעולם. אך הוא עצמו יוכל להחותיע רק כשיוסר המעדור מדרךו. 8 ואז יתגלה בצד האבדון הרשות, אשר האדון ישוע ישתק בהבל-פיו וישמיד אותו כליל בזוהר כבודו. 9 הרשות הזה יבוא בשליחות השטן ובכוחו, יודחים את כולם באותות-שקר ואחיזות-עינויים. 10 הוא יצילח להטעות את האנשים שנעודו לניהנים, בכלל סיורכם לאהוב את האמת שכובוה להושיעם. 11 על כן יניח להם אלוהים להאמין בכל השקרים האלה, כדי שיוכלו לשפטם על אשר האמינו בשקרים. עשו בכוונה את הרע וסרבו להאמין באמת. 12 אך אנו חייבים להודות תמיד לאלוהים בעדכם, אתי יקרים האדון, כי עוד מבראשית הואבחר להושיע ולטהר אתכם באמצעות רוח הקודש ואמונתכם באמת. 13 הוא אף הזמיןיכם לחתת חלק בכבورو של אדוננו ישוע המשיח, באמצעות הבשורה שבירשו לנו. 14 על כן, אחיהם יקרים, התמידו באמונתכם. ואל תרפו מכל מה שלימדנו אתכם בכתב ובבעל-פה. 15 מי

1 אל קהילת הסלוניקי השicket לאלהים אבינו ולישוע המשיח אדוננו. מאות פולוס, סילונוס וטימוטווס. 2 שלום וברכה מאת האלהים אבינו ישוע המשיח אדוננו. 3 אחיהם יקרים, אנו מרנישים חובה נעימה להודות לאלהים על שאמוןתכם התחזקת מאור, ועל שאהבתם איש לרעהו נדלה כל-כך. 4 אנחנו אף מתנאים בהם לפני הקהילות האחרות, כי הוכחתם מה חזק כוח-הסבל שלכם ומה איתנה אמונהכם באלהים, למורת כל הרידות והצרות הבאות עליכם. 5 אלוהים חפץ שתהייו ראויים למלכותו אשר למענה אתם סובלים, והוא יוכיח לכם שהוא שופט בצדך. 6 כיצד הוא יוכיח לכם זאת? בהענישו את רודפיכם. 7 ובהעניקו לכם, הנרדפים, רוחחה והקללה יחד ארינה, כישוע המשיח יופיע בשמיים עם מלאכיו בלהבות-אש. 8 כדי להעניש את אלה שסירבו להאמין באלהים ובתוכניהם להושיעם באמצעות ישוע המשיח אדוננו. 9 עונשם יהיה אבדון עולם – ניתוק מפני האדון ומהדרת כוחו, (αιόνιος 166g) 10 ביום שיבוא האדון להתכבד בקדשו. אתם תהיו בין הקדושים האלה, כי האמנתם למה שסיפרנו לכם עלי. וזה לפיכךanno תמיד מתפללים שאלוהים יעשה אתכם ראויים לו, שימלא נגבורהו את כל מshallותיכם הטובות, ושיצליח את מעשיכם הנעים מתווך אמונה בו. 11 כדי שם ישוע המשיח יהיה מפאר ומוכבד באמצעותכם. וכדי שנם אתם תיקחו חלק בכבוד הזה, לפי מידת חסרו של אלוהינו ואדוננו ישוע המשיח.

יתן שאדוננו ישוע המשיח ואלהים אבינו, אשר אהב אותנו והעניק לנו נחמות-עולם ותקווה שאיננו רاوים לה, (aiōnios g166) ¹⁷ ינחם את לבכם ויעזר לכם בכל דבר טוב שתאמרו או תעשו.

המשיח: לכט לעבוד והרוווחו את לחיכם בכבוד!
13 ולשאר האחים אני אומר: לעולם אל תתייאשו ולא תפסיקו לעשות מעשים טובים. 14 גרשו מקרבתם את מי שמסרב לשימוש לדברינו שכתובים במחבת זה, כדי שיתביבש בעצמו. 15 אל שתיחסו אליו כאלו אויב, אלא כאלו אתה תשיש להזהירו ולהזהירו בדרך הישר. 16 ואדון השלום בעצמו יעניק לכם את שלומו בכל עת ובכל מקום. יהיה האדון עם כולכם. 17 עתה אני, פולוס. מברך את כולכם בכתבי-ידי, ממנהני בסיום כל מכתב, לאות וסימן שאין באמת הכתבתי אותם. וזה כתוב ידי וזה חתימתו. יברך אדוננו ישוע המשיח את כולכם.

3 **לסיום.** אחיהם יקרים, אנא, התפללו בעדרנו. ראשית כל התפללו שבורתה ה' תפוץ ב מהירות וביעילות בכל מקום. ות比亚 לו כבוד רב כפי שהביהה בינוים. 2 שניית, התפללו שלא ניפול בידי אנשי רשעים. שהרי לא כולם אוהבים את האדון. 3 אך אתם יכולים לסמוך על האדון שיזוק וישמור אתכם מכל רע. 4 האדון גם העניק לנו את הביטחון שאתם מקיימים הלכה למעשה את מה שלימדנו אתכם. ואף שתמשיכו בכך בעדר. 5 ואדון ישוע יקשר את לבכם להבין את משמעותה ועומקה של אהבת אלוהים וסבלנותו של המשיח. 6 אחיהם יקרים. אנו מצווים עליכם בשם ישוע המשיח אדוננו ובسمכוותו: הרחקו מכל מאמין עקשן שמסרב לקיים את ההוראות שמסרנו לכם. 7 אתם יודעים היטב שעלייכם להתנהג כמוני, שכן מעולם לא ראותם אותנו סוטים מהדרך הנכונה; 8 מעולם לא אכלנו בחינם – תמיד שילמנו בעדר מה שקיבלנו. עבדנו קשה יומם ולילה כדי להרוויח את מהייתנו, כי לא רצינו להכחיד על איש מכם. 9 אל תהשכו שלא הייתה לנו הזכות לבקש מכם לספק את מזונו – פשוט רצינו להראות לכם כיצד עליכם לעבוד לפנהנכם. 10 עוד בהיותנו אצלכם ביקשנו מכם לשמר על העיקרון: "מי שלא יעבד לא יאכל!" 11 אך ככל זאת אנו שומעים כי יש בינוים טפילים עצלים, המסרבים לעבוד ומובזים את זמנם ברכילות וחרכורידיב. 12 אנחנו מזהירים את האנשים האלה וממצוים עליהם בשם אדוננו ישוע

רדפני את המאמינים במשיח, הצדקי להם ופנעי בהם. אולם אלהים ריחם עלי, כי במננו לא הכרתי את המשיח ולא ידעתי מה אני עושה.¹⁴ מה רב חסדו של אדוננו! – הוא למדני לבתו ולדאמין בו, ולהימלא באהבת המשיח.¹⁵ מה נהדר הדבר ומה משתוקק אני שכל העולם יידע: ישוע המשיח בא לעולם כדי להושא את החוטאים, ואני היתי הנרול שביהם!¹⁶ אך אלהים ריחם עלי, כדי שישוע המשיח יוכל להציני לדוגמה לפני כל העתידים להאמין בו, כהוכחה לשבנותו הרבה אף לפני החטא הנורול ביוטר! כך יבינו שום הם יוכלים לזכות בחיי נצח.¹⁷ כל הכבוד והחדר לאלהים מעולם ועד עולם! הוא מלך העולםים, הבלתי-נראה אשר חי לנצח; הוא בלבד האלהים והוא מלא חכמה. – אכן.¹⁸ (איאנios g166)

אני מצווה عليك להילחם היטב במלחמה האדון, כפי שבקש מך הדון באמצעות נבייו.¹⁹ שמוד היטב על אמונהך במשיח, שמור את מצפונך נקי תמיד, ועשה את היישר והנכון. כי יש אנשים שאטמו את אוזוניהם לכול מצפונים ועשו את הרע בכוננה תחילתה. לאחר שמאסוו באלהים בצורה כזאת, אין פלא שעדר מהרה איבדו את אמונהם במשיח!²⁰ הומניות ואלכשנדיות הם דוגמה לכך: נאלצתי להענישם ולמסרם לשטן, כדי שילמדו לא לביש יותר את שם המשיח.

2 ראשית כל אני מבקש מכם להרבות בתפילה בעדר כל בני-אדם. התתנו לפני אלהים ובקשו ממנה שירחם עליהם. ואל תשכח להודות לו בשם כלם. התפללו بعد המלכים, המנהיגים ואנשי-השלטון למיניהם. כדי שנוכל להיות בשקט ובסלווה, באורה מכובד ובידראת אלהים.²¹ זהו רצונו של האלהים

מאות פולוס, שליחו של ישוע המשיח לפי מצוותיו הישרה של האלהים מושיענו ויישע המשיח, שהוא תקוותנו היהודה.²² אל טימותו, בני האמויות באמונה. מי ייתן שהאלוהים אבינו ויישע המשיח אדוננו יברך אותך בחסד, ברחמים ובשלום.²³ אני חזר ומקש מך את מה שבקשתי לפני צאת למקדונית: أنا, דישאר כאן באפסוס, וצווה על אנשים מסוימים להפסיק למד את תורת השקר שלהם, ולהפסיק לרמות את האנשים.²⁴ שים קץ לאגדות, לשקרים ולאמונה במגילות-יווחסין אינסופיות, הנורמים לוויכוחים ולספקות, ומונעים את בניית בית האלהים באמונה.²⁵ אני משתוקק שכל המאמינים המשיחיים יملאו באהבה שנובעת מלב טהור, מצפון נקי ואמונה אמיתית.²⁶ אבל ישנים אנשים שתחו מהדברים האלה ופנו לדיבורו הבלתי. הם רוצים שיכרו בהם כבעלי סמכות בהוראת התורה, בזמן שאיןם בקיים בתורה ואין יודעים כלל מה שהם אמורים.²⁷ אנחנו יודעים שהחוקי התורה של אלוהים רצה.²⁸ אנחנו גם יודעים שהחוקי התורה לא נחקקו למען האנשים היוצרים והטובים. אלא למען אנשים חסרי מוסר, חסרי שליטה עצמית – למען הרשעים. כן, חוקי התורה נחקקו עבור אנשים שמכימים את הוריהם, רוצחים את חבריהם,²⁹ זונים, הומוסקסואלים, סותרי נפש, רמאיים, שקרים, וכל אלה שעושים מעשים שהם נגד הבשורה הנפלאה של האל המבורך, אשר אני שליחו.³⁰ אני אסיר תודה לישוע המשיח אדוננו על שבחך כי להיות אחד משליחו, שבתח بي ומינה אותו לשרת אותה. ³¹ למרות שב עבר לענתי לשם וקיללתו אותה.

מושיענו. 4 כי הוא חפץ שכולם ייוושעו ויאמינו באמות. ולא לאחוב כסף. 5 עליו להנחי היטב את משפחותו, ולתנק את ילדיו למשמעת. 6 כי אם אדם אין מסונל להנחי כהלה את משפחתו, כיצד יוכל להנחי את קהילת אלוהים? 7 עליו לדירות מאמין משיחו בעל ניסיון, שכן אם הוא מאמין צער ובתיהם מנוסה, הוא עלול להתגנות על שנבחר לתפקיד חשוב תוך זמן קצר בלבד, וכך ייפול בידי השטן. 8 צריך להיות לו שם טוב בין הלא-אמינים, כדי שהשטן לא יוכל להעליל עליו עלילות ולהכחילו. 9 גם על שמי קהילה להיות ישרים וטובים כמנהני הקהילה. אסור להם להרבות בשתייה וולדוף בצע. 10 עליהם נקי את סוד האמונה אשר מוסחר מהלא-אמינים. 11 עליהם להוכיח את עצם לפני שהם נבחרים לחפיקדשמי הקהילה. יש לבחון את אישותם ואת יכולתם. ואם יעדמו במבחן ייבחרו לתפקיד. 12 נשוחיהם צדיקות להיות ישרות, לא מלשנות ולא רכלניות. כי אם סובלניות ונאמנות בכל מעשיהם. 13 לכל שימוש בקהילה תהיה אישה אחת בלבד, ועליה לנוהל היטב את משפחתה ומשק ביתה. 14 וכי המשרתים כהלה ירכשו את אהדרתם של אחרים, ואף ירכשו ביחסון רב באמונתם בישוע המשיח. 15 אני אמنم מקווה לבוא אליך במהרה, אך אני כותב לך דברים אלה עתה, כדי שאם אחר לבוא תדע אילו אנשים לבחור לתפקיד ממש בית האלים. זכור: קהילת האלים היא ביתו של אלוהים חיים. שהוא עמוד האמת ויסודה. 16 אין ספק שסוד אמונהינו נדול ביותר, אך פתרונוطمון במשיח שבא לעולם כארם. הכוח כחסר-דופי וטהור ברוחו, גנלה אל המלאכים, התפרנס בין העמים. נתקבל באמונה עליידי רבים ונלקח חורה לשמים בכבוד.

כלומר: 5 שיש רק אלוהים אחד ומתווך אחד בינו לבין בני-האדם. הלא הוא בצד-אדם ישוע המשיח. 6 אשר קרוב את נפשו بعد כל בני-האדם. והעדות לכך ניתנה במועד המתאים. 7 אני אומר לכם את נכון: נבחרתי לתפקיד שלicho של אלוהים כדי ללמד את הנזירים אמת זאת. וכדי להראות להם את תוכנות של אלוהים לישועה דרך האמונה. 8 משום כך אני רוצה שהמאmins יתפללו בכל מקום ויינפו את ידיםם. כשליכם נקי מכל טינה, כעס או ספק. 9 על הנשים להתלבש בצדינות, בתלבושת נאה ופשוטה, ואל להן להתנדר בתטרוקות המושכחות את העין, ולא בחשיטים או במלבושים יקרים. 10 כי על הנשים המשיחיות למשוך תשומת-לב במעשיהם הטוביים. כייא לנשים שבחרו לאחוב את אלוהים ולשרתו. 11 עליהם להוכיח וללמוד בשקט ובענווה. 12 על הנשים לשבת בשקט באסיפות הקהילה. אין מרשה לנשים ללמד את הגברים או להתנסה עלייהם. 13 מדוע? מפני שאלווהים בראשו לאראשונה את ארם. ורק לאחר מכון את חוה. 14 וללא אדם הוא שרומה על-ידי השטן, כי אם חוה לא עמדה בפתיוי וחטאיה. 15 מכאן הכאב והסבל של האישה בעת לידת בניתה. אך נפשה תיוושע אם תמשיך להיות באמונה, קדושה, אהבה וצדינות.

3 אכן נכוна האמרה: השוואך להיות מנהיג בקהילה. שואך לתפקיד טוב. 2 מנהיג בקהילה צריך להיות אדם טוב וחסר דופי, בעל לאישה אחת בלבד, מושל ברוחו, צנווע, נעים-הילכות, מכניס אורחים, מורה טוב של כתבי-הקודש. איןנו מפירים בשתייה יין, איןנו אלים ואיןנו רודף בצע. 3 עליו להיות טוב-לב ואדיב, להתחשב באחרים, לדודף שלום

4 רוח הקודש אומר לנו בפירוש שבאחריות הימים יפנו מאמינים מסוימים עורף למשיח. ויאמינו בכל מני תורות שקר אשר השראתן מהסדרים ומהרוות הרעות. **2** הם ישקוו ללא בושה, ומצלפונים כלל לא יציק להם. **3** הם יאמרו שאסור להונשא ואסור לאכול מאכלים מסוימים. למורות של אלוהים בראשם כדי שנחננו, המאמינים יודעי האמת, נאכל אותם בתודה. **4** שהרי כל מה שברא אלוהים הוא טוב ומותר לאכילה, בתנאי שנודה עליו לאלהים **5** ונבקש ממנו לברך את האוכל, כי המזון מקודש בתפילה ובדבר אלוהים. **6** אם תסביר כל זאת למאמין. ת מלא את חפיך כמנגן קהילה נאמן **7** שניין מהאמונה ומהורת האמת שבה דבקת. **8** אלם התרחק מאגדות מרושעות ומטופשות, והרגל את עצך למשמעות ולקדושה. **9** כושר גופנו הוא דבר טוב, אך כושר רוחני חשוב הרבה יותר. **10** ויעיל לך בכל הנוגע לחיה העולם הזה והעולם הבא. **11** אין כל ספק בדבר; אתה יכול להאמין בדברים אלה ללא כל הסתייגות. **12** אנחנו עובדים כי תקוטנו היא באלהים חיים. מושיעם של כל קשה וסובלם הרבה כדי שאנשים יאמינו בזאת, בניה האדם ובמיוחד של המאמינים בו. **13** וזה המשך לצאות וללמוד דברים אלה. **14** אל תניח לאיש לזלزل בחשיבותך בגלל גילך הצער. שימוש דוגמה ומופת למאmins במעשהך. בברך, באבתך, באמונתך ובתוර מחשבותיך. **15** עד שאגיע, הקדר את עצך לкриיאת כתבי-הקודש לפני הציבור, ולמד אותם את דברך. **16** נצל את המתנה שהעניק לך **17** באמצעות נביאיו, כשוקני קהילה סמכו את ידיהם על ראשך. **18** נצל מתנות אלה, הקדר להן מרץ וכל חשומת לך, כדי שכולם יראו בכירור את

התקדמותך והצלחתך. **19** שים לב לכל מה שאתה עושא וחושב. היישאר נאמן לאמת ולמה שיש, ואלהים יברך אותך ואת שומעך.

5 לעולם אל תנער באדם זקן, אלא נהג בו בכבוד כאיל היה אביך. אל הצעיריים מפרק דבר כל אחים אהובים. **2** את הנשים המבוגרות מפרק כבד כאמהות, והתייחס אל הצעירותן כל אחותיך – חשוב עליהן לך ורक מחשבות טהורות. **3** עלייך לכבד את אלה שהן באמות אלמנות. ככלומר, אלה שנוטרו בודדות וחסרות עזרה. **4** אך אם לאלמנה יש ילדים או נכדים, חוכתם לשאת באחריות לפרנסתה, וכך ישבו לה נמול על כל מה שעשתה למעןם. התנהנות כזו את מוצאת-הן בעני אלוהים. **5** על הקהילה לדאגן לאלמנות שנוטרו עניות ובודדות, אם הן בותחות בה' ומרבות בתפילה. **6** אם לאלמנה שחיה חי עוננות היא מטה באופן רוחני. **7** צווה עליהם דבריהם אלה כדי שהחיינה ללא דופי. **8** מי שאינו דואג לקרובי, ובמיוחד לבני-משפחתו, קופר באמונה והוא גרווע מאלה שאינם מאמינים. **9** אל הכלול ברשימה האלמנות את אלה שהן מתחת לניל שיטים ואת אלה שנישאו ליותר מבעל אחד. **10** על האלמנה להיות ידועה במעשייה הטובים, בחינוך ילדייה, בהכנסת אורהים, ברחיצת רגeli המאמינים, בעורתה לנוקרים ובתקדשת עצמה לעשיית מעשים טובים. **11** אל הכלול ברשימה את האלמנות הצעירות, כי כשחן מאבדות את מנוחתן והחיצרים הטבעיים שלחן מתחזקים. **12** כך הן בוגדות באמונתך במשיח. **13** יותר מזה, הן מתרגלו לחוי עצלות, נורדות מבית לבית, מרכלות ומתערבות בענייניהם של אחרים. **14** לכן אני חושב כי מוטב שהצעירות

הלו תינשנה שוב, תלדנה ילדים ותדרנה למשק הבית, כי או לא יוכל איש למתוח עליהם בקרות.

² אם אדרונם הוא מאמין משיחי, אין זו סיבה לכבר עתה יש בינוין כאשרו את אמונהן להחצצל בעבודה, אלא להיפך – עליהם לעבוד במשיח והלכו אחרי דשון.

¹⁶ אני חזור ואומר לכם: קרובי האלמנה חייבים לדאג לה ולפרנס אותה, ואלה במשיח והלכו אחרי דשון.

בחריצות כפולה, שכן הם עוזרים לאח מאמין ואלה להם להטיל את העמסה על הקהילה, כי או תוכל הקהילה לפנים את האלמנות שבאמת ז��ות לעורה.

¹⁷ מנהני הקהילה שממלאים חיטב את תפקיים ראויים לכבוד רב, במיחוד אלה שעמלים בהפצת הבשורה ובהוראת דבר האלוהים.

¹⁸ כי כתבי הקודש אומרם: "לא תהסם שור בדישו". ¹⁹ אל ובמקום אחר כתוב: "הפועל ראוי לשכדו".

האמין להאשמות נגד מנהיג קהילה אלא אם כן שמעת את עדותם של שניים, שלושה אנשים. ²⁰ אם הוא באמת חטא, יש להוציאו לפני כל הקהילה, כדי שאיש לא ילך בעקבותיו. ²¹ לפני אלוהים. אדרוננו ישוע המשיח והמלאים בחורי ה', אני מצווה عليك לקיים את המצוות האלה ללא משוא-פנוי. ואל תשפטו ללא חקירה. ²² לעולם אל תמהר למןות (אנב. אני מיעץ לך לשחות מעט יין במקום מים).

²³ הין יועיל לצabi הבطن שלך החזירים ונשנים). ²⁴ יש אנשים שחטאיהם ידועים ונโลויים, וכਮובן שם ישפטו לך, ויש אנשים שחטאיהם אינם ידועים רק יומ-הדרין יוציא לאור את האמות המראת.

ג' מעשיהם הטובים של מאמנים מסוימים ידועים לאנשים רבים. אך גם אם לא כל מעשיהם הטובים ידועים עדין, הם יצאו לאור במקודם או במאוחר.

6 על מאמנים שהם עבדים לעבוד קשה למען אדרוניהם ולכבד אותם. כדי שיישמשו דוגמה

¹³ אני סיפרת לאנשים רבים ככל-כך. (*aiōnios g166*)

מצווה עלייך לפני האלוהים. שמעניק חיים לכל.
ולפני ישוע המשיח. שלא פחד אמר את האמת
לפונטוס פילטוס: ¹⁴ עלייך לקיים את המצווה הזאת
לא כל דופי. עד בוא של ישוע המשיח אדוננו.
¹⁵ וכשיגיע הזמן המתאים יתגלה המשיח אלינו
מהশמים. על ידי האלוהים המבורך והעליזן. מלך
המלכים ואדון האדרונים: ¹⁶ הוא לבדו בן אלמוות.
וחי באור נשגב שאישינו יכול לחזות בו. כל
הכבד. התפארת והגבורה לאלהינו לעולמים. –
אמן. ^(aiōnios g166) ¹⁷ אמרו לעשירים שלא יתגאו ושלא
יסמכו על עוזרם אשר ייעלם בקרוב. אלא שיבטהו
באלוהים חיים שמעניק לנו תמיד ברוחב לב כל
מה שאנחנו צדיקים. ^(aiōn 165) ¹⁸ עודד אותם לעשות
מעשים טובים. להעניק מכספם לנזקים. ולשתף
את الآחרים בכל מה שהעניק להם אלוהים. ¹⁹ אם
כך ינהגו. הם ייאגרו לעצם אוצר Amitiy בשמי
אשר יישמר לנצח. ונום ייחיו חיים מושיכיים פוריים
כאן עלי ארמות. ²⁰ טימוטוס. שומר היטב את מה
שאלוהים הפקיד בידך. התרחק מוויכוחו סרך עם
אליה שמתפארים שהם יודעים הכל. ובכך מוכחים
את בורותם. ²¹ רבים מלאה החתיאו את העיקר
– את האמונה בישוע המשיח! חסדו של אלוהים
איתק. – אמן.

אלוהים בחר כי להיות שליחו כדי שאبشر לנויים את הבשורה הזאת, וכדי שאלמד אותם את דבר ה'. 12 מיסיפה זאת אני סובל כאן בכלל, אך אני מחייב בכך, כי אני יודע במני אני מאמין, ואני בטוח שהוא מסוגל לשמור היטוב על אשר הפקדתי בידו עד יום שובו. 13 ננהן לפה דברי האמת שלימדתי אותה, ובמיוחד بما שנגע לאמונה ולאהבה שהענק לך המשיח. 14 בעורת רוח הקורש ששוכן בקרבך שמור היטוב על האוצר שהופקד בידך. 15 אתה יודעת שבכל המאמינים אשר באו לך מאסיה נטשו אותה; אפילו פוגלו והרמונגים הילכו להם. 16 רק אוניסיפorus ביקר אותה פעמים רבות; הוא מעולם לא התבבש בעבודת היוטי בכלל. ביקריו ממש השיבו את רוחו, ולכן יברך האלוהים אותו ואת משפחתו. 17 למעשה, בהגינו לרומי הוא חיפש אותו בכל מקום, למען, בהגינו לrome הוא חיפש אותו בכל מקום, עד שלבסוף מצאנו. 18 אתה יודעת היטוב כמה עז לי אוניסיפorus באפסוס. יברך אותו האלוהים בברכה מיוחדת ביום שובו של המשיח.

2 טימותious, בני, עלייך להתחזק בכוח ובחסד שמעניק לך המשיח. 2 למד אנשים אחרים את דברי האמת אשר שמעת מפי בונחותם עדים רבים, כדי שבבא הזמן הם ילמדו את האחרים. 3 קיבל את חלקך בסבל למען המשיח. כמווני, כחילה ניבור במלחמה ישוע המשיח. 4 וכחילה לשיעוש המשיח אל תתערב יותר מדי בענייני העולם זהה, כדי שתוכל להשביע את רצונו של מי שניים אותך לנצח. 5 בשותך את אשר הטיל عليك האדון, עלייך לנחות לפני הכללים שלג. גם הספורתאי לא יזכה בפרס אם לא יתחרה לפני הכללים! 6 האיך החרוץ שמעבד את אדרתו זכאי לאכול ראשון את ביכורי הפרי. 7 חשוב היטוב על דברים אלה, ואלוהים יעוז לך

1 מאות פולוס שליח המשיח, אשר נבחר על-ידי אלוהים לבשר לבני-האדם את דבר חיידנץת. שבבטיח להם באמצעות האמונה בישוע המשיח. 2 אל טימותious, בני היקר. מי ייתן שהאלוהים אבינו, ישוע המשיח אדוננו יברך אותך בחסד, ברחמים, בשלום ובשלום. 3 אני מורה לאלוהים בעדרך. טימותious. יומם ולילה אני מתפלל בעדרך ומבקש מלאוהים לברך אותך. זהו אלוהי אבותיי, ומטרתי האחת בחיים היא לעשות את הטוב בעיניו. 4 אני כל-כך מתגעגע אליו! אני עדים זוכר את הדמעות שולנו מעניק שנפרדנו. מה אש mach לשובולדאותך! 5 אני יודע שאמוןך באדוננו כנה ורצינית. אמוןנתן של אמר אבנקי ושל סבתך לואיס. ואני בטוח שהיא חזקה כתמיד. 6 משומך לך אני מזכיר לך לעורר את מתנת האלוהים שנמצאת בקרבך, ואשר ניתנה לך כשםכחית את ידי עלייך. 7 שכון האלוהים לא נתן לנו רוח שלפחד, אלא שלגבורת, אהבה ומשמעות עצמית. 8 אם אכן תעורר את המתנה הרוחנית הזאת, לא תtabivish בספר לאחרים על אודות אדוננו, ולמרות היוטי כאן בכלל למען ישוע המשיח, לא תtabivish שמא ידעו שאני יידרך. אלא תהיה מוכן לשבול יחד איתיו למען האדון, שכון הוא יעניק לך כוח וסבלנות לשבול למעןנו. 9 אלוהים הושיע אותנו ובחר בנו לעוברו הקדושה לא משום שהיינו ראויים לכך, אלא משומש זו הייתה תוכניתו עוד לפני בראית העולם; הוא רצתה להראות לנו את טוב לבו ואהבתו באמצעות ישוע המשיח. (aiōnios) 10 אלוהים נילה לנו בדברים אלה על-ידי בוואו של ישוע המשיח מושיענו, אשר ניצח את המות והראה לנו את הדרך לחחי נצח על-ידי אמונה בו. ¹⁶⁶

ככליו אשפה. ²¹ כדי להשתיך לחשוב וליקר – להיות חפי בעל-ערך לבעל הבית – עליך לטהר את עצמך ולהתרחק מכל חטא. ואז יוכל המשיח לחשתחש בך למטרותיו הנועלות. ²² ברוח לך מהאותה הנעורים, והתקרב לכל דבר שמעודד אותך לעשות מעשים טובים. שף לצדך, לשלום, לאמונה ולאהבה, ובקש את חברתם של האוהבים את אלוהיםقلب טהור. ²³ אני חזר ואומר: התרחק מוויכוחים טיפשיים וחסרי טעם, אשר רק מדיניות אנשים ונורמים למראות. ²⁴ המאמין באלהים אינו צריך לריב עם אחרים, אלא עליו להיות אדיב וסובלני, וללמוד את הדריך הטובה לאלה שאינם הולכים בה. ²⁵ כשאתה מוכיח את המתחחים לדבריה, נהג בהם בענווה ובעדינות. כי אז, בעזרתו, הם עשויים לשוב מדרך הרעה ולהאמין באמת. ²⁶ כך תשוב אליהם בינתם והם יברחו ממלאכות השטן – שכדר אוthem כדי שישרתותו – ויתחילו לעשות את רצון הרוח.

3 דע לך, טימוטוס, שבאחרית הימים יבואו זמנים קשים. ² האנשים יהיו אונciים ויאהבו רק את עצמם ואת כספם; הם יתהלו בעצמם, יתנאו, יקללו את אלוהים, ימרו את פי הוריהם, יהיו כפויי טובה ויעשו כל מעשה רע. ³ הם ייהיו חסרי רeson עצמי. הם יהיו אכזריים ושותאי כל דבר טוב. ⁴ הם יבנדטו בחבריהם, י מהרו לכעסם, יהיו נאוותנים ויאהבו תענוותה במקום שיאהבו את אלוהים. ⁵ הם יעמידו פנים כאילו הם מאמינים באלהים, ואילו שתחפו באסיפות הקהילה, אבל הם לא יאמינו למה שישמעו. היוזהר מאנשים כאלה! ⁶ הם מסוג האנשים המתגננים אל בתיהם, ומתחברים

להבינים. ⁸ לעולם אל השכח את הבשורה שני מבשר; תקומו של ישוע המשיח מן המתים. והיוו משושלת דוד המלך. ⁹ הם כלאו אותו בבית-הסוהר כמו פושע. מושם שהחצתי את האמת זו זאת. אך דבר האלוהים אינו כליא! ¹⁰ אני מוכן לסביר הכלל למען בחורי האלוהים. כדי שנם ייוושעו ויזכו בכבוד עלולים בישוע המשיח. ¹¹ אכן נכוון השיר:

אם מתנו עם המשיח, נם נחיה איתו; ¹² אם נסבול למעןנו, נם נמלוך איתו; אם נתכחש אליו, נם הוא יתכחש אלינו; ¹³ אף אם לא נאמין, הוא תמיד נאמן, כי אין הוא יכול לכחש עצמו. ¹⁴ הוחר לאנשיך דברים אלה וצווה עליהם, בשם האדון, לא להתווכח על הדברים חסרי ערך. ויכוחים כאלה מבלבלים את השומעים ומזוקים להם. ¹⁵ שקווד להשביע את רצון ה – כפועל שאין לו כל סיבה להתחביב בעבודתו, וכacad שירוד לשתחמש בדבר האמת בצורה המועילה ביותר. ¹⁶ התרחק מוויכוחים מטופשים אשר מדיניות ומכעיסים. וכך מביאים לידי חטא. ¹⁷ ויכוחים מטופשים אלה מתחפשים כמו ריקבון ומכאיבים לאנשים שמעורבים בהם. ¹⁸ הומניאים ופיזיאטוס מעוררים ויכוחים כאלה. ¹⁹ השלשו ובלבלו את אמונהם של אלה שהאמינו להם: ²⁰ אולם דבר אין יכול לערער את האמת האלוהים: היא עומדת איתנה כסלע שעליו חוקוק: "ירוד ה' את אשר לו". ו"הקורא לעצמו מאמין באלהים צרייך להתרחק מכל רע". ²¹ בבית העשיר יש כלים שעשו מזוהב ומכסתף, ויש גם כלים שעשו ממעץ ומהחר. את הכלים היקרים מנושים לאורתום. ואילו בכלים הזולים משתמשים לעבודות המטבח או

4 אני מצווה עלייך לפני אלוהים ולפני אדוננו עם נערות קלות דעת ומלאות חטאיהם. הנשלחות על-ידי תאוותיהם, ומלמדים אותן את תורה השקר ישוע המשיח, אשר ישפט את החיים ואת המתים בכווא ובמלכותו: ² הטע את דבר האלוהים בכל עת – בכל חזמנות שבא להידך. בין אם זה נהוג מורים חדשים; דין מוכנות ללימוד מכל אחד, אבל לעולם אין מסגולות לבוא לידיעת האמת. ⁸ כשם בכך; עודד אותם לעשות את הטוב ולמד אותם מורי השקר האלה באמת. מוחשבותיהם טמאות ומושחתות, והם נלחמים באמונה המשיחית. ⁹ אך הם לא יקשבו לאמת, ויחפשו מורים שילמדו אותם מה שהם רוצחים לשם. ⁴ הם לא יקשבו לדבר אלוהים, ויפנו בשמחה לאנרכות ולשקרים. ⁵ אבל אתה שמר טימותious. אתה יודע מה אני מלמד, מהו אורח-חיי על קור רוחך, ואל הפחד לסבול למען האדון. הדרךאנשים אחרים לאמונה במשיח, ובצע את כל המוטל عليك על הצד הצד הטוב ביותר. ⁶ אני אומר לך דברים אלה ממשום שלא נותר לי זמן רב להיות איתך. שעני קרבבה – תוק זמן קצר עבר מן העולם הזה והאריה בשם. ⁷ נלחמתי את המלחמה הטובה למען האדון, רצתי במרוץ הנדרול והתמיד נשארתי למשה, כל אלה שיבחרו לשרת את המשיח בחווי קדושה יסבלו מיידי שנאיהם. ¹³ האנשים הרעים ומהרוי השקר יגבירו את מעשייהם הרעים, וימשיכו להתעוט את בני-האדם, כי הם עצם הותעו על-ידי השטן. ¹⁴ אולם אתה, טימותious. המשך להאמין במה שלמדת. אתה יודע שלאלה הם דברי אמת, ושאתה יכול לבתו באלה מאיתנו שלמדו אותן. ¹⁵ עוד בילדותך ידעת והכרת את כתבי-הקדש, אשר החיכמו אותך והכשרו אותך לקבלת ישועת האלוהים באמצעות האמונה בישוע המשיח. ¹⁶ כל כתבי-הקדש נכתבו בהשראת אלוהים. הם מלמדים אותנו את אמת האלוהים. מותקנים את טעויותינו ומדריכים את חיינו בדרך הירושה והצדקה. ¹⁷ זהו דרכו של אלוהים להזכירנו לעשות תמיד מעשים טובים.

5 כי הוא מתנגד בחריפות לכל מה שאחנהו

מאמינים. ¹⁶ כשהbayao אותו למשפט בפעם הראושונה, איש לא היה כאן כדי לעזור לי; כולם ברחו מהם. (אני מקווה שאלהם לא ישפטו אותם על כך). ¹⁷ אך הדון חיזק אותו ועזר לי. כדי שאוכל להטיף את הבשורה באומץ לכל העולם. ובכך הצליני מליע הארי. ¹⁸ אכן, הדון יצלני תמיד מכל רע ויביאני אל מלכותו בשםים. לאלהים הכבוד לעולם ועד. – אמן. (165g ו-165ai) ¹⁹ אנה, מסור דרישת-שלום בשם לפריסקה, לעקילס ולאלה שנרים בבתו של אוניסיפروس. ²⁰ ארסטוס נשאר בקורינתוס. ואת טרופימוס השארתי חולה במיליטוס. ²¹ השתרדל לבוא לכך לפני בוא החורף. אובולוס, פודים, לינוס, קלודיה וכל האחים דורשים בשלומך. ²² אדוננו ישוע המשיח יברך אותך וייה עם רוחך. – אמן.

13 וזהי האמת. משום כך דבר אל המאמינים בחומרה הנדרשת וועורר אותם להתחזק באמונתם. 14 הזהר אותם שלא יקשו לסייעים ולאנדות הרוחות בין היהודים. ושלא ישמעו לאנשים שדוחים את האמת. 15 אדם טוב מוצא מעלה ויתרונות בכל דבר. ואילו אדם רשע, שאיד' אפשר למסוך עליו, מוצא פגמים וחסרונות בכל דבר. בוגל מחשבותיו הטמאות ותוכנותיו הרעות. 16 אנשים אלה טוענים שהם מאמינים באלהים. אולם מעשיהם ואורה חייהם אינם מעידים על כך. הם קופרים. עושים מעשי תועבה ואני מסוגלים לעשות כל מעשה טוב.

2 טיטוס. למד את המאמינים כיצד לחיות כראוי את החיים המשיחיים. 2. למד את המאמינים הוקנים להירות רציניות ומושבים בדעתם. להיות נבונים. למשול ברוחם. להכיר באמת ולהאמין בה. ולעשות את כל מעשיהם באהבה וב��בלנות. 3. למד את המאמינות הוקנות לשלווט ברוחן. לעורר כבוד בכל מעשיהן. לא לרכל. לא להוציא דיבה ולא להרבות בשתייה יין. שכן עליון למשמש דוגמה טובה וללמוד מעשים טובים. 4. זקנות אלה צרכות ללמידה את הבחרות הצעירות למשול ברוחן. לאחוב את בעלהן וילדיהן. 5. להיות נבונות וטהורות-מחשבה. לבנות את מרבית זמנה בבית ולשמור בקול בעלהן. 6. כדי שלא ידברו רעה על האמונה המשיחית. דבר גם עם הבחרים: בקש מהם לרשן את עצמן ולהתייחס אל החיים בכבוד ראש. 7. אתה בעצם חייב לשמש להם דוגמה למעשים טובים: כאשר אתה מלמה. עשה זאת ביושר ובברצינות. 8. דבריך צרכיים להיות נבונים והণוניים. כדי שככל מי שירצה להתווכח איתך יתבישי בעצמיו. כשיוכח שאין יכול למצוא בדבריך שום סיבה למתייחת ביקורת. 9.

10 מאת פולוס. עבדו של אלוהים ושליחו של ישוע המשיח. נשלחו לחזק ולבנות את אמונה של המשיחיים וללמוד את אמת אלוהים. שבה הכוח לשנות חייך אדם. כדי שיוכלו לקבל את מתנת חי הנצח שהבטיח להם ^{g166} (aiōnios 3) אלוהים החליט כי עכשו הומן המתאים לנילת ברבים את הבשורה על אודות בנו. והוא עצמו הטיל עלי את המשימה הזאת וציווה עלי לבצעה למעןנו. 4. אל טיטוס. בני האמתי באמונה. יברך אותך אלהים וישכין בלבך שלום ושלווה. 5. השארתיך באיך-רתים כדי שתעזוז כמייטב יכולת תיקון ולחיזוק הקהילות שם. וכדי שבכל עיר תמנה זקנים אשר ימלאו את ההוראות שאתה לך. 6. אלה חן הדרישות מהזקנים - עליהם להיות: בעלי שם טוב וללא רופי (שהרי הם שליחי ה). בעליים לאיsha אחת בלבד. שילדיהם אהבים את אלוהים. בעלי תדמית טובה. מוחונכים הדיבר ומשמעים. שלא אשימים בשום פשע. ענווים. לא רגוניים. שאינם מרכיבים בשתייה יין. לא אלימים. שנואו בצע. 8. מכנים אורחים. אהבים כל דבר טוב. נבונים. ישרי. בעלי ריסון עצמי ⁹ ובעלי אמונה חזקה נבונים. בעלי ריסון עצמי ⁹ ובעלי אמונה חזקה ויציבה באמת (כדי שיוכלו לעמוד בויכוחם מותגנדים ולהוכיחם על טעותם). 10. אנשים רבים מסרבים לשמור בקול אלהים. במירוח בין אלה בריות מילה ולקיים את כל ההלכה כדי להיוושע. 11. علينا לשים קץ לדבר. כי אנשים אלה הרחיקו משפחות רבות מן האמת אך ורק למען בצע כסף. אחד מאנשיהם. נביא מכרתים. אמר עלייהם: "אנשי כרותים הם שקרים. חוות אכזריות וגולניים עצלנים!"

דבר נם עם המשרתים והעבדים. ובקש מיהם לשמעו
בכל אדוניהם, להשתדר להשבע את רצונם.¹⁰ לא
מתוך רחמי. הוא רחץ אותנו מהחטאינו, ונתן לנו
לייה חדשה וחיים חדשים באמיצות רוח הקודש.⁶
אלוהים עשה זאת בזכות קורבנו של ישוע המשית,⁷
ובחסדו הרב הצדיק אותנו ונתן לנו חלק ונחלת בחיה
הנצח, שליהם אנו מצפים. (aiōnios g¹⁶⁶)⁸ כל הדברים
שאמרתי לך הם נכוןים. הרגש את חשיבותם כדי
שהמאמינים יהיו והירים יותר ויעשו תמיד מעשים
טובים. לא רק משום שוו חוכתם, אלא משום שהוא נם
מושיע!⁹ הימנעו מוויכוח סרק ומוויכוחים בנושאים
השנויים בחלוקת; הימנעו מוויכוחים ומריבות
בונגש לקיים מצאות התורה, שכן הם מיותרים.
חרסידותעלת וגורמים רק נזק. ¹⁰ אם מישחו מכם
נורם לסכסוכים ולהילוקי דעתך, ההוירו אותו פעם
או פעמים ולאחר מכין עזובו לנפשו. וכך יди אדם כזה
הוא מושחת וירוע לו הייטב שהוא חוטא. ¹¹ אני עומד
לשלוח אליך את ארטימוס או את טוביוקס. בהנייע
אליך אחד מהשנויים השתדר לבוא אליו לניקופוליס
במהירות האפשרית. כי החלטתי להישאר שם
למשך החורף. ¹² זינס, עורק-הדרין, ואՓולוס עומדים
לצאת למסעם. עוזר להם כמייטב יכולתך. וdag
לכך שהמאמינים יספקו את כל צרכיהם. ¹³ כי על
המאמינים לבטא את אמונהם במעשהיהם הטובים
ובהגשת עזרה. ¹⁴ כולם כאן מוסרים דרישת שלום.
מסור בבקשת דרישת שלום חמלה לכל המאמינים
בכՐתים. יברך אתכם אלוהים. – Amen.

מושיענו נילה לנו את טוב לבו ואהבתו. ⁵ והוא הושיע
אותנו, לא בגין המעשים הצדיקים שעשינו, אלא
להתחזק ולא לנוכח, אלא להוכיח שאפשר לסמוך
עליהם. התנהנות כוותא תביא אנשים רבים לידי
הרצון להאמין באדוננו ואלוהינו. ¹¹ כי אלוהים
מציע עתה לכל אדם מוגנת חינם! תשועת עולם
וחיי נצח!¹² כאשר מקבלים אנו את המתנה המוצעת
לנו, אנו באים להכרה שאלוהים רוץ שנספיק
לחיות חייו חטא, ונספיק לדודף אחרי תענוות
העולם הזה ותאות הבשר, ולעומתם נהייה חיים
ישראלים. נאהב את אלוהים באמות ובתמים. (aiōn¹⁶⁵)¹³
ונצפה בכליון עניינים להופעת אלוהינו הנפלא
מושיענו ישוע המשיח בכבוד זהדר. ¹⁴ אלוהים נור
עליו למות, כדי שמותו יכפר על מעשינו הרעים
וישחררנו מהשubar ליצר הרע שלנו. וכל זאת
כדי לטהר אותנו ולעשותנו לעם נבחר ואהוב על
אלוהים, עם שמוון לעשות מעשים טובים. ¹⁵ טיטוס,
עדך את אנשיך לקיים דברים אלה הלהבה למעשה.
זוכת (וגם חובתך) להעיר להם ולתכן אותם היכן
шиб צורך בכך. אל תניח לאיש לזלزل בדברים
האלה!

3 הזכר לאמינים עליהם לצית לשלטונם
ולנצחיהם. וועליהם להיות מוכנים תמיד לעשות
מעשים טובים. ² עליהם להימנע מריכילות, הוצאה
דיבחה ומריבות, ולעומת זאת להיות עדינים ולהראות
ענווה אמריות לכלום. ³ נם אנחנו היינו פעם
טיפשים ולא שמענו לכול אלוהים; אנשים שונים
הוילכו אותנו שלול, ונגרמו לכך שנותר עבר לשוקות
וליצרים שלנו. התקופה היהיא הייתה נוראה; הינו
חרסיד-שלווה ומנוחה, מלאי קנאה וטינה. שנאנו
את כולם וכולם שנאו אותנו. ⁴ אך אשר אלוהים

אל-פִּילִימֹן

ובמיוחד אהוב עלי. מעתה יndl ערכו בעניך. שכן אין הוא סתום עבר, אלא נם אחיך במשיח. ¹⁷ אם אתה באמתה חושב אותו לידיד טוב שלך, אנה, קבלתו בחמיימות כשם שחיית מקבל אותו לו אני הייחידי בא. ¹⁸ אם אוניסים מוס גרם לך נזק כלשהו בעבר או גנב ממך משחו, זקוף זאת להובתי. ¹⁹ ואני מתחייב בזאת לשלם את כל מה שמניע לך. (הרני מאשר בכתב יידי שאני ערבות לכל מעשיו של אוניסים). אני צריך להזכיר לך כמה אתה חייב לי: אתה חייב לי כל-כך הרבה הרבה יותר את חייך! ²⁰ אחוי היקר, أنا עשה את המעשה הנעלמה הזה אשר יגרום לי שמחה רבה, ואני אודה לאלהדים עמוקך לביך. ²¹ כתבתי לך מכתב זה כי אני בטוח שתמלא את בקשי. (ואף לעללה מזאת). ²² אתה כבר יכול להכין למעןי את חדר האורחים. כי אני מקווה שאלהדים יענה להיפילותיכם ויאפשר לי לבקר אתכם בקרוב. ²³ דרישת שלום לך מאפרנס שנמצא איתך בכלל. גם הוא נאסר רק בגין מספר לאנשים על ישוע המשיח. ²⁴ גם עוזרי מרkos, אריסטרכוס, דימוס ולוקס מוסרים דרישת שלום חמזה. ²⁵ חסד האדון ישוע עם רוחכם.

1 אל פִּילִימֹון, עוזרנו היקר והאהוב, אל הקהילה שמתאספת בביתך. אל אחותנו אפהיה ואל ארכיפס. שהוא חבר במלחמותנו למען המשיח. מאת פולמוס, שি�ושב במאסר באשמה הפצת הבשורה על ישוע המשיח, ומאת טימותיו אחינו. 3 שלום וברכה מאת אלוהינו ואדוננו ישוע המשיח. 4 פִּילִימֹון היקר, אני מודה חמיד לאלהדים כאשר אני מתפלל בעדרך. 5 כי אני ממשיך לשמעו על אמונהך במשיח ישוע והבתתק לכל עם אלהים. 6 אני מתפלל שכאשר תספר לאנשים שונים על אמונהך באדון, הם יבחינו בתכונותיך הטובות ובברכות שהשפיע عليك האדון, וגם הם יאמינו בישוע המשיח. 7 אחוי היקר, אהבתך הייתה לי לשמחה ונחמה, שכן מעשיך הטובים עודדו מאוד את המאמינים. 8 ברצוני לבקש מכם לעשותות לי טובה. למעשה אני רשאי למצוות عليك למלא את בקשי בשם ישוע המשיח, כי חובתך למלא אותה. אך אני, פולוס הזקן ש居ושב בכלל למנין המשיח, אוהב אותך וمعدיף לבקש מכם במקומם למצוות عليك. 10 בקשי היה שתתנהג יפה עם אוניסים. כאן בכלל הדרשתי אותו אל האדון ישוע המשיח, ועתה אוניסים מאמין בו. 11 אוניסים (פירוש השם: רב-חוטלת) לא הוועיל לך בעבר. אך מעתה ואילך יהיה לתוכלת רבה לשנינו. ¹² בצדך רב ניפור אני מבני באמונה, שהוא בטה עני, ומהזירנו לך. ¹³ חפצתי שישאר לך עזר לי כאן בבית הכלא. ¹⁴ אך לא רציתי לכפות عليك את רצוני. ¹⁵ אני מציע שתסתכל על המצב כד: אוניסים עזב אותך לזמן קצר כדי שעכשו, בשובו, יוכל להיות שלך לתמיד. ¹⁶ הוא לא יהיה יותר סתם עבר, אלא מישחו חשוב יותר – אח אהוב.

המלאים הם רק רוחות שרת, אשר נשלחו לעזור ולחשיך על העתודים להיוושע.

2 עליינו להקדיש תשומת־לב רבבה לאמת אשר שמענו, כדי שללא נסטה ממנה בשום פנים ואופן!² שכן אם דברי התורה שמסרו המלאכים למשה רבו הוכחו כדברי אמת, וכל מי שלא ציה לهم קיבל את העונש שמניע לו.³ כיצד נימלט אנחנו מעונש, אם נתעלם מהישועה הנפלאה הזאת שהוכרזה על־ידי הארון, וספרה לנו מפני עדים אשר שמעה מפיו?⁴ אלוהים עצמו העיד עליה והראה לנו שוזהי בשורת אמת, באמצעות אחותות, נסائم, נפלאות ועל־ידי העובדה שהענק, כרצונו, מתנות וכישרונות מאת האלוהים.⁵ בזאת הוכיח שהוא בעל חשיבות נדולה מכל המלאכים, ואלהים אישר עבדה ואתכש העניק לו את השם: "בן־אלוהים".⁶ שם שלא הונק לאף מלאך!⁷ לאיזה מלאך אמר אלהים ארבעים: "בני אתה, אני היומןילדתיך"? או "אני אהיה לך והוא והוא יהה לי לבן"?⁸ כשהצינו אלהים לפניו העולם את בנו בכורו, את ישוע המשית, אמר: "השתחו לו כל־מלאכי אלהים".⁹ ועל המלאכים אלהים אומר: "עשה מלאכי רוחות, משרתיו אש להט".¹⁰ אך לבנו הוא אומר: "כסאך, אלהים, עולם ועד שבט מישר שבט מלכאות".¹¹ אהבת צדק והשנא רשות, על כן משחק אלהים אלהיך מן שwon מחבריך".¹² גם במקום אחר אנו מוצאים רמז לעילונותו של הבן: "אתה, אדוני, לפנים הארץ יסדה, ומעשה ידיך שמים".¹³ הנה יאברדו, ואתה העמד: וכולם כבגד יבלו.¹⁴ כלבוש תחליפם, ויחלפו. ואתה הוא ושנותיך לא יתמו".¹⁵ האם אמר אלהים ארבעים לאחר המלאכים את אשר אמר לבני: "שב לימיינו עד אשית איזביך קדום לרנגליך"?¹⁶ לא! כי שמד לACHI, בתוך קהל אהלך".¹⁷ במקום אחר

1 לפני שנים רבות דבר אלוהים אל אבותינו באמצעות הנביאים בדרכים שונות, וספר להם. שלב אחריו שלב, על תוכניותיו. **2** אך עתה, באחרית הימים, דיבר אלינו אלהים באמצעות בניו, אשר בידיו הפקיד את הכלול ועל־ידו בראש את העולם ואת כל אשר בו.^{16(a)} **3** בן־האלוהים מקרין את זהה כבוד האלוהים; הוא צלם תוכניותיו של אלהים, ובכוח דבריו הוא נשא את העולם כולו. לאחר שהקריב את עצמו למעןנו, כדי לטהר אותנו מהטהינו, עלה בן האלוהים למרומי וושב לימיון האלוהים.⁴ בזאת הוכיח שהוא בעל חשיבות נדולה מכל המלאכים, ואלהים אישר עבדה ואתכש העניק לו את השם: "בן־אלוהים". שם שלא הונק לאף מלאך!⁵ לאיזה מלאך אמר אלהים ארבעים: "בני אתה, אני היומןילדתיך"? או "אני אהיה לך והוא והוא יהה לי לבן"?⁶ כשהצינו אלהים לפניו העולם את בנו בכורו, את ישוע המשית, אמר: "השתחו לו כל־מלאכי אלהים".⁷ ועל המלאכים אלהים אומר: "עשה מלאכי רוחות, משרתיו אש להט".⁸ אך לבנו הוא אומר: "כסאך, אלהים, עולם ועד שבט מישר שבט מלכאות".⁹ אהבת צדק והשנא רשות, על כן משחק אלהים אלהיך מן שwon מחבריך".¹⁰ גם במקום אחר אנו מוצאים רמז לעילונותו של הבן: "אתה, אדוני, לפנים הארץ יסדה, ומעשה ידיך שמים".¹¹ הנה יאברדו, ואתה העמד: וכולם כבגד יבלו.¹² כלבוש תחליפם, ויחלפו. ואתה הוא ושנותיך לא יתמו".¹³ האם אמר אלהים ארבעים לאחר המלאכים את אשר אמר לבני: "שב לימיינו עד אשית איזביך קדום לרנגליך"?¹⁴ לא! כי

הוּא אָמֵר: "קַיִוְתִּי לֹו". וְהוּא נֶם אָמֵר: "הַנֶּה אֲנִכִּי אֲבֹתֵיכֶם, בְּחִנּוּ נֶם רְאוּ פָעֵלִי, ۱۰ אַרְבָּעִים שָׁנָה". רוח הקודש ממשיך ואומר שאלהים מאס בדרך הווה, שכן היו בו רשותם שלא קיימו את תורתו ולא הילבו בדרכיו. וזה מושם כך כעס עליהם אלהים מאד ונשבע שלא יוכנסו לעולם אל מקום מנוחתו. ۱۱ לפיכך, אחיהם יקרים, בחנו את לבכם, כדי שלא יימצאו בינויכם רשעים וחסרי-אמונה שמסרבבים לבטווח בה. ۱۲ הוכיחו זה את זה בכל יום. כל עוד יש אפשרות לכך, כדי שאיש מכם לא ירומה עליידי החטא ולא יקשה את לבו גנד אלוהים. ۱۳ שכן רק אם נישאר נאמנים עד הסוף, ונבטח בה כמו שבתחנו בו לראשונה, נשתף וניקח חלק בכל מה שיידך למשיח. ۱۴ לעולם אל תשכחו את האהרה: "הִיּוּ אֶם בְּקוּלוֹ תְּשִׁמְעוּ, אֶל תְּקַשׁוּ לְבָבְכֶם כִּמְרִיבָה!". ۱۵ במי מדובר? מי הם אלה אשר שמעו את דבר ה', אך רבו איתו וסרבו לציתות לו? מודבר לבני-ישראל שיצאו ממצרים בהגנת משה. ۱۶ ומי הкусיס את ה' במדבר במשך ארבעים שנה? אלה שהחטאו וכחוצאה מכך מתו במדבר. ۱۷ ולמי נשבע ה' שלא יוכנסו אל ארץ הבטחה? לסתוראים אשר לא שמעו בקולו. ۱۸ ומודוע לא יכולו להיכנס? כי לא האמינו בה' ולא בטחו בו.

4 הבטחת אלהים, שמאפשרת לכל אדם להיכנס אל מקום מנוחתו, עדרין בתוקף. אך עליינו להיזהר פן נהמיז' את ההודמנות להיכנס אל מנוחתו זאת. ۱۹ כי בשורת אלהים שמודיעת לנו על ישועתו נמסרה нам לבני-ישראל, בימי משה, אך היא לא העילה לבני-ישראל ממשום שלא האמינו בה. ۲۰ הכתוב אומר שرك המאמינים והבוחנים באלהים – ואנחנו בינויהם – יכולים לבוא אל מקום מנוחתו. אלהים נשבע Ci אלה שאינם מאמינים בו לא יבואו לעולם אל לבכם כMRIבה, כיום מסה במדבר. ۲۱ אשר נסוני

הוא אומר: "קַיִוְתִּי לֹו". והוּא נֶם אָמֵר: "הַנֶּה אֲנִכִּי וְהַילְדִּים אֲשֶׁר נְתַנְתִּי לְלֹהֶה". ۲۲ מכיוון שאחנו, הילדים, עשוייםبشر ודם, גם המשיח לבש דמותם בשור ודם. כדי שעליידי מوطו יכיריע את השטן אשר לו שליטה על המנות. ۲۳ בדרך זאת שיחזר המשיח את כל אלה שהוא משועבדים לפחות מן המנות במשך כל ימי חייהם. ۲۴ כולנו יודעים שהמשיח לא בא בדמות מלאך, אלא בצורת אדם מזועם – כיודוי. ۲۵ ישוע צריך היה להידמות לאחיו בכל דבר, כדי שיוכל להיות כהונן גדויל, רחמן ונאמן, שמכפר על חטאינו בעני אלהים. ۲۶ מכיוון שהמשיח עצמו סבל והעתנה כשהשטן ניסה לפתותו, הוא יכול לעוזר עתה לכל אלה שעומדים בニיטרונות ובפתיות.

3 לכן, אחיהם יקרים, אשר אלהים קרא לכם והקדיש אתכם לשירותו, ברצוני שתתבוננו אל ישוע המשיח שהוא שליח ה' והכהן הגדויל של אמונהינו. ۲۷ המשיח היה נאמן לאלהים אשר מיניו לחפיקד הכהן הגדויל, כשם שמשה רבנו שרת בנאמנות בבית ה'. ۲۸ אך כבודו של ישוע גדויל מכובדו של משה, כשם שבנאי שבונה בית להפआרת זוכה לשבחים רבים יותר מהבית עצמו. ۲۹ אמנים לכל בית יש בנאי, אך בונה הכל הוא האלוהים. ۳۰ משה שרת את ה'

בנאמנות בכל ענייני המשכן – שהוא בית אלהים – אלם משה היה משרת בלבד, וחפיקדו היה לרמזו על הדברים האלהים עמד לומר בעtid. ۳۱ ואילו המשיח, בנו הנאמן של אלהים, שולט באופן מוחלט על בית אלהים. אנחנו, המאמינים, הנו בית אלהים – בתהנו שנסמור על אומץ-לבנו עד הסוף ונשמה בתהנו. ۳۲ לכן עליינו לציתות לרוח הקדוש שמהיר אורתנו ואמר: "הִיּוּ אֶם בְּקוּלוֹ תְּשִׁמְעוּ, ۳۳ אל תְּקַשׁ

מקום מנוחתו. אל תחשבו, חלילה, שמדובר מנוחתו לא היה מוכן בזמנו! מקום מנוחתו היה מוכן מזמן בריאות העולם. 4 כפי שכחוב בראשית: "וישבות ביום השביעי מכל מלאכתו". 5 אף על פי כן לא בא בני ישראל אל מנוחתו, כי אלהים אמר: "הם לא יבואו אל מנוחתי". 6 אך הבטחת אלוהים עדין בתוקף, ויש הباءים אל מנוחתו - אך לא אלה שהחמיינו את ההודנות הראשונה, שכן הימרו את פיהם. 7 משום כך קבע אלוהים موعد נוסף שמאפשר לבוא אל מנוחתו: היום! שנים רבות לאחר הזמנתו הראשונה הודיע לנו אלוהים על موعد נוסף זה באמצעות דוד המלך, אשר אמר: "היום אם בקולו תשמעו, אל תקשׁו ללבכם!" 8 אילו מקום מנוחתו של אלוהים היה ארץ-ישראל, הוא לא היה קובע موعد נוסף שמאפשר לבוא אל מנוחתו, שהרי יהושע כבר הביא את בני ישראל אל ארץ-ישראל. 9 לפיכך, לעם-אלוהים עדין צפואה מנוחה שלמה. 10 כי מי שנכנס אל מנוחת אלוהים שובת מכל מעשה ומכל מלאכה, בשם שאלווהים שבת מכל מלאכתו לאחר שישים את בריאות העולם. 11 והבה נשדרל כמייטב שאש מאייתנו לא ייכשל ולא יمراה אה פי אלוהים, כפי שעשו בני ישראל. 12 כי דבר-אלוהים מלא כוח וחיים, חד מהרב פיפות, חorder ל עמוק מתחשבותינו ותשוקותינו, ומגלה את מזימותינו ומניעינו. 13 כן, אלוהים יודע הכל על כולן בכל מקום. כל מעשינו ומצוותינו גלוים וחשופים לעיני אלוהים, ועלינו למסור לו דין וחשבון על התנהגותנו. 14 אך היה שיש לנו כהן גדול, ישוע היה בן-אלוהים, אשר עלה לשמיים כדי לסייע לנו, לעולם אל נחרל לבתו בו! 15 הכהן הגדול שלנו מבין את חולשתינו, שכן

5 כאשר נבחר לשרת כהן גדול, תפקידו לייצג את בני-האדם לפני אלוהים - עליו לזכירם לאלהים מנהה וקורבנותם בעד-חטאיהם. 2 על הכהן הנורול להיות רחמן ולהתייחס אל החוטאים ברוך ובבנה, שכן הוא עצמו אינו אלא אדם ועלול לחטאם מכוחם. 3 מסיבה זאת עליו להזכיר קורבנותם בעד חטאיהם. 4 علينا לזכור שאיש חטא העם ובعد חטא עצמו. 5 נסרים לך את הכהן הנורול, כשם שהוא את אהרון לפניהם רבות. 6 נס המשיח לא מינה את עצמו לתקיד הרכם והנכבר איינו יכול למונתו את עצמו לתקיד הרכם והנכבר של הכהן הנורול. רק אלהים עצמו ממנה את הכהן הנורול, כשם שהוא את אהרון לפניהם רבות. 7 המשיח נבחר לתקידו עלי-ידי האלהים אשר אמר אליו: "בני אתה, אני היום ילתיך". 8 ובמקום אחר אמר לו אלהים: "אתה כהן לעולם. על דברתך מלכי-צדך". 9 (איאנ' 166) 7 כאשר חי המשיח על-פני הארץ בדמות אדם, הוא התפלל והתנתן בכבי ובדמותם לפני אלוהים שיוושעו מותוק הלחצים. הניסיונות והיחסורים של המות לניצחון התחייה. אלהים שמע לחריפתו, כי המשיח אהב את אלהים וצית לתוכה. 8 אף כי ישוע היה בן-אלוהים, היה עליו ללמד צוות עלי-ידי סבלו וייסוריו. 9 לאחר שהוכיח את עצמו מושלם לפני הדלאדים, העשה ישוע מקור ישועת עולמים לכל המציגים לו, כמו מלכי-צדך. 10 והזוא זה שאלוהים מינה כהן הנורול בנוסא זה, אך קשה לי להסביר לכם, כי נהיותם קשי-הבנה. 12 במקומות שאותם, המאמינים הווותיקים,

כי אלוהים נהוג בצדק ובהנינות. כיצד הוא יכול לשכוח את מלכם הקשה למענו, ואת אהבה שאתם מגלים למען שמו כשאתם עוזרים לאחיכם המאמינים? ובנו משתקקים שתמשיכו לאחוב את היזמת כל ימי חייכם. כדי שתקבלו את שכרכם בבוא העת. ¹² איננו רוצים שתתעצלו, אלא שתלכו בעקבות אלה שזכו בהבטחות ה' בזכות אמונתם וסבלנותם. ¹³ כשהבטיח ה' לבך את אברהם הוא

נשבע בעצמו, שהרי אין גודל מלאלים כדי להישבע בו. ¹⁴ ואמר: "ברך אברהם והרבה ארבה את זרעך". ¹⁵ לאחר שאברהם המתין בסבלנות, קיים ה' את הבטחתו והעניק לו את יצחק בנו, שצאנצאיו רבים מספור. ¹⁶ בדרך כלל אדם נשבע במישחו נרול ממנו, כדי שזו יכפה עליו לקיים את הבטחתו, או ענייש אותו אם הפר את אשר הבטיח. השבועה שמהן כל ויכוח בנוגע לקיים ההבטחה. ¹⁷ מושום כך, כשרצת אלוהים לשכנע את מקבלי ההבטחה שאין הוא עומד לשנות את דעתו, חיזוק אותה בשבועה. ¹⁸ אלוהים העניק לנו את הבטחתו ואת שבועתו - שני דברים שבהם אנו יכולים לבתו ללא צל של ספק, שכן אלוהים אין יכול לשקר. ואנתנו, שנמלטו אליו לישועה ולמחסה, יכולים עתה להתחזדד ממוקוד כוחו ומהתקווה שהבטחתו. ¹⁹ תקווה זו שבאה אנו אוחזים היא כעוגן בטוח לנפשותינו, והיא מהברת אורגנו אל אלוהים עצמו מאחריו פרוכת השמים. ²⁰ מקום שאליו הילך המשיח לפניו, בתפקידו הרם ככהן הנורול במעמד מלכי-צדקה, כדי לסגור עליינו לפני אלוהים. (^{αιωνios g165})

7 אותו מלכי-צדקה היה מלך העיר שלם וככהן לאל עליון. כשהזר אברהם מהקרב שבו ניצח מלכיים רבים. יצא מלכי-צדקה לקבל את פניו וברך אותו. ²

תלמידו את האחרים. אתם בעצמכם זוקקים עדין למורים שלמדו אתכם את האלף-בית של בשורת האלוהים. אתם עדין כתינוקות שזוקקים לחלב ולא למזון מוצק. ³ וממי שחי על חלב אינו מסוגל לעכל את דבר ה', ואני יודע להבחין בין טוב לרע, כי טרם התבנָה. ⁴ מזון רוחני מוצק מיועד למבוגרים באמונה, אשר מותך ניסיון למדרו להבחין בין טוב לרע.

6 הבה נשair מאחרינו את האלף-בית של בשורת המשיח, ונתקדם ללימוד עמוק יותר של תורהנו. איננו צריכים לשוב ולהדגיש את החשיבות של חורה בתשובה ממעשים רעים ושל אמונהנו בה. ² איננו צריכים לשוב וללמד אתכם את יסודות תורה הטבילות, סמיכת ידים, תחיית המתים ומשפטו של אלוהים. ³ בעזרת אלוהים נתקדם (^{αιωνios g166}) ⁴ אם הבנות פעם את משמעות עתיה באמונתנו. ⁵ האמנתם בדבר-אלוהים וקיימות רוח הקודש. ⁶ האמנתם בכוcho ובטבו. (^{αιωνios g165}) ⁷ למורות כל זאת פניתם לו עורך. אין לכם כל אפשרות לחזור בתשובה כפי שנганתם לראשונה. מודיע? מפני שבבגדיותכם במשיח אתם חווירים וצולבים אותו כביכול, וכך אתם חושפים אותו לבושה ותרפה בפומבי. ⁸ אדרמה שסופנת את הגשם שיורד עליה, וצמיהה כל טוב לחשול בעלה-האדמה. היא אדרמה שאלוהים ברך. ⁹ ואילו אדרמה שצמיהה רק קוץ ודרדר היא אדמה מוקלחת שאינה מועילה לאיש, ובמוקדם או מאוחר תישרף. ¹⁰ אחיהם יקרים, אני מדבר אמן בלשון חrifah, אך אני בטוח שאינכם זוקקים לתוכחותי זאת. אני משוכנע שהחיכים נושאים פרי מבורך כתוצאה מאמוןיכם ויישועתיכם.

וailo אברהם העניק לו מעשר מכל השלול שלו. מלכ"זarak פירשו: מלך הצדקה, אך הוא נס מלך השלום, שכן שלם פירשו שלום. 3 אין לנו כל מסמך שمعد על ייחוסו של מלכ"זarak; לא אב ולא אם, וגם לא ידוע לנו דבר על לדתו ועל מותו. היו דומים לחיי בון-האלוהים וכוהנותו עמדת לנצח. 4 הבה נבחן את גודלו של מלכ"זarak: א) אפילו אברהם אבינו העניק לו מעשר משללו. 5 אילו היה מלכ"זarak כהן משפט לוי, היה אברהם חייב להת לו מעשר, כפי שבמורצת הזמן ציוותה התורה על בני-ישראל לפrens את הכהנים שהקדישו את חייהם לעבודת אלוהים. 6 מלכ"זarak לא השתייך למושפה ביניילוי, ובכל זאת נתן לו אברהם מעשר.

ב) מלכ"זarak ברך את אברהם – שלו ניתנה הבטחה זו – 7 וכך פישנו יודהם, נדול מי שمبرך המעשר אנשים שלبشر ודם, אשר מתו בבואה העת, ואילו על מלכ"זarak אנו קוראים כאילו הוא חי – 8 בכהנות הלויים היו מקבלים מקובל ההברכה. ג) 8 בכהנות הלויים היו מקבלים מהיקל ההברכה. ד) 9 אפשר אף לומדר שלו עצמו – אבי שבט הכהנים,ומי שבדרך כלל מקבל מעשר מאחרים נתן מעשר למלכ"זarak באמצעות המעשר של אברהם. 10 כיצד יתכן הדבר? אמן לו טרם נולד.

אילם בהיותו זרע אברהם הוא היה בחלציו כשיצא מלכ"זarak לקרה את אברהם. ה) 11 אילו כהונה הלוויים, שמשמשת יסוד ל תורה, יכולה להושא את אחדנו, מדורע שלח אלוהים את המשיח כהן במעמד מלכ"זarak? מדוע לא במעמד אהרון, שהיה דרנתם של כל שר הכהנים? 12 התשובה היא: כיוון שם יש שינוי בכהונה, צרייך לשנות גם את התורה. 13 כולנו יודעים שישוע המשיח לא השתייך לשפט לוי, אלא לשפט יהודה אשר אנשיו מעולם לא את עצמוו. 28 התורה מינתה אנשים חלשים כמוינו

לשרת ככהנין הגדולים. ואילו שבועת ה', שניתנה לאחר מתן התורה, מינתה את בן-אלוהים המושלם לכוהן נצחי. (איה 16:9)

ה', כי כולם ידעו אותו למקומם ועד נדולם נאם ה'. 12 כי אסלח לעוונם ולחטאתם לא אוכר עוד." 13 בהנדרתו" ברית חדשה" הוא קבע את התוישנות הברית הראשונה, ואם הברית הראשונה ישנה, הרי שהיא חולפת.

9 לברית הראשונה בין אלוהים לבין בני-ישראל היו חוקים וככללים לעבודת ה', והיה משכן על-פני האדמה. 2 המשכן היה מחולק לשניים: משכן היצוני ומשכן פנימי. במשכן היצוני היה מקום שנקרא" קודש". ובו היה מנורת הזהב והשולחן שעלייו מערכת לחם-הപנים. 3 בתוך המשכן היצוני היה מסך (הפרוכת). ומעברו המשכן הפנימי שנקרא" קודש הקודשים". 4 לפני קודש הקודשים היה מזבח זהב להקרבת קטורת, ובתוכו ארון-הברית שכלו מזבחה זהב. בתוך ארון-הברית היו לוחות הברית. צנצנות זהב שהכילה מן, ומטה אהרון ספרה. מעל ארון-הברית היו דמויות של שני מלאכי כבוד, שנקראים" כרובים". וכנפיהם סוככות על כסוי הזהב של הארון – כסוי הנקרא" כפורת". לא ארחיב עתה את הדיבור על כל אחד מאלה. 6 בתנאים אלה יוכל תמיד הכהנים להיכנס אל המשכן היצוני כדי לבצע את תפקידם. 7 אך אל המשכן הפנימי, אל קודש הקודשים, יכול היה להיכנס רק הכהן הגדול, ורק פעם אחת בשנה. בכל פעם שנכנס אל קודש הקודשים היה עליו להתיז דם על הכפורת ולפנוי הכפורת, כקורבן לאלהים – קורבן שמכפר על שניאותיו וחטאיו של הכהן הגדול עצמו ושל כל העם. 8 רוח הקודש רוצחה ללמדנו שלפי הברית הישנה, כל עוד היה קיים המשכן היצוני, והייתה קיימת השיטה המתירה רק לכוהן הגדול את הגישה לקודש הקודשים, הציבור עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמור: דעו את

8 לסתום דברינו: יש לנו כהן גדור אידיאלי שושוב עתה לيمין האלוהים בשמי. 2 ומשרת מקדש אמיתי שהוקם על-ידי אלוהים ולא על-ידי אדם. 3 מכיוון שככל כהן צריך להקריב מנחות וזכחים, גם המשיח צריך להקריב קורבן כלשהו. 4 אילו המשיח היה חי עדין על-אדמות. לא היו מותירים לו לשרת ככהן, משום שהכהנים כאן על-אדמות מקריבים את הקורבנות על-פני חוקי התורה. 5 כהנים אלה משרות רק את הרגם וההעתק של מה שקיים בשמי, כי לפני שהחל משה לבנות את משכן אלוהים על-פני האדמה, ציווה עליו אלוהים לבנות את המשכן בדיקוק לפני הרגם וההעתק שהראה לו על הר סיני. 6 אך לכוהן הגדול שלנו יש כהונה חשובה הרבה יותר מזו של כהני הברית-הישנה, שכן הוא מתווך בברית נعلا יותר שבסוסת על הבתחות נפלאות יותר. 7 אילו הייתה הברית הראשונה מושלמת, לא היה צורך בברית חדשה. 8 אולם העובדה היא שאלהים עצמו הביע אירשביות רצונו מהבריות הראשונה באמירתו: "הנה ימים באים, נאם ה', וכרתי את בית ישראל ואת בית-יהודה ברית חדשה". 9 לא כברית אשר כרתי את אבותם ביום החזקון בידם להוציאם מארץ מצרים, אשר הנה הפכו את בריתו ואני בעלתו (בחלתי) גם נאם ה'. 10 כי זאת הברית אשר אכרת את בית-ישראל אחרי הימים ההם, נאם ה': נתתי את תורהי בקרבים ועל לכם אכתבה, והייתי להם לאלהים ומה יהיה לי לעם; 11 ולא ילמדו עוד איש את רעהו ואיש את אחיו לאמור: דעו את

ברם.¹⁹ לאחר שימושה קרא לפני העם את כל החוקים שבתורתה זו, הוא ל脍 מים. גם ענלים ועירומים, ובעזרת תולעת-שני ועוף אוזוב התיזם על ספר הتورה ועל כל העם.²⁰ ובעשה זו זאת אמר: "תנתה דם הברית אשר כרת ה' עמכם".²¹ באותה דרך התיז משה דם נם על המשכן ועל כל כל הוקדש שבתוכו.²² למעשה לפי חוקי הברית הייננה כמעט כל דבר טוהר על-ידי התזות דם, ובלי שפיכת דם אין סליחת חטאיהם.²³ משום כך המשכן וכלי הוקדש, שם העתק של המשכן האמתי שנטמא בשםם. היו צריכים להיטהר ברם כפי שתוחרו על-ידי משה. אך המשכן האמתי, שנמצא בשםם, מטויה בזבחים וקורבנות יקרים הרבה יותר.²⁴ כי המשיח לא נכנס אל המשכן שנבנה בידי אדם כאן על-אדמות, ואשר הוא רק העתק של המשכן האמתי; המשיח נכנס אל המשכן האמתי שנמצא בשםם. כדי ליעיגן אותנו לפניו אלוהים.²⁵ נוסף לכך, המשיח לא הקרב את עצמו פעמים רבות, כמו הנגן הכהן הנדרול שהקרב מדי שנה את דם הקורבנות בקדוש הקודשים.²⁶ אילו היה על המשיח להתקנע ולמולות שוב מבירתה העולם, היה עליו להתענות ולמולות שוב ושוב. אולם עובדה היא שהמשיח בא אלינו באחרית הימים והקרב את עצמו פעם אחד ולתמיד. כדי שימושו בעדנו יבטל את כוח החטא שבתוכנו. (הא)

²⁷ כשם שכולנו יודעים בביטחון שנגוז על בנידחdem למות פעם אחת, ולאחר מכן להישפט על-ידי אלוהים.²⁸ כך אנו בטוחים שהמשיח הקרב פעם אחת בלבד ככפרה על חטאינו. אך הוא יבוא אלינו שנייה - הפעם לא כדי לסלוח לחטאינו, אלא כדי להשלים את ישועתם של כל המ צפים לו.

הרחב אין יכול להתקרב לאלהים.⁹ דבר זה בא למדנו שהמנחות והזבחים, שהוקרבו לפי השיטה הייננה, לא הצליחו לטהר את לבו של החוטא אשר הקריב את הקורבנות.¹⁰ מדוע? מפני שהتورה עוסקת רק בטעקים מסוימים: בענייני מאכל, משקה, טהרת הגוף וכן הלאה, וטעקים אלה יכלו לטהר באופן חיוני ופיזי בלבד. משום כך תפיקודם זמני בלבד – עד שיבוא המשיח ואיתו הברית החדשה.¹¹ כאשר בא המשיח ככהן הנדרול של הברית החדשה, הוא עבר דרך המשכן המושלם והאמיתי בשםם – משכן שנבנה לא בידי אדם, שכן אין מועד לעולם זו.¹² וכשנכנס אל קודש הקודשים היביא אותו לאדם שעירדים ונעלמים. אלא את דמו שלו אשר התזו על הכפורת אחת ולהתמיד, וכך הבטיח לנו ישועה נצחית. (αιοնios g¹⁶⁶) ¹³ אם לפי התורה יכולו דם הפרים והשעירים ואפר הפירה האדומה לטהר את גוף החוטאים.¹⁴ אנו יכולים להיות בטוחים שדם המשיח, אשר על-ידי רוח הקודש הנצחי הקרב את עצמו לאלהים כקורבן بعد חטאינו, יטהר את גופנו ומצפונו מעשי מותים, ובמקום יתדרר בנו את האמונה באלהים חיים ואת הרצון לשרתו. (αιοնios g¹⁶⁶) ¹⁵ המשיח היביא אותו את הברית החדשה, כדי שכל הקרים אל אלהים יירשו את הבטחותיו הנפלאות של אלהים. כי המשיח מתי כדי להציגם מהעונש על החטאיהם שחטא עוד בהיותם כפופים לברית הייננה, לתורה. (αιοնios g¹⁶⁶) ¹⁶ כאשר אדם מורייש את רכשו בצוואה, איש מן הירושים אינו מקבל את חלקו לפני שמוchar כי בעל הצוואה מת.¹⁷ כל עוד חי בעל הצוואה, איש אין יכול לדרש את החלק המובטח לו, כי לצוואה אין תוקף בחיי בעליה.¹⁸ משום כך גם הברית הראשונה נתnama

הتورה רק רומיות על הברכות שהביא לנו שאוטם הוא משחרר מחתא. ¹⁵ רוח הקודש מאשר דברים אלה באמירתו: ¹⁶ "זאת הברית אשר אכרת את בית-ישראל אחרי הימים ההם. נאם ח': נתתי את תורתך בקרבם ועל ללבם אכתבה... ¹⁷ כי אסלח לעונם ולחתאתם לא זוכר עוד". ¹⁸ ואם נסלו החטאיהם אחת ולחמיד. הרוי שאין צורך בקורבנות מספיק קורבן אחד: מקריבי הקורבנות היו מקבלים סליחת החטאיהם פעמי אחת ולתמיד וממצוות היה נקי מחתא. ³ אולם המצוות שונא: הקורבנות שהקרכיבו מהר שדרם הפרים והשעיריים אינו יכול לטהר מחתא. מפני שרם הפרים והשעיריים איננו יכול לטהר מחתא. ⁵ ממשום כך, כאשר בא המשיח לעולם אמר: "זוכה אלוהים, אינו חפץ לא חפצת, גוף כוננת לי, ⁶ עולה וחטאה לא שאלת". כלומר, המשיח אומר שהוא יודע כי אלוהים אינו חפץ בדם הפרים והשעיריים. ועל כן הכנין למשיח גוף שיוקרב בקורסן. ⁷ ועוד אמר: "הנה באתי - במנילה ספר כתוב עלי - לעשות רצונך. מוסיף: "הנה באתי לעשות רצונך, אלוהי". המשיח ביטל את הברית היושנה כדי לחתת תוקף הברית החדשה, ¹⁰ ובברית חדשה זאת נסלו לו החטאינו. טוהרנו וקדשו על-ידי קורבנו של המשיח לunganנו - קורבן שהוקרב פעמי אחת ולתמיד. ¹¹ על-פי הברית היושנה, על-פי התורה, הקריבו הכהנים מדי יום קורבנות שמעולם לא יכולו לטהר מחתא. ¹² ואילו המשיח, לאחר שהקרכיב את עצמו לאלהים בעד חטאיהם כקורסן אחד ולתמיד, ישב לנצח על כסא הכבוד לימין האלוהים. ¹³ ומאו הוא מצפה ארם שסירב לקיים את תורה משה נידון למוות שכל אוייביו יוכנעו לרגליו. ¹⁴ כי על-ידי הקורבן האחד השלים המשיח לנצח את פועלו למען אלה

את העובדה שהעולם כולל נברא בפקודת ה', אשר בראה את כל מה שאנו רואים מדברים בלהיגראם. (אי 165 ו-166) 4 ה' – בשל אמונהו הביא ה' את מנהתו קורבן טוב מוח של קין. כאשר קיבל ה' את מנהתו של ה' ה' העיד למעשה שהбел צדיק בעינויו. למרות שהбел מת לפני שנים רבות יכולם אנו עדין למדוד ממנה שיעור באמונה. 5 חנוך – בזכות אמונהו של חנוך העלה אותו אליהם לשמיים בלי שימות. חנוך נעלם לפתח מן העולם הזה, מפני שאלווהים לקחו. עוד לפני שעלה חנוך לשמיים נאמר עליו שמצא חן בעיני אלוהים. 6 ב' אמונה לא תוכל למצאותן בעיני אלוהים. מי שרוצה להתקרב לאלווהים חייב להאמין שיש אלוהים, ושהוא גומל למוחפשם אותו באמצעות. 7 נוח – מתוך אמונה צוית נוח לאזהרת האמת. וקיבלהם בשמה את העובדה שככל רוכשים נגול, כי ידעתם שמצויה לכם בשם אוצר טוב מזה – אוצר שיחיה שלכם לנצח. 35 יקרה אשר יקרה, שימרו על ביטחונכם באדוננו! זכרו, ביטחונכם זה יזכה אתכם בשכר רב. 36 אם אתם רוצים שה' יקיים את כל אשר הבטיח לכם, עלייכם למלא בסבלנות את רצונו, 37 כי בואו לא יתעכב עוד זמן רב. 38 אלה שאמונתם הקנתה להם מעמד של צדיקים בעיני אלוהים, צדיקים לחיות באמונה ולבטוח באלווהים שישפק את כל מחסורם. אם ייסוגו, אלוהים לא ירצה בהם יותר. 39 אבל אנחנו איננו מן הנסוגים ואינו מפניו ערוף לאלווהים, כי בכך נחרוץ את נזר דיננו. אנחנו מאמינים באלווהים מושיענו.

11 מהי אמונה? אמונה היא ביטחון מלא ברכיריהם שלהם אנו מקווים, ומצב שבו אנו מושוכנים במצביהם של דברים שאינם יכולים לראותם. 2 אבותינו זכו לטובה בשל אמונתם הגדולה באלווהים. 3 על-ידי אמונה באלווהים אנו מקבלים

עם שלם שמספרו ככוכבי השמים וכנרגיריו החול
שלל שפת הים.¹³ כל אנשי האמונה ציינתי לעיל
מהו לפני שוכו לראות את התגששותם כל הבתחות
ה, אך הם רואו את חתימותן בעזיז ושמחו על
כך. שכן הודיע כי ביתם האמורי אין בעולם זהה,
וראו את עצם כורדים שנמצאים בעולם הזה.¹⁴

מדבריהם משתמע שציפו לארץ מושב.¹⁵ אילו
הצטערו לעזוב את הארץ שמננה יצאו, היה להם
אפשרות לשוב אליו.¹⁶ אך הם לא רצו לשוב:
נפשם יצאה אל הבית השמיימי. עתה אלהים אין
מתביש להיקרא אלהים. שהרי הכנין להם עיר
בשמי.¹⁷ גם כאשר ניסחו ה' בטח בו אברהם
והאמין להבטחותיו, ומשום כך היה מוכן להקריב
את בנו יחידו.¹⁸ אכן, אברהם היה מוכן להקריב את
 יצחק אשר דרכו הבטיח לו אלהים: "ביצחק ייקרא
 לך זרע".¹⁹ אברהם האמין שאילו מטה יצחק היה
אלוהים משביב אותו לתהיה – וזה אכן מה שקרה. כי
לגבוי אברהם נודע יצחק למאות אך ה' השיב לו את
חיו.²⁰ יצחק, יעקב וווסף – מותך האמונה ידע יצחק
שאלוהים יברך את שני בניו, יעקב ויעשו.²¹ כאשר
הוזקן יעקב ועמד למות ברך מותך אמונה את שני
בני יוסף, והשתחרה על ראש המטה.²² כשבعد יוסף
למאות הוא דיבר מותך אמונה על העובדה שלאלהים
ויציא את בניישראל מלמצרים. יוסף לא הטיל ספק
ברابر, ולכן השבע את בניישראל שייקחו עמו
את עצמותיו בצלם בילד מיוחד. האמינו שה' יכול
– גם להתורי משה הייתה אמונה גדולה. בראותם
שאלוהים ברכם בילד מיוחד, האמינו שה' יוכל
להוציאו מנור-דין מוות שהוציא פרעה. משום כך
הם לא פחדו מהמלך והסתירו את משה שלושה
חודשים.²⁴ משה – כאשר גדל משה הוא סירב.²⁵ על התכחשות לה, הייתה מצילה אותם. הם

ירדו בביטחון של אלוהים יקים אותו לחיים טובים ומוחנך את בנוי? 8 אם אלוהים אינם מעוניינים אתכם אלא. 36 היו ככלותם שסביר לעג, הצלפות שוט. כשהאתם רואים לכך, כשם שאבות אחרים מעוניינים את בניהם, פירוש הדבר שאינכם בני אלוהים ואיןכם בסקללה ובשרשראות, מסר בבודה-כלא. 37 מותה אם יתכחשו לאמונתם, וכשיסירבו – נרצחו בחרב. אבינו האנושי גם כשהוא מעוניין אותו, האם לא ניכנע לשארים בחים לא יותר אלא עוד-צאן לנופם. כדי שנלמד כיצד לחיות? 10 אבותינו האנושיים הם נדרדו במדבריות ובהרים, הסתרו במערות ובנקיקים-סלעים. רעבו ללחם ולקרן במלחמות. העולם לא היה ראוי לצדיקים כאלה! 39 למורות שאמונתם של אנשים אלה הייתה חזקה, ולמרות שבתו בה בכל לבם. לא זכה איש מהם בכל מה שהבטיח להם. 40 מדוע? כי אלוהים רצה שימתינו ווישתפו יחד אתנו בגמול הטוב יותר שהchein למןנו.

12 מאחר שאנו מוקפים בקהל עצום כזה של אנשי אמונה שעמידים על אמת אלוהים, הבה ונסיר מעליינו כל דבר שמכביד علينا, ובמיוחד את החטאיהם שדבקים בנו ומכשלים אותנו, ונរוץ בסבלנות את המרוין שהעמיד אלוהים לפניינו. 2 הבה נישא את עינינו אל ישוע, מורנו ויסוד אמונתנו, אשר היה מוכן למות מובייש על הצלב, כי ידע ששנורדה לו שמחה לאחר מכן. 3 אם רצונכם להימנע מעינויים וליאו רוחנית, הישבו לרגע על סבלנותו של המשיח כஸכל בשוח וחרפה מיד האנשים החוטאים. 4 אחרי הכל, מעולם לא נאבקתם נגד החטא עד מותה. 5 האם שכחتم את תוכחתה, שפונה אליכם כל בניו? "מוסר ה' בני אל תמאס ואל תקץ בתוכחתה". 6 כי את אשר יאהב ה' יוכיח וכאב את בן ירצה". 7 עלייכם לקבל את תוכחת אלוהים. כי היא מיוועדת לתועלת שלכם ולמען החינוך שלכם. אלוהים מתנגד אתכם כאב עם בניו, ואיזה אב אינו מוכיח

לא יכול לשאת את צו ה': שכל הנוגע בהר – כולל כל הרים והנאות. 5 התרחקו מהאהבה כסף ושםו בחלקכם. כי אלוהים אמר: "לועלם לא אאכוב ולא אעוזב אותך!" 6 משום כך יוכלים אנו לומד בביטחון וללא ספק: "ה' בעזריו ואני פוחד מאיש!" 7 זכרו את מנהיגיכם אשר למדו אתכם את דבר ה': חישבו על דרך חייהם והשתדרלו לבתויה בה' כמוהם. 8 ישוע המשיח אינו משתנה; כפי שהיה בעבר כך הוא בהווה, וכך גם יישאר לנצח! (אנו ¹⁶⁵) 9 אל תלכו שולח אחריו רעינותות זרים וחדשים. כי מוטב לחזק את לבנו בחסד אלוהים. מאשר להקדיש את כל השומת לבנו לטקסים-מאכל שלא הוועיל למשתתפים בהם. 10 יש לנו מזבח שאינו מועיל לאלה שממשיכים להחפש ישועה באמצעות קיום התורה. **ט** לפי חוקי התורה הביא הכהן הנдол את דם הבהמות אל הקודש כדי לכפר על החטא. ואילו גוף הבהמה נשרפ מוחוץ למחרנה. 12 משום כך גם ישוע סבל ומות מוחוץ לעיר. 13 לכן, הבה נצא לקראתו אל מוחוץ לעיר (כלומר, מוחוץ לענייני העולם הזה) ונהייה מוכנים לשאת את חרטתו. 14 כי העולם הזה אין בו ביתנו; אנו מצפים לעיר שעתידה לבוא. 15 בעורת המשיח נקריב לאלוהים בכל עת ובכח תודה. ככלומר, נוריה לו בפינו ונכריז על נאמנותנו לשמו. 16 אל תשכחו לעשות מעשים טובים ולשחיף את העניים بما שיש לכם. כי קורבנותם כאלה רצויים לה. 17 צייתו למנהיגיכם וכברדו את סמכותם. כי הם דואגים לכם ללא לאות. כמו שעמידים למסור על כך דין וחשבון. הקלו עליהם; אפשרו להם לבצע את תפקידם בשמחה, ללא צער ולא כאב. כי אחרית תסבלו גם אתם. 18 התפללו בעדרנו. כי מצפוננו נקי וברצוננו לשמר עליו כך. 19 במיוחד

הבהמות – ייסקל באבני וימות. 20 המעדן היה נורא כל-כך עד שאפילו משה עצמו אמר: "ינורתי וחזרתי!" 22 אתם עומדים לפני הר-צין האמוני ולפני עיר אלוהים חיים. הלא היא ירושלים אשר בשם. אתם עומדים גם לפני מקהלה רבבות מלאכים. 23 לפני קהילת המשיח שמורכבה מכל השוכבים בשם, לפני האלוהים שושופט את הכל, לפני NAMES הצדיקים בשם, אשר אלוהים השליט בהם את מלאכתו. 24 ולפני ישוע המשיח עצמו אשר דמו מכפר על חטאינו במקום שיוציא לנוקמה כרמו של הבעל. 25 לכן אל תעוז לסרב להקשיב לקול של המדבר אליכם. שכן אם בני-ישראל לא נמלטו מעונש כשירבו להקשיב למדבר כאן על-פני הארץ, על אחת כמה וכמה לא נימלט אנחנו מעונש. אם נסרב להקשיב לקולו של המדבר מן השמים. 26 כשדריבר אלוהים מהר-סני זיעז קולו את הארץ. אך הוא הבטיח שבפעם הבאיה יזיעז לא רק הארץ אלא גם את השמים! 27 מדבריו משתמש שהוא יבדוק ויברר את כל מה שעומד על יסודות רועים. כדי שرك החזק והיציב יישאר. 28 מאחר שקיבלנו מלכות שאינה יכולה להיות, הבה נבוא לפני אלוהים אסורי תודה, ונשרתו כרצונו בצדיעות וביראה. 29 כי אלוהינו אש אוכלה הוא.

13 המשיכו לאחוב איש את אחיו באמת ובתמים. 2 אל תשכחו להכניס אורחים. כי ככל שארחו מלאכים בדירותם כל-שידעוזה. 3 זכרו את האסורים בכלל; השתתפו בסבלם כאילו אתם עצמכם אסורים יחד אתם. השתתפו בכאבם של הסובלים כאילו התייסרתם יחד איתם. 4 כבדו את נשואיכם ושמרו

עתה אני זוקק לתפילהיכם, כדי שאוכל לשוב אליכם
במהרה. ²⁰ ואלוהי השלום, אשר בدم הברית
החדשת והנצחתית העלה מני המתים את רועה הצאן
הגדול – את ישוע המשיח אודוננו – ²¹ (aiōnios g166)
יציד אתכם בכל מה שדרוש لكم כדי למלא את
רצוננו, ויעשה לכם את הרצוי בעינינו על-ידי ישוע
המשיח, אשר לו הכבود לעולמי עולמים. – אמן.
²² אחיהם יקרים. أنا, הקשיבו בסבלנות
למה שכתבתי במכתבי זה, שהרי זהו מכתב קצר.
²³ אני רוצה להביא לדייעתכם שאחינו טימותיוں
שוחדר מהכלא. אם הוא יבוא לכאן בקרוב, אבוא
יחד אותו לבקר אתכם. ²⁴ מסרו דרישת-שלום לכל
מנהייניכם ולכל המאמינים שנמצאים שם. המאמינים
באיטליה שואלים לשוליכם. ²⁵ חסד אלוהים עם
 כולכם. – אמן.

פיתויים שונים. אל תأشيימו את אלוהים! ¹⁴ מkor הפיתויים הוא בלב האדם, בתשוקתו ובמחשבותיו הרעות. ¹⁵ המחשבות האלה מולדות מעשים רעים. כאשר נוטנים לחטא לצמות, זה מולד מות. ¹⁶ לכן, אהים יקרים, אל תטעו בשום פנים. ¹⁷ כל המתנות הטובות והמושלבות ניתנות לנו מהאלוהים אשר ברא את כל האורות,asher בעצמו מקרין אור נפלא שאינו משתנה ואין נחלש לעולם. ¹⁸ אלוהים בחר מרצונו החופשי לחתת לנו חיים חדשים. באמצעות האמת שכתבי הקודש, וכן הפגנו להיות הילדים הראשונים במשפחות החדשה. ¹⁹ זכרו, אהים יקרים, قولם צריכים להיות מהיררים להקשיב, אך אישים לדבר ואישים להתרגז, ²⁰ כי הרונו מכער אוננו ואת אופיינו, ואילו ה' רוצה שנהייה טובים ומושלמים. ²¹ על כן היפטרו מכל דבר רע בחיקם, מבפנים ו מבחוץ, וקבלו בשמה ובנעווה את דבר אלוהים אשר בכוחו להושיענו. ²² עלייכם לבצע את דבר אלוהים הלהכה למעשה. כי אם אתם מקשיבים ואיינכם מקיימים. אתם מרמים את עצמכם. ²³ מי שמקשיב בלבד ואני מקיים את אשר שמע, רומה לאדם שסביר בדמותו במראה. ²⁴ ברגע שהוא מפנה את גבו לمرאה, שוב אני יכול לראות את בכואתו ושוכחה כיצד הוא נראה. ²⁵ אך החוקר והלומד את תורה החופש שנתן לך לבני אדם. לא זו בלבד שיזכור את הכתוב, הוא גם יבצע אותו הלהכה למעשה, ואלוהים יברכו בכל מעשיו. ²⁶ הטעון שהוא מאמין משיחי, אך אני מסוגל לשלוט בלשונו, מרמה את עצמו, ואמנתו אינה שווה הרבה. ²⁷ אמונה תורה ואמיתה בעיני אלוהים האב פירושה לדאון לאלמנות וליחסומים בצרתם, ולסרב להשפעה המטמאת של העולם.

אל שנים עשר השבטים שפוזרים בתפוצות. מאת יעקב. עבדו של אלוהים ושל ישוע המשיח. שלום וברכה לכלכם! ² אהים יקרים, אם יש לכם צרות ובעיות, ואם אתם עומדים לפני פיתויים חזקים, תחשיבו זאת כהודמנות לשמה גדרלה. ³ שכן צרות, בעיות ופיתויים מחזיקים את כוח הסבל. ⁴ לכן אל תברחו מהבעיות, אלא תנו לשבלנותכם להתחזק. כאשר תהיה סבלנותכם חזקה דיו הצורך, לא יחסר לכם דבר. אופיים היה חזק מן הרגיל ותהי אלוהים שתעשה? שאלו אותו והוא יגיד לכם ברצון. ⁵ ברצונכם לדעת מה רוצח ה' מוכן תמיד להעניק חכמה באהבה וברוחב לב למי שմבקש ממנו, ללא צל של ספק, שהוא באמתך עלייכם להאמין, ללי לנער בו על שביקש. ⁶ ייתן לכם מה שאתם מבקשים ממנו, כי אדם ספקן וחסיד אמונה דומה לנגל בים הניתן ונירק על ידי הרוח. ⁷ אדם ספקן הוא אדם הפכפך משנה את דעתו בכלל רגע, שכן אין בטוח בהחלתו. אם איןכם מבקשים באמונה, אל תצפו מה' להיענות לכם. ⁸ מאמין משיחי הנחשב לעני בעולם הזה צרייך לשמות, כי עני אלוהים הוא חשוב מאוד. ⁹ והמאמין העשיר צרייך לשמה על שעושרו חסר כל ערך בעיני ה'. כי כמו הפהר שמאבר את יופיו, מתיבש בקרני השימוש הצורבות ומט. כך ימוות העשירים תוך זמן קצר ויישארו אחרייהם את כל רכושם. ¹⁰ טוב לאדם שעומד בפיתויים ולא נכשל, כי הוא קיבל פרס – את כתף החיים שהבטיחה ה' לכל האוהבים אותו. ¹¹ זכרו, אלוהים אף פעם אין מנסה לפתחתכם לעשות מעשים רעים, כי אלוהים עצמו שונא את הרע. לכן, אם אתם עומדים לפני פנ

אחים יקרים, כיצד יכולים אתם לטעון שהניכם איזה ערך יש לטענתכם שאתם מאמינים מושיכים, שיכים לאדרון הכבוד, ישוע המשיח, בעורכם מפלים לרעה את העניים? ² אם יבוא לך הילוחם איש עשיר, לבושים נגידים יקרים ועונד טבאות זהב, ואחריו יכנס לבית-הקהל קבץ לבושים נגידים בלויים, ³ אל תכרכו סיבוב העשיר בנסיוון להושבו במקום הטוב ביותר, ועל תפנו את העני בזולול: "עמורד כאן ולא שם! אם הדבר אין מוצאהן בעיניך אתה יכול ללקת!" ⁴ אלהים אין רוצה שתשפטו אדם על-פי עשרו, כי אין זה משפט צדק, ומעשה כזה אין מביא כבוד לה. ⁵ הקשיבו לי, אחים יקרים, הלא אלהים בחר לחת לעניים אמונה עשרה ולהזכיר להם את מלכותו - אותה מתנה נפלאה שהבטיחה לך לכל האוהבים אותך. ⁶ ואילו אתם מביעים את העניים! האם איןכם יודעים כי העשירים הם הנוראים לכם צרות? הם נזלים את כל כספכם ולבסוף סוחבים אתכם לבית-המשפט. ⁷ בדרך כלל העשירים הם המלגניים על ישוע אדוננו. ⁸ ודאי שעליים לשמר את המצויה: "ואהבת לרעך כמוך". ⁹ אך אם אתם מפלים לרעה את העני, אתם חוטאים, כי עברתם על המצויה הזאת. ¹⁰ הרוי יודעים את כי אדם שומר את כל מצוות התורה, אך עובד על מצואה אחת בלבד, אשר בעני אלהים כאילו עבר על כל המצוות. ¹¹ כי האלהים אשר ציווה לא לנאוף ציווה נם לא לרצוח! לכן נאם לא נאפת. אבל רצחת, הרוי שעברת על חוקי זה ואתה עומד מוכן לעשות כל מה שאמר לו - מעשיו השלימו את אשם לפניו. ¹² שימו לב למה שאתה עושים ולמה שאתה חוטבים. כי אלהים ישופט אתכם לפי תורה החרות והחופש. ¹³ אלהים לא יرحم על מי שלא בה, וכי אמונתו נשובה לו לצדקה. אברם אף ריחם על אחרים: לועמת זאת הוא יرحم על אלה נקרא "אוהב אלהים". ¹⁴ אתם רואים, אם כן, שארם שריכמו על אחרים ויקל במשפטם. ¹⁵ אחים יקרים, נושא בזכותו אמונתו המתבטהת במעשים. ¹⁶ נאם רחוב

¹⁴ אם לבעם מך עלייכם. הכנאה אוכלה אתכם ואתם רוצים לריב עם הזולות. אל תנסו לשקר ולהתפער בחכמתכם ובטוב-לבכם. ¹⁵ שכן קנאה ומריבה אינם "חכמה" שמעניק האלוהים. אלא "חכמה" העולם שניתנה על ידי השטן בכבודו ובעצמם. ¹⁶ בכל מקום שיש קנאה או מריבה. יש גם איסדר ומעשי שטן למיניהם. ¹⁷ לעומת זאת. החכמה שמעניק האלוהים היא טוהרה. עדינה. רודפת-שלום. מנומסת. ותרנית. מלאת רוח. כנה. רציניות. וניתנת מכל הלב. ¹⁸ שוחררי השלום. שורעים ברוח של שלום. יקצרו יכול של צדק ואמנה.

4 היודעים אתם מינורם לכל המריבות והמלחמות ביןיכם? היצור הרע שלכם! ² אתם מוכנים אפילו לרצוח כדי להשיג את מה שאין לכם. אתם מוכנים לחשוג במא שיש לאחרים. ומושם שאינכם יכולים לחשוג זאת בעצמכם. אתם נלחמים כדי לחטוף ולקחת מהם! אך למעשה אין לכם. כיון שלא בקשתם מאלוהים! ³ גם אם אתם מבקשים אינכם מקבלים. כי מנייעיכם אינם טהורים. אתם מבקשים רק כדי למלא את תאונותכם. ⁴ נואפים שכמוכם! האם אתם לא מבינים שידידות עם העולם היא עינוי לאלוהים? אומר זאת שוב: אם ברצונכם להתיידד עם העולם. ⁵ בכך אתם עושים את עצמכם אויבים לאלוהים. ⁶ וזה מפני שהכתובים מלמדים אותנו כי רוח הקודש. שהשכין ה' בתוכנו. שומר علينا בקנאה. אך הוא גם מעניק לנו כוח רב כדי שנוכל לעמוד בפיתויים וכתחאות. כפי שאומרים הכתובים: "אלוהים מתנדلغאים ולעוניים יתן חן". ⁷ לכן היכנעו לאלוהים. התנדגו לשטן והוא יברך מפניכם. ⁸ התקרבו אל אלוהים כדי שם הוא יתרך אליכם. רחצו את חכמתם במעשים טובים שייעשו בצדיעות ובענווה. ידריכם. אתם החוטאים. והניחו לאלוהים לשלוט

הוניה ניצלה בזכות מעשיה. כאשר הסתירה את שני המרגלים ושלחה אותם בדרך אחרת. הרחק מרודפייהם. ²⁶ כשם שנוף בלי נשמה מת הוא. כך גם אמונה שאינה מתבטאת במעשים טובים מטה דיא. **3** אהים יקרים. אל תמהרו למתוח ביקורת של מעשיהם של אחרים. שכן כולנו טועים ושונים לעיתים תכופות; וכאשר אנחנו. מודים. טועים ואני ממששים לכם דוגמה טובה. עונשו יהה חמור הרבה יותר מעונשם של אחרים. מי שיכל לשלוט בלשונו מוכיח שיש לו שליטה מלאה על התנהנותו ומעשו. **3** באמצעות הרسن שבפי הסוס יכולים אנו לשלוט בכל גוף. **4** הנה קטן שלט באנייה גדולה. ועל-אף גלים סוערים ורוח חזקה. יכול התנה להוביל את האנייה לכל מקום שירצה הרבה. ⁵ גם הלשון היא איבר קטן. אך עלולה לנורם נזק רב. כשם שני צוין אש מסוגן להצית עיר שלם. **6** הלשון היא להבת אש. מלאה זדון ורשע ומרעהה את אופיינו. הלשון בוערת באש ניהנים ועלולה להביא הרס וכילו על חיינו. ⁷ אדם יכול לאף כל מיני חיים. ציפורים. רמשים ודרנים. **8** אבל איש אינו מסוגל לאף את הלשון. שוכנה בכל רגע שלח חיציו רעל. ⁹ אותה לשון מברכת ומhalbלת את אלוהים. ואף מקללה אנשים שונים שנבראו בצלם אלוהים. ¹⁰ כך שמה פאה אחד יוציאות ברכות וקללות. אהים יקרים. אתם מסכימים איתי שאין זה יהה למאmins. ¹¹ ואם ממעין אחד יכולים לבוע מים מותקים ומים מרדים? ¹² כשם שאינכם יכולים לקטוף זיתום מעץ האנה או האנים מעץ גפן. כך איןכם יכולים לשאוב מים מותקים ומים מרדים ממעין אחד. ¹³ על החכמים והנבונים שביניכם להוכיח את חכמתם במעשים טובים שייעשו הצדיעות ובענווה. יעקב

בחיקם. כדי שיתחרר את לבכם מכל רע וימלאו
 כאש. וכל זה מושם שאגרתם לעצמכם איזירות
 אותו באהבה. ⁹ עליכם להוכיח חרותה אמיתית –
 לימים אהרוןים. ⁴ הקשיבו! השומעים אתם את
 בדמעות. בסכל ובצער אמיתי: צער במקום צחוק
 ואבל במקום שמהה. ¹⁰ השפלו את עצמכם לפני
 האדון, הוא יעזר לכם. ירו מומ ויעודר אתכם. ¹¹
 אחיהם יקרים. אל תמתחו ביקורת איש על רעהו,
 עצמכם ליום הטענה. ⁶ הרשותם ורצחתם נשים
 עצמכם ליום הטענה. ⁷ הרים יקירים. אל תמתחו
 חפים מפשע אשר לא יכול להנן על עצם מפניכם.
 ואתם. אחוי היקרים. אתם המצפים לבוא אדוננו,
 התאזרו בסבלנות כמו אייכר שמצפה לךץ. ⁸ כן,
 התאזרו בסבלנות והתעודרו. כי אדוננו עומד לשוב
 במחילה. ⁹ אחוי, אל תתלוננו זה על זה פן ישפט
 אתכם האלוהים – השופט. ראו, הנה הוא עומד
 בפתח. ¹⁰ נביאי האמת, שדיברו בשם ה', יישמשו לכם
 מחלט אם להציג או לאבד אותן. אבל איזו רשות
 דוגמה לסלנות וכוח-סבל. ¹¹ אנו יודעים כי בעלי
 כוח-סבל שמהים מאד על שנשארו נאמנים לה,
 למורות הסבל והרדיפות. קחו למשל את איוב. הוא
 לא חדר לבתו בה, נם בשעת סבל קשה, ומניסינו
 של איוב אנו לומדים כי תוכניתו של ה' הסתיימה
 בטוב. בוגל חסדו של אלוהים וرحمיו. ¹² מעיל כלל,
 אחוי היקרים. אל תישבעו! לא בשמי. לא בארץ
 ולא בכל דבר אחר. אמרו פשטוט'ן "או"לא", כדי
 שלא תחטא ולא תואשו. ¹³ על הסובל להמשיך
 להחפלה. ועל השמח להמשיך לשיר שירי תהילה
 לה. ¹⁴ מי שחולחה יקרא לךני הקהילה, הם ימשכו
 אותו בשמן. יניחו ידיים עלייו ויתפללו לה שירפאה.
¹⁵ אם תפילתם נאמרה באמונה היא תצליח את החוללה,
 כי אלוהים ירפא אותו. אם חטא חטא כלשהו, יסלח
 לו אלוהים על חטאו. ¹⁶ התווודו על חטאיכם איש
 בפני רעהו, החפלו זה بعد זה, ואלוהים ירפא
 אתכם. תפילה צדיק הוצאה עמוקה לבו היה בעלת
 כוח רב ומ比亚ה לתוצאות נפלאות. ¹⁷ אליו הנקיה
 העשירים. עכשו הונעה שערכם לבכחות ולהיאנה
 בייסורים וסבל. בוגל הצרות הנוראות שתבואנה
 עליהם. ² עושרכם נركב כבר עכשו, ובנדיכם
 היפים ביותר נראים כמו סמטרוטים. כי נאכלו
 על-ידי עש. ³ כספכם וזהבכם החלידו! התלודה
 תשמש עדות מרשינה גנדיכם ותכליה את בשרכם

היה ארם כמוך וכמוני, ובכל זאת, כאשר התפלל
בכל לבו שלא ירד נשם. שמעו זה לתפילה זו ועצר את
הגשם למשך שלוש שנים וחצי.¹⁸ ואו אליו התפלל
שוב. אך דفعם ביקש מה' להוריד נשם, וזה הוריד
נשם והארץ הצמיחה את פריה.¹⁹ אחיהם יקרים, אם
מיישחו יפנה עורף לאלהותם. ומישחו אחר ייחזרו
לה' ויוחדש את בטחונו בו, הוא יציל את התועה
ممות ויביא לסליחת כל חטאיו ופשעיו.

הַרְאָשָׁזֶנֶה לִפְטָרוֹס

לבסוף נאמר להם שנבואות אלה לא תתקיינה בימי חייהם. כי אם שנים רבות לאחר מותם - בימי חייכם! נבואות אלה הן הבשורה שיבשרו לכם שליחי המשיח בהשראת רוח הקודש. אפילו מלאכי אלוהים השתווקו לדעת יותר על דבריהם אלה. ¹³ לפיכך, הተכוונו וצפו בפיקחות וערנות להסידר שיעניק לכם אלוהים ביום שובו של ישוע המשיח. ¹⁴ הויאל ועתה בני-אלוהים אתם, עליהם ציוית לו. אל תשבו למעשייכם הרעים ולדרך החיים שניתלהם לפני שהאמנתם במשיח. ¹⁵ היו קדושים בכל מעשיכם. כשם שהאלוהים אשר אימץ אתכם לבניו קדוש הוא. ¹⁶ הלא אלוהים אומר לנו בכתובים: "קדושים תהיו כי קדוש אני". ¹⁷ זכרו כי אביכם שבשמיים, שאליו אתם מתחפלים. איןו שופט במושא-פניהם: הוא ישפוט את כל מעשיכם בצדקה מוחלט! מושם כך עלייכם להתייחס אליו בכבוד וביראה כל ימי חייכם עלי-אדמות. ¹⁸ אלוהים פרדה ונאל אתכם מאמונה-שווא ומעשי-הבל שנחלתם מאבותיכם. אך הוא פרדה אתכם לא זהב, בכסף או בצורת תשולם אחרת שמקובלת בעולם הזה. ¹⁹ כי אם בדמו היקר של המשיח - השה התמים והטהור של האלוהים. ²⁰ עוד לפני בריאת העולם יעד אלוהים את המשיח להיות קורבן بعد בני-האדם. אולם חוכינו זו את נורעה ברבים רק בימים אחרים אלה. ²¹ עלי-ידי המשיח אתם מאמינים באלויהם אשר הקימו מן המותים והעניק לו כבוד רב. כך שאמונתכם ותקוותכם מבוססת באלויהם. ²² היה שטוהרתם מאנוכיות ומשנאה כשהאמנתם במשיח ובבשורתו, אהבו איש את רעהו אהבה כנה וועזה. ²³ שחררי עתה נולדתם מחדש, לא מזרע שנשת אלא מזרע בלתי נשחת, באמצעות דבר ה' الحي וקיים.

1 מאת פטרוס, שליחו של ישוע המשיח. אל המאמינים הפוזרים בפנטום, נלטיא, קפודקיא, אסיה וביתניה. **2** אחים יקרים, האלוהים אבינו בחר בכם עוד לפני זמן רב וקידש אתכם על-ידי רוחו, כדי שתצייתו למשיח וכדי שדם המשיח יתרח אתכם. יהי רצון שאלויהם יברך אתכם בברכה נדולה של חסד ושלם. **3** השבה לאלודים, אבי אדורנו ישוע המשיח, על אשר ברחמייו הרבים ובזכות תקומתו של ישוע המשיח מן המתים, העניק לנו חיים חדשים מלאי תקווה. **4** אלוהים נם הודיע לכם נחלה נצחית בשםים - נחלה מושלמת שלא תירكب או תשתנה. **5** בזכות אמוןתכם שומר אתכם אלוהים בנוראה, עד שתתגלה ישועתו בשלמותה ביום האחرون. **6** משומך עלייכם לשמהו - גם אם עתה, לזמן קצר. סובלים אתם מצדרות שונות. **7** הסביר והצורות האלה אינם מקרים; מתרחם לבחון את אמוןתכם היקרה יותר מזהב, לצרפה ולטהרה. אם תישאר אמוןתכם ארינה ותהרה למורות הצרות והקשישים. **8** היא תביא לכם שבה, כבוד והדר רב ביום שובו של ישוע המשיח. **9** אתםओחים את המשיח למורות שמעולם לא ראותם אותן; אתם מאמינים ובוחנים בו למורות שאיןכם רואים אותן. **10** בזכות אמוןתכם מעניק לכם מילים לחראה. **11** בזכות אמוןתכם מעניק לך אלוהים לא רק שמהה נדולה, כי אם גם מושיע את נשותיכם. **12** אף כי נבאי החנוך ניבאו וכחיבו על ישועה זאת שמויעדת לכם. הם לא הבינו את מלא משמעותה. **13** הנבאים השתדרו לנולות את המועד ואת הנסיבות שעלייהם הצביר רוח הקודש. אשר פעל בקרכם ומספר להם מראש על סבלו של המשיח וייסוריו, ועל הכבוד שיבוא בעקבותיהם.

מעין הושבים ארעים. ואל תיכנע ליפויי העולם זהה שמניגרים בנפשותיכם.¹² הקפירו על התנהנות טيبة עם שכנים הלא-אמינים. התנהנו איתם בצדק ובוישר כדי שיראו את מעשיכם חטובים. וכן, למרות חשdotיהם הנוכחים, בבוא המשיח הם יפארו את שמו על-שם מעשיכם הטובים.¹³ היכנעו לכל שלטון אנושי למען אדוננו, בין אם למלך בראש המדינה.¹⁴ ובין אם לנציגים אשר שלח להעניש את עoshi הרע ולשבח את עשי הטוב. אלוהים רוצה שתעשו אך ורך את הטוב, כדי שמעשיכם הטובים ישתיקו את הלא-אמינים אשר, מתווך טיפשות וחוסר דעת, מהפכים סיבה לדבר נידכם ונגיד הבשורה.¹⁵ אתם אמנים חופשיים, אך הנכם עבדים לאלהים, או אל תנצלו את היוחכם וחופשים כתרוץ לעשות את הרע.¹⁶ כבדו את כל בני האדם; אהבו את המאמינים. כבדו את השליטונות, והתייחסו ביראה אל אלהים.¹⁷ עבדים, כבדו את אדוניכם, ועשו כל מה שיאמרו לכם - לא רק אם הם טובי-לב וענווים, אלא גם הם קפדרנים ואכזרים. אם אתם נענשים חונים על מעשה טוב שעשיתם, היללו את אלהים!¹⁸ אחרי הכל, אם נענשתם על מעשה רע שעשיתם, לא מנייע לכם פרס: אך אם אתם נענשים וסובלים בגין מעשיכם הטובים. מוצאת הדרבר חן בעניינו אלהים.¹⁹ אלהים יעד לכם סבל זהה, שהרי גם המשיח סבל למענכם והשאר لكم دونמה לילכת בעקבותיו.²⁰ המשיח לא חטא מעולם, לא רימה.²¹ לא השיב למקללים אותו ולא איים לנווקם בمعنى: הוא הפיק את עצמו בידי האלהים ששפוף בצדק.²² המשיח נשא בונו את חטאינו, כדי שננות לנבי החטא ונחיה כדי לעשות מעשי צדקה. הכאב והסבל שנשא המשיח ריפויו אותנו!²³ בעבר

(ai) 24 אכן, חיונו הנוכחים יניעו לקיצם: הם יכלו כשב שמתיבש ומצחיב. כל דבר שהתפקיד בו יכול כפרה,²⁵ אולם דבר זה יעמוד לעולם!
והבשורה אשר שמעתם דיא דבר ד' (165 ו-166)

2 לפיך, הפסיקו לעשות מעשים רעים! אל תרמו, אל תקנא, אל תרכלו, אל תצייאו דיבת. אכן, אם אתם באמת מעריכים את טוב-לבו של האדון, חදלו לכם מהרשע, וכחינוקות רכימים המשותקים לחבל אmons השותוקן לחבל רוחני טהור. שייעזר לכם לנдол ולהגיע לבגירות רוחנית ולישועה מושלמת.⁴ בואו אל המשיח שהוא אבן-פינה חייה! בני-האדם ולזלו בו, אך לאלהים שבחר בו להיות מעל הכל, יקר המשיח מכל!⁵ עתה נעשיתם אבני חיים, ואלהים בונה בכם את משכנו הרוחני. במשכנו זה אתם כווננו הקדושים, ובשם ישוע המשיח עלייכם להקריב לו זבחים שימצאות בעניינו.⁶ בקשר לכך אומר לנו אלהים בכתב-הקדוש: "הנני וסדר בציון אבן פינה, אבן בוחן ויקירה, המאמין בה לא יבוש".⁷ לכם, המאמינים. אבן ואת קירה מאד, אך לאלה שאינם מאמינים: "האבן שמאסו הבונים הייתה בראש פינה,⁸ לאבן גנף וצור מכשול". אכן, אלה שאינם מאמינים ייכשלו. שכן לא יקשו לדבר אלהים. וכך קיבלו את העונש שמיועד להם.⁹ אולם אתם שוניים מהם: אתם נבחרתם על-ידי אלהים עצמו לממלכת כוהנים, לעם קדוש ומיויחד, כדי שתראו לבני-האדם כיצד הוציאכם אלהים מהחשכה והביאכם אל אורו הנפלא.¹⁰ בעבר התחש אלהים אליהם, אך עתה עם אלהים אתם! בעבר לא הכרתם את טוב לבו של אלהים; עתה טוב-לבו זה שינה את חייכם לחולטין.¹¹ אנחנו יקרים ואהובים, אני מתחנן לפניכם. אנחנו, התנהנו בעולם הזה כזרים,

על כך. אל תפחדו מאנשים שרויים לפניו בכם
ואל תירתעו מאויימים.¹⁵ התמסרו למשיח. אם
ישאל אתכם מיshalו מודיעו אתם מאמינים במשיח,
דיין מוכנים להשיב לו בעונוה וביראה.¹⁶ עשו אך
ורק את הטוב ושימרו על מצפון נקי, כי אז המשמיז
אתכם יתבישי בעצמו, כשינויו כיו' למעשה אתם
עושים את הטוב בלבד. ¹⁷ זכרו, אם אלהים רוצח
שהחסבלו, מוטב לסבול بعد מעשים טובים מאשר
بعد מעשים רעים.¹⁸ גם המשיח סבל. המשיח מת
פעם אחת לאחר החטאיהם של כלנו, אף כי הוא עצמו
יהיה צדיק גמור ונקי מחתא; הוא הקריב את עצמו
על הצלב כדי לקרב אותנו אל אלהים. גונו אמן
מת. אך רוחו היה לנצח,¹⁹ וברוחו בקר המשיח את
הרוחות הנמצאות במאסר ובישראל להן את דבר ה'
– ²⁰ אלה שלא ציינו לאלהים בימי קדם כאשר
אלוהים חיכה לנו לבנות את הביתה. רק שmonoת
אנשים ניצלו בתיבה במבול הגודול.²¹ זהה, דרך
אב, המשמעות הסמלית של הטבילה. בטבילה אנו
מידים כי נשענו ממות וממשפט. דרך הטבילה
אינו בטיהור הגוף, כי אם בפניה לאלהים לטהר
את המצחון – דבר שנחאפשר עלי-ידי תקומו של
המשיח מן המתים.²² עתה יושב המשיח לيمין
האלוהים בשםינו, והמלכים וכל כוחות השמים
נכעניהם לפניו ומציאותם לו.

4 הויאל והמשיח סבל והתענה למענכם. היו
מוכנים מבחינה נפשית לסבול כמוני. כי אדם
שסובל פיזית עקב התננדתו לחטא, שוב אינו
חוטא בכוננה תחילה;²³ אדם כזה לא יוכלה את
שרירות חייו עלי-אדמות בסיפוק תאוותיו ותשוקותיו,
כי אם בעשיית רצון אלוהים!²⁴ לפני שהאמנתם
במשיח היה לכם מספיק זמן להתנהג כמו הגויים:

טעיהם כצאן ההולכות לאיבוד. אך עתה שבתם אל
הרועה הטוב ששומר על נפשותיכם.

3 נשים, שמענה בקול בעליכן, כי אז – נם
אם איןם מאמינים בדבריה – תרכוש התנהוגותכם
את לם. חיכין הצניעים והקדושים יספרו להם
על אלהים יותר ממלים!²⁵ אל הנסו להתקשט
בחשיטים, בלבוש או בתסrokת.²⁶ הינה יפות
בפניו והם. יופי נצחי, שנובע מנפש עדינה ושלווה,
יקר מאד בעני אלהים.²⁷ יופי פנימי כזה אנו
mozcaim בנשים הקדושות בתנ"ך; נשים אלה ציינו
לבעליהן ובצחו באלהים.²⁸ שרה, למשל, צייתה
לאברהם בעלה ואף קראה לו "אדון". אם אתן
נוחות כמותה, עשותם מעשים טובים ואני פוחdot
מדבר, הרי אתן בנותיה.²⁹ אתה, הבעלים, השדרלו
להבין את נשותיכם. כבדו אותן כבונת המין החלש,
וזכרו שם להן יש חלק בנחלת חיים-נצח. אם לא
תגנו כך, לא ימחר אלהים להשיב לחפילותיכם.
³⁰ לסתיכום: השדרלו כולכם לחיות כמשפחה גודלה
ומאושרת. היו רגינשム לארצי הוצאה, האבו איש
את רעהו והתנהגו ברחמים ובענוה. ³¹ אל תללomo
אותנו על כך. רצונך בחיים טובים ומושרים?
שמור את לשונך מרע ואל תשקר. ³² סור מרע, עשה
את הטוב והשדרל לחיות בשalom עם כל אדם. נם
אם הדבר דורש ממש! ³³ כי ה' משניהם על ילדי
העשויים מעשים טובים ומקשיב לחפילותיהם. אך
הוא מתנגד לעשי הרע.³⁴ בדרך כלל איש לא
יפגע בהם בוגל רצונכם לעשות את הטוב. ³⁵ אם
בכל זאת פונעים בהם, דעו כי אלהים יברך אתכם

לזנות, לנוף, להשתכר, להת hollow, לעבוד את האלילים ולעשות מעשי תועבה אחרים. 4 אכן, בענייניהם של אחרים. 16 אין זאת בושה לסביר בוגריכם לשעב מרמחפאים על כך ששוב איןכם משתתפים במשעי השחויות שלהם, והם כועסים עליהם ולזענים להם. 5 אולם זכרו כי הם יתנו את הרין על מעשיהם, לפני האלוהים השופט את החיים ואת המתים, ויענשו בהתאם למעליהם. 6 משומך הושמעה הבשורה נם למתים, כדי שעל אף פסק-דין מוות שקיבלו בדרך בני-האדם בכשר, היו ברוח בדרך האלוהים. 7 מכיוון שקץ העולם קרב, רסנו את עצמכם והחפלו בצלילות הדעת. 8 מעל הכל, המשיכו לאחוב איש את רעהו אהבה כנה ועמוקה. כי האהבה סולחת על מנעדות ופשעים רבים. 9 הכניסו אורחים לביתכם בשמחה ובלי חלונות. 10 לכל אחד מכם העוקב אליהם כישرونויות מסוימות; נצלו כישרונות אלה ויערו לוויה. 11 אם העניק לך אלוהים את כישרונו ההטפה והחרוראה, הטף ולמד כאילו אלוהים עצמו מדבר בפיך. אם ביקש ממך אלוהים לעזר לוויהך, עשה את המוטל עליו ברצון ובכל הכוח והעוז שמעניק לך אלוהים. בכל משיך כבד ופאר את אלוהים דרך ישועה המשיח, אשר לו הכבוד והגבורה לעולם ועד. –

5 אני מזהיר את זקני הקהילה שביניכם. כזקן קהילה, כמו שראה במז עיניו את סבל המשיח, וכמי שיחד אתכם ייקח חלק בכבورو והדרו כשיעור אלינו: 2 רעו את צאנו של אלוהים, דאנו להן והשווו עליהן ברצון ולא מותך אונס. אל תעשו שיקולי כדאיות, אלא עשו את המוטל عليיכם מותך רצון כן לשרת את אלוהים. 3 אל תשלטו בהן בעריצות; הנהיגו אותן באהבה ושםשו להן דוגמה אישית. 4 וכאשר יבוא שירחויים, הוא יעניק לכם את כתר הכבוד שלא יכול לעמוד. 5 צערירים, عليיכם להישמע לזכני הקהילה. על כולכם לשרת איש את אחיו בענווה ולהיכנע איש לפני רעהו, כי אלוהים מהנד לנאים ולענוי יתנו חן. 6 השפלו את עצמכם תחת יד אלוהים החזקה, הוא ירום אתכם בבוּה העת. 7 הפקידו את כל הצרות, הפחדים והחששות שלכם ביד אלוהים, שהרי הוא תמיד דואג ועובד לכם. 8 הייזרו והישמרו מפני השטן אויביכם, כי הוא מתחלק סביבכם כאריה שואג שמחפש טרף.

12 יקרים יקרים, כשהתבוננה עליו אמרות כדי לבחון את אמונתכם, אל חתפלו ואל תשחוטמו כאילו היה זה דבר מזוז וויצו-דורפן. 13 שמהו על צרות אלה, כי אתם משתתפים למעשה בסבל המשיח, ויום אחד כ猩לה את עצמו ברוב הדרו, תימלאו שמהה נפלאת. 14 שמהו כשמקללים ומעליכם אתכם על-שם אמוןכם במשיח, כי פירוש הדבר שרוח אלוהים נחה עליום בהדר רב. 15 אולם אני רוצה לטענו על סבל שנגרם לכם

⁹ החזיקו מעמד נגר התקפותיו: ביטחו באלהים, וכרכו שמאmins רבים בכל העולם מתחנים כਮוכם בסבל דומה.¹⁰ לאחר שתסבלו זמן קצר יענייך לכם אלהינו رب־החסד את כבודו הנצחי דרך המשיח, ואלהים עצמו ישלים, יבנה ויזוק אתכם. (aiōnios)¹¹ ^{g¹⁶⁶} ^{g¹⁶⁵ aiōn} 12 לאלוהים הכבוד והגבורה לעולם ועד. – אמרן.

12 אני שולח לכם מכתב קצר זה באמצעות סילוונוס (שאותו אני מכיר כאח נאמן). כדי לעודד אתכם ולהבטיח לכם שהכתב לעיל הוא דבר אמת מאת האלוהים. קחו את הדברים לתשומתיכם וקיימו אותם. 13 הקהילה כאן ברומא, אחותכם באמונה, מוסרת لكم דרישת שלום. גם מركוז בני מוסר לכם דרישת שלום.¹⁴ ברכו איש את רעהו לשлом בנשיקת אהבה. שלום לכל אלה מהם המאמינים במשיח.

השנית לפטרוס

דברים אלה, ¹⁵ בתקופה שיישארו עמכם זמן רב לאחר מותי. ¹⁶ כשים פנו לכם על כוחו ובגורתו של ישוע המשיח ועל שוכו אלינו, לא סיפרנו לכם אנדות! במו עני ראיית את כבודו ותפארתו. ¹⁷ אני עצמי היה עם המשיח על הר-הקדש בשעה שקרן הור וזוהר, שהעניק לו אלוהים אביו, ובאותו מעמד מרים שמעתי קול נפלא קורא מן השמים: "זהוبني אהובי, אשר בו חפצתי". ¹⁸ אכן הינו עדים לקיום דברי הנביאים. ואתם תהנו בחכמה אם תשים לב לדבריהם. שהם כאלומת אור באפלת העולם. כאשר תהנו באמת שבדברי הנביאים ותאמינו בה, יאיר אור היום את נפשכם. וכוכב השחר, המשית, יירח בלבכם. ²⁰ עליכם לדעת שאיש אין יכול לפתח את נבואות כתבי-הקדש בכוחות עצמו, ²¹ שכן אף נבואה לא ניתנה לפני רצון בני-אדם; אלוהים הוא שבחר להשרות את רוחו על אנשים קדושים כדי שיישאו את דברו.

2 אך גם נביאי שקר היו בעמ-ישראל. כמו שיהיו ביניכם מורי שקר. הם יתהפכו למשיח אשר קנה אותם בדמותו, ובפיקחות וערמה ילמדו אתכם תורות כזב. אנשים אלה יביאו על עצם אסון פתאומי ונורא. ² רבים יאמינו לזרות הכוכב שלהם שמתירות גנות וניאוף. ובגלליהם יגדפו אנשים את אמת האלוהים. ³ באහבת הבצע שלהם ניצלו מורי השקר את תמיוניכם. יספרו לכם שקרים וינזלו את כספיכם במראה. אולם דעו לכם כי אלוהים גור אדרים עוד לפני נסיך רב. וקיצם הנורא קרו! ⁴ אלוהים משלם לרשותם כנמולם; הוא לא חס אף על המלאכים שחטאו, אלא השליכם לנihilation וכבל אותם במערות אפלות עד יומ-הדרין. (^{g5020} Tartaro^o) ⁵ אלוהים לא חס גם על הדורות הראשוניים שחיו לפני המבול.

1 מאת שמעון פטרוס. עבדו של ישוע המשיח ושליחיו. אל כל אלה שקיבלו אמונה יקרה כשלנו. בזכות צדקה אלהינו ומושיענו ישוע המשית. ² אחיהם יקרים. כך הוא יעניק לכם יותר מטבו ושולותו. ³ כי כאשר עמוקים אלו לדעת אותן, הוא מעניק לנו בגבורתו האלוהית את כל הנחוץ לנו לחי ישרא ואמת; הוא אף מעניק לנו את כבודו ותפארתו. ⁴ בנדיות הרבה ובגבורתו הענק לנו אלוהים הבטחות יקרות ונפלאות. כדי שנוכל להימלט באמצעות מהשחיתות והriskבון שבעולם הסובב אותנו, ואופינוילך וידמה לאופיו של אלוהים. ⁵ לפיכך השתרלו מיטיב יכולתכם להוסיף על אמונהכם מעשי צדקה, ולא רק מעשי צדקה: העמיקו לדעת את אלוהים. ⁶ רנסו את עצמכם. היו סכלנים. התמסרו לאלוהים. ⁷ חי באחווה ובאהבה. ⁸ אם יש בהם מידות אלה, ואתם אף שודדים לטפח אותן. תוכיהו כי אמונהכם באדוננו נשאת פריך ומברך. ⁹ בעוד שארם החסר מידות אלה הוא עיוור, או לפחות קדר-ראייה. הוא שכח שאלוהים הושיעו מהחי חטא. כדי שמעתה יהיה ביושר למען אדוננו ישוע המשית. ¹⁰ לפיכך, אחיהם יקרים. עבדו קשה והוכיחו שאלוהים אכן בחר בהם וקרא אתכם אליו. אם כך תננו, לעולם לא תיכשלו, ¹¹ ואלוהים יפתח לרוחה את שעריו השמיים. כדי שתיכנסו אל מלכותו הנצחית של אדוננו ומושיענו ישוע המשית. (^{aionios}) ¹² למרות שאתם יודעים בדברים אלה אף חיים לפיהם. יש בדעתם להזיכריםשוב ושוב. ¹³ ישוע המשיח אדוננו נילה לי שלאacha עוד זמן רב. אך כל עוד אני חי יש בדעתם לשוב ולהזיכרים

הלא זוכרים אתם כיצד החריב את העולם כולו, מפתחים נשים קלות דעת, והרנילו את לבם לדרוף בצע. אරוריהם הם! ¹⁵ אנשים אלה סטו מדרך הישרה וחטו כבלעם בנדבער, אשר אהב את השבר שקיבל תמורה מעשו דמושחתים. ¹⁶ אך אתם ודאי זוכרים כי אתונו של בלעם פתחה את פיה בקול אדם, נופה בו על רשותן, ומונעה את מעשה השטות שעמד לעשותו. ¹⁷ אנשים אלה הם כבאותם מים יבשות, שבתיכים הרבה ואין מקיימים דבר; הם נסחפים כעננים בסערה. דין גנור להישאר באפלה לעולם ועד. (questioned) ¹⁸ הם מתחפאים במעשי הרשע שלהם, ומנצלים חולשות בני-האדם ואת התאות הבשר, כדי לצד ולהזיר לשורחותם את האנשים שלא מזמן נמלטו מהיים מושחתים אלה. ¹⁹ הם מבטיחים חופש, אך הם בעצם עבדים לחטא ושהיותם; שהרי אדם הוא עבר למה שהוא בו. ²⁰ אדם שנמלט מהשחיתות בעולם באמצעות אמונהו במשיח, אך עבר זמן מתחפה ושב לחזי חטא וטמאה, מצבו חמור מזה שהיה לפניהם! ²¹ לאדם כזה מוטב שככל לא ידע את דרך הצדקה, משידיע וייסוג מקיים המצוות הקדושות שנמסרו לו. ²² אדם כזה מאמת את דבריו המשל: "הכלב שב על קיא, והזיר עולה מן הרחצה להתגולל ברפש".

3 אחיהם יקרים. זהו מכתבו השני שני אני כותב לכם. ובשניהם השתדלתי לעורר אתכם ולהזכירכם עובדות שכבר למדתם מדברי הנביאים, ומהשליחים שספרו לכם את דברי אדרונו ומושיענו. ³ תחילת ברצוני להזכירכם כי בימים האחרונים יבואו לצים ורשעים, אשר ילענו לאמת הaceousנים יבואו לצים ורשעים. אשר ילענו לאמת יעשו כל מעשה רע העולה על דעתם. ⁴ רשעים אלה יאמרו לכם: "אם המשיח הבטיח להזיר, היכן הוא? מדורע טרם חזר?" הם ימשיכו ויאמרו: "המשיח

bahbi'ao את המבול על דור הרשעים: הוא הציל רק את נוח ושבעת בני-משחתו, משום שמו האמין באלהים והטיף *למעשי* צדקה. ⁶ אלוהים חרבין נם את סדום ועמורה; הוא הפכן *לאפר* ומהאตน מעל פני הארץ. נורלן של ערים אלה ללח ואזהרה לכל העתידים לבחור בדרך השחיתות והאבדון. ⁷ אלוהים אمنם הפך את סדום ועמורה, אך הוא הציל את לוט משום שהיה אדם צדיק. לוט שמר על טוהר לבו, למרות שחיה בין רשעים שהעציבו הסובבים אותו, ולنبي הרשעים – אלוהים ישמר את העונש שיעד להם, עד בוא יוֹם-הדרין. ¹⁰ אלוהים יumper במיוחד עם אלה שהולכים אחרי תאותו ברם ובזעם לכל שלטון וסמכות. אנשים אלה נאותנים, אכזריים, אונכיים, חצופים ומעיזים לבוז נם לסמכות העליונות. ¹¹ אף המלאכים בשמי, שעולים עליהם בחשיבותם ובכוחם, אינם מאשימים בכזו על אלה לפני אלוהים. ¹² מורי שקר אלה עושים ככל העולה על רוחם, ולוענים לכל מה שאינם מבנים; הם דומים לבחמות טיפשות שנולדו רק כדי להיליך ולמות! אך אנשים אלה יאבדו בשחיתותם. ¹³ בנלך רשותם ובגלו הסבל שנרמו לאנשים רבים. יענישם אלוהים במלוא החומרה! אנשים אלה מותענים על חי הפריצות והחוללות שהם מנהלים לאור היום; הם בושה וכליימה לכם. הם גם מרמים אתכם בחירותם הכהפלים – מחד הם ממשיכים לחתוא, ומайдך משתפים בחינויויכם ובאסיפותיכם כאילו היו ישראלים והגנונים. ¹⁴ עיניהם נואפות ולעולם אינם שבעים ממושעי ניאוף. הם

לא ישוב לעולם! הרי מברירת המחדל והעדר עתה
אחיכים יקרים. אני מזוהיר אתכם מראש: אל תלכו
אחרי תורה השקר של אותו אנשי-בליעל, פן
תערערו את שוויו משקלכם הנפשי. ¹⁸ אדרבא,
חוקו את אמונתכם והתעמקו בתורת אדוננו ומושיענו
ישוע המשיח, שלו הכבוד והטהילה מעטה ולעלמי
עלמיים. – אכן, (ai65 g165)

לא השתנה דבר – הכל נשאר כשהיה! ⁵ בכוונה
תחילה הם יתעלמו מהעובדת שבראשית בראש
אלוזים את השמים ואת הארץ ממים. במעשה-פיו
 בלבד, ⁶ ובנסיבות המים – באמצעות המבול –
 השמיד את דור הרשעים. ⁷ ובמעשה-פיו ציווה ה'
 לשומר את השמים והארץ. שקיים עתה, לאש
 הנדולות ביום-הדין – כשל הרשעים יאבדו. ⁸
 ידידים יקרים, עליינו לזכור כי לנבי אלוהים יום
 אחד יכול להימשך אלף שנים. ואלף שנים יום אחד
 בלבד. ⁹ אלוהים איןנו מאחר לשוב אלינו, כפי
 שרבים החשובים; הוא ממתין בסבלנות לחוטאים
 רבים שיוחזו בתשובה, כי אין רוצחה שיאבדו. ¹⁰
 יום ה' יבוא בזמן בלתי-צפוי, ברומה לנגב בלילה.
 או יהלפו השמים בראש נдол, יסודות העולם יימסו
 באש, הארץ וכל אשר בה ישרפלו. ¹¹ והואיל והכל
 סביבנו יישרפם וימס. חישבו מה קדושים צרייכם
 להיות חייכם! ¹² צפו לביאת יום האלוהים והשתדלו
 להחישו. ביום זה הוא יבעיר את השמים ואת יסודות
 הארץ עד שיימס. ¹³ אולם אנחנו מצפים לקיום
 הבתחת אלוהים: לשמים חדשים וארץ חדשה שבhem
 ישכן צדק בלבד. ¹⁴ ידידים יקרים, בחתינכם
 להתרחשותם של דברים אלה ולבואו של המשיח,
 השתדלו לחיות בלי לחטא; היו בשлом עם כלם,
 כדי שבבוא המשיח הוא ימצא אתכם ללא דופני.
 ¹⁵ זוכרו, סבלנותו של האדון נותנת זמן לאנשים
 להוועש. פולוס, אהינו החכם והאהוב, דיבר על
 כך ברבים ממכתבייו. ¹⁶ כמה מדבריו של פולוס
 אינם קלים להבנה, וחסרי-הדעתי והפתאים מסלפים
 ומעוותים את משמעותם – כפי שעיוותו וסילפו את
 יתר דבריו הכתובים – ובכך יביאו לחרובם. ¹⁷

הַרְאָשׁוֹנָה לִיוֹחֶן

אומר לנו, אנחנו יודעים שאנו באמות שיבכים לו.⁴ אם מישתו טוען: "אני מאמין בישוע המשיח!" אך אין שום בקולו, הוא שקרן.⁵ מי שבאמת מאמין במשיח ושמע בקולו, לימד לאחוב את אלוהים יותר ויוטר.⁶ אם מישתו טוען שהוא מאמין במשיח, עליו לחיות כמותו.⁷ אחים יקרים, אני כותב לכם מצווה חדשה;
אני מזכיר לכם מצווה ישנה שציווה לכם אלוהים מבראשית. אף כי שמעתם אותה פעמיים רבות⁸ היא תמיד חדשה ורענן, ואף הוכיחה את אמיתיותה במשיח ובנו. כשהנו מקיימים את המצווה לאחוב איש את רעהו, החטא והחשכה נעלמים מחיינו,
ובמקום זורח אורו של ישוע המשיח.⁹ האומר שהוא חי באור המשיח, אך שונא את חברו, הוא עדין בחשכה.¹⁰ האוהב את חברו חי באור המשיח, אשר מAIR את דרכו ושומר עליו שלא יכשל.¹¹ ואילו השונא את חברו הוא בחשכה רוחנית המעוורת את עינו, ומשום כך אינו יודע لأن הוא הולך.¹² בני היקרים, אני כותב לכם דבריהם אלה מפני שהטהיכם נסלחו לכם בשם ישוע המשיח מושיענו ולמענו.¹³ אני כותב לכם, האבות באמונה, כי אתם באמות כתובים ומכוירים את המשיח אשר חי מבראשית. אני כתוב לכם, הצעירים באמונה, מפני שהתגנברתם על פיתויו השטן.¹⁴ ילדי היקרים, כתבתי לכם מפני שאתם יודעים ומכוירים את האלוהים אבינו. כתבתי לכם, האבות, מפני שאתם מכירם את אלוהי הנצח. כתבתי לכם, הצעירים, מפני שאתם חזקים. דבר-אלוהים שוכן בכם ואף התגנברתם על פיתויו השטן.¹⁵ אל תהאבו את העולם הנטעב זהה ואת כל מה שהוא מציע. אם אתם אווהבים את העולם הרי שאיןכם אווהבים באמות את אלוהים.¹⁶ מה כבר מסוגל העולם להציג לכם? תאותה הבשר, התאות

1 אנחנו כותבים לכם על דבר-החיים אשר היה מבראשית: שמענו אותו באזניינו וראינו אותו במו עינינו. אכן, הבטנו בו ונגענו בו בידינו.² אנחנו מספרים לכם על המשיח, שהוא חי הנצח, אשר היה עם האב בשמים ולאחר מכן נפלת אליו. כן, אנו מעידים שישוע המשיח – החיים – נפלת אלינו.
3 אני חוזר ואומר: ראיינו אותו ושמענו אותו, ואנו מספרים לכם זאת כדי שנם אתם תיהנו מהתחברות שיש לנו עם אלוהים האב ועם בנו ישוע המשיח.⁴ אנו מספרים לכם זאת כדי מסובה נוספת: כדי שנם תימלאו שמחה רבה כמוני.⁵ זאת הבשורה של אלוהים ביקש מאיתנו לבשר לכם: אלוהים הוא אור ואין בו כל חושך.⁶ אם אנו אומרים שיש לנו התחברות עם אלוהים בשעה שאנו חוטאים וחיים בחושך, אנחנו משקרים!⁷ אך אם אנו חיים באור אלוהים, כמו המשיח, כשדבריו תמיד לנדר עינינו, יש לנו התחברות נפלאה איש עם רעהו, והדם ששפך בעדרנו ישוע המשיח מנקה ומטהר אותנו מכל חטא.⁸ מפני שהוא חי לנו ונולד עינינו, אנו משלים את עצמנו ומסרבים להכיר באמות.⁹ אך אם נתוודה על חטאינו (לפני אלוהים). אנו בטוחים שישלח לנו ויתחרר אותנו מכל רע.¹⁰ אם אנו מכחישים שחטאנו, לא זו בלבד שאנו משקרים. אנו עושים גם את אלוהים לשקרן, שכן הוא אמר שכולנו חטאנו.

2 בני היקרים, אני כותב לכם בדברים אלה כדי שלא תחטאו. אך אם תחטאו, דעו לכם שיש לנו סגנון לפני אלוהים – ישוע המשיח הצדיק!² ישוע המשיח הוא כפירה על חטאינו ועל חטאוי העולם כולו; הוא נשא על עצמו את עונשו של ה' על החטאיהם שלנו.³ אם אנחנו משתדלים מארד לעשות כל מה שהוא

היקרים, היו נאמנים למשיח, כדי שלא תתבישיו לפנוש אותו בבואו, אלא להיפך: תשמהו מאד. ²⁹ מאחר שאנו יודעים כי אלוהים צדיק גמור, וכי הוא עשה רק את הנכון והצדוק, נוכל לתניא כי כל העשו את הנכון והצדוק הוא ילדו.

3 ראו מה הרבה אהבת אלוהים אלינו – הוא אף קרא לנו"בני אלוהים"! ואין זה כינוי בלבד, אלא עובדה. לצערי, אנשים רבים אינם מאמינים באלווהים, ועל כן אינם מבינים כיצד אנו יכולים להיות בניו. ² אתי היקרים, עכשו אנחנו בני אלוהים: איןנו יודעים עדין מה נהיה בעtid, אנחנו רק יודעים שבבוא המשיח נהיה כמוותו, כי נראתו פנים אל פנים. ³ כל המחזק בתקווה זאת צריך להישאר טהור ונקי מחתא, כי המשיח עצמו טהור ונקי. ⁴ מי שחותט, חוטא וננד אלוהים. כי כל חטא גָּנְשָׁה ננד תורה אלוהים. ⁵ אתם הרי יודעים שהוא בא ננד תורה אלוהים. ⁶ אם תרצו יודעים שהוא בא אלינו בדמות אדם, כדי לחתה על עצמו את העונש על החטאינו, למרות שבו לא היה חטא. ⁶ אם נתמיד באמונתנו, נשמע בקולו ונעשה את הטוב בעיני, לא נחטא. הממשיכים לחטא חוטאים מסיבה פשוטה: הם מעולם לא האמינו במשיח ולא אהבו אותו. ⁷ בני היקרים, אל תניחו לאייש לרמותכם. העשו מעשים טובים עושים אותם משומם שהוא עצמו טוב – כמו המשיח ובוכותו. ⁸ והעשה מעשים רעים מוכיח שהוא שיך לשטן – החוטא הראשון בעולם. שימוש שמייך עדרין במעשי הרעים – שכן בונ'אלוהים בא לבטל את פעולות השטן. ⁹ בני-אלוהים אינם חוטאים יותר מותק הרגל. מכיוון שאלוהים האב נתן להם חיים וטבח חדש: הם אינם יכולים להמשיך בהרגל החטא. ¹⁰ כיצד יכולים אנו להבדיל בין ילדי אלוהים לבין ילדי השטן? כל מי שחי חי חטא

העוניים ונאות החיים! דבריהם אלה אינם מלאו הוהים מקרים בעולם המורשת הזה. ¹¹ דעו לכם, יבוא יום של העולם הזה יחולף על חטאינו, אך כל השומע בקול כי יחיה לנצח. ^(aiōnios g165) ¹² יולדים יקרים. שמעתם כי שנאך-המשיח עומד לבוא. הירודאים אתם בכל מקום כבר הופיעו שנאים רבים למשיח? עובדה זאת מאשרת שקו"ץ העולם קרב. ¹³ שנאי המשיח היו בעבר נס בין חברי קהילתנו, אך אין ספק שמעולם לא היו חלק מאיתנו, אחרית היו נשארים. עזיבתם הוציאה לאור את האמת. ¹⁴ אבל אתם שונאים מהם, כי רוח הקודש שכון בקרבכם ואתם יודעים את האמת. ¹⁵ כתבתי לכם כל זאת לא מושם שאינכם יודעים את האמת, אלא להיפך: כתבתי לכם מושם שאתם יודעים את האמת, יודעים להבחין בין שקר לאמת. ¹⁶ היודעים אתכם מיהו השקון הנדרול ביותר? האומר שישוע אינו המשיח. אדם כזה שנוא המשיח הוא, שכן איןנו מאמין באלווהים האב ובבנו. ¹⁷ הרי אדם המתחש למשיח בונ'אלוהים. מתחש בהכרח גם לאלווהים עצמו, בעוד שאדם שנאמין בישוע המשיח, מאמין גם באלווהים אביו. ¹⁸ המשיכו להאמין ולעשות את אשר למדתם בהתחלה, כדי שתמיד תהיה לכם התהברות אמיתיית וイトנה עם אלוהים האב ועם בנו ישוע המשיח. ¹⁹ זכרו, אלוהים עצמו הבטיח לנו חי נצח. ^(aiōnios g166) ²⁰ כתבתי לכם דבריהם אלה כדי להזהירכם מפני שנאי המשיח. הם יעשו הכל כדי לסנוור את עיניכם. לסלף את האמת ולהוליך אתכם שולל. ²¹ אלום אלוהים השכין בכם את רוח הקודש שמלמד אתכם את האמת בלבד. ומשםךך אין לכם צורך מחיב במורה אחר כדי להראות לכם שאלה מורי שקר. על כן שמעו בקולו, התקרכו למשיח ועל תיפרדו ממנו לעולם. ²² בני

4 יְדִידֵי הַיּוֹקָרִים, הַיוֹהָרוּ מִפְנֵי נְבִיאֵרֶתֶךְ
הַרְבִּים שָׁמְסֻתּוּכְבִּים בְּעוֹלָם. אֶל תָּמִינָנוּ בְּצָרָה
עִיוֹרָת לְכָל מָה שָׁאַתָּם שׁוּמָעִים. אֶלָּא בְּחַנּוּ אֶת
הַנְּאָמָר - חָסָס דְּבָרֵיכֶם מִרְוחַת קָדוֹשׁ אֹלֵא? ² שָׁאַלְוּ
אֶת הַנְּבִיאִים הָאֱלָהָם הַם מַאמְנִים וּמוֹדִים שִׁישׁוּ
הַמִּשְׁיחַ, בְּנֵיהֶלְוָהִים, בָּא לְעוֹלָם בְּדֶרֶמות אֲדָם בְּשֶׁر
וּדְרַם. אִם כֵּן - דְּבָרֵיכֶם מַאֲלָהִים. ³ אִם לֹא - הַם
נְבִיאֵי שְׁקָר שְׁמַדְבָּרִים בְּהַשְּׁרָאָת שׁוֹנָא-הַמִּשְׁיחַ, שְׁעַל
דְּבָרַ בּוֹאוּ הַזְּהָרָתֶם. הַוָּא בְּאֶמֶת בָּא, וְשָׁנָתוּ כִּבְרָה
חַחְפָּשָׂתָה בְּכָל הָעוֹלָם. ⁴ בְּנֵי הַיּוֹקָרִים, אַתָּם שִׁיכִים
לְאֱלָהִים וַיְנִיצְחָתֶם בְּמִעְרָכָה גַּגְדָּלָה הָאֱלָהָם הָאֱלָהָם,
כִּי רֹוחַ-הַקּוֹדֶשׁ שְׁשֻׁוֹן בְּכָם חִזְקָה וּגְדוּלָּה מִהָּרָה
שְׁבָעוֹלָם. ⁵ נְבִיאֵי שְׁקָר אֱלָהִים שִׁיכִים לְעוֹלָם הַזָּהָה,
וּטְבָעִים שְׁהָם מִתְעַנְּנִים בְּעַנְיָנִי הָעוֹלָם, וְשָׁהָעוֹלָם
מִתְעַנְּנִין בָּהֶם. ⁶ אָבֵל אָנָהָנוּ בְּנֵי-אֱלָהִים, וּמְשׁוּם
כִּrk רַק הַאֲוֹהָבִים אֶת אֱלָהִים מִקְשִׁיבִים לְדָבְרֵינוּ.
הַאֲחֶרֶם אִינָם מִקְשִׁיבִים, כִּי אִינָם מִבְנִים כָּלְלָעַל
מָה אָנָהָנוּ מִדְבָּרִים. כִּrk אָפְשָׁר נִמְלְבָחָן אֶת הַנְּאָמָר
הַוָּא מַאֲלָהִים אוּלָא, שְׁכָן אֶת הַנְּאָמָר הַוָּא בְּהַשְּׁרָאָת
אֱלָהִים, הָעוֹלָם כָּלְלָל לֹא יִקְשִׁיב. ⁷ יְדִידִים יִקְרָים,
הַבָּהָא נְאָבָה אִישׁ אֶת רָעָהוּ, כִּי אֱלָהִים הַוָּא מִקוּר
הַאֲהָבָה. אֲנָשִׁים שְׁמַלְאִים אֶהָבָה מִעֵדִים כִּי הָם
בְּנֵי-אֱלָהִים וְכִי הָם מִכְרִים אֶתְהָוָה אַיִשָּׁתָּה. ⁸ וְאַיְלוֹ
אֲנָשִׁים חֲסָרִים אֶהָבָה מִעֵדִים שָׁאוֹן הָם מִכְרִים אֶת
אֱלָהִים, כִּי אֱלָהִים הַוָּא אֶהָבָה. ⁹ אֱלָהִים הַוָּא מִדְבָּר
כְּקוֹלָו וּעוֹשִׂים אֶת הַטּוֹב בְּעַנְיָנוּ. ¹⁰ הַזּוֹרְכִים אַתֶּם מִה
צִוְוָה עַלְנוּ אֱלָהִים? לְהַאֲמִין בְּשָׁם יְשֻׁעָה הַמִּשְׁיחַ בְּנָוּ
וּלְאָהָב אִישׁ אֶת רָעָהוּ. ¹¹ כָּל הַשּׁוֹמֵעַ בְּקוֹל אֱלָהִים
וּמִקְיָם אֶת מִצְוֹתָיו, חַי בְּאֱלָהִים וּאֱלָהִים חַי בָּוּ.
כִּיצְדָּק אָנוּ יוֹדָעִים זֹאת? רֹוח הַקּוֹדֶשׁ הַשּׁוֹכוֹן בְּקָרְבָּנוּ
מִאֲשֶׁר אָתָּה הַדָּבָר.

וְאִינוּ אָוֹבָב אֶת אָחִי, אִינוּ שִׁיקָּד לְמִשְׁפָּחָת אֱלָהִים. ¹² שְׁהָרִי כִּבְרָה מִבְּרָאָשָׁת מִסְרָר לְנוּ אֱלָהִים אֶת המְצָהָה:
אֲהָבוּ אִישׁ אֶת רָעָהוּ. ¹³ אֶל לְנוּ לְהִידְמָות לְקַיִן, הַוָּרָג
אֲחִיו, אֲשֶׁר חַשְׁזִיךְ לְשָׁטָן. מִזְעוּ דָרְגָת אֶת אָחִי?
מִפְנֵי שְׁקִין עָשָׂה מְعָשִׂים רַעִים, וַיַּדְעַ הַיּוֹטֵב שְׁחִי
הַבָּל אֲחָיו הַוָּי טּוֹבִים מְשֻלָּוּ. ¹⁴ לְכָן, אֲחִים יִקְרָים,
אֶל תַּהְפְּלָאוּ אֶם הָעוֹלָם שׁוֹנָא אֶתְכֶם. ¹⁵ אֶם אָנָהָנוּ
אֲוֹהָבִים אֶת אָחִינוּ הַמְּאָמְנִים, אִנוּ יוֹדָעִים שְׁעַבְרָנוּ
מְמוּוֹת לְחִיּוֹם. בָּעוֹד שָׁאָדָם אֲשֶׁר אִין בָוּ אֶהָבָה עַדְיָין
מִתְּהִזְמָנָה. ¹⁶ כָּל הַשּׁוֹנוֹא אֶת אָחִי רֹצֶחֶת אֶתְהוּ בְּלָבָבוּ, וְאֶתְמָתָּה
יְוֹדָעִים שְׁלַדְצָחִים אִין חַי נִצְחָה! ¹⁷ (αι66g) ¹⁶ מַהָּי
אֶהָבָה אָמִיתִית? קוֹרְבָנוּ שֶׁל הַמִּשְׁיחַ! כִּשְׁמַה שְׁקָרְבָּה
אֶת חִיּוֹ לְמַעְנָן, כִּrk עַלְיָנוּ לְהִקְרִיב אֶת חִיּוֹ לְמַעְנָן
אֲחִינוּ. ¹⁸ אֶדֶם הַנְּקָרָא מַאֲמִין מִשְׁיחִי, וַיְשַׁלֵּם מִסְפִּיק
כִּסְף, אֲךָ אִין הוּא עֹזֶר לְאֶחָיו הַעֲנִי הַנְּתָנוּ בְּמִצּוֹקָה.
אֶהָבָת אֱלָהִים אִינָה שְׁוֹכְנָת בָוּ. ¹⁹ בְּנֵי הַיּוֹקָרִים,
הַבָּהָא נְפָסִיק לְדָבָר עַל אֶהָבָת אִישׁ אֶת רָעָהוּ; הַבָּה
נְאָהָב בְּאֶמֶת וּנוֹכִיחַ אֶת אֶהָבָתְנוּ בְּמַעְשִׁים. ²⁰ כִּrk
נְדַע בּוֹדָאות שָׁאָנוּ שִׁיכִים לְאֱלָהִים, וּכְאֶשְׁר נְעָמֹד
לִפְנֵי יְהָיָה מִצְפָּנוּ נְקִי וּשְׁקַט. ²¹ אֲךָ אֶם חַטָּאנוּ
וּמִצְפָּנוּ מַצִּיק לְנוּ, אֱלָהִים יוֹדֵעַ בְּדִירָק מִה עָשָׂינוּ
וּכִיצְדָּק אָנוּ מַרְגִּישִׁים. ²² יְדִידֵי הַיּוֹקָרִים, אִם מִצְפָּנוּ
נְקִי אָנוּ יִכְלִילָם לְבָוא לִפְנֵי אֱלָהִים בְּכִבְתָּחָן מְלָא.
וְהָוָא יִתְּחַנֵּן לוּ כָל מָה שְׁנַבְקַשׁ מִמְנוּ, שְׁכָן אָנוּ שְׁוּמָעִים
בְּקָולוֹ וּעוֹשִׂים אֶת הַטּוֹב בְּעַנְיָנוּ. ²³ הַזּוֹרְכִים אַתֶּם מִה
צִוְוָה עַלְנוּ אֱלָהִים? לְהַאֲמִין בְּשָׁם יְשֻׁעָה הַמִּשְׁיחַ בְּנָוּ
בִּידֵי הָעוֹלָם הַמְּרוֹשָׁע הַזָּהָה, כְּדִי שְׁעַלְיִדִי מָותָנוּ נְכָחָה
וּלְאָהָב אִישׁ אֶת רָעָהוּ. ²⁴ כָּל הַשּׁוֹמֵעַ בְּקוֹל אֱלָהִים
וּמִקְיָם אֶת מִצְוֹתָיו, חַי בְּאֱלָהִים וּאֱלָהִים חַי בָּוּ.
כִּיצְדָּק אָנוּ יוֹדָעִים זֹאת? רֹוח הַקּוֹדֶשׁ הַשּׁוֹכוֹן בְּקָרְבָּנוּ

לאהוב איש את רעהו. ¹² אמן איש לא ראה עדין את אלוהים. אך כשהנו אוחבים איש את רעהו, אנו מרגנישים וודעים שאלווהים חי בקרבנו, ושאבותנו בנו גדלה ומתחזקת. ¹³ אלוהים השכין בנו את רוח הקודש כאישור והוכחה לכך שהוא חי בנו ושאנו חיים בו. ¹⁴ במו עינינו ראיינו שאלוהים שלח את בנו להושיע את העולם. וכך נון מספרים זאת לכלם. ¹⁵ כל המאמין ומודה שישוע הוא בצד האלוהים אלוהים שכון בו והוא באלווהים. ¹⁶ כיצד אנו יודעים שאלווהים אהוב אותנו? ראשית, אנחנו מרגנישים את אהבתו; שנית, אנחנו מאמינים לדבריו. שכן הוא אמר לנו שהוא אהוב אותנו. אלוהים הוא אהבה! לכן כל מי שאינו אהבה הוא באלווהים. ואלווהים הוא בו. ¹⁷ כשהנו חיים במשיח אהבתנו גדלה ונשלמת. וביום הדרין לא נתבונש ולא נפחד מפניו, אלא נפנוש אותו בביטחון ובשמחה, כי הוא אהוב אותנו והוא אהוב אותנו. ¹⁸ איןנו פוחדים ממי שאהוב אותנו אהבה מושלמת; אהבתו המושלמת מנדרשת כל פחד והשש. אם אנו פוחדים, הרי זה ממנה שהוא עלול לעשות לנו, והדבר מראה שאנו מושכנים למגורי שהוא אהוב אותנו. ¹⁹ אם כן, אנחנו אהבים אותו משום שהוא אהוב אותנו תחילה. ²⁰ מי שטען "אני אהוב את אלוהים!" אך ממשיך לשנוא את אחיו, הוא שקרן! כי אם אינו יכול אהוב את אחיו שעומד לפניו, כיצד יוכל אהוב את האלוהים שלא ראה מעולם? ²¹ ואלווהים ציווה לנו לאהוב לא רק אותו, אלא גם את אחינו.

5 כל המאמין שישוע הוא המשיח, בצד האלוהים ומושענו, הוא בנו של אלוהים; וכל האהוב את האב אהוב גם את בניו. ² מידת אהבתנו לבני-אלוהים מצביעה על מידת אהבתנו לאלווהים. ³ לאהוב את

אני מתחכום לחטא שאין עליו סליחה ומהילה.¹⁸

אדם המשתייך למשפחה אלוהים אינו חוטא בכוונה תחילה, כי המשיח בנו-האלוהים שומר לנו היפך,

וחשtent אין יכול לנעת בנו.¹⁹ אנו יודעים, שאנו

ילדיהם אלוהים, ושכל העולם סביבנו נתן לשלטו

השtan.²⁰ אנחנו גם יודעים, שהמשיח בנו-האלוהים

בא לעולם, כדי לעזור לנו להכיר ולדעת את האל

האמת. וזה האל היחיד והאמת וחיה הנצח!^(aiōnios !)

^{g166} 21 בני היקרים, היוזרו והישמרו מפני כל דבר.

שעלול לתפוס את מקומו של אלוהים בלבכם. –

אמן.

השנית ליהוּחָנָן

1 לכבוד המאמינה המשיחית, הנברת הבהירה, וילדיה האהובים עליה ועל כל הקהילה. מאת יוחנן הוזן בזקן הקהילה. 2 אדוננו ואלוהינו יברך את כלנו בשלום, ברחמים ובאהבה, בזכות האמת החקוקה בלבנו לנצח. (א' 165 g) 4 שמחתי מאד לפניו כאן אחדים MILFICH, ולהיווכח שהם מתנהנים כראוי, אהובים את האמת ושמוריהם את מצוות ה'. 5 נברתי הנכבדה, ברצוני להזכיר לך את אחת המצוות הראשונות שציווה עליינו ה': לא אהוב איש רעהו. 6 מי שבאמת אהוב את ה' עושה כל מה שהוא מצווה עליין, והוא הררי ציווה עליינו מבראשית לאהוב איש את רעהו. 7 היוזרו ממורי השק שמסתווכבים בכל מקום. אין הם מאמינים שישוע המשיח בא לעולם כבנ' אדם בשර ודם. אנשים אלה הם אויבי האמת ושונאי המשיח. 8 היוזרו לבב ישפיעו עלייכם, פון חפסידו את הפרס שאתם ואני משתדרלים מאד להשיג. עשו הכל כדי לקבל את שכרכם המלא מהאדון. 9 מי שמנסה להתחכם ולעבור על תורה המשיח - אין האלוהים איתו, ואילו אדם שנשאר נאמן ל תורה המשיח - נם האלוהים ונם המשיח איתו. 10 אם ירצה מישחו ללמד אתכם תורה שונה מהתורה המשיחית, אל תזמיןנוו לביתכם ואף אל תדברו איתו! שהרי כל מי שמעודד אותו נעשה שותף למשינו הרעים. 11 יש לי עוד הרבה לומר, אך לא עלה זאת על התנייר, שכן אני מקווה לפגוש אתכם בקרוב פנים אל פנים, ואו נוכל לשוחח ולשם זה יחד. 12 ילדי אהותך המאמינה מוסרים לך דרישת שלום חממה.

השליישית ליהנן

כולם מדברים טובות על דימיטריוס; אפילו האמת עצמה מעידה לטובתו! גם אנחנו מודים בשבחו, אתה יודע שעדותנו מהימנה. ¹³ יש לי עוד דברים רבים לומר לך. אך אני מעידיך שלא להעלותם על הניר. ¹⁴ כי אני מוקוה לפניו אותך בקרוב, ואז נוכל לשוחח עליהם פנים אל פנים. עד אז, שלום ותתראות. כל החברים כאן דורשים בשלומך. מסור בבקשה לכל אחד מהאחים דרישת שלום מمنי.

1 לכבוד גノס היקר והאהוב עלי באמות. מאת יהנן הזקן. ² ידידי היקר, אני מאחל לך כל טוב ומוקוה שנופך בריא כשם שנפשך בריאות. ³ אחיהם אחדים, שביקרו כאן לאחרונה, סיפרו לי עלי' חדשות מואוד משמהות. הם סיפרו לי שאתה נאמן למשיח ולעקרונות הבשרה, ושאתה שומר על טוהר המידות. ⁴ חדשות כאלה עלiley' משמהות אחרות יותר מכל. ⁵ ידידי היקר, בדאנתק למורים ולשליחים שנוסעים ממוקם למקום. אתה מוכיח את אمانותך לאדון. ⁶ הם סיפרו לך הילדה כאן על אהבתך ומעשיך הנפלאים. אני שמח ונאה לך על אשר שלחת אותם לדרךם בצווף מתנה נדיבת. ⁷ הלא יודעתה שהם נוסעים ממוקם ומברושים את הבשרה, ולמרות שהטיפו לא-אמינים. סרבו לך מהם כל מה שהציעו: אוכל, בנדים, שמיכות, כסף וכדומה. ⁸ משומך לך אנחנו בעצמנו צריכים לדאגן למיחסורם, וכך נשתחף בעבודתם למען האדון. ⁹ שלחתך להילדה מכתב בנידון, אבל דיוטריפס רודף הכבוד, שמתויימר להיות ראש הכהילה, לא רצה לקבל אותו ולהקשיב לדברינו. ¹⁰ כאשר אבוא אליכם. אזכיר לו את מעשי הרעים ואת ההשמצות והשקרים שהוא מעיל עלינו. לא די בכך שהוא עצמו מסרב לארח את המורים והשליחים שנוסעים ממוקם למקום. הוא אף בקש מחברי הכהילה שלא לארחם. בחוצפה הרבה הוא אף מגרש מהכהילה את כל מי שמעוז להמרות את פיו. ¹¹ ידידי היקר, אל תיקח דוגמה רעה ממנו. أنا, עשה את הטוב והישר, כי עושי הטוב והישר הם ילדי אלהים, בעוד שהממשיכים לעשות את הרע מוכיחים שהם רחוקים מאוד מלאוהים. ¹² אולם

מיכאל שר המלאכים התוכח עם השטן על גופתו של משה רבנו, הוא לא העז להאשים את השטן ואף לא לענ לו. מיכאל פשוט אמר: "יגער בר אלוהים".¹⁰ אבל אנשים אלה מקללים ומולזלים בכל דבר שאיןם מבינים. הם מתהנוים כמו חיות – עושים מה שעולה על רוחם, וכך מביאים אסון על עצם. נאוי להם! הם הולכים בעקבות קין אשר רצח את אחיו; הם מוכנים לעשות כל דבר תמורה בצעקה כמו בלעם; הם יימרו את פי ה' כמו קורתה, ועל כן קלתו רובצת נם עליהם.¹¹ רשעים אלה מקללקים את החגינות הנעימות שלכם בקיהלה, שותים וולדים בלי להתחשב באחרים. הם דומים לעניים שמרחפים מעלה ארמה צמאה בלי שיזכלו להשkontה; מבטחים הרבה ואינם מקיימים דבר. הם דומים לעציר-פרי שאיןם נתונים פרי בעונת הקיטוף. והם מתיים לא רק ממשם שאין להם פרי, אלא גם ממשם שנעקרו מהשורשים כדי להישרף באש.¹² אנשים אלה משאירים אחריהם תמיד רק בושה וחרפה, כמו הרפש שפולטים נלי הים לחוף. בכל מקום שהם עוברים בו הם מבקרים ונוצצים כמו כוכבים. אך אלהים הכין בשビルם חשתת עולם!¹³

חןוך, שחי שבעה דורות אחרי האדם הראשון, ידע על אנשים אלה ואף אמר עליהם: "הנה בא ה' עם מילוני קדושים",¹⁴ כדי לשפט את כל העולם וכדי להרשיע את הרשעים האלה. במשפט זה יוכיח אלהים את כל מעשיהם המושחתים, ואת כל הדברים הנוראים שאמרו עליו".¹⁵ רשעים אלה לעולם אינם שמחים בחלוקם. אלא תמיד מתלוננים, עושים מעשים רעים לפי תאותם לבם ואוהבים להtanאות ולהתפאר! אם הם חולקים בכור למשהו, הרי זה ממשם שברצונם להשיג ממנו

1 אל המאמינים המשיחיים כאשר הם, בחורי אלהים ואחיו של יעקב. **2** יהי רצון שיעניק לכם אלוהים שפע של אהבה, שלום ורחמים. **3** יזרידי היקרים, התכווני לכתוב לכם על היושעה שתנתן לנו אלהים. אך אני נאלץ לכתוב לכם על נושא אחר לנמרי. בראוני לעוד אתם להגן באופן עז על האמונה שניתן אלהים לאוהבי, אחת ולתמיד. **4** אני אומר דברים אלה מושם שמורי שקר אחדים הסתנו לחברתכם, שטוענים כי לאחר שאנו באים לאמונה באלהים ובמשיח, מותר לנו לעשות ככל שעולה על רוחנו וזה לא יעניש אותנו! אני מזהיר אתכם מפניהם: **5** דין של הרשעים האלה כבר נחרץ לפני זמן רב, שכן הם מתחשים לאדרונו הייחודי ישוע המשיח. **6** תשובה למוריו השקן האלה היא: אל תשכחו את העבדה הידועה لكم היבט, שה הצליל את עם-ישראל מידי המצרים. אך לאחר מכן השמיד את כל אלה שלא האמינו בו. **7** אני מזכיר לכם גם את המלאכים שלא הסתפקו בסמכות שניתן להם אלהים. הם מרדו באלהים ובחירותם בחיי חטא, ומשום כך הוא קיבל אותם בשרשראות. ועתה הם מחכימים בחשכה ליום-הדרין. **8** אל תשכחו את סרום ועמורה ואת הערים השכנות, שהיו מלאות מעשי תועבה, שחוותה מוסרית ופריצות. כל הערים עברונו שה מעניש את הרשעים באש הניהינום.

9 אבל למורי השקן האלה כלל לא אכפת! הם ממשיכים להיות חיים לא-מוסריים. עושים מעשי שחיתות למונייהם. בזים לשליטונות ולועלנים לרשות הרוחניות העליונות. **10** כאשר

משהו. 17 ידידים יקרים, זכרו מה שאמרו לנו שליחיו אדרוננו ישוע המשיח: 18 "בימים האחרוניים יופיעו אנשים צנינאים ורשעים שמטרתם היחידה בחיים היא להשתעשע במעשים רעים ומותעים". 19 אנשים אלה מסככים, גורמים לויכוחים ואוחטים את השחיתות. רוח הקודש אינו שוכן בהם. 20 אבל אתם, אחיהם יקרים, חזקו את אמונהכם ואת חייכם הרוחניים והחללו בעורת רוח הקודש. 21 היישמדו לכם! אל תעשו דבר שעולל להרחקיכם מאהבת האלוהים וברכתו. חכו בסבלנות לחיי הנצח שעומד האדון ישוע לחתתכם ברוב רחמייו. (aiōnios g166) 22 השתרלו לעזר למתנגדיכם, והתנהנו ברחמים עם אלה שמהססים באמונתם. 23 חציאו אותם מהאש, ואילו עם האחרים התנהנו באהבה וברחמים. אך הייתרו שלא חפהו עצמכם לחטא כמותם. שנאו בהם כל דבר שמסמן חטא. 24 כל התהילה והפאר לאלהינו האחד, שמושיע אותנו על ידי ישוע המשיח אדרוננו. כל הכבוד, התפארת, הנבורה והسمכות שייכים לו מעולם ועד עולם! והוא האלוהים שיכל לשמור אתכם מכישלונות ומכשולים, ולהעמידכם לנכח כבודו, בשwon ושמחה, מושלמים ולא דופי. – אמן.

(aiōn g165)

פרגמוס. תיאטרא, סדרדים, פילדלפיה ולודקיא".¹² בפנותי לראות מי המדבר אליו, ראיית שבע מנורות זהב.¹³ וביניהן עומדת דמות "בן-אדם". הוא לבש נילימה ארוכה ועל חזהו חגורת זהב.¹⁴ שער ראשו לבן כצמר, צחור כשלג, עיניים כלבתה אש.¹⁵ רגליו כנוחת נוצצת שנצרפה בכור, קולו כקול מים רבים.¹⁶ בידו הימנית שבעה כוכבים, בפיו חרב בעלת להב כפול, ופניו ורחו כמשם המארה בעיצומה.¹⁷ כשהראיתו נפלתי לרגליו כאדם מת, אך הוא הניח עלי את ידו הימנית ואמר: "אל תירא!
אני הראשון והאחרון; אני הוא החיים לנצח!"¹⁸ התייחס מה אך קמתי לתחיה ואני חי לעולם ועד, ובידי אני מחזיק את מפתחות השائل והמוות.¹⁹ Hadēs (איסון g165, 9:86)
כתוב את כל אשר רأית, את המתරחש עתה ואת אשר אני עומד להראות לך.²⁰ זוהי המשמעות הסודית של שבעת הכוכבים. אשר רأית בידי הימנית, ושל שבע מנורות הזהב: שבעת הכוכבים הם ראש שבע הקהילות, ושבע המנורות הן שבע הקהילות.

2 "את המכtab הרាជון כתוב אל ראש קהילת אפסוס. אלה דבריו של האוחז ביד ימינו את שבעת הכוכבים, והמתהלך בין שבע מנורות הזהב:² אני יודעת את כל מעשיך הטובים: ראייתך את מלך הקשה, את כוח סבלך ואני יודעת שאתה סובל אנשים רשיים. בחתנת בוזירותו את דברי אלה שטוענים שם שליחיו האדון, ונילית שלא היו דבריהם מעולם - הם אינם שליחים. אלא שקרנים!³ בסבלנות ובאורך-רוח סבלת רבות למען.⁴ אך דבר אחד יש לי נידך: עזבת את אהבתך הראשונה!⁵ חשוב לנו עד היכן הידרדרת! חזר בתשובה ונתקן כפי שנהנת לראשונה. אם לא תחזר בתשובה, אבוא

1 להלן התגלות מישוע המשיח, שאלוהים נתן לו כדי שיגלה למשרתיו את המאורעות שעומדים להתרחש. הוא שלח מלאך להציג התגלות זו למשרתיו יוחנן. **2** יוחנן העיד שככל אשר ראה ושמע הוא דבר אלוהים ועודות ישוע המשיח. **3** ברוכים הקוראים את דבריו הנבואה הזאת, וברכוכים השומעים אשר מקיימים את הרכוב בה, כי מועד התנסמותה קרובה. **4** מאות יוחנן. אל שבע הקהילות באסיה (הקטנה). אחיהם יקרים, שלום וברכה לכם מאות האלוהים אשר הוויה, היה ועתיד לבוא. מאות שב הרוחות אשר לפני כסאו. **5** ומאות ישוע המשיח העד הנאמן - הרាជון שקס מן המתים, ושליטם של כל מלכי העולם. כל הכבוד, הנכורה והשלטון לעולמי עולמים לישוע המשיח אשר אהוב אותנו תמיד. בשפכו את דמו למענו הוא שיחרד אותנו מהשubar לחתא, ועשה אותנו מלכת כותנים **6** הביטו, הנה הוא בא עם אלוהים אביו. **7** הביטו, הנה הוא בא עם העניים, וככל עין תראה אותו - נם אלה שדרקוهو. וככל עמי העולם יספרו עליו בצד ובחורתה. אכן, כך יהיה. – אמן. **8** "אני האלף והתנו, ההתחלה והסוף, "אומר אלוהים: "הוויה, היה ועתיד לבוא. אלוהו צבאות". **9** אני יוחנן אחיהם, כותב מכtab זה. אני שותפכם לסבל, למלכות ולסלנות, שהם מנת חלקנו במשיח. בהיותי בא פטמוס – לשם הונגליתי על שהטפתי את דבר אלוהים, וסיפורתי לאנשים על אורות ישוע המשיח – **10** שרתת עלי הרוח ביום המקדש לאדון, ולבטע שמעתי מאחוריו קול רם שנשמע כחרות שופר. **11** כתוב בספר את כל מה שאטה רואה, "אמר אליו הקול, "ושלח את הספר אל הקהילות באסיה: אפסוס, זmirana,

ואסיר את מנורתק ממוקמה. 6 לזכותך ייאמר שאתה מתueur את מעשי הנקולסים כשם שאני מתueur אותם. אאכיל מן נסתה, ואtan לו ابن לבנה שלליה חרות שם חדש שידוע אך ורק למקבל האבן: 18 "את המכtab חרביש כתוב אל ראש קהילת תיאטרא. המכtab חרביש כתוב אל ראש קהילת תיאטרא. אלה דבריו בצד האלוהים אשר עיניו כלhabת אש ורגליו כנחות נוצצת: 19 'אני יודע את מעשיך הטוביים. את אהבתך, אמוןך, עבודתך וכוח סבלך, ואני שמח לראות כיצד אתה הולך ומרבה את מעשיך הטובים. 20 בכל זאת, יש לי נידך דבר אחד: אתה מניח לאישה הזאת איזבל, שקוראת לעצמה נביאה, להסית את המאמינים לנוגות ולנאוף. היא מסיתה אותם לנחל חיים בלתי-מוסריים ולאכול זבחים שהוקרבו לאליילים. 21 נתתי לה הזדמנות לחדרל ממעשיה המושחתים ולהזoor בתשובה, אך היא סירבה. 22 שם לב למה שאעשה לה: ארתק אותה למיטהה, ואם אלה שמנאפים אותה לא יחורו בתשובה, אגרום להם צער וסבל נורא. 23 נם את בנייה אהרוג, וכל הקהילות תדרעה שניי, האלוהים. בוחן כליות ולב ומשלם לכל איש כמעשו. 24 אני פונה אל שאר המאמינים בתיאטרא - אל אלה שלא הילכו בעקבות איזבל ולא למדרו את האמת העמוקה" של תורה השטן - ואומר: לא אכబיד עליכם בעול נסفة, אולם שימרו הריב על מה שיש לכם עד שובי. 26 למנצח ששומר על מעשי עד הסוף אתן שלטון על הגוניים. 27 הוא ינהיגם בשבט ברזל, וינפצעם לריסיטם ככל ביר היוצר. 28 אכן, סמכותם תהיה כסמכות שקיביתי אני מאבי. גם את כוכב השחר אתן למנצח. 29 מי שמסונל לשמווע - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות:

3 "את המכtab החמיישי כתוב אל ראש קהילת סרדיס. אלה דבריו של המחזק בידו את שביע

שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות. 6 לזכותך ייאמר שאתה מנצח את מנצח את נסעה - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות. למנצח אתן לאכול מפרי עץ החיים שנמצא בצד-העדן של אלוהים: 8 "את המכtab השני כתוב אל ראש קהילת זמירות. אלה דבריו הראשון והאחרון אשר מת וקם לתחייה: 9 'אני יודע שאתה סובל קשות בגין אמוןך, ואני יודע על העוני שלך. אך דע שאתה מנצח לך עשור רב בשםים! אני גם יודעת שתתגנידיך לוענים לך ומקללים אותך - הם קוראים לעצםם "יהודים". אך למשה הם קהילתו של השטן! 10 אני מזהיר אותך מראש: אל תפחד מפני הסבל שעומד לבודא עלייך! בקרוב ישליך השטן אחדים מכם לכלא, כדי לנוטכם, וסבירם יימשך עשרה ימים. היה נאמן עד מוות ואעניק לך את כתר החיים. 11 מי שמסונל לשמווע - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות. המנצח לא ימות במוות השני. 12 "את המכtab השלישי כתוב אל ראש קהילת פרגמוס. אלה דבריו של המחזק בחרב בנייה אהרוג, וכל הקהילות תדרעה שניי, האלוהים. החדרה בעלת הלחב הכהפל: 13 'אני מכיר את עיר מגורייך - עיר שמרبية תושבה משרות את השטן! למרות זאת שמרת על אמוןך ולא התחחשת לי נם כאשר אנטיפס, עדי הנאמן, נרצח בעירכם עליידי משרתוי השטן. 14 אף-על-פי-כן יש לי נידך כמה דברים: יש בינוים כאלה שדבקים בתורתם בלבד, לאכול זבחים שהוקרבו לאליילים, לנוגות ולנאוף. 15 מלבד זאת יש בינוים כאלה שדבקים בתורת הניקולסים אשר תיעבתי. 16 חזור בתשובה! אם תסרב, אבויו אליך בשעה בלתי צפואה ואלחם באנשים האלה בחרב פי. 17 מי שמסונל לשמווע -

רוחות האלוהים ואת שבעת הכוכבים: אני יודע עיר אלוהי, ירושלים החדשיה היורדת מן השמיים את מעשיך. יש לך שם שאתה חי, אך למשה אתה מאת אלוהי, ואת שמי החדש. ¹³ מי שמסוגל לשמווע מת! ² התעדור! חזק את מה שנותר לך, לפני - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות. ¹⁴ אתה המכטב השביעי כחוב אל ראש קהילת לדקיא. שכם חמשת זהות ימות! מעשיך אינם מוצאים חן בעני אלוהים. ³ זכור את מה שקיבלה ולמדת; אלה דבריו האמן, העד הנאמן והאמיתי שהוא ראשית בריאות אלוהים. ⁵ אני מכיר אותך היטוב - איןך כח בתריאת אלוהים. ⁶ אני מכיר אותך היטוב - איןך להתעדר ולהתנער ממצבר. אבא אליך בשעה קר ואיןך חם. הלוואי שהיית קר או חם! ¹⁶ אך מאחר שאתה פושר, אקייא אותך מפני ¹⁷ אתה חי באשליה שהיניך עשיר, בעל-כוח ואיןך חסר דבר, בעוד שהאמת המרה היא שאתה אומלל, עלוב, עני, עיוור ועירום! ¹⁸ אני מציע לך לknות ממוני זהב לבוש לבן, כי הם ראויים לך. ⁵ המנץח ילبس בגדיים לבנים, ולא אמחק את שמו מספר החיים; לפניו אבי ומלאכיו אכזריו שהוא שלי! ⁶ מי שמסוגל לשמווע - שיקשיב לדבריו הרוח אל הקהילות; ⁷ אתה המכטב השישי כחוב אל ראש קהילת פילדפיה. אלה דבריו הקדושים האמתיים שבידיו מפתח דוד, הפותח את אשר איש אינו יכול לסגור, והסגור את אשר איש אינו יכול לפתוח: ⁸ אני מכיר אותך והוא. ראה, פתחתי לפניך דלת שאיש אינו יכול לסגורה, כי למרות שאינך חזק בויתר שמרת את דבריו ולא התכחשת לשמי. ⁹ שם לך, אני אכריח את קהילת השטן - אלא שמשקרים וטענים שהם יהודים - להשתחוות לפניך ולהודות שאני אוהב אותך. ¹⁰ מאחר ששמרת את דבריו בסבלנות למרות הסבל והרדיפות, נם אני אשמר אותך משעת הסבל העומדת לבוא על העולם כולו, לבחון ולנסות את תושביו. ¹¹ אני עומד לבוא בקרוב! שמור היטוב על חמשת שביך. כדי שאיש לא יגוזל ממקד את הכתיר שモובטח לך. ¹² את המנץח אציב כעמוד במקדש אלוהי; הוא יהיה מונן ובתו, ולא יעזוב יותר את המקדש. כתוב עליו את שם אלוהי, את שם

4 לאחר מכן רأיתי בשם דלת פתוחה לרוחה, והקהל אשר שמעתי קודם, כקהל תרועת שופר, אמר אליו: "עללה הנה ואראה לך את אשר יהיה בעתיד!" ² מיד שרצה עלי רוח אלוהים (יכולתי לראות את הנעשה בשםים). רأיתי כסא מלכות ואת הושב עליו; ³ דמותו הדרינה זהר נפל ואובליזרניל, מעין של בرك הילומים עם נונה ابن אורם. ובסביב כסאו הייתה קשת שנראתה כאבן ברקת. ⁴ סביב כסא המלכות עמדו עשרים וארבעה כסאות כבוד,

ועליהם ישבו עשרים וארבעה זקנים לבושים לבן החיות ובעשרה ז' וארבעה הוקנים. וראיתי שהעליו ולראשם כתרי זהב. 5 מכיסא המלכות יצא ברקם. פצעים וחבורות אשר גרמו פעמי מותו. לשח הרעים וקולות. לפני הcisא בערו שבעה לפידיו שבע קדוניים ושבע עיניים. שהן שבע רוחות האלוהים אש שם שבע רוחות האלוהים. 6 לפני חכשא דיה מעין יס"צוכיות שקוּפַ כבדולח. סביב כסא המלכות ניצבו ארבע חיות בעלות עיניים רבות מלפנים ומהחור. 7 הchיה הראשונה נראית כמו אריה, הchיה השניה נראית כמו שור, פני הchיה השלישית דמו לפניו אדם, והchיה הרביעית נראית כנשר מעופף. 8 כל אחת מארבע החיות היו שיש כנפים ועיניים רבות מסביב ומפניים. יומם וליליה הן שרות ללא הפסק: "קדוש, קדוש, קדוש, ה' אלוהי צבאות, אשר כבוד, הדר ותודה לויושב על כסא המלכות אשר היה, הווה ועתיד לבוא". 9 בכל פעם שננתנו החיות חי לנצח. 10 ונפלו עשרים וארבעה הוקנים על פניהם לפני הioשׁב על cisא. השתחוו לפני הניחו את כתריהם לפני cisא ושרו: 11 "אדוננו ואלהינו רואי אתה לכבוד, להדר וועז, כי אתה בראת הכלול; הכלול היה ונברא לפני רצונך".

14 ארבע החיות אמרו: "אמן! ועשרים וארבעה הוקנים נפלו והדר והעוז, לעולם ועד!" (g165 g166) 14 ארבע על פניהם והשתחו לו.

6 רואי את השה שובר את החותם הראשון, ואחת מאربع החיות קראה בקול שנשמע קרעם: "bow!" 2 הבהיר וראייתו לפני סוס לבן. רוכבו נשא בידו קשת, על ראשו הונח כתר והוא דהר קדרימה מכמוץ כדי לנצח. 3 כשהשבר השה את החותם השני, שמעתי את הchיה השנייה קוראת: "bow!" 4 הפעם הופיע סוס אדום. לרוכבו ניתנו חרב גדרולה וסמכות להשכית את השלום בארץ, כדי שבני-האדם יהרגנו זה את זה. 5 כשהשבר השה את החותם השלישי, שמעתי הבתוי במרכזי כסאות מלכות, שמוּקַ בארבע

7 לאחר מכן רأית ארבעה מלאכים עומדים בארכע פינות הארץ ועצרים את משב ארבע רוחות הארץ. כדי שלא תישוב הרוח בים או ביבשה והוביל יעמוד דוםם.² רأית מלאך אחד עליה מצד מזרח, שם זורתה השמש, ובידו חותם אלהים חיים. הוא קרא אל ארבעת המלאכים שקיבלו סמכות וכוח לשלב הארץ, בים ובצומח:
3 "חכו! אל תחלו בארץ, בים ובצומח עד שנחתום את עבדי האלוהים על מצחם".⁴ שמעתי שמספר החותומים היה 144,000 מכל שבטי ישראל:
5 12,000 משבט יהודה 12,000 משבט ראובן
6 12,000 משבט נדר 12,000 משבט אשר 12,000 משבט נפתלי 12,000 משבט מנשה **7** 12,000 משבט שמעון 12,000 משבט לוי 12,000 משבט יששכר
8 12,000 משבט זבולון 12,000 משבט יוסף 12,000 משבט בנימין.⁹ אחר כך רأיתי אנשים רבים, שלא ניתן למוניהם, מכל הארץ, העמים, הגזעים, השבטים והשפות. הם עמדו לפני כיסא-המלחמות ולפני השה, לבושים נלמאות לבנות ובידיהם כפות תמרים.¹⁰ כל החמון הזה קרא בקול אדיר: "דישועה לאלהינו היושב על כיסא-המלחמות ולשה!" **11** כל המלאכים - אשר עמדו עתה סביב כיסא-המלחמות, סביב הזקנים וארכע החיים - נפלו על פניהם לפני הכסא, השתחו לאלהים **12** וקראו: "אמנו! כל הכבוד, הברכה, החכמה, התודה, ההדר, הכוח והעו לאלוהינו לעולם ועד. אמן!"¹³

אחד משערם-וארבעה הזקנים שאלו אותו: "היוודע אתה מיהם הלבושים לבן ומאי באו?"¹⁴ "אדוני, השבתי, אתה יודע." "אללה הם אנשים שעברו צרות, רדייפות וסבל רב." הסביר לי הוקן. "הם רחצו את נלמויותיהם והלבינו אותן בדם השה."¹⁵ לכן הם

את החיים השלישית קוראת: "בוא! וואו הופיע סוס שחור וביד רוכבו מאוניים.⁶ מבין ארבע החיות שמעתי قول: "כיכר לחם או קילו וחצי שעורה תמורה יום-עבדה, אך אל תזיקו לשמנן ולליין".⁷ כשברב השה את החותם הרביעי, שמעתי את החיים הרביעית קוראת: "בוא!⁸ הבתתי וראיתו סוס בצעירך, ושם רוכבו"מוות", ובעקבותיו בא"שאול".⁹ הם קיבלו שלטון על רביע מהעולם: להרונג ולהשמד ברעב, במלחמות, במחלות ובטרף לחיות-הבר.¹⁰ Hades **9** **16** כשברב השה את החותם החמישי, רأיתו מזבח ומתחתו נשמות האנשים שהוצאו להורג על שום שקיימו והפיצו את דבר ה', ומשום עדותם מתו תשפט את אנשי העולם על העול שעשו לנו? מתי תנאים את דמו מושבי הארץ?¹¹ כל אחת מהנשומות ניתנה גליה לבנה, ונאמר להן לנוח עוד זמן-מה, עד אשר יوصلם מספר אחיהם, משרתי המשיח, שسوفם להיהרג למען המשיח.¹² כשברב המשם השחורה כפחים, הירח האדים כרם;¹³ כוכבי השמיים נפלו כתאים שמושלכות ארצת, כשהרוח מנעה בכוח את עין התאנga.¹⁴ השמים נעלמו כאילו היו מגילה שננלה, וכל ההרים והאיים נתקעו ממקומם.¹⁵ מלכי העולם, מנהיגיו, העשירים, קציני-צבא בכירים וכל בני-האדם - החשובים יותר וחשובים פחות, עבדים ובני-חורין - הסתתרו במערות ובסלעי הרים.¹⁶ הם התהננו אל הרים שייפולו עליהם ויסתרו אותם מפני היושב על כיסא-המלחמות ומפני זעם השה,¹⁷ כי הגע יום עמו של ה', ומיו יכול להינצל?

נמצאים כאן לפני כסא אלוהים; הם משרתו את שליש הירח ושליש מספר הכוכבים. כך שארם היום הועם בשליש והלילה החשיך עוד יותר. ¹³ במרכזה השמיים ראותי נשר אחד מעופף ווועק בקול נдол: "אוֹ אָבָיו לְיֹשְׁבֵי הָאָרֶץ, בְּגַלְּל הַצְּרוֹת הַנוּרָאֹת שִׁתְבָּוֹא נָהָעַלְיָהָם כַּאֲשֶׁר שְׁלֹשָׁת הַמְּלָאכִים הַאָחֶרֶם יִתְקַעוּ בְּשׁוֹפְרוֹתֵיהֶם".

9 כשהתקע המלאך החמיישי בשופרו ראייתו כוכב נופל ארצה מן השמיים. וניתן לו מפתח התהום. ² כשבתה את פי התהום עליה עשן סמיך. עשן שעולה מכובש ענק, אשר החשיך את השמש והشمיים. ^(Abyssos g12) ³ מתוך העשן יצא ארבה וירד על הארץ. לאربה ניתן שלטון וכוח כמו לעקרבי הארץ. ⁴ נאמר להם לא להשחית את צמחייה הארץ – לא לפנווע בעצים. בפרחים או בעשבים. אלא רק לבני-האדם שלא נשאו על מצחם את חותם אלוהים. ⁵ לא ניתן לאربה כוח להמית אונשים אלה, אלא רק ליסרם בכאב של עקייזות עקרב במשך חמישה חודשים. ⁶ ביוםיהםoram ירצה בני-האדם להתאבד, אך לא יוכלו; הם ישתווקו למות. אך המות יברך מפנייהם! ⁷ האربה דמה במראהו לסוסים ערוכים למלחמה; פניהם כפני אדם. על ראשם מעין כתר זהב. ⁸ שעדרם כשייער אישת ושיניהם כשיני אריה. ⁹ הם לבשו שרויינם שנראו כעשויים ברזל, וכולל כנפיהם נשמע כקול המון מרכבות סוסים ערוכים למלחמה. ¹⁰ זונבות האربה היו כזונבות עקרבים. בעלי עוקץ בקצת. ובهم טמון הכוח ליסר את בני-האדם במשך חמישה חודשים. ¹¹ מלכם הוא מלך התהום הנקרא בעברית "אבדון", וביוונית – "אפוליוון". ^(Abyssos g12) ¹² אסון אחד חלף. אך שניים אחרים באים בעקבותיו. ¹³ כשהתקע המלאך הרביעי בשופרו, שמעתי قول

אלוהים במקדרו יומם ולילה, והוא מנין עליהם. ¹⁶ הם לא ירעו ולא יצמאו יותר לעולם. אף המשמש והשרב לא יכו אותם. ¹⁷ כי דשה העומד לפני כסא-המלכות ירעה אותם ויבילם למעינות מים חיים, ואלהם ימחה כל דעה מעיניהם".

8 כשהשבר השה את החותם השבעי, הייתה דממה בשםים בחצי שעה. ² לאחר מכן ראייתו את שבתת המלאכים העומדים לפני אלוהים, ולכל אחד מהם ניתן שופר. ³ מלאך נסוף הופיע וניש אל המזבח כשבידו מהתחה (יעה) עשויה זהב. ניתנה לו כמות נדוללה של קטורת. כדי שייערבב אותה עם חפילות המתאמנים, שmockrbot על מזבח הזהב שלפני כסא האלוהים. ⁴ ניחוח הקטורת המעורבת בתפלות עליה מהובח לפני אלוהים. ⁵ לאחר מכן מילא המלאך את המתחה באש המזבח, והשליך את האש על הארץ. מיד נשמעו קולות רעשיהם ורעםם. ברקים הבריקו והאדמה רעדה. ⁶ שבתת המלאכים שקיבלו את שבתת השופרות התחכו לתקוע בהם. ⁷ כשהתקע המלאך הראשון בשופרו, ירדו על הארץ שליש מכלל עצי הארץ וכל העשב הירוק. ⁸ כשהתקע המלאך השני בשופרו, דבר-מה שנראה כחר ענק בוער בלבות הושליך לתוך הים: שליש מודים הפק לדם. ⁹ שליש מרגני הים מתו ושליש מכלל אוניות הים טבעו. ¹⁰ כשהתקע המלאך השלישי בשופרו נפל מן השמיים כוכב נдол בוער לפיד. הוא נפל על שליש הנהרות ומעינות המים. ¹¹ כוכב זה נקרא "לענה" מפני שהרעיל שליש מהמים. ואנשים רבים אשר שתו מן המים האלה הורעלו ומתו. ¹² כשהתקע המלאך הרביעי בשופרו כoso בחשכה

השמי שציווה עליו: "דברי הרעמים הם סוד. אל
עליה אותם על הניר!" ⁵ המלאך הגיבור, שריאתו
עומד על חיים ועל הארץ. הרים את יד ימינו כלפי
השמי ⁶ ונסבע בשמו של חזי לנצח, האלוהים
אשר ברא את השמיים, הארץ. חיים ואת כל אשר
בهم: "לא יהיה עיכוב נסוף!" ⁷ בימי תקיעת
המלאך השביעי בשופרו, כאשר יהל לתקוע, יתנלה
סודו של אלוהים, כפי שבישראל לעבדיו הנביאים".⁸
הollow אשר שמעתי מן השמיים דבר אלני שנית: "לך,
כח את הספר הקטן ופתח מיד המלאך שעומד על
הים ועל הארץ".⁹ ניגשתי אליו ובקשת ממנה את
הספר. "כח ואכול אותו", אמר לי המלאך. "בפיך
זהיה טumo כדברך. אך לאחר שתבלע אותו הוא יהיה
מר בכתני!" ¹⁰לקחתי את הספר מהמלאך ואכלתי
אותו. בפי היה טumo כדברך. אך לאחר שבשלתי
אותו כאבה בטני וחשתי במרירות. ¹¹"עליך לשוב
וליבא על ארצות, עמים, שבטים, שפות וממלכים
רבים", אמר אליו המלאך.

11 עתה ניתן לי מכשיר מדידה, מעין סרגל ארוך,
ונאמר לי: "יקום ומדוד את היכל ה' ואת המזבח,
וספור את המשתחווים בו." ² אך אל תמדוד את
החצר שנמצאת מחוץ להיכל, כי היא ניתנה לנוiem
שירמסו את עיר הקודש ממשך ארבעים ושלשים
חודשים.³ אני אתן כוח וסמכות לשני העדים שלי
לנבא 1260 יום לבלבוש שך".⁴ שני עדים אלה הם
שתי המנורות ושני ענפי הזית העומדים לפני אלוהי
הארץ.⁵ כל המנסה לפגוע בהם ימות באש אשר
יזצאת מפיהם ושורפת את אויביהם.⁶ יש להם
גם כוח וסמכות להפוך את התנזרות והזויים לדם,
ולהכוט את הארץ בכל מוגפה שיחפהzo.⁷ כשייסימו
שני הנביאים את שלוש וחצי שנה עדותם, תכרי

מארבע קרנות מזבח הזהב אשר לפני אלוהים.
¹⁴ הOLLOW דיבר אל המלאך השישי שזה עתה תקע
בשפומו: "שהדר את ארבעת המלאכים האסורים
בנהר הגדול פרת".¹⁵ ארבעת המלאכים הוכנו
לאוთה שנה, לאותו חודש, לאוטו יום ולאוთה שעה,
ועתה שוחררו כדי להmitt שלש מכל בני-האדם.
¹⁶ שמעתי שהנהינו צבא של 200,000,000 פרשים.
¹⁷ כך נראה הосновים והפרשים בחזון שריאתי:
חלק מהפרשים לבשו שריון בצע אדום כאש.
חלק אחר לבשו שריון בצע תכלת, והשאר לבשו
שריון בצע צהוב כנופרית. ראיי הосновים היו
בראשי אריות ומפיהם יצאו נופריות, אש ועשן.¹⁸
במניפות הנופריות, האש והעשן הם המירו שליש מכל
בני-האדם.¹⁹ כוח ההמתה שלהם לא היה בפיהם
בלבד, אלא גם בזוניותם, שכן זוניותם דמו
לראיי נחשים שהכיסו והמירו את קורבנותיהם.
²⁰ יתר בני-האדם, שלא מתו במניפות האלה, עדין
סירבו לחזור בתשובה ולשרת את ה'. הם המשיכו
במעשייהם המושחתים, ובסגינה לשדים ולאלים
העשויים זהב, כסף, נחושת ועץ. אכן, הם השתחו
לאלים שאנים מסוגלים לראות, לשם או להלך.
²¹ הם אף המשיכו לרצחות, לעסוק בכישוף, לנוגב
ולזנות.

10 לאחר מכן ראיי מלאך גיבור אחר יורד
מן השמיים. הוא היה עטוף בענן, ומעל ראשו מעין
קשת; פניו ורדוו כשםש. רגלו דמו לעמודי אש ²
ובידו החזק ספר קטן פתוח. רגלו הומנית דרכה
על הארץ.³ והוא קרא קריאה אדריה כשאגת אריה.
בתגובה לקריאתו הרימו שבעת הרעמים את קולם
והחלו לדבר. ⁴ בשעה שדריבו שבעת הרעמים
רציתי לכתוב את דבריהם. אך שמעתי قول מן

החיה שעולה מהתהום מלחמה נגדם, והיא הנצח
ותהרונג אותם. (Abysos g12) 8 במשך שלושה ימים וחצי

ברד כבד ירד על הארץ, נשמעו קולות ורעשים
והאדמה רעדה.

12 עתה נראה בשם חיון נבואי מסתורי: איש לבושה בשם שמי, הירח תחת רגליה ועל ראשה כתר בעל שנים-עשר כוכבים. 2 קרעה לדרת זועקה מכבים וציריו ליריה. 3 לפעת הופיע תנין נדול שצבעו אדום כאש, בעל שבעה ראשיים, עשר קרניים ועל ראשו שבעה כתרים. 4 בוגנו גרד אהריו התניין שלוש מכוכבי השמיים והשליכם ארץ. הוא עומד לפני האישה הכוורת לילדת מוקן לבלוע את התינוק מיד עם הולדתו. 5 האישה ילדה בן זכר שנודע לשלוות בידי חזקה על כל העמים. מיד נלקח הבן אל האלים ואל כסאו. 6 ואילו האישה ברחה אל המדבר. שם הכין לה אלויים מקום מבטחים וככללה למשך 1260 ימים. 7 לאחר מכן פרצה מלחמה בשם: מיכאל ומלאכיאל נלחמו ננד התניין ומלאכיאו הרעים. 8 התניין ומלאכיאו הובטו בקרב ונורשו מהשמי. 9 התניין הנורא הזה – התחש הקדמוני שנקרא מלשין ושתן, והמתעה את העולם כולו – הושליך ארצתה עם מלאכיאו. 10 ואז שמעתי קול אדריר בשם: "סוף-סוף הגיעה ישועת אלויים! אכן, נברת אלויים, מלכותו וסמכותו משיחו הגיעו, כי השטן אשר קטרגן על אחינו לפני אלויים. יומם ולילה, הושליך ארצתה! 11 הם ניצחו ברם השה ובעדותם הנאמנה, כי לא חס על חייהם והוא מוכן לחקריב את עצם למות. 12 על כן שמה שמיים והשוכנים בהם! אך אויל לכם יושבי הארץ, כי השטן ירד אליכם בזעם נדול ובידיעה שזמננו קצר!" 13 כאשר נוכח התניין כי הושליך ארצתה, דרכ' אחריו האישה שילדת את בן הוחר. 14 אויל לאישה ניתן זוג לנפירנש ענק כדי שתטעוף אל המדבר, אל המקום

תהיינה נוויותיהם מוטלות ברוחבות העיר הנדולה, שקדאות בצד סדום או מצרים. מקום שבו נצלב אדונם. אנשים רבים מכל הארץ, העם, הנזעים והלשונות יראו גינויו שני הנבאים. אבל לא ניחו לאיש לקברם כהלה. 10 תהיה שמהה כלל-עולםית רוח חיים בשני הנבאים. והם יקומו לתחייה! כל מי שיראה אותם יפחד מאד. 11 לאחר מכן תישמע קריאה רמה מן השמיים: "על הנגה! והשנים יעלו לשמיים בענן לנגד עיני שונאייהם. 12 באotta שעת תהיה רעדת אדמה נוראה;عشירתה העיר תירסן ו-7000 איש ייהרנו. הנשארים בחיים יהיו אחוזי חלהלה וויתנו כבוד לאלויי השמיים. 14 האסון השני חלף, אוילם שלישי בא מיד בעקבותיו. 15 כאשר תקע המלאך השביעי בשופרו נשמעו קולות רעים בשם: "מלךת העולם שיכת עתה לאדוננו ולמשיחו, והוא ימלוך לעולם ועד!" 16 (א"ג 165)

עשרים-זאת רבעה הוקנים. היושבים על כסאותיהם לפניו אלויים. נפלו על פניהם. השתחוו לאלויים 17 וקראו: "אנו מודים לך, ה' אלהי צבאות אשר היה והוו, כי לבשת את כוחך הרבה ומלכותך התחילה. 18 עמי-העולם עשו לך, אך הגיעה העת שתכעס אתה עליהם! הגיע המועד לשפט את המתים ולתת שכך לעבדיך – לנבאים ולכל המאמינים בשםך. لكטנים ولנדילים – ולהרoses את אלה שהשחיתו את הארץ". 19 לאחר מכן נפתח בשם חיל ה' ובתוכו נראתה ארוז-הברית. ברקם הביריקו, רעים רעמו.

בחרב. אולם אל תפחדו, כי זהוו לכם הזרמנויות להוכיח את אמונתכם ואת כוח-עמידתכם. וב-אחרי כן ראייתי חייה מוזרה אחרית עולה מן האדמה. היו לה שתי קרניות כקרני חישת וקולה בקול הצעיר. השניה ניתנו כוח וסמכות מאת חייה הראשונה, והוא הביאה לכך שככל הארץ ותשבייה ישתחוו להחייה שפצעידה-המוות שללה הנגידו. ¹³ ההחייה השנייה חוללה ניסים ונפלאות; היא אפילו הורידה אש מן השמיים לנגד עני בני-האדם שצפו בה. ¹⁴ באמצעות הניסים והנפלאות שניתן לה לחולל בnockות الحياة הראשונה, היא הוליכה שולל את אנשי הארץ. היא ציוותה עליהם לבנות פסל בדמותה החיה הראשונה שהוכתה מכת מוות אך שבה לתחייה. ¹⁵ הותר לה להפיח רוח חיים בפסל, ואולי להביאו לכדי דיבור. את כל אלה שシリבו לשתחווות לפסל בדמותה החיה הראשונה, היא המיתה. ¹⁶ היהת השניה דרכה מכל בני-האדם – מקטן ועד גדול, מהענינים ומהעשירים, מהעבדים ו מבני-החוורין – לסמן סימן היכר מיוחד על ידם הימנית או על מצחם. (את שמה, או את הערך הגמטרי של שמה) כדי שאיש לא יוכל למכור או לקנות ללא סימן היכר של الحياة. ¹⁷ כאן דרושה תבונה. מי שיכל לפענח את מספר החיים, שהוא אדם והערך הגמטרי של שמו ¹⁸.

14 לאחר מכן ראייתי שהעומד על הר-ציוון בירושלם, ואיתו 144,000 אנשים שנשאו על מצחם את שמו ואת שם אביו. ² מן השמים שמעתי קול כמיים רבים וקול רעם גדול. הייתה זאת שירת מקהלה בלילוי נגינה כנרים. ³ האנשים הרבבים האלה שרדו שיר חדש לפני כסא אלוהים, לפני ארבע החיות ולבפני עשרים-וארבעה הוקנים. איש לא יכול היה

שהוכן לمعנה. שם, הרחק מודגש, מהתניין, יסופק לה כל מהסורה לתקופה של שלוש שנים וחצי. ¹⁵ הנחש, שהמשיך לרודוף אחריו האישה, הוציא מפי נהר מים שודם לעבר האישה בניסיון להטביעה. ¹⁶ אך הארץ באה לעוזרת האישה; האדמה פתחה את פיה ובלעה את המים! ⁷ והתניין, מרונו מאד על האישה, הלק להילחם נגד שאר ילדיה – הלא הם כל אלה ששומרים את דבר אלוהים ומעידים על ישוע המשיח. (התניין עמד על חוף הים והמתין).

13 עתה ראייתי חייה מוזרה עולה מן הים ולה שבעה ראשיים, עשר קרניות ועל כל קרן כתף. על כל אחד משבעת ראשיה היו כתובים שמות נידופים, כל שם מקלל וمبזה את אלוהים. ² ההחייה נראתה כנמר, אך רגליה דמו לרגלי דוב ופיה דמה לפפי אריה. התניין העניק לה את כוחו, את כסא מלכוותו אחד רגליה דמו לרגלי דוב ופיה דמה לפפי סמכות רבבה. ³ אחד מראשי החיים נראה פצוע פצעי מוות, אך הפצעים הנגידו. העולם כולו הטעטל מהפלא הזה, ואנשים רבים הלוכו אחריו החיים. ⁴ בני-האדם השתחוו להנני מפני שהעניק לחייה כוח רב; הם השתחוו נם לחייה וקרוואו: "מי ידמה לחייה? מי מסוגל להילחם ננדה?" ⁵ ההחייה הורשתה לקלל ולהחרף את שם ה', ונינתנה לה סמכות לעשות כרצונה בשמי ארבעים ושנים חדשים. ⁶ היהת פתחה את פיה, חרפה וונייצה את אלוהים. את שמו, את מקדשו ואת כל השוכנים בשמיים. ⁷ ההחייה הורשתה להילחם באמניים ולנצחם. היא אף קיבלה שלטונו על כל העמים, הארץות והשפות בעולם. ⁸ כל בני-האדם אשר שמו לא נכתב בספר-החיים של השה הטבוח, לפני בריאות העולם, השתחוו לחייה הרעה. ⁹ מי שמסוגל לשם שיקשיב היטב: ¹⁰ על מי שנוצר להיאסר. ייאסר: מי שמיועד למות בחרב ימות

כתר זהב ובידיו מגל חד. 15 מן המקדש יצא מלאך וקרא בקול גדול אל היושב על הענן: "הנפ את המגלה והחל ל��צור. כי הקמה הארץ בשלה והגעה עת הקצוץ". 16 היושב על הענן תניינ את מגלו על הארץ. והتابואה נקצרה. 17 מלאך נוסף יצא מהיכל ה' ונומם בידו מגל חד. 18 עתה יצא ממהזבח מלאך אחר, אשר לו הסמכות והשלטון על האש, וקרא בקול אל המלאך שהחזיק במגלו החדר: "הנפ את מגלו לך וככזיר את אשכולות הנפן בארץ. כי בשלו העניים". 19 המלאך הניף את המגלו על הארץ. בצד את אשכולות ענבי הארץ והשליכם אל היקב הנדרול של עצם אלוהים. 20 העניים נדרכו ביקב מחוץ לעיר, ודם רב זודם מהיקב למרחק של כ-330 קילומטרים, ועומק הזורם כגובה רסן הסוס.

15 אחר כך רأיתי בשם חזון מסתורי נוסף: שבעה מלאכים נושאים שבע מנפות. אלה הן המכונות האחרונות, כי יחד איתן בא הקץ לזרעו של אלוהים. 2 רأיתי מולי מעין ים זוכחות ואש, ועליו עומדים כל אלה שהתגברו על החיה הרעה, על פסלה, על סימן החותם שלחה ועל מספירה. כולם החזוקו בידיהם את כינורות האלוהים. 3 ושרו את שירת משה עבר אלוהים ואת שירת השה: "גדולים ונפלאים מעשיך. ה' אלוהי צבאות. צדק ואמת דרכיך. ה' מלך הגויים. מי לא יראה מפניך. ה? וממי לא ייתן כבוד לשמי? כי אתה לבדך קדוש. כל העמים יבוואו וישתחו לפניך. כי גנו למשיך הצדיקים". 5 אחרי כן רأיתי את קודש הקודשים בהיכל השמיים נפתח לרוחה, 6 ומהווים יצאו שבעת המלאכים שנשאו את שבע המכונות. הם לבשו גלימות לבנות, צחרות וטהורות, ועל החזה תנדנו חגורות זהב. 7 אחת מארבע החיות הנישה לכל אחד מהשבعة קערת זהב מלאה בזעם

ללמוד את השיר, בלבד 144,000 האנשים אשר נפדו וננאלו מן הארץ. 4 אנשים אלה לא טימאו את עצםם, אלא שמרו על טהרתם כבחולות. הם ניקנו מזון בני-האדם כקרובן מקודש לאלהים ולשה, והם הולכים בעקבות השה לכל אשר ילך. 5 הם חסרי דופי ומועלם לא הוציאו דבר-שקר מפייהם. 6 לאחר מכן רأיתי מלאך אחר מעופף במרכזי השמיים, והוא נושא בפיו בשורה לכל בני-האדם - לכל הארץות, העמים, הנועים והשפות. (aiōnios) 7 "כבדו את אלוהים ויראו אותו!" קרא המלאך בקול גדול. "כי הנעה שעתו לשפט את העולם. השתחוו לבורא השמיים, הארץ, הים ומקרותיהם". 8 מלאך שני בא בעקבותיו וקרא: "בבל נפללה! העיר הגדולה בבל נפללה, על שום שהסיטה את כל העמים להשתחף במעשי הונאות והטומאה שלה!". 9 מלאך שלישי בא בעקבותיהם וקרא בקול: "כל המשתחווה לחיה ולפסל-דמותה, וכל הנושא את סימן החיים על ידו או על מצחיו, 10 ישתח מײין זעם אלוהים, שנמזג בلتיהם-הollow בכוס זעמו של אלוהים, ויוננה באש וגופריה בנוכחות המלאכים הקדושים והשה". 11 שעין יסורייהם יעללה לנצח ולא ירווח להם ביום או בלילה. שכן השתחוו לחיה ולפסלה ונשאו את סימנה על מצחם או ידם". 12 זוהי הזדמנות (aiōn) לאמנים. שומרם את מצוות אלוהים ואת אמונה המשיח, להוכיח את סבלנותם. 13 שמעתי קול מן השמיים מדבר אל-אי: "כתוב: מעתה ואילך ברוכים המתים על אמונתם במשיח! והרוח אמר: "כן, הם באמת ברוכים. עתה הם יקבלו את שכרם וינווחו מעמלם, כי מעשיהם הטובים מלאויהם אותם לכל מקום". 14 לאחר מכן השתגנה המראה: רأיתי ענן לבן ועליו יושב אחד בדמות "בן-אדם". על ראשו

האלוהים החי לנצח. (ai g165) 8 ההיכל מלא עשן מבורתו של אלוהים ומכוורו, ואיש לא יכול היה להכנס לתוךו עד שסימנו שבעת המלאכים להכotta את הארץ בשבע המגפות.

16 **שמעתי קול אדריך מן ההיכל אומר לשבעת המלאכים:** "לכו ורוקנו על הארץ את שבע הקערות שמכילות את זעם אלהים!" 2 **המלאך הראשון** עזב את ההיכל ורוקן את קערתו על הארץ. בצעים אויומים. מבחילים ומכאיבים התפשטו עלبشر האנשים. שנשו אט סימן החיה והשתחו לפסלה. זו הייתה מכת שחין. 3 **המלאך השני** רוקן את קערתו על הים,ומי הים הפכו לדם – כדם אנשים מותים – וכל נפש חיה בהם מטה. 4 **המלאך השלישי** רוקן את קערתו על הנחלות והמעינות. ומימיים הפכו לבני-האדם כגמולים! הם שפכו את דםם של נביים ובאמינים רבים. וכעת אתה משקה אותם בדם! 7 **מן המזבח שמעתי קול:** "אכן, אמת וצדק משפטיך. זה אלוהי צבאות." 8 **המלאך הרביעי** רוקן את קערתו על השמש. ואלוהים נתן לשמש רשות לצרוב באש אתبشر בני-האדם. 9 **בניהם נצרכו מהחום הבהיר.**

17 **אחד משבעת המלאכים שרוקנו את הקערות בא אליו ואמר:** "בוא איתי ואראה לך מה יקרה לוונה הנדולה, הידועה לשמצה שיוושבת על מים רבים. 2 **מלכי העולם נאפו וனו אותה.** ותושבי העולם השתכרו מניון טומאתה." 3 **המלאך נשא אותו ברוח אל המדבר,** ושם ראייתי אישיה יושבת על חיה אדומה בעלת שבעה ראשיים ועשר קרניים. **וכולה מלאה שמות גיגופים ננד אלהים.** 4 **האיש השישי** רוקן את קערתו על הנهر הנדול פרת. עצמה הייתה לבושה באדרום ובארגמן. וענדת

8 **ההיכל מלא עשן** מבורתו של אלוהים ומכוורו, ואיש לא יכול היה להכנס לתוךו עד שסימנו שבעת המלאכים להכotta את הארץ בשבע המגפות.

16 **שמעתי קול אדריך מן ההיכל אומר לשבעת המלאכים:** "לכו ורוקנו על הארץ את שבע הקערות שמכילות את זעם אלהים!" 2 **המלאך הראשון** עזב את ההיכל ורוקן את קערתו על הארץ. בצעים אויומים. מבחילים ומכאיבים התפשטו עלبشر האנשים. שנשו אט סימן החיה והשתחו לפסלה. זו הייתה מכת שחין. 3 **המלאך השני** רוקן את קערתו על הים,ומי הים הפכו לדם – כדם אנשים מותים – וכל נפש חיה בהם מטה. 4 **המלאך השלישי** רוקן את קערתו על הנחלות והמעינות. ומימיים הפכו לבני-האדם כגמולים! הם שפכו את דםם של נביים ובאמינים רבים. וכעת אתה משקה אותם בדם! 7 **מן המזבח שמעתי קול:** "אכן, אמת וצדק משפטיך. זה אלוהי צבאות." 8 **המלאך הרביעי** רוקן את קערתו על השמש. ואלוהים נתן לשמש רשות לצרוב באש אתبشر בני-האדם. 9 **בניהם נצרכו מהחום הבהיר.**

17 **אחד משבעת המלאכים שרוקנו את הקערות בא אליו ואמר:** "בוא איתי ואראה לך מה יקרה לוונה הנדולה, הידועה לשמצה שיוושבת על מים רבים. 2 **מלכי העולם נאפו וனו אותה.** ותושבי העולם השתכרו מניון טומאתה." 3 **המלאך נשא אותו ברוח אל המדבר,** ושם ראייתי אישיה יושבת על חיה אדומה בעלת שבעה ראשיים ועשר קרניים. **וכולה מלאה שמות גיגופים ננד אלהים.** 4 **האיש השישי** רוקן את קערתו על הנهر הנדול פרת. עצמה הייתה לבושה באדרום ובארגמן. וענדת

תכשיטים רבים עשויים זהב, פנינים ובגדי־חן יקרים. עשרת המלכים שימלכו עם החיים, ישנוו את הזונה; הם יתגלו עלייה, יאכלו אתبشرה, ואת הנותר ממנה ישרפו באש.¹⁷ אלוהים יכיא אותם לעשותות את רצוננו: הוא גירום לכך שיזהרו וישפקו אוט כוחם ושלטונם בידי החיים, כדי שיתקימו דברינו אליהם.¹⁸ האישה שראית בחוון מסמלה את העיר הנדרלה שליטה על מלכי הארץ".

18 אחרי כן רأיתי מלאך אחר יורד מן השמיים. מלאך זה היה בעל סמכות נדרלה וכוח רב, וזהר כבודו האיר על כל הארץ.² "בבל הנדרלה נפלה!" קרא המלאך בקול אדיר. "בבל הפה למשכן שדים. ומהסה לרותות טמות ולעופות טמאים ושנואים.³ כי כל העמים שתו מין זנות; מלכי הארץ צנו ונאפו אליה, וסוחרי הארץ התעשרו מהרי התענות. המותרות והבזבוז שניהלה."⁴ ואו שמעתי קול אחר מן השמיים: "צאו ממנה, עמי! אל תשתחפו בחטאיה, פן תיענשו כמווי;⁵ כי חטאותיה הגינו עד השמיים. ואלוהים מוכן לשפטה על פשעיה;⁶ שלמו לה כנמוללה; השיבו לה כפליים מהמעשים הרעים שעשתה לאחרים. היא מגזה כוס תמרורים לאנשים רבים - מיזנו לה אתם שני כוסות!⁷ השיבו לה צער וייסורים כמידת גנותה ותענותה! כי בלבها היא מתיירה ואומרת: אני מלכה שלטה - איני אלמנה חסרת־אנים ולא אסbold צער וכאב! משומך כך ביום אחד היא תוכה ב策ער, מוות, אבל, רעב ותישרפ באש. כי האלוהים השופט אותה הווא אל ניבור!⁸ כי שיבתו מלכי הארץ שננו אותה בעשׂו העולה משריפתה, הם יבכו ויספדו.⁹ הם יעדמו מרחוק, כי יפחו מעונייה, ויקראו: "אוֹ לְךָ בְּבֵל הַעֲיר הנְּדֻרָה וְהַחֲזָקה! בְּרִגּוּ אֶחָד בָּא מְשֻׁפְטָךְ וְנַחֲזִיךְ דִּינְךְ!"¹⁰ סוחרי הארץ יבכו ויתאבלו

בידיה החזקה האישה כוס זהב שמלאה במשחה המתועבים והטמאים,⁵ ועל מצחה הייתה כתובת בעלת משמעות נסורת: בבל הנדרלה, אם הזונה וכל מעשי התועבה בעולם!⁶ רأיתי שהאישה הייתה שכורדה, מדם המאמינים במשיח (שאותם הרגה), והבטה בה בתמייה נדולה.⁷ "מדוע אתה מתפלל כל־כך?" שאל אותו המלאך. "אני אסביר לך מייה האישה, ומיהי החיים בעלת שבעת הראשים ועשר הקרניים.⁸ התחיה שראית כבר אינהן, אך בקרוב תעלה מהתהום ותרד לאבדון. ישבבי הארץ, אשר שם אינו מופיע בספר החיים שנכתב לפני בריאת העולם, ישחומו בראשות את החיים כמה לתחיה.⁹ על־מנת להבין את משמעות הדבר יש צורך בחבונה: שבעת הראשים הם שבעה הרומים עליהם יושבת האישה.¹⁰ אך הם גם שבעה מלכים; חמישה מהם כבר נפלו, השישי מולך עתה, והשביעי - שליכוותה תהיה קטרה - עדין לא בא. בז החיים האדومة שהיתה תופיע כמלך שמיין, אך למעשה היא אחת מהשבעה, ולאחר מלכותה השניה תרד לא עלו למולכה. הם יملכו יחד מלכים שעדרין לא עלו למולכה. הם ימלכו יחד עם החיים, אך מלכותם תהיה קטרה.¹¹ עשרת המלכים הם בעלי־דעת ומטרה אחת. הם יפיקו את כל כוחם וسمכותם בידי החיים.¹² וילחמו יחדיו נגד השה, אך השה ינצחם. שכן הווא אדון האדונים ומלך המלכים. והאנשים אשר איתו נקרו ונבחרו על־ידי ה', והם נאמנים לו.¹³ המלאך המשיך ואמר: "הימים, הנהרות והأنמים שעלייהם יושבת האישה הם המוני אנשים מעמים ומגזרים שונים.¹⁴ "התחיה האדومة ועשר הקרניים, שמסמלות את

עליה, כי איש לא יקנה יותר את הסchorה שיבאו מנורה; לא ייערכו אצלך יותר חנינות-חתונתך, ולא תישמענה צהלוות שמחה של חתן וכלה." כי הסוחרים שלם לkniyah זהב, כסף, אבניים-יקירות, פנינים, בדים יקרים. ארגמן, משי, שני, עזיז בושם למיניהם. את כל העמים. ²⁴ "את אחראית לדם הנבאים, בני-האלוהים וכל אלה שנרצחו בארץ, כי דם כל-שנהב, כל-ען יקרים, כלי נוחשת, ברזל ושיין; נמצא בך!"

19 לאחר מכן שמעתי קול אדריך שנשמע בקהל המוני אנשים בשםים: "הලלויה! הוו לה! היושעה, הכבוד והעו שיכים לאלהינונו, ² כי הוא שופט בצדך ובאמת. הוא העニש את הזונה הנדוליה, אשר השחיתה את הארץ במעשה הונאות והונאות שלה, ונעם את רצח עבדיו. ³ שוב וшиб קראו הקולות: "הלהויה! שריפתה עלתה שען לעולם ועד!" ^(aiōn g 165) ⁴ עשרים-ז' ארבעה חזקים וארבעה החיות נפלו על פניהם. השתחו לאלהים היושב על הכסא וקראו: "אמן! הלהויה!" ⁵ שוב שמעתי קול אשר נשמע כקול המון רב. כקול מים רבים. וקול רעים חזקים. "הלהויה! כי אלוהינו, זה צבאות, מולדך! ⁶ הבה נשמה, נגילה וניתן לו כבוד, כי הגיע מועד חתונת השה, וככלתו התכוונה לקראותו; ⁸ ניתנת לה ללבוש שמלה מאירני משובח, צח וטהור". (אריג משובח זה מסמל את משובח, ברוכים המוזמנים אל חתונת השה, וככלתו אל-י. כהוב: ברוכים המוזמנים אל חתונת השה. "הוא הוסיף ואמר: "אללה מילוחתו של אלוהים עצמו!" ¹⁰ נפלתי לרגליך כדי להשתחוות לו, אך הוא אמר אליו: "קם. אל תשתחוו לי; אני עבד אלהים ממשך וכאהיך האמيين שנושאים את עדות ישוע. השתחווה לאלהים! כי האמת שנוליה ישוע היא שנותנה השראה לנביים". ²² ולאחר מכן רأיתי את השמיים נפתחים וסוס לבן הופיע. שם רוכבו, "אמן

עליה, כי איש לא יקנה יותר את הסchorה שיבאו באינויו. ²³ היא הייתה הלקחה הנדרולה ביותר שלהם לkniyah זהב, כסף, אבניים-יקירות, פנינים, בדים יקרים. ארגמן, משי, שני, עזיז בושם למיניהם. כל-כך נלקחו ממק'! יקראו הסוחרים. "כל הפאר, ההדר והפינוקים אשר אהבת אבדו לך לעולמים!" ¹⁵ הסוחרים אשר התעשרו ממנה יעדמו מרחוק, מתוך פחד ויראה מייסוריה, יחabilו ויבכו: ¹⁶ "או, העיר הנדוליה והיפה, העיר שדומה לאישה עטופה באrieg משובח, אדרום וארגמן, ומוקשחת בזהב, באבניים יקרים ובפנינים. ¹⁷ ברגע אחד ירד כל העושר הזה לטמיון! "כל בעלי האינויו, רבי-החובלים ויורדייהם האחרים יעדמו מרחוק, ובהבאים על עונה עולה שמייה יקראו: "הייש עוד עיר גדולה כעיר זואת? ¹⁹ הם יזרקו עפר על ראמם, יבכו, יספדו ויצעקו: "או ואבוי לעיר הנדוליה! היא העשרה את כולנו - את הסוחרים ואת יורדייהם - ועתה, בשעה אחת הוחרבה...". ²⁰ נילו, והנביים שמחו נם אותם. כי סוף-סוף שפט אותה אלוהים בשמכם! ²¹ מלך ניבור הרים אבן גדולה שנראתה כאבן-דרחיהם, השליכה בעוצמה אל תוך הים ואמר: "כך תחולך בכל הנדוליה ותיעלם לנצח! ²² לא יישמע בקרבך קול זמרה, נגינת כינורות, תליילים וחצוצרות. לא יישמע אצלך קול מסגר בעבודתו או קול בעל-מלאה אחר, ולא יישמע קול טחינת החיטה. ²³ לעולם לא יair בקרבך אור

את העמים עד שיחלפו אלף השנים. בתחום אלף ⁴ abyssos הגותים הוא ישוחרר לזמן קצר. (12) לאחר מכן ראייתי כסאות שעלייהם ישבו מכבלי סמכות המשפט. ראייתי גם את נשמותיהם של אלה אשר נרצחו על-שם עדרותם למען ישוע המשיח ולמען דבר אלוהים, ואת נשמותיהם של אלה אשר לא השתחו לחייה ולפסלה, ולא נשאו את אותן החותם של הحياة על מצחם או זרועם. כל אלה קמו לתחייה ומילכו עם המשיח אלף שנים. ⁵ זאת תחיית המתים הראשונה. (יתר המתים קמו לתחייה רק לאחר אלף השנים). ⁶ ברוכים וקדושים אלה שקמים בתחייה הראשונה, המות השני לא יפגע בהם, כי היו כוהנים לאלהים ולמשיחו ומילכו אותו אלף שנים. ⁷ בתחום אלף השנים ישוחרר השטן ממאיסרו. ⁸ והוא ילק להחטוא את עמי-העולם – את נוג ומונוג שמספר צבאים כחול אשר על שפת הים – ויסותם להילחם נגד אלהים. ⁹ הצבא האדיר הזה יעללה ויתפשט על מרחבי הארץ, ויתקוף את מנהנה בני-אלוהים ואת (ירושלים) העיר האהובה. ברם אלהים יוריד עליהם אש מן השמים שתשרוף אותם. ¹⁰ השטן אשר הסיטם יושליך לאם אש וגופרית, מקום שאליו הושלכו ה החיים ונכיה השק. והם יתיסרו יומם ולילה לעולם ועד. (Limnē Pyr g3041 g4442) ¹¹ aiōn g165,

לאחר מכן ראייתי כסא גדוול ובן, ורקאיי גם את היושב עלייו – זה אשר מפני נמלטו הארץ והשמיים, אך לא מצאו מקום להסתתר. ¹² ראייתי את המתים: את הקטנים והגדולים, עומדים לפני כסא אלהים: ראייתי ספרים נפתחים, ביניהם גם ספר החיים, והמתים נשפטו לפי מעשיהם הכתובים בספרים. ¹³ הם נאלץ להסביר את המתים הקבורים בו. גם המות והשאול נאלצו להסביר את מתיהם, וכל אחד

ואמידו”, והוא שופט ולוחם בצדך. ¹⁴ עיניו כלhabת אש. על ראשו כתרים רבים, ועל מצחו כתוב שם שידוע לו בלבד. ¹⁵ לבשו הוטבל בדם, ושמו נקרא “דבר האלוהים”. ¹⁶ צבאות השמים, לבושים מדים לבנים מארג משובח וטההור, דרכו בעקבותיו על סוסיהם הלבנים. ¹⁷ מפי הרוכב יצאה חרב חדת, שמיעודה להכות את הגויים שבhem ישלו בשוט ברזל, וברגנליו דרך את ענבי הזעם של ה’ אלוהי צבאות. ¹⁸ על בנדנו ועל ירכיו כתוב: “מלך המלכים ואדון האדונים”. ¹⁹ לאחר מכן מלך עמד לבדו באור המשמש המשנור. הוא קרא בקול אדיר אל כל העופות המעופפים במרכזי השמים: “באו אל הסעדה הנдолה של אלהים! ²⁰ בואו איכלוبشر מלכים, קציני-צבא, גנרים, נבורים: בשר סוסים ופרשים, בשר עברים ובניזוריון, מקטן ועד נдол”. ראייתי את הحياة, את מלכי הארץ ואת צבאותיהם נאספים יחד, כדי להילחם נגד הרוכב על הסוס וננד צבאו. ²¹ אולם התהיה הרעה נתפסה, ויהד איתה נתפס נכיה השק (בדמות הحياة השנייה), שחולל את הניסים והנפלוות בנוכחותה – ניסים שהחטו את נושאיהם והמשתחווים לפסלה. הحياة הרעה ונכיה השק הושלכו חיים לאם האש שבעור בוגפרית. (Limnē Pyr g3041 g4442) ²² וכל צבאים נהרגו בהרבה שיצאה מפי הרוכב על הסוס. ועופות השמים טרפו בתאווה אתبشرם.

20 אהדי כן ראיית מלך יורד מן השמים. ובידו מפתח התהום ושרשת גדוול וככבה. (Abyssos g12)

2 המלך תפס את התניין – הלא הוא הנחש הקדרמוני, המלשין, השטן – וככלו בשרשת למשך אלף שנים. ³ המלך השליכו אל התהום. סגר ונעל את פי התהום, כדי שהשטן לא יוכל להתחזות יותר

שمبادיקה כבדולה. 12 בעיר הייתה חומה נדולת ונבואה ובה שנים-עשר שערים, ובכל שער עמד מלאך. על השערים היו כתובים שמות שנים-עשר שבטי ישראל. 13 שלושה שערים היו מצד מזרח, שלושה מצד צפון, שלושה מצד דרום ושלושה מצד מערב. 14 לחומת העיר היו שנים-עשר יסודות ועליהם כתובים שמות שנים-עשר שליחי השם. 15 המלאך אשר דיבר אליו החזק בידיו מכשיר-מידודה עשוי זהב, כדי למדוד את העיר, את שעריה ואת חומתה. 16 במדדו את העיר הוא נוכח לדעת שצורתה ריבועית – אורך שווה לרוחבה. למעשה, צורתה העיר כקוביה; כל הצלעות שוות – אורך, רוחב ונובה, כל צלע כ-2400 קילומטרים. 17 המלאך מדד את עובי החומה ונוכח לדעת שעובי כ-65 מטרים. 18 העיר עצמה הייתה עשויה זהב טהור ושקוף ככוכיות זכה ועדינה. החומה הייתה עשוה אבן-ישפה יקרה, 19 ובנוייה של שתים-עשרה שכבות של אבני-יסוד מושבצות באבני-חין יקרות. אבן היסוד הראשונה מושבצת בישפה אבן היסוד השנייה מושבצת בספר אבן היסוד השלישי השליישית מושבצת בשבו אבן היסוד הרביעית מושבצת בברכת 20 אבן היסוד החמישית מושבצת ביהלום אבן היסוד הששית מושבצת באודם אבן היסוד השביעית מושבצת בתריש אבן היסוד השמינית מושבצת בשוחם אבן היסוד התשיעית מושבצת בפטדה אבן היסוד העשירית מושבצת בנופך אבן היסוד האחת-עשרה מושבצת בלבד אבן היסוד התשנים-עשרה מושבצת באחלמה. 21 שנים-עשר השערים היו שתים-עשרה פנינים – כל שער פנינה. רחובה המרכזי של העיר מרופץ זהב טהור ושקוף ככוכיות. 22 לא הבנתי בהיכל בעיר, כי היכל

נשפט בהחאים למשעו. (Hadēs g86) 14 המוות והשאול הושלו לאמן האש, שהוא המוות השני. (Hadēs g86, Limnē Pyr g3041 g4442) 15 כל אלה שלא נכתב שם בספר החיים חולכנו גם הם לאמן האש. (Limnē Pyr g3041 g4442)

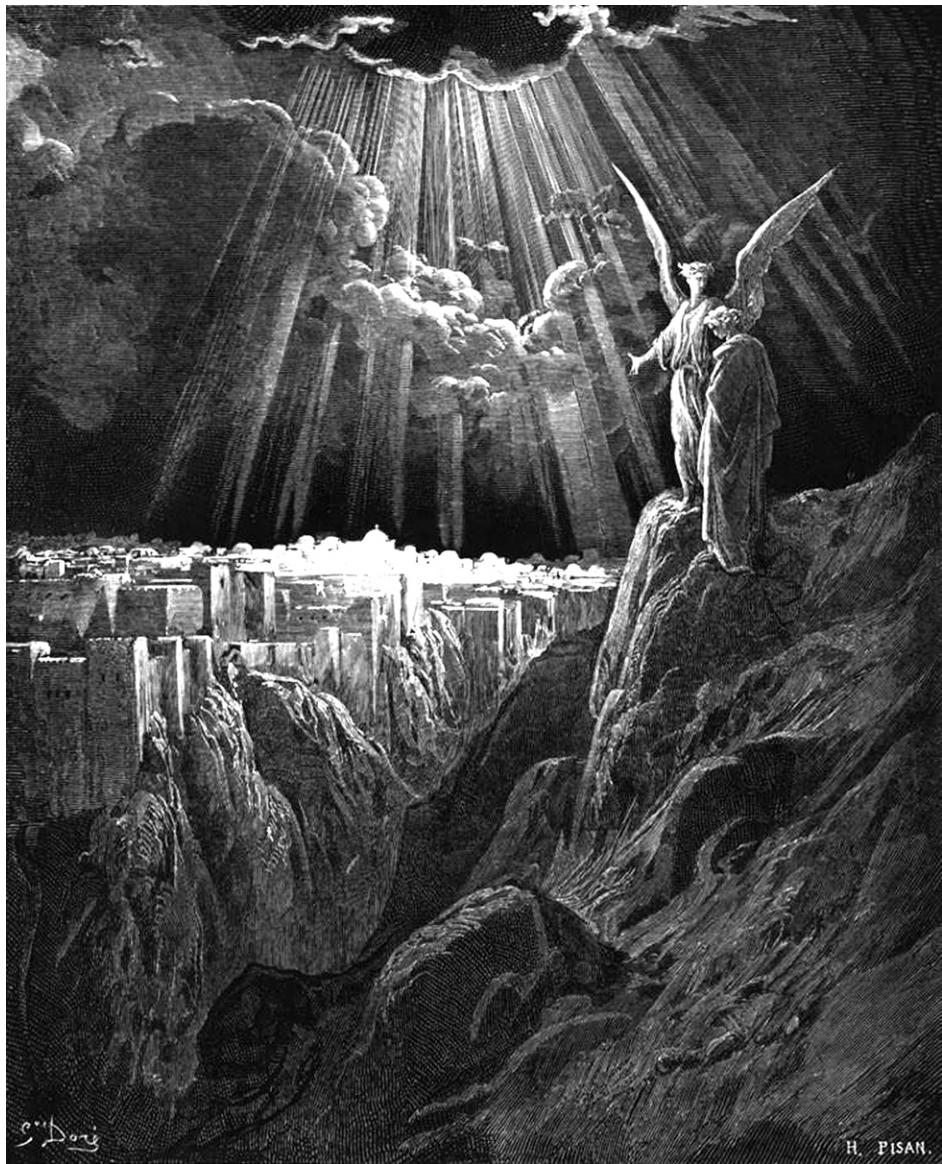
21 לאחר מכן ראיתי שמי חדשים וארץ חדשה ללאיים, כי השמים והארץ שקיים היום נעלמו. 2 רأיתי נס את עיר הקדרש, ירושלים החדשה, יורדת מן השמיים מאת אלוהים. היא נראית הדורה ככללה בחתונתה. 3 שמעתי קול רם מכיסא המלכות: "מענו של אלוהים הוא בין בני-האדם; אלוהים יהיה איתם ומה יהיו לו לעם. 4 הוא ימחה מעיניהם כל דמעה, ולא יהיה יותר מות. אבל, קריאות צער או כאב. כל אלה ייעלמו לנצח!" 5 היושב על כסא המלכות הכריז: "אני עוזה הכלול חדש! הוא פנה אליו ואמר: "כתב את אשר אומר לך. כי בדברים אלה נכוונים ואמיתים: 6 הם ונשלם! אני אלף והטו – ההתחלת והסופה. את הצמא אשקה ממניין מיהדים חינם! 7 המנצח יירש את כל הברכות האלה; אני אהיה לו לאלהים והוא יהיה לי לבן. 8 אך מוג'ה-לב שמנפניהם לי את נכם, חסרי האמונה, הפושים, המושחתים, הרוצחים, הנואפים, עובדי האלילים וכל השקרנים. יושלו לאמן הבורע באש וגופרית אשר הוא המוות השני". (Limnē Pyr g3041 g4442) 9 אחד משבעת המלאכים, שנשאו את שבע הקערות המלאות שבע המגפות, נינש אל-ואמר: "בוא איתי ואראה לך את הכללה – את אשת השה". 10 הוא נשא אותו ברוח אל הרג Dol גנובה, ואראה לי את ירושלים עיר-הקדש יורדת מן השמיים מאת אלוהים. 11 העיר הייתה מלאה כבוד אלוהים; היא זרחה והקירה נוגה כשל אבן יקרה

המשיח כموך. כאחיך המאמינים. נבניאים וככל השומרים את דבריו הספר הזה. עליך להשתהות לאלוהים.”¹⁰ המלך הורה לי במפורש: “אל תחתום את הדברים שכתבת. כי קרוב מועד התחרשותם. ¹¹ עד אז הגולן ימשיך לנזול, הטמא ימשיך במעשי טומאתו; הצדיק יוסיף על צדקהו. והקדוש יוסיף על קדושתו.”¹² אני בא במחרה, אמר ישוע, “וְאַבָּא אֵתִי שֶׁכֶר שָׂאוֹת אֲשַׁלֵּם לְכָל אִישׁ כְּגַמּוֹלוֹ.”¹³ אני האלף והתנו, ההתחלת והסוף, הראשון והאחרון.”¹⁴ ברוכים המכובסים את גלימותיהם (והשומרים את מצוחתו). על-מנת לזכות בפרי עז-החיים ולהיכנס לעיר דרך השערדים.¹⁵ הצלבים, המכשפים, הדונים, הרוצחים, עובדי האלילים. אהובי השקר וההרמאים יישארו מחוץ לעיר.¹⁶ “אני, ישוע, שלחתי את מלאכי אליך כדי לספר דברים אלה לקהילות. אני שורש דוד וצצאו, אני כוכב נוגה השחר.”¹⁷ “בואו! קוראים הרוח והכללה. וכל השומע את קרייתם יאמר: “בואו! בואו. כל הצמאים, שתו את מים-החיים – מתנת חיים לכל מי שרוצה.”¹⁸ אני מוזhair את כל קוראי הספר הזה: כל המוסיף על הכתוב יוסיף לו לאלהים את המגפות שכותבות בספר הזה!¹⁹ כל הנורע מדברי הספר הזה, יגרע אלוהים את חלקו מעז-החיים ומעיר הקודש שנזכרים בספר הזה.²⁰ המעיד עדות זאת אומר: “אכן, אני בא במחירה! אמן! בואה-נא אדון ישוע!”²¹ חסיד ישוע המשיח אדרנו היה עם כל המאמינים. – אמן.

העיר הוא אלוהי צבאות והשה.²³ העיר הנפלאה הזאת אינה זוקקה לאור המשמש או לאור הירח, שכן כבוד אלוהים וכבוד השה מאירים אותה לאור רב.²⁴ עמי חלום יחו לאורה, ומליי חלום יבאו אליה את כבודם ותפארתם.²⁵ שעריה העיר לא ייסגרו לעולם; הם יהיו פתוחים כל היום. כי לא יהיה לילה בעיר.²⁶ כבודם ותפארתם של כל העמים יobao אליה.²⁷ עיר זאת תהיה קדושה ושהורה; לא יהיה בתוכה כל דבר טמא. לא יהיה בה חוטאים. שקרנים. נואפים ופושעים. רק הכתובים בספר-החיים של השה ייכנסו לעיר.

22 לאחר מכן הוא הראה לי נהר מים חיים. זכים כבדולח. יוצא מכיסא האלוהים והשה² וזורם אל הרחוב המרכזי. על כל אחת משתי גדרות הנהר היה נתוע עז-חיים שנושא שניים-עשר סוני פירות. בכל חורש פרי אחר, ועלי העז משמשים כת蘯פה לעמים השונים.³ בעיר הקודש לא יהיה יותר כל דבר רע וטמא. כי יהיה בה כסא המלכות של אלוהים והשה, ועבדיו ישרתוו.⁴ עבדיו יראו את פניו, ושמו יהיה כתוב על מצחם.⁵ לא יהיה יותר לילה, ולא יהיה צורך בלילה או באור המשמש. כי זה אלוהים יאיר להם, והם ימלכו לעולם ועד. (��)

⁶ “דברים אלה אמיתיים ונכונים”, אמר לי ⁹¹⁶⁵ המלך. “האלוהים אשר מעניק השראה לנביאים שלח את מלאכו להראות לעבדיו את אשר יתרחש בקרבך.”⁷ “אני בא במחירה!” אמר ישוע. “ברוכים השומרים את דברי הנבואה של הספר הזה.”⁸ אני, יהונתן, שמעתי וראיתי את כל הדברים האלה. כאשר שמעתי וראיתי אותם, נפלתי לרגלי המלך שהראה לי את כל זאת. כאשר עמדתי להשתהות לו,⁹ הוא עצר בעדי ואמר: “לא, אל תשתחווה לי, כי אני עבר

ראיתי גם את עיר הקודש, ירושלים החדשה, יורדת מן השמיים מאת אלוהים. היא נראית הדורה ככלה בחתונתה. שמעתי קול רם מכיסא המלכות: "מעונו של אלוהים הוא בין בני־האדם; אלוהים יהיה איתם ו הם יהיו לו לעם.
(חזון יוחנן 21:2-3)

מַדְרִיךְ הַקּוֹרָא עֲבָרִית at AionianBible.org/Readers-Guide

The Aionian Bible republishes public domain and Creative Common Bible texts that are 100% free to copy and print. The original translation is unaltered and notes are added to help your study. The notes show the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of afterlife destinies.

Who has the authority to interpret the Bible and examine the underlying Hebrew and Greek words? That is a good question! We read in 1 John 2:27, “*As for you, the anointing which you received from him remains in you, and you do not need for anyone to teach you. But as his anointing teaches you concerning all things, and is true, and is no lie, and even as it taught you, you remain in him.*” Every Christian is qualified to interpret the Bible! Now that does not mean we will all agree. Each of us is still growing in our understanding of the truth. However, it does mean that there is no infallible human or tradition to answer all our questions. Instead the Holy Spirit helps each of us to know the truth and grow closer to God and each other.

The Bible is a library with 66 books in the Protestant Canon. The best way to learn God's word is to read entire books. Read the book of Genesis. Read the book of John. Read the entire Bible library. Topical studies and cross-referencing can be good. However, the safest way to understand context and meaning is to read whole Bible books. Chapter and verse numbers were added for convenience in the 16th century, but unfortunately they can cause the Bible to seem like an encyclopedia. The Aionian Bible is formatted with simple verse numbering, minimal notes, and no cross-referencing in order to encourage the reading of Bible books.

Bible reading must also begin with prayer. Any Christian is qualified to interpret the Bible with God's help. However, this freedom is also a responsibility because without the Holy Spirit we cannot interpret accurately. We read in 1 Corinthians 2:13-14, “*And we speak of these things, not with words taught by human wisdom, but with those taught by the Spirit, comparing spiritual things with spiritual things. Now the natural person does not receive the things of the Spirit of God, for they are foolishness to him, and he cannot understand them, because they are spiritually discerned.*” So we cannot understand in our natural self, but we can with God's help through prayer.

The Holy Spirit is the best writer and he uses literary devices such as introductions, conclusions, paragraphs, and metaphors. He also writes various genres including historical narrative, prose, and poetry. So Bible study must spiritually discern and understand literature. Pray, read, observe, interpret, and apply. Finally, “*Do your best to present yourself approved by God, a worker who does not need to be ashamed, properly handling the word of truth.*” 2 Timothy 2:15. “*God has granted to us his precious and exceedingly great promises; that through these you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption that is in the world by lust. Yes, and for this very cause adding on your part all diligence, in your faith supply moral excellence; and in moral excellence, knowledge; and in knowledge, self-control; and in self-control patience; and in patience godliness; and in godliness brotherly affection; and in brotherly affection, love. For if these things are yours and abound, they make you to be not idle nor unfruitful to the knowledge of our Lord Jesus Christ,*” 2 Peter 1:4-8.

מִילוֹן
עֲבָרִית at AionianBible.org/Glossary

The Aionian Bible un-translates and instead transliterates eleven special words to help us better understand the extent of God's love for individuals and all mankind, and the nature of afterlife destinies. The original translation is unaltered and a note is added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Compare the meanings below to the Strong's Concordance and Glossary definitions.

Abyssos g12

Greek: proper noun, place

Usage: 9 times in 3 books, 6 chapters, and 9 verses

Meaning:

Temporary prison for special fallen angels such as Apollyon, the Beast, and Satan.

aïdios g126

Greek: adjective

Usage: 2 times in Romans 1:20 and Jude 6

Meaning:

Lasting, enduring forever, eternal.

aiōn g165

Greek: noun

Usage: 127 times in 22 books, 75 chapters, and 102 verses

Meaning:

A lifetime or time period with a beginning and end, an era, an age, the completion of which is beyond human perception, but known only to God the creator of the aiōns, Hebrews 1:2. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

aiōnios g166

Greek: adjective

Usage: 71 times in 19 books, 44 chapters, and 69 verses

Meaning:

From start to finish, pertaining to the age, lifetime, entirety, complete, or even consummate. Never meaning simple endless or infinite chronological time in Koine Greek usage. Read Dr. Heleen Keizer and Ramelli and Konstan for proofs.

eleēsē g1653

Greek: verb, aorist tense, active voice, subjunctive mood, 3rd person singular

Usage: 1 time in this conjugation, Romans 11:32

Meaning:

To have pity on, to show mercy. Typically, the subjunctive mood indicates possibility, not certainty. However, a subjunctive in a purpose clause is a resulting action as certain as the causal action. The subjunctive in a purpose clause functions as an indicative, not an optative. Thus, the grand conclusion of grace theology in Romans 11:32 must be clarified. God's mercy on all is not a possibility, but a certainty. See ntgreek.org.

Geenna g1067

Greek: proper noun, place

Usage: 12 times in 4 books, 7 chapters, and 12 verses

Meaning:

Valley of Hinnom, Jerusalem's trash dump, a place of ruin, destruction, and judgment in this life, or the next, though not eternal to Jesus' audience.

Hadēs g86

Greek: proper noun, place

Usage: 11 times in 5 books, 9 chapters, and 11 verses

Meaning:

Synonomous with Sheol, though in New Testament usage Hades is the temporal place of punishment for deceased unbelieving mankind, distinct from Paradise for deceased believers.

Limnē Pyr g3041 g4442

Greek: proper noun, place

Usage: Phrase 5 times in the New Testament

Meaning:

Lake of Fire, final punishment for those not named in the Book of Life, prepared for the Devil and his angels, Matthew 25:41.

Sheol h7585

Hebrew: proper noun, place

Usage: 66 times in 17 books, 50 chapters, and 64 verses

Meaning:

The grave or temporal afterlife world of both the righteous and unrighteous, believing and unbelieving, until the general resurrection.

Tartaroō g5020

Greek: proper noun, place

Usage: 1 time in 2 Peter 2:4

Meaning:

Temporary prison for particular fallen angels awaiting final judgment.

מילון +

AionianBible.org/Bibles/Hebrew---Living-Bible/Noted

Glossary references are below. Strong's Hebrew and Greek number notes are added to 64 Old Testament and 200 New Testament verses. Questioned verse translations do not contain Aionian Glossary words and may wrongly imply *eternal* or *Hell*. * The note placement is skipped or adjusted for verses with non-standard numbering.

Abyssos

- לְקָם 31:8
- אַל־הַרּוֹמִים 7:10
- חוֹן יוֹתָן 1:9
- חוֹן יוֹתָן 2:9
- חוֹן יוֹתָן 11:9
- חוֹן יוֹתָן 7:11
- חוֹן יוֹתָן 8:17
- חוֹן יוֹתָן 1:20
- חוֹן יוֹתָן 3:20

aīdios

- אַל־הַרּוֹמִים 20:1
- יְהוָה 6:1

aiōn

- מוֹתֵי 32:12
- מוֹתֵי 22:13
- מוֹתֵי 39:13
- מוֹתֵי 40:13
- מוֹתֵי 49:13
- מוֹתֵי 19:21
- מוֹתֵי 3:24
- מוֹתֵי 20:28
- מאַרְךָ 29:3
- מאַרְךָ 19:4
- מאַרְךָ 30:10
- מאַרְךָ 14:11
- לוֹקֶס 33:1
- לוֹקֶס 55:1
- לוֹקֶס 70:1
- לוֹקֶס 8:16
- לוֹקֶס 30:18
- לוֹקֶס 34:20
- לוֹקֶס 35:20

- נוֹן 14:4
- נוֹן 51:6
- נוֹן 58:6
- נוֹן 35:8
- נוֹן 51:8
- נוֹן 52:8
- נוֹן 32:9
- נוֹן 28:10
- נוֹן 26:11
- נוֹן 34:12
- נוֹן 8:13
- נוֹן 16:14
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 21:3
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 18:15

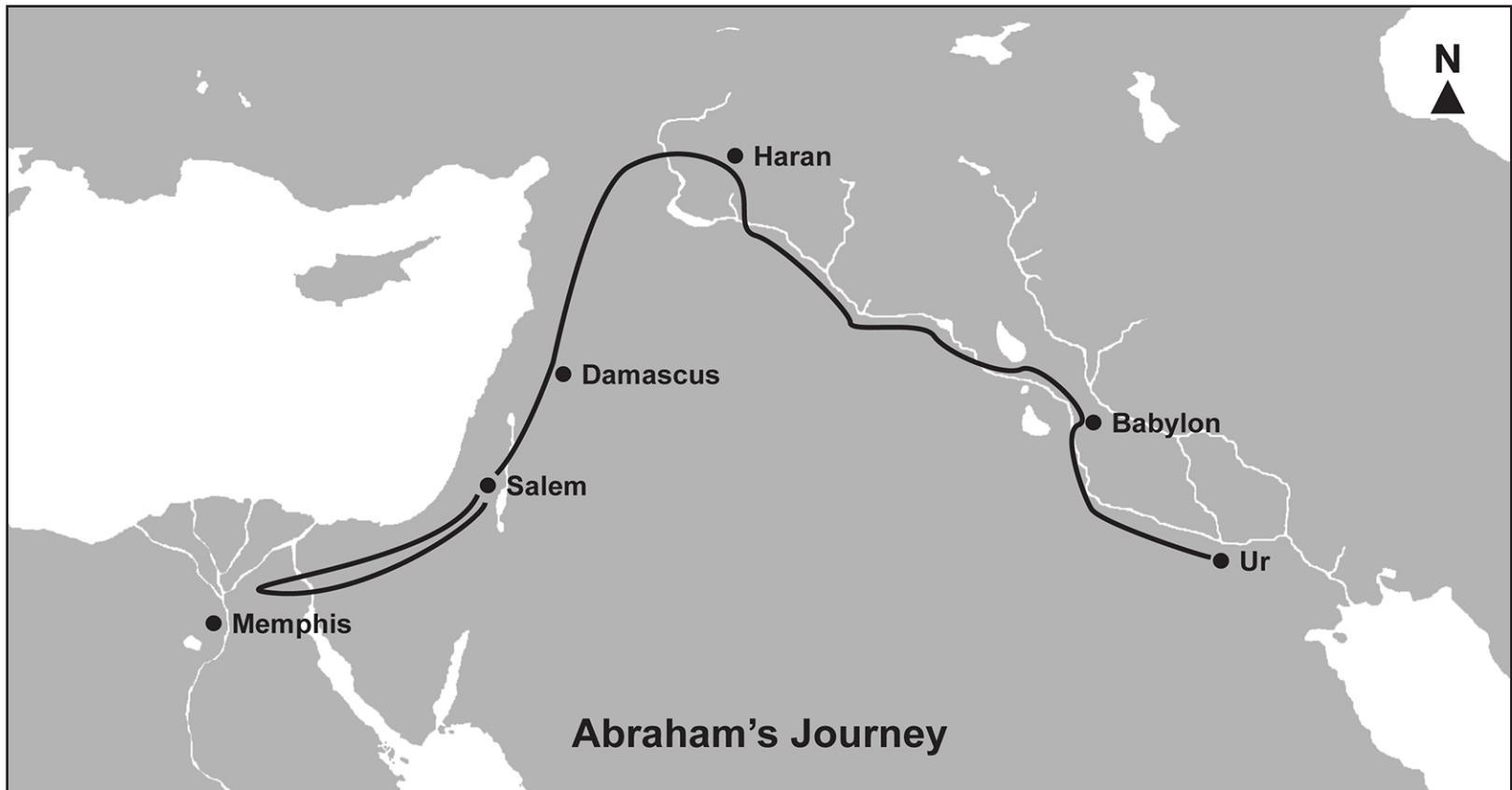
- אַל־הַרּוֹמִים 25:1
- אַל־הַרּוֹמִים 5:9
- אַל־הַרּוֹמִים 36:11
- אַל־הַרּוֹמִים 2:12
- אַל־הַרּוֹמִים 27:16
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 20:1
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 6:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 7:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 8:2
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 18:3
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 13:8
- הָרָאשָׁנָה אֶל־הַקּוֹרְתִּים 11:10
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 4:4
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 9:9
- הָשְׁנִית אֶל־הַקּוֹרְתִּים 31:11
- אַל־הַקְלִיטִים 4:1
- אַל־הַקְלִיטִים 5:1
- אַל־הַאֲסִיכִים 21:1
- אַל־הַאֲסִיכִים 2:2
- אַל־הַאֲסִיכִים 7:2
- אַל־הַאֲסִיכִים 9:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 11:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 21:3
- אַל־הַאֲסִיכִים 12:6
- אַל־הַפְלִיטִים 20:4
- אַל־הַקְולִיטִים 26:1
- טְמוֹתִי 17:1
- טְמוֹתִי 17:6
- טְמוֹתִי 10:4
- טְמוֹתִי 18:4
- אַל־שִׁיטּוֹס 12:2
- אַל־הַגְּבָרִים 2:1
- אַל־הַגְּבָרִים 8:1
- אַל־הַגְּבָרִים 6:5
- אַל־הַגְּבָרִים 5:6
- אַל־הַגְּבָרִים 20:6
- אַל־הַגְּבָרִים 17:7
- אַל־הַגְּבָרִים 21:7
- אַל־הַגְּבָרִים 24:7
- אַל־הַגְּבָרִים 28:7
- אַל־הַגְּבָרִים 26:9
- אַל־הַגְּבָרִים 3:11
- אַל־הַגְּבָרִים 8:13
- אַל־הַגְּבָרִים 21:13
- הָרָאשָׁנָה לְפֶתַחַת 23:1
- הָרָאשָׁנָה לְפֶתַחַת 25:1
- הָרָאשָׁנָה לְפֶתַחַת 11:4
- הָרָאשָׁנָה לְפֶתַחַת 11:5
- הָשְׁנִית לְפֶתַחַת 18:3

- הָרָאשָׁנָה לְזַהַרְןָן 17:2
- הָשְׁנִית לְזַהַרְןָן 2:1
- יְהוָה 13:1
- יְהוָה 25:1
- חוֹן יוֹתָן 6:1
- חוֹן יוֹתָן 18:1
- חוֹן יוֹתָן 9:4
- חוֹן יוֹתָן 10:4
- חוֹן יוֹתָן 13:5
- חוֹן יוֹתָן 12:7
- חוֹן יוֹתָן 6:10
- חוֹן יוֹתָן 15:11
- חוֹן יוֹתָן 11:14
- חוֹן יוֹתָן 7:15
- חוֹן יוֹתָן 3:19
- חוֹן יוֹתָן 10:20
- חוֹן יוֹתָן 5:22

aiōnios

- מוֹתֵי 8:18
- מוֹתֵי 16:19
- מוֹתֵי 29:19
- מוֹתֵי 41:25
- מוֹתֵי 46:25
- מָארָךְ 29:3
- מָארָךְ 17:10
- מָארָךְ 30:10
- לוֹקֶס 25:10
- לוֹקֶס 9:16
- לוֹקֶס 18:18
- לוֹקֶס 30:18
- נוֹן 15:3
- נוֹן 16:3
- נוֹן 36:3
- נוֹן 14:4
- נוֹן 36:4
- נוֹן 24:5
- נוֹן 39:5
- נוֹן 27:6
- נוֹן 40:6
- נוֹן 47:6
- נוֹן 54:6
- נוֹן 68:6
- נוֹן 28:10
- נוֹן 25:12
- נוֹן 50:12
- נוֹן 2:17
- נוֹן 3:17
- מַעֲשֵׂי הַשְׁלִיחִים 46:13

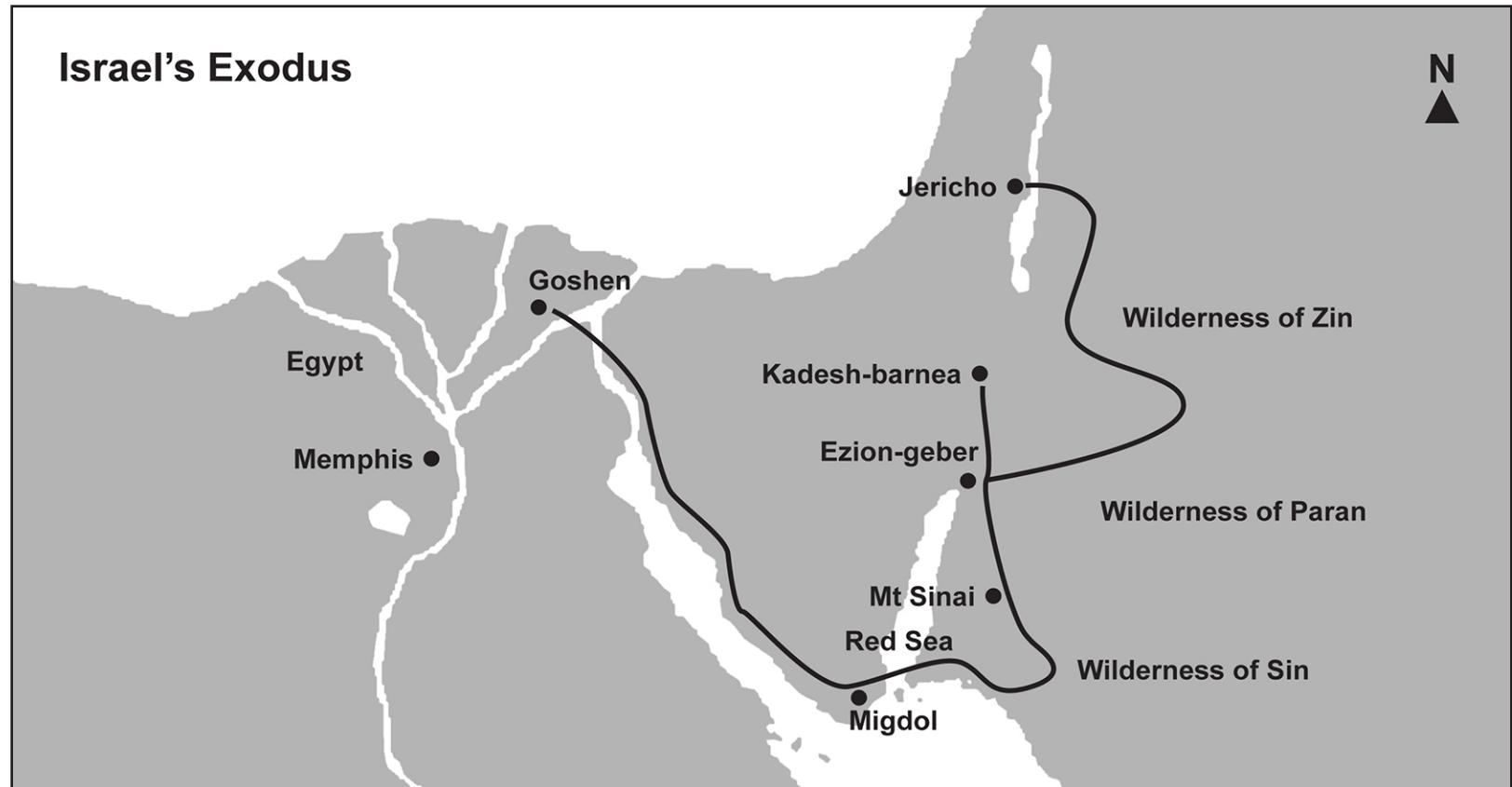

אברהם - כאשר ציווה ה' על אברהם לעזוב את מולדתו וללכת לארץ שהבטיח לה. צוית אברהם לה' מתוק אמונה בו. הוא נשמע לה' למחרות שלא ידע לאן אלוהים מוביל אותו. - (אל-קעברים 11:8)

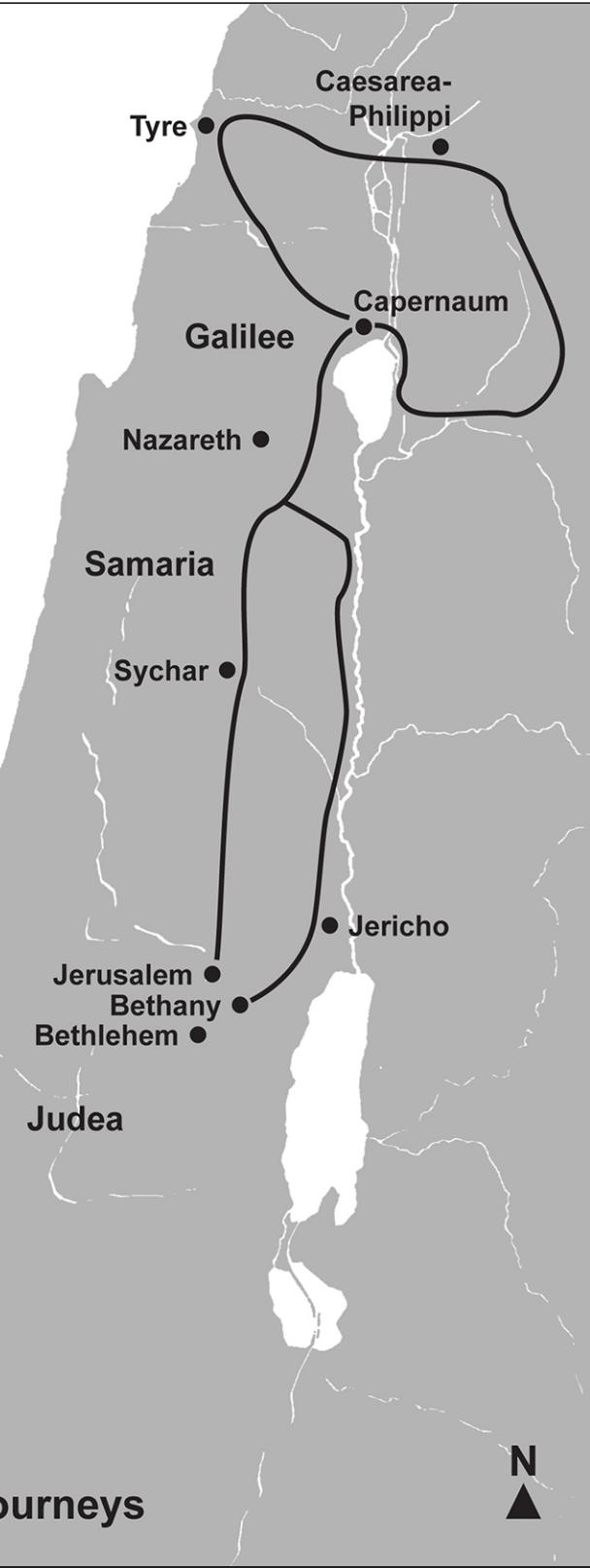
Israel's Exodus

N

וַיְהִי בָּשָׁלַח פְּרָעָה אֶת־הָעָם וְלֹא־נָקַם אֱלֹהִים דֶּרֶךְ אֶרְצָן פְּלַשְׁתִּים כִּי קָרוֹב הוּא כֵּי אָמַר אֱלֹהִים פָּנָזְגָּתָם הַעַם בְּرֹאָתָם מִלְּחָמָה וְשָׁבַו מִצְרָיִם: - (שמות 13:17)

את אמי, בצדדים. לא באתי לךו כירישתו או כי לשורת אחרים ולהת הדיו נופר בעדרבים. – (מארק 10:45)

מאת פולמוס. עבדו של ישוע המשיח, אשר נקרא להיות שליח והוקרש להפצת בשורת אלוהים. - (אלא-הָרוּקִים 1:1)

Creation 4004 B.C.

Adam and Eve created	4004
Tubal-cain forges metal	3300
Enoch walks with God	3017
Methuselah dies at age 969	2349
God floods the Earth	2349
Tower of Babel thwarted	2247
Abraham sojourns to Canaan	1922
Jacob moves to Egypt	1706
Moses leads Exodus from Egypt	1491
Gideon judges Israel	1245
Ruth embraces the God of Israel	1168
David installed as King	1055
King Solomon builds the Temple	1018
Elijah defeats Baal's prophets	896
Jonah preaches to Nineveh	800
Assyrians conquer Israelites	721
King Josiah reforms Judah	630
Babylonians capture Judah	605
Persians conquer Babylonians	539
Cyrus frees Jews, rebuilds Temple	537
Nehemiah rebuilds the wall	454
Malachi prophesies the Messiah	416
Greeks conquer Persians	331
Seleucids conquer Greeks	312
Hebrew Bible translated to Greek	250
Maccabees defeat Seleucids	165
Romans subject Judea	63
Herod the Great rules Judea	37

(The Annals of the World, James Usher)

Jesus Christ born 4 B.C.

New Heavens and Earth

1956	Christ returns for his people
1830	Jim Elliot martyred in Ecuador
1731	John Williams reaches Polynesia
1614	Zinzendorf leads Moravian mission
1572	Japanese kill 40,000 Christians
1517	Jesuits reach Mexico
1455	Martin Luther leads Reformation
1323	Gutenberg prints first Bible
1276	Franciscans reach Sumatra
1100	Ramon Llull trains missionaries
1054	Crusades tarnish the church
997	The Great Schism
864	Adalbert martyred in Prussia
716	Bulgarian Prince Boris converts
635	Boniface reaches Germany
569	Alopen reaches China
432	Longinus reaches Alodia / Sudan
397	Saint Patrick reaches Ireland
341	Carthage ratifies Bible Canon
325	Ulfilas reaches Goth / Romania
250	Niceae proclaims God is Trinity
197	Denis reaches Paris, France
70	Tertullian writes Christian literature
61	Titus destroys the Jewish Temple
52	Paul imprisoned in Rome, Italy
39	Thomas reaches Malabar, India
33	Peter reaches Gentile Cornelius
	Holy Spirit empowers the Church

(Wikipedia, Timeline of Christian missions)

Resurrected 33 A.D.

What are we? ►			Genesis 1:26 - 2:3 Mankind is created in God's image, male and female He created us					
How are we sinful? ►			Romans 5:12-19 Sin entered the world through Adam and then death through sin					
When are we? ▼								
Where are we?			Innocence		Fallen			Glory
			Eternity Past	Creation 4004 B.C.	Fall to sin No Law	Moses' Law 1500 B.C.	Christ 33 A.D.	Church Age Kingdom Age
								New Heavens and Earth
Who are we? ►	God	Father	John 10:30 God's perfect fellowship	Genesis 1:31 God's perfect fellowship with Adam in The Garden of Eden	1 Timothy 6:16 Living in unapproachable light			Acts 3:21 Philippians 2:11 Revelation 20:3 God's perfectly restored fellowship with all Mankind praising Christ as Lord in the Holy City
		Son			John 8:58 Pre-incarnate	John 1:14 Incarnate	Luke 23:43 Paradise	
		Holy Spirit			Psalm 139:7 Everywhere	John 14:17 Living in believers		
	Mankind	Living	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth Luke 16:22 Blessed in Paradise Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command	Genesis 1:1 No Creation No people	Ephesians 2:1-5 Serving the Savior or Satan on Earth			Matthew 25:41 Revelation 20:10 Lake of Fire prepared for the Devil and his Angels
		Deceased believing			Luke 16:22 Blessed in Paradise			
		Deceased unbelieving			Luke 16:23, Revelation 20:5,13 Punished in Hades until the final judgment			
	Angels	Holy			Hebrews 1:14 Serving mankind at God's command			
		Imprisoned	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	Genesis 1:31 No Fall No unholy Angels	2 Peter 2:4, Jude 6 Imprisoned in Tartarus	Revelation 20:13 Thalaasa Revelation 19:20 Lake of Fire Revelation 20:2 Abyss		
		Fugitive			1 Peter 5:8, Revelation 12:10 Rebelling against Christ Accusing mankind			
		First Beast						
		False Prophet						
		Satan						
Why are we? ►			Romans 11:25-36, Ephesian 2:7 For God has bound all over to disobedience in order to show mercy to all					

עצה

עברית at AionianBible.org/Destiny

The Aionian Bible shows the location of eleven special Greek and Hebrew Aionian Glossary words to help us better understand God's love for individuals and for all mankind, and the nature of after-life destinies. The underlying Hebrew and Greek words typically translated as *Hell* show us that there are not just two after-life destinies, Heaven or Hell. Instead, there are a number of different locations, each with different purposes, different durations, and different inhabitants. Locations include 1) Old Testament Sheol and New Testament Hadēs, 2) Geenna, 3) Tartaroō, 4) Abyssos, 5) Limnē Pyr, 6) Paradise, 7) *The New Heaven*, and 8) *The New Earth*. So there is reason to review our conclusions about the destinies of redeemed mankind and fallen angels.

The key observation is that fallen angels will be present at the final judgment, 2 Peter 2:4 and Jude 6. Traditionally, we understand the separation of the Sheep and the Goats at the final judgment to divide believing from unbelieving mankind, Matthew 25:31-46 and Revelation 20:11-15. However, the presence of fallen angels alternatively suggests that Jesus is separating redeemed mankind from the fallen angels. We do know that Jesus is the helper of mankind and not the helper of the Devil, Hebrews 2. We also know that Jesus has atoned for the sins of all mankind, both believer and unbeliever alike, 1 John 2:1-2. Deceased believers are rewarded in Paradise, Luke 23:43, while unbelievers are punished in Hades as the story of Lazarus makes plain, Luke 16:19-31. Yet less commonly known, the punishment of this selfish man and all unbelievers is before the final judgment, is temporal, and is punctuated when Hades is evacuated, Revelation 20:13. So is there hope beyond Hades for unbelieving mankind? Jesus promised, "*the gates of Hades will not prevail,*" Matthew 16:18. Paul asks, "*Hades where is your victory?*" 1 Corinthians 15:55. John wrote, "*Hades gives up,*" Revelation 20:13.

Jesus comforts us saying, "*Do not be afraid,*" because he holds the keys to *unlock* death and Hades, Revelation 1:18. Yet too often our *Good News* sounds like a warning to "*be afraid*" because Jesus holds the keys to *lock* Hades! Wow, we have it backwards! Hades will be evacuated! And to guarantee hope, once emptied, Hades is thrown into the Lake of Fire, never needed again, Revelation 20:14.

Finally, we read that anyone whose name is not written in the Book of Life is thrown into the Lake of Fire, the second death, with no exit ever mentioned or promised, Revelation 21:1-8. So are those evacuated from Hades then, "*out of the frying pan, into the fire?*" Certainly, the Lake of Fire is the destiny of the Goats. But, do not be afraid. Instead, read the Bible's explicit mention of the purpose of the Lake of Fire and the identity of the Goats, "*Then he will say also to those on the left hand, 'Depart from me, you cursed, into the consummate fire which is prepared for... the devil and his angels,'*" Matthew 25:41. Bad news for the Devil. Good news for all mankind!

Faith is not a pen to write your own name in the Book of Life. Instead, faith is the glasses to see that the love of Christ for all mankind has already written our names in Heaven. Jesus said, "*You did not choose me, but I chose you,*" John 15:16. Though unbelievers will suffer regrettable punishment in Hades, redeemed mankind will never enter the Lake of Fire, prepared for the devil and his angels. And as God promised, all mankind will worship Christ together forever, Philippians 2:9-11.

"משוּם כֵּךְ לְכוּ וַעֲשׂוּ תַּלְמִידִים בְּכָל הָעוֹלָם. הַטְבִילוּ אֹוֹתָם בְּשֵם האב, הַכֹּן וְרוּחַ הַקָּדוֹשׁ. - (מתיו 28:19)